Calvin's Institutes of Christian Religion / Book 4 (I)

វិទ្យាស្ថាននៃគ្រីស្ទសាសនារបស់ខាលវីន

សៀវភៅទី 4 (I)

ចន ខាលវីន (John Calvin)

អ្នកណែនាំៈ វ៉ាយ យុងចុន (White Young Jeon)

វិទ្យាស្ថានកំណែទម្រង់សេចក្តីជំនឿកម្ពុជា

ការបោះពុម្ពជាភាសាខ្មែររបស់វិទ្យាស្ថាន ខាលវីន (2022)

ជាដំបូង ខ្ញុំសូមសរសើរតម្កើងដល់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះការដឹកនាំដ៏អស្ចារ្យ និង ប្រាជ្ញាដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះអង្គ ដែលបានរៀបចំផ្លូវដើម្បីចែករំលែកនូវព្រះគុណ និងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ ដែលបង្ហាញតាមរយៈវិទ្យាស្ថាននៃ ចន ខាលវីន នៅលើវិស័យបេសកកម្មកម្ពុជា ។ ជាទូទៅខ្ញុំមិនបានគិតពីគម្រោងការបកប្រែដ៏ធំនេះ និងសម្រាប់ការបោះពុម្ពផ្សាយជាភាសាខ្មែររបស់វិទ្យាស្ថាន ខាលវីន មុនពេលមានជំងឺរាតត្បាត កូវីត-19 នោះទេ ។ ខ្ញុំចាំពីស្ថានភាពដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនៅក្នុងរយៈពេលនោះប្រហែល 3 ឆ្នាំនៅក្នុងពិភពលោកទាំងមូល ។ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយក្នុងការគិតពីស្ថានភាពនៅពេលដែលការស្លាប់ដ៏ខ្មៅបានរីករាលដាលនៅក្នុងប្រទេសបែកអឺរ៉ុបក្នុងសតវត្សទី 14 ។ បន្ទាប់មកខ្ញុំទទួលបានការបំផុសគំនិតឲ្យផ្តោតលើព័ន្ធកិច្ចអក្សរសាស្ត្រដើម្បីជួយនៅលើវិស័យបេសកកម្មកម្ពុជា ។ ខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមបកប្រែកូនស្បៃវែរភៅរបស់លោក ចន ខាលវីន, មានចំណងជើងថា ជីវិតគ្រីស្ទានពិត និង សេចក្តីពិតសម្រាប់គ្រប់ពេលវេលា និង វិទ្យាស្ថានខាលវីន នៃគ្រីស្ទសាសនា, ហើយព្រះក៏បានដឹកនាំខ្ញុំឱ្យបកប្រែស្បៃវែរភៅសំខាន់ៗរបស់ Jung Am, Yune Sun Park, Biblical Theology, Reformed Dogmatic, សេចក្តីអត្ថាធិប្បាយនៃវិវរណៈរបស់លោកយ៉ូហានជាភាសាអង់គ្លេសដើម្បីសម្រេចបានជាភាសាខ្មែរ ។ ក្នុងចំណោមពួកវា ខ្ញុំបានបញ្ចប់ការបកប្រែរបស់វិទ្យាស្ថាន ខាលវីន 14 ភាគក្នុងឆ្នាំនេះ ខែធ្នូ ឆ្នាំ 2022 ដែលជាឆ្នាំរំលឹកខួបលើកទី 100 នៃការទទួលយកដំណឹងល្អចូលមកក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ។ (1922) ក្នុងឈ្មោះ CEMF ។ CEMF បានបោះពុម្ព 14 ភាគជារចនាប័ទ្មព្រាង ហើយបន្ទាប់ពីនោះ ក៏ត្រូវបានកែសម្រួលដោយស្បៃវែរភៅចំនួន 4 យោងទៅតាមការបោះពុម្ពដើម ។

ខ្ញុំសូមជម្រាបពីគំនិតរបស់ខ្ញុំដល់អ្នកអានដូចតទៅ ៖

1. វិទ្យាស្ថាន ខាលវីន គឺជាស្បៀវភៅដ៏មានតម្លៃខ្ពស់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំ ដែល ដែលលោក ខាលវីន បានសរសេរវានៅអាយុ 27 ឆ្នាំ សម្រាប់បង្ហាញពីប្រព័ន្ធនៃបទគម្ពីរដែលមានទំរង់គោលបំណងបួន ៖ ប្រាជ្ញារបស់ព្រះ ព្រះអាទិករ ប្រាជ្ញារបស់ព្រះដ៏ប្រោសលោះ របៀបដែលយើងទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងមធ្យោបាយខាងក្រៅ ឬជំនួយដែលព្រះបានអញ្ជើញយើងឱ្យចូលទៅក្នុងសង្គមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ តាមរយៈការសម្រុះសម្រួលដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់គាត់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ក្នុងបទគម្ពីរ ។ ពេលដែលយើងអានវា យើងអាចចាប់អារម្មណ៍ដោយការយល់យ៉ាងស្មោះត្រង់នូវសេចក្តីពិតរបស់គាត់ ។

2. វិស័យបេសកកម្មនៅកម្ពុជាត្រូវការស្បៀវភៅនេះនៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ពួកគេដោយសារហេតុផលជាច្រើន ។ ទី១ វិស័យបេសកកម្មនៅកម្ពុជាកំពុងរង្វេងក្នុងស្ថានភាពមួយចំនួន ។ ជាតាមពិត ដូចជាបញ្ហាហិរញ្ញវត្ថុ កង្វះអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ និងមានបេសកជនជាច្រើនបានវាយប្រហារពួកគេដោយមធ្យោបាយងាយស្រួលសម្រាប់ដំណោះស្រាយបណ្តោះអាសន្នរបស់ពួកគេ ។ ថ្វីត្បិតតែខ្ញុំទទួលស្គាល់ការលះបង់របស់ពួកគេ ប៉ុន្តែខ្ញុំមានគំនិតខុសគ្នាក្នុងការដាំគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវនៅលើវិស័យបេសកកម្មកម្ពុជា ។ វាដូចជាការដាំទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់របស់ខាលវីន និងជំនឿរបស់វា ។ ថ្វីត្បិតតែវាមានកម្រិតខ្ពស់ក៏ដោយ បើអ្នកណាយល់ពីវា នោះពួកគេនឹងភ្ញាក់ផ្អើលជាមួយនឹងពិភពលោកដ៏អស្ចារ្យមួយនេះ ។

3. ក្រុមការងារបកប្រែរបស់ CEMF បានលះបង់ដើម្បីបោះពុម្ពផ្សាយចំនួន 14 ភាគក្នុងវិស័យបេសកកម្មនៅកម្ពុជាដូចខាងក្រោម ។

១) ភាគ ១ (សេចក្តីផ្តើម) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ៊ុន កក្តដា

២) ភាគ ២ (ស្បៀវភៅ ១ – ជំពូក ១-១៣) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ៊ុន កក្តដា

៣) វគ្គទី ៣ (ស្បៀវភៅ ១ – ជំពូក ១៤-១៨) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ៊ុន កក្តដា

៤) វគ្គទី ៤ (ស្បៀវភៅ ២ – ជំពូក ១-៩) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ទុយ គីមអេង

៥) ភាគ ៥ (ស្បៀវភៅ ២ – ជំពូក ១០-១៤) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ យឿន ចាន់នី

៦) វគ្គទី ៦ (ស្បៀវភៅ ២ – ជំពូក ១៥-១៧) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ យឿន ចាន់នី &ជា សុខេន

៧) ភាគ ៧ (ស្បៀវភៅ ៣ – ជំពូក ១-១៣) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ខន ស្រីលក្ខ

៨) ភាគ ៨ (ស្បៀវភៅ ៣ – ជំពូក ១៤-១៩) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ យឿន ចាន់នី

៩) វគ្គទី ៩ (ស្បៀវភៅ ៣ – ជំពូក ២០-២៥) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ខន ស្រីលក្ខ

១០) ភាគ ១០ (ស្បៀវភៅ ៤ – ជំពូក ១-៥) - អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ស្រីលក្ខ ខន

១១) វគ្គទី១១ (ស្បៀវភៅ ៤ ជំពូក ៦-១០) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ទុយ គីមអេង

១២) វគ្គ ១២ (ស្បៀវភៅ ៤ – ជំពូក ១១-១៥) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ៊ុន កក្តដា

១៣) ភាគ ១៣ (ស្បៀវភៅទី ៤ – ជំពូក ១៦-១៧) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ យ៉ឺន ចាវ៉ានី

១៤) ភាគ ១៤ (ស្បៀវភៅ ៤ – ជំពូក ១៨-២០) - អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ៊ុន កក្កដា

ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ក្នុងឆ្នាំ1965 នៅ Moscova យើងស្តាប់ពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលពួកកុម្មុយនីស្តប្រើប្រាស់ថវិកា ៨00លានដុល្លារ ដើម្បីធ្វើជាកូនស្បៀវភៅនៃការរួបរួម និងផ្សព្វផ្សាយទៅកាន់៦៨ប្រទេស ។ ហើយក៏នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំកម្ពុជាផងដែរ នៅពេលដែលកូនស្បៀវភៅព្រះគម្ពីរត្រូវបានផ្ទេរទៅតាមបណ្តាខេត្តនានាតាមរយៈការលះបង់របស់បេសកជនដើមមួយចំនួន បន្ទាប់មកចំនួនអ្នកជឿបានកើនឡើង ។ ខ្ញុំអធិស្ឋានសុំឱ្យក្រុមជំនុំកម្ពុជាទទួលយកការយល់ដឹងរបស់ ចន ខាល់វីន នោះគាត់នឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់និងជំនឿ ។ ខ្ញុំសូមកោតសរសើរដល់អ្នកបកប្រែរបស់CEMF ចំពោះការលះបង់ដ៏ស្មោះត្រង់របស់ពួកគាត់សម្រាប់ក្រុមជំនុំកម្ពុជា ។

សូមឲ្យព្រះគុណ និងសេចក្តីសុខសាន្តរបស់ព្រះអម្ចាស់បានគង់នៅជាមួយអ្នកអានរបស់យើង ។

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

អ្នកពិនិត្យផ្សៀងផ្ទាត់ វិទ្យាស្ថានខាលវីន បកប្រែជាភាសាខ្មែរ

លោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យុងចុន ប្រធាន CEMF & CRFI

លំដាប់លំដោយ

សៀវភៅទីបួន

វិធីសាស្ត្រ ឬជំនួយខាងក្រៅដែលព្រះប្រើដើម្បីនឹងហៅយើងចូលទៅក្នុងសហគមន៍របស់ព្រះគ្រីស្ទនិងចាប់យើងនៅទីនោះ

ជំពូកទី I ក្រុមជំនុំពិតដែលប្រៀបដូចជាមាតានៃមនុស្សទាំងអស់ដែលយើងត្រូវរក្សាការរួបរួមគ្នា/ 23

(ក្រុមជំនុំសកលបរិសុទ្ធ ជាមាតា 1-4)

1. ភាពចាំបាច់នៃក្រុមជំនុំ

2. តើអ្វីជាទំនាក់ទំនងនៃក្រុមជំនុំនិងគោលនៃសេចក្តីជំនឿនោះ?

3. "ការរួបរួមនៃពួកបរិសុទ្ធ"

4. ក្រុមជំនុំដែលមើលឃើញជាម្តាយនៃអ្នកជឿ

(អ្នកបម្រើរបស់នាង និយាយសម្រាប់ព្រះ មិនមែនត្រូវមើលងាយឡើយ, 5-6)

5. ការអប់រំតាមរយៈក្រុមជំនុំ តម្លៃរបស់វានិងកាតព្វកិច្ចរបស់វា

6. អត្ថន័យនិងដែលកំណត់នៃព័ន្ធកិច្ច

7. ក្រុមជំនុំដែលមើលមិនឃើញនិងក្រុមជំនុំដែលមើលឃើញ

8. ដែនកំណត់នៃការវិនិច្ឆ័យរបស់យើង

9. សញ្ញាសម្គាល់របស់ក្រុមជំនុំនិងការអនុវត្តរបស់យើងពីពួកគេទៅកាន់ការវិនិច្ឆ័យ

10. សញ្ញានិងអំណាចនៃក្រុមជំនុំ

11. ភាពត្រឹមត្រូវដែលមិនអាចលុបបាននៃសញ្ញា

12. ការយកចិត្តទុកដាក់នឹងសញ្ញាដែលរក្សាទាស់នឹងការបំបែកដែលមិនអាចទាយទុកបាន

13. សេចក្តីអាម៉ាស់នៅក្នុងក្រុមជំនុំដែលគ្មានឱកាសនិងចាកចេញពីវា

14. ប៉ូលនិងសេចក្តីត្រូវការរបស់ក្រុមជំនុំរបស់គាត់

15. ការប្រកបគ្នាជាមួយនឹងមនុស្សទុច្ចរិត

16. ការអះអាងខុសឆ្គងនៃភាពឥតខ្ចោះចេញមកពីគំនិតដែលត្រូវបង្ខូច

(ភាពបរិសុទ្ធដែលមិនឥតខ្ចោះរបស់ក្រុមជំនុំមិនបានធ្វើឱ្យការបែកបាក់បានសុចរិតទេ តែផ្តល់នូវឱកាសសម្រាប់ការអនុវត្តនៅក្នុងវានូវការអត់ទោសបាប 17-22)

17. សេចក្តីបរិសុទ្ធរបស់ក្រុមជំនុំ

18. ឧទាហរណ៍នៃពួកហោរា

19. ឧទាហរណ៍របស់ព្រះគ្រីស្ទនិងរបស់ពួកសាវ័ក

20. ការអត់ទោសបាបនិងក្រុមជំនុំ

21. ការអត់ទោសដែលនៅជាប់ជានិច្ចសម្រាប់សមាជិកក្រុមជំនុំ!

22. ចេស្តានៃកូនសោរ

(ហេតុការណ៍ដែលសម្តែងនូវការអត់ទោសនៅក្នុងចំណោមពួកអ្នកជឿ, 23-29)

23. គ្រប់អ្នកជឿទាំងអស់ត្រូវស្វែងរកការអត់ទោសបាបរបស់ពួកគេ

24. ព្រះគុណដ៏ពេញបរិបូរណ៍របស់ព្រះដល់អ្នកជាដែលមានបាបនៅក្រោមការតាំងសញ្ញាចាស់ ៖ ក្រឹត្យវិន័យ

25. ព្រះដ៏បរិបូរណ៍របស់ព្រះដល់ព្រះជឿដែលមានបាបនៅក្នុងការតាំងសញ្ញាចាស់ ៖ ពួកហោរា

26. ព្រះគុណដ៏បរិបូរណ៍របស់ព្រះទៅកាន់អ្នកជឿដែលមានបាបនៅក្រោមការតាំងសញ្ញាថ្មី

27. ព្រះគុណដ៏បរិបូរណ៍របស់ព្រះទៅកាន់ក្រុមជំនុំ

28. តើមានតែអំពើបាបដែលបានដឹងទេដែលត្រូវបានអត់ទោសឱ្យ?

29. សំណួរនៃ "ការលន់តួជាលើកទីពីរ" នៅក្នុងក្រុមជំនុំដើម

ជំពូកទី II ការប្រៀបធៀបពីក្រុមជំនុំពិតនិងក្រុមជំនុំក្លែងក្លាយ/ 80

(ការចាកចេញពីគោលលិទ្ធិពិតនិងការថ្វាយបង្គំបោះចោលនូវការអះអាងរបស់ក្រុមជំនុំរ៉ូម៉ាំងដែលថាជាក្រុមជំនុំពិត 1-6)

1. មូលដ្ឋានគ្រឹះនៃភាពខុសគ្នា

2. ក្រុមជំនុំរ៉ូម៉ាំងនិងការអះអាងរបស់គេ

3. ក្រុមជំនុំក្លែងក្លាយដោយមិនគិតពីការធ្វើពុតត្បុតរបស់វា ក៏បង្ហាញថាវាមិនស្តាប់ទៅកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផង

4. ក្រុមជំនុំត្រូវបានសង់ឡើងនៅលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ

5. ការការពារទាស់នឹងការចោទប្រកាន់នៃការបែកបាក់និងពួកគ្រូក្លែងក្លាយ

6. ភាពជាសិរសារបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលជាលក្ខខណ្ឌនៃការរួបរួម

(ក្រុមជំនុំរ៉ូមប្រៀបធៀបនឹងពួកអ៊ីស្រាអែលពីបុរាណក្នុងការថ្វាយបង្គំនិងការគ្រប់គ្រង 7-1)

7. លក្ខខណ្ឌនៃក្រុមជំនុំរ៉ូមដូចគ្នានឹងពួកអ៊ីស្រាអែលនៅក្រោមរាជរបស់ស្តេចយេរ៉ូបោម

8. ទោះបីជាមានការគោរពរូបព្រះរបស់យូដាក៏ដោយ ក៏ក្រុមជំនុំរបស់ពួកគេនៅជាប់ដែរ

9. ក្រុមជំនុំរបស់សម្តេចប៉ាបបានពុករលួយនិងត្រូវបដិសេធ

10. ហេតុអ្វីយើងត្រូវផ្តាច់ចេញពីក្រុមជំនុំដែលខូច

11. វិចារណកថានៃព្រះវិហារនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់សម្តេចប៉ាប

12. ធាតុផ្សេងៗដែលត្រឹមត្រូវមិនអាចធ្វើឱ្យក្រុមជំនុំខូចមួយទៅជាក្រុមជំនុំពិតឡើយ

ជំពូកទី III បណ្ឌិតនិងអ្នកបម្រើក្រុមជំនុំ ការរើសតាំងរបស់ពួកគេនិងតំណែងរបស់ពួកគេ/ 102

(ព័ន្ធកិច្ចដែលផ្តល់មកពីព្រះ ៖ តួនាទីដែលខ្ពស់និងចាំបាច់របស់វា 1-3)

1. ហេតុអ្វីព្រះត្រូវការការបម្រើរបស់មនុស្ស?

2. សារៈសំខាន់នៃព័ន្ធកិច្ចសម្រាប់ក្រុមជំនុំ

3. កិត្យានុភាពនៃការិយាល័យផ្សព្វផ្សាយនៅក្នុងបទគម្ពីរ

4. ប្រភេទមួយចំនួននៃតំណែងនានាតាមរយៈ អេភេសូរ ជំពូក 4

5. មុខងារបណ្តោះអាសន្ននិងអចិន្ត្រៃយ៍

6. សាវកនិងគ្រូគង្វាល

7. គ្រូគង្វាលត្រូវបានចងភ្ជាប់នឹងក្រុមជំនុំរបស់ខ្លួន

8. ការតែងតាំងអ្នកបម្រើព្រះបន្ទូល ៖ ពួកគ្រូគង្វាលជាអ្នកដឹកនាំ

9. អ្នកជំនួយ

10. ការត្រាស់ហៅតាមលំដាប់លំដោយគឺចាំបាច់

11. ការត្រាស់ហៅខាងក្រៅនិងខាងក្នុង

12. តើអ្នកណាអាចក្លាយជាអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ? វាកើតឡើងដោយរបៀបណា

13. តើអ្នកណាគួរជ្រើសអ្នកដឹកនាំ?

14. ភ្នាក់ងារមនុស្ស

15. ការបោះឆ្នោតរបស់មនុស្ស

16. ការតែងតាំង

ជំពូកទី IV លក្ខខ័ណ្ឌនៃក្រុមជំនុំដើម និងប្រភេទនៃការគ្រប់គ្រងដែលប្រើប្រាស់នៅមុនពេលមានលិទ្ធិរបស់ពួកសម្តេចប៉ាប/ 129

(ការអភិវឌ្ឍតាមប្រវត្តិសាស្ត្រនៃព័ន្ធកិច្ច ។ កម្រិតថ្នាក់នៃអ្នកបម្រើ៖ អ្នកដឹកនាំការបង្រៀន និងអ្នកដឹកនាំដែលគ្រប់គ្រង៖ អ្នកដឹកនាំមួយត្រូវបានជ្រើសរើសជាអ្នកត្រួតត្រា៖ ជាមេនៃអ្នកត្រួតត្រា 1-4)

1. ភាពស្មោះត្រង់នៃក្រុមជំនុំបុរាណទៅកាន់គំរូនៃបទគម្ពីរ

2. ទីតាំងរបស់អ្នកត្រួតត្រា

3. តួនាទីចម្បងរបស់អ្នកត្រួតត្រានិងអ្នកដឹកនាំ

4. អ្នកគ្រប់គ្រងធំនិងពួកឰយកោ

5. មុខងាររបស់ចាស់ទុំ

6. ការប្រើប្រាស់ទ្រព្យសម្បត្តិក្រុមជំនុំ

7. ចំណែកទ្វេរជាបួននៃកម្រៃ

8. សម្បត្តិរបស់ក្រុមជំនុំទៅកាន់អ្នកក្រីក្រ

9. ដំណាក់កាលរៀបចំនៃតំណែងមុខងារ

(ប្រវត្តិនៃការផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងការជ្រើសរើសនិងការតែងតាំងអ្នកបម្រើ៖ ការយល់ស្របរបស់មន្ត្រី សង្ឃ និងមនុស្សទាំងអស់នៅក្នុងការជ្រើសរើសអ្នកត្រួតត្រា10-15)

10. ការណែនាំរបស់ប៉ូលត្រូវបានដើរតាមជាចម្បង៖ ការយល់ស្របរបស់មនុស្ស

11. ការយល់ព្រមនៅក្នុងការបោះឆ្នោតត្រឹស្តសាសនារហូតដល់សម័យ Theodoret

12. តុល្យភាពរវាងមនុស្សនិងអ្នកដឹកនាំ

13. ពួកដឹកនាំក្រុមជំនុំនិងអ្នកដឹកនាំបែបគ្រប់គ្រង

14. វិធីសាស្ត្រនៅក្នុងតែងតាំងឡើង

15. ការញែកទុកដោយអ្នកក្រុង

ជំពូកទី V ទម្រង់បុរាណនៃការគ្រប់គ្រងត្រូវបានបោះចោលទាំងស្រុងដោយការគ្រប់គ្រងរបស់សម្តេចប៉ាប/ 154

(ការជ្រើសតែងតាំងនៃមនុស្សដែលមិនមានគុណសម្បត្តិដោយគ្មានការបោះឆ្នោតរបស់ហ្វូងមនុស្ស 1-3)

1. ការមិនអើពើយ៉ាងគួរភ្ញាក់ផ្អើលពីការទាមទារនៃ episcopate

2. សហគមន៍បានបាត់បង់សិទ្ធិក្នុងការជ្រើសរើសអ្នកត្រួតត្រារបស់ខ្លួន

3. ការធ្វេសប្រហែសបានឈានដល់ការអន្តរាគមន៍របស់ស្តេច

(ការរំលោភបំពានពាក់ព័ន្ធនឹងការរួមផ្សំទៅនឹងអត្តប្រយោជន៍សង្ឃ, 4-7)

4. ការរំលោភបំពាននៅក្នុងការតែងតាំងអ្នកដឹកនាំ ("សង្ឃ") និង ពួកចាស់ទុំ

5. ការតែងតាំងត្រូវបានឆ្លងកាត់

6. ធម្មជាតិនៃការតែងតាំងនៅក្នុងក្រុមជំនុំ

7. ការបំពានដ៏អាក្រក់

(ការធ្វេសប្រហែស និងភាពខ្ជិលច្រអូសរបស់សង្ឃ ក្រិត្យវិន័យ និងអ្នកដទៃទៀតដែលកាន់កិច្ចការរបស់បព្វជិត... 8-10)

8. សង្ឃជា "អ្នកគ្រប់គ្រង"

9. ការតែងតាំងអ្នកដឹកនាំ និងសង្ឃដែលស៊ីឈ្នួល

10. ការបន្ទំរបស់ក្រឹត្យក្រមរបស់សង្ឃ

11. ប៊ីស្សប និងក្រុមសង្ឃ

12. ដំណាក់កាលដំបូងនៃសេចក្តីទុច្ចរិតនេះ ៖ លោក Gregory និងលោក Bernard

13. ការអះអាងនិងភាពជាក់ស្តែង

14. ពួកអ្នកជំនួយ

15. ការចែកចាយចំណូលរបស់ក្រុមជំនុំ

16. ភាពរុងរឿងពិតនិងភាពរុងរឿងក្លែងក្លាយរបស់ក្រុមជំនុំ

17. ការចំណាយដែលបោកបញ្ឆោតនិងការចំណាយដែលស្មោះត្រង់នៃប្រាក់របស់ក្រុមជំនុំ

18. ទ្រព្យសម្បត្តិនិងអំណាចរបស់សង្ឃ

ជំពូកទី VI គោលការណ៍នៃរ៉ូម សូមមើល/ 186

(ការបដិសេធការសន្មត់ទាក់ទងនឹងភាពសំខាន់របស់ពេត្រុស, I-7)

1. តម្រូវការនៃការដាក់ស្នើទៅទីក្រុងរ៉ូម

2. សម្តេចសង្ឃនៃសេចក្តីតាំងសញ្ញាចាស់មិនអាចត្រូវបានគេលើកឡើងជាភស្តុតាងសម្រាប់អំណាចកំពូលរបស់សម្តេចប៉ាបទេ ។

3. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវទៅកាន់ពេត្រុស មិនបានបង្កើតឡើងនូវភាពជាម្ចាស់នៃក្រុមជំនុំនេះ ។

4. ការអះអាងខុសទាក់ទងនឹងគោលការណ៍

5. កិត្តិយស មិនមែនអំណាច យោងទៅតាមពេត្រុស

6. គ្រឹះតែមួយ

7. កន្លែងរបស់ពេត្រុសក្នុងចំណោមសាវ័កយោងតាមកំណត់ហេតុនៃបទគម្ពីរ

8. ក្រុមជំនុំអាចគ្មានក្បាលមនុស្ស

9. ការដឹកនាំរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនអាចផ្ទេរបានទេ

10. ការរួបរួមនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ មិនមែននៅក្នុងរាជាធិបតេយ្យរបស់មនុស្សទេ ។

(ការទទួលស្គាល់ថាពេត្រុសជាបឹស្សពនៅទីក្រុងរ៉ូមមិនបង្កើតភាពជាអ្នកដឹកនាំជារៀងរហូតរបស់រ៉ូម 11-13)

11. ប្រសិនបើពេត្រុសខ្លួនឯងមានអំណាចកំពូល រ៉ូមមិនអាចទាមទារបានទេ ។

12. ការផ្ទេរតំណែងបឋមពីទីក្រុងអាន់ទីយ៉ូក

13. ចំណាត់ថ្នាក់នៃបុព្វបុរសផ្សេង

14. នៅលើការស្នាក់នៅរបស់ពេត្រុសនៅទីក្រុងរ៉ូម

15. ភស្តុតាង និងមិនអាចសន្និដ្ឋានបាន

16. សារៈសំខាន់នៃក្រុមជំនុំនៅទីក្រុងរ៉ូមក្នុងអំឡុងពេលដំបូងបំផុត

17. យោងទៅតាមការបង្រៀនរបស់ពួកជំនុំនៅដើមដំបូង ការរួបរួមនៃក្រុមជំនុំបានទាមទារយ៉ាងច្បាស់លាស់មិនតម្រូវឱ្យមានសង្ឃរាជសកលឡើយ ។

ជំពូកទី VII ដើមកំណើត និងការរីកលូតលាស់នៃ Papacy រ៉ូម៉ាំង រហូតទាល់តែវាបានលើកខ្លួនវាឡើងដល់កម្រិតមួយ ដែលសេរីភាពនៃព្រះវិហារត្រូវបានសង្កត់សង្កិន ហើយការអត់ធ្មត់ទាំងអស់ត្រូវបានផ្តួលរំលំ/ 213

(ទីតាំងដ៏សមរម្យរបស់ជនជាតិរ៉ូម សូមមើលនៅដើមដំបូង, ១-៤)

1. ទីតាំងរបស់ជនជាតិរ៉ូម សូមមើលនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃនីកា និងអេភេសូរ

2. នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សា Chalcedon និងទីប្រាំនៃ Constantinople

3. ឋានន្តរស័ក្តិរបស់បិស្សពរ៉ូម៉ាំងជំនាន់ក្រោយមិនទាន់ដឹងនៅក្នុងសម័យដើមទេ ។

4. ហ្គ្រេហ្គោរី ខ្ញុំបានបដិសេធចំណងជើង "បិស្សពសកល"

(ដែនកំណត់នៃសិទ្ធិអំណាចរបស់ខ្លួនទាក់ទងនឹងអធិរាជ និងទីក្រុង, 5-10)

5. ប្រភពដើមនៃយុត្តាធិការរ៉ូម៉ាំង

6. លក្ខណៈពិសេសប្លែកនៃអំណាចរ៉ូម៉ាំងនៅសម័យនោះ ។

7. ការដាស់តឿនគ្នាទៅវិញទៅមក

8. សិទ្ធិអំណាចក្នុងការប្រជុំសន្និបាត

9. ការប្រើប្រាស់ឯកសារភ្លេច

10. Constantine, Bishop Melchiades និង synod of Arles

11. ការខុសឆ្គង និងការក្លែងបន្លំ

12. អំណាច Papal នៅសម័យ Gregory I

13. ដែនកំណត់នៃការិយាល័យនៅក្រោម Gregory

14. Rome និង Constantinople មានជម្លោះលើអំណាចកំពូល

15. របៀបដែល Leo អន់ចិត្តចំពោះការទទួលស្គាល់ Constantinople

16. មោទនភាពរបស់ John and Faster និងភាពថ្លៃថ្នូររបស់ Gregory

(យុត្តាធិការរបស់ទីក្រុងរ៉ូមត្រូវបានពង្រីងតាមរយៈទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកឈ្លានពាន Phocas និង Pepin ហើយបន្ទាប់មកបានបង្កើតឡើងចំពោះការរងរបួសនៃព្រះវិហារ 17-18)

17. ការបង្កើតជាយថាហេតុនៃសម្តេចប៉ាប

18. ការពុកផុយនៃព្រះវិហាររហូតដល់សម័យលោក Bernard នៃ Clarirvaux

(ក្រោយមក Papal អះអាងផ្ទុយនឹងគោលការណ៍របស់ Gregory I និង Bernard, 19-22)

19. សម្តេចប៉ាបសម័យបច្ចុប្បន្នក្នុងការទាមទារអំណាច

20. ការក្លែងបន្លំគាំទ្រការទាមទារហួសហេតុ

21. Gregory បានថ្កោលទោសអ្វីដែលសម្តេចប៉ាបបញ្ជាក់ឥឡូវនេះ

22. អំពើពុករលួយនៃសម្តេចប៉ាបបច្ចុប្បន្ន

(ការចាត់ចែងនៃសម្តេចប៉ាបក្រោយ ២៣-៣0)

23. តើនៅក្នុងទីក្រុងរ៉ូមមានព្រះវិហារ ឬបីស្សពទេ?

24. ការក្បត់សាសនា

25. នរគនៃមេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្ត

26. សម្តេចប៉ាបបានដកចេញពីលំដាប់ក្រុមជំនុំពិត

27. អាកប្បកិរិយាទុច្ចរិត និងការបង្រៀនខុសឆ្គងរបស់សម្តេចប៉ាប ផ្ទុយស្រឡះពីការអះអាងរបស់ពួកគេ

28. ការក្បត់សាសនារបស់យ៉ូហាន XXII

29. ការលះបង់សីលធម៌របស់សម្តេចប៉ាប

30. ផ្នែកសំខាន់

ជំពូកទី VIII អំណាចនៃក្រុមជំនុំ ទាក់ទងនឹងអត្ថបទនៃសេចក្តីជំនឿ និងរបៀបដែលនៅក្នុង papacy ជាមួយនឹងអាជ្ញាប័ណ្ណ unbridled សាសនាចក្រត្រូវបានដឹកនាំដើម្បីបង្ខូចសេចក្តីបរិសុទ្ធទាំងអស់នៃគោលលទ្ធិ/ 264

(អំណាចសាសនាកំណត់ដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះ, ១-៩)

1. ភារកិច្ច និងដែនកំណត់នៃសិទ្ធិអំណាចខាងគោលលទ្ធិរបស់ក្រុមជំនុំ

2. សិទ្ធិអំណាចខាងលទ្ធិរបស់ម៉ូសេ និងពួកសម្តេចសង្ឃ

3. សិទ្ធិអំណាចខាងគោលលទ្ធិរបស់ពួកហោរា

4. សិទ្ធិអំណាចខាងគោលលទ្ធិរបស់ពួកសាវក

5. ការរួបរួម និង ភាពច្រើននៃការបើកសម្តែង

6. បទគម្ពីរនៃមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀងចាស់

7. ព្រះបន្ទូលបានក្លាយជាសាច់ឈាម

8. ពួកសាវ័កត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យបង្រៀនពីអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទបានបង្គាប់

9. សូម្បីតែសាវ័កក៏មិនមានសេរីភាពក្នុងការទៅហួសពីពាក្យ៖ តិចជាងអ្នកស្នងរបស់ពួកគេ ។

(ការបដិសេធការអះអាងអំពីភាពខុសឆ្គងខាងគោលលទ្ធិ ក្រៅពីព្រះបន្ទូល 10–16)

10. ការទាមទាររបស់រ៉ូម៉ាំង

11. វត្តមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងក្រុមជំនុំរបស់ព្រះមិនលុបចោលចំណងព្រះបន្ទូលនោះទេ ។

12. ក្រុមជំនុំគឺមិនអាចខ្វះបាន

13. ព្រះបន្ទូលនិងព្រះវិញ្ញាណជាកម្មសិទ្ធិរួមគ្នាដោយមិនអាចដាច់ពីគ្នា

14. ទំនៀមទំលាប់ក្រោមបទគម្ពីរ

15. ភាពផ្ទុយគ្នានៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យនៃក្រុមជំនុំ

16. ភាពទន់ខ្សោយនៃគំរូរបស់គូប្រជែងរបស់យើង

ជំពូកទី IX ក្រុមប្រឹក្សា និងសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេ/ 292

(សិទ្ធិអំណាចពិតនៃក្រុមប្រឹក្សាក្រុមជនុំ, ๑-๒)

1. សុន្ទរកថាមុនពីរ

2. ក្រុមប្រឹក្សាពិតនិងមិនពិត

(កំហុសរបស់គ្រូគង្វាលធ្វើឲ្យក្រុមប្រឹក្សារបស់ពួកគេអាចធ្លាក់ចុះ, ๓-๗)

3. ការពិតក៏អាចគាំទ្រ និងអះអាងខ្លួនឯងនៅក្នុងក្រុមជំនុំដោយគ្មាន និងប្រឆាំងនឹងគ្រូគង្វាល

4. ការលះបង់របស់គ្រូគង្វាលបានទាយទុកជាមុន

5. តម្រូវការវិនិច្ឆ័យពួកគេដោយការរើសអើង

6. ការពិតក៏អាចឈរប្រឆាំងនឹងក្រុមប្រឹក្សាបានដែរ

7. ឧទាហរណ៍ពីយ៉ូហាន 11:47

8. សុពលភាពនៃការសម្រេចចិត្តផ្សះផ្សា

9. ក្រុមប្រឹក្សាប្រឆាំងនឹងក្រុមប្រឹក្សា

10. ការបរាជ័យរបស់មនុស្សនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សា

11. ការបរាជ័យរបស់មនុស្សនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សា

12. គ្មានការស្តាប់បង្គាប់ជាភាពងងឹត

13. សារៈសំខាន់ជាក់ស្តែងនៃក្រុមប្រឹក្សាសម្រាប់ការបកស្រាយបទគម្ពីរ

14. ការវាយតម្លៃមិនពិតនៃការសម្រេចចិត្តផ្សះផ្សានៅក្នុងផ្នែកនៃក្រុមជំនុំរ៉ូម

ជំពូក X អំណាចនៃការបង្កើតក្រឹត្យវិន័យ ដែលក្នុងនោះសម្តេចប៉ាប ជាមួយនឹងអ្នកគាំទ្ររបស់គាត់ បានអនុវត្តលើព្រលឹងនៃអំពើឃោរឃៅ និងអំពើឃោរឃៅដ៏ព្រៃផ្សៃបំផុត/

314

(ក្រឹត្យវិន័យ និងទំនៀមទម្លាប់ក្រុមជំនុំ និងបញ្ញាចិត្តរបស់គ្រិស្តបរិស័ទនៅចំពោះព្រះ, ១-៤)

1. សំណួរជាមូលដ្ឋាន

2. រដ្ឋធម្មនុញ្ញរ៉ូមដាក់មនសិការជាទាសករ

3. ធម្មជាតិនៃការយល់ដឹង

4. ការជាប់ឃុំឃាំង និងសេរីភាពនៃបញ្ញាចិត្ត

5. អត្ថន័យនៃក្រឹត្យវិន័យរបស់មនុស្សសម្រាប់បញ្ជាចិត្ត

6. ព្រះវិហារគ្មានសិទ្ធិបង្កើតឯករាជ្យដើម្បីចងបញ្ជាចិត្តទេ

7. ការគ្រប់គ្រងតាមអំពើចិត្តទាំងអស់គឺជាការឈ្លានពានលើនគររបស់ព្រះ

8. ការណែនាំដើម្បីកំណត់ថាតើរដ្ឋធម្មនុញ្ញរបស់មនុស្សណាដែលមិនអាចទទួលយកបាន ។

(រដ្ឋធម្មនុញ្ញរបស់សាសនាដែលអនុញ្ញាតឱ្យមានពិធីក្នុងការថ្វាយបង្គំគឺជាអំពើទុច្ចរិត មិនសមរម្យ និងផ្ទុយនឹងបទគម្ពីរ ៩-១៨)

9. រដ្ឋធម្មនុញ្ញរ៉ូម៉ាំង យោងទៅតាមគោលការណ៍ដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ នឹងត្រូវបដិសេធ

10. ក្រឹត្យរបស់សម្តេចប៉ាបបដិសេធបញ្ជាតិរបស់ព្រះ

11. ក្រឹត្យរ៉ូម៉ាំងគ្មានន័យ និងគ្មានប្រយោជន៍

12. អាថ៌កំបាំងរបស់ពួកគេគឺជាការខ្មាស់

13. ពិធីដើម្បីបង្ហាញព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនដើម្បីលាក់បាំងទ្រង់

14. អំពើពុករលួយនៃពិធីដែលត្រូវបានចាត់ទុកថាជាការលះបង់ដ៏វិសេសវិសាល

15. ការអនុវត្តទូទៅនៃការយល់ដឹងទូទៅ

16. រដ្ឋធម្មនុញ្ញរ៉ូម៉ាំងមិនអាចដូចដែលពួកគេសន្មត់ថា រាប់ថាជារដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃក្រ *

17. រដ្ឋធម្មនុញ្ញរ៉ូម៉ាំងមិនឈានដល់ការត្រលប់ទៅសាវ័កទេឬសូម្បីតែទៅ "ទំនៀមទម្លាប់សាវក"

(ការប្រមូលផ្តុំនៃពិធីឥតប្រយោជន៍ដែលហៅថា " សាវក " កាតព្វកិច្ចចំពោះសតិបញ្ញាទន់ខ្សោយ ,១៩-២២)

18. ប្រៃសណីយ៍ - អ្នកប្រមូលសារឹកនៃពិធីដែលគ្មានប្រយោជន៍

19. Augustine បកស្រាយ

20. ក្រឹត្យក្រមនៃកិច្ចការ ១៥:២0

21. កាតព្វកិច្ចចំពោះបងប្អូនទន់ខ្សោយ

(ទំនៀមទម្លាប់ និងការច្នៃប្រឌិតរបស់មនុស្សក្នុងការថ្វាយបង្គំដែលត្រូវបានថ្កោលទោសនៅក្នុងបទគម្ពីរ និងដោយព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់, 23-26)

22. ការអំពាវនាវទៅកាន់អាជ្ញាធរនៃក្រុមជំនុំផ្ទុយនឹងភស្តុតាងនៃបទគម្ពីរ ប៉ុន្តែទោះជាច្បាប់ទាំងនោះមានភាពអយុត្តិធម៌ និងត្រឹមត្រូវមួយរយដងសម្រាប់យើងក៏ដោយ ។

23. ការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពើមរអើម

24. ការបដិសេធចំពោះការប្រឆាំងរ៉ូម៉ាំ

25. ការព្រមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទប្រឆាំងនឹងដំបែរបស់ពួកផារីស៊ី

(លំដាប់ត្រឹមត្រូវនៃការគ្រប់គ្រងសាសនាចក្រ និងការគោរពប្រណិប័តន៍: សេចក្តីថ្លៃថ្នូរ សេចក្តីស្រឡាញ់ និងបញ្ញាចិត្ត, 27-32)

26. ភាពចាំបាច់នៃព្រះវិហារ

27. បញ្ហានៃរដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃសិទ្ធក្រុមជំនុំ

28. ការតុបតែងពិតក្នុងការថ្វាយបង្គំព្រះ មិនមែនជាការសំដែងទេ

29. ការជាប់ឃុំឃាំង និងសេរីភាពនៃបញ្ញាត្តិក្នុងក្រុមជំនុំ

30. ហើយប្រសិការជាប់ឃុំឃាំង និងសេរីភាពប្រឆាំងនឹងបញ្ញត្តិក្នុងក្រុមជំនុំ

31. ការប្រតិបត្តិគួរតែមានតិចតួច ហើយពង្រឹង "បន្ថែមទៀត

ជំពូក XI ច្បាប់នៃក្រុមជំនុំ និងការបំពាន ដូចដែលបានឃើញនៅក្នុង PAPACY/ 371

(ច្បាប់និងវិន័យ អំណាចនៃ មុខតំណែង អង្គចៅក្រមស៊ីវិល 1-5)

1. មូលដ្ឋាននៃយុត្តាធិការរបស់សាសនាចក្រនៅក្នុងអំណាចនៃដំណោះ
2. អំណាចនៃការចងនិងការបាត់បង់
3. យុត្តាធិការរដ្ឋប្បវេណី និងខាងសាសនា
4. ព្រះវិហារ និងចៅក្រមគ្រីស្ទាន
5. លក្ខណៈខាងវិញ្ញាណនៃយុត្តាធិការខាងសាសនា
6. ការគ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌នៅក្នុងព្រះវិហារបុរាណមិនមែនជាមុខងាររបស់បុគ្គលម្នាក់ទេ
7. ការខ្សោះជីវជាតិនៃយុត្តាធិការនិងវិន័យ
8. អំណាចនៃលោកិយរបស់សម្តេចសង្ឃផ្ទុយនឹងអត្ថន័យនៃការិយាល័យនេះ "
9. ការសន្មត់នៃអំណាចសំខាន់ៗដោយពួកសម្តេចសង្ឃ
10. តើអំណាចខាងលោកិយនេះរបស់ប៊ីស្សពកើតឡើងដោយរបៀបណា?
11. ដើមកំណើតនៃ papal world supremacy)
12. ទំនាក់ទំនងរបស់ Henry IV និង Hildebrand
13. ការសមគំនិតដែលធ្វើឡើងក្រោម ប្រ្គេហ្គោរី មហា
14. អភ័យឯកសិទ្ធិរបស់បព្វជិតរ៉ូម៉ាំង

សៀវភៅទីបួន

វិធីសាស្ត្រ ឬជំនួយខាងក្រៅដែលព្រះប្រើដើម្បីនឹងហៅយើងចូលទៅក្នុងសហគមន៍របស់ព្រះគ្រីស្ទនិងចាប់យើងនៅទីនោះ

ជំពូកទី I

ក្រុមជំនុំពិតដែលប្រៀបដូចជាមាតានៃមនុស្សទាំងអស់ដែលយើងត្រូវរក្សាការរួបរួមគ្នា

(ក្រុមជំនុំសកលបរិសុទ្ធ ជាមាតា 1-4)

1. ភាពចាំបាច់នៃក្រុមជំនុំ

ដូចបានពន្យល់នៅក្នុងសៀវភៅមុនហើយ គឺដោយសារជំនឿនៅក្នុងដំណឹងល្អដែលព្រះគ្រីស្ទបានជារបស់យើង ហើយយើងត្រូវបានធ្វើឱ្យបានរួមចំណែកក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះនិងភាពមានពរដែលនៅអស់កល្បជានិច្ចដែលទ្រង់បាននាំមក ។ ដូច្នេះ ដោយនៅក្នុងភាពល្ងង់ល្ងើរបស់យើងនិងភាពច្រអូស (ដែលខ្ញុំបានបន្ថែមថាជាភាពមិនច្បាស់លាស់នៃលក្ខណៈ) យើងត្រូវការជំនួយពីខាងក្រៅ និងលូតលាស់នៃជំនឿនៅក្នុងយើង ហើយធ្វើឱ្យវាបានរីកចម្រើនដល់គោលដៅរបស់វា ដែលព្រះបានបន្ថែមនូវជំនួយទាំងនេះ ដែលទ្រង់នឹងផ្តល់មកដោយសារភាពកំសោយរបស់យើង ។ ហើយដើម្បីឱ្យការអធិប្បាយដំណឹងល្អនឹងបានចម្រើនឡើង នោះទ្រង់ដាក់កំណប់នេះនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ។ ទ្រង់បង្កើត "គ្រូគង្វាលនិងគ្រូបង្រៀន" [អេភេសូ 4:11] ដែលតាមបបូរមាត់របស់ពួកគេ នោះទ្រង់

អាចនឹងបង្រៀនរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ។ ទ្រង់ចិញ្ចឹមពួកគេដោយសិទ្ធិអំណាចចេស្តា ។ ចុងក្រោយ ទ្រង់មិនបានផ្តោះអ្វីដែលសម្រាប់ការយល់ស្របដែលបរិសុទ្ធនៃជំនឿ និងសម្រាប់លំដាប់លំដោយដែលត្រឹមត្រូវនោះទេ ។ ទីមួយ ទ្រង់បានបង្កើតការធ្វើពិធី ដែលយើងដែលបានមានបទពិសោធន៍ពីការទាំងនោះមានអារម្មណ៍ថាមានប្រយោជន៍យ៉ាងខ្លាំង ដែលជួយនិងចម្រើនកម្លាំងដល់ជំនឿ ។ បិតជិតកាលដែលយើងនៅក្នុងគុកផ្ទះនៃសាច់ឈាមរបស់យើង នោះយើងមិនទាន់បានទទួលនូវដំណែងទេវតាទេ ដូច្នេះ នៅក្នុងផែនការពេញដោយប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ ទ្រាំទ្រងអស់ទ្រង់ផ្តាល់ទៅកាន់កម្រិតរបស់យើង ទ្រង់បានផ្តល់ផ្លូវមួយដល់យើង តើទោះជានៅឆ្ងាយក៏ដោយដើម្បីនឹងនាំយើងទៅក្បែរទ្រង់ ។

ដូច្នេះហើយ គម្រោងការសាងសង់របស់យើងពេលនេះទាមទារឱ្យយើងពិភាក្សាពីក្រុមជំនុំ ការរៀបចំ លំដាប់លំដោយ និងចេស្តារបស់វាផង ។ រួចមកការប្រារព្ធពិធី ហើយជាចុងក្រោយ ជាលំដាប់លំដោយសារធារណៈ ។ ក្នុងពេលតែមួយ យើងត្រូវហៅមកវិញនូវអ្នកអានដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះចេញពីភាពពុករលួយទាំងនោះដែលសាតាំងនៅក្នុងក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់សម្តេចប៉ាបបានធ្វើឱ្យពុករលួយការគ្រប់យ៉ាងដែលព្រះបានបង្កើតមកសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ។

ខ្ញុំនឹងចាប់ផ្តើម រួចមកជាមួយនឹងក្រុមជំនុំដែលនៅក្នុងដើមទ្រូងរបស់គេព្រះទ្រង់សព្វព្រះទ័យនឹងប្រមូលផ្តុំបុត្ររបស់ទ្រង់ មិនតែប៉ុណ្ណោះពួកគេក៏នឹងបានធំធាត់ដោយជំនួយនិងកិច្ចការរបស់នាងផងដែរកាលណាដែលពួកគេដូចជាទារកនិងកូនតូចៗ តែពួកគេក៏នឹងត្រូវបានដឹកនាំដោយការថែរក្សាបែបជាម្តាយរបស់នាងរហូតដល់ពួកគេពេញវ័យហើយជាចុងក្រោយបានទៅដល់គោលដៅនៃសេចក្តីជំ

នឿ ។ "ដូច្នេះ កុំឱ្យអ្នកណាពង្រាត់មនុស្សដែលព្រះបានផ្សំផ្គុំគ្នាឡើយ [ម៉ាកុស 10:9] ដូច្នេះសម្រាប់ពួកអ្នកដែលទ្រង់ជាឪពុក នោះក្រុមជំនុំជាម្តាយរបស់ពួកគេ ។ ហើយការនេះមិនមែនបែបនេះត្រឹមតែតាមក្រឹត្យវិន័យទេ តែក៏នៅពេលបន្ទាប់ពីព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកផងដែរ ដូចជាប៉ុលបានធ្វើបន្ទាល់នៅពេលដែលគាត់បង្រៀនថា យើងជាកូនៗនៃក្រុងយេរូសាឡិមថ្មីស្ថានសួគ៌ [កាឡាទី 4:26] ។

2. តើអ្វីជាទំនាក់ទំនងនៃក្រុមជំនុំនិងគោលនៃសេចក្តីជំនឿនោះ?

ចំណងជើងនៅក្នុងគោលសេចក្តីជំនឿដែលយើងសារភាពថា "ជឿដល់ក្រុមជំនុំ" មិនត្រឹមតែសំដៅទៅលើក្រុមជំនុំដែលមើលឃើញនោះទេ ប្រធានបទយើងពេលនេះក៏និយាយពីអ្នកដែលព្រះបានរើសតាំងផងដែរ ដែលចំនួនរបស់ពួកគេត្រូវបានរាប់បញ្ចូលទាំងអ្នកបានស្លាប់រួចផង ។ ពាក្យថា "ជឿ" ត្រូវបានប្រើដោយសារជាញឹកញាប់មិនមានអ្វីខុសប្លែកគ្នារវាងបុត្ររបស់ព្រះនិងអ្នកដែលមិនសុចរិត រវាងហ្វូងចៀមរបស់ទ្រង់និងសត្វព្រៃនោះទេ ។ វាមិនមានហេតុផលល្អថាហេតុអ្វីបានជាមានការដាក់បញ្ចូលច្រើននូវពាក្យ "លើ" ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថាវាធម្មតាជាង ហើយក៏មានជំនួយពីបុរាណកាលមក ក្នុងកាលដែលគោលជំនឿណែនាំដូចដែលបានប្រាប់ពីប្រវត្តិសាស្ត្រនៃក្រុមជំនុំ ក៏បន្ថែមនូវធ្នាក់មក ។ តែក្នុងពេលតែមួយយើងមិនមែនដោយការសរសេររបស់បិតាដើមដែលក្នុងពេលមុននោះវាត្រូវបានទទួលយកដូចជាការមិនយល់ស្របខាងលើថាមនុស្សគួរតែនិយាយថា "ខ្ញុំជឿក្រុមជំនុំ" មិនមែន "លើក្រុមជំនុំ" ទេ ។ លោក អូហ្គីស្ទីននិងអ្នកសរសេរពីបុរាណក៏បាននិយាយ (មិនថាគេជានរណាទេ) ដែលមានការរែកញែកពាក់ព័ន្ធនឹងការបកស្រាយពីគោលសេចក្តីជំនឿនឹងទទួលបានឈ្មោះរបស់

Cyprian ។ ក្រៅពីនោះ ពួកគេពួកគេនិយាយច្បាស់ថាការមិនបន្ថែមធ្នាក់នឹងធ្វើឱ្យវាជាឃ្លាមួយដែលមិនសមរម្យ ដែលជាគំនិតពួកគេអះអាងដោយហេតុផលសំខាន់ ។ យើងអះអាងថាយើងជឿលើព្រះ ដោយសារគំនិតរបស់យើងសម្រាកនៅក្នុងទ្រង់ថាពិតប្រាកដមែន ហើយការទុកចិត្តរបស់យើងសម្រាកនៅក្នុងទ្រង់ ។ ដែលនិយាយថា "លើក្រុមជំនុំ" វាមិនសមទេដូចជា "នៅក្នុងការអត់ទោសបាប" ឬ "នៅក្នុងសេចក្តីរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយ" ដែរ ។ ជាលទ្ធផល បើទោះជាខ្ញុំមិនចង់ឈ្លោះប្រកែកដោយពាក្យសម្តីក៏ដោយ ខ្ញុំគួរតែខំនឹងប្រើឃ្លាដែលសមស្រប ការមួយសាមសមជាងនៅក្នុងការបញ្ជាក់ពីរឿងនោះ ដែលវាមិនបានធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់បែបបទនៃការនិយាយដែលធ្វើឱ្យវាទៅជាស្រពិចស្រពិល ។

តែគោលបំណងនោះគឺសម្រាប់យើងបានស្គាល់ថា បើទោះជាអារក្សបានប្តូរគ្រប់ថ្មទាំងអស់ដើម្បីនឹងបំផ្លាញព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយបើទោះជាសត្វរបស់ព្រះក៏បានខឹងសម្បារនឹងសេចក្តីកំហឹងដ៏ព្រៃផ្សៃនោះដែរ វាមិនអាចបែងចែកជាច់ឡើង ហើយលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទក៏មិនត្រូវបានធ្វើឱ្យទៅជាឥតប្រយោជន៍ឡើយ ទេ ការល្អមួយចំនួននឹងបានចេញមកពីនោះ ។ ដូច្នេះយើងត្រូវពិចារណាទាំងការរើសតាំងដោយសម្ងាត់របស់ព្រះនិងការត្រាស់ហៅខាងក្នុងរបស់ទ្រង់ផង ។ ដោយសារទ្រង់តែមួយ "ស្គាល់ថានរណាជារបស់ទ្រង់" [២ ធីម៉ូថេ 2:19] ហើយដូចប៉ូលនិយាយថា ទ្រង់ស្រោបពួកគេដោយគ្រារបស់ទ្រង់ [អេភេសូ 1:13] លើកលែងតែពួកគេមានគ្រារបស់ទ្រង់ដែលធ្វើឱ្យពួកគេខុសពីអ្នកត្រូវទទួលទោស ។ តែដោយសារចំនួនដែលតូចនិងគួរឱ្យអាម៉ាស់ត្រូវបានលាក់កំបាំងនៅក្នុងហ្វូងមនុស្សយ៉ាងធំ ហើយគ្រាប់ពូជល្អិតតិចតួចត្រូវបានគ្របបាំងដោយគំនរនៃអង្កាម យើងត្រូវតែទុកឱ្យព្រះតែមួយអង្គពីចំណេះដឹងនៃក្រុមជំនុំរបស់

ទ្រង់ ដែលគ្រឹះរបស់គេជាការរើសតាំងយ៉ាងសម្ងាត់របស់ទ្រង់ ។ វាមិនគ្រប់គ្រាន់មែនសម្រាប់យើងឱ្យបានយល់នៅក្នុងគំនិតនិងការគិតពីហ្វូងមនុស្សនៃអ្នកដែលបានរើសតាំងនោះទេ ទាល់តែយើងពិចារណាពីការរួបរួមនៃក្រុមជំនុំទុកថា នៅក្នុងនោះយើងបាននាំឱ្យបានប្រែចិត្តជឿដែលយើងបានផ្សាំនៅទីនោះ ។ ដោយសារគ្មានសង្ឃឹមពីមរដកនាពេលអនាគតដែលនៅសេសសល់ក្នុងយើងទេ ទាល់តែយើងបានរួបរួមជាមួយនឹងសមាជិតផ្សេងទៀតនៅក្រោមព្រះគ្រីស្ទដែលជាសិរសារបស់យើង ។

ក្រុមជំនុំត្រូវបានហៅថា "ពាសពេញ" "សកល" ដោយសារវាមិនអាចមានពីរបីក្រុមជំនុំ ទាល់តែព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបែកចេញពីគ្នា [9 កូរិនថូស 1:13]- ដែលមិនអាចកើតឡើងបានឡើយ! តែអ្នកដែលបានរើសតាំងទាំងអស់ត្រូវបានរួបរួមនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ [អេភេសូ 1:22-23] ដែលកាលពួកគេត្រូវពឹងលើក្បាលតែមួយ នោះពួកគេក៏បានលូតលាស់ជាមួយគ្នានៅក្នុងរូបកាយតែមួយ ដែលត្រូវបានភ្ជាប់គ្នានិងបញ្ចូលគ្នាមក [អេភេសូ 4:16] ដែលដូចជាដៃជើងរបស់រូបកាយដែរ [រ៉ូម 12:5; 9 កូរិនថូស 10:17; 12:12, 17] ។ ពួកគេត្រូវបានធ្វើឱ្យបានទៅជាតែមួយពិត ក្នុងកាលដែលពួកគេរស់នៅជាមួយគ្នានៅក្នុងជំនឿសង្ឃឹម និងសេចក្តីស្រឡាញ់តែមួយ ហើយនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណតែមួយរបស់ព្រះ ។ ដោយសារពួកគេត្រូវបានហៅមកមិនត្រឹមតែនៅក្នុងមរដកដូចគ្នានៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនោះទេ តែក៏ហៅឱ្យបានចូលរួមនៅក្នុងព្រះនិងព្រះគ្រីស្ទតែមួយផង [អេភេសូ 5:30] ។ បើទោះជាការវេទនាដ៏ក្រៀមក្រំដែលបានប្រឆាំងនឹងយើងគ្រប់ទិសនឹងស្រែកថា គ្មានអ្នកសេសសល់នៃក្រុមជំនុំទេ ចូរយើងដឹងថាការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានផលផ្លែ ហើយថាព្រះរក្សាក្រុមជំនុំទ្រង់យ៉ាងអស្ចារ្យដូច

នៅក្នុងកន្លែងលាក់ពួនដែរ ។ ដូច្នេះត្រូវបាននិយាយទៅកាន់អេលីយ៉ាថា "ប៉ុន្តែ អញនឹងទុកឱ្យមានមនុស្ស៧ពាន់នាក់សល់នៅ ក្នុងពួកអ៊ីស្រាអែល ជាពួកអ្នក ដែលមិនបានលុតជង្គង់ក្រាប នៅចំពោះព្រះបាល ឬថើបវាឡើយ ។" [១ ពង្សាវតារក្សត្រ 19:18].

3. "ការរួបរួមនៃពួកបរិសុទ្ធ"

អត្ថបទនៃគោលជំនឿនេះក៏ប្រើយ៉ាងទូលំទូលាយផងដែរដល់ក្រុមជំនុំ ដែលថា យើងម្នាក់ៗគួរតែរក្សាភាពយល់ស្របគ្នាជាមួយនឹងបុត្ររបស់ព្រះទាំងអស់ គួរតែ ផ្តល់ដល់ក្រុមជំនុំនូវសិទ្ធិអំណាចដែលសាកសម និយាយដោយខ្លីទៅ គួរតែ ប្រព្រឹត្តដូចជាម្នាក់នៅក្នុងហ្វូងដែរ ។ ដូច្នេះ "ការរួបរួមគ្នានៃពួកបរិសុទ្ធ" ត្រូវ បានបន្ថែមមក ។ ប្រយោគនេះ បើទោះជាទូទៅត្រូវបានផ្តោះចោលដោយអ្នកពី បុរាណ តែវាមិនគួរមើលរំលងឡើយ ដោយសារវាបានបង្ហាញយ៉ាងល្អថាក្រុមជា អ្វី ។ វាដូចជាម្នាក់បាននិយាយថា ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានប្រមូលផ្តុំទៅក្នុងសហគម ន៍របស់ព្រះគ្រីស្ទនៅលើគោលការណ៍ដែលថា អ្វីក៏ដោយដែលផ្តល់ផលប្រយោជន៍ ដល់ព្រះបានដាក់មកលើពួកគេ នោះពួកគេគួរតែផ្តល់ត្រឡប់វិញដោយចែក រំលែកជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមក ។ យ៉ាងណា ការនេះមិនមែនទាល់នឹងព្រះគុណ ទេ កាលណាដែលកាន់តែដឹងពីអំណោយទានខាងវិញ្ញាណដែលបានផ្តល់មកខុ សៗគ្នា ។ ហើយលំដាប់លំដោយស៊ីវិលក៏មិនត្រូវបានរំខានដែរ ដែលអនុញ្ញាតឱ្យ បុគ្គលម្នាក់ៗមានទ្រព្យសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួន កាលដែលវាចាំបាច់ក្នុងការរក្សាសេចក្តី សុខសាន្តក្នុងចំណោមមនុស្សថា ការកាន់កាប់របស់ខ្លួននៃទ្រព្យសម្បត្តិគួរតែខុស គ្នានិងជាឯកជនក្នុងចំណោមពួកគេ ។ តែសហគមន៍ត្រូវបានទទួលស្គាល់ ដែល ដែលលូកាបានរៀបរាប់ ដែលថាព្រលឹងនិងចិត្តរបស់ពួកអ្នកជឿជាច្រើនត្រូវបាន

ត្រឡប់មកតែមួយ [កិច្ចការ 4:32] ។ ហើយដូចជាប៉ូលមាននៅក្នុងគំនិតនៅពេលដែលគាត់ជម្រុញក្រុមជំនុំអេភេសូឱ្យបាន "រូបកាយតែមួយ និងវិញ្ញាណតែមួយដូចជា" ពួកគេ "ត្រូវបានហៅមកនៅក្នុងសេចក្តីសង្ឃឹមតែមួយ" [អេភេសូ 4:4] ។ ប្រសិនបើជឿជាក់ថាព្រះជាព្រះវរបិតារួមរបស់គ្រប់គ្នា ហើយព្រះគ្រីស្ទជាសិរសារួមនោះ ដែលបានរួបរួមនៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់បែបជាបងប្អូន នោះពួកគេមានតែត្រូវចែករំលែកផងប្រយោជន៍របស់ពួកគេជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមក ។

ពេលនេះ វាសំខាន់ណាស់សម្រាប់យើងឱ្យបានស្គាល់ថាផលប្រយោជន៍អ្វីដែលយើងនឹងទទួលបានពីការនេះ ។ មូលដ្ឋានគ្រឹះដែលយើងជឿក្រុមជំនុំ ថាយើងបានជឿជាក់ថាយើងជាសមាជិករបស់ក្រុមជំនុំ ។ តាមរបៀបនេះសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងស្ថិតនៅលើទម្រយ៉ាងប្រាកដនិងរឹងមាំ ដូច្នេះ បើទោះជាឥដ្ឋទាំងមូលនៃលោកិយត្រូវបានរំលាយចោលក៏ដោយ ក៏ក្រុមជំនុំមិនអាចនឹងរង្គើឬដួលឡើយ ។ ទីមួយ វាឈរដោយការរើសតាំងរបស់ព្រះ មិនអាចរេរា ឬដួលទៅណាទៀតជាងការកំណត់ជាអស់កល្បអាចធ្វើបាននោះឡើយ ។ ទីពីរ វាបានតាមរបៀបមួយភ្ជាប់នឹងភាពរឹងមាំរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់លែងធ្វើឱ្យអ្នកជឿរបស់ទ្រង់ត្រូវទាសចេញពីទ្រង់ ជាងដែលសមាជិករបស់ទ្រង់ត្រូវបានដួលនិងហែកជាផ្នែកៗនោះទេ ។ ក្រៅពីនោះ យើងច្បាស់ថា កាលដែលយើងនៅនឹងដើមទ្រូងរបស់ក្រុមជំនុំ សេចក្តីពិតនឹងតែងតែនៅជាមួយយើង ។ ជាចុងក្រោយ យើងមានអារម្មណ៍ថាសេចក្តីសន្យាទាំងនេះគឺសម្រាប់យើងថា ៖ "នឹងមានសេចក្តីសង្គ្រោះនៅភ្នំស៊ីយ៉ូន" [យ៉ូអែល 2:32; អូបាឌា 17] ។ "ព្រះទ្រង់នឹងគង់នៅកណ្តាល ហើយទីក្រុងនោះនឹងមិនត្រូវរង្គើឡើយ" [ទំនុកដំកើង 46:5] ។ ការ

រួមចំណែកក្នុងក្រុមជំនុំនោះពិតជាមានអំណាចខ្លាំងណាស់ ដែលវារក្សាយើងនៅក្នុងសហគមន៍របស់ព្រះ ។ នៅក្នុងពាក្យថា "ការរួបរួម" មានទ្រព្យសម្បត្តិនៃការកំសាន្តចិត្តពីព្រោះ នៅពេលដែលវាត្រូវបានសម្រេចថា អ្វីដែលព្រះផ្តល់មកដល់សមាជិករបស់ទ្រង់និងអ្វីដែលជារបស់យើង នោះសង្ឃឹមរបស់យើងត្រូវបានពង្រឹងនៅលើសមាជិករបស់ទ្រង់និងអ្វីដែលជារបស់យើង ហើយសង្ឃឹមរបស់យើងនឹងត្រូវបានពង្រឹងដោយគ្រប់ទាំងផលប្រយោជន៍ដែលពួកគេបានទទួល ។

តែ ដើម្បីនឹងរក្សាការរួបរួមរបស់ក្រុមជំនុំតាមរបៀបនេះ យើងមិនត្រូវការ (ដូចដែលយើងបាននិយាយ) មើលទៅក្រុមជំនុំដោយភ្នែក ឬប៉ះដោយដៃឡើយ ។ តែ សេចក្តីដែលថាវាស្ថិតនៅក្នុងពិភពខាងសេចក្តីជំនឿវាគួរតែព្រមានយើងកុំឱ្យគិតថាដោយមើលស្រាលវាឡើយ កាលដែលវាខ្ពស់លើសពីចំណេះដឹងរបស់យើងបើទោះជាវានឹងមើលឃើញក៏ដោយ ។ ហើយសេចក្តីជំនឿរបស់យើងក៏មិនអាក្រក់អ្វីនោះទេ ពីព្រោះវាទទួលស្គាល់ក្រុមជំនុំលើសពីចំណេះដឹងរបស់យើង ។ ដោយសារនៅត្រង់នេះយើងមិនត្រូវបានប្រាប់ឱ្យបែងចែកគ្នារវាងអ្នកដែលមិនបានសង្គ្រោះនិងអ្នកដែលបានរើសតាំងឡើយ ។ វាសម្រាប់តែព្រះមួយអង្គប៉ុណ្ណោះ មិនមែនសម្រាប់យើងឡើយ ។ តែដើម្បីនឹងធ្វើវាឱ្យបានច្បាស់លាស់នៅក្នុងចិត្តរបស់យើងដែលអ្នកទាំងនោះ ដែលដោយសារសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះវរបិតា តាមរយៈកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ពួកគេបានចូលនៅក្នុងការប្រកបគ្នាជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ហើយត្រូវបានញែកចេញទុកជាមរដករបស់ព្រះនិងជាកម្មសិទ្ធិផ្ទាល់របស់ទ្រង់ ហើយដែលថានៅពេលយើងបានក្លាយជាសមាជិកនោះយើងបានចែករំលែកនូវព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យនោះ ។

4. ក្រុមជំនុំដែលមើលឃើញជាម្តាយនៃអ្នកជឿ

តែពីព្រោះវាជាចេតនារបស់យើងក្នុងការពិភាក្សាពីក្រុមជំនុំដែលមើលឃើញ នោះចូរយើងរៀនសូម្បីតែពីចំណងជើងសាមញ្ញនេះថា "ម្តាយ" ថាវាមានប្រយោជន៍ប៉ុណ្ណា តាមពិតទៅតើវាចាំបាច់ប៉ុណ្ណា ដែលយើងគួរដឹងពីនាង ។ ដោយសារវាមិនមានផ្លូវណាផ្សេងទៀតដើម្បីនឹងចូលទៅក្នុងជីវិតឡើង ទាល់តែម្តាយនេះបានពរពោះយើងនៅក្នុងស្បូនរបស់នាង ផ្តល់កំណើតដល់យើង និងចិញ្ចឹមបីបាច់យើងដោយដោះរបស់នាង ហើយចុងក្រោយ ទាល់តែនាងរក្សាយើងនៅក្នុងការមើលថែនិងដឹកនាំរបស់នាងរហូតដល់យើងបានដោះនូវរូបសាចចេញ នោះយើងនឹងបានជាជីវិតដូចជាទេវតា [ម៉ាថាយ 22:30] ។ សេចក្តីកំសោយរបស់យើងមិនអនុញ្ញាតឱ្យយើងត្រូវបានដកចេញពីការអប់រំរបស់នាងឡើយ រហូតទាល់តែយើងបានក្លាយជាសិស្សពេញមួយជីវិតរបស់យើង ។ លើសពីនោះទៀត ចេញពីដើមទ្រូងរបស់នាងគ្មានអ្នកអាចសង្ឃឹមនឹងមានការអត់ទោសបាន ឬសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ ដូចជាអេសាយ [អេសាយ 37:32] និងយ៉ូអែល [យ៉ូអែល 2:32] បានធ្វើបន្ទាល់ពីការនេះ ។ អេសេគាលយល់ស្របនឹងពួកគេដែរនៅពេលដែលគាត់ប្រកាសថា អស់អ្នកដែលព្រះបានបដិសេធពីជីវិតស្ថានសួគ៌នឹងមិនត្រូវបានកត់ចុះក្នុងចំណោមរាស្ត្ររបស់ព្រះឡើយ [អេសេគាល 13:9] ។ ម្យ៉ាងទៀត អស់អ្នកដែលត្រឡប់ទៅរកការរក្សាភាពបរិសុទ្ធពិតត្រូវបាននិយាយថា បានកត់ឈ្មោះរបស់ពួកគេនៅក្នុងចំណោមប្រជារាស្ត្រនៃក្រុងយេរូសាឡិម [អេសាយ 56:5; ទំនុកដំកើង 87:6] ។ ដោយហេតុផលនេះ ត្រូវបាននិយាយនៅក្នុងទំនុកដំកើងថា ៖ "ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមទ្រង់នឹកចាំនឹងប្រោសទូលបង្គំដោយសេចក្តីសប្បុរស ដែលទ្រង់បានផ្តល់ដល់រាស្ត្រទ្រង់ ឱសូមប្រោសទូលបង្គំ ដោយសេចក្តីសង្គ្រោះនៃទ្រង់ផង ដើម្បីឱ្យទូលបង្គំបានឃើញសេចក្តីចំរើ

ននៃពួករើសតាំងរបស់ទ្រង់ ឱ្យទូលបង្គំបានរីករាយ ដោយសារសេចក្តីអំណរនៃរាស្ត្រទ្រង់ ហើយឱ្យបានអរព្រឺព្រួច ជាមួយនឹងមរដករបស់ទ្រង់" [ទំនុកដំកើង 106:4-5; ទំនុកដំកើង 105:4] ។ ដោយព្រះបន្ទូលទាំងនេះ សេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះជាឪពុកនិងសាក្សីពិសេសនៃជីវិតខាងវិញ្ញាណត្រូវបានមានតែសម្រាប់ហ្វូងសត្វរបស់ទ្រង់តែប៉ុណ្ណោះ ដូច្នេះវាជាការអាក្រក់បំផុតដែលចាកចេញពីក្រុមជំនុំ ។

(អ្នកបម្រើរបស់នាង និយាយសម្រាប់ព្រះ មិនមែនត្រូវមើលងាយឡើយ, 5-6)

5. ការអប់រំតាមរយៈក្រុមជំនុំ តម្លៃរបស់វានិងកាតព្វកិច្ចរបស់វា

តែចូរយើងខិតចូលទៅអ្វីដែលសំដៅទៅប្រធានបទនេះ ។ ប៉ូលសរសេរថាព្រះគ្រីស្ទ "ថាទ្រង់នឹងបំពេញគ្រប់ការទាំងអស់" ដែលបានតែងតាំងអ្នកខ្លះជា "ធ្វើជាសាវ័ក ខ្លះជាហោរា ខ្លះជាគ្រូអធិប្បាយ ខ្លះជាគ្រូផ្សាយដំណឹងល្អ ខ្លះជាគ្រូគង្វាល ហើយខ្លះជាគ្រូបង្រៀន ប្រយោជន៍នឹងនាំឱ្យពួកបរិសុទ្ធបានគ្រប់លក្ខណ៍ឡើង សំរាប់ធ្វើការជំនួយ ហើយនឹងស្អាងរូបកាយព្រះគ្រីស្ទឡើង ។ ទាល់តែយើងរាល់គ្នាបានរួបរួម ខាងឯសេចក្តីជំនឿរួចជាស្រេច ហើយបានស្គាល់ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ដូចគ្នាទាំងអស់ គឺដល់បានពេញជាមនុស្ស ហើយដល់ខ្នាតកំពស់នៃសេចក្តីពោរពេញផងព្រះគ្រីស្ទ" [អេភេសូ 4:10-13] ។ យើងឃើញរបៀបដែលព្រះ ដែលទ្រង់ក្នុងមួយរំពេចធ្វើឱ្យរាស្ត្រទ្រង់បានបរិសុទ្ធ យ៉ាងណាក៏ដោយទ្រង់ចង់ឱ្យពួកគេឱ្យបានលូតលាស់ឡើងទៅក្នុងភាពជាមនុស្សនៅក្រោមការអប់រំទាំងស្រុងរបស់ក្រុមជំនុំ ។ យើងឃើញរបៀបដែលដាក់ចេញមកសម្រាប់វា ៖ ការអធិប្បាយនៃគោលលិទ្ធិខាងស្ថានសួគ៌ដែលបានភ្ជាប់មកលើគ្រូគង្វាល ។

យើងឃើញថាគ្រប់យ៉ាងត្រូវបាននាំមកនៅក្រោមគោលការណ៍ដូចគ្នា ជាមួយនឹងវិញ្ញាណដែលសុភាពនិងអាចបង្រៀនបាន ពួកគេនឹងអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនគេត្រូវបានដឹកនាំដោយគ្រូបង្រៀនដែលបានរើសតាំងនៅក្នុងតួនាទីនេះ។ អេសាយបានធ្វើការបែងចែកតាំងពីយូរពីនគររបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយការសម្គាល់នេះ ៖ "វិញ្ញាណរបស់អញដែលសណ្ឋិតនៅលើឯង ហើយពាក្យអញដែលអញបានដាក់នៅក្នុងមាត់ឯង នោះនឹងមិនដែលឃ្លាតចេញពីមាត់ឯង ឬពីមាត់របស់ពូជពង្សឯង ឬពីមាត់កូនចៅគេ..." [អេសាយ 59:21]។ ចេញពីនេះវាតាមមកដែលថាអស់អ្នកដែលបដិសេធផលផ្លែខាងវិញ្ញាណ ដែលពង្រីកការទាំងនោះដោយដៃរបស់ក្រុមជំនុំ ពួកគេសមនឹងវិនាសទៅដោយគ្រោះរាំងស្ងួតនិងការស្រេកឃ្លាន។ ព្រះដកដង្ហើមចេញមកជាសេចក្តីជំនឿមកលើយើងតាមឧបករណ៍តែមួយគត់គឺដំណឹងល្អ ដូចប៉ុលបានចង្អុលមកថា "ជំនឿបានមកដោយការស្តាប់ឮ" [រ៉ូម 10:17]។ ដូច្នេះ អំណាចក្នុងការសង្គ្រោះស្ថិតនៅជាមួយនឹងព្រះ [រ៉ូម 1:16]។ តែ (ដូចប៉ុលបានធ្វើបន្ទាល់ម្តងទៀត) គាត់បង្ហាញនិងលាចេញការនោះមកនៅក្នុងការបង្រៀនដំណឹងល្អ។

ដោយគម្រោងការនេះ គាត់មានបំណងពីដើមថាក្រុមជំនុំបរិសុទ្ធនឹងត្រូវកាន់ជាប់នៅទីឧបោសថ ដើម្បីឱ្យគោលលិទ្ធិដែលត្រូវបានបង្រៀនដោយមាត់របស់សង្ឃនឹងបានផ្តល់មកនូវការយល់ស្របគ្នានៅក្នុងជំនឿ។ ព្រះវិហារត្រូវបានហៅថាជា "ទីសម្រាក" [ទំនុកដំកើង 132:14]។ ទីបរិសុទ្ធជា "កន្លែងស្នាក់នៅ" របស់ទ្រង់ [អេសាយ 57:15] កន្លែងដែលទ្រង់ត្រូវបាននិយាយថានឹងអង្គុយនៅក្នុងចំនោមចេរូប៊ីន [ទំនុកដំកើង 80:1]។ ឈ្មោះដែលពេញដោយសិរីរុងរឿងដែលពួកគេត្រូវបានប្រើដើម្បីនឹងនាំមកនូវតម្លៃ សេចក្តីស្រឡាញ់ ការគោរព

និងភាពថ្លៃថ្នូរទៅកាន់កិច្ចការនៃគោលលិទ្ធិរបស់ស្ថានសួគ៌ ។ មិនដូច្នោះទេ ការលេចមកនៃមនុស្សដែលតែងពុករលួយនិងគួរឱ្យមើលងាយនឹងត្រូវបានដកចេញពីគេយ៉ាងច្រើន ។ ដើម្បីឱ្យយើងដឹង ថាសម្បត្តិដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបានដែលបានផ្តល់មកយើងនៅក្នុងភាជនៈដី [២ កូរិនថូស 4:7] ព្រះទ្រង់ផ្ទាល់លេចមកនៅក្នុងចំណោមយើង ហើយជាអ្នកនិពន្ធនៃរបៀបរៀបរយនេះ ទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យមនុស្សសម្គាល់ទ្រង់កាលដែលមានវត្តមាននៅក្នុងការបង្កើតរបស់ទ្រង់ ។

ដូច្នេះ បន្ទាប់ពីទ្រង់បានហាមរាស្ត្រទ្រង់មិនឱ្យថ្វាយខ្លួនរបស់ពួកគេទៅគ្រួមន្តអាគមន៍ គ្រូទាយ វេទមន្ត ការអួមអាម និងការអបិយជំនឿផ្សេងៗ [ចោទិយកថា 18:10-11; លេវីនិយ 19:31] ទ្រង់បានបន្ថែមថា ទ្រង់នឹងផ្តល់នូវអ្វីដែលនឹងធ្វើគ្រប់គ្នាបានស្កប់ចិត្ត ៖ ដែលពួកគេនឹងមិនត្រូវខ្វះហោរា [ចោទិយកថា 18:15] ។ តែ ទ្រង់មិនបានផ្តល់អ្នកដែលនៅពីបុរាណទៅដល់ទេវតាទេ តែបានផ្តល់ឱ្យមានគ្រូបង្រៀនកើតចេញពីផែនដីពិតដើម្បីនឹងធ្វើតាមតំណែងរបស់ទេវតា ដូចគ្នាដែរសព្វថ្ងៃនេះ វាជាបំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់ដែលបង្រៀនដល់យើងតាមរយៈមនុស្ស ។ ដូចដែលទ្រង់តាំងពីដើមមកមិនបានស្កប់ចិត្តនឹងក្រិត្យវិន័យតែមួយឡើយ តែបានបន្ថែមមកនូវសង្ឃជាអ្នកបកស្រាយ ដែលចេញពីបបូរមាត់របស់ពួកគេមនុស្សអាចសួរពីអត្ថន័យពិតរបស់វាផង [ម៉ាឡាគី 2:7] ដូច្នេះសព្វថ្ងៃនេះ ទ្រង់មិនត្រឹមតែចង់ឱ្យយើងយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងការអានវានោះទេ តែក៏បានប្រទានឱ្យមានអ្នកណែនាំដើម្បីនឹងជួយយើងដោយការខិតខំរបស់ពួកគេ ។ វាពិតជាមានប្រយោជន៍ទ្វេ ។ ម្ខាងទៀត ទ្រង់បញ្ជាក់បង្ហាញពីការស្តាប់បង្គាប់ដោយការសាកល្បងយ៉ាងល្អ នៅពេលយើងស្តាប់អ្នកបម្រើទ្រង់និយាយ គឺប្រៀបដូចជាទ្រង់ផ្ទាល់មានបន្ទូលដែរ ។ ម្ខាងទៀត ទ្រង់បានផ្តត់ផ្គង់ដល់ភាពកំ

សោយរបស់យើង កាលដែលទ្រង់សុខចិត្តបង្រៀនតាមរបៀបបែបបទរបស់មនុស្សតាមរយៈអ្នកបកស្រាយដើម្បីនឹងនាំយើងទៅរកអង្គទ្រង់ ជាជាងការដែលធ្វើឱ្យមានផ្តេរលាន់ដាក់យើងនឹងធ្វើឱ្យយើងចេញឆ្ងាយ ។ ពិតណាស់ ដោយសារការភ័យខ្លាចដែលអំណាចចេស្តារបស់ព្រះបានហ៊ុំព័ទ្ធពួកគេ នោះគ្រប់អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះសុទ្ធតែមានអារម្មណ៍ថា ការបង្រៀនស្រដៀងគ្នានេះពិតជាត្រូវការជាចាំបាច់ប៉ុណ្ណា ។

អ្នកដែលគិតថាព្រះចេស្តានៃព្រះបន្ទូលត្រូវបានទាញទម្លាក់ចុះដោយសេចក្តីអាក្រក់របស់មនុស្សត្រូវបានហៅឱ្យបង្រៀន វាបានបើកបង្ហាញឱ្យឃើញពីភាពគ្មានដឹងគុណរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ ដោយសារ ក្នុងចំណោមអំណោយទានដែលល្អឥតខ្ចោះជាច្រើនដែលព្រះបានស្នងដល់មនុស្សជាតិ វាជាអាទិភាពតែមួយគត់ដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យនឹងធ្វើឱ្យសុទ្ធដល់អង្គទ្រង់ផ្ទាល់នូវបបូរមាត់និងអណ្តាតរបស់មនុស្ស ដើម្បីឱ្យព្រះសូរស្បែងរបស់ទ្រង់បានបន្លឺឡើងនៅក្នុងពួកគេ ។ ដូច្នេះ ចូរយើងកុំចូលចិត្តស្ពប់ខ្ពើមនឹងឱបក្រសោបការស្តាប់បង្គាប់តាមគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដោយដាក់មកនៅក្នុងការបង្គាប់របស់ទ្រង់ និងដោយមាត់របស់ទ្រង់ឡើយ ។ ត្បិតទោះបីជាអំណាចរបស់ព្រះមិនចងជាប់នឹងមធ្យោបាយខាងក្រៅក៏ដោយ ក៏ទ្រង់បានចងយើងទៅនឹងរបៀបនៃការបង្រៀនធម្មតានេះដែរ ។ មនុស្សដែលមានចិត្តលោភលន់ មិនព្រមកាន់តាមទេ ពួកគេបានចងជាប់អន្ទាក់ដែលនាំឱ្យស្លាប់ដល់ខ្លួនពួកគេជាច្រើន ។ មនុស្សជាច្រើនត្រូវបានដឹកនាំដោយអំនួត ការមិនចូលចិត្ត ឬការប្រជែងគ្នាទៅនឹងការជឿជាក់ថាពួកគេអាចទទួលបានប្រាក់ចំណេញគ្រប់គ្រាន់ពីការអាន និងការធ្វើការសញ្ជឹងគិតផ្ទាល់ខ្លួន ។ ដូច្នេះ ពួកគេមើលងាយការជួបជុំជាសាធារណៈ ហើយចាត់ទុកថាជាការ

ផ្សព្វផ្សាយហួសហេតុ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេប្រឹងប្រែងអស់ពីសមត្ថភាព ដើម្បីបំបែក ឬបំបែកចំណងដ៏ពិសិដ្ឋនៃរួបរួមគ្នា នោះគ្មាននរណាម្នាក់អាចគេច ផុតពីការពិន័យដ៏ត្រឹមត្រូវនៃការបែកគ្នាដែលមិនបរិសុទ្ធនេះទេ ដោយមិនធ្វើឱ្យ ខ្លួនគេមានកំហុសឆ្គង និងការយល់ច្រឡំដ៏អាក្រក់នោះទេ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ការរួបរួមគ្នានៃសេចក្តីជំនឿអាចរីកចម្រើនក្នុងចំណោមពួកយើង ចូរយើងកុំ ស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការប្រើប្រាស់ការប្រតិបត្តិសាសនានេះ ដែលព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បាន ចាត់តាំងវា បានបង្ហាញឱ្យយើងឃើញថា វាចាំបាច់ និងមានការយល់ព្រមគ្នាខ្ព ស់ ។ គ្មាននរណាម្នាក់ទេ សូម្បីតែសត្វតិរច្ឆាន ដែលមិនធ្លាប់មាន ដែលនឹង ប្រាប់យើងឱ្យបិទត្រចៀករបស់យើងចំពោះព្រះ ។ ប៉ុន្តែនៅគ្រប់សម័យកាល ហោរា និងគ្រូដែលគោរពដល់ព្រះ មានការតស៊ូយ៉ាងលំបាកជាមួយមនុស្ស ទុច្ចរិត ដែលនៅក្នុងភាពរឹងចចេសរបស់ពួកគេ មិនអាចចុះចូលនឹងនីមនៃការ ត្រូវបានបង្រៀនដោយពាក្យសម្តី និងការបម្រើរបស់មនុស្សឡើយ ។ ការនេះ ប្រៀបដូចជាការលុបបំបាត់ព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះដែលតែងចែងចាំងមកលើយើងនៅ ក្នុងការបង្រៀន ។ អ្នកជឿត្រូវបានប្រាប់តាំងពីដើមមកថាឱ្យស្វែងរកព្រះភ័ក្ត្រ របស់ព្រះនៅទីបរិសុទ្ធ [ទំនុកដំកើង105:4] ដែលតែងតែនិយាយដដែលនៅក្នុង ក្រិត្យវិន័យ [ទំនុកដំកើង 27:8; 100:2; 105:4; ១ ពង្សាវតារក្សត្រ 7:14] ដោយសារគ្មានហេតុផលណាផ្សេងជាងនេះសម្រាប់ពួកគេជាងការបង្រៀនក្រិត្យវិ ន័យនិងការចម្រុញរបស់ហោរាដែលជារូបឆ្នុះរបស់ព្រះដែលរស់នោះទេ ដូចជា ប៉ូលបានប្រកាសថា នៅក្នុងការអធិប្បាយរបស់គាត់នោះសិរីល្អរបស់ព្រះបាន ចាំងជះមកនៅក្នុងព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទ [២ ពង្សាវតារក្សត្រ 4:6] ។

កាន់តែគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមជាងអត្តចរិតនេះទៀតនោះគឺថា អ្នកក្បត់សាសនាដែលមានបំណងបំបែកក្រុមជំនុំ នៅក្នុងឥទ្ធិពលនៃការដេញចៀមចេញពីហ្វូង និងបោះពួកគេទៅក្នុងហ្វូងសត្វចចក ។ យើងត្រូវកាន់ជាប់នឹងអ្វីដែលយើងបានដកស្រង់ពីប៉ុល ដែលថាក្រុមជំនុំត្រូវបានសង់ឡើងដោយសារតែការអធិប្បាយខាងក្រៅតែមួយប៉ុណ្ណោះ ហើយថាពួកបរិសុទ្ធត្រូវបាននៅជាប់ជាមួយគ្នាដោយចំណងតែមួយគត់ ៖ ដែលជាមួយនឹងការរួបរួមដូចគ្នា គឺតាមរយៈការរៀនសូត្រនិងការលូតលាស់ នោះពួកគេរក្សាការណែនាំរបស់ក្រុមជំនុំឱ្យបានតាំងនៅដោយសារព្រះ [អេភេសូ 4:12] ។ ជាពិសេសការនេះបានបញ្ជាប់ថា ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយថា ពីបុរាណនៅក្រោមក្រិត្យវិន័យ គ្រប់អ្នកជឿទាំងអស់ត្រូវបានបង្គាប់ឱ្យបានមកប្រមូលផ្តុំគ្នានៅទីបរិសុទ្ធ ។ កាលដែលម៉ូសេនិយាយពីទីដែលព្រះទ្រង់គង់នៅ នៅក្នុងពេលតែមួយជាកន្លែងដែលព្រះបានដាក់ការចង់ចាំនូវព្រះនាមទ្រង់នោះគាត់បានហៅថា "កន្លែងនៃព្រះនាមរបស់ព្រះ" [និក្ខមនំ 20:24] ។ គាត់បង្រៀនយ៉ាងច្បាស់ដូច្នេះថា នឹងមិនមានប្រយោជន៍ទេដែលទីកន្លែងនោះត្រូវបានដាច់ចេញពីគោលលិទ្ធនៃភាពបរិសុទ្ធនោះ ។ គ្មានអ្វីត្រូវឆ្ងល់ទេដោយសារហេតុផលដូចគ្នាដារីឌរអ៊ូដោយភាពល្ងិញនៃវិញ្ញាណថា គាត់ត្រូវបានដោះចេញពីរោងឧបោសថតាមរយៈការគៀបសង្កត់និងភាពយោយៅរបស់សត្រូវ [ទំនុកដំកើង 84:2-3] ។ សម្រាប់មនុស្សជាច្រើន ការនេះហាក់ដូចជាការរអ៊ូបែបដូចកូនក្មេង ដោយសារការដែលត្រូវបានបដិសេធក្នុងការចូលទៅក្នុងព្រះវិហារវាពិតជាការបាត់បង់តិចតួចណាស់ ហើយនឹងមិនត្រូវវិនាសទេ តែមានការសប្បាយតិចតួច ដែលបានផ្តល់ដល់អ្នកផ្សេងទៀតនូវសេចក្តីអំណរដែលជិតនឹងមកដល់ ។ យ៉ាងណា គាត់បានថ្ងូរថ្ងូរថាគាត់ត្រូវរលាក ហើយត្រូវបានវេទនា

ហើយក៏ស្ទើរតែត្រូវលេបត្របាក់ទៅហើយ ដោយសារបញ្ហាតែមួយនេះ ការរំខាន និងសេចក្តីសោកសង្រេង ។ ពិតណាស់ ការនេះគឺដោយសារអ្នកជឿមិនមានជំនួយណាដែលធំជាងនេះទៀតក្រៅពីការថ្វាយបង្គំជាសារធារណៈ ដ្បិតដោយសារវាព្រះបានបណ្តាលឱ្យមានមនុស្សរបស់ទ្រង់ក្រោកឡើងមួយជំហ៊ានម្តង ៗ ។

យើងត្រូវធ្វើសង្កេតថាព្រះតែងតែបង្ហាញអង្គទ្រង់ដូច្នេះទៅកាន់ពួកឰយុកោនៅក្នុងកញ្ចក់នៃការបង្រៀនរបស់ទ្រង់ដើម្បីឱ្យបានស្គាល់ខាងវិញ្ញាណ ។ ដូចគ្នាដែរ ព្រះវិហារត្រូវបានហៅមិនត្រឹមជា "ព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះ" [ទំនុកដំកើង 42:2] ។ តែ (ការយកចេញគ្រប់ទាំងអបិយជំនឿ) "កំណល់ជើង" របស់ទ្រង់ [ទំនុកដំកើង 132:7; 99:5; ពង្សាវតារក្សត្រទី១ 28:2] ។ ពិតជាមានសុភមង្គលហើយដោយសារការដែលទទួលបាននូវការរួបរួមនៃជំនឿ [អេភេសូ 4:13] នៅពេលដែលមនុស្សទាំងអស់ ចាប់ពីអ្នកខ្ពស់បំផុតដល់អ្នកទាមបំផុតសំដៅទៅរកក្បាល! មិនថាព្រះវិហារអ្វីដែលសាសន៍ដ៏ទៃសង់សម្រាប់ព្រះដោយសារគោលការណ៍ណានោះទេ វាជាការបង្ហាប់ដល់ការថ្វាយបង្គំដល់ទ្រង់ហើយ ។ ដល់កម្រិតមួយដែលសាសន៍យូដាបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការនេះ បើទោះជាមិនស្ថិតនៅក្នុងភាពគួរឱ្យខ្ពើមដូចគ្នាក៏ដោយ ។ ស្ទេផានបានស្តីបន្ទោសពួកគេនៅក្នុងសម្តីរបស់អេសាយ៖ "ព្រះទ្រង់មិនគង់នៅក្នុងព្រះវិហារដែលសង់ដោយដៃទេ" [កិច្ចការ 7:48; អេសាយ 66:1-2] ។ ដោយពាក្យនេះ មានតែព្រះតែមួយទេដែលបន្សុតព្រះវិហារសម្រាប់អង្គទ្រង់សម្រាប់ជាការប្រើប្រាស់ស្របតាមក្រិត្យវិន័យ ។ ហើយប្រសិនបើយើងមានបំណងធ្វើអ្វីមួយដោយប្រញាប់ប្រញាល់ដោយគ្មានការបង្គាប់

របស់ទ្រង់ទេ នោះការរកឃើញថ្មីនឹងតោងជាប់នឹងការចាប់ផ្តើមដែលអាក្រក់តែម្តងហើយនឹងពង្រាយការអាក្រក់ដែលគ្មានរង្វាស់ ។

តែស្តេច Xerxes នៅពេលដែលគាត់បានដុតនិងបំផ្លាញព្រះវិហារនៅប្រទេសក្រិកទាំងអស់ភ្លាមក្រោមការផ្តល់យោបលពីអ្នកប្រាជ្ញ គាត់បានគិតថាវាមិនទំនងជាព្រះទេ ដែលជាអ្នកមានការចូលដោយសេរីក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ ដែលត្រូវបានបិទជិតដោយជញ្ជាំងនិងដំបូល ។ ប្រៀបដូចជាវាមិននៅក្នុងអំណាចចេស្តារបស់ព្រះក្នុងការដែលយាងមករកឃើញ ដើម្បីឱ្យបាននៅក្បែរយើង តែដោយគ្មានការផ្លាស់ប្តូរទីកន្លែង ឬការឃុំយើងដោយវិធីខាងលោកិយ ។ តែដោយការទាំងនេះទ្រង់បានរក្សាយើងប្រៀបដូចជានៅក្នុងរទេះទៅកាន់សិរីល្អខាងស្ថានសួគ៌ ជាសិរីល្អដែលនៅពេញគ្រប់ការទាំងអស់ដោយកម្រិតដែលវាស់មិនបាននិងដែលហួសពីកម្ពស់នៃស្ថានសួគ៌ផង!

6. អត្ថន័យនិងដែលកំណត់នៃព័ន្ធកិច្ច

នៅក្នុងគ្រារបស់យើង នោះមានការឈ្លោះប្រកែកគ្នាពីប្រសិទ្ធិភាពនៃព័ន្ធកិច្ច ។ អ្នកខ្លះធ្វើការបន្ថើសន្ទរភាពថ្លៃថ្នូររបស់វាហួសលើសរង្វាស់ផង ។ អ្នកផ្សេងទៀតយល់ថាអ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានផ្ទេរទៅឱ្យមនុស្ស ។ ប្រសិនបើយើងយល់ថាអ្នកដឹកនាំនិងគ្រូបង្រៀនជ្រៀតចូលក្នុងគំនិតនិងចិត្ត ហើយក៏កែប្រែទាំងភាពខ្លាក់នៃគំនិតនិងភាពរឹងរូសនៃចិត្ត ។ ដូច្នេះយើងត្រូវរាប់ពីការប្រកែកគ្នានេះឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ។

ចំណុចនៃការឈ្លោះប្រកែកគ្នាទាំងសងខាងនឹងត្រូវបានដោះស្រាយរួចរាល់និងងាយស្រួលដោយការកត់សម្គាល់ច្បាស់ៗនូវ (1) បទគម្ពីរដែលថាព្រះទ្រង់ជា

អ្នកតាក់តែងនៃការអធិប្បាយ ដោយការភ្ជាប់ព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ជាមួយផង បានសន្យានូវផលប្រយោជន៍ពីវាផង ។ (2) បទគម្ពីរដែលព្រះ ដែលផ្តាច់អង្គ ទ្រង់ពីជំនួយខាងក្រៅ បានអះអាងសម្រាប់អង្គទ្រង់តែមួយទាំងការចាប់ផ្តើមនិង ដំណើរការទាំងស្រុងរបស់វាផង ។

1) កាតព្វកិច្ចរបស់អេលីយ៉ាទីពីរគឺ បើតាមម៉ាឡាគី គឺបំភ្លឺដល់គំនិត និង "ប ង្វែចិត្តរបស់ឪពុកមករកកូន និងអ្នកមិនជឿត្រឡប់មករកប្រាជ្ញានៃសេចក្តីសុចរិត " [លូកា 1:17; ម៉ាឡាគី 4:5-6] ។ ព្រះគ្រីស្ទប្រកាសថា ទ្រង់បញ្ជូនឱ្យបង្កើត ផលផ្លែពីការខិតខំរបស់ពួកគេ [យ៉ូហាន 15:16] ។ ពេត្រុសបានសង្ខេបយ៉ាងខ្លី ថាផលផ្លែនោះជាអ្វី ដោយនិយាយថាយើងបាន "កើតជាថ្មី ដែលជាគ្រាប់ពូជ ដែលមិនចេះពុករលួយ" [១ ពេត្រុស 1:23] ។ ដូច្នេះប៉ូលអួតថាគាត់ "បង្កើត" ពួកកូរិនថូស "តាមរយៈដំណឹង" [១ កូរិនថូស 4:15] ហើយថា ពួកគេជា "ភស្តុតាង" នៃ "ភាពជាសាវ័ក" របស់គាត់ [១ កូរិនថូស 9:2] ទេ ថាគាត់មិនមែនជាអ្នកបម្រើនៃសំបុត្រដែលវាយប៉ះត្រចៀកដោយសម្លេងរបស់ គាត់នោះទេ តែថាជាការធ្វើការរបស់ព្រះវិញ្ញាណដែលបានផ្តល់មកគាត់ ដើម្បី ឱ្យការបង្រៀនរបស់គាត់នឹងមិនត្រូវឥតផលផ្លែឡើយ [២ កូរិនថូស 3:6] ។ នៅក្នុងន័យដូចគ្នានេះ នៅកន្លែងមួយគាត់បដិសេធថាដំណឹងល្អរបស់គាត់មក ដោយពាក្យនិងចេស្តាផង [១ កូរិនថូស 2:4] ។ គាត់ក៏បានអះអាងថាពួក កាឡាទី "បានទទួលព្រះវិញ្ញាណដោយការស្តាប់ដោយជំនឿ" [កាឡាទី 3:2] ។ និយាយដោយខ្លីទៅ នៅក្នុងបទគម្ពីរជាច្រើន គាត់មិនត្រឹមតែបង្ហាញថាគាត់ជា អ្នករួមការងាររបស់ព្រះទេ តែក៏តែងតាំងខ្លួនគាត់នូវតួនាទីនៃការបញ្ជូននូវសេច ក្តីសង្គ្រោះផង [១ កូរិនថូស 3:9] ។

2) នៅក្នុងការលើកយកពីការទាំងនេះ ប៉ូលមិនបានមានចេតនានឹងលើកគុណតម្លៃដល់ខ្លួនគាត់នូវផ្នែកបន្តិចណាចេញពីព្រះឡើយ ។ គាត់ពន្យល់ការនេះយ៉ាងខ្លីនៅកន្លែងមួយថា ៖ "ការនឿយហត់របស់យើងខ្ញុំបានទៅជាឥតអំពើវិញ" [១ ថែស្សាឡូនិក 3:5] "ខ្ញុំក៏ខំធ្វើការនោះឯង ទាំងតយុទ្ធតាមឫទ្ធិបារមីទ្រង់ ដែលបណ្តាលឡើងក្នុងខ្ញុំដោយព្រះចេស្តា ។" [កូល៉ុស 1:29] ។ ដូច្នេះ ៖ "ដ្បិតព្រះដែលបណ្តាលឱ្យលោកពេត្រុស ធ្វើជាសាវ័កដល់ពួកកាត់ស្បែក នោះបានបណ្តាលឱ្យខ្ញុំ ធ្វើជាសាវ័កដល់ពួកសាសន៍ដទៃដែរ" [កាឡាទី 2:8] ។ លើសពីនោះទៀត វាច្បាស់ណាស់ដោយចេញពីអត្ថបទពីរបៀបដែលគាត់មិនទុក្ខអ្វីឱ្យបម្រើដោយខ្លួនរបស់ពួកគេនោះទេ ។ "ហេតុនោះបានជាអ្នកសាបព្រោះ និងអ្នកដែលស្រោច នោះមិនមែនជាអ្វីទេ ស្រេចហើយនឹងព្រះដែលធ្វើឱ្យដុះវិញទេតើ" [១ កូរិនថូស 3:7] ។ ដូច្នេះ ៖ "បិតខ្ញុំបានខំធ្វើការលើសជាងអ្នកទាំងនោះសន្ធឹកណាស់ ប៉ុន្តែ មិនមែនជាខ្ញុំ គឺជាព្រះគុណនៃព្រះ ដែលសណ្ឋិតនៅនឹងខ្ញុំវិញ" [១កូរិនថូស 15:10] ។ ប្រាកដណាស់យើងគួរតែចងចាំនូវពាក្យសម្តីទាំងនោះដែលព្រះរៀបរាប់ពីអង្គទ្រង់ ការបំភ្លឺដល់គំនិងនឹងការធ្វើឱ្យចិត្តបានថ្មីឡើងដែលប្រមានថាវាជាការប្រមាថសម្រាប់មនុស្សដែលអះអាងអ្វីមួយមិនថាសម្រាប់ខ្លួនរបស់គេផ្ទាល់ ។

ស្របគ្នានោះ អ្នកណាដែលប្រកាសខ្លួននៅក្នុងវិញ្ញាណដែលអាចបង្រៀនបានក្នុងការបម្រើដែលត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះ គេនឹងបានដឹងដោយសារលទ្ធផលនោះដោយហេតុផលល្អថាការបង្រៀនបែបនេះគាប់ព្រះទ័យព្រះទេ ហើយក៏ជាហេតុផលល្អថាបន្ទុកនៃការសមស្របនេះនឹងត្រូវបានដាក់មកលើអ្នកជឿ ។

(ក្រុមជំនុំដែលមើលឃើញ ៖ ភាពជាសមាជិករបស់វានិងសញ្ញាសម្គាល់ដែលវាត្រូវបានសម្គាល់ 7-9)

7. ក្រុមជំនុំដែលមើលមិនឃើញនិងក្រុមជំនុំដែលមើលឃើញ

របៀបដែលយើងត្រូវវិនិច្ឆ័យក្រុមជំនុំដែលអាចមើលឃើញ ដែលស្ថិតនៅក្នុងចំនេះដឹងរបស់យើង គឺខ្ញុំជឿថា បានបង្ហាញឱ្យឃើញរួចហើយពីការពិភាក្សាខាងលើ។ ដ្បិតយើងបាននិយាយថា ព្រះគម្ពីរចែងអំពីពួកជំនុំតាមរបៀបពីរយ៉ាង។ ជួនកាលដោយពាក្យថា "ក្រុមជំនុំ" វាមានន័យថាដែលជាការពិតនៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះដែលមិនមានមនុស្សណាត្រូវបានទទួលក្រៅពីអ្នកដែលជាកូនរបស់ព្រះដោយព្រះគុណនៃការរើសជាកូនចិញ្ចឹមនិងជាសមាជិកពិតនៃព្រះគ្រីស្ទដោយការញែកជាបរិសុទ្ធនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ បន្ទាប់មក ពិតប្រាកដណាស់ព្រះវិហារមិនត្រឹមតែរួមបញ្ចូលពួកបរិសុទ្ធដែលរស់នៅលើផែនដីនាពេលបច្ចុប្បន្នប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពួកជំនុំទាំងអស់ដែលបានជ្រើសរើសតាំងពីដើមកំណើតពិភពលោកមក។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ជាញឹកញាប់ ឈ្មោះ "ក្រុមជំនុំ" រាប់ទាំងមនុស្សដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ពាសពេញផែនដីដែលប្រកាសថាថ្វាយបង្គំព្រះតែមួយនិងព្រះគ្រីស្ទ។ តាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ពួកយើងត្រូវបានចាប់ផ្តើមមានជំនឿលើទ្រង់។ ដោយការទទួលទានអាហារពេលល្ងាចរបស់ព្រះអម្ចាស់ យើងបញ្ជាក់ពីការរួបរួមរបស់យើងក្នុងគោលលទ្ធិ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ពិត។ នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ យើងបានព្រមព្រៀងគ្នា ហើយសម្រាប់ការផ្សព្វផ្សាយព្រះបន្ទូល កិច្ចការដែលបង្កើតឡើងដោយព្រះគ្រីស្ទ គឺត្រូវបានរក្សាទុក។ នៅក្នុងក្រុមជំនុំនេះ មានមនុស្សលាក់ពុតជាច្រើននាក់ ដែលគេមិនមានអ្វីដែលជាព្រះគ្រីស្ទទេ មានតែឈ្មោះ និងរូបរាងខាងក្រៅ។ មានមនុស្ស

មហិច្ឆតា លោភលន់ ច្រណែន និយាយអាក្រក់ និងជីវិតមិនស្អាតមានច្រើនណាស់ ។ ការអត់ឱនបែបនេះមួយរយៈព្រោះមិនអាចកាត់ទោសដោយសាលាក្តីមានសមត្ថកិច្ច ឬដោយសារតែវិន័យគឺងរឹងមិនចេះតែរីកចម្រើនតាមដែលគួរ ។

ដូចកាលដែលយើងត្រូវជឿ ដូច្នេះ ក្រុមជំនុំដើមដែលមិនអាចមើលឃើញសម្រាប់យើង នោះត្រូវបានមើលឃើញនៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះតែមួយអង្គគត់ ដូច្នេះយើងត្រូវបានបង្គាប់មកឱ្យកោតខ្លាចនិងរក្សាការរួបរួមគ្នាជាមួយនឹងអ្នកក្រោយ ដែលគេត្រូវបានហៅថា "ក្រុមជំនុំ" ដែលសំដៅដល់មនុស្ស ។

8. ដែនកំណត់នៃការវិនិច្ឆ័យរបស់យើង

ដូច្នេះដែរ ព្រះអម្ចាស់ដោយសារសញ្ញាសម្គាល់ច្បាស់លាស់និងភស្តុតាងបានចង្អុលប្រាប់យើង នូវអ្វីដែលយើងគួរដឹងអំពីក្រុមជំនុំ ។ កាលដែលយើងបានលើកឡើងខាងលើពីលោកប៉ូល ដើម្បីឱ្យដឹងថាអ្នកណាជារបស់ទ្រង់នោះគឺជាកម្មសិទ្ធដែលស្របច្បាប់សម្រាប់ព្រះ [២ ធីម៉ូថេ 2:19] ។ ជំហានត្រូវបានឈានមកដើម្បីទប់ស្កាត់ភាពរោលរាលរបស់មនុស្ស ។ ហើយព្រឹត្តិការណ៍ប្រចាំថ្ងៃផ្ទាល់រំឭកយើងថាតើការវិនិច្ឆ័យសម្ងាត់របស់ទ្រង់លើសពីការយល់ឃើញរបស់យើងឆ្ងាយប៉ុណ្ណា ។ ចំពោះអ្នកដែលហាក់ដូចជាបាត់បង់ទាំងស្រុង និងហួសពីសេចក្តីសង្ឃឹម គឺដោយសារសេចក្តីល្អរបស់ទ្រង់ ហៅទៅកាន់ផ្លូវវិញ ។ ចំណែកអ្នកដែលមានចំនួនច្រើនជាងអ្នកដទៃហាក់ដូចជាឈរមាំមួនច្រើនតែដួល ។ ដូច្នេះយោងទៅតាមការកំណត់ទុកជាមុនដោយសម្ងាត់របស់ព្រះ (ដូចដែលលោក Augustine បាននិយាយ) "ចៀមជាច្រើននៅខាងក្រៅ ហើយចចកជាច្រើននៅក្នុង ។" ដ្បិតទ្រង់បានស្គាល់ ហើយបានសម្គាល់អស់អ្នកដែលស្គាល់ទ្រង់ ឬ

ខ្លួនឯង ។ ក្នុងចំណោមអ្នកដែលមានសញ្ញាសម្គាល់ដោយចំហ ភ្នែករបស់គាត់ឃើញតែអ្នកដែលបរិសុទ្ធដោយមិនលាក់លៀម ហើយនឹងតស៊ូរហូតដល់ទីបំផុត [ម៉ាថាយ 24:13]—ចំណុចចុងក្រោយនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ។

ប៉ុន្តែម្យ៉ាងវិញទៀត ដោយសារទ្រង់បានគិតទុកជាមុនថា វាមានតម្លៃខ្លះសម្រាប់យើងដែលត្រូវដឹងថាអ្នកណាត្រូវរាប់ជាកូនរបស់ទ្រង់ មានក្នុងន័យនេះ ទ្រង់បានដាក់បង្ហាញអង្គទ្រង់តាមសមត្ថភាពរបស់យើង ។ ហើយដោយសារការធានានៃសេចក្តីជំនឿគឺដែលមិនចាំបាច់ ទ្រង់បានជំនួសវាដោយការវិនិច្ឆ័យដ៏សប្បុរសជាក់លាក់មួយ ដែលយើងទទួលស្គាល់ថាជាសមាជិកនៃក្រុមជំនុំ អ្នកដែលដោយការសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿដោយគំរូនៃជីវិត និងដោយការទទួលពិធីនានាប្រកាសថាជាព្រះតែមួយ និង ព្រះគ្រីស្ទតែមួយដែលគង់ជាមួយយើង ។

លើសពីនេះ ទ្រង់បានកំណត់ដោយសាមញ្ញ សម្គាល់ចំណេះដឹងអំពីរូបកាយរបស់ទ្រង់ដល់យើង ដោយដឹងថាវាចាំបាច់ប៉ុណ្ណាចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ។

9. សញ្ញាសម្គាល់របស់ក្រុមជំនុំនិងការអនុវត្តរបស់យើងពីពួកគេទៅកាន់ការវិនិច្ឆ័យ

ពីមុខក្រុមជំនុំនេះលេចចេញមក ហើយអាចមើលឃើញដល់ភ្នែករបស់យើង ។ កន្លែងណាដែលយើងឃើញព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានផ្សាយចេញទៅ និងបានស្តាប់ ហើយការធ្វើពិធីផ្សេងៗត្រូវបានចាត់ចែងតាមការបង្គាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅទីនោះ វាមិនគួរឱ្យសង្ស័យទេ ថាមានក្រុមជំនុំរបស់ព្រះ [អេភេសូ ២:២០] ។ ដោយសារការសន្យារបស់ទ្រង់មិនអាចបរាជ័យបានទេ ៖ "នៅទីណាដែលមាន

មនុស្សពីរ ឬបីនាក់ប្រជុំគ្នានៅក្នុងនាមខ្ញុំ នោះខ្ញុំក៏នៅកណ្តាលចំណោមពួកគេដែរ" [ម៉ាថាយ 18:20] ។

ប៉ុន្តែ ដើម្បីឱ្យយើងអាចយល់បានច្បាស់អំពីផលបូកនៃបញ្ហានេះ យើងត្រូវបន្តដោយជំហានដូចខាងក្រោមនេះ ៖ ក្រុមជំនុំសកលគឺជាហ្វូងមនុស្សប្រមូលផ្តុំពីគ្រប់ជាតិសាសន៍ ។ វាត្រូវបានបែងចែកនិងបែកខ្ញែកគ្នានៅកន្លែងដាច់ដោយឡែកពីគ្នា ប៉ុន្តែយល់ស្របលើសេចក្តីពិតតែមួយនៃគោលលទ្ធិរបស់ព្រះ ហើយត្រូវបានចងភ្ជាប់ដោយចំណងនៃសាសនាតែមួយ ។ នៅក្រោមវារួមបញ្ចូលក្រុមជំនុំនីមួយៗ ដោយមាននៅតាមទីប្រជុំជន និងភូមិតាមតម្រូវការរបស់មនុស្ស ដូច្នេះហើយ ម្នាក់ៗមានឈ្មោះ និងសិទ្ធិអំណាចរបស់ក្រុមជំនុំយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។ បុគ្គលដែលតាមការសារភាពរបស់ពួកគេខាងសាសនា នោះត្រូវបានរាប់បញ្ចូលក្នុងក្រុមជំនុំបែបនេះ ទោះបីជាពួកគេអាចជាជនចម្លែកចំពោះក្រុមជំនុំក៏ដោយ ក៏នៅតែស្ថិតក្នុងន័យជាកម្មសិទ្ធិរបស់វា រហូតដល់ពួកគេត្រូវបានបដិសេធដោយការវិនិច្ឆ័យជាសាធារណៈ ។

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ មានមូលដ្ឋានខុសគ្នាបន្តិចបន្តួចសម្រាប់ការវិនិច្ឆ័យទាក់ទងនឹងមនុស្ស និងក្រុមជំនុំនីមួយៗ ។ ព្រោះវាអាចនឹងកើតឡើងដែលយើងគួរតែចាត់ទុកដូចជាបងប្អូន ហើយរាប់ថាជាអ្នកជឿ ដែលយើងគិតថាមិនសក្តិសមនឹងការប្រកបនៃព្រះ ដោយសារការព្រមព្រៀងរួមនៃក្រុមជំនុំ ដែលពួកគេបានកើតមក និងត្រូវអត់ឱននៅក្នុងរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ យើងមិនអនុម័តដោយការបោះឆ្នោតរបស់យើងចំពោះមនុស្សបែបនោះក្នុងនាមជាសមាជិកនៃក្រុមជំនុំទេ ប៉ុន្តែយើងចាកចេញទៅពួកគេនូវកន្លែងដែលពួកគេកាន់កាប់ក្នុង

ចំណោមរាស្ត្ររបស់ព្រះរហូតទាល់តែវាត្រូវបានយកចេញពីពួកគេដោយស្របច្បាប់ ។

ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែគិតខុសពីមនុស្សទាំងមូល ។ ប្រសិនបើវាមានកិច្ចការនៃព្រះបន្ទូល ហើយវាគោរពដល់ការនោះ ប្រសិនបើវាមានប្រើប្រាស់នូវការធ្វើពិធីនានា វាសមនឹងទទួលយកដោយគ្មានការសង្ស័យដើម្បីប្រកាន់ខ្ជាប់ និងចាត់ទុកថាជាក្រុមជំនុំ ។ ព្រោះប្រាកដណាស់ថារឿងបែបនេះមិនមែនគ្មានផលផ្លែទេ ។ នៅក្នុងវិធីនេះ យើងរក្សាសម្រាប់ក្រុមជំនុំសកលដោយការរួបរួមរបស់វា ដែលវិញ្ញាណអាក្រក់តែងតែព្យាយាមបំបះបំបោរ ។ ហើយយើងមិនបន្ទំសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេនូវក្រុមជំនុំស្របច្បាប់ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងស្របតាមតម្រូវការក្នុងតំបន់នោះទេ ។

(ក្រុមជំនុំដែលមានសញ្ញាសម្គាល់ទាំងនេះ យ៉ាងណាក៏នៅតែមានកំហុស តែមិនត្រូវបានបដិសេធឡើយ ៖ អំពើបាបនៃការបែងចែកគ្នា 10-16)

10. សញ្ញានិងអំណាចនៃក្រុមជំនុំ

យើងបានដាក់ចុះនូវសញ្ញាដែលច្បាស់ៗពីក្រុមជំនុំគឺ ការអធិប្បាយព្រះបន្ទូលនិងការធ្វើពិធី ។ ការទាំងពីរនេះមិនអាចមាននៅក្រៅពីការបង្កើតផលផ្លែនិងការចម្រុងចម្រើនពីព្រះពររបស់ព្រះឡើយ ។ ខ្ញុំមិននិយាយថាកន្លែងណាដែលព្រះបន្ទូលត្រូវបានបង្រៀន ទីនោះនឹងមានផលផ្លែភ្លាមៗនោះទេ ។ តែកន្លែងណាដែលបានទទួលយកព្រះបន្ទូលនិងមានកន្លែងស្នាក់នូវដែលពេញលេញនោះ នោះវាក៏បង្ហាញពីភាពមានប្រសិទ្ធិភាពរបស់វា ។ ទោះជាយ៉ាងណាវាអាចថា កន្លែងណាដែលមានការបង្រៀនពីដំណឹងល្អដែលគេស្តាប់ដោយគោរព និងការធ្វើពិធី

មិនត្រូវបានគេមិនយកចិត្តទុក្ខដាក់ ដូច្នេះពេលនោះវាគ្មានទម្រង់ដែលបោកបញ្ឆោតឬស្រពិចស្រពិលនៃក្រុមជំនុំត្រូវបានមើលឃើញ ។ ហើយគ្មានអ្នកណាត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យបដិសេធនូវឫទ្ធិអំណាចរបស់វាឡើយ មិនអើពើនូវការព្រមានរបស់វា គេចចេញពីដំបូន្មានរបស់វា ឬមិនស្រាលដល់ការវាយប្រដៅរបស់វា ថែមទាំងមិនអាចនឹងបោះចោលវាឬបំបែកភាពរួបរួមរបស់វា ។ ដោយសារព្រះអម្ចាស់ចាត់ទុកការរួបរួមនៃក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់យ៉ាងខ្ពស់ ដែលទ្រង់រាប់អ្នកណាដែលចាកចេញពីក្រុមជំនុំដោយក្រអឺតក្រទមថាជាជនក្បត់និងជាអ្នកដែលក្បត់សាសនា ដោយប្រាប់មកដូច្នេះវាបានអោបក្រសោបនូវព័ន្ធកិច្ចនៃព្រះបន្ទូលនិងការធ្វើពិធី ។ ទ្រង់ក៏ចាត់ទុកនូវឫទ្ធិអំណាចនៃក្រុមជំនុំដែលនៅពេលដែលវាត្រូវបានបង្ខូច ទ្រង់ជឿដល់ភាពកំសោយរបស់គេផ្ទាល់ ។

មិនមែនជាការដែលមិនសំខាន់នោះទេ ដែលវាត្រូវបានហៅថា "សសរនិងគ្រឹះនៃសេចក្តីពិត" និង "ផ្ទះរបស់ព្រះ [១ ធីម៉ូថេ 3:15] ។ ដោយពាក្យនោះប៉ូលមានន័យថា ព្រះក្រុមជំនុំជាអ្នករក្សាស្មោះត្រង់នៃសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ ដើម្បីកុំឱ្យវាត្រូវវិនាសទៅនៅក្នុងលោកិយ ។ ព្រោះដោយសារកិច្ចការនិងការខំប្រឹងប្រែរបស់គេ នោះព្រះទ្រង់ចង់ឱ្យព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ត្រូវបានផ្សាយចេញនោះត្រូវបានរក្សាឱ្យបានបរិសុទ្ធ ហើយដើម្បីបង្ហាញអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ជាព្រះបិតានៃគ្រួសារ កាលដែលទ្រង់បញ្ចុកយើងដោយអាហារខាងវិញ្ញាណ និងផ្គត់ផ្គង់គ្រប់យ៉ាងសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ។ វាមិនមែនជាការសរសើរទូទៅទេដែលនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទបានជ្រើសរើសនិងញែកក្រុមជំនុំទុកជាកូនក្រមុំរបស់ទ្រង់ "ដែលគ្មានស្នាមប្រឡាក់ ឬជ្រួញ" [អេភេសូ 5:27], "រូបកាយទ្រង់ និងភាពពេញបរិបូរណ៌" [អេភេសូ 1:23] ។ ចេញពីនេះមានមកតាមដោយការញែក

ចេញពីក្រុមជំនុំ ជាការបដិសេធព្រះនិងព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវកាន់តែគេចចេញពីសេចក្តីទុច្ចរិតថែមទៀត ។ ដ្បិតនៅពេលប្រើនូវកម្លាំងទាំងអស់របស់យើង យើងមានបំណងបោះចោលសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ នោះយើងសមនឹងឱ្យទ្រង់បានបង្ហោរនូវរន្ទះបាញ់នៃសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់មកបំបែកយើងវិញ ។ ក៏មិនមានទោសដ៏អាក្រក់ណាដែលនឹងត្រូវទទួលជាងសម្រាប់យើងដោយភាពមិនស្មោះត្រង់ដោយប្រមាថដែលបំបែកនូវមង្គលការដែលមានតែព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ព្រះធ្វើកិច្ចសន្យាជាមួយយើង [អេភេសូ 5:23-32] ។

11. ភាពត្រឹមត្រូវដែលមិនអាចលុបបាននៃសញ្ញា

ដូច្នេះចូរយើងរក្សាដោយប្រយ័ត្ននូវសញ្ញាទាំងនេះដែលបានដៅទុកនៅក្នុងគំនិតរបស់យើង ហើយចាត់ទុកពួកវាតាមព្រះទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ដ្បិតគ្មានអ្វីដែលសាតាំងមានបំណងបំផ្លាញជាងការណាមួយនៃការទាំងនោះនោះទេ ។ ជួនកាលវាព្យាយាមលុបបំបាក់និងបំផ្លាញនូវសញ្ញាទាំងនេះ ដើម្បីនឹងលុបចេញនូវភាពខុសគ្នាពិតនិងស្មោះស្ម័គ្ររបស់ក្រុមជំនុំ ។ ជួនកាលគាត់ព្យាយាមដោយការផ្តុំទុកនូវកំហឹងលើពួកគេដែលបានទាញយើងចេញពីក្រុមជំនុំនៅក្នុងការបះបោរយ៉ាងបើកចំហរ ។ ដោយសារឧបករណ៍របស់គាត់ការអធិប្បាយត្រឹមត្រូវនៃព្រះបន្ទូលត្រូវបានរលាយបាត់ទៅអស់ជាយូរ ។ ហើយពេលនេះដោយការអាក្រក់នេះដដែល គាត់ព្យាយាមបោះចោលព័ន្ធកិច្ច ដែលជាកិច្ចការព្រះគ្រីស្ទបានដាក់មកសម្រាប់ក្រុមជំនុំ ដែលប្រសិនបើត្រូវបំផ្លាញនោះ ការសាងសង់ក្រុមជំនុំនឹងត្រូវបរាជ័យ [អេភេសូ 4:12] ។ តែតើគួរឱ្យគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងណាទៅ ។ ទេ តើវាជាសេចក្តីល្បួងដែលពិសពុលយ៉ាងណាទៅ នៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់ត្រូវបានល្បួងឱ្យដកខ្លួនចេញពីក្រុមជំនុំ ដែលនៅក្នុងក្រុមជំនុំនោះមានឃើញនូវសញ្ញា

និងកេរ្តិ៍ដំណែលដែលព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះតំរិះថាបានកត់សម្គាល់ក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់យ៉ាងគ្រប់គ្រាន់នោះ? យើងឃើញថាតើយើងមានការយកចិត្តទុកដាក់ប៉ុណ្ណាដែលត្រូវស្រាវជាវប់ដោយដៃទាំងសងនោះ ។ ដ្បិតដើម្បីឱ្យនាមជា "ក្រុមជំនុំ" មិនត្រូវបានបោកបញ្ឆោតយើង នោះគ្រប់ក្រុមជំនុំម្នាក់ៗដែលអះអាងនូវឈ្មោះថា "ក្រុមជំនុំ" ត្រូវតែបានទទួលការសាកល្បងដោយស្តង់ដារនេះប្រៀបដូចជាស្តង់ដារនិច្ច័យ ។ ប្រសិនបើនៅក្នុងព្រះបន្ទូលនិងការធ្វើពិធីវាមានលំដាប់លំដោយដែលអះអាងដោយព្រះអម្ចាស់ នោះវាមិនត្រូវបានបោកបញ្ឆោតទេ ។ រួចមកចូរយើងបង់ថ្លៃដោយមានទំនុកចិត្តសម្រាប់ជាកិត្តិយសរបស់ក្រុមជំនុំដែលសាកសម ។ តែម្តងទៀត ប្រសិនបើគ្មានទាំងព្រះបន្ទូលនិងការធ្វើពិធី នោះវាធ្វើការឃោសនាពីឈ្មោះរបស់ក្រុមជំនុំ នោះយើងត្រូវតែប្រុងប្រយត្នយ៉ាងខ្លាំងបំផុតចំពោះការបញ្ឆោតនេះ ដែលយើងត្រូវគេចចេញពីភាពប្រញាប់ប្រញាល់និងសេចក្តីអំណួតទៅលើម្ខាងទៀត ។

12. ការយកចិត្តទុកដាក់នឹងសញ្ញាដែលរក្សាទាស់នឹងការបំបែកដែលមិនអាចទាយទុកបាន

ព័ន្ធកិច្ចដ៏បរិសុទ្ធនៃព្រះបន្ទូល និងរបៀបដ៏បរិសុទ្ធនៃការប្រារព្ធពិធី ដូចដែលយើងបាននិយាយ ជាការសន្យាគ្រប់គ្រាន់ និងការធានាថាយើងអាចទទួលយកដោយមានសុវត្ថិភាពថាជាក្រុមជំនុំ នូវសង្គមណាមួយដែលសញ្ញាទាំងពីរនេះមាន ។ គោលការណ៍នេះក៏ឈានដល់ចំណុចដែលយើងមិនត្រូវបដិសេធវាបានឡើយ ដរាបណាវានៅតែរក្សាការទាំងនេះ ទោះបីជាវាមានផ្ទុំដោយកំហុសជាច្រើនក៏ដោយ ។

អ្វីដែលលើសនេះទៀតនោះ កំហុសមួយចំនួននឹងអាចជ្រាបចូលទៅក្នុងការគ្រប់គ្រងនៃគោលលិទ្ធិនៃសេចក្តីជំនឿនិងការធ្វើពិធី តែការនេះមិនធ្វើឱ្យយើងឃ្លាតចេញពីការរួបរួមជាមួយនឹងក្រុមជំនុំនោះទេ ។ ដ្បិតមិនមែនគ្រប់ចំណងជើងនៃគោលលិទ្ធិសេចក្តីជំនឿជាប្រភេទដូចគ្នាទេ ។ មួយចំនួនមានភាពចាំបាច់ណាស់ដែលត្រូវដឹង ដែលពួកគេគួរតែដឹងជាក់ច្បាស់និងមិនត្រូវមានចម្ងល់ពីមនុស្សថាតើវាជាគោលការណ៍ដែលសមស្របនៃសាសនាដែរនោះទេ ។ ទាំងនេះដូចជា ៖ ព្រះត្រង់តែមួយ ។ ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះ និងជាព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះ សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងស្ថិតនៅក្នុងសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ និងការដូចនេះផង ។ ក្នុងចំណោមក្រុមជំនុំ ក៏មានចំណងជើងផ្សេងទៀតនៃគោលលិទ្ធិសេចក្តីជំនឿដែលមានការឈ្លោះប្រកែកដែលនៅតែមិនទាន់បំបែកនូវភាពរួបរួមនៃសេចក្តីជំនឿ ។ ឧបមាថា ក្រុមជំនុំមួយជឿ ដែលខ្វះនូវយល់ស្របគ្នា ហើយងងឹតងងុលដោយគំនិតយកត្រូវផ្ទាល់ខ្លួន នោះព្រលឹងនោះដែលត្រូវចាកចេញពីរូបកាយហោះទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ ។ ចំណែកម្ខាក់ទៀត ដោយមិនហ៊ាននឹងកាត់សេចក្តីរកកន្លែងដែលត្រូវ គាត់ក៏ត្រូវបាននាំឱ្យជឿតាម តែយ៉ាងណាពួកគេនៅទែរស់នៅសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ ។ តើក្រុមជំនុំមួយណានឹងមិនយល់ស្របលើចំណុចមួយនេះ? នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ៖ "ដូច្នេះយើងរាល់គ្នាដែលគ្រប់លក្ខណ៍ហើយ យើងត្រូវមានគំនិតយ៉ាងនោះឯង តែបើអ្នករាល់គ្នាមានគំនិតផ្សេងក្នុងការអ្វីនោះព្រះទ្រង់នឹងសម្តែងឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានដឹងពីសេចក្តីនេះដែរ ។" [ភីលីព 3:15] ។ តើការនេះមិនទាន់បានចង្អុលគ្រប់គ្រាន់ថា ភាពខុសគ្នាខាងគំនិតពីបញ្ហាដែលមិនចាំបាច់ដែលអាចនឹងជាមូលដ្ឋាននៃការបែកបាក់គ្នានៅក្នុងចំណោមគ្រីស្ទាន? ទីមួយនិងដែលសំខាន់បំផុត យើងគួរយល់ស្របនឹងគ្រប់

ចំណុចទាំងអស់ ។ តែក្នុងកាលដែលមនុស្សមួយចំនួនត្រូវបានបិតបាំងដោយពពកនៃសេចក្តីល្ងង់ខ្លៅ ដែលយើងអាចនឹងធ្វើឱ្យក្រុមជំនុំមិនសល់សោះ ឬយើងត្រូវតែមើលរំលងនូវការបញ្ឆោតពីបញ្ហាទាំងនោះ ដែលនឹងអាចដើរទៅមុខដោយគ្មានអ្វីប៉ះពាល់ដល់បណ្តុំនៃសាសនានិងដោយគ្មានការបាត់បង់សេចក្តីសង្គ្រោះសោះ ។

ប៉ុន្តែនៅទីនេះ ខ្ញុំមិនចង់គាំទ្រសូម្បីតែដល់កំហុសដ៏តូចបំផុតដោយគំនិយចង់បីបាច់វាតាមរយៈការបញ្ឆោរនិងការចូលរួមនោះទេ ។ តែខ្ញុំនិយាយថា យើងក៏មិនបដិសេធក្រុមជំនុំសូម្បីតែបន្តិចដោយសារការមិនយល់ស្របបន្តិចបន្តួចណាឡើយ ។ ដោយសារនៅក្នុងក្រុមជំនុំតែមួយគត់ដែលរក្សានូវគោលលិទ្ធិដែលមានសុវត្ថិភាពនិងមិនពុករលួយ ដែលភាពខ្ជាប់ខ្ជួននឹងព្រះត្រូវបានឈរយ៉ាងត្រឹមត្រូវហើយការប្រើប្រាស់នូវពិធីដែលបង្គាប់មកដោយព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានរក្សាផង ។ ក្នុងពេលនេះ ប្រសិនបើយើងព្យាយាមកែតម្រូវអ្វីដែលមិនពេញចិត្តយើង នោះយើងនឹងធ្វើវាដោយសារតែតួនាទីប៉ុណ្ណោះ ។ សម្តីរបស់ប៉ូលត្រូវនឹងការនេះថា ៖ "បើមានអ្នកណាអង្គុយនៅទីនោះ ដែលក៏មានសេចក្តីនឹងបើកសម្តែងដែរ នោះត្រូវឱ្យអ្នកមុនផ្អាកនៅស្ងៀមសិន" [១ កូរិនថូស 14:30] ។ ចេញពីការនេះវាច្បាស់ណាស់ថា ក្រុមជំនុំម្នាក់ៗត្រូវមានទំនួលខុសត្រូវនៃការកែតម្រូវឱ្យបានល្អជាសាធារណៈទៅតាមរង្វាស់នៃព្រះគុណដែលគេមាន ដែលត្រូវបានផ្តល់មកឱ្យគេបានប្រើវាដោយថ្លៃថ្នូនិងតាមលំដាប់លំដោយ ។ នេះគឺថា យើងមិនបដិសេធនូវការទាក់ទងរបស់ក្រុមជំនុំ យើងនៅតែបន្តនៅក្នុងក្រុមជំនុំដើម្បីនឹងរំខានដល់ភាពសុខសាន្តរបស់វានិងដាក់ឱ្យមានវិន័យសណ្តាប់ធ្នាប់យ៉ាងសមរម្យ ។

13. សេចក្តីអាម៉ាស់នៅក្នុងក្រុមជំនុំដែលគ្មានឱកាសនិងចាកចេញពីវា

នៅក្នុងការទទួលរងនូវភាពមិនឥតខ្ចោះនៃជីវិត យើងត្រូវតែចេះគិតពិចារណាខ្លាំងថែមទៀត ។ ដោយសារនៅទីនេះខ្សែស្រឡាយពិតជារអិលណាស់ ហើយសាតាំងដាក់អន្ទាក់យើងមិនមែនដោយឧបករណ៍ធម្មតាៗទេ ។ ដ្បិតតែងតែមានពួកអ្នកដែលពេញដោយការជឿខុសឆ្គងលើភាពបរិសុទ្ធឥតខ្ចោះរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ប្រៀបបីដូចជាពួកគេបានក្លាយជាវិញ្ញាណដូចជាខ្យល់ដែរ ដែលបានបដិសេធការទាក់ទងជាមួយនឹងមនុស្សទាំងអស់ ដែលនៅក្នុងមនុស្សនោះពួកគេមិនបានបែងចែកភាពសេសសល់ណានៃភាពធម្មជាតិជាមនុស្សនោះទេ ។ The Cathari កាលពីដើមដូចទៅនឹងប្រភេទនេះដែរ ក៏ដូចជា Donatists ដែលជាអ្នកចូលទៅកាន់ពួកគេនៅក្នុងភាពល្ងង់ខ្លៅ ។ ដូចជាសព្វថ្ងៃនេះមានមួយចំនួននៃពួកអាណាបាប់ទីស្ទជាពួកអ្នកដែលចង់លេចមកជឿនលឿនជាងមនុស្សផ្សេងទៀត ។

មានអ្នកផ្សេងទៀតដែលធ្វើបាបច្រើនចេញពីការញុះញង់អាក្រក់ឱ្យមានបំណងសម្រាប់សេចក្តីសុចរិត ជាជាងចេញពីសេចក្តីអំណួតដែលឆ្កួតលីលា ។ នៅពេលដែលពួកគេមិនមើលឃើញគុណភាពនៃជីវិតដែលឆ្លើយតបទៅនឹងគោលលិទ្ធិនៃដំណឹងល្អនៅក្នុងចំណោមពួកអ្នកដែលត្រូវបានប្រកាសទៅ នោះភ្លាមនោះពួកគេកាត់សេចក្តីថាគ្មានក្រុមជំនុំណាមួយនៅសល់ទេនៅទីនោះ ។ នេះជាការរអ៊ូរទាំមួយដែលសមស្រប ហើយយើងបានផ្តល់ឱកាសយ៉ាងច្រើនសម្រាប់វាគឺស្ទើរតែពេញមួយរយៈពេលដែលអាក្រក់ទៅហើយ ។ ហើយពាក្យស្បថស្បែរបស់យើងក៏មិនត្រូវបានដោះសារទេ ដោយសារព្រះអម្ចាស់នឹងមិនអនុញ្ញាតឱ្យវាបានកន្លងផុតដោយមិនដាក់ទោសឡើយ ដោយឃើញថាទ្រង់បានចាប់ផ្តើមដាក់ទោសវាដោយស្នាមរំពាត់យ៉ាងធ្ងន់ ។ ត្រូវបណ្តាសាដល់យើងហើយ ជាអ្នកដែលប្រព្រឹត្តដោយអំណាចដែលអាក្រក់និងមានទោសដែលសតិចុះខ្សោយត្រូវរងរបួស

ដោយសារយើង! តែចំណែកពួកគេវិញជាពួកអ្នកដែលយើងបាននិយាយថាបានធ្វើបាបក្នុងកាលដែលពួកគេមិនដឹងថាគេចពីការដែលពួកគេមិនចូលចិត្តយ៉ាងណា ។ ដ្បិតត្រង់ណាដែលព្រះអម្ចាស់ទាមទារសេចក្តីសប្បុរស នោះពួកគេមិនអើពើវា ហើយបានផ្តល់ខ្លួនពួកគេទៅកាន់ភាពលំបាកបំផុតទាំងស្រុង ។ ពិតណាស់ ដោយសារពួកគេគិតថាគ្មានក្រុមជំនុំនៅសេសសល់នៅកន្លែងដែលគ្មានភាពបរិសុទ្ធនិងភាពត្រឹមត្រូវឥតខ្ចោះនៃជីវិត នោះពួកគេក៏ចាកចេញដោយសេចក្តីស្អប់ខ្ពើមដល់សេចក្តីទុច្ចរិតពីក្រុមជំនុំដែលស្របតាមច្បាប់ ក្នុងកាលដែលពួកគេដំកើងខ្លួនពួកគេដោយសារបែរត្រឡប់ចេញពីក្រុមរបស់មនុស្សទុច្ចរិត ។

ពួកគេអះអាងថាក្រុមជំនុំរបស់ព្រះគ្រីស្ទបរិសុទ្ធ [អេភេសូ 5:26] ។ តែដើម្បីឱ្យពួកគេបានដឹងថាក្រុមជំនុំក្នុងពេលតែមួយបានលាយឡំដោយមនុស្សល្អនិងមនុស្សអាក្រក់ នោះចូរឱ្យពួកគេស្តាប់នូវប្រស្នាចេញពីព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលបានប្រៀបធៀបក្រុមជំនុំទៅនឹងសំណាញ់ដែលត្រីគ្រប់ប្រភេទក្នុងនោះហើយវាមិនត្រូវបានញែកចេញពីគ្នាឡើយរហូតទាល់តែបានទៅដល់ត្រើយសិន [ម៉ាថាយ 13:47-58] ។ ចូរឱ្យពួកគេស្តាប់ថាវាដូចជាស្រែដែលត្រូវបានព្រោះដោយល្អ ហើយដែលដោយសារតែសេចក្តីបោកបញ្ឆោតរបស់សត្រូវបានពង្រាយដោយទឹកភ្នែក និងក៏មិនត្រូវបានដកចេញរហូតទាល់តែដល់យកមកដល់កន្លែងដែលប្រមូល [ម៉ាថាយ 13:24-30] ។ ចូរឱ្យពួកគេស្តាប់ជាចុងក្រោយថា វាជាទីលានដែលដំណាំត្រូវបានប្រមូលដែលវានៅលាក់បាំងនៅក្រោមអង្កាមរហូតទាល់តែត្រូវបានបក់ដោយកង្ហារនិងត្រូវបានរែងរួច ជាចុងក្រោយវាននឹងត្រូវបានរក្សានៅក្នុងជង្រុក [ម៉ាថាយ 3:12] ។ តែប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់ប្រកាសថាក្រុមជំនុំត្រូវតែលះបង់កម្លាំងនៅក្នុងសេចក្តីអាក្រក់នេះ ដើម្បីនឹងពិចារណា

ជាមួយនឹងការលាយឡំដោយមនុស្សទុច្ចរិត រហូតដល់ថ្ងៃនៃការជំនុំជំរះ នោះពួកគេនឹងត្រូវស្វែងរកដោយអសារឥតការទទេដើម្បីរកក្រុមជំនុំដែលគ្មានស្នាមសោះនោះ ។

14. ប៉ូលនិងសេចក្តីត្រូវការរបស់ក្រុមជំនុំរបស់គាត់

ប៉ុន្តែ ពួកគេស្រែកយំ វាជាគ្រោះដែលមិនអាចទ្រាំទ្របាននៃការអាក្រក់ដែលឆួលឡើងយ៉ាងធំទូលាយ ។ ឧបមាថាគំនិតរបស់សាវ័កនៅទីនេះឆ្ពោះទៅកាន់ពួកគេ ។ នៅក្នុងចំណោមក្រុមជំនុំកូរិនថូសមនុស្សមិនតិចទេដែលត្រូវបានទាសចេញឆ្ងាយ ។ ការពិតនោះ ស្ទើរតែរូបកាយទាំងមូលត្រូវបានប៉ះពាក់ ។ មិនមែនមានតែអំពើបាបតែមួយប្រភេទទេ តែមានច្រើនប្រភេទណាស់ ។ ហើយមិនមែនមានតែកំហុសតូចតាចទេ ប៉ុន្តែជាការប្រព្រឹត្តខុសឆ្គងយ៉ាងខ្លាំង ។ មានសេចក្តីពុករលួយមិនត្រឹមតែនៅក្នុងសីលធម៌រស់នៅនោះទេ តែក៏មាននៅក្នុងគោលលិទ្ធិសេចក្តីជំនឿផង ។ តើសាវ័កបរិសុទ្ធ ដែលជាឧបរណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណខាងស្ថានសួគ៌ ដែលដោយសារទីបន្ទាល់របស់ពួកគេនោះក្រុមជំនុំក៏ឈរ ឬក៏ត្រូវដួល នឹងធ្វើអ្វីអំពីការនេះ? តើគាត់ព្យាយាមបំបែកខ្លួនគាត់ចេញពីការដូចនេះ? តើគាត់នឹងបណ្តេញពួកគេចេញពីនគររបស់ព្រះគ្រីស្ទ? តើគេនឹងធ្វើឱ្យពួកគេដួលចុះដោយសារន្ទះនៃសេចក្តីគួរស្អប់ខ្ពើម? គាត់មិនត្រឹមតែមិនបានធ្វើការបែបនោះទេ គាត់ថែមទាំងទទួលស្គាល់និងប្រកាសពីការនោះផងទៅកាន់ក្រុមជំនុំរបស់ព្រះគ្រីស្ទនិងសហគមន៍របស់ពួកបរិសុទ្ធ [១ កូរិនថូស 1:2]! នៅក្នុងអណ្តាតភ្លើងជម្ពោះរបស់ក្រុមជំនុំកូរិនថូសមាន ការបែកបាក់គ្នា និងការច្រណែនគ្នា [១ កូរិនថូស 1:11; 3:3; 5:1; 6:7; 9:1] ។ ការឈ្លោះប្រកែកនិងការទាស់គ្នាត្រូវបានលូតលាស់ជាមួយគ្នានឹងសេចក្តីលោភលន់ ហើយសេចក្តីអាក្រក់ត្រូវបានយល់

ស្របយ៉ាងបើកចំហរ ដែលវាជាការដែលសូម្បីតែអ្នកមិនជឿក៏ស្អប់ខ្ពើមដែរ [១ កូរិនថូស 5:1] ។ ឈ្មោះរបស់ប៉ូល (ជាអ្នកដែលពួកគេគួរតែបានគោរពដូចជាឪពុក) ដែលត្រូវបានធ្វើបាបដោយមើលងាយបំផុត ។ អ្នកខ្លះចំអកដល់សេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់មនុស្សស្លាប់ ទៅដល់សេចក្តីវិនាសនៃដំណឹងល្អទាំងមូលផងដែរ [១ កូរិនថូស 15:12] ។ អំណោយដែលឥតគិតថ្លៃរបស់ព្រះសម្រាប់មហិច្ឆតាមិនមែនសេចក្តីស្រឡាញ់ [១ កូរិនថូស 13:5] ។ ហើយមានការជាច្រើនដែលបានសម្រេចដោយគ្មានភាពទន់ភ្លន់និងលំដាប់លំដោយ ។ តែក្រុមជំនុំនៅតែនៅជាប់ក្នុងចំណោមពួកគេ ពីព្រោះព័ន្ធកិច្ចនៃព្រះបន្ទូលនិងការធ្វើពិធីនៅតែមិនទាន់ហួសសម័យឡើយនៅទីនោះ ។ រួចមួយអ្នកដែលហ៊ានឆក់ឈ្មោះ "ក្រុមជំនុំ" ចេញពីការទាំងនេះ ជាអ្នកដែលមិនអាចត្រូវបានទារថ្លៃសូម្បីតែមួយភាគដប់នៃការប្រព្រឹត្តខុស? ខ្ញុំសួរថា តើអ្វីដែលអ្នកដែលមានកំហឹងដោយភាពគំរោះគំរើយទាស់នឹងក្រុមជំនុំបច្ចុប្បន្ននេះបានធ្វើជាមួយនឹងពួកជំនុំកាឡាទី ពួកគេទាំងនោះសុទ្ធតែជាអ្នកចោលដំណឹងល្អ ដែលនៅក្នុងចំណោមពួកគេសាវ័កម្នាក់នេះនៅតែសម្គាល់ថាជាក្រុមជំនុំ [កាឡាទី 1:2] ។

15. ការប្រកបគ្នាជាមួយនឹងមនុស្សទុច្ចរិត

ពួកគេក៏បដិសេធថា ប៉ូលបានស្តីបន្ទោសយ៉ាងខ្លាំងដល់ក្រុមជំនុំកូរិនថូសដោយពួកគេបន្ទរបន្តុយបុរសម្នាក់ដែលមិនល្អីនៅក្នុងការប្រកបគ្នារបស់ពួកគេ [១ កូរិនថូស 5:2] ។ រួចមកគាត់បានលាតត្រដាងមកនូវគោលការណ៍ដែលក្នុងនោះគាត់ប្រកាសវាខុសសូម្បីតែហូបនំបុ័ងជាមួយនឹងមនុស្សដែលមានជីវិតគួរឱ្យខ្មាស [១ កូរិនថូស 5:11] ។ នៅទីនេះ ពួកគេស្រែកឡើងថា "ប្រសិនបើមិនត្រូវ

បានអនុញ្ញាតឱ្យបរិភោគនំបុ័ងធម្មតាទេ តើអាចអនុញ្ញាតឱ្យបរិភោគនំបុ័ងរបស់ព្រះម្ចាស់យ៉ាងម៉េចទៅ?"

ខ្ញុំសារភាពថាវាជាសេចក្តីអាម៉ាសយ៉ាងខ្លាំង ប្រសិនបើជ្រូកនិងឆ្កែមានចំណែកនៅក្នុងចំណោមបុត្ររបស់ព្រះ និងការដ៏គួរឱ្យអាម៉ាសថែមទៀតប្រសិនបើរូបកាយដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះគ្រិស្តត្រូវបានធ្វើសំផឹងទៅដល់ពួកគេ។ ហើយប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើក្រុមជំនុំមានលំដាប់លំដោយល្អ នោះពួកគេនឹងមិនធ្វើការទុច្ចរិតនៅក្នុងការរីកលូតលាស់របស់ពួកគេទេ។ ហើយពួកគេក៏មិនទទួលស្គាល់ថាមានតម្លៃនិងមិនមានតម្លៃដោយមិនពិចារណាជាមួយគ្នាពីពិធីជប់លៀងដែលបរិសុទ្ធនោះ។ តែដោយសារគ្រូគង្វាលមិនតែងតែឆេះឆួលនៅក្នុងការប្រុងប្រយត្ន ហើយជួនកាលក៏ទន់ជ្រាយដែលគួរសោះ ឬក៏ត្រូវបានរារាំងមិនឱ្យមានការអនុវត្តនូវការដែលអាក្រក់ដែលពួកគេចង់ធ្វើ លទ្ធផលនោះគឺថាសូម្បីតែមនុស្សអាក្រក់ដែលបើកចំហរក៏នៅតែមិនតែងតែត្រូវបានដកចេញពីបក្សពួករបស់អ្នកបរិសុទ្ធនោះទេ។ ការនេះខ្ញុំទទួលស្គាល់ថាជាកំហុសមួយ ហើយខ្ញុំមិនមានចេតនានឹងដោះសារទេ ក្នុងកាលដែលប៉ូលស្តីបន្ទោសយ៉ាងមុតមាំនៅក្នុងកូរិនថូសនោះ។ តែបើទោះជាក្រុមជំនុំហាក់ដូចជាច្រអូសនៅក្នុងការធ្វើតួនាទីគេ ក៏នៅតែម្នាក់ៗគ្មានសិទ្ធិនឹងយកដាក់ខ្លួននូវការសម្រេចចិត្តនៅក្នុងបំបែកចេញដែរ។ ពិតណាស់ ខ្ញុំមិនបដិសេធថាវាជាតួនាទីរបស់អ្នកគោរពដល់ព្រះនៅក្នុងជៀសចេញពីការដែលធ្លាប់ធ្វើជាមួយនឹងមនុស្សទុច្ចរិត ហើយមិនពាក់ព័ន្ធខ្លួនជាមួយនឹងពួកគេទៀតនៅក្នុងទំនាក់ទំនងដោយស្មគ្រចិត្តណាឡើយ។ តែវាជាការមួយក្នុងការគេចពីមិត្តដែលយកប្រយោជន៍នៃពួកទុច្ចរិត។ មួយទៀត នៅក្នុងការស្អប់ដល់ពួកគេ ការបដិសេធនូវការរួបរួមរបស់ក្រុមជំនុំ។

ប៉ុន្តែនៅក្នុងកាលដែលគិតថាវាជាការប្រមាថដែលចូលរួមជាមួយនឹងនំបុ័ងព្រះអម្ចាស់ជាមួយនឹងមនុស្សទុច្ចរិត នោះពួកគេកាន់តែរឹងទទឹងជាងប៉ូលទៀតផង ។ ដោយសារនៅពេលដែលប៉ូលជម្រុញយើងឱ្យបានបរិសុទ្ធនិងបានចូលរួមនឹងវាផង នោះគាត់មិនទាមទារថាឱ្យម្នាក់ពិសោធន៍ដល់អ្នកម្នាក់ទៀតឡើយ ឬគ្រប់គ្នាទៅកាន់ក្រុមជំនុំទាំងមូលឡើយ តែឱ្យម្នាក់ៗធ្វើការអះអាងខ្លួនគេផ្ទាល់ [១ កូរិនថូស 11:28] ។ ប្រសិនបើវាមិនស្របច្បាប់នៅក្នុងការប្រកបនឹងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ជាមួយនឹងអ្នកដែលមិនសាកសម ពិតណាស់ប៉ូលនឹងប្រាប់យើងឱ្យសង្កេតមើលថាតើអ្នកណាម្នាក់នៅក្នុងហ្វូងមនុស្សដែលធ្វើឱ្យកខ្វក់ដល់យើងដោយសារសេចក្តីមិនបរិសុទ្ធរបស់គេនោះ ។ តែនៅពេលគាត់ទាមទារឱ្យម្នាក់ៗបញ្ជាក់អះអាងខ្លួនឯង គាត់បង្ហាញថាយើងមិនត្រូវប៉ះពាក់អ្វីឡើយ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ដាក់បង្ខំមកលើយើង ។ អ្វីដែលមកបន្តយល់ស្របនឹងការនេះ ៖ "ដ្បិតអ្នកណាបរិភោគមិនគួរសម អ្នកនោះឈ្មោះថាបរិភោគជាសេចក្តីជំនុំជំរះដល់ខ្លួនវិញ" [១ កូរិនថូស 11:29] ។ ប៉ូលមិននិយាយថា "មកលើអ្នកផ្សេង" ទេ តែថា "មកលើខ្លួនវិញ" ដោយត្រឹមត្រូវ ។ ដ្បិតមនុស្សម្នាក់ៗមិនមានអំណាចកំណត់ថាអ្នកណាដែលនឹងត្រូវទទួលនិងអ្នកណាដែលត្រូវបដិសេធទេ ។ ការសម្គាល់បែបនេះជារបស់ក្រុមជំនុំទាំងមូល ហើយមិនអាចអនុវត្តដោយគ្មានលំដាប់លំដោយស្របច្បាប់ឡើយ ដូចដែលនឹងនិយាយថែមទៀតនៅខាងក្រោម ។ ដូច្នេះវានឹងអាក្រក់សម្រាប់មនុស្សម្នាក់ណាដែលជឹកគាស់រកភាពមិនសាកសមរបស់អ្នកផ្សេងទៀត ជាអ្នកដែលគេមិនអាចនិងមិនគួរបិទនៅក្នុងការចូលទៅបាន ។

16. ការអះអាងខុសឆ្គងនៃភាពឥតខ្ចោះចេញមកពីគំនិតដែលត្រូវបង្ខូច

ប៉ុន្តែទោះបីជាពេលខ្លះការល្បួងនេះកើតឡើងក្នុងចំណោមមនុស្សល្អពីសេចក្តី
ខ្នះខ្នែងចំពោះសេចក្តីសុចរិតក៏ដោយ យើងនឹងយល់ថា ភាពល្ងង់ខ្លៅនេះកើត
មកជាជាងការឆ្មើងឆ្មៃ និងក្រអឺតក្រទម និងជាគំនិតមិនពិតអំពីភាពបរិសុទ្ធ
ជាជាងភាពបរិសុទ្ធពិត និងសេចក្តីខ្នះខ្នែងពិតចំពោះវា។ ដូច្នេះ អស់អ្នកដែល
ក្លាហានជាងអ្នកផ្សេងទៀតញុះញង់ឱ្យចាកចេញពីក្រុមជំនុំ ហើយដូចជាអ្នកកាន់
ស្តង់ដារ គ្មានហេតុផលអ្វីក្រៅពីការមើលងាយរបស់ពួកគេទាំងអស់ដើម្បីបង្ហាញ
ថាពួកគេប្រសើរជាងអ្នកផ្សេងទៀតនោះទេ។ ដូច្នេះ អូហ្គើស្ទីន និយាយដោយ
ឈ្លាសវៃ និងល្អថា៖ "របៀបនិងការប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះដែលមានកម្រិតនៅ
គ្រប់ពេលវេលា គួរតែទាក់ទងនឹងការរួបរួមនៃព្រះវិញ្ញាណក្នុងចំណងនៃសន្តិ
ភាព" [អេភេសូ 4:3]។ គំនិតនៃការអត់ធន់ទៅវិញទៅមកនេះ ដែលសាវ័ក
បានបង្គាប់ឱ្យរក្សា។ នៅពេលដែលវាមិនរក្សា នោះការដាក់ពិន័យជា
មធ្យោបាយដោះស្រាយមួយបង្ហាញឱ្យឃើញមិនត្រឹមតែនាំឱ្យហួសហេតុប៉ុណ្ណោះទេ
ថែមទាំងមានគ្រោះថ្នាក់ទៀតផង ហើយនៅលើបញ្ហានោះគ្មានមធ្យោបាយដោះ
ស្រាយអ្វីទាំងអស់។ មិនមែនដោយសារគេស្អប់អំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នកដទៃទេ តែ
ដោយសារការដេញតាមការឈ្លោះប្រកែកគ្នាដោយខ្លួនឯង កូនៗនៃសេចក្តី
អាក្រក់ទាំងនេះខំប្រឹងអួសទាញ ឬយ៉ាងហោចណាស់ក៏ត្រូវបំបែកមនុស្សសាមញ្ញ
ទន់ខ្សោយទាំងអស់ ដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធដោយអួតពីឈ្មោះរបស់ខ្លួនគេ។ អួត
ដោយអំនួត ឆ្កួតនឹងភាពរឹងប៉ឹង បោកបញ្ឆោតក្នុងស្តង់ដាររបស់ខ្លួន មានបញ្ហា
ក្នុងការបំបះបំបោររបស់ពួកគេ មនុស្សអាក្រក់ទាំងនេះ ក្លែងបន្លំនូវភាពរឹងមាំ
ដូច្នេះពួកគេមិនអាចបង្ហាញថាពួកគេខ្វះពន្លឺនៃការពិតបានទេ។ ព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធ
បង្គាប់យើងឱ្យកែកំហុសរបស់បងប្អូនយើងដោយការយកចិត្តទុកដាក់សមស្រប

ព្រមទាំងរក្សាភាពស្មោះត្រង់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ និងការរួបរួមនៃសន្តិភាព ។ គោលការណ៍នេះពួកគេធ្វើឱ្យខូចដល់ការបូជានៃការបែកបាក់គ្នា និងឱកាសកាត់ពួកបងប្អូនចេញពីការប្រកបគ្នា ។ ប៉ុន្តែចំពោះអ្នកដែលគោរពព្រះ និងប្រកបដោយសន្តិភាព Augustine ផ្តល់ដំបូន្មាននេះថា ៖ "ចូរកែតម្រូវអ្វីដែលគេអាចធ្វើបានដោយសេចក្តីមេត្តា ។ ទ្រាំទ្រដោយអត់ធ្មត់និងថ្នូញថ្នូរនិងសោកសង្រេងដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដល់អ្វីដែលពួកគេមិនអាច ។ រហូតដល់ព្រះសងឬកែតម្រូវឬនៅក្នុងពេលប្រមូលផលរំលើងកូននិងជជុះនូវអង្កាមចេញ" [ម៉ាថាយ 13:40; 3:12; លូកា 3:17] ។

សូមឱ្យអ្នកដែលគោរពព្រះទាំងអស់ខិតខំបំពាក់ខ្លួនដោយគ្រឿងសស្ត្រាវុធនេះ ក្រែងលោពួកគេដែលហាក់ដូចជាឧស្សាហ៍ព្យាយាម និងក្លាហានជាអ្នកបង្ហាញសេចក្តីសុចរិត នោះបែរជាចាកចេញពីនគរស្ថានសួគ៌ ដែលជានគរនៃសេចក្តីសុចរិតតែមួយគត់វិញ ។ ដោយសារព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យអោយការរួបរួមនៃក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ត្រូវបានរក្សានៅក្នុងសង្គមខាងក្រៅនេះ អ្នកដែលចេញពីការឃោរឃៅនៃមនុស្សទុច្ចរិត នោះគេបានបំបែកនិមិត្តសញ្ញានៃសង្គមនោះហើយដើរលើផ្លូវដែលជម្រាលទៅរកជ្រោះនៃការរួបរួមនៃពួកបរិសុទ្ធ ។

សូមឱ្យពួកគេសញ្ជឹងគិតថា នៅក្នុងហ្វូងមនុស្សដ៏ច្រើនមានមនុស្សជាច្រើនដែលពិតជាបរិសុទ្ធ និងគ្មានកំហុសនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ដែលគេចផុតពីការសម្គាល់របស់ពួកគេ ។ ចូរឱ្យពួកគេសញ្ជឹងគិតថា សូម្បីតែក្នុងចំណោមអ្នកដែលហាក់ដូចជាមានជម្ងឺ ក៏មានមនុស្សជាច្រើនដែលមិនមានការពេញចិត្ត ឬលើកសរសើរពីកំហុសរបស់ពួកគេដែរ ប៉ុន្តែបានដាស់តឿនម្តងហើយម្តងទៀតដោយការកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ ប្រាថ្នាចង់បានជីវិតដ៏ទៀងត្រង់ជាងនេះ ។ ចូរ

ឱ្យពួកគេសញ្ជឹងគិតថាមនុស្សមិនត្រូវកាត់ទោសដោយអំពើតែមួយឡើយ ដរាបណាអ្នកបរិសុទ្ធបំផុត ពេលខ្លះត្រូវរងការធ្លាក់ចុះដ៏សោកសៅបំផុត ។ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេសញ្ជឹងគិតថាតើការបម្រើព្រះបន្ទូល និងការចូលរួមនៅក្នុងអាថកំបាំងដ៏ពិសិដ្ឋមានសារសំខាន់ខ្លាំងប៉ុណ្ណាសម្រាប់ការប្រមូលផ្តុំព្រះវិហារ ជាជាងលទ្ធភាពដែលថាអំណាចទាំងមូលនេះអាចរលាយបាត់តាមរយៈកំហុសរបស់មនុស្សទុច្ចរិតមួយចំនួន ។ ជាចុងក្រោយ សូមឱ្យពួកគេដឹងថា ក្នុងការប៉ាន់ស្មានការជំនុំជំរះរបស់ព្រះនៃក្រុមជំនុំពិតមានទម្ងន់ធ្ងន់ជាងមនុស្សទៅទៀត ។

(ភាពបរិសុទ្ធដែលមិនឥតខ្ចោះរបស់ក្រុមជំនុំមិនបានធ្វើឱ្យការបែកបាក់បានសុចរិតទេ តែផ្តល់នូវឱកាសសម្រាប់ការអនុវត្តនៅក្នុងវានូវការអត់ទោសបាប 17-22)

17. សេចក្តីបរិសុទ្ធរបស់ក្រុមជំនុំ

ពីព្រោះពួកគេក៏អះអាងថា ក្រុមជំនុំមិនមែនគ្មានគ្រឹះដែលហៅថាបរិសុទ្ធទេ វាសមដែលពិសោធន៍នៅក្នុងសេចក្តីបរិសុទ្ធអ្វីដែលវាហួរហែរ ពុំនោះទេ ប្រសិនបើយើងមិនមានបំណងទទួលស្គាល់ក្រុមជំនុំមួយទេ លើកលែងតែវាល្អឥតខ្ចោះនៅគ្រប់ជ្រុង នោះយើងនឹងមិនទុកឱ្យមានក្រុមជំនុំមួយសោះ ។ ពិត នេះជាសម្តីរបស់ប៉ូល ៖ "ព្រះគ្រីស្ទបានប្រគល់ព្រះអង្គទ្រង់ជំនួសផង ដើម្បីឱ្យទ្រង់បានញែកពួកជំនុំចេញជាបរិសុទ្ធ ដោយបានលាងសំអាតនឹងទឹក គឺជាព្រះបន្ទូល ប្រយោជនៃនឹងថ្វាយពួកជំនុំដ៏ឧត្តម ឥតប្រឡាក់ ឥតជ្រួញ ឬមានអ្វីឱ្យដូចឡើយ គឺឱ្យបានបរិសុទ្ធ ហើយឥតកន្លែងបន្ទោសបានវិញ ។" [អេភេសូ 5:25-27] ។ តែវាក៏មិនមែនមិនត្រូវនោះទេដែលព្រះអម្ចាស់ទ្រង់កំពុងធ្វើការរាល់

ថ្ងៃនៅក្នុងធ្វើកុំអោយមានជ្រួញនិងសម្ពាតស្នាមប្រឡាក់ចេញ ។ បន្ទាប់ពីការនេះ ក៏មានបន្តដែលថាភាពបរិសុទ្ធរបស់ក្រុមជំនុំមិនទាន់ពេញលេញនៅឡើយ៖ វាមានការប្រសើរឡើងពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ តែមិនទាន់បានទៅដល់គោលដៅ នៃសេចក្តីបរិសុទ្ធរបស់វានៅឡើយ ដូចដែលនឹងត្រូវបានពន្យល់ឱ្យបានពេញលេញថែមទៀតនៅកន្លែងផ្សេង ។

ពួកហោរាធ្វើការទស្សទាយថា នឹងមានក្រុងយេរូសាឡិមបរិសុទ្ធដែល "សាសន៍ដទៃនឹងឆ្លងកាត់" [យ៉ូអែល 3:17] ហើយនិងព្រះវិហារដ៏បរិសុទ្ធបំផុតដែលអ្នកមិនស្អាននឹងបានចូល [អេសាយ 35:8; 52:1] ។ ចូរយើងកុំយល់ទំនាយនេះថាដូចជាសមាជិតរបស់ក្រុមជំនុំគ្មានការខូចឡើយ តែពីព្រោះពួកគេរបស់ស្វែងរកសេចក្តីបរិសុទ្ធនិងភាពបរិសុទ្ធយ៉ាងខ្លាំង នោះភាពស្អាតដែលពួកគេមិនទាន់បានទទួលពេញលេញនូវឡើយត្រូវបានផ្តល់មកពួកគេដោយសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ ។ ហើយបើទោះជាមានពេលជាញឹកញាប់ភស្តុតាងមួយចំនួននៃការបន្សុតបែបនេះនៅក្នុងចំណោមមនុស្ស ក៏យើងនៅតែត្រូវប្រកាន់ជាប់ថា ចាប់តាំងពីការបង្កបង្កើតលោកិយមកគ្មានពេលណាដែលព្រះអម្ចាស់មិនបានមានក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់នោះទេ ។ ដ្បិតបើទោះជាមនុស្សជាតិទាំងមូលចាប់តាំងពីដើមមកបានពុករលួយនិងខូចបង់ទៅដោយសារអំពើបាបរបស់អាដាម ចេញពីរូបរាងដែលខូចបង់នេះ ទ្រង់តែងតែបន្សុតភាជនៈមួយចំនួនសម្រាប់នឹងកិត្តិយស [រ៉ូម 9:23] ដែលនឹងគ្មានសម័យកាលណាមួយគ្មានបទពិសោធន៍នូវសេចក្តីមេត្តារបស់ទ្រង់ឡើយ ។ ការនេះទ្រង់បានធ្វើអះអាងដោយសេចក្តីសន្យាយ៉ាងប្រាកដដូច្នេះថា ៖ "អញបានតាំងសញ្ញានឹងអ្នកដែលអញបានរើសតាំង អញបានស្បថនឹងដាវីឌអ្នកបម្រើអញថា អញនឹងតាំងពូជពង្សឯង ឱ្យនៅអស់កល្បជានិច្ច ក៏នឹងដំកល់រាជ

ឯងឱ្យនៅគ្រប់តំណរតទៅ ។" [ទំនុកដំកើង 89:3-4] ។ ក៏មានថា ៖ "ដ្បិត ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានរើសក្រុងស៊ីយ៉ូន ទ្រង់សព្វព្រះទ័យចង់បានសំរាប់ជាលំនៅ របស់ទ្រង់នៅអស់កល្បជានិច្ច" [ទំនុកដំកើង 132:13-14] ។ "ឯព្រះដែល ទ្រង់ប្រទានព្រះអាទិត្យ សម្រាប់ជាពន្លឺនៅពេលថ្ងៃ ហើយព្រះច័ន្ទនិងតារាទាំង ប៉ុន្មានសម្រាប់បំភ្លឺនៅពេលយប់ បើបញ្ញត្តច្បាប់ទាំងនេះឃ្លាតចេញពីមុខអញទៅ កាលណា ពូជអ៊ីស្រាអែលនឹងលែងធ្វើជានគរ" [យេរេមា 31:35-36] ។

18. ឧទាហរណ៍នៃពួកហោរា

ព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់ ពួកសាវ័ក និងស្ទើរតែគ្រប់ហោរាបានបង្ហាញឧទាហរណ៍ថែម ទៀតពីការនេះដល់យើង ។ ការរៀបរាប់នោះពិតជាគួរឱ្យខ្លាចដែលអេសាយ យេរេមា យ៉ូអែល ហាបាគុក និងអ្នកផ្សេងទៀតទួញសោកនូវការធ្វើទុក្ខរបស់ ក្រុមជំនុំយេរូសាឡិម ។ នៅក្នុងប្រជារាស្ត្រ នៅក្នុងការគ្រប់គ្រង នៅក្នុងក្នុង ភាពជាសង្ឃគ្រប់យ៉ាងទាំងអស់ត្រូវបានខូចខ្លាំង ដែលអេសាយមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុង ការប្រដូចយេរូសាឡិមទៅនឹងសូដុមនិងកូម៉ូរ៉ា [អេសាយ 1:10] ។ សាសនាត្រូវ បានមើលងាយដោយផ្នែក ផ្នែកខ្លះក៏ត្រូវបានបំផ្លាញ ។ នៅក្នុងសីលធម៌ម្នាក់ជា ញឹកញាប់សម្គាល់នូវអំពើចោរកម្ម ការប្លន់ ការបោកបញ្ឆោត ការសម្លាប់ និង ការប្រព្រឹត្តអាក្រក់ដូចនោះ ។ ពួកហោរានៅតែមិនបង្កើតក្រុមជំនុំថ្មីសម្រាប់ខ្លួន ពួកគេ ឬសង់អាសនាថ្មីដែលធ្វើការថ្វាយដង្វាយដាច់ពីគ្នា ។ តែមិនថាអ្វីមនុស្ស ដូចម្តេច ពីព្រោះហោរាបានពិចារណាថាព្រះអម្ចាស់បានដាក់ព្រះបន្ទូលនៅក្នុង ចំណោមពួកគេ ហើយបានបង្កើតពិធីដែលទ្រង់ត្រូវបានថ្វាយបង្គំនៅទីនោះ នោះពួកគេលាដៃដែលស្អាតទៅកាន់ទ្រង់នៅក្នុងចំណោមបក្សពួកមនុស្សទុច្ចរិត ។ ពិតប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើពួកគេបានគិតថាពួកគេនឹងអាចប្រឡាក់ដោយពិធី

នេះ នោះពួកគេនឹងត្រូវបានស្លាប់មួយរយដងប្រសើរជាងអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេត្រូវបានទាញទៅទីនោះ ។ ជាលទ្ធផល ជាគ្មានអ្វីដែលរក្សាពួកគេពីការបង្កើតបំបែកដែលរក្សាចិត្តឆេះឆួលរបស់ពួកគេដើម្បីនឹងរក្សាការរួបរួម ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើហោរាបរិសុទ្ធមានគោលការណ៍ទាស់នឹងការបំបែកខ្លួនរបស់ពួកគេពីក្រុមជំនុំពីព្រោះដោយសារការប្រព្រឹត្តខុសឆ្គងជាច្រើន មិនមែនដោយសារមនុស្សម្នាក់ឬអ្នកផ្សេងណាទេ តែស្មើរតែគ្រប់មនុស្សទាំងអស់ យើងអះអាងយ៉ាងខ្លាំងសម្រាប់ខ្លួនយើង ប្រសិនបើហ៊ានដកខ្លួនចេញតែម្តងពីការប្រកបរបស់ក្រុមជំនុំដោយសារតែក្រមសីលធម៌នៃមនុស្សទាំងអស់ដែលមិនស្របនឹងស្តង់ដារ ឬជំនួសជាមួយនឹងការសារភាពនូវសេចក្តីជំនឿរបស់គ្រីស្ទាន ។

19. ឧទាហរណ៍របស់ព្រះគ្រីស្ទនិងរបស់ពួកសាវ័ក

នៅពេលនេះតើពិភពលោកមានលក្ខណៈដូចម្តេចនៅគ្រារបស់ព្រះគ្រីស្ទនិងពួកសាវ័ក? បើទោះជាពេលនោះក៏ដោយសារអំពើបាបដ៏គួរឱ្យបារម្ភរបស់ផារីស៊ី និងជីវិតដែលបណ្តោយខ្លួន ដែលជាទូទៅមានជ័យជំនះពួកគេចេញពីការអនុវត្តពិធីដដែលជាមួយនឹងរាស្ត្រ និងពីការប្រមូលផ្តុំនៅក្នុងព្រះវិហារមួយជាមួយនឹងការអនុវត្តជាសាធារណៈនៃសាសនា ។ តើការនេះបានកើតឡើង លើកលែងតែអ្នកដែលបានរួមចំណែកនៅក្នុងពិធីនេះដូចគ្នាជាមួយនឹងមនសិកាបានដឹងថា ពួកគេមិនត្រូវបានប្រឡាក់ដោយការប្រកបជាមួយនឹងមនុស្សទុច្ចរិត?

ប្រសិនបើនរណាម្នាក់មិនត្រូវបានបញ្ចុះបញ្ចូលដោយសារហោរានិងសាវ័ក នោះចូរឱ្យទុកសម្រាប់អំណាចរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ Cyprains និយាយបានយ៉ាងល្អថា ៖ "បើទោះជាវាហាក់ដូចជាភាជនៈធ្លុះធ្លាយ ឬមិនស្អាតនៅក្នុងក្រុមជំនុំ វាគ្មាន

ហេតុផលថាហេតុអ្វីយើងផ្ទាល់គួរតែចេញពីក្រុមជំនុំនោះទេ ។ ប្រសើរជាងការ
នោះ យើងត្រូវតែខិតខំឱ្យបានក្លាយជាស្រូវសាលី យើងត្រូវតែព្យាយាមឱ្យខ្លាំង
តាមដែលអាចធ្វើបានឱ្យបានក្លាយជាភាជន៍នៃមាសនិងប្រាក់ ។ តែការបំបែក
ភាជន៍ដីជាកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ទាំងស្រុង ដែលទ្រង់មានដំបងដែក" [ទំនុក
ដំកើង 2:9; វិវរណៈ 2:27] ។ ហើយកុំឱ្យនរណាម្នាក់អះអាងដូច្នេះសម្រាប់ខ្លួន
គេនូវអ្វីដែលជារបស់ព្រះរាជបុត្រាតែមួយអង្គនោះ ថាវាគ្រប់គ្រាន់នឹងរែងអង្កាម
និងញែកចំបើង [ម៉ាថាយ 3:12; លូកា 3:17] ហើយដោយការវិនិច្ឆ័យរបស់
មនុស្សដែលបំបែកគ្រប់ការធ្លុះធ្លាយនោះ [ម៉ាថាយ 13:38-41] ។ ពិតណាស់
ភាពរឹងរួសនិងការកាត់សេចក្តីជាមុនដ៏អាក្រក់នេះពិតជាមានអំណួត ដែលភាព
ឆ្កួតលីលាដ៏អាក្រក់ដែលវាមាន" ជាដើម ។

ដូច្នេះ សូមឱ្យចំណុចពីរខាងក្រោមនេះឈរឱ្យមាំមួន ។ ទីមួយ អ្នកដែលស្ម័គ្រ
ចិត្តបោះបង់ការរួបរួមនៃក្រុមជំនុំ (ជាកន្លែងដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបាន
អធិប្បាយ និងចាត់ចែងធ្វើពិធី) គឺដោយគ្មានលេសឡើយ ។ ទីពីរ ទាំងអំពើ
អាក្រក់របស់មនុស្សតិច ឬអំពើអាក្រក់របស់មនុស្សច្រើនក្នុងវិធីណាមួយរារាំង
យើងពីការប្រកាសជំនឿរបស់យើងនៅទីនោះដោយត្រឹមត្រូវក្នុងពិធីដែលបាន
តែងតាំងដោយព្រះ ។ សតិសម្បជញ្ញៈរបស់ព្រះមិនត្រូវរងរបួសដោយការមិន
សក្តិសមរបស់អ្នកដទៃ ទោះជាគ្រូគង្វាល ឬមនុស្សធម្មតាក៏ដោយ ។ ក៏មិនមែន
ពិធីដែលមិនសូវបរិសុទ្ធជាងនោះទេ និងការគោរពតិចជាងនោះទេសម្រាប់
មនុស្សបរិសុទ្ធនិងទៀងត្រង់ ដោយសារវាត្រូវបានធ្វើឡើងដោយមនុស្សមិនស្អាត
នោះទេ ។

20. ការអត់ទោសបាបនិងក្រុមជំនុំ

ភាពឆ្មើងឆ្មៃ និងភាពក្រអឺតក្រទមរបស់ពួកគេកាន់តែទៅឆ្ងាយទៅៗ ដ្បិតពួកគេមិនទទួលស្គាល់ក្រុមជំនុំទេ លុះត្រាតែវាគ្មានកំហុសសូម្បីតែបន្តិច ។ តាមពិតទៅ ពួកគេខឹងនឹងគ្រូទៀងត្រង់ ពីព្រោះពួកគេដោយការជំរុញអ្នកជឿឱ្យប្រសើរឡើង ពួកគេបង្រៀនពួកគេឱ្យថ្ងូរពេញមួយជីវិតក្រោមបន្ទុកនៃអំពើអាក្រក់ និងដើម្បីសុំការលើកលែងទោស ។ អ្នកប្រឆាំងរបស់យើងជំទាស់ថា ដោយន័យនេះ មនុស្សត្រូវបាននាំចេញពីភាពល្អឥតខ្ចោះ ។

ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថាក្នុងការជំរុញមនុស្សឱ្យមានភាពល្អឥតខ្ចោះ យើងមិនត្រូវនឿយហត់ដោយសន្សឹមៗ ឬដោយឃ្លើងឃ្លោងឡើយ គឺរឹងតែមិនត្រូវបោះបង់ផង ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំនិយាយថា វាគឺជាការច្នៃប្រឌិតដ៏អាក្រក់មួយ សម្រាប់គំនិតរបស់យើង ខណៈពេលដែលយើងស្ថិតនៅក្នុងការរត់ប្រណាំងនៅលើផែនដី ក្នុងការដែលដឹងអំពីភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់យើង ។ ដូច្នេះនៅក្នុងគោលនៃសេចក្តីជំនឿ ការអភ័យទោសពីអំពើបាប សមស្របនឹងការលើកឡើងអំពីក្រុមជំនុំ ។ ដ្បិតដូចដែលមនុស្សម្នាក់អាននៅក្នុងពួកហោរា មានតែរាស្ត្រ និងគ្រួសារនៃក្រុមជំនុំប៉ុណ្ណោះដែលទទួលបាននេះ ។ [អេសាយ 33:14-24] ។ ដូច្នេះ ការសាងសង់ក្រុងយេរូសាឡិមស្ថានសួគ៌គួរតែមកមុនគេ ហើយនៅក្នុងនោះ សេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះគួរតែមានកន្លែងមួយ ដើម្បីឱ្យអំពើទុច្ចរិតរបស់អស់អ្នកដែលចូលមកក្នុងក្រុងនោះត្រូវលុបបំបាត់ចោល ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំនិយាយថា វាគួរតែត្រូវបានសាងសង់ឡើងជាមុន មិនមែនថាអាចមានក្រុមជំនុំណាមួយដោយគ្មានការអត់ទោសពីអំពើបាបនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារព្រះអម្ចាស់បានសន្យានឹងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់តែមួយគត់ក្នុងការរួបរួមនៃពួកបរិសុទ្ធ ។ ដូច្នេះ ការអត់ទោសបាបគឺសម្រាប់យើង ជាលើកដំបូងចូលទៅក្នុងក្រុមជំនុំ និងនគរ

របស់ព្រះ ។ បើគ្មានវាទេ នោះក៏គ្មានសេចក្តីសញ្ញា ឬចំណងជាមួយព្រះដែរ ។ ដូច្នេះ ទ្រង់មានប្រសាសន៍តាមរយៈព្យាការីថា ៖ "នៅថ្ងៃនោះអញក៏នឹងតាំងសញ្ញាឱ្យគេ ជាមួយនឹងសត្វនៅផែនដី និងសត្វហើរលើអាកាស ហើយសត្វលូនវានៅដីផង អញនឹងបំបាក់ធ្នូនិងដាវ ហើយធ្វើឱ្យការសង្គ្រាមបាត់ចេញពីស្រុក ទៅ ឱ្យគេបានដេកទៅយ៉ាងសុខសាន្ត ។ នោះអញនឹងដណ្តឹងនាងសម្រាប់អញ ទុកជាដរាបតទៅ អើ អញនឹងដណ្តឹងនាងសម្រាប់អញ ដោយសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីយុត្តិធម៌ សេចក្តីសប្បុរស និងសេចក្តីមេត្តាករុណា" [ហូសេ 2:18-19] ។ យើងឃើញពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់ផ្សះផ្សាយើងនឹងអង្គទ្រង់ផ្ទាល់តាមរយៈសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះនៅកន្លែងផ្សេងទៀត នៅពេលដែលទ្រង់ប្រកាសថា មនុស្សដែលទ្រង់ធ្វើឱ្យខ្ចាត់ខ្ចាយទៅដោយសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ត្រូវបានប្រមូលផ្តុំគ្នាមកម្តងទៀត ទ្រង់មានបន្ទូលថា "ក៏នឹងសម្អាតគេឱ្យស្អាតទាំងអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ ជាអំពើដែលគេបានប្រព្រឹត្តរំលងនឹងអញ" [យេរេមា 33:8] ។ ដូច្នេះ យើងចាប់ផ្តើមមុននៅក្នុងក្រុមរបស់ក្រុមជំនុំដោយសញ្ញានៃការជ្រមុចទឹក ដែលបង្រៀនយើងថាច្រកចូលទៅក្នុងគ្រួសាររបស់ព្រះមិនបើកដល់យើងឡើយ ទាល់តែយើងបានស្អាតជាមុនពីភាពកខ្វក់សិនដោយសារសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ។

21. ការអត់ទោសដែលនៅជាប់ជានិច្ចសម្រាប់សមាជិកក្រុមជំនុំ!

ព្រះអម្ចាស់មិនត្រឹមតែតាមរយៈការអភ័យទោសពីអំពើបាបប៉ុណ្ណោះទេ ដែលទទួលនិងរាប់យើងជាកូនចិញ្ចឹមតែម្តងសម្រាប់ទាំងអស់គ្នាឱ្យចូលទៅក្នុងក្រុមជំនុំ ប៉ុន្តែតាមរយៈមធ្យោបាយដូចគ្នា ទ្រង់ការពារ និងរក្សាយើងនៅទីនោះ ។ តើការផ្តល់ការលើកលែងទោសដល់យើងដែលមានកំណត់មកដោយគ្មានប្រយោជន៍ នោះ

នឹងមាននយ័អ្វីទៅ? មនុស្សដែលគោរពព្រះគ្រប់រូបគឺជាសាក្សីផ្ទាល់ខ្លួនថា សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់ ប្រសិនបើវាត្រូវបានផ្តល់តែមួយដងទេ នោះនឹងក្លាយជាអសារ និងបំភាន់ហើយ ដោយសារម្នាក់ៗដឹងយ៉ាងច្បាស់ពេញមួយជីវិតរបស់គាត់អំពីការអាក្រក់ជាច្រើនដែលត្រូវការសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ។ ហើយច្បាស់ណាស់ថាព្រះជាម្ចាស់មិនធ្វើការសន្យានូវព្រះគុណនេះដោយឥតប្រយោជន៍ទេ ជាពិសេសចំពោះគ្រួសាររបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ។ ទ្រង់បញ្ជាឱ្យគេនាំសារនៃការផ្សះផ្សាដដែលៗជារៀងរាល់ថ្ងៃមិនមែនឥតប្រយោជន៍ទេ ។ ដូច្នេះ ដូចដែលយើងធ្វើ ដាននៃអំពើបាបនៅជុំវិញយើងពេញមួយជីវិត លុះត្រាតែយើងត្រូវបានគាំទ្រដោយព្រះគុណស្ថិតស្ថេររបស់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងការអត់ទោសអំពើបាបរបស់យើង ទាល់តែយើងស្នាក់នៅមួយរយៈនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់បានត្រាស់ហៅកូនចៅរបស់ទ្រង់ឱ្យមករកសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ដូច្នេះ ពួកគេគួរតែសញ្ជឹងគិតថា គេមានការលើកលែងទោសរួចរាល់ហើយសម្រាប់អំពើបាបរបស់ពួកគេ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែជឿយ៉ាងមុតមាំថា ដោយសារចិត្តសប្បុរសរបស់ព្រះ ដែលផ្សះផ្សាដោយគុណធម៌របស់ព្រះគ្រីស្ទ តាមរយៈការញែកជាបរិសុទ្ធនៃព្រះវិញ្ញាណ អំពើបាបត្រូវបានលើកលែងទោសជារៀងរាល់ថ្ងៃដល់យើង ជាអ្នកដែលត្រូវបានទទួល និងបញ្ចូលទៅក្នុងរូបកាយនៃក្រុមជំនុំ ។

22. ចេស្តានៃកូនសោរ

ដើម្បីនឹងផ្តល់មកនូវផលប្រយោជន៍ទាំងនេះដល់យើង កូនសោររបស់ក្រុមជំនុំត្រូវបានផ្តល់មក ។ នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទផ្តល់ការបង្គាប់ទៅកាន់សាវ័ក ហើយបានដាក់លើពួកគេនូវអំណាចនៅក្នុងការអត់ទោសបាប [ម៉ាថាយ 16:19;

18:18; យ៉ូហាន 20:23] ទ្រង់មិនប្រាថ្នាខ្លាំងពេកទេដែលថាពួកសាវ័កបានរួចពីអំពើបាបអស់អ្នកដែលអាចនឹងប្រែចិត្តពីអំពើទុច្ចរិតមកជាជំនឿរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូចជាពួកគេគួរតែដកតំណែងនេះជារៀងរហូតក្នុងចំណោមអ្នកជឿ ។ ប៉ុលបង្រៀនរឿងនេះ នៅពេលគាត់សរសេរថា បេសកកម្មនៃការផ្សះផ្សាត្រូវបានប្រគល់ឱ្យទៅអ្នកបម្រើនៃក្រុមជំនុំ ហើយថាដោយសារវា ពួកគេត្រូវបានដាស់តឿនម្តងហើយម្តងទៀតឱ្យរាស្ត្រត្រូវផ្សះផ្សាជាមួយព្រះនៅក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។[២ កូរិនថូស5:18, 20]. ហេតុដូច្នេះហើយ នៅក្នុងការរួបរួមនៃពួកបរិសុទ្ធ អំពើបាបរបស់យើងត្រូវបានអត់ទោសឱ្យយើងជាបន្តបន្ទាប់ដោយកិច្ចការនៃក្រុមជំនុំខ្លួនឯង នៅពេលដែលពួកបព្វជិត ឬបីស្សពដែលដំណែងនេះត្រូវបានប្រព្រឹត្តពង្រឹងមនសិការដែកគោរពដល់ព្រះដោយការសន្យានៃដំណឹងល្អក្នុងក្តីសង្ឃឹមនៃការលើកលែងទោស និងការអភ័យទោស ។ ការនេះពួកគេធ្វើទាំងសាធារណៈ និងឯកជន តាមតម្រូវការចាំបាច់ ។ សម្រាប់មនុស្សជាច្រើនដោយសារភាពទន់ខ្សោយរបស់ពួកគេ ក៏ត្រូវការការលួងលោមផ្ទាល់ខ្លួន ។ ហើយប៉ុលបានរៀបរាប់ថា មិនត្រឹមតែនៅក្នុងការផ្សព្វផ្សាយព្រះបន្ទូលជាសាធារណៈប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពីផ្ទះមួយទៅផ្ទះមួយផងដែរ គាត់បានបញ្ជាក់ពីសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់លើព្រះគ្រីស្ទ ហើយបានដាស់តឿនបុគ្គលម្នាក់ៗអំពីគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ [កិច្ចការ 20:20-21] ។

អាស្រ័យហេតុនេះ យើងគួរកត់សំគាល់ចំណុចបីនៅទីនេះ ។ ទីមួយ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ភាពបរិសុទ្ធដ៏អស្ចារ្យដែលកូនរបស់ព្រះពូកែ ពួកគេនៅតែ - ដរាបណាពួកគេរស់នៅក្នុងរូបកាយរមែងស្លាប់នៅតែមិនអាចឈរនៅចំពោះព្រះដោយគ្មានការអភ័យទោសពីអំពើបាបឡើយ ។ ទីពីរ អត្ថប្រយោជន៍នេះជាកម្ម

សិទ្ធិរបស់ក្រុមជំនុំ ដែលយើងមិនអាចទទួលបាន លុះត្រាតែយើងនៅជាប់នឹងក្រុមជំនុំ ។ ទីបី វាត្រូវបានចែកចាយដល់យើងតាមរយៈអ្នកបម្រើ និងគ្រូគង្វាលនៃក្រុមជំនុំ មិនថាដោយការផ្សាយដំណឹងល្អ ឬដោយការធ្វើពិធីនោះទេ ។ ហើយនៅទីនេះបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ពីអំណាចនៃកូនសោ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់សង្គមនៃអ្នកជឿ ។ ដូច្នោះហើយ សូមឱ្យយើងម្នាក់ៗរាប់វាជាកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ដើម្បីស្វែងរកការអភ័យទោសពីអំពើបាបតែកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់បានដាក់វា ។ ការផ្សះផ្សាសាធារណៈ ដែលទាក់ទងនឹងវិន័យ នឹងត្រូវពិភាក្សាជំនួសវិញ ។

(ហេតុការណ៍ដែលសម្តែងនូវការអត់ទោសនៅក្នុងចំណោមពួកអ្នកជឿ, 23-29)

23. គ្រប់អ្នកជឿទាំងអស់ត្រូវស្វែងរកការអត់ទោសបាបរបស់ពួកគេ

ប៉ុន្តែ ដោយសារវិញ្ញាណដែលខ្ញុំបាននិយាយកំពុងព្យាយាមឆក់យកចេញពីក្រុមជំនុំជាយុថ្កានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ យើងត្រូវពង្រឹងមនសិការរបស់យើងឱ្យកាន់តែខ្លាំងឡើងប្រឆាំងនឹងគំនិតដែលមានជំងឺរាតត្បាតបែបនេះ ។ មានពេលមួយ ពួក Novatianists បានបំផុសគំនិតដល់ពួកជំនុំជាមួយនឹងការបង្រៀននេះ ប៉ុន្តែនៅសម័យរបស់យើងមានអាណាបាទីស្ទខ្លះ (មិនខុសពីពួក Novatianists) ដែលកំពុងឈានទៅរកភាពឆ្កួតដូចគ្នា ។ ដ្បិតពួកគេយល់ថា ក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក រាស្ត្ររបស់ព្រះបានកើតឡើងវិញក្នុងជីវិតដ៏បរិសុទ្ធ និងដូចជាទេវតាដោយមិនមានភាពសៅហ្មងដោយអំពើអាក្រក់ខាងសាច់ឈាមឡើយ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើក្រោយពីទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក អ្នកណាម្នាក់បានដួលទៅវិញទៅមក នោះគេមិនទុកអ្វីសម្រាប់គាត់ឡើយ ក្រៅពីការនិច្ឆ័យដែលមិនអាចកាត់ផ្តែបាន

របស់ព្រះ ។ សរុបមក ចំពោះមនុស្សមានបាបដែលបានលាចាកលោក បន្ទាប់ពីបានទទួលព្រះគុណ ពួកគេមិនសង្ឃឹមលើការលើកលែងទោសឡើយ ។ ដ្បិតគេមិនទទួលស្គាល់ការអត់ទោសបាបផ្សេងទៀតក្រៅពីការដែលពួកគេបានកើតជាលើកដំបូងឡើយ ។

ទោះបីជាគ្មានការភូតភរត្រូវបានបដិសេធយ៉ាងច្បាស់ដោយបទគម្ពីរក៏ដោយ ពីព្រោះអ្នកទាំងនេះរកឃើញមនុស្សដែលត្រូវដាក់ (ដូចពេលដែល Novatus មានអ្នកដើរតាមច្រើនណាស់) សូមឱ្យយើងបង្ហាញយ៉ាងខ្លីថាពួកគេមានចេតនាឆ្កួតទៅលើខ្លួនឯង និងការបំផ្លិចបំផ្លាញអ្នកដទៃ ។

ទីមួយ ដោយសារតែតាមបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ ពួកបរិសុទ្ធរាល់ថ្ងៃធ្វើការអធិស្ឋាននេះឡើងវិញ "សូមអត់ទោសឱ្យយើងនូវសេចក្តីកំហុសរបស់យើង" [ម៉ាថាយ 6:12] ពួកគេមិនសង្ស័យថាខ្លួនជាកូនបំណុលទេ ។ ហើយការទូលអង្វររបស់ពួកគេមិនឥតប្រយោជន៍ទេ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បានដាក់ចុះថា ពួកគេត្រូវស្វែងរកតែអ្វីដែលទ្រង់នឹងប្រទានដល់ពួកគេ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ទោះបីជាព្រះវរបិតាបញ្ជាក់ថាទ្រង់នឹងស្តាប់រាល់ការអធិស្ឋានក៏ដោយ ការច្បាស់លាស់នេះទ្រង់បានបោះត្រាជាមួយនឹងការសន្យាពិសេសមួយ ។ តើយើងចង់បានអ្វីទៀត? ព្រះអម្ចាស់តម្រូវឱ្យពួកបរិសុទ្ធសារភាពអំពើបាបរបស់ពួកគេ—ហើយពិតជាបន្តរហូតពេញមួយជីវិត ។ ហើយទ្រង់សន្យាលើកលែងទោស ។ តើការលើកលែងពួកគេពីអំពើបាបនោះមានភាពក្លាហានយ៉ាងណា ឬបើពួកគេជំពប់ដួល តើនឹងដកពួកគេចេញពីព្រះគុណទាំងស្រុងមែនទេ? តើឥឡូវនេះតើគួរឱ្យយើងអត់ទោសដល់អ្នកណា? តើវាមិនមែនជាបងប្អូនរបស់យើងទេ [ម៉ាថាយ ១៨:២១-២២]? តើទ្រង់បង្គាប់នេះក្នុងគោលបំណងអ្វី ក្រៅពីយើងគួរគ្រាប់តាមសេចក្តី

សប្បុរសរបស់ទ្រង់? ដូច្នេះ ទ្រង់មិនអត់ទោសម្តងឬពីរដងឡើយ ប៉ុន្តែជាញឹកញាប់ដូចជាមនុស្សដែលដឹងខ្លួនពីការរំលងរបស់ខ្លួន ដែលស្រែករកទ្រង់ ។

24. ព្រះគុណដ៏ពេញបរិបូរណ៍របស់ព្រះដល់អ្នកជាដែលមានបាបនៅក្រោមការតាំងសញ្ញាចាស់ ៖ ក្រឹត្យវិន័យ

ដើម្បីចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងសម្លៀកបំពាក់ដ៏ក្រៀមក្រំនៃក្រុមជំនុំ ៖ អយ្យកោត្រូវបានកាត់ស្បែក ជ្រើសរើសឱ្យចូលរួមក្នុងសេចក្តីសញ្ញា ត្រូវបានបង្រៀនទ្វេរដងពីភាពសុចរិត និងភាពស្មោះត្រង់ដោយការឧស្សាហ៍ព្យាយាមរបស់ឪពុកពួកគេ--នៅពេលពួកគេឃុបឃិតគ្នាសម្លាប់បងប្រុសរបស់ពួកគេ [លោកុប្បត្តិ 37:18] ។ នេះគឺជាឧក្រិដ្ឋកម្មដែលសូម្បីតែចោរដែលថោកទាបបំផុតក៏គួរស្អប់ខ្ពើមដែរ ។ ទីបំផុតបានបន្ទន់តាមដំបូន្មានរបស់យូដា ពួកគេបានលក់គាត់ [លោកុប្បត្តិ 37:28] ។ ប៉ុន្តែនេះក៏ជាអំពើឃោរឃៅដែលមិនអាចទ្រាំទ្របាន ។ ស៊ីម៉ាន និងលេវី ដោយសងសឹកដោយខុសច្បាប់ [ការសៅហ្មងរបស់ប្អូនស្រីគេ] ជាទង្វើមួយដែលបានថ្កោលទោសផងដែរដោយការវិនិច្ឆ័យរបស់ឪពុកពួកគេ បានផ្ទុះកំហឹងប្រឆាំងនឹងពួកស៊ីគែម [លោកុប្បត្តិ34:25] ។ រូបេនបានធ្វើបាបបំពានលើគ្រែរបស់ឪពុកខ្លួនដោយសេចក្តីលោភលន់ដ៏អាក្រក់ [លោកុប្បត្តិ 35:22] ។ យូដាចង់បណ្តោយខ្លួនក្នុងអំពើសហាយស្មន់ ហួសពីច្បាប់ធម្មជាតិចូលទៅរកប្រពន្ធរបស់កូនគាត់ [លោកុប្បត្តិ 38:16] ។ ទោះបីជានៅឆ្ងាយពីការបណ្តេញចេញពីប្រជាជនដែលបានជ្រើសរើសក្តី មនុស្សទាំងនេះត្រូវបានលើកឡើងជាប្រធានបទ !

ចុះដារឺ? កាលណាជាប្រធានគ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌ តើទ្រង់បើកផ្លូវឱ្យតណ្ហាដោយខ្វាក់ភ្នែក ដោយការបង្ហូរឈាមមនុស្សស្លូតត្រង់យ៉ាងណា [២ សាំយ៉ូអែល 11:4, 15]! គាត់បានកើតជាថ្មីរួចហើយ ហើយក្នុងចំណោមអ្នកដែលកើតមកវិញគឺត្រូវបានតុបតែងដោយការសរសើរដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអម្ចាស់ផង។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់បានប្រព្រឹត្តឧក្រិដ្ឋកម្មនោះ (គួរឱ្យរន្ធត់ផងសូម្បីតែក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃ) ហើយនៅតែទទួលបានការលើកលែងទោស [២ សាំយ៉ូអែល 12:13]។

ហើយ (មិនឱ្យរំលងគំរូបុគ្គល) ជាញឹកញាប់ដូចដែលការសន្យានៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងក្រិត្យវិន័យ និងព្យាការីចំពោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដូច្នេះជារឿយៗព្រះអម្ចាស់បង្ហាញថាទ្រង់មានឆន្ទៈក្នុងការអត់ទោសកំហុសរបស់រាស្ត្រទ្រង់! តើអ្វីដែលលោកម៉ូសេសន្យានឹងកើតឡើង នៅពេលរាស្ត្រដែលធ្លាក់ក្នុងការក្បត់សាសនានឹងត្រឡប់មកឯព្រះអម្ចាស់វិញ? "នោះព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃឯង ទ្រង់នឹងបំផ្លាស់សណ្ឋានឈ្លើយរបស់ឯង ព្រមទាំងអាណិតមេត្តាដល់ឯង ហើយនឹងប្រមូលឯងមកពីគ្រប់ទាំងសាសន៍ ជាកន្លែងដែលទ្រង់បានកំចាត់កំចាយឯងទៅនៅនោះមកវិញ។ ទោះបើពួកឯងដែលត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយនោះ បានទៅនៅដល់ទីបំផុតនៃជើងមេឃក៏ដោយ គង់តែព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃឯង ទ្រង់នឹងប្រមូលនឹងនាំយកឯងពីទីនោះមកវិញដែរ។" [ចោទិយកថា 30:3-4]។

25. ព្រះដ៏បរិបូរណ៌របស់ព្រះដល់ព្រះជឿដែលមានបាបនៅក្នុងការតាំងសញ្ញាចាស់៖ ពួកហោរា

ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនចង់ចាប់ផ្តើមការរាប់ដែលមិនចេះចប់ទេ ។ ដ្បិតក្នុងហោរាមានពេញទៅដោយការសន្យាបែបនេះ ដែលផ្តល់សេចក្តីមេត្តាករុណាដល់រាស្ត្រ ទោះបីពួកគេត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយឧក្រិដ្ឋកម្មដ៏គ្មានកំណត់ក៏ដោយ ។ តើមានអំពើទុច្ចរិតអ្វីជាងការបះបោរទៀត? ព្រោះវាត្រូវបានគេហៅថាការលែងលះរវាងព្រះជាម្ចាស់ និងក្រុមជំនុំ ។ ប៉ុន្តែ វាលើសពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះផង ។ "តើមនុស្សណានៅទីនោះ" (ទ្រង់មានបន្ទូលតាមរយៈយេរេមា) "តើអ្នកណាបើប្រពន្ធគាត់ពេស្យាខ្លួនទៅនឹងមនុស្សផិតក្បត់ តើអ្នកណាអាចទ្រាំវិលមកឱបនាងវិញ? ឱ យូដាអើយ ដោយអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទរបស់អ្នករាល់គ្នា ។ ផែនដីបានពោរពេញទៅដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏សៅហ្មងរបស់អ្នក ។ ត្រលប់មកអញវិញ អញនឹងទទួលឯង" [យេរេមា 3:1] ។ "ចូរវិលមកវិញចុះ អញនឹងមិនបំភ័យឯងដោយទឹកមុខអញទេ ដ្បិតអញមានសេចក្តីមេត្តា អញនឹងមិនក្រោធជាដរាបឡើយ ។" [យេរេមា 3:12] ។ ពិតប្រាកដណាស់ មិនអាចនឹងមានអារម្មណ៍ណាផ្សេងទៀតនៅក្នុងទ្រង់ដែលបានអះអាងថា ទ្រង់មិនចង់បានសេចក្តីស្លាប់របស់មនុស្សមានបាបឡើយ តែចង់បានឱ្យគេប្រែចិត្តហើយមានជីវិតរស់វិញ [អេសេគាល 18:23, 32; 33:11] ។ ដូច្នេះ នៅពេលសាឡូម៉ូនធ្វើពិធីថ្វាយព្រះវិហារ គាត់មានចេតនាឱ្យវាបានប្រើប្រាស់សម្រាប់ថ្វាយការអធិស្ឋានដើម្បីទទួលបានការអត់ទោសបាបបានឆ្លើយតប ។ "បើកាលណាគេធ្វើបាបនឹងទ្រង់...ហើយទ្រង់កើតមានសេចក្តីក្រោធនឹងគេ ព្រមទាំងប្រគល់គេដល់ពួកខ្មាំងសត្រូវ...ហើយបែរត្រឡប់ចិត្តមកវិញ ព្រមទាំងទូលអង្វរដល់ទ្រង់នៅក្នុងស្រុករបស់ពួកសាសន៍ដែលដឹកនាំគេ ទៅជាឈ្លើយនោះដោយពាក្យថា យើងខ្ញុំបានធ្វើបាបហើយ ក៏បានប្រព្រឹត្តក្រវិចក្រវៀន ហើយធ្វើការអាក្រក់

ផង បើសិនជាគេវិលត្រឡប់មកឯទ្រង់ដោយអស់ពីចិត្ត អស់ពីព្រលឹង នៅក្នុងស្រុករបស់ខ្មាំងសត្រូវ ដែលបាននាំគេទៅជាឈ្លើយនោះ ហើយក៏អធិស្ឋានដល់ទ្រង់ ទាំងបែរមកឯស្រុកនេះ ដែលទ្រង់បានប្រទានឱ្យពួកឰយុកោគេ គឺជាទីក្រុង ដែលទ្រង់បានរើសតាំង និងព្រះវិហារ ដែលទូលបង្គំបានស្អាងថ្វាយព្រះនាមទ្រង់ នោះសូមទ្រង់ប្រោសស្តាប់ពីលើស្ថានសួគ៌ ជាទីលំនៅទ្រង់ ចំពោះពាក្យដែលគេអធិស្ឋានហើយទូលអង្វរនោះ ព្រមទាំងសំរេចសេចក្តីត្រឹមត្រូវឱ្យគេផង សូមអត់ទោសដល់រាស្ត្រទ្រង់ ដែលបានធ្វើបាបនឹងទ្រង់ដូច្នេះ ហើយអស់ទាំងការរំលងច្បាប់ ដែលគេបានប្រព្រឹត្តទាស់នឹងទ្រង់ដែរ សូមបណ្តាលឱ្យពួកអ្នកដែលនាំគេទៅជាឈ្លើយនោះ បានអាណិតមេត្តាដល់គេវិញ” [១ ពង្សាវតារក្សត្រ 8:46-50] ។ ហើយព្រះអម្ចាស់ការមិនបានតែងតាំងជាអសារនូវក្រិត្យវិន័យជារាល់ថ្ងៃនូវការថ្វាយដង្វាយលោះបាបនោះដែរ [ជនគណនា 28:3] ។ ដ្បិតប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់មិនបានមើលឃើញមុនថារាស្ត្ររបស់ទ្រង់នឹងនៅតែបន្តជាបន្ទុកដោយជម្ងឺនៃបានទេ នោះទ្រង់នឹងមិនបានបង្កើតវិធីដើម្បីនឹងដោះស្រាយឡើយ ។

26. ព្រះគុណដ៏បរិបូរណ៍របស់ព្រះទៅកាន់អ្នកជឿដែលមានបាបនៅក្រោមការតាំងសញ្ញាថ្មី

តើអត្ថប្រយោជន៍នេះត្រូវបានដកចេញពីអ្នកជឿដោយការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលភាពពេញលេញនៃព្រះគុណត្រូវបានបង្ហាញ ឱ្យពួកគេមិនហ៊ានអធិស្ឋានសុំការលើកលែងទោសពីអំពើបាប ហើយប្រសិនបើពួកគេបានធ្វើឱ្យព្រះអម្ចាស់អាក់អន់ចិត្ត នោះតើពួកគេមិនទទួលបានសេចក្តីមេត្តាករុណាទេ? តើនេះនឹងមានអ្វីផ្សេងទៀតក្រៅពីការនិយាយថាព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកសម្រាប់ការបំផ្ជិចបំផ្លាញ

មិនមែនជាការសង្គ្រោះនៃរាស្ត្រទ្រង់ទេ ប្រសិនបើព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះដែលនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានត្រៀមខ្លួនជាស្រេចសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធសម្រាប់ការអត់ទោសបាប ឥឡូវនេះត្រូវបានគេនិយាយថាត្រូវយកចេញទាំងស្រុង? ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងមានជំនឿលើបទគម្ពីរ ដែលប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថា នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ព្រះគុណ និងភាពទន់ភ្លន់របស់ព្រះអម្ចាស់បានលេចមកយ៉ាងពេញលេញ នោះភាពពោរពេញនៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់នឹងត្រូវហូរចេញមក [ទីតុស 1:9; 3:4; ២ ធីម៉ូថេ 1:9] ហើយការផ្សះផ្សារបស់ព្រះនឹងមនុស្សម្តងទៀតត្រូវបានសម្រេចបំពេញ [២ កូរិនថូស 5:18]- ចូរយើងកុំសង្ស័យថាសេចក្តីអាណិតអាសូររបស់ព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌ដែលហូរចេញមកយ៉ាងបរិបូរណ៌នោះឡើយ ជាងដែលវាត្រូវកាត់ផ្តាច់ពង្រួញឡើយ ។

ហើយភស្តុតាងនៃការនេះមិនខ្វះទេ ។ ពេត្រុសជាអ្នកដែលបានស្តាប់ថាអ្នកណាដែលមិនសារភាពពីព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងចំណោមមនុស្ស គេនឹងត្រូវបដិសេធនៅក្នុងចំណោមពួកទេវតារបស់ព្រះដែរ [ម៉ាថាយ 10:33; ម៉ាកុស 8:38], គេបានបដិសេធទ្រង់បីដង គេជាអ្នកដែលមានបណ្តាសា [ម៉ាថាយ 26:74] ។ តែគេនឹងមិនត្រូវដកចេញនូវការអត់ទោសឡើយ [លូកា 22:32; យ៉ូហាន 21:15] ។ អស់អ្នកដែលរស់នៅដោយគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់នៅក្នុងចំណោមពួកជំនុំថែស្សាឡូនិចដែលត្រូវស្តីបន្ទោសរបៀបនោះ កាលដែលត្រូវបានអញ្ជើញមកកាន់ការលន់តួបាប [២ ថែស្សាឡូនិក 3:14-15; 3:6] ។ ស៊ីម៉ូនជាអ្នកចេះវេទមន្តក៏មិនត្រូវបានដេញចេញទៅឱ្យអស់សង្ឃឹមដែរ តែបែរជាត្រូវបានប្រាប់ឱ្យមានសង្ឃឹមវិញ នៅពេលពេត្រុសប្រាប់គាត់ឱ្យជ្រកកោននៅក្រោមការអធិស្ឋាន [កិច្ចការ 8:22] ។

27. ព្រះគុណដ៏បរិបូរណ៍របស់ព្រះទៅកាន់ក្រុមជំនុំ

ចុះយ៉ាងណាវិញដែលថា ពេលដែលអំពើបាបដ៏សាហាវបំផុតមានពេលខ្លះមាន នៅក្នុងក្រុមជំនុំទាំងមូល ប៉ុលបានដោះលែងពួកគេដោយផ្តុំមៗពីពួកគេ ជាជាង ដាក់បណ្តាសាមេដឹកនាំរបស់ពួកគេ? ការរត់ចោលស្រុកកាឡាទីមិនមែនជាការ រំលងបន្តិចណាឡើយ [កាឡាទី1:6; 3:1; 4:9] ។ ក្រុមជំនុំកូរិនថូសមិនអាច ដោះសារបានតិចជាងពួកគេទេ ព្រោះពួកគេមានអំពើទុច្ចរិតមិនតិចទេ ។ ទោះ ជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏មិនត្រូវបានរារាំងពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែរ ។ ពិតប្រាកដណាស់ អ្នកដែលនៅក្នុងភាពស្មោកគ្រោក អំពើប្រាសចាក សីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ និងអត់ប្រយោជន៍ បានធ្វើបាបច្រើនជាងអ្នកផ្សេងទៀត ត្រូវបានអញ្ជើញយ៉ាងច្បាស់លាស់ឱ្យប្រែចិត្ត [២ កូរិនថូស 12:21] ។ សម្រាប់ សេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះអម្ចាស់នៅតែស្ថិតស្ថេរ ហើយនឹងនៅស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត ដែលទ្រង់បានផ្តល់បញ្ជាក់យ៉ាងឱឡារិកជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ សាឡូម៉ូនពិត និង សមាជិករបស់ទ្រង់ក្នុងពាក្យទាំងនេះ ៖ "កូនចៅរបស់ដាវីឌលះចោលក្រឹត្យវិន័យ របស់យើង ហើយមិនដើរតាមការវិនិច្ឆ័យរបស់យើង បើពួកគេបង្ខាប់សេចក្តី សុចរិតរបស់យើង ... ហើយមិនកាន់តាមបទបញ្ញត្តិរបស់យើង... យើងនឹងធ្វើ ទោសការរំលងរបស់គេដោយដំបង ហើយអំពើទុច្ចរិតរបស់គេមានស្នាមឆ្នូត ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងមិនដកចេញពីគេទាំងស្រុងឡើយ" [ទំនុក ដំកើង 89:30-33] ។ ជាចុងក្រោយ តាមលំដាប់នៃគោលសេចក្តីជំនឿ យើង ត្រូវបានបង្រៀនថា ព្រះគុណជាបន្តសម្រាប់អំពើបាបនៅតែមាននៅក្នុងក្រុមជំនុំ របស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ នៅពេលដែលព្រះវិហារដូច្នេះដើម្បីនិយាយ ត្រូវបានបង្កើត ឡើង នោះការអត់ទោសបាបត្រូវបានបន្ថែមទៅវាផង ។

28. តើមានតែអំពើបាបដែលបានដឹងទេដែលត្រូវបានអត់ទោសឱ្យ?

មនុស្សមួយចំនួន អ្នកដែលមានសេចក្តីប្រមាទជាង កាលឃើញសេចក្តីប្រៀនប្រដៅរបស់ណូវ៉ាថើសដោយសេចក្តីច្បាស់លាស់នៃបទគម្ពីរ មិនចាត់ទុករាល់អំពើបាបទាំងឡាយណាដែលមិនអាចលើកលែងទោសឱ្យបានឡើយ គឺមានតែការបំពានច្បាប់ដោយស្ម័គ្រចិត្ត ដែលធ្វើដោយដឹង និងដោយចេតនា។ ពេលនេះ អ្នកដែលពោលយ៉ាងនេះ រមែងមិនលើកលែងទោសអ្វីឡើយ លើកលែងតែអ្នកដែលអវិជ្ជា។ ប៉ុន្តែតាមក្រឹត្យវិន័យ ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ឱ្យថ្វាយយញ្ញបូជាមួយប្រភេទ ដើម្បីដង្ហាយធួនសម្រាប់អំពើបាបដោយស្ម័គ្រចិត្តរបស់អ្នកជឿ [លេវីវិន័យ 6:1]។ ប្រភេទមួយផ្សេងទៀតដើម្បីលោះអំពើល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ [លេវីវិន័យ ជំពូក ៤]។ អាស្រ័យហេតុនេះ អំពើបាបកម្មស្ម័គ្រចិត្ត គឺមិនអនុញ្ញាតឱ្យផុតពីអំពើបាបអ្វីឡើយ! ខ្ញុំនិយាយថា គ្មានអ្វីជាក់ស្តែងជាងការលះបង់របស់ព្រះគ្រីស្ទតែម្នាក់ឯងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីលើកលែងទោសអំពើបាបដោយស្ម័គ្រចិត្តរបស់ពួកបរិសុទ្ធឡើយ ដរាបណាព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាក់អំពីរឿងនេះដោយយញ្ញបូជាខាងសាច់ឈាមជាគ្រា។

ម្តងទៀត តើអ្នកណាអាចដោះសារពីដាវីឌពីសេចក្តីល្ងង់ខ្លៅ នៅពេលដែលគាត់ដឹងច្បាស់ពីក្រឹត្យវិន័យនោះ? តើដាវីឌជាអ្នកដែលដាក់ទោសដល់ការសាហាយស្មន់និងការសម្លាប់នៅក្នុងបញ្ហានេះមិនដឹងថាការទាំងនោះជាអំពើមានទោសធ្ងន់ទេឬយ៉ាងណា? [២ សាំយ៊ូអែល ជំពូក 11]? តើការសម្លាប់បងប្អូនហាក់ដូចជាស្របច្បាស់មែនទេសម្រាប់ពួកឰយកោ [លោកុប្បត្តិ 37:18? តើក្រុមជំនុំកូរិនថូសអាក្រក់ណាស់មែនទេដែលគិតពីការស្រើបស្រាល ភាពមិនបរិសុទ្ធ ការអាសអាភាស ការស្តប់ និងទាស់ទៅនឹងការផ្តាច់ដល់ព្រះនោះ [១ កូរិនថូស

ជំពូក 5]? តើពេត្រុសដែលត្រូវបានព្រមានយ៉ាងប្រយ័ត្នមិនបានដឹងអ្វីដែលជាសេចក្តីអាក្រក់យ៉ាងណាក្នុងការបដិសេធម្ចាស់របស់គាត់នោះ [ម៉ាថាយ 26:74]? ដូច្នេះ សូមកុំឱ្យយើងដោយសារសេចក្តីមិនល្អរបស់យើងរារាំងផ្លូវទៅរកសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ដែលបង្ហាញដោយចិត្តទូលាយនោះឡើយ ។

29. សំណួរនៃ "ការលន់តួជាលើកទីពីរ" នៅក្នុងក្រុមជំនុំដើម

ពិតប្រាកដណាស់ ខ្ញុំដឹងថាអ្នកសរសេរពីបុរាណបានបកស្រាយពីអំពើបាបដែលត្រូវបានបន្តដល់អ្នកជឿជារឿងរាល់ថ្ងៃថាជាកំហុសបន្តិចបន្តួច ដែលជ្រៀតចូលពីភាពទន់ខ្សោយនៃសាច់ឈាម ។ ការអត់ទោសដ៏ឧឡារិកបន្ទាប់មកបានកំណត់សម្រាប់ទោសដ៏អាក្រក់បន្ថែមទៀត វាហាក់ដូចជាពួកគេ មិនគួរត្រូវបានធ្វើម្តងទៀតជាងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះទេ ។ យើងមិនត្រូវបកស្រាយគំនិតនេះឱ្យមានន័យថាពួកគេប្រាថ្នាចង់ទម្លាក់ចោលអស់អ្នកដែលបានធ្លាក់ចេញពីការប្រែចិត្តដំបូងរបស់ពួកគេ ឬដើម្បីបំភ្លឺកំហុសផ្សេងទៀតដូចជាពួកគេតូចចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះឡើយ ។ សម្រាប់ឪពុកក្នុងក្រុមជំនុំដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា ពួកបរិសុទ្ធតែងតែញុះញង់ក្នុងការមិនជឿ ជួនកាលបញ្ចេញនូវពាក្យសម្បថដ៏លើសលប់ហើយឥឡូវនេះក៏ផ្ទុះកំហឹង ពិតជាផ្ទុះឡើងជាចំហ ហើយក្រៅពីនេះមានបញ្ហានឹងជំងឺផ្សេងទៀតដែលព្រះអម្ចាស់ស្អប់ខ្ពើមយ៉ាងខ្លាំង ។ ប៉ុន្តែអ្នកនិពន្ធទាំងនេះបានហៅការទាំងនេះថា "កំហុសបន្តិចបន្តួច" ដើម្បីសម្គាល់ពួកគេពីទោសសាធារណៈដែលជាមួយនឹងរឿងអាស្រូវដ៏ធំបានកើតឡើងនៅក្រោមការយល់ដឹងរបស់ក្រុមជំនុំ ។ ជាងនេះទៅទៀត ពួកគេបានធ្វើការលើកលែងទោសយ៉ាងលំបាកសម្រាប់អ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តអ្វីដែលស័ក្តិសមនឹងការកែតម្រង់ក្រុមជំនុំ ។ នេះពួកគេបានធ្វើ មិនមែនដោយសារពួកគេចាត់ទុកការលើកលែងទោសសម្រាប់

អំពើបាបរបស់ពួកគេពិបាកនឹងទទួលនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ឡើយ ដោយភាពធ្ងន់ធ្ងរនេះ ពួកគេមានបំណងរារាំងអ្នកដទៃពីការធ្លាក់ចូលទៅក្នុងអំពើទុច្ចរិតដែលនឹងសមនឹងពួកគេត្រូវបានកាត់ចេញពីការរួបរួមនៃក្រុមជំនុំ ។ ទោះបីជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលនៅទីនេះគួរតែជាការគ្រប់គ្រងតែមួយគត់របស់យើង ប្រាកដជាបានចេញបញ្ជារឱ្យមានសមស្របកាន់តែច្រើន ។ ព្រោះវាបង្រៀនថា ការដាក់វិន័យមិនត្រូវបង្ខំរហូតដល់ពេលនេះ ធ្វើឱ្យមនុស្សដែលគួរខ្ទល់ខ្វាយជាខ្លាំងនោះ កើតទុក្ខពេញដោយទុក្ខ [២ កូរិនថូស 2:7] ។ នេះយើងបានពិភាក្សាយ៉ាងពេញលេញខាងលើ ។

ជំពូកទី II

ការប្រៀបធៀបពីក្រុមជំនុំពិតនិងក្រុមជំនុំក្លែងក្លាយ

(ការចាកចេញពីគោលលិទ្ធិពិតនិងការថ្វាយបង្គំបោះចោលនូវការអះអាងរបស់ក្រុមជំនុំរ៉ូម៉ាំងដែលថាជាក្រុមជំនុំពិត 1-6)

1. មូលដ្ឋានគ្រឹះនៃភាពខុសគ្នា

វាត្រូវបានពន្យល់រួចមកហើយ ថាតើយើងគួរតែផ្តល់តម្លៃប៉ុណ្ណាដល់ព័ន្ធកិច្ចនៃព្រះបន្ទូលនិងការធ្វើពិធីនានា ហើយតើត្រូវ នោះគឺនៅទីណាដែលក្រុមជំនុំនៅទាំងមូល និងមិនពុករលួយ គ្មានកំហុសខាងសីលធម៌ ឬជំងឺរាំរាំងមិនឱ្យដាក់ឈ្មោះថា "ក្រុមជំនុំ"។ ទីពីរ វាមិនត្រូវបានចុះខ្សោយដោយសារកំហុសតូចតាចដែលមិនត្រូវបានគេគោរពតាមច្បាប់ទេ។ លើសពីនេះ យើងបានបង្ហាញឱ្យឃើញថា កំហុសដែលគួរលើកលែងទោស គឺជាកំហុសដែលមិនធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់គោលលទ្ធិសំខាន់នៃសាសនា ដែលមិនបំផ្លាញមាត្រានៃសាសនាដែលអ្នកជឿទាំងអស់យល់ព្រមទេ។ ហើយទាក់ទងនឹងការធ្វើពិធី អ្នកដែលមិនលុបចោលឬទម្លាក់ការកំណត់ច្បាប់របស់អ្នកនិពន្ធ។ ប៉ុន្តែ ដរាបណាភាពមិនពិតបានទម្លុះចូលទៅក្នុងទីប្រជុំជននៃសាសនា ហើយផលបូកនៃគោលលទ្ធិចាំបាច់ត្រូវបានក្រឡាប់ចុះ ហើយការធ្វើពិធីនានាត្រូវបានបំផ្លាញ នោះការស្លាប់នៃក្រុមជំនុំនឹងកើតឡើង - ដូចជាជីវិតរបស់មនុស្សត្រូវបានបញ្ចប់នៅពេលដែលបំពង់ករបស់គាត់ត្រូវបានទម្លុះ ឬ បេះដូងរបស់គាត់បានរងរបួសយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដែរ។ ហើយនោះជាភស្តុតាងយ៉ាងច្បាស់ពីពាក្យរបស់ប៉ុល នៅពេលដែលគាត់បង្រៀនថាក្រុមជំនុំត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើការបង្រៀនរបស់ពួកសាវក និងព្យាការី

ដោយមានព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់ជាគ្រឹះដ៏សំខាន់ ។ [អេភេសូ 2:20] ។ ប្រសិនបើគ្រឹះនៃក្រុមជំនុំគឺជាការបង្រៀនរបស់ព្យាការី និងសាវ័ក ដែលជំរុញឱ្យអ្នកជឿប្រគល់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេទុកនឹងព្រះគ្រីស្ទតែមួយអង្គឯង—បន្ទាប់មកដកការបង្រៀននេះចេញ នោះតើអគារនេះនឹងបន្តនៅដដែលដោយរបៀបណាបានទៅ? ដូច្នេះ ក្រុមជំនុំត្រូវតែដួលរលំ នៅពេលដែលចំនួននៃសាសនានេះស្លាប់ ដែលតែមួយអាចទ្រទ្រង់វាបាន ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ប្រសិនបើក្រុមជំនុំពិតគឺជាសសរស្តម្ភ និងជាគ្រឹះនៃសេចក្តីពិត[១ ធីម៉ូថេ 3:15] វាច្បាស់ណាស់ថាគ្មានក្រុមជំនុំណាអាចនៅបានត្រង់កន្លែងណាដែលមានភាពខុសឆ្គងកាន់តែកើងអំណាចឡើងនោះ ។

2. ក្រុមជំនុំរ៉ូម៉ាំងនិងការអះអាងរបស់គេ

កាលដែលលក្ខខណ្ឌគឺស្ថិតនៅក្រោមរបបសម្តេចប៉ាបនោះ ម្នាក់អាចយល់ថាតើក្រុមជំនុំនៅសល់ប៉ុន្មាននៅទីនោះ ។ ជំនួសឱ្យព័ន្ធកិច្ចនៃព្រះបន្ទូល ការដឹកនាំដ៏ច្របូកច្របល់ដែលរួមបញ្ចូលច្បាប់កុហកនៅទីនោះ ដែលមួយផ្នែកពន្ធត់ពន្ធឺដ៏បរិសុទ្ធ ហើយមួយផ្នែកធ្វើឱ្យវាឆេះ ។ ការថ្វាយយញ្ញបូជាដ៏អាក្រក់បំផុតត្រូវបាននាំមកជំនួសពិធីល្បែងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ការថ្វាយបង្គំព្រះត្រូវបានខូចទ្រង់ទ្រាយដោយអបិយជំនឿចម្រុះ និងមិនអាចទ្រាំទ្របាន ។ គោលលទ្ធិ (ជាអ្វីដែលគ្រីស្តសាសនាមិនអាចឈរបានបើគ្មានវា) ត្រូវបានកប់ចោលទាំងស្រុង ។ ការប្រជុំសាធារណៈបានក្លាយទៅជាសាលានៃការគោរពបូជារូបព្រះ និងអំពើទុច្ចរិត ។ ក្នុងការដកខ្លួនចេញពីការចូលរួមដ៏ប្រល័យនៅក្នុងអំពើទុច្ចរិតជាច្រើននោះគ្មានគ្រោះថ្នាក់អ្វីទេដែលយើងត្រូវដកខ្លួនចេញពីក្រុមជំនុំនៃព្រះគ្រីស្ទ ។ ការរួបរួមនៃក្រុមជំនុំមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងលក្ខខណ្ឌដែលវាគួរតែបម្រើ

ដោយដាក់អន្ទាក់យើងឱ្យការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ អំពើទុច្ចរិត ភាពល្ងង់ខ្លៅមិនស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ និងអំពើអាក្រក់ផ្សេងៗនោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីរក្សាយើងនៅក្នុងការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់នូវការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះសេចក្តីពិតវិញ ។

ពួកគេពិតជាបានលើកតម្កើងក្រុមជំនុំរបស់ពួកគេយ៉ាងអស្ចារ្យមកកាន់ពួកយើង ដើម្បីធ្វើឱ្យវាហាក់ដូចជាមិនមានក្រុមជំនុំណាទៀតនៅក្នុងពិភពលោក ។ នៅពេលនោះ ប្រៀបដូចជាបញ្ហាត្រូវបានដោះស្រាយ ពួកគេសន្និដ្ឋានថា អស់អ្នកដែលហ៊ានដកខ្លួនចេញពីការគោរពប្រតិបត្តិដែលពួកគេតុបតែងក្រុមជំនុំ គឺជាមនុស្សខ្វិលច្រអូស ។ ថាអស់អ្នកណាដែលហ៊ាននិយាយប្រឆាំងនឹងគោលលទ្ធិរបស់ខ្លួន គឺជាអ្នកខុសឆ្គង ។ ប៉ុន្តែ តើមានហេតុផលអ្វីខ្លះដើម្បីបញ្ជាក់ថាពួកគេជាក្រុមជំនុំពិត? ចាប់ពីខ្សែស្រឡាយពីបុរាណមក ពួកគេចោទប្រកាន់អ្វីដែលធ្លាប់បានកើតឡើងនៅក្នុងប្រទេសអ៊ីតាលី បារាំង និងអេស្ប៉ាញ ។ ពួកគេអះអាងថាមានដើមកំណើតរបស់ពួកគេពីអ្នកបរិសុទ្ធទាំងនោះ ដែលមានគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ បានបង្កើត និងលើកក្រុមជំនុំឡើង ហើយដោយសារឈាមរបស់ពួកគេបានបង្កើតគោលលទ្ធិ និងការកសាងក្រុមជំនុំ ។ ជាងនេះទៅទៀត ពួកគេនិយាយថា ព្រះវិហារត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធយ៉ាងដូច្នេះ ទាំងអំណោយខាងវិញ្ញាណ និងដោយឈាមនៃបុគ្គលដែលត្រូវគេសម្លាប់ក្នុងចំណោមពួកគេ ហើយត្រូវបានថែរក្សាដោយបីស្សពជាបន្តបន្ទាប់ ដើម្បីកុំឱ្យវាត្រូវវិនាស ។ ពួកគេរំលឹកពី Irenaeus, Tertullian, Origen, Augustine និងអ្នកផ្សេងទៀតតើមានចំនួនប៉ុន្មានដែលបានទទួលជោគជ័យនេះ ។

ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹងធ្វើឱ្យអ្នកដែលមានចិត្តចង់ពិចារណាការអះអាងទាំងនេះជាមួយខ្ញុំមួយភ្លែត ដើម្បីយល់ពីដែលការទាំងនោះវាតូចតាច និងគួរឱ្យអស់សំណើចបែបណា

។ ជាការពិតណាស់ ខ្ញុំនឹងជំរុញពួកគេឱ្យយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ចំពោះរឿងនេះ ប្រសិនបើខ្ញុំមានទំនុកចិត្តថាខ្ញុំអាចផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់ពួកគេតាមរយៈការបង្រៀននោះ ។ ប៉ុន្តែដោយសារគោលបំណងតែមួយរបស់ពួកគេគឺការពារបុព្វហេតុរបស់ពួកគេតាមមធ្យោបាយណាមួយដែលពួកគេអាចធ្វើបានដោយមិនគិតពីការពិត ខ្ញុំនឹងនិយាយតែរឿងមួយចំនួនដែលមនុស្សល្អ និងអ្នកដែលខ្នះខ្នែងចំពោះការពិតអាចដកខ្លួនចេញពីការបោកប្រាស់របស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ ។

3. ក្រុមជំនុំភ្លែងភ្លាយដោយមិនគិតពីការធ្វើពុតត្បុតរបស់វា ក៏បង្ហាញថាវាមិនស្តាប់ទៅកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផង

ដូច្នេះ សព្វថ្ងៃនេះ ពួករ៉ូម៉ាំងមិនធ្វើពុត ក្រៅពីអ្វីដែលពួកយូដាធ្លាប់បានអះអាងនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានស្តីបន្ទោសចំពោះភាពងងឹតងងុល ការមិនគោរពព្រះ និងការថ្វាយបង្គំរូបព្រះពីពួកហោរារបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ ។ ដូចពួករ៉ូម៉ាំងដែរ ពួកគេបានអួតពីភាពរុងរឿងនៃក្រុមជំនុំបរិសុទ្ធ ពិធីនានា និងមុខងាររបស់សង្ឃ ហើយបានវាស់វែងក្រុមជំនុំយ៉ាងគួរឱ្យជឿជាក់ ដូចដែលពួកគេយល់ឃើញ ។ ដូច្នេះជំនួសឱ្យក្រុមជំនុំ ពួករ៉ូម៉ាំងបង្ហាញរូបរាងខាងក្រៅជាក់លាក់ ដែលជារឿយៗត្រូវបានដកចេញពីព្រះវិហារ ហើយបើគ្មានការទាំងនោះទេព្រះវិហារអាចឈរបានយ៉ាងល្អ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវបដិសេធពួកគេដោយអំណះអំណាងដែលយេរេមាបានតទល់នឹងទំនុកចិត្តដ៏ល្ងង់ខ្លៅរបស់ជនជាតិយូដា ។ នោះគឺ "កុំឱ្យទុកចិត្តនឹងពាក្យកំភូតឡើយ ដែលថានេះជាព្រះវិហារនៃព្រះយេហូវ៉ា គឺជាព្រះវិហារនៃព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះវិហារនៃព្រះយេហូវ៉ាពិត" [យេរេមា 7:4] ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់គ្មានត្រង់កន្លែងណាទទួលស្គាល់ព្រះវិហារណា ដូចដែលកន្លែងទ្រង់រក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ត្រូវបានស្តាប់និងគេធ្វើតាមនោះទេ ។ ដូច្នេះ បើ

ទោះជាសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គុយនៅចន្លោះចេរ៉ូប៊ីននិងទីបរិសុទ្ធក៏ដោយ [អេសេគាល 10:4] ហើយទ្រង់បានសន្យាជាមួយនឹងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ថា វានឹងក្លាយជាបល្ល័ង្កដែលនៅជាប់ជានិច្ចរបស់ទ្រង់ ។ នៅពេលដែលពួកសង្ឃបង្ខូចដល់ការថ្វាយបង្គំរបស់ទ្រង់ដោយជំនឿដែលទុច្ចរិត នោះទ្រង់ទៅកន្លែងផ្សេងនិងដកចេញនូវកន្លែងបរិសុទ្ធចេញផង ។ ប្រសិនបើព្រះវិហារនោះដែលហាក់ដូចជាត្រូវបានធ្វើឱ្យបរិសុទ្ធដោយការគង់នៅជានិច្ចរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលវានូវតែអាចព្រះបោះបង់ចោលហើយក្លាយទៅជាប្រមាថទៅ នោះវាគ្មានហេតុផលអ្វីដែលមនុស្សទាំងនេះសម្តែងមកកាន់យើងថាទ្រង់គង់នៅជាមួយមនុស្សឬកន្លែងផ្សេងៗ និងនៅជាប់ជាមួយនឹងការគោរពផ្នែកខាងក្រៅណាមួយដែលនៅជាប់ជានិច្ច ដែលទ្រង់ត្រូវតែនៅជាប់ក្នុងចំណោមពួកគេទាំងនោះដែលជាអ្នកមានតែនាមនិងការសម្តែងចេញមកនៃក្រុមជំនុំប៉ុណ្ណោះ [រ៉ូម 9:6] ។

ហើយនេះគឺជាការទាស់ទែងគ្នារបស់ប៉ុលក្នុងជំពូកទី ៩ ដល់ទី ១២ នៃសំបុត្រទៅកាន់ពួករ៉ូម [រ៉ូម 9-11] ។ ចំពោះការពិតនេះធ្វើឱ្យមនសិការទន់ខ្សោយមានបញ្ហាយ៉ាងខ្លាំង ដែលថា ខណៈពេលដែលសាសន៍យូដាហាក់ដូចជារាស្ត្ររបស់ព្រះ ពួកគេមិនត្រឹមតែបដិសេធការបង្រៀននៃដំណឹងល្អប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងបានប្រៀតប្រៀនវាទៀតផង ។ ដូច្នោះហើយ បន្ទាប់ពីប៉ុលបានពន្យល់ពីគោលលទ្ធិនៃជំនឿហើយ គាត់បានបើកកកាយពីការលំបាកនេះ ដោយបដិសេធពួកយូដាទាំងនោះ (ទុកជាសត្រូវនៃសេចក្តីពិត) ថាជាពួកជំនុំ ទោះបីជាពួកគេមិនខ្វះអ្វីទាំងអស់ទៅដល់ការទាមទារសម្រាប់ទម្រង់ខាងក្រៅនៃក្រុមជំនុំក៏ដោយ ។ ដូច្នេះ គាត់បដិសេធដោយសារពួកគេមិនព្រមឱបក្រសោបព្រះគ្រីស្ទ ។ គាត់និយាយយ៉ាងច្បាស់ជាងនេះបន្តិចនៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់កាឡាទី ដែលបើប្រៀប

ធៀបអ៊ីស្មាអែលជាមួយអ៊ីសាក គាត់បាននិយាយថាមនុស្សជាច្រើនមានកន្លែងនៅក្នុងព្រះវិហារដែលមរតកមិនអនុវត្តដល់ពួកគេឡើយ ត្បិតពួកគេមិនមែនជាកូនចៅរបស់ម្តាយជាស្រីអ្នកជា [កាឡាទី ៤:២២] ។ ពីនេះប៉ូលបន្តទៅការប្រៀបធៀបក្រុងយេរូសាឡិមទាំងពីរ ។ ដូចដែលច្បាប់បានចែងនៅភ្នំស៊ីណៃ នោះដំណឹងល្អបានចេញពីក្រុងយេរូសាឡិម ។ ដូច្នេះ មនុស្សជាច្រើនកើត និងធំឡើងជាទាសករអួតដោយមិនស្គាល់ស្មើរថាពួកគេជាកូនរបស់ព្រះ និងជាក្រុមជំនុំ ។ ពិតហើយ ពួកគេមើលងាយកូនពិតរបស់ព្រះយ៉ាងក្រអឺតក្រទម ទោះបីជាពួកគេខ្លួនឯងជាមនុស្សពិរច្ឆានក៏ដោយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងក៏ធ្លាប់បានឮវាបានប្រកាសពីស្ថានសួគ៌ថា "ដេញស្ត្រីបម្រើម្នាក់នេះចេញជាមួយនឹងកូនប្រុសរបស់នាងចេញ" [លោកុប្បត្តិ 21:10] ដោយពឹងផ្អែកលើក្រឹត្យវិន័យដែលមិនអាចរំលោភបាននេះ ហើយបដិសេធទាំងស្រុងនូវការអួតខ្លួនដែលមិនចេះនិយាយរបស់ពួកគេ ។ ដ្បិតគេអួតពីអាជីពខាងក្រៅ អ៊ីស្មាអែលក៏ត្រូវកាត់ស្បែកដែរ ។ បើគេឈ្លោះគ្នារឿងពីបុរាណ គាត់ជាកូនច្បង ប៉ុន្តែយើងឃើញគាត់ត្រូវបានបដិសេធ ។ ប្រសិនបើត្រូវស្វែងរកហេតុផល ប៉ុលបានចង្អុលបង្ហាញថាមានតែអ្នកដែលកើតពីពូជដ៏បរិសុទ្ធ និងត្រឹមត្រូវនៃគោលលទ្ធិនៃជំនឿប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានចាត់ទុកជាកូនរបស់ព្រះ [រ៉ូម 9:6-9] ។

យោងទៅតាមការវែកញែកនេះ ព្រះបានបដិសេធថាទ្រង់ជាប់ចំណងនឹងសង្ឃទុច្ចរិត ដោយការពិតថាទ្រង់បានធ្វើការតាំងសញ្ញាជាមួយនឹងពួកលេវីជាឪពុកគេដើម្បីធ្វើជាទេវតាឬអ្នកបកប្រែរបស់ទ្រង់ ។ ពិតហើយ ទ្រង់បានត្រឡប់ដាក់មកលើពួកគេវិញនូវការលើកតម្កើងខុសឆ្គង ដែលពួកគេបានក្រោកឡើងប្រឆាំងនឹងពួកហោរា—ថា សេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់ភាពជាសង្ឃនឹងត្រូវធ្វើឡើងដោយការគោរព

ជាពិសេស ។ ព្រះស្ម័គ្រចិត្តទទួលស្គាល់ការនេះ ហើយប្រកែកជាមួយនឹងពួកគេ ថា ទ្រង់ត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីរក្សាសេចក្តីសញ្ញា ប៉ុន្តែថាពេលដែលពួកគេមិន តបស្នងវិញ ពួកគេសមនឹងទទួលការបដិសេធ ។ សូមមើលថាតើការបន្តតំណែង នេះមានគុណតម្លៃយ៉ាងណា លុះត្រាតែវារួមបញ្ចូលការត្រាប់តាមពិត និងគ្មាន ការរំខានដល់ផ្នែកនៃអ្នកស្នងតំណែង! សម្រាប់ពួកគេភ្លាមៗនៅពេលដែលពួក គេត្រូវបានផ្តន្ទាទោសពីសេចក្តីពុករលួយ ដែលជាប្រភពដើមរបស់ពួកគេត្រូវបាន ដកហូតពីកិត្តិយសទាំងអស់ [ម៉ាឡាគី 2:1-9] ។ ប្រហែលជាដោយសារកេផាស បានស្នងតំណែងជាសង្ឃដែលគោរពបូជាជាច្រើន (តាមពិត ចាប់ពីអើរ៉ុនរហូត ដល់គាត់មានការស្នងតំណែងដែលមិនបែកបាក់) នោះក្រុមជំនុំដ៏ទុច្ចរិតសមនឹង ទទួលបានឈ្មោះថា "ព្រះវិហារ"! ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សូម្បីតែនៅក្នុង ការគ្រប់គ្រងលើផែនដីក៏មិនអាចអត់ឱនបានដែរដែលថាការជិះជាន់របស់ Caligula, Nero, Heliogabalus ឬប្រភេទផ្សេងទៀតដែលគួរតែត្រូវបានចាត់ ទុកថាជាសភាពពិតនៃជាតិសាសន៍មួយដោយគ្រាន់តែពួកគេបានជោគជ័យលើ Brutus, Scipio ឬ Camillus ប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែជាពិសេសនៅក្នុងការរៀបចំ នៃក្រុមជំនុំនោះ គ្មានអ្វីដែលមិនទំនងទាល់តែ

គ្មានអ្វីនៅឆ្ងាយពីចិត្តរបស់ពួកបណ្ឌិតបរិសុទ្ធ (ដែលពួកគេក្លែងបន្លំមកលើយើង) ជាជាងបញ្ជាក់ជាដាច់ខាត ប្រៀបបីដូចជាដោយកម្មសិទ្ធិមរតកថា ក្រុមជំនុំមាន នៅកន្លែងណាដែលមានបឹស្សពទទួលបានស្នងតំណែងពីគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ប៉ុន្តែខណៈពេលដែលវាមិនមានភាពចម្រូងចម្រាសដែលថាគ្មានការផ្លាស់ប្តូរនៅ ក្នុងគោលលទ្ធិណាមួយបានកើតឡើងតាំងពីដើមរហូតដល់សម័យនោះ នោះពួក គេបានប្រកាន់យកគោលការណ៍នេះឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីការពារប្រឆាំងនឹង

កំហុសថ្មីទាំងអស់ ពោលគឺពួកគេបានប្រឆាំងនឹងពួកគេជាមួយនឹងការបង្រៀនយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ និងដោយកិច្ចព្រមព្រៀងមិនច្បាស់ពីប្រភពដែលបានរក្សាចាប់តាំងពីគ្រារបស់ពួកសាវ័កមក ។ ដូច្នោះហើយ គ្មានហេតុផលណាដែលមនុស្សត្រូវព្យាយាមបញ្ឆោតក្នុងនាមជាក្រុមជំនុំទៀត ដែលយើងត្រូវគោរពតាមដែលយើងគួរឡើយ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេមកដល់និយមន័យរបស់វា មិនត្រឹមតែទឹក (ដូចនិយាយទៅ) ជាប់នឹងពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេបានជាប់គាំងនៅក្នុងភក់របស់ពួកគេ ព្រោះវាបានដាក់ស្រីពេស្យាដ៏អាក្រក់ជំនួសកូនក្រមុំដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ដើម្បីឱ្យការជំនួសនេះអាចមិនបញ្ឆោតយើង សូមឱ្យការដាស់តឿនរបស់លោក Augustine (ក្រៅពីអ្នកផ្សេងទៀត) មកក្នុងគំនិតយើង ។ គាត់និយាយអំពីក្រុមជំនុំ គាត់និយាយថា "ជួនកាលនាងខ្លួនឯងត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយរលកនៃទុក្ខព្រួយ និងការល្បួង" ។ គាត់បានលើកយកឧទាហរណ៍មកបង្ហាញ ដើម្បីបង្ហាញថា ជារឿយៗ សសរស្តម្ភដ៏រឹងមាំបំផុតបានរងទុក្ខដោយអង់អាចនូវការនិរទេសខ្លួនសម្រាប់សេចក្តីជំនឿ ឬលាក់ខ្លួននៅពាសពេញពិភពលោក ។

4. ក្រុមជំនុំត្រូវបានសង់ឡើងនៅលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ

តាមរបៀបនេះពួករ៉ូម៉ាំងធ្វើទាស់ចិត្តយើងនៅបច្ចុប្បន្ននេះ ហើយបន្ទាចដល់អ្នកដែលមិនមានការសិក្សាដោយនាមរបស់ក្រុមជំនុំ ទាំងដែលពួកគេជាសត្រូវដ៏ធំរបស់ព្រះគ្រីស្ទផង ។ ដូច្នេះ បើទោះជាពួកគេដាក់ព្រះវិហារមកពីមុខ ក៏ដូចជាភាពសង្ឃ និងការបង្ហាញពីខាងក្រៅទាំងឡាយ ការចែងចាំងដែលទទេរនេះដែលបាំងភ្នែករបស់មនុស្សល្ងង់ខ្លៅនឹងមិនអាចធ្វើឱ្យយើងគិតថាក្រុមជំនុំនោះមាននៅកន្លែងណាដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនមានឡើយ ។ ដោយសារសញ្ញា

ដែលនៅជានិច្ចនេះដែលព្រះអម្ចាស់របស់យើងបានដៅទុកថាជារបស់ទ្រង់ "អ្នកណាដែលជារបស់សេចក្តីពិតនឹងស្តាប់សម្លេងខ្ញុំ" [យ៉ូហាន 18:37] ។ ដូច្នេះ៖ "ខ្ញុំជាគង្វាលពិត" ខ្ញុំស្គាល់ចៀមរបស់ខ្ញុំ ហើយពួកគេក៏ស្គាល់ខ្ញុំដែរ" [យ៉ូហាន 10:14] ។ "ចៀមរបស់ខ្ញុំនឹងស្តាប់សម្លេងខ្ញុំ ហើយខ្ញុំស្គាល់ពួកគេ ហើយពួកគេដើរតាមខ្ញុំ" [យ៉ូហាន 10:27] ។ ប៉ុន្តែមុននឹងទ្រង់មានបន្ទូលនេះបន្តិច ទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ហើយចៀមក៏ដើរតាមក្រោយទៅ ដ្បិតវាស្គាល់សម្លេងគាត់ ។ វាមិនព្រមតាមមនុស្សដទៃទេ វានឹងរត់ចេញពីគេវិញ ពីព្រោះវាមិនស្គាល់សំឡេងរបស់មនុស្សដទៃណាសោះ ។" [យ៉ូហាន 10:4-5] ។ ហេតុអ្វីបានជាយើងស្ម័គ្រចិត្តប្រព្រឹត្តដូចជាមនុស្សឆ្កួតដើម្បីនឹងស្វែងរកក្រុមជំនុំនៅពេលព្រះគ្រីស្ទសម្គាល់វាជាមួយនឹងសញ្ញាដែលមិនអាចច្រឡំបាន នៅគ្រប់កន្លែងដែលវាបង្ហាញមក នោះវាតែងតែបង្ហាញថាក្រុមជំនុំនៅទីនោះ ។ កាលណាដែលវាមិនមានវត្តមាន នោះគ្មានអ្វីនៅសល់ដែលអាចផ្តល់នូវអត្ថន័យពិតនៃក្រុមជំនុំឡើយ ។ ប៉ុលបានរំលឹកយើងថាក្រុមជំនុំត្រូវបានសង់ឡើងមិននៅលើការវិនិច្ឆ័យរបស់មនុស្សទេ ក៏មិននៅលើភាពជាសង្ឃ តែនៅលើការបង្រៀនរបស់ពួកសាវកនិងហោរាវិញ [អេភេសូរ 2:20] ។ ទេ ក្រុងយេរូសាឡិមត្រូវតែខុសពីក្រុងបាប៊ីឡូន នោះក្រុមជំនុំរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវតែខុសពីក្រុមរបស់ពួកសាតាំង ដោយភាពខុសគ្នាដែលព្រះគ្រីស្ទបែងចែករវាងពួកគេ ។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "អ្នកណាដែលជារបស់ព្រះនឹងស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ ហេតុផលដែលអ្នកស្តាប់មិនបាននោះគឺដោយសារអ្នកមិនមែនជារបស់ព្រះទេ" [យ៉ូហាន 8:47].

សរុបមក កាលដែលក្រុមជំនុំជានគររបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងគ្រប់គ្រងដោយសារព្រះបន្ទូលទ្រង់តែមួយគត់ តើវានឹងមិនច្បាស់ដល់មនុស្សណាម្នាក់ដែលថាទាំងនោះ

ជាពាក្យកុហកទេ [យេរេមា 7:4] ដែលដោយសារការនោះនគររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវបានស្រមៃថាមាននៅក្រៅពីដំបងរបស់ទ្រង់ (ដែលនោះជាព្រះបន្ទូលដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់)ឬ?

5. ការការពារទាស់នឹងការចោទប្រកាន់នៃការបែកបាក់និងពួកគ្រូក្លែងក្លាយ

ឥឡូវនេះ ពួកគេចាត់ទុកយើងថាជាមនុស្សមានទោសដោយការបំបែកបំបាក់សាសនា និងសាសនាខុសឆ្គង ដោយសារយើងផ្សព្វផ្សាយគោលលទ្ធិខុសពីពួកគេ ដែលយើងមិនគោរពច្បាប់របស់ពួកគេ ហើយរៀបចំការប្រជុំដាច់ដោយឡែករបស់យើងសម្រាប់ការអធិស្ឋាន ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងការប្រារព្ធពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ និងសកម្មភាពបរិសុទ្ធផ្សេងទៀត ។

នេះគឺជាការចោទប្រកាន់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ប៉ុន្តែជាការចោទប្រកាន់មួយដែលមិនត្រូវការការពារយូរអង្វែងឡើយ ។ អ្នកទាំងឡាយណា ដោយការធ្វើឱ្យមានការខ្វែងគំនិតគ្នា បំបែកការរួបរួម គឺរួមដោយចំណងពីរ គឺការព្រមព្រៀងគ្នាក្នុងគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ជាបងប្អូន ។ អាស្រ័យហេតុនេះ រវាងអ្នកខុសឆ្គង និងអ្នកប្រាជ្ញខាងសាសនា លោកថAugustine ធ្វើឱ្យមានភាពខុសប្លែកគ្នាបែបនេះថា ៖ អ្នកខុសឆ្គងបង្ខូចភាពស្មោះត្រង់នៃសេចក្តីជំនឿជាមួយនឹង គោលលទ្ធិមិនពិត ។ ប៉ុន្តែ schismatic ខណៈពេលដែលពេលខ្លះសូម្បីតែមានជំនឿដូចគ្នា ជួនកាលគេបំបែកចំណងនៃការប្រកបគ្នា ។

ប៉ុន្តែវាត្រូវតែត្រូវបានកត់សម្គាល់ផងដែរថាការភ្ជាប់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់នេះអាស្រ័យទៅលើការរួបរួមនៃសេចក្តីជំនឿ ដែលវាគួរតែជាចុងបញ្ចប់នៃការចាប់ផ្តើមរបស់វាហើយផ្ទុយទៅវិញការគ្រប់គ្រងតែមួយគត់របស់វា ។ ដូច្នេះ ចូរយើង

ចាំថា នៅពេលណាដែលការរួបរួមក្នុងក្រុមជំនុំត្រូវបានសរសើរដល់យើង នោះតម្រូវឱ្យ៖ ពេលដែលគំនិតរបស់យើងយល់ព្រមក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នោះឆន្ទៈរបស់យើងក៏គួរត្រូវបានចូលរួមជាមួយនឹងភាពសប្បុរសទៅវិញទៅមកនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដែរ។ ដូច្នេះ ប៉ុលបានជំរុញយើងឱ្យធ្វើវា នោះគាត់ចាត់ទុកវាជាមូលដ្ឋានគ្រឹះរបស់គាត់ថា "មានព្រះតែមួយ ជំនឿតែមួយ និងបុណ្យជ្រមុជទឹកតែមួយ" [អេភេសូ 4:5]។ ប្រាកដហើយ នៅកន្លែងណាដែលប៉ុលបង្រៀនយើងឱ្យមានអារម្មណ៍ដូចគ្នា ហើយនិងឆន្ទៈដូចគ្នា គាត់បានបន្ថែមភ្លាមៗថា "នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ" [ភីលីព 2:1, 5] ឬ "តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ" [រ៉ូម 15:5]។ គាត់មានន័យថា ក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ វាមិនមានការព្រមព្រៀងរបស់អ្នកជឿទេ ប៉ុន្តែវាជាបក្សពួកនៃមនុស្សអាក្រក់។

6. ភាពជាសិរសារបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលជាលក្ខខណ្ឌនៃការរួបរួម

លោក Cyprian ដោយដើរតាមប៉ុល គាត់ទាញយកប្រភពនៃការចុះសម្រុងគ្នានៃក្រុមជំនុំទាំងមូលពីគ្រិស្តបរិស័ទតែមួយគត់។ បន្ទាប់មក គាត់បន្ថែមថា៖ " ក្រុមជំនុំគឺមួយ ដែលរីករាលដាលទៅកាន់ទីឆ្ងាយជាច្រើន ដោយសារការរីកចម្រើននៃការបង្កើតផលផ្លែ។ ទោះជារមានកាំរស្មីព្រះអាទិត្យច្រើន ប៉ុន្តែវាជាពន្លឺតែមួយ និងមែកជាច្រើននៃដើមឈើ ប៉ុន្តែដើមដ៏រឹងមាំមួយបានចាក់ឫសក្នុងដីសម្រាប់យ៉ាងមុាំ ហើយចាប់តាំងពីប្រភពទឹកហូរនោះជាបែកជាផ្លូវទឹកជាច្រើន បើទោះបីជាចំនួនដ៏ច្រើនហាក់បីដូចជាហូរចេញពីពោរពេញ និងបរិបូរណ៍របស់វាក៏ដោយ ក៏នៅតែមាននៅប្រភពរួមចូលគ្នាតែមួយ។ កាំរស្មីចេញពីរាងកាយរបស់ព្រះអាទិត្យ ការរួបរួមរបស់វាមិនមានការបែងចែកទេ។ បើបំបែកមែកឈើមួយដើមវា នោះមែកដែលបែកនោះមិនអាចដុះពន្លកបានទេ។ កាត់ផ្តាច់ចរន្តពី

ប្រភពរបស់វា កាត់ចេញទៅ នោះវានឹងងាប់ ។ ដូច្នេះ ក្រុមជំនុំដែលងូតក្នុងពន្លឺនៃព្រះអម្ចាស់ ក៏លាតសន្ធឹងពាសពេញផែនដីដែរ ប៉ុន្តែមានពន្លឺមួយបានសាយភាយនៅគ្រប់ទីកន្លែង" ។ គ្មានអ្វីសមជាងនេះទៅដែលអាចត្រូវបាននិយាយដើម្បីបង្ហាញពីទំនាក់ទំនងមិនអាចបំបែកបាននេះ ដែលសមាជិកទាំងអស់នៃព្រះគ្រីស្ទមានជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមក ។ យើងឃើញពីរបៀបដែលទ្រង់បន្តហៅយើងត្រឡប់ទៅក្បាលខ្លួនវិញ ។ ដូច្នោះហើយ Cyprian ប្រកាសថា សាសនាខុសឆ្គង និងវិវាទបែកបាក់គ្នាកើតឡើងដោយសារតែមនុស្សមិនត្រឡប់ទៅរកប្រភពនៃសេចក្តីពិត មិនស្វែងរកក្បាល និងមិនរក្សាការបង្រៀនរបស់ចៅហ្វាយនៃស្ថានសួគ៌ ។

ឥឡូវនេះ សូមឱ្យពួកគេចេញទៅ ហើយស្រែកថា ពួកយើងដែលបានដកខ្លួនចេញពីក្រុមជំនុំរបស់ពួកគេ គឺជាមនុស្សខុសឆ្គង ក្នុងកាលដែលមូលហេតុតែមួយគត់នៃការបែកគ្នារបស់យើងគឺថា ពួកគេមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងការប្រកាសដ៏បរិសុទ្ធនៃសេចក្តីពិតបានទេ ។ ខ្ញុំមិនហ៊ាននិយាយថា គេបានបណ្តេញយើងចេញដោយអាត្មានិយម និងបណ្តាសា ច្រើនជាងហេតុផលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីដោះលែងយើង លុះត្រាតែគេចង់ផ្តោលទោសពួកសាវ័កថាជាអ្នកប្រាជ្ញដែលករណីដូចជាខ្លួនយើងដែរ ។ ខ្ញុំនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទបានព្រមានសាវ័ករបស់ទ្រង់ជាមុនថា ពួកគេនឹងត្រូវបណ្តេញចេញពីសាលាប្រជុំ ដោយយល់ដល់ព្រះនាមទ្រង់ [យ៉ូហាន 16:2] ។ ឥឡូវនេះ សាលាប្រជុំដែលទ្រង់ថ្លែងនោះ ត្រូវបានចាត់ទុកជាក្រុមជំនុំស្របច្បាប់ ។ ចាប់តាំងពីពេលនោះមក វាច្បាស់ណាស់ថាយើងត្រូវបានគេបណ្តេញចេញ ហើយយើងត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីបង្ហាញថារឿងនេះបានកើតឡើងដោយយល់ដល់ព្រះនាមបស់ព្រះគ្រីស្ទ ប្រាកដណាស់ថាករណីគួរ

តែត្រូវបានស៊ើបអង្កេតមុនពេលការសម្រេចចិត្តណាមួយត្រូវបានធ្វើឡើងអំពីយើង ដោយមធ្យោបាយមួយ ឬមធ្យោបាយផ្សេងទៀត ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំស្ម័គ្រចិត្តផ្តល់ចំណុចនេះដល់ពួកគេ ប្រសិនបើពួកគេចង់បាន ។ ត្បិតវាគ្រប់គ្រាន់ហើយសម្រាប់ខ្ញុំ ដែលវាបានធ្វើឱ្យយើងដកខ្លួនចេញពីពួកគេ ដើម្បីឱ្យយើងអាចមករកព្រះគ្រីស្ទ ។

(ក្រុមជំនុំរ៉ូមប្រៀបធៀបនឹងពួកអ៊ីស្រាអែលពីបុរាណក្នុងការថ្វាយបង្គំនិងការគ្រប់គ្រង 7-1)

7. លក្ខខណ្ឌនៃក្រុមជំនុំរ៉ូមដូចគ្នានឹងពួកអ៊ីស្រាអែលនៅក្រោមរាជរបស់ស្តេចយេរ៉ូបោម

ប៉ុន្តែវានឹងបង្ហាញកាន់តែច្បាស់អំពីរបៀបដែលយើងគួរឱ្យតម្លៃក្រុមជំនុំទាំងអស់ដែលស្ថិតនៅក្រោមការត្រួតត្រារបស់រូបព្រះរ៉ូម៉ាំងនោះ ប្រសិនបើពួកគេប្រៀបធៀបជាមួយនឹងក្រុមជំនុំបុរាណនៃអ៊ីស្រាអែល ដែលបានពិពណ៌នាដោយពួកហោរា ។ ក្រុមជំនុំបុរាណពិតមាននៅក្នុងចំណោមជនជាតិយូដា និងជនជាតិអ៊ីស្រាអែល នៅពេលដែលពួកគេរក្សាក្រិត្យវិន័យនៃការតាំងសញ្ញា ។ នោះគឺដោយសារប្រយោជន៍របស់ព្រះ ដែលពួកគេបានទទួលរបស់ទាំងនោះ ដែលពួកជំនុំត្រូវបានកាន់ជាប់ឡើងជាមួយគ្នា ។ ពួកគេមានគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីពិតនៅក្នុងក្រិត្យវិន័យ ។ កិច្ចការរបស់វាស្ថិតនៅក្នុងដៃរបស់បូជាចារ្យ និងហោរា ។ ពួកគេត្រូវបានផ្តួចផ្តើមចូលទៅក្នុងសាសនាដោយសញ្ញានៃការកាត់ស្បែក សម្រាប់ការពង្រឹងជំនឿរបស់ពួកគេ ពួកគេត្រូវបានអនុវត្តនៅក្នុងការធ្វើពិធីផ្សេងទៀត ។ គ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេថា តំណែងដែលព្រះអម្ចាស់លើកតម្កើងក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់បានអនុវត្តចំពោះសង្គមរបស់ពួកគេ ។ ក្រោយមក ដោយ

បានបោះបង់ចោលក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះយេហូវ៉ា ពួកគេបានធ្លាក់ចូលក្នុងការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ និងអបិយជំនឿ ហើយបានបាត់បង់ឯកសិទ្ធិនោះដោយផ្នែកផង ។ តើនរណាហ៊ានដកឈ្មោះក្រុមជំនុំចេញពីពួកអ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រគល់អោយនូវការអធិប្បាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទ្រង់ និងការធ្វើពិធីរបស់ព្រះអង្គនោះ? ជាថ្មីម្តងទៀត តើអ្នកណាដែលគ្មានការលើកលែងហ៊ានហៅក្រុមជំនុំនោះថា "ក្រុមជំនុំ" ជាកន្លែងដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បើកចំហ ហើយដោយសេរីភាពត្រូវបានជាន់ក្រោមជើង? តើព័ន្ធកិច្ចរបស់ទ្រង់ ដែលជាប្រធានបទនៃក្រុមជំនុំ ដែកការពិតនោះជាព្រលឹងរបស់វាផង ត្រូវបានបំផ្លាញនៅទីណាទៅ?

8. ទោះបីជាមានការគោរពរូបព្រះរបស់យូដាក៏ដោយ ក៏ក្រុមជំនុំរបស់ពួកគេនៅជាប់ដែរ

ដូច្នេះ គ្មាននរណាម្នាក់នឹងសួរឡើយថា ដូច្នេះ តើគ្មានដាននៃក្រុមជំនុំនៅក្នុងចំណោមពួកយូដា បន្ទាប់ពីពួកគេបានធ្លាក់ទៅក្នុងការថ្វាយបង្គំរូបព្រះទេឬអី? ចម្លើយគឺងាយស្រួល ។ ទីមួយ ខ្ញុំនិយាយថាការធ្លាក់ចុះមានកម្រិតជាក់លាក់ ។ ដ្បិតយើងនឹងមិននិយាយថា មានការធ្លាក់ចុះនៅក្នុងពួកអ៊ីស្រាអែល ដូចនៅក្នុងចំណោមពួកយូដានៅគ្រាដែលអ្នកទាំងពីរបានងាកចេញពីការថ្វាយបង្គំដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះជាលើកដំបូងឡើយ ។ យេរ៉ូបោម ពេលធ្វើរូបកូនគោជាលើកដំបូងប្រឆាំងនឹងការហាមប្រាមរបស់ព្រះ ហើយជាកន្លែងឧទ្ទិសដល់ការគោរពប្រណិប័តន៍ខុសច្បាប់ បានបង្ខូចសាសនាទាំងស្រុង [១ ពង្សាវតារក្សត្រ 12:28] ។ ពួកយូដាបានបំពុលខ្លួនឯងជាមួយនឹងទំនៀមទម្លាប់អាក្រក់ និងអបិយជំនឿ មុនពេលដែលពួកគេបានក្លែងបន្លំទម្រង់ខាងក្រៅនៃសាសនារបស់ពួក

គេ ។ ទោះបីនៅក្រោមការដឹកនាំរបស់រេហូបោម ពួកគេបានទទួលយកពិធីខុសឆ្គងជាច្រើនរួចហើយក៏ដោយ ក៏នៅតែដោយសារការបង្រៀនក្រឹត្យវិន័យ ទំនៀមទម្លាប់របស់សង្ឃ និងពិធីនានាដូចដែលព្រះជាម្ចាស់បានតែងតាំងបានបន្តនៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម អ្នកដែលគោរពដល់ព្រះនៅទីនោះមានលក្ខណៈថែលអាចទទួលយកបាន ។ ក្នុងចំណោមជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដល់រជ្ជកាលរបស់ស្តេចអ័រហាប់ អ្វីៗមិនបានប្រសើរឡើងទេ ហើយកាន់តែអាក្រក់ទៅទៀត ។ ស្តេចដែលមកតាមក្រោយ រហូតដល់ការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃនគរមួយផ្នែក គឺដូចជាអហាប់ ហើយមួយផ្នែក (ពេលពួកគេចង់បានល្អជាងមុន) បានធ្វើតាមគំរូរបស់យេរ៉ូបោម ។ ប៉ុន្តែ អ្វីៗទាំងអស់គ្មានការលើកលែងទេ គឺសុទ្ធតែជាមនុស្សទុច្ចរិតនិងអ្នកថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ។ នៅយូដា មានការផ្លាស់ប្តូរផ្សេងៗពីមួយពេលទៅមួយពេល ៖ ខណៈដែលស្តេចខ្លះបង្ខំចការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះដោយអបិយជំនឿខុសឆ្គង នោះអ្នកខ្លះទៀតបានស្តារសាសនាដែលខូចឡើងវិញ ។ ទីបំផុតសូម្បីតែសង្ឃខ្លួនឯងក៏បានបង្ខូចព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ព្រះដោយមានពិធីប្រមាថដល់ព្រះ និងគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមផង ។

9. ក្រុមជំនុំរបស់សម្តេចប៉ាបបានពុករលួយនិងត្រូវបដិសេធ

សូមអញ្ជើញមកឥឡូវនេះ សូមឱ្យពួកអ្នកបួសបដិសេធ ប្រសិនបើពួកគេអាច - ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេពង្រីកកំហុសរបស់ពួកគេថែមទៀត - ថាស្ថានភាពនៃសាសនាក្នុងចំណោមពួកគេគឺពុករលួយនិងថោកទាបដូចនៅក្នុងពួកអ៊ីស្រាអែលក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់យេរូបោម ។ ប៉ុន្តែពួកគេមានការគោរពបូជារូបព្រះដ៏អាក្រក់ ។ ហើយនៅក្នុងគោលលទ្ធិពួកគេមិនមែនជាដំណក់ទឹកតែមួយដែលស្អាតជាងនោះទេ ប៉ុន្តែតាមពិតទៅ រឹតតែមិនបរិសុទ្ធនៅក្នុងរឿងនេះ!

ព្រះជាម្ចាស់ ហើយពិតណាស់មនុស្សទាំងអស់ដែលបានទទួលការវិនិច្ឆ័យជាមធ្យមនឹងក្លាយជាសាក្សីរបស់ខ្ញុំ ។ ហើយសូម្បីតែរឿងនោះផ្ទាល់ក៏ប្រកាសថា ខ្ញុំមិននិយាយបំផ្លើសនៅទីនេះទេ ។

ឥឡូវនេះ នៅពេលដែលពួកគេចង់បង្ខាំងយើងក្នុងការរួបរួមនៃក្រុមជំនុំរបស់ពួកគេ ពួកគេទាមទាររបស់ពីរពីយើង ។ ទីមួយគឺថា យើងគួរតែចូលរួមក្នុងការអធិស្ឋាន ការធ្វើពិធីនានា និងពិធីបុណ្យនានារបស់ពួកគេ ។ ទីពីរ គឺថាយើងគួរផ្តល់កិត្តិយស អំណាច និងយុត្តាធិការដល់ក្រុមជំនុំរបស់ពួកគេ ដែលព្រះគ្រីស្ទប្រទានដល់ពួកជំនុំរបស់ទ្រង់ ។

ចំណុចទីមួយ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា ហោរាទាំងអស់ដែលនៅក្រុងយេរូសាឡិម នៅពេលអ្វីៗខូចទាំងស្រុង មិនបានថ្វាយយញ្ញបូជាដោយឯកជន ឬមិនមានការប្រជុំដាច់ដោយឡែកពីអ្នកផ្សេងទៀតសម្រាប់ការអធិស្ឋាន ពីព្រោះពួកគេមានបង្គាប់មកពីព្រះ ដែលត្រូវបានប្រាប់ឱ្យជួបជុំគ្នានៅក្នុងព្រះវិហាររបស់សាឡូម៉ូន [ចោទិយកថា 12:13, 11] ។ ពួកគេបានដឹងថា ពួកសង្ឃលេវី ទោះបីជាមិនសក្តិសមនឹងតំណែងនោះក៏ដោយ ដោយសារតែបានតែងតាំងអ្នកបម្រើនៃពិធីដ៏បរិសុទ្ធដោយព្រះអម្ចាស់ [និក្ខមនំ 29:9] ហើយមិនទាន់ត្រូវបានគេដកចេញទេ គឺនៅតែកាន់តំណែងនោះដោយសិទ្ធិ ។ ប៉ុន្តែ - ចំណុចសំខាន់នៃសំណួរទាំងមូល - ពួកគេមិនត្រូវបានបង្ខំឱ្យគោរពបូជាអបិយជំនឿណាមួយឡើយ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេត្រូវមានកាតព្វកិច្ចចំពោះអ្វីដែលមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ ។

ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមបុរសទាំងនេះ - ខ្ញុំមានន័យថាជាពួកប៉ាប - តើភាពស្រដៀងគ្នានៅឯណា? ដ្បិតយើងកម្រអាចជួបពួកគេដោយមិនធ្វើឱ្យខ្លួនយើងស្មោកគ្រោកដោយការថ្វាយបង្គំរូបព្រះណាស់។ ប្រាកដណាស់ ចំណងមេត្រីភាពរបស់ពួកគេគឺនៅក្នុងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ម៉ាស ដែលយើងស្អប់ខ្ពើមចាត់ទុកជាគ្រឿងបូជាដ៏ធំបំផុត។ ហើយថាតើយើងធ្វើនេះត្រឹមត្រូវ ឬមិនប្រុងប្រយ័ត្ននឹងលេចចេញនៅកន្លែងផ្សេង។ ឥឡូវនេះ វាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបង្ហាញថាក្នុងន័យនេះ ករណីរបស់យើងគឺខុសពីពួកហោរា ដែលទោះជាមានវត្តមាននៅក្នុងពិធីរបស់មនុស្សអាក្រក់ក៏ដោយ មិនត្រូវបានបង្ខំឱ្យមើល ឬចូលរួមក្នុងពិធីណាមួយឡើយ ដើម្បីសង្គ្រោះអ្នកដែលបង្កើតឡើងដោយព្រះ។

ហើយបើយើងចង់មានគំរូស្របគ្នាក្នុងគ្រប់ទិដ្ឋភាព សូមឱ្យយើងយកវាពីនគររបស់អ៊ីស្រាអែល។ យោងទៅតាមក្រឹត្យរបស់យេរ៉ូបោម ការកាត់ស្បែកនៅតែមាន ការថ្វាយយញ្ញបូជា ក្រិត្យវិន័យបរិសុទ្ធត្រូវបានគោរព ព្រះជាម្ចាស់ដែលបុព្វបុរសរបស់ពួកគេបានទទួលត្រូវបានអំពាវនាវរក ប៉ុន្តែដោយសារតែទម្រង់នៃការថ្វាយបង្គំក្លែងក្លាយ និងត្រូវហាមឃាត់ ព្រះជាម្ចាស់មិនពេញចិត្ត ហើយក៏ថ្កោលទោសអ្វីទាំងអស់ដែលបានធ្វើនៅទីនោះ [១ ពង្សាវតារក្សត្រ 12:31]។ សូមឱ្យអ្នកណាម្នាក់បង្ហាញខ្ញុំអំពីហោរាម្នាក់ ឬអ្នកគោរពព្រះណាដែលធ្លាប់ថ្វាយបង្គំ ឬថ្វាយយញ្ញបូជានៅបេតអែល។ ដ្បិតគេដឹងថាគេមិនអាចធ្វើវាដោយមិនបំពុលខ្លួនដោយការបូជានោះឡើយ។ ដូច្នេះហើយ យើងសន្និដ្ឋានថាក្នុងចំណោមការរួបរួមនៃអ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះមិនគួរបន្តរហូតដល់ វាខូចទៅជាពិធីអាសអាភាស និងពុករលួយ ពួកគេត្រូវតែធ្វើតាមវារហូត។

10. ហេតុអ្វីយើងត្រូវផ្តាច់ចេញពីក្រុមជំនុំដែលខូច

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ពីចំណុចទីពីរ យើងឈ្លោះគ្នាកាន់តែខ្លាំង ។ ប្រសិនបើយើងគិតពីក្រុមជំនុំតាមរបៀបនេះ—ថាយើងគួរតែគោរពការវិនិច្ឆ័យរបស់វា ដែលខុសពីអំណាចរបស់វា គោរពតាមការព្រមានរបស់វា ត្រូវរំកិលខ្លួនដោយការប្រដៅរបស់ពួកគេ ហើយរក្សាការរួបរួមរបស់វាដោយត្រឹមត្រូវតាមគ្រប់បែបយ៉ាង នោះយើងនឹងមិនអាចទទួលស្គាល់ថាពួកគេមាន ក្រុមជំនុំដោយគ្មានភាពចាំបាច់នៃការចុះចូល និងការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះវាដែលកំពុងរង់ចាំយើងឡើយ ។ ប៉ុន្តែ យើងនឹងយល់ព្រមដោយស្មគ្រគិតគូចំពោះអ្វីដែលហោរាប្រកាសម្តងហើយម្តងទៀតថា ក្រុមជំនុំរបស់ពួកគេគឺជាការប្រមាថ [អេសាយ 1:14] ហើយនោះគឺគ្មានច្បាប់អ្វីទៀតដើម្បីយល់ព្រមចំពោះពួកគេ ជាជាងការបដិសេធព្រះនោះទេ ។ ហើយប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើទាំងនោះដែលជាព្រះវិហារ មកតាមវាដែលនៅក្នុងប្រទេសអ៊ីស្រាអែល អេលីយ៉ា មីកា និងមនុស្សដូចគ្នា ហើយនៅក្នុងប្រទេសយូដា អេសាយ យេរេមា ហូសេ និងអ្នកផ្សេងទៀតនៃសញ្ញានោះ (ដែលព្យាការី ពួកសង្ឃ និងមនុស្សក្នុងជំនាន់របស់ពួកគេស្អប់ និងត្រូវបណ្តាសាអាក្រក់ជាងអ្នកមិនកាត់ស្បែកផង) ជាអ្នកចម្លែកចំពោះក្រុមជំនុំនៃព្រះ ។ ប្រសិនបើពួកជំនុំទាំងនោះជាពួកជំនុំ នោះពួកជំនុំមិនមែនជាសសរស្តម្ភនៃសេចក្តីពិតទេ [១ ធីម៉ូថេ 3:15] ប៉ុន្តែជន្ទល់នៃភាពមិនពិត មិនមែនជារោងឧបោសថរបស់ព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ទេ គឺជាកន្លែងទទួលរូបព្រះវិញ ។ ដូច្នេះ ពួកហោរាត្រូវចាកចេញពីការព្រមព្រៀងជាមួយក្រុមជំនុំទាំងនោះ ដែលគ្មានអ្វីក្រៅពីការឃុបឃិតដ៏អាក្រក់ប្រឆាំងនឹងព្រះឡើយ ។

ដូចគ្នាដែរ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ទទួលស្គាល់ក្រុមជំនុំបច្ចុប្បន្ន ដែលបំពុលដោយការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ អបិយជំនឿ និងគោលលទ្ធិទុច្ចរិត-ថាជាក្រុមជំនុំ

(នៅក្នុងការរួបរួមពេញលេញដែលគ្រីស្ទានត្រូវតែឈរ - រហូតដល់ការយល់ស្របក្នុងគោលលទ្ធិ) គាត់នឹងមានកំហុសយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ។ ប្រសិនបើពួកគេជាក្រុមជំនុំ អំណាចនៃកូនសោគឺស្ថិតនៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែកូនសោមានចំណងដែលមិនអាចរំលាយបានជាមួយនឹងព្រះបន្ទូល ដែលត្រូវបានបំផ្លាញពីក្នុងចំណោមពួកគេ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ប្រសិនបើពួកគេជាក្រុមជំនុំ នោះការសន្យារបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រូវឈ្នះនៅក្នុងចំណោមពួកគេ ។ "អ្វីក៏ដោយដែលអ្នកចង" ។ល។ [ម៉ាថាយ 16:19; 18:18 យ៉ូហាន 20:23] ។ ប៉ុន្តែ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេបដិសេធការរួមគ្នារបស់ពួកគេទាំងអស់ដែលប្រកាសខ្លួនថាជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងពិតប្រាកដ ។ ដូច្នោះហើយ ការសន្យារបស់ព្រះគ្រិស្តគឺឥតប្រយោជន៍ ឬយ៉ាងហោចណាស់ក៏នៅក្នុងក្រុមជំនុំដែរ ។ ជាចុងក្រោយ ជំនួសឱ្យព័ន្ធកិច្ចនៃព្រះបន្ទូល ពួកគេមានសាលានៃអំពើទុច្ចរិត និងការលិចលង់នៃកំហុសគ្រប់ប្រភេទ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ តាមរយៈការរាប់នេះ ទាំងពួកគេមិនមែនជាព្រះវិហារ ឬគ្មានសញ្ញាសម្គាល់នឹងនៅតែមានដើម្បីសម្គាល់ក្រុមជំនុំស្របច្បាប់នៃអ្នកជឿពីក្រុមរបស់ពួកទូគីឡើយ ។

11. វិចារណកថានៃព្រះវិហារនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់សម្តេចប៉ាប

តាំងពីបុរាណមក សិទ្ធិពិសេសមួយចំនួននៃព្រះវិហារនៅតែស្ថិតក្នុងចំណោមជនជាតិយូដា ។ ដូចគ្នាដែរ សព្វថ្ងៃនេះ យើងមិនដកហូតដានៃពួកជំនុំដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យក្នុងចំណោមពួកគេឱ្យរួចផុតពីការបំផ្លិចបំផ្លាញនោះទេ ។ ព្រះជាម្ចាស់ធ្លាប់បានធ្វើសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយជនជាតិយូដាម្តងរួចមកហើយ ប៉ុន្តែមិនមែនពួកគេទេដែលរក្សាសម្ពន្ធមេត្រី ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេពឹងផ្អែកលើកម្លាំងរបស់វា វារក្សាខ្លួនវាឱ្យនៅរស់ ដោយឥស្សិប្រឆាំងនឹងភាពមិនបរិសុទ្ធរបស់

ពួកគេ ។ ដូច្នេះ ភាពប្រាកដប្រជា និងភាពស្ថិតស្ថេរនៃសេចក្តីល្អរបស់ព្រះ---សេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះអម្ចាស់គង់នៅទីនោះ ។ ការក្បត់របស់ពួកគេមិនអាចលុបបំបាត់ភាពស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់បានទេ ហើយការកាត់ស្បែកមិនអាចត្រូវបានបង្ហាប់យ៉ាងខ្លាំងដោយដៃមិនស្អាតរបស់ពួកគេដើម្បីឈប់ធ្វើជាទីសំគាល់ពិត និងការធ្វើពិធីនានានៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់ឡើយ ។ នៅពេលព្រះអម្ចាស់បានហៅកូនដែលកើតមកពីពួកគេមកថាជាកូនរបស់ព្រះអង្គ [អេសេគាល 16:20-21] នៅពេលដែលវត្ថុទាំងនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់ដោយព្រះពរពិសេសមួយប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះ វាគឺនៅប្រទេសបារាំង អ៊ីតាលី អាល្លឺម៉ង់ អេស្ប៉ាញ និងអង់គ្លេស បន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់នៅទីនោះ ។ នៅពេលប្រទេសនានាត្រូវបានសង្កត់សង្កិនដោយការជិះជាន់នៃមេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្ត ព្រះអម្ចាស់បានប្រើមធ្យោបាយពីរដើម្បីរក្សាសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់មិនអាចបំពានបាន ។ ទីមួយ ទ្រង់បានរក្សាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅទីនោះ ដែលជាសាក្សីចំពោះសេចក្តីសញ្ញានេះ ដែលត្រូវបានធ្វើឱ្យបានបរិសុទ្ធដោយព្រះឧស្ឋរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ វារក្សាកម្លាំងរបស់វាទោះបីជាមានសេចក្តីអាក្រក់របស់មនុស្សក៏ដោយ ។ ទីពីរ ដោយការអំណាចគ្រប់គ្រង់របស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ទ្រង់បានធ្វើឱ្យវត្ថុសក្តិសិទ្ធិផ្សេងទៀតនៅមាន ដើម្បីកុំឱ្យក្រុមជំនុំស្លាប់ទាំងស្រុង ។ ហើយដូចដែលកើតឡើងជាញឹកញាប់នៅពេលដែលអគារត្រូវបានទាញឱ្យដួលពីគ្រឹះ ហើយការបំផ្លិចបំផ្លាញនៅតែមាន ដូច្នេះទ្រង់មិនអនុញ្ញាតឱ្យព្រះវិហាររបស់ទ្រង់ត្រូវបំផ្លាញដល់គ្រឹះដោយមេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្ត ឬត្រូវជាន់រាបនៅលើដីនោះទេ ទោះបីត្រូវដាក់ទណ្ឌកម្មលើការមិនដឹងគុណរបស់មនុស្សដែល បានមើលងាយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានធ្វើឱ្យវាឆ្លងកាត់ការរង្គោះរង្គើ និងការបំផ្លិចបំផ្លាញដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច ប៉ុន្តែសូម្បី

តែបន្ទាប់ពីការបំផ្ទិចបំផ្លាញយ៉ាងខ្លាំងនេះ ទ្រង់ចង់ឱ្យអគារដែលបាក់បែកពាក់កណ្តាលនៅសល់ដដែល ។

12. ធាតុផ្សេងៗដែលត្រឹមត្រូវមិនអាចធ្វើឱ្យក្រុមជំនុំខូចមួយទៅជាក្រុមជំនុំពិតឡើយ

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលដែលយើងបដិសេធយ៉ាងដាច់អហង្ការចំពោះអ្នកកាន់តាមសម្តេចប៉ាបអំពីនាមនៃក្រុមជំនុំ យើងមិនសម្រាប់ហេតុផលនេះធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់វត្តមាននៃក្រុមជំនុំក្នុងចំណោមពួកគេនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងគ្រាន់តែតវ៉ាអំពីទ្រង់ទ្រាយពិត និងស្របច្បាប់នៃក្រុមជំនុំ ដែលតម្រូវឱ្យមានការរួបរួមមិនត្រឹមតែនៃការធ្វើពិធីប៉ុណ្ណោះទេ (ដែលជាសញ្ញានៃការសារភាពជំនឿ) ប៉ុន្តែក៏មានជាពិសេសនៃគោលលទ្ធផងដែរ ។ ដានីយ៉ែល [ដានីយ៉ែល 9:27] ហើយនិងប៉ុល [២ ថែស្សាឡូនិច 2:4] បានទាយទុកមុនថាអ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទនឹងអង្គុយនៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះ ។ ជាមួយយើង វាគឺជាបុព្វជិតរ៉ូម៉ាំង ដែលយើងធ្វើជាអ្នកដឹកនាំ និងអ្នកកាន់ស្តង់ដារនៃនគរដ៏អាក្រក់ និងគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមនោះ ។ ការដែលអាសនៈរបស់គាត់ត្រូវបានគេដាក់នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ព្រះជាសញ្ញាថាការសោយរាជ្យរបស់ទ្រង់មិនត្រូវមាន គឺដើម្បីលុបបំបាត់ទាំងព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ឬក្រុមជំនុំ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ វាគឺជាភស្តុតាងដែលថាយើងមិនអាចបដិសេធថាក្រុមជំនុំក្រោមការដឹកនាំរបស់គេនៅតែជាព្រះវិហារដដែលនោះទេ ។ ប៉ុន្តែការទាំងនេះដែលគេបានបង្ហាប់ដោយការបូជាដ៏ទុច្ចរិតដ៏របស់គេ ដែលរងទុក្ខទោសដោយការត្រួតត្រាដ៏អមនុស្សធម៌របស់គេ ការខូចខាត និងជិតត្រូវបានសម្លាប់ដោយគោលលទ្ធិអាក្រក់ និងមរណៈរបស់គេ ដែលប្រៀបដូចជាទឹកបំពុល ។ នៅក្នុងពួកគេ ព្រះគ្រិស្តត្រូវបានលាក់

កំបាំង កប់ពាក់កណ្តាល ដំណឹងល្អត្រូវបានផ្តួលរំលំ ការគោរពបូជាបានខ្ចាត់ខ្ចាយ ការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាម្ចាស់ស្ទើរតែរលាយបាត់អស់ទៅហើយ ។ នៅក្នុងពួកគេ ដោយសង្ខេបទៅ អ្វីគ្រប់យ៉ាងគឺច្របូកច្របល់ ដែលនៅទីនោះយើងឃើញមុខរបស់បាប៊ីឡូន ជាជាងទីក្រុងបរិសុទ្ធនៃព្រះ ។ សរុបមក ខ្ញុំបានហៅពួកគេថាជាក្រុមជំនុំក្នុងកម្រិតមួយដែលព្រះអម្ចាស់បានរក្សាយ៉ាងអស្ចារ្យនៅក្នុងពួកគេនូវសំណល់នៃរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ទោះជា បានបែកខ្ចាត់ខ្ចាយយ៉ាងក្រៀមក្រំនិងខ្ចាត់ខ្ចាយ ហើយដល់កម្រិតដែលសញ្ញាខ្លះនៃក្រុមជំនុំនៅសេសសល់—ជាពិសេសសញ្ញាទាំងនោះដែលគ្មានប្រសិទ្ធភាព ទោះជាអំពើទុច្ចរិតទាំងឡាយរបស់អារក្ស ឬភាពចោកទាបរបស់មនុស្សអាចបំផ្លាញបានឡើយ ។ ប៉ុន្តែម្យ៉ាងវិញទៀត ដោយសារនៅក្នុងពួកគេ សញ្ញាទាំងនោះត្រូវបានលុបចេញ ដែលយើងត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេសនៅក្នុងការបង្រៀននេះ ខ្ញុំនិយាយថា គ្រប់ក្រុមជំនុំរបស់ពួកគេ និងរូបកាយទាំងមូលរបស់ពួកគេ ខ្វះទម្រង់ត្រឹមត្រូវនៃក្រុមជំនុំ ។

ជំពូកទី III

បណ្ឌិតនិងអ្នកបម្រើក្រុមជំនុំ ការរើសតាំងរបស់ពួកគេនិងតំណែងរបស់ពួកគេ

(ព័ន្ធកិច្ចដែលផ្តល់មកពីព្រះ ៖ តួនាទីដែលខ្ពស់និងចាំបាច់របស់វា 1-3)

1. ហេតុអ្វីព្រះត្រូវការការបម្រើរបស់មនុស្ស?

ឥឡូវនេះ យើងត្រូវនិយាយអំពីលំដាប់លំដោយដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យនឹងក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ត្រូវបានគ្រប់គ្រង ។ ទ្រង់តែមួយអង្គគត់គួរតែគ្រប់គ្រង និងសោយរាជ្យនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ព្រមទាំងមានសិទ្ធិអំណាច ឬភាពលេចធ្លោនៅក្នុងនោះ ហើយសិទ្ធិអំណាចនេះគួរតែត្រូវបានអនុវត្ត និងគ្រប់គ្រងដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់តែមួយគត់ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារទ្រង់មិនបានគង់នៅក្នុងចំណោមយើងរាល់គ្នាក្នុងវត្តមានដែលអាចមើលឃើញ [ម៉ាថាយ 26:11] យើងបាននិយាយថាទ្រង់ប្រើព័ន្ធកិច្ចរបស់មនុស្សដើម្បីប្រកាសដោយបើកចំហនូវបំណងរបស់ទ្រង់ចំពោះយើងតាមមាត់មនុស្ស ដូចជាប្រភេទនៃការងារដែលបានផ្ទេរមក មិនមែនដោយការផ្ទេរទៅឱ្យពួកគេសិទ្ធិនិងកិត្តិយសរបស់ទ្រង់នោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែថាតាមរយៈមាត់របស់ពួកគេគាត់ដែលអាចធ្វើការងារផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ទ្រង់ ដូចកម្មករម្នាក់ប្រើឧបករណ៍ដើម្បីធ្វើការងាររបស់គាត់ ។

ខ្ញុំត្រូវបានបង្ខំម្តងទៀតក្នុងការនិយាយឡើងវិញនូវអ្វីដែលខ្ញុំបានពន្យល់រួចហើយ ។ ទ្រង់ពិតជាអាចធ្វើវាដោយអង្គទ្រង់ដោយគ្មានជំនួយ ឬឧបករណ៍ណាមួយ ឬសូម្បីតែដោយទេវតា ។ ប៉ុន្តែមានហេតុផលជាច្រើនដែលទ្រង់ចង់ធ្វើវាតាមរយៈមនុស្ស ។

តាមរយៈការនេះ ទ្រង់បានប្រកាសអំពីការគិតរបស់ទ្រង់ចំពោះយើងជាលើកដំបូង កាលដែលនៅក្នុងចំណោមមនុស្សលោកទ្រង់ជ្រើសយកខ្លះទៅធ្វើជាទូតរបស់ទ្រង់នៅក្នុងលោកនេះ [២ កូរិនថូស 5:20] ដើម្បីធ្វើជាអ្នកបកប្រែអំពីបំណងដ៏សម្ងាត់របស់ទ្រង់ ហើយនិយាយឱ្យខ្លីដើម្បីតំណាងបុគ្គលរបស់ទ្រង់ ។ ហើយតាមភស្តុតាងនេះ ទ្រង់បញ្ជាក់ថា វាគ្មានការនិយាយអ្វីដែលទ្រង់តែងតែហៅយើងថាព្រះវិហាររបស់ទ្រង់ [១ កូរិនថូស 3:16-17 ២កូរិនថូស 6:16] ចេញពីបបូរមាត់របស់មនុស្ស ដូចជាចេញពីទីសក្ការៈ ទ្រង់បានផ្តល់ចម្លើយរបស់ទ្រង់ទៅកាន់មនុស្ស ។

ជាថ្មីម្តងទៀត នេះជាលំហាត់ដ៏ល្អបំផុត និងមានប្រយោជន៍បំផុតក្នុងការបន្ទាបខ្លួន នៅពេលដែលទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងមានទម្លាប់គោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ទោះបីជាវាត្រូវបានអធិប្បាយតាមរយៈមនុស្សដូចយើង ហើយជួនកាលសូម្បីតែដោយអ្នកដែលមានតម្លៃទាបជាងយើងក៏ដោយ ។ ប្រសិនបើទ្រង់មានបន្ទូលពីស្ថានសួគ៌ នោះវាមិនគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលទេ ប្រសិនបើបុត្រាដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់ត្រូវបានទទួលដោយការគោរពដោយមិនបង្អង់យូរដោយត្រចៀក និងគំនិតរបស់មនុស្សទាំងអស់ ។ តើអ្នកណាមិនខ្លាចវត្តមាននៃអំណាចរបស់ព្រះអង្គ? នរណាមិនត្រូវរងគ្រោះពេលឃើញព្រះចេស្តាដ៏ធំបែបនេះ? តើអ្នកណាមិនគួរយល់ច្រឡំចំពោះភាពអស្ចារ្យគ្មានព្រំដែនបែបនេះ? ប៉ុន្តែនៅពេលដែលមនុស្សស្លូតបូតម្នាក់ក្រោកឡើងពីធូលីដី និយាយក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះ នៅចំណុចនេះ យើងបង្ហាញយ៉ាងល្អបំផុតនូវការអាណិតអាសូរ និងការស្តាប់បង្គាប់របស់យើងចំពោះព្រះ ប្រសិនបើយើងបង្ហាញខ្លួនយើងថាអាចបង្រៀនបានដើម្បីគាំពារអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ ទោះបីជាគាត់មិនពូកែលើសយើងក៏ដោយ ។ ហេតុនេះហើយបានជាទ្រង់

បានលាក់កំណប់នៃប្រាជ្ញានៅស្ថានសួគ៌របស់ទ្រង់នៅក្នុងវត្ថុទន់ខ្សោយនិងដី [២ កូរិនថូស 4:7] ដើម្បីបញ្ជាក់ឱ្យកាន់តែច្បាស់ថាយើងគួរឱ្យតម្លៃវាដល់កម្រិតណា ។

ជាងនេះទៅទៀត គ្មានអ្វីដែលជំរុញឱ្យមានសេចក្តីស្រឡាញ់រវាងគ្នានឹងគ្នាសមជាងការដែលមនុស្សត្រូវចងភ្ជាប់ជាមួយនឹងចំណងនេះឡើយ ៖ មនុស្សម្នាក់ត្រូវបានតែងតាំងជាគ្រូគង្វាលឱ្យបង្រៀនអ្នកទាំងអស់ ហើយអ្នកដែលត្រូវបានដេញថ្លៃធ្វើជាសិស្សទទួលបានការបង្រៀនធម្មតាពីមាត់តែមួយ ។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់មានគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ខ្លួនគាត់ ហើយមិនត្រូវការជំនួយពីអ្នកដ៏ទៃទេ (នោះជាអំណួតនៃធម្មជាតិរបស់មនុស្ស) មនុស្សម្នាក់ៗនឹងលួចបន្លំអ្នកដទៃ ហើយត្រូវបានមើលងាយដោយពួកគេ ។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បានចងក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ជាមួយនឹងចំណងដែលទ្រង់បានប្រមើលទុកជាមធ្យោបាយដ៏រឹងមាំបំផុតក្នុងការរក្សាការរួបរួម ខណៈដែលទ្រង់បានប្រគល់ដល់មនុស្សនូវការបង្រៀនអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះ និងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ដើម្បីឱ្យពួកគេអាចទាក់ទងទៅអ្នកឯទៀតៗតាមរយៈដៃរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុលមានទស្សនៈបែបនេះ ពេលគាត់សរសេរទៅកាន់ពួកជំនុំអេភេសូរថា ៖ "មានរូបកាយតែមួយ ហើយព្រះវិញ្ញាណតែមួយ ដូចជាទ្រង់បានហៅអ្នករាល់គ្នាមក ក្នុងសេចក្តីសង្ឃឹមតែមួយរបស់ការងារអ្នករាល់គ្នាដែរ ។ មានព្រះអម្ចាស់តែ១ សេចក្តីជំនឿតែមួយ បុណ្យជ្រមុជតែ១ មានព្រះតែមួយ គឺជាព្រះវរបិតានៃទាំងអស់ ដែលទ្រង់ខ្ពស់លើទាំងអស់ គង់នៅកណ្តាលទាំងអស់ ហើយសណ្ឋិតនៅក្នុងទាំងអស់ ។ តែមានព្រះគុណផ្តល់មកយើងរាល់គ្នារៀងរាល់ខ្លួន តាមខ្នាតអំណោយទាននៃព្រះគ្រិស្ត" [អេភេសូរ 4:4-7] ។ ដោយហេតុនេះគាត់និយាយថា ៖ "ដែលបានយាងទៅស្ថានខ្ពស់ នោះទ្រង់បាន

ចាប់ពួកឈ្លើយនាំទៅជាឈ្លើយ ហើយបានប្រទានអំណោយទានដល់មនុស្ស ។...
ឯព្រះដែលយាងចុះទៅនោះ គឺជាព្រះដដែលដែលបានយាងឡើងផុតអស់ទាំង
ជាន់នៅស្ថានសួគ៌ដើម្បីឱ្យទ្រង់បានគង់នៅពេញគ្រប់ទាំងអស់ ។ ហើយទ្រង់បាន
ប្រទានអ្នកខ្លះបានធ្វើជាសាវក ខ្លះជាគ្រូអធិប្បាយ ខ្លះជាគ្រូផ្សាយដំណឹងល្អ ខ្លះ
ជាគ្រូគង្វាល ហើយខ្លះជាគ្រូបង្រៀន ប្រយោជន៍នឹងនាំឱ្យពួកបរិសុទ្ធបានគ្រប់
លក្ខណ៍ឡើង សម្រាប់ធ្វើជំនួយ ហើយនឹងស្អាងរូបកាយព្រះគ្រីស្ទឡើង ។
ទាល់តែយើងរាល់គ្នាបានរួបរួម ខាងឯសេចក្តីជំនឿរួចជាស្រេច ហើយបានស្គាល់
ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ដូចគ្នាទាំងអស់ គឺដល់បានពេញជាមនុស្ស ហើយដល់ខ្នាត
កំពស់នៃសេចក្តីពោរពេញផងព្រះគ្រីស្ទ ។ ដើម្បីកុំឱ្យយើងនៅជាកូនតូចទៀត
ទាំងត្រូវគ្រប់អស់ទាំងខ្យល់នៃសេចក្តីបង្រៀនបោកហើយផាត់យើងចុះឡើង
ដោយសេចក្តីឆបោករបស់ផងមនុស្ស ហើយដោយឧបាយកល ដែលគេប្រើនឹង
នាំឱ្យវង្វេងទៀតឡើយ តែដោយកាន់តាមសេចក្តីពិត ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់វិញ
នោះឱ្យយើងបានធំឡើង ខាងឯគ្រប់ការទាំងអស់ក្នុងទ្រង់ ដែលទ្រង់ជាព្រះសិរ
សា គឺជាព្រះគ្រីស្ទ ដែលរូបកាយទាំងមូលប្រមូលផ្តុំ ហើយភ្ជាប់គ្នាមកអំពីទ្រង់
ដោយសារគ្រប់ទាំងសន្លាក់ដែលផ្គត់ផ្គង់ឱ្យតាមខ្នាតការងាររបស់អវយវៈនីមួយៗ
នោះរូបកាយបានបង្កើតឡើង ដើម្បីនឹងស្អាងខ្លួនក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ ។" [អេ
ភេសូរ 4:8, 10-16] ។

2. សារៈសំខាន់នៃព័ន្ធកិច្ចសម្រាប់ក្រុមជំនុំ

ប៉ុលបង្ហាញដោយពាក្យទាំងនេះថា ការបម្រើរបស់មនុស្សនេះដែលព្រះប្រើដើម្បី
គ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំគឺជាស្នូលដែលអ្នកជឿត្រូវបានរួមគ្នាក្នុងរូបកាយតែមួយ ។
បន្ទាប់មក គាត់ក៏បង្ហាញផងដែរថា ក្រុមជំនុំរបស់គាត់អាចរក្សានៅដដែលបាន

លុះត្រាតែវាត្រូវបានគាំទ្រដោយការការពារ ដែលវាគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ក្នុងការដាក់សេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ប៉ុលនិយាយថា ៖ "ព្រះគ្រីស្ទបានយាងឡើងលើទីខ្ពស់" ។ "ដែលទ្រង់នឹងបំពេញក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់" [អេភេសូរ 4:10] ។ នេះជារបៀបនៃការសម្រេចបំពេញ ៖ តាមរយៈអ្នកបម្រើដែលទ្រង់បានប្រគល់តំណែងនេះ ហើយបានប្រគល់ព្រះគុណឱ្យអនុវត្តវាផង ទ្រង់ចែកអំណោយរបស់ទ្រង់ដល់ក្រុមជំនុំ ។ ហើយទ្រង់បង្ហាញអង្គទ្រង់ហាក់ដូចជាមានវត្តមានដោយការបង្ហាញពីអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់នៅក្នុងនៅក្នុងការបង្គាប់របស់ទ្រង់ ដែលវានឹងមិនឥតប្រយោជន៍ឬទៅជាទទេរ ។ ដូច្នេះ ការរស់ឡើងវិញនៃពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានសម្រេច ដូច្នេះ រូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានសាងសង់ឡើង [អេភេសូរ 4:12] ។ ដូច្នេះ "យើងបានលូតលាស់ក្នុងគ្រប់ការនៅក្នុងទ្រង់ដែលជាសិរសា" [អេភេសូរ 4:15] ហើយរីកចម្រើនជាមួយគ្នាក្នុងចំណោមខ្លួនពួកយើង ។ ដូច្នេះហើយ យើងទាំងអស់គ្នាត្រូវបាននាំចូលទៅក្នុងការរួបរួមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ប្រសិនបើទំនាយបានរីកចម្រើនក្នុងចំណោមពួកយើង ប្រសិនបើយើងទទួលពួកសាវ័ក ប្រសិនបើយើងមិនបដិសេធគោលលទ្ធិដែលបានគ្រប់គ្រងចំពោះយើង ។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលព្យាយាមលុបបំបាត់ចោលនូវបទបញ្ជាដែលយើងនិយាយនេះ ហើយការគ្រប់គ្រងប្រភេទនេះ ឬបញ្ចុះតម្លៃវាដោយមិនចាំបាច់ គឺកំពុងតែព្យាយាមដើម្បីលុបបំបាត់ ឬផ្ទុយទៅវិញជាការកំទេច និងការបំផ្លាញព្រះវិហារ ។ ទាំងពន្ធឺ ឬកំដៅនៃព្រះអាទិត្យ ឬអាហារ និងភេសជ្ជៈ គឺចាំបាច់ណាស់ក្នុងការចិញ្ចឹម និងទ្រទ្រង់ជីវិតបច្ចុប្បន្ន ព្រោះថា តំណែងជាសាវ័ក និងគ្រូគង្វាលគឺចាំបាច់ដើម្បីថែរក្សាក្រុមជំនុំនៅលើផែនដីនេះ ។

3. កិត្យានុភាពនៃការិយាល័យផ្សព្វផ្សាយនៅក្នុងបទគម្ពីរ

ខ្ញុំបានចង្អុលបង្ហាញខាងលើថា ជារឿយៗព្រះជាម្ចាស់បានលើកតម្កើងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃពន្ធកិច្ចដោយសញ្ញាណដែលអាចអនុញ្ញាតទាំងអស់ ដើម្បីឱ្យវាស្ថិតនៅក្នុងចំណោមពួកយើងដោយកិត្តិយស និងការគោរពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត សូម្បីតែជាឧត្តមភាពបំផុតនៃអ្វីៗគ្រប់ទាំងអស់ ។ ព្រះបានមានបន្ទូលជាទីបន្ទាល់ថា ក្នុងការបង្កើតគ្រូបង្រៀនសម្រាប់ពួកគេ ទ្រង់បានប្រទានអត្ថប្រយោជន៍មួយដល់មនុស្សនៅពេលដែលទ្រង់ប្រាប់ហោរាឱ្យប្រកាសថា "អើ ល្អណាស់ គឺជើងនៃអ្នកនោះដែលដើរលើភ្នំជាអ្នកដែលនាំដំណឹងល្អសេចក្តីសុខសាន្ត" [អេសាយ 52:7] ហើយនៅពេលទ្រង់បានហៅពួកសាវកថា "ពន្លឺនៃលោកិយ" និង "ជាអំបិលនៃផែនដី" [ម៉ាថាយ 5:13-14] ។ ហើយតំណែងនេះមិនអាចនឹងស្នាងបានយ៉ាងអស្ចារ្យជាងនេះជាងការដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា "អ្នកណាដែលស្តាប់អ្នករាល់គ្នា គេក៏ស្តាប់ខ្ញុំដែរ ហើយអ្នកដែលបដិសេធអ្នករាល់គ្នា ក៏បានបដិសេធខ្ញុំដែរ" [លូកា 10:16] ។ ប៉ុន្តែគ្មានបទគម្ពីរណាមួយច្បាស់ជាងពាក្យរបស់ប៉ុលនៅក្នុងសំបុត្រទីពីរទៅកាន់ក្រុមជំនុំកូរិនថូស ដែលគាត់ពិភាក្សាសំណួរនេះដោយចេតនា ។ ដូច្នេះ គាត់បានប្រកែកថា គ្មានអ្វីគួរឱ្យកត់សម្គាល់ ឬរុងរឿងក្នុងក្រុមជំនុំជាងព័ន្ធកិច្ចនៃដំណឹងល្អឡើយ ពីព្រោះវាជាការគ្រប់គ្រងនៃព្រះវិញ្ញាណ និងសេចក្តីសុចរិត និងជាជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។ [២ កូរិនថូស 4:6; 3:9] ។

គោលបំណងនៃបទគម្ពីរទាំងនេះគឺថា របៀបនៃការគ្រប់គ្រង និងការរក្សាក្រុមជំនុំតាមរយៈអ្នកបម្រើ (របៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតឡើងជារៀងរហូត) អាចនឹងមិនត្រូវបានគេគោរពក្នុងចំណោមយើងឡើយ ហើយតាមរយៈការមើលងាយដែលធ្លាក់ចេញមិនអាចប្រើបាន ។

ភាពចាំបាច់នៃក្រសួងគឺអស្ចារ្យប៉ុណ្ណា គាត់បានប្រកាសមិនត្រឹមតែដោយពាក្យសម្តីប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងជាឧទាហរណ៍ទៀតផង ។ នៅពេលដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យថា ពន្លឺនៃសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់នឹងបំភ្លឺកាន់តែពេញលេញមកលើកូនេលាស នោះទ្រង់បានចាត់ទេវតាមួយរូបពីស្ថានសួគ៌មកដឹកនាំគាត់ទៅឯពេត្រុស ។ [កិច្ចការ 10:3-6] នៅពេលដែលទ្រង់ចង់ហៅប៉ុលឱ្យស្គាល់ទ្រង់ ហើយបញ្ជូលគាត់ទៅក្នុងក្រុមជំនុំ ទ្រង់មិននិយាយទៅគាត់ដោយសំឡេងរបស់ទ្រង់ទេ តែបញ្ជូនគាត់ទៅបុរសម្នាក់ដែលគាត់ត្រូវទទួលទាំងគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ និងការញែកជាបរិសុទ្ធនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ [កិច្ចការ 9:6] ។ វាមិនមែនដោយចៃដន្យទេដែលទេវតា ដែលជាអ្នកបកប្រែរបស់ព្រះ ឈប់ប្រកាសពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែបង្គាប់ឱ្យគេបញ្ជូនមនុស្សឱ្យមកប្រកាសវិញ ។ វាមិនមែនដោយគ្មានហេតុផលទេដែលព្រះគ្រីស្ទជាគ្រូតែមួយគត់នៃអ្នកជឿ បានប្រគល់ឱ្យប៉ុលទៅក្នុងការបង្រៀនរបស់បុរសម្នាក់ - ប៉ុលដែលគាត់បានតាំងចិត្តនឹងឡើងទៅកាន់ឋានសួគ៌ទីបី ហើយសក្តិសមដើម្បីទទួលបានការបើកសម្តែងដ៏អស្ចារ្យនៃអ្វីដែលមិនអាចនិយាយបាន [២ កូរិនថូស 12:2-4] ។ បើដូច្នេះ តើអ្នកណាហ៊ានមើលងាយកិច្ចការនោះ ឬចាត់ចែងកិច្ចការនោះថាជារបស់ដ៏វិសេសវិសាល ដែលការប្រើប្រាស់របស់ព្រះដែលមានបំណងក្នុងការបញ្ជាក់ដោយភស្តុតាងបែបនេះ?

(តំណែងក្នុងព្រះគម្ពីរនៃព័ន្ធកិច្ចដែលបានរៀបរាប់ 4-9)

4. ប្រភេទមួយចំនួននៃតំណែងនានាតាមរយៈ អេភេសូរ ជំពូក 4

អ្នកដែលធ្វើជាអធិបតីលើការគ្រប់គ្រងលើក្រុមជំនុំស្របតាមការតែងតាំងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវបានប៉ុលហៅដូចតទៅ៖ ទីមួយជាសាវ័ក បន្ទាប់មកជាហោរា ទី

បី អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ទីបួន គ្រូគង្វាល និងចុងក្រោយគឺគ្រូ ។ [អេភេសូរ 4:11] ។ ក្នុងចំណោមនេះមានពីរចុងក្រោយនេះ មានតំណែងធម្មតានៅក្នុងក្រុមជំនុំ ។ ព្រះអម្ចាស់បានលើកបីដំបូងនៅក្នុងការចាប់ផ្តើមដំបូងនៃក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ ហើយឥឡូវនេះហើយបានប្រោសពួកគេឡើងវិញតាមតម្រូវការនៃពេលវេលាដែលត្រូវការ ។ លក្ខណៈនៃមុខងាររបស់សាវ័កគឺច្បាស់ណាស់ពីពាក្យបញ្ជានេះថា ៖ "ចូរទៅផ្សាយដំណឹងល្អដល់គ្រប់មនុស្សទាំងឡាយ" ។ [ម៉ាកុស 16:15] ។ គ្មានដែនកំណត់ត្រូវបានកំណត់សម្រាប់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែផែនដីទាំងមូលត្រូវបានប្រគល់ឱ្យពួកគេដើម្បីគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឱ្យតាមរយៈការផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អគ្រប់ទីកន្លែងដែលពួកគេអាចធ្វើបានក្នុងចំណោមប្រជាជាតិនានា ពួកគេអាចលើករាជ្យរបស់ទ្រង់នៅគ្រប់ទីកន្លែង ។ ដូច្នោះហើយ ប៉ុល ដោយចង់បញ្ជាក់អំពីភាពជាសាវ័ករបស់គាត់ គាត់រំលឹកថាគាត់មិនបានទទួលទីក្រុងណាមួយសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទទេ ប៉ុន្តែគាត់បានផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អយ៉ាងទូលំទូលាយ ហើយមិនបានដាក់ដៃរបស់គាត់ទៅគ្រឹះរបស់អ្នកដទៃទេ ប៉ុន្តែគាត់បានដាំក្រុមជំនុំនៅកន្លែងណាដែលជាព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនបានឮសោះវិញ [រ៉ូម 15:19-20] ។ ពួកសាវ័ករួចមកក៏សម្រេចចេញទៅដឹកនាំលោកិយឱ្យត្រឡប់បែរចេញពីការបះបោរមកកាន់ការស្តាប់បង្គាប់ពិតទៅកាន់ព្រះវិញ ហើយបង្កើតរាជ្យនគររបស់ទ្រង់គ្រប់ទីកន្លែងដោយការអធិប្បាយដំណឹងល្អ ឬដូចដែលអ្នកនឹងហៅថា ជាអ្នកសង់ដំបូងរបស់ក្រុមជំនុំ ដែលចាក់គ្រឹះនៅក្នុងលោកិយ [១ កូរិនថូស 3:10] ។

ប៉ុលប្រើឈ្មោះ "ហោរា" មិនមែនទៅកាន់មនុស្សទាំងអស់ដែលជាអ្នកបកស្រាយបំណងរបស់ព្រះទេ តែទៅកាន់ពួកអ្នកដែលខ្ពស់លើសគេខាងការបើកសម្តែងណា

មួយ [អេភេសូរ 4:11] ។ តំណែងនេះអាចនឹងមិននាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ឬជាទូទៅមិនសូវឃើញមានឡើយ ។

"អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ" ខ្ញុំយល់ថាជាអស់អ្នកដែល បើទោះជាមានតំណែងទាបតែក៏វាស្ថិតនៅក្បែរតំណែងទាំងនោះនិងមានតួនាទីនៅក្នុងតំណែងទាំងនោះផង ។ ប្រហែលជាសាវកទាំងចិតសិបនាក់ដែលព្រះគ្រីស្ទបានតែងតាំងនៅក្នុងតំណែងបន្ទាប់ពីពួកសាវក [លូកា 10:1] ។

យោងទៅតាមការបកស្រាយនេះ (ដែលហាក់ដូចជាខ្ញុំយល់ស្របទាំងពាក្យសំដីនិងគំនិតរបស់ប៉ុល) មុខងារទាំងបីនេះមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងក្រុមជំនុំជាអចិន្ត្រៃយ៍ទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់តែគ្រានោះប៉ុណ្ណោះ ក្នុងអំឡុងពេលដែលក្រុមជំនុំត្រូវបានសាងសង់ឡើងដែលគ្មានមួយពីមុនមក ឬកន្លែងដែលត្រូវដឹកនាំមកពីម៉ូសេរហូតទៅព្រះគ្រីស្ទ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំមិនបដិសេធថា ព្រះអម្ចាស់មានពេលខ្លះនៅសម័យក្រោយៗទៀត ដែលលើកពួកសាវក ឬយ៉ាងហោចណាស់ជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អជំនួសពួកគេ ដូចដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងជំនាន់របស់យើងដែរ ។ ត្បិតមានតម្រូវការសម្រាប់មនុស្សបែបនេះដើម្បីដឹកនាំក្រុមជំនុំត្រឡប់ពីការបះបោររបស់មេប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំហៅតំណែងនេះថា "ការគួរភ្ញាក់ផ្អើល" ព្រោះនៅក្នុងក្រុមជំនុំដែលបានបង្កើតត្រឹមត្រូវ វាគ្មានកន្លែងទេ ។

បន្ទាប់មកគ្រូគង្វាល និងគ្រូដែលក្រុមជំនុំមិនអាចទៅណាដោយគ្មានបាន ។ ខ្ញុំជឿថា មានភាពខុសប្លែកគ្នារវាងពួកគេ៖ គ្រូមិនត្រូវបានដាក់ឱ្យទទួលខុសត្រូវលើការប្រៀនប្រដៅ ឬការគ្រប់គ្រងការធ្វើពិធីនានា ឬការដាស់តឿន និងការ

ជម្រុញនោះទេ ប៉ុន្តែមានតែក្នុងការបកស្រាយបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះ--ដើម្បីរក្សាគោលលទ្ធិឱ្យបាននៅទាំងមូល និងបានបរិសុទ្ធក្នុងចំណោមអ្នកជឿ ។ ប៉ុន្តែមុខងារគ្រូគង្វាលរួមបញ្ចូលមុខងារទាំងអស់នេះនៅក្នុងនោះផ្ទាល់ ។

5. មុខងារបណ្តោះអាសន្ននិងអចិន្ត្រៃយ៍

ឥឡូវនេះ យើងគិតក្នុងចិត្តថា តើព័ន្ធកិច្ចណាខ្លះនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងនៃក្រុមជំនុំជាបណ្តោះអាសន្ន ហើយមួយណាត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីនៅជាប់ជារៀងរហូត ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងដាក់ក្រុមអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ និងសាវ័កជាមួយគ្នា នោះយើងនឹងមានពីរគូដែលទាក់ទងគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ដ្បិតគ្រូរបស់យើងក៏ទាក់ទងនឹងហោរាពីបុរាណ ដូច្នេះ ដូចគ្រូគង្វាលរបស់យើងក៏ឆ្លើយតបចំពោះសាវ័កដូចគ្នា ។ មុខងារបែបជាហោរាមានភាពលេចធ្លោជាង ដោយសារអំណោយទានឯកវចនៈនៃការបើកសម្តែងដែលពួកគេមាន ។ ប៉ុន្តែមុខងាររបស់គ្រូគឺមានលក្ខណៈស្រដៀងគ្នាខ្លាំងណាស់ ហើយមានគោលបំណងដូចគ្នា ។ ដូច្នេះ ពួកដប់ពីរនាក់ដែលព្រះអម្ចាស់បានជ្រើសរើសដើម្បីការអធិប្បាយថ្មីនៃផ្សាយដំណឹងល្អដល់ពិភពលោកដែលបានលើសអ្នកផ្សេងទៀតតាមលំដាប់លំដោយ និងលំដាប់ថ្នាក់ [លូកា 6:13; កាឡាទី 1:1] ។ ឥឡូវនេះ តាមរយៈអត្ថន័យ និងប្រភពនៃពាក្យ គ្រប់អ្នកបម្រើទាំងអស់នៃក្រុមជំនុំអាចត្រូវបានគេហៅថាយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា "សាវ័ក" ពីព្រោះទាំងអស់ត្រូវបានចាត់តាំងដោយព្រះអម្ចាស់ ហើយជាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់ផង ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារតែវាមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់ដែលមនុស្សគួរតែដឹងច្បាស់អំពីបេសកកម្មរបស់អ្នកដែលនឹងចេញនូវអ្វីដែលថ្មី ហើយមិនធ្លាប់ឮ នោះវាចាំបាច់សម្រាប់អ្នកទាំងដប់ពីរ (ដែលប៉ុលត្រូវបានបន្ថែមតាមចំនួនបន្ទាប់) ដែលត្រូវបានសម្គាល់ខាងលើ

ខ្ពស់ជាងអ្វីផ្សេងទៀតដោយចំណងជើងពិសេសមួយចំនួន ។ ប៉ុលពិតជាបានយកឈ្មោះនេះទៅប្រើនៅកន្លែងមួយទៀតចំពោះលោក Andronicus និង Junias ដែលគាត់ហៅថា "អ្នកគួរឱ្យកត់សម្គាល់ក្នុងចំណោមសាវ័ក" [រ៉ូម 16:7] ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់ចង់និយាយដោយភាពត្រឹមត្រូវយ៉ាងតឹងរឹង គាត់ប្រើពាក្យនេះតែចំពោះលំដាប់ទីមួយនោះ ។ ហើយនេះគឺជាការប្រើប្រាស់ទូទៅនៃបទគម្ពីរ [ម៉ាថាយ 10:1] ។ ប៉ុន្តែគ្រូគង្វាល (លើកលែងតែពួកគេម្នាក់ៗគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំជាច្រើនដែលបានចាត់ឱ្យពួកគេ) មានបន្ទុកដូចគ្នានឹងសាវ័កដែរ ។ ឥឡូវនេះ ចូរយើងស្តាប់ឱ្យកាន់តែច្បាស់ថា ធម្មជាតិរបស់វាជាអ្វី ។

6. សាវ័កនិងគ្រូគង្វាល

ព្រះអម្ចាស់នៅពេលទ្រង់បានចាត់ពួកសាវ័កឱ្យចេញទៅ ទ្រង់បានប្រទានដល់ពួកគេ (ដូចដែលបាននិយាយនៅពេលនេះ) នូវការបង្គាប់ដើម្បីឱ្យផ្សាយដំណឹងល្អ និង ធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដល់អស់អ្នកដែលជឿចំឱ្យបានការអត់ទោសពីអំពើបាប ។ [ម៉ាថាយ 28:19] ។ ប៉ុន្តែទ្រង់បានបង្គាប់ពីមុនថាពួកគេចែកចាយនិមិត្តសញ្ញាពិសិដ្ឋនៃរូបកាយ និងឈាមរបស់គាត់តាមគំរូរបស់ទ្រង់ [លូកា 22:19] ។ នេះគឺជាច្បាប់ដ៏វិសុទ្ធដែលមិនអាចរំលោភបាន និងជានិរន្តរ៍ ដែលដាក់លើអស់អ្នកដែលបានចូលជំនួសសាវ័ក ដោយពួកគេទទួលបង្គាប់ឱ្យផ្សាយដំណឹងល្អ និងគ្រប់គ្រងការធ្វើពិធីបុណ្យ ។ ចេញពីនេះយើងសន្និដ្ឋានថាអ្នកដែលធ្វេសប្រហែសនូវការទាំងពីរនេះគេធ្វើពុតជាសាវ័ក ។

ប៉ុន្តែចុះយ៉ាងណាដែរចំពោះគ្រូគង្វាល? ប៉ុលមិនត្រឹមតែនិយាយពីខ្លួនគាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពីពួកគេទាំងអស់គ្នាពេលគាត់និយាយថា ៖ "នេះជារបៀបដែលមនុស្សត្រូវចាត់ទុកយើងជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាអ្នកមើលការខុសត្រូវរបស់

ព្រះ» ។ [១ កូរិនថូស 4:1] ។ ក៏ដូចជានៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា "ព្រមទាំងកាន់ខ្ជាប់តាមព្រះបន្ទូលដ៏ពិត ដូចជាបានបង្រៀនមកយើងហើយ ដើម្បីឱ្យអាចនឹងកំសាន្តចិត្តគេ ដោយសេចក្តីបង្រៀនដ៏ត្រឹមត្រូវ ហើយឱ្យបានផ្ចាញ់ដល់ពួកអ្នកដែលស្រដីទទឹង" [ទីតុស 1:9] ។ ចេញពីបទគម្ពីរទាំងនេះ និងស្រដៀងគ្នានេះដែលកើតឡើងជាញឹកញាប់ យើងអាចសន្និដ្ឋានថា នៅក្នុងមុខងាររបស់គ្រូគង្វាលក៏មានមុខងារពិសេសពីរនេះដែរ៖ ការប្រកាសដំណឹងល្អ និងរៀបចំធ្វើពិធីបុណ្យ ។ របៀបនៃការបង្រៀនមិនត្រឹមតែមាននៅក្នុងសម្តីជាសាធារណៈប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏មានការដាស់តឿនឯកជនផងដែរ ។ ដូច្នេះ ប៉ុលហៅពួកអេភេសូរឱ្យធ្វើជាសាក្សីថា គាត់បានថយចុះពីអ្វីដែលមិនមានប្រយោជន៍បំផុតនោះទេ ប៉ុន្តែបានព្រមាន និងបង្រៀនពួកគេជាសាធារណៈ និងពីផ្ទះមួយទៅផ្ទះមួយ ផ្លែងទីបន្ទាល់ដល់សាសន៍យូដា និងក្រិកដូចគ្នា ពីការប្រែចិត្ត និងសេចក្តីជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទ [កិច្ចការ 20:20-21] ។ ដូច្នេះ បន្តិចក្រោយមក ដែលគាត់នៅតែមិនឈប់ជួយពួកគេសូម្បីតែម្តងឡើយហើយដោយទឹកភ្នែកផង [កិច្ចការ 20:31] ។ តែវាមិនមែនជាបំណងពេលនេះរបស់ខ្ញុំគេក្នុងការលើកយកមកយ៉ាងលម្អិតពីអំណោយទានរបស់គ្រូគង្វាលល្អ តែត្រឹមតែចង្អុលបង្ហាញអ្វីដែលអ្នកដែលហៅខ្លួនថាជាគ្រូគង្វាលគួរតែទទួលស្គាល់ប៉ុណ្ណោះ ។ ដែលនោះគឺថា ពួកគេត្រូវបានចាត់មកក្រុមជំនុំមិនមែនជាកិច្ចការងាយស្រួលទេ គឺដោយគោលលិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងការណែនាំមនុស្សទៅកាន់សេចក្តីកោតខ្លាចព្រះពិតប្រាកដ ឱ្យធ្វើព័ន្ធកិច្ចដែលបរិសុទ្ធ និងព្រមទាំងរក្សានិងអនុវត្តន៍នូវការហ្វឹកហាត់ដែលត្រឹមត្រូវផង ។ ទៅកាន់អ្នកដែលត្រូវបានតែងតាំងអ្នកមើលការខុសត្រូវនៅក្នុងក្រុមជំនុំព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសថា៖ "នឹងទារឈាមពីដៃរបស់ពួកគេ" [អេភេសូរ 3:17-

18] ។ ទៅកាន់ពួកគេដែលប្រើពាក្យដែលប៉ុលបាននិយាយពីខ្លួនគាត់ថា ៖ "ត្រូវបណ្តាសាហើយខ្ញុំ ប្រសិនបើខ្ញុំមិនប្រកាសដំណឹងល្អ ក្នុងកាលដែលការបង្គាប់នេះត្រូវបានដាក់មកឱ្យខ្ញុំ" [១ កូរិនថូស 9:16-17] ។ ជាចុងក្រោយ អ្វីដែលសាវកធ្វើសម្រាប់លោកិយទាំងមូល នោះគ្រូគង្វាលម្នាក់ៗគួរតែធ្វើសម្រាប់ហ្វូងចៀមរបស់ខ្លួន ដែលបានចាត់ឱ្យគាត់ធ្វើ ។

7. គ្រូគង្វាលត្រូវបានចងភ្ជាប់នឹងក្រុមជំនុំរបស់ខ្លួន

ទោះបីយើងប្រគល់ឱ្យគ្រូគង្វាលនីមួយៗក្នុងក្រុមជំនុំរបស់គាត់ក៏ដោយ ក៏យើងមិនបដិសេធថាគ្រូគង្វាលដែលត្រូវបានចងភ្ជាប់នឹងក្រុមជំនុំមួយអាចជួយក្រុមជំនុំផ្សេងទៀតបានដែរ ទោះជាមានការរំខានណាមួយកើតឡើងដែលតម្រូវឱ្យមានវត្តមានរបស់គាត់ ឬប្រសិនបើត្រូវបានស្វែងរកដំបូន្មានពីគាត់អំពីបញ្ហាមិនច្បាស់លាស់មួយចំនួន ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីរក្សាសន្តិភាពក្នុងក្រុមជំនុំ បទលំដាប់លំដោយនេះគឺចាំបាច់ ៖ ដែលត្រូវចាត់ចែងកិច្ចការរបស់ខ្លួន ដើម្បីកុំឱ្យមានការភ័ន្តច្រឡំ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ វាយលុកដោយឥតមានគោលដៅ ប្រមូលផ្តុំគ្នាយ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់នៅកន្លែងតែមួយ ហើយបោះបង់ចោលក្រុមជំនុំរបស់ពួកគេ ដោយសារតែពួកគេខ្វល់ខ្វាយពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនជាជាងការកសាងក្រុមជំនុំ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ការរៀបចំនេះគួរតែត្រូវបានគេសង្កេតឃើញជាទូទៅតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន ៖ មនុស្សម្នាក់ៗ ដែលពេញចិត្តនឹងដែនកំណត់ផ្ទាល់ខ្លួន មិនគួរចូលទៅក្នុងខេត្តរបស់បុរសផ្សេងនោះទេ ។

នេះមិនមែនជាការផ្តល់យោបល់របស់មនុស្សទេ តែវាត្រូវបានកំណត់មកដោយព្រះផ្ទាល់ ។ ដោយសារយើងបានអានហើយថា ប៉ុលនិងបាណាបាសបានបង្កើតពួកអ្នកដឹកនាំនៅក្នុងក្រុមជំនុំនីមួយៗនៅលីស្ត្រា អាន់ទីយ៉ូក និងអេកូនៀម

[កិច្ចការ 14:22-23] ។ ហើយប៉ុលផ្ទាល់បានប្រាប់ឱ្យទីតុសតែងតាំងអ្នកដឹកនាំនៅគ្រប់ទីក្រុង [ទីតុស 1:5] ។ ដូច្នេះនៅកន្លែងមួយ ប៉ុលនិយាយពីអ្នកត្រួតត្រានៃពួកជំនុំភីលីព [ភីលីព 1:1] ។ នៅក្នុងកន្លែងផ្សេងទៀត ពីអាគីផើស ដែលជាអ្នកត្រួតត្រារបស់ក្រុមជំនុំកូឡូស [កូល៉ុស 4:17] ។ ហើយនៅក្នុងលូកា មានការអធិប្បាយគួរឱ្យកត់សម្គាល់មួយរបស់ប៉ុលទៅកាន់អ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំនៅអេភេសូរ [កិច្ចការ 20:18-19] ។

ដូច្នេះ អ្នកណាដែលទទួលយកការគ្រប់គ្រងនិងការមើលថែរក្សាក្រុមជំនុំមកដាក់ខ្លួនគួរតែដឹងថាគាត់ត្រូវបានចងដោយក្រឹត្យវិន័យនៃការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះហើយ ។ គាត់មិនត្រូវបានចងដូចវាទៅនឹង glebe (ដោយប្រើពាក្យរបស់មេធាវី) នោះគឺត្រូវបានចងនិងជាប់នឹងវាដូច្នេះគាត់មិនអាចផ្លាស់ទីជើងរបស់គាត់ចេញពីវាបានទេទោះបីជាសុខុមាលភាពសាធារណៈទាមទារវាក៏ដោយ ទោះបីជាមានការទាមទារត្រូវបានធ្វើឡើងដោយត្រឹមត្រូវ និងតាមលំដាប់លំដោយក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលត្រូវបានហៅទៅកន្លែងមួយ មិនគួរគិតថានឹងចាកចេញឬស្វែងរកនឹងដោះលែងទៅទេ (ចាត់ទុកវាជាប្រយោជន៍របស់ខ្លួន) ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើមានការចាំបាច់សម្រាប់អ្នកណាម្នាក់ត្រូវផ្ទេរទៅកន្លែងផ្សេង គាត់នៅតែមិនគួរព្យាយាមដោះស្រាយរឿងនេះដោយខ្លួនឯងទេ ប៉ុន្តែត្រូវរង់ចាំអាជ្ញាធរសាធារណៈសិន ។

8. ការតែងតាំងអ្នកបម្រើព្រះបន្ទូល ៖ ពួកគ្រូគង្វាលជាអ្នកដឹកនាំ

ប៉ុន្តែ ដោយការត្រាស់ហៅដល់អស់អ្នកដែលគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំដោយមិនរើសអើងថាជា "បិស្សព" "អ្នកដឹកនាំ" "គ្រូគង្វាល" និង "អ្នកបម្រើ" ខ្ញុំបានធ្វើដូច្នេះស្របតាមការប្រើប្រាស់បទគម្ពីរ ដែលធ្វើការផ្លាស់ប្តូរទៅវិញទៅមកនៃពាក្យ

ទាំងនេះ ។ ចំពោះអស់អ្នកដែលធ្វើកិច្ចបម្រើផ្សាយនៃព្រះបន្ទូល វាត្រូវនឹងនាម ដែលហៅថា "ប៊ីស្សព" ។ ដូច្នេះ ក្នុងប៉ុល ពេលដែលគាត់បានបង្គាប់ទីតុសឱ្យ តែងតាំងអ្នកដឹកនាំសម្រាប់ក្រុងនីមួយៗ [ទីតុស 1:5] មានបន្តទៀតភ្លាមៗថា "ដ្បិតគួរឱ្យអ្នកត្រួតត្រាបានឥតសៅហ្មង" [ទីតុស 1:7; ១ ធីម៉ូថេ 3:1] ។ល។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀតគាត់រាក់ទាក់អ្នកត្រួតត្រាមួយចំនួននៅក្នុងក្រុមជំនុំ [ភីលីព 1:1] ។ ហើយនៅក្នុងកិច្ចការ វាទាក់ទងបែបនេះថា គាត់បានប្រមូលផ្តុំអ្នកត្រួតត្រានៅអេភេសូរ [កិច្ចការ 20:17] ជាអ្នកដែលគាត់ហៅថា "អ្នកត្រួតត្រា" នៅក្នុងសម្តីរបស់គាត់ [កិច្ចការ 20:28] ។

នៅទីនេះវាត្រូវតែត្រូវបានកត់សម្គាល់ថាមកដល់ចំណុចនេះយើងបានពិចារណាតែមុខងារទាំងនោះដែលត្រូវបានចូលរួមនៅក្នុងព័ន្ធកិច្ចនៃព្រះបន្ទូល ។ ប៉ុល ក៏មិនបាននិយាយអំពីអ្នកឯទៀតនៅក្នុងជំពូកទីបួននៃសំបុត្រទៅកាន់ពួកអេភេសូរ ដែលយើងបានលើកឡើងដែរ ។ [អេភេសូរ 4:11] ។ តែនៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់រ៉ូម [រ៉ូម 12:7-8] ហើយនៅក្នុងសំបុត្រទីមួយទៅកាន់កូរិនថូស [១ កូរិនថូស 12:28] គាត់បញ្ចូលផ្សេងទៀតជាចេស្តា អំណោយទាននៃការប្រោសឱ្យជា ការបកស្រាយ ការគ្រប់គ្រង និងការមើលថែរអ្នកក្រ ។ ខ្ញុំបានផ្ទោះចោលពីរ ដោយសារតែពួកវាគ្រាន់តែបណ្តោះអាសន្ន ដោយសារតែវាមិនសាកសមនឹងនិយាយច្រើន ។ បន្តែមានពីរដែលជាអចិន្ត្រៃយ៍ ៖ ការគ្រប់គ្រង និងមើលថែរអ្នកក្រ ។

អ្នកគ្រប់គ្រង [១ កូរិនថូស 12:28] ខ្ញុំជឿថា ជាចាស់ទុំដែលត្រូវបានរើសចេញពីមនុស្ស ដែលគេត្រូវបានមានទំនួលខុសត្រូវនឹងការរិះគន់នៃសីលធម៌និងការអនុវត្តវិន័យជាមួយនឹងអ្នកត្រួតត្រា ។ ដ្បិតម្នាក់មិនអាចបកស្រាយសម្តីរបស់

ខ្លួនថា "ជាការដឹកនាំចូរធ្វើដោយឧស្សាហ៍" [រ៉ូម 12:8] ។ ដូច្នេះ ព្រះវិហារនីមួយៗមានអ្នកដឹកនាំមួយ តាំងពីដើមដំបូងមក ដែលជ្រើសរើសពីអ្នកដែលគោរពដល់ព្រះ ម៉ឺងម៉ាត់ និងបរិសុទ្ធ ដែលមានយុត្តាធិការលើការកែកំហុស ។ អំពីវាយើងនឹងនិយាយនៅពេលក្រោយ ។ ឥឡូវនេះ បទពិសោធន៍ផ្ទាល់ច្បាស់ណាស់ថា លំដាប់បែបនេះមិនត្រូវបានកំណត់ត្រឹមមួយសម័យកាលនោះទេ ។ ដូច្នេះ តួនាទីដឹកនាំនេះចាំបាច់សម្រាប់មនុស្សគ្រប់វ័យ ។

9. អ្នកជំនួយ

ការថែរក្សាអ្នកក្រត្រូវបានប្រគល់ដល់អ្នកជំនួយ ។ ទោះជាយ៉ាងណា មានពីរប្រភេទដែលនិយាយនៅក្នុងសំបុត្ររបស់រ៉ូម ៖ "ការចែកទាន ចូរចែកដោយចិត្តស្មោះ...ការមេត្តាករុណាចូរធ្វើដោយចិត្តរីករាយចុះ ។" [រ៉ូម 12:8] ។ ដោយសារតែវាប្រាកដថាប៉ុលកំពុងនិយាយអំពីមុខងារជាសាធារណៈរបស់ក្រុមជំនុំនោះច្បាស់ជាមានថ្នាក់ពីរខុសពីគ្នា ។ លុះតែការវិនិច្ឆ័យរបស់ខ្ញុំបានបោកបញ្ឆោតខ្ញុំក្នុងប្រការទី១ គាត់ចាត់តាំងឱ្យមានអ្នកជំនួយ ។ ប៉ុន្តែទីពីរសំដៅលើអ្នកដែលបានលះបង់ខ្លួនដើម្បីមើលថែអ្នកក្រ និងអ្នកឈឺ ។ ក្នុងចំណោមស្ត្រីមេម៉ាយប្រភេទនេះ ដែលប៉ុលបាននិយាយទៅកាន់ធីម៉ូថេ [១ ធីម៉ូថេ 5:0-10] ។ ពួកស្ត្រីមិនអាចបំពេញមុខងារជាសាធារណៈក្រៅពីការលះបង់ថ្វាយខ្លួនដើម្បីមើលថែទាំជនក្រីក្រនោះទេ ។ ប្រសិនបើយើងទទួលយកវា (តាមដែលវាត្រូវតែទទួលយក) វានឹងមានអ្នកជំនួយពីរប្រភេទ ៖ មួយដើម្បីបម្រើក្រុមជំនុំក្នុងការចាត់ចែងកិច្ចការសម្រាប់ជនក្រីក្រ ។ ម្នាក់ផ្សេងទៀត ក្នុងការថែទាំអ្នកក្រខ្លួនឯង ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាពាក្យ διακονία ផ្ទាល់វាមានលក្ខណៈទូលំទូលាយក៏ដោយ ក៏បទគម្ពីរកំណត់ជាពិសេសថាជាអ្នកជំនួយ ដែលក្រុមជំនុំបានតែងតាំងឱ្យចែក

ទាន និងមើលថែជនក្រីក្រ និងបម្រើ ជាអ្នកមើលការខុសត្រូវនៃហិបរួមរបស់មនុស្សក្រីក្រ ។ ប្រភពដើម ការបង្គាប់ និងមុខងាររបស់ពួកគេត្រូវបានពិពណ៌នាដោយ លូកា នៅក្នុងកិច្ចការ [កិច្ចការ 6:3] ។ នៅពេលដែលជនជាតិក្រិចចាប់ផ្តើមមានពាក្យចចាមអារ៉ាមថាស្ត្រីមេម៉ាយរបស់ពួកគេត្រូវបានគេព្រងើយកន្តើយក្នុងការសង្គ្រោះអ្នកក្រីក្រ នោះសាវ័កបានលេសថាពួកគេមិនអាចបំពេញមុខងារទាំងពីរបានទេ (ការអធិប្បាយព្រះបន្ទូលនិងការបម្រើនៅតុ) បានសុំឱ្យហ្វូងមនុស្សជ្រើសរើសមនុស្សប្រាំពីរនាក់ ជាមនុស្សទៀងត្រង់ ដែលពួកគេអាចប្រគល់ភារកិច្ចនេះបាន ។ [កិច្ចការ 6:1] ។ នេះជាប្រភេទនៃអ្នកជំនួយដែលក្រុមជំនុំជំនាន់ពួកសាវកមាន ហើយជាអ្វីដែលយើងគួរតែយកតាមគំរូរបស់ពួកគេដែរ ។

(ការត្រាស់ហៅ សិទ្ធិអំណាច និងការតែងតាំងអ្នកដឹកនាំ 10-16)

10. ការត្រាស់ហៅតាមលំដាប់លំដោយគឺចាំបាច់

ប៉ុន្តែក្នុងកាលដែល "គ្រប់ការទាំងអស់គួរតែសម្រេចដោយត្រឹមត្រូវនិងមានលំដាប់លំដោយផង" [១ កូរិនថូស 14:40] ក្នុងជំនុំដ៏វិសុទ្ធ គ្មានអ្វីដែលត្រូវរក្សាតាមលំដាប់លំដោយ ជាងការបង្កើតការដឹកនាំឡើយ ។ គ្មានកន្លែងណាដែលមានគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងជាងនេះទេ ប្រសិនបើអ្វីៗត្រូវបានធ្វើមិនទៀងទាត់ ។ ដូច្នេះហើយ ដើម្បីកុំឱ្យមនុស្សដែលឡូឡា និងបង្កបញ្ហាមិនគួរប្រញាប់ប្រញាល់ទទួលយកមកដាក់ខ្លួនឯងនូវការបង្រៀន ឬគ្រប់គ្រងឡើយ (ដែលអាចនឹងកើតឡើង) ជាពិសេសត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ថា គ្មាននរណាម្នាក់គួរទទួលមុខងារជាសាធារណៈនៅក្នុងក្រុមជំនុំដោយមិនត្រូវបានគេហៅនោះទេ ។ ដូច្នេះ បើអ្នកដែលត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាអ្នកបម្រើពិតនៃក្រុមជំនុំ នោះគាត់ត្រូវតែត្រូវបានហៅ

ជាមុនសិន [ហេព្រើរ 5:4] បន្ទាប់មក គាត់ត្រូវតែឆ្លើយតបទៅនឹងការត្រាស់ហៅរបស់គាត់ ពោលគឺគាត់ត្រូវតែទទួលយក និងអនុវត្តកិច្ចការដែលបានណែនាំមក។ ជាញឹកញាប់យើងអាចកត់សម្គាល់រឿងនេះនៅក្នុងប៉ុល ដែលនៅពេលដែលគាត់ចង់សរសើរដល់ភាពជាសាវ័ករបស់គាត់ ស្នើរតែតែងតែសំដៅទៅលើការត្រាស់ហៅរបស់គាត់ជាមួយនឹងភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់ក្នុងការបំពេញមុខងាររបស់គាត់ [រ៉ូម 1:1; ១ កូរិនថូស 1:1]។ បើអ្នកបំរើរបស់ព្រះគ្រិស្តដ៏ពូកែម្នាក់មិនហ៊ានទាមទារសិទ្ធិអំណាចសម្រាប់ខ្លួនគាត់ដើម្បីស្តាប់នៅក្នុងក្រុមជំនុំ - ដែលបានរក្សាទុកនៅលើទីតាំងដែលគាត់ត្រូវបានតែងតាំងដោយការបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ហើយអនុវត្តដោយស្មោះត្រង់នូវអ្វីដែលបានសន្យា - តើវានឹងទៅជាភាពអៀនខ្មាសក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់ ដោយគ្មានមួយ ឬទាំងពីរនេះ ដើម្បីទាមទារកិត្តិយសប្រភេទនេះសម្រាប់ខ្លួនមែនទេ? ប៉ុន្តែដោយសារតែយើងបានប៉ះខាងលើលើភាពចាំបាច់នៃការបំពេញមុខងារនេះ សូមឱ្យយើងដោះស្រាយពីការត្រាស់ហៅតែមួយចុះ។

11. ការត្រាស់ហៅខាងក្រៅនិងខាងក្នុង

ការនិយាយលើបញ្ហានេះមាន ៤ ចំណុច៖ ដើម្បីឱ្យយើងអាចដឹងថា (១) តើពួកគេគួរជាអ្នកដឹកនាំបែបណា (២) របៀបណា និង (៣) តើពួកគេគួរតែងតាំងដោយនរណា និង (៤) ដោយពិធី ឬពិធីអ្វី ដែលគួរតែត្រូវបានលើកឡើង។

ខ្ញុំកំពុងនិយាយអំពីការត្រាស់ហៅខាងក្រៅ និងដ៏ឧឡារិក ដែលទាក់ទងនឹងសណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈរបស់ក្រុមជំនុំ។ ខ្ញុំឆ្លងកាត់ការត្រាស់ហៅសម្ងាត់នោះដែលអ្នកដឹកនាំនីមួយៗដឹងខ្លួននៅចំពោះព្រះ ហើយដែលមិនមានក្រុមជំនុំណាធ្វើ

ជាសាក្សីទេ ។ ប៉ុន្តែមានសាក្សីដ៏ល្អនៃចិត្តរបស់យើងថា យើងទទួលបានតំណែង ដែលបានស្នើឡើង មិនមែនដោយមហិច្ឆិតា ឬភាពឆោតល្ងង់ មិនមែនដោយ សេចក្តីប្រាថ្នាអាត្មានិយមផ្សេងទៀតនោះទេ ប៉ុន្តែដោយការកោតខ្លាចដោយ ស្មោះចំពោះព្រះ និងបំណងប្រាថ្នាដើម្បីកសាងក្រុមជំនុំ ។ នោះពិតជាចាំបាច់ សម្រាប់យើងម្នាក់ៗ (ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយ) ប្រសិនបើយើងចង់ឱ្យកិច្ចបម្រើ ផ្សាយរបស់យើងត្រូវបានយល់ស្របដោយព្រះ ។

ទោះជាមានមនុស្សម្នាក់មករកវាដោយមនសិការអាក្រក់ក៏ដោយ ក៏គាត់ត្រូវបាន គេហៅយ៉ាងត្រឹមត្រូវនៅចំពោះវត្តមាននៃក្រុមជំនុំ បើអំពើទុច្ចរិតរបស់គាត់មិន បានបើកចំហ ។ បុរសក៏និយាយជាទូទៅអំពីឧបាសកថាគេហៅទៅក្រសួងពេល ឃើញថាខ្លួនសម និងមានសមត្ថភាពក្នុងការហាត់ប្រាណ ។ ដើម្បីឱ្យប្រាកដ ការរៀនសូត្របានចូលរួមជាមួយការគោរពបូជា និងអំណោយផ្សេងទៀតរបស់ត្រូ គង្វាលល្អ គឺជាប្រភេទនៃការរៀបចំសម្រាប់វា ។ អស់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់បាន កំណត់សម្រាប់តំណែងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បែបនេះ ដំបូងឡើយ ទ្រង់ផ្តត់ផ្គង់អារ៉ុធដែល តម្រូវឱ្យបំពេញ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេមកដោយដៃទទេ ហើយមិនបានរៀបចំទុកជាមុ ន ។ ដូច្នោះហើយ ប៉ុល នៅក្នុងសំបុត្ររបស់គាត់ទៅកាន់ពួកកូរិនថូស នៅ ពេលដែលគាត់បានធ្វើការពិភាក្សាអំពីការិយាល័យទាំងនេះ ជាដំបូងបានពិនិត្យ មើលអំណោយដែលអ្នកដែលបំពេញមុខងារគួរតែពូកែ ។ [I Cor. 12:7-11] តែកាលដែលនេះជាចំណងជើងទីមួយនៃចំណងជើងបួនដែលខ្ញុំបានដាក់មក នោះចូរយើងមើលវាទាំងអស់គ្នា ។

12. តើអ្នកណាអាចក្លាយជាអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ? វាកើតឡើងដោយរបៀប ណា

នៅក្នុងបទគម្ពីរ [ទីតុស 1:7; ១ ធីម៉ូថេ 3:1-7] ប៉ុលបានកំណត់យ៉ាងពេញលេញថាតើអ្នកគ្រប់គ្រងប្រភេទណាដែលត្រូវជ្រើសរើស ។ សរុបមក មានតែអ្នកដែលត្រូវបានជ្រើសរើស ជាអ្នកដែលមានគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ និងជាជីវិតបរិសុទ្ធ ដោយមិនមានភាពល្បីល្បាញដោយសារកំហុសណាមួយដែលអាចដកហូតសិទ្ធិអំណាច និងធ្វើឱ្យខូចដល់កិច្ចបម្រើព្រះ ។ [១ ធីម៉ូថេ 3:2-3; ទីតុស 1:7-8] ។ ការទាមទារដែលអនុវត្តដល់អ្នកជំនួយនិងអ្នកដឹកនាំ [១ ធីម៉ូថេ 3:8-13] ។ យើងត្រូវតែមើលឃើញជានិច្ចថា ពួកគេមានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់និងសមល្មមនឹងបន្ទុកដែលដាក់មកលើពួកគេ ពោលគឺពួកគេត្រូវបានណែនាំក្នុងជំនាញទាំងនោះដែលចាំបាច់សម្រាប់ការចាកចេញទៅរកតំណែងរបស់ពួកគេ ។ យ៉ាងនេះ ព្រះគ្រីស្ទ ពេលទ្រង់ប្រៀបនឹងចាត់ពួកសាវ័កឱ្យចេញទៅ ទ្រង់បានបំពាក់អាវុធ និងឧបករណ៍ដែលពួកគេត្រូវមាន ។[លូកា 21:15; 24:49; ម៉ាកុស 16:15-18; កិច្ចការ 1:8] ។ ហើយប៉ុលដោយបានគូររូបភាពនៃអ្នកគ្រប់គ្រងល្អនិងពិតប្រាកដរួច បានណែនាំធីម៉ូថេមិនឱ្យប្រលូកប្រឡាក់ខ្លួនគាត់ដោយការជ្រើសរើសអ្នកណាខុសពីនោះឡើយ [១ ធីម៉ូថេ 5:22] ។

ខ្ញុំសំដៅលើគុនកិរិយា"របៀប" មិនមែនទៅពិធីនៃការជ្រើសរើសទេ ប៉ុន្តែសំដៅលើការកោតស្ងប់ស្ងែងខាងសាសនា ដែលគួរតែត្រូវបានគេសង្កេតឃើញនៅក្នុងសកម្មភាពជ្រើសរើស ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ការតមអាហារ និងការអធិស្ឋានដែលលូកានិយាយអំពីអ្នកជឿបានប្រើនៅពេលពួកគេបង្កើតអ្នកដឹកនាំ [កិច្ចការ 14:23 ។ល។] ។ ដោយសារពួកគេយល់ថាពួកគេកំពុងធ្វើរឿងធ្ងន់ធ្ងរបំផុត ពួកគេមិនហ៊ានព្យាយាមអ្វីក្រៅពីការគោរព និងការយកចិត្តទុកដាក់ខ្ពស់បំផុត ។

ប៉ុន្តែ ពួកគេបានអនុវត្តក្នុងខ្លួនពួកគេជាពិសេសនូវការអធិស្ឋាន ដែលពួកគេបានអង្វរពីព្រះជាព្រះវិញ្ញាណនៃការទូន្មាន និងឆន្ទៈ [អេសាយ 11:2].

13. តើអ្នកណាគួរជ្រើសអ្នកដឹកនាំ?

ចំណុចទីបីក្នុងការពិភាក្សារបស់យើងគឺ៖ តើអ្នកណាគួរជ្រើសរើសអ្នកដឹកនាំ? ការបោះឆ្នោតរបស់ពួកសាវ័កមិនមានច្បាប់ច្បាស់លាស់ក្នុងរឿងនេះទេ ព្រោះវាខុសពីការត្រាស់ហៅរបស់អ្នកឯទៀត។ ដោយសារតែវាជាកិច្ចការដ៏វិសេសវិសាលមួយ ដើម្បីបង្ហាញវាឱ្យឃើញច្បាស់ដោយសញ្ញាណដែលគួរឱ្យកត់សម្គាល់ជាងនេះ អ្នកដែលត្រូវបញ្ចេញវាត្រូវតែត្រូវបានត្រាស់ហៅ និងតែងតាំងដោយព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់។ ដូច្នេះ ដោយមិនមានជម្រើសរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែដោយការបង្គាប់របស់ព្រះ និងព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ ពួកគេបានក្រវាត់ខ្លួនសម្រាប់កិច្ចការរបស់ពួកគេ។ ហេតុដូច្នេះហើយបានជានៅពេលដែលសាវ័កចង់ដាក់មនុស្សម្នាក់ទៀតជំនួសយូដាស គេមិនហ៊ានបញ្ចេញឈ្មោះឱ្យប្រាកដទេ ប៉ុន្តែត្រូវនាំមនុស្សពីរនាក់មក ដើម្បីឱ្យព្រះអម្ចាស់ប្រកាសតាមរយៈការចាប់ឆ្នោតថា តើអ្នកណាក្នុងចំណោមអ្នកទាំងពីរនេះនឹងមកជំនួសគាត់ [កិច្ចការ 1:23-26]។ នៅក្នុងន័យមួយដែលគួរតែបានយល់នូវសម្តីរបស់ប៉ុលថា គាត់មិនត្រូវបានបង្កើតឱ្យក្លាយជា "សាវ័កដោយសារមនុស្ស ឬតាមរយៈមនុស្សទេ តែតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទនិងព្រះវរបិតាវិញ" [កាឡាទី 1:1; ប្រៀបធៀប ខ12]។ ចំណុចទីមួយ - "ដោយមនុស្ស" - គាត់មានដូចគ្នាជាមួយនឹងអ្នកបម្រើព្រះទាំងអស់នៃព្រះបន្ទូល។ គ្មាននរណាម្នាក់អាចបំពេញកិច្ចការនេះបានត្រឹមត្រូវទេ លុះត្រាតែព្រះជាម្ចាស់ត្រាស់ហៅគាត់មក។ ចំណុចមួយទៀតគឺត្រឹមត្រូវ និងប្លែកសម្រាប់គាត់។ ដូច្នេះ ពេលដែលគាត់លើកតម្កើងរឿងនេះ គាត់មិនត្រឹមតែ

អួតថា គាត់មានត្រឹមតែអ្វីដែលគ្រូគង្វាលដោយស្របច្បាប់មានប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគាត់ក៏ពាក់សញ្ញានៃសាវ័កដែរ ។ ដោយសារមានអ្នកនៅក្នុងចំណោមពួកកាឡាទីដែលព្យាយាមដកអំណាចរបស់គាត់ ធ្វើឱ្យគាត់ក្លាយជាសិស្សធម្មតាជំនួសដោយសាវ័កដើមវិញ នោះប៉ុលដើម្បីការពារសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃការបង្រៀនរបស់គាត់ដែលគាត់ដឹងថាត្រូវបានវាយប្រហារដោយសម្ងាត់ ។ ភាពចាំបាច់ត្រូវតែបង្ហាញថាគាត់មិនទាបជាងសាវ័កដទៃទៀតក្នុងគ្រប់ទិដ្ឋភាពទាំងអស់នោះទេ ។ ដូច្នោះហើយ គាត់ប្រកាសថា គាត់មិនត្រូវបានជ្រើសរើសដោយការសម្រេចចិត្តរបស់មនុស្សដូចអ្នកត្រួតត្រាទូទៅនោះទេ ប៉ុន្តែដោយមាត់ ហើយបង្ហាញព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ ។

14. ភ្នាក់ងារមនុស្ស

គ្មានមនុស្សដែលមានប្រាជ្ញាណានឹងបដិសេធថា អ្នកដែលត្រូវតែងតាំងអ្នកគ្រប់គ្រងគឺនៅក្នុងន័យទាំងអស់ស្របទៅនឹងការគ្រាស់ហៅដោយស្របច្បាប់នោះទេ ចាប់តាំងពីមានបទគម្ពីរជាច្រើនដែលបញ្ជាក់ពីការអនុវត្តនេះ ។ នេះក៏មិនខុសនឹងការលើកឡើងរបស់ប៉ុលដែរ ដែលគ្រាន់តែបានដកស្រង់ថាគាត់ "មិនមែនបញ្ជូនមកដោយមនុស្សឬតាមរយៈមនុស្សទេ" [កាឡាទី 1:1] ។ដោយឃើញថាគាត់កំពុងនិយាយនៅទីនោះមិនមែនជាការជ្រើសរើសអ្នកបម្រើធម្មតាទេ ប៉ុន្តែអះអាងដោយខ្លួនគាត់នូវអ្វីដែលប្លែកសម្រាប់សាវ័ក ។ ទោះជាយ៉ាងនោះក៏ដោយព្រះអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ក្នុងការអនុវត្តសិទ្ធិតែមួយរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានចាត់តាំងប៉ុលផងដែរ ប៉ុន្តែនៅក្នុងវិធីដូចជាក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ដើម្បីប្រើប្រាស់ការប្រៀនប្រដៅនៃការហៅថាជាក្រុមជំនុំ ។ សម្រាប់នោះគឺការសរសេររបស់លូកា ៖ "នោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានបន្ទូលប្រាប់ថា ចូរញែកបាណាបាសនិងសុលចេញ

ឱ្យខ្ញុំ សម្រាប់ការងារដែលខ្ញុំហៅគេឱ្យធ្វើ" [កិច្ចការ 13:2] ។ តើគោលបំណង នៃការញែកចេញ និងការដាក់ដៃលើបន្ទាប់ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានបញ្ជាក់ពី ជម្រើសរបស់ទ្រង់ លើកលែងតែសម្រាប់រក្សាការប្រៀនប្រដៅក្នុងក្រុមជំនុំក្នុង ការតែងតាំងអ្នកបម្រើតាមរយៈមនុស្ស? ដូច្នេះ ព្រះទ្រង់យល់ព្រមតាមលំដាប់ លំដោយនេះដោយឧទាហរណ៍យ៉ាងច្បាស់លាស់ បន្ទាប់ពីបានប្រកាសថាទ្រង់បាន តែងតាំងសាវ័កប៉ុលដល់សាសន៍ដទៃ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ទ្រង់នឹងឱ្យគាត់ចាត់ តាំងដោយក្រុមជំនុំ ។ ចំណុចដូចគ្នាអាចត្រូវបានកត់សម្គាល់នៅក្នុងការជ្រើស រើស Matthias [កិច្ចការ 1:23] ។ ជ្បិតព្រោះមុខងារជាសាវ័កមានសារៈសំខាន់ ខ្លាំងណាស់ ដែលគេមិនហ៊ានជ្រើសរើសមនុស្សណាម្នាក់សម្រាប់ឋានៈនោះ ទើប គេនាំយកពីរនាក់មក ឱ្យម្នាក់ដែលត្រូវចាប់ឆ្នោតយក ។ ដូច្នេះ ជម្រើសមានទី បន្ទាល់បើកចំហពីស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែលំដាប់លំដោយនៃក្រុមជំនុំមិនត្រូវបានគេធ្វេស ប្រហែសឡើយ ។

15. ការបោះឆ្នោតរបស់មនុស្ស

ឥឡូវនេះ មានម្នាក់សួរថាតើអ្នកបម្រើគួរតែត្រូវបានជ្រើសរើសដោយក្រុមជំនុំ ទាំងមូល ឬដោយអ្នករួមការងារ និងអ្នកចាស់ទុំដែលត្រូវបានមាននាទីពិនិត្យពី សីលធម៌ ឬថាតើគាត់គួរតែត្រូវតែងតាំងដោយសិទ្ធិអំណាចរបស់មនុស្សតែម្នាក់ឬ យ៉ាងណា ។

អ្នកទាំងនោះដែលផ្តល់សិទ្ធិអំណាចទៅកាន់មនុស្សតែម្នាក់បានលើកអ្វីដែលប៉ុ លនិយាយទៅទីតុស ៖ "ខ្ញុំបានទុកឱ្យអ្នកនៅកោះក្រេត ដើម្បីរៀបចំការដែលនៅ ខ្វះ...ហើយនឹងតាំងឱ្យមានពួកចាស់ទុំនៅគ្រប់ទាំងទីក្រុង" [ទីតុស 1:5] ។ ដូច្នេះក៏ទៅកាន់ធីម៉ូថេថា ៖ "កុំប្រញាប់ដាក់ដៃលើអ្នកណា" [១ ធីម៉ូថេ 5:22]

ប៉ុន្តែ ពួកគេត្រូវបានបញ្ឆោត ប្រសិនបើពួកគេគិតថា ដែលធីម៉ូថេ គ្រប់គ្រង នៅអេភេសូរ ឬទីតុស នៅកោះក្រេត ដែលម្នាក់ៗបានរៀបចំអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងតាម ការសម្រេចចិត្តរបស់ខ្លួននោះ ។ ព្រោះពួកគេលើសសល់ត្រឹមតែផ្តល់ដំបូន្មានល្អៗ ដល់មនុស្សប៉ុណ្ណោះ មិនមែនថាគេតែម្នាក់ឯង មិនអើពើនឹងអ្នកឯទៀតទេ អាច ធ្វើតាមចិត្តនោះឡើយ!

ហើយក្រែងខ្ញុំហាក់ដូចជាក្លែងបន្លំភស្តុតាង ខ្ញុំនឹងបញ្ជាក់ចំណុចរបស់ខ្ញុំដោយ ឧទាហរណ៍ស្រដៀងគ្នានេះ ។ សម្រាប់ លូកា រៀបរាប់ថា អ្នកដឹកនាំត្រូវបាន តែងតាំងតាមរយៈក្រុមជំនុំដោយប៉ុល និងបាណាបាស ។ ប៉ុន្តែទន្ទឹមនឹងនោះ គាត់បានកត់សម្គាល់ពីវិធី ឬមធ្យោបាយ នៅពេលដែលគាត់និយាយថា វាត្រូវ បានធ្វើដោយការបោះឆ្នោត- "អ្នកបោះឆ្នោតជ្រើសរើសដោយការបង្ហាញដៃនៅ គ្រប់ក្រុមជំនុំ" គាត់និយាយដូច្នេះ [កិច្ចការ 14:23] ។ ដូច្នេះ សាវ័កទាំងពីរ នាក់នេះបាន "បង្កើត" ពួកគេ ប៉ុន្តែក្រុមទាំងមូល ដូចដែលជាទម្លាប់របស់ សាសន៍ក្រិកក្នុងការបោះឆ្នោត បានប្រកាសថាខ្លួនចង់នរណាដោយការលើក ដៃ ។ ស្រដៀងគ្នានេះដែរ ប្រវត្តិវិទូរ៉ូម៉ាំងតែងតែនិយាយថាកុងស៊ុលដែលបាន ប្រជុំសភា "បង្កើត" ចៅក្រមថ្មីដោយគ្មានហេតុផលផ្សេងក្រៅពីថាគាត់បាន ទទួលសន្លឹកឆ្នោតដើរតួជាអ្នកសម្របសម្រួលប្រជាជននៅក្នុងការបោះឆ្នោត ។

ប្រាកដណាស់ ប៉ុលមិនទំនងជាអនុញ្ញាតឱ្យធីម៉ូថេ និងទីតុសច្រើនជាងការ អះអាងដោយខ្លួនគាត់ទេ ។ ប៉ុន្តែយើងមើលឃើញថា វាជាទម្លាប់របស់គាត់ក្នុង ការ "បង្កើត" អ្នកត្រួតត្រាដោយការបោះឆ្នោតរបស់មនុស្ស ។ ដូច្នេះហើយ ប្រការខាងលើត្រូវបានយល់ឱ្យបានច្បាស់ ដើម្បីកុំឱ្យបាត់បង់ផ្នែកណាមួយនៃសិទ្ធិ និងសេរីភាពទូទៅរបស់ក្រុមជំនុំ ។ ដូច្នេះ Cyprian និយាយពីវាបានល្អនៅ

ពេលដែលគាត់ប្រកែកថាការជ្រើសរើសអ្នកគ្រប់គ្រងនៅចំពោះមុខមនុស្សទាំងអស់និងភស្តុតាងនៃតម្លៃនិងកាយសម្បទារបស់គាត់ដោយការសំរេចចិត្តនិងទីបន្ទាល់ជាសាធារណៈបានមកពីសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ ។ ពិតប្រាកដណាស់ យើងឃើញថា នេះត្រូវបានគោរពតាមបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ ក្នុងករណីពួកសង្ឃលេវីថា មុនពេលការញែកខ្លួនជាបរិសុទ្ធ នោះពួកគេត្រូវបាននាំមកនៅចំពោះមុខប្រជាជន ។ [លេវីវិន័យ 8:4-6; ជនគណនា 20:26-27] ។ ក្នុងរបៀបដូចគ្នាម៉ាធាសត្រូវបានតែងតាំងជាក្រុមរបស់ពួកសាវក ។ ក្នុងរបៀបដូចគ្នាអ្នកជំនួយទាំងប្រាំពីរត្រូវបានតាំងឡើងជាមួយនឹងការមើលរបស់មនុស្សនិងការយល់ស្របរបស់ពួកគេ [កិច្ចការ 1:15; 6:2-7] ។ "ឧទាហរណ៍ទាំងនេះ" Cyprian បាននិយាយថា "បង្ហាញពីការតែងតាំងសង្ឃដែលត្រូវកើតឡើងនៅក្នុងវត្តមាននិងការដឹងឮពីប្រជារាស្ត្រ ដើម្បីឱ្យការតែងតាំងដែលត្រូវបានសាកល្បងដោយសាក្សីទាំងអស់បានយុត្តិធម៌និងស្របច្បាប់ ។"

ដូច្នេះហើយ យើងប្រកាន់ថា ការត្រាស់ហៅរបស់អ្នកដឹកនាំនេះគឺស្របច្បាប់ស្របតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នៅពេលដែលអស់អ្នកដែលហាក់ដូចជាសមត្រូវបានតាំងឡើងដោយការយល់ព្រម និងការយល់ស្របពីមនុស្ស ។ ជាងនេះទៅទៀត គ្រូគង្វាលផ្សេងទៀតគួរតែធ្វើជាអធិបតីក្នុងការបោះឆ្នោត ដើម្បីកុំឱ្យហ្វូងមនុស្សប្រព្រឹត្តខុស ទាំងដោយចេតនាទុច្ចរិត ឬដោយអសណ្តាប់ធ្នាប់ ។

16. ការតែងតាំង

វានៅសល់ពិធីនៃការតែងតាំង ដែលយើងបានទុកនៅកន្លែងចុងក្រោយនៅក្នុងការត្រាស់ហៅ ។ វាច្បាស់ណាស់ថានៅពេលដែលសាវ័កបានទទួលយកមនុស្សណាម្នាក់ឱ្យចូលរួមក្នុងព័ន្ធកិច្ច ពួកគេមិនប្រើពិធីផ្សេងក្រៅពីការដាក់ដៃលើនោះ

ទេ ។ ខ្ញុំវិនិច្ឆ័យថា ពិធីនេះកើតចេញពីទំនៀមទម្លាប់របស់ជនជាតិហេព្រើរ ដែលដូចដែលវាត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះ ដោយការដាក់ដៃលើអ្វីដែលពួកគេប្រាថ្នាចង់ទទួលពរ និងឧទ្ទិសថ្វាយ ។ ដូច្នេះ យ៉ាកុបដែលបម្រុងនឹងឱ្យពរដល់អេប្រាអ៊ីម និងម៉ាណាសេ ក៏ដាក់ដៃលើក្បាលពួកគេដែរ [លោកុប្បត្តិ 48:14] ។ ព្រះអម្ចាស់របស់យើងបានធ្វើតាមការអនុវត្តនេះ នៅពេលទ្រង់អធិស្ឋានសម្រាប់ក្មេងៗ [ម៉ាថាយ 19:15] ។ ក្នុងន័យតែមួយ ខ្ញុំគិតថាសាសន៍យូដាបានដាក់ដៃរបស់ពួកគេនៅលើយញ្ញបូជាតាមការរៀបរាប់នៃក្រឹត្យវិន័យ [ជនគណនា 8:12; 27:23; លេវីវិន័យ 1:4; 3:2, 8, 13; 4:4, 15, 24, 29, 33; ។ល។] ។ ដូចគ្នាដែរសាវកបានបង្ហាញថាការដាក់ដៃលើក្បាលដែលពួកគេកំពុងថ្វាយដល់ព្រះ ដែលមកពីទ្រង់នោះពួកគេបានទទួលឱ្យចូលនៅក្នុងព័ន្ធកិច្ច ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេបានប្រើវាដែរជាមួយនឹងអ្នកដែលពួកគេដាក់នូវព្រះគុណដែលមើលឃើញនៃព្រះវិញ្ញាណ [កិច្ចការ 19:6] ។ យ៉ាងណា នេះជាពិធីត្រឹមត្រូវដែលប្រើនៅពេលដែលពួកគេហៅនរណាម្នាក់មកកាន់ព័ន្ធកិច្ចក្រុមជំនុំ ។ ក្នុងរបៀបនេះ ពួកគេញែកគ្រូគង្វាលនិងគ្រូបង្រៀននិងអ្នកជំនួយទុក ។

ថ្វីត្បិតតែមិនមានទស្សនៈសម្រាប់ដែលបានរៀបចំក៏ដោយ ដោយសារតែយើងឃើញវានៅក្នុងការប្រើប្រាស់ជាបន្តជាមួយសាវ័ក ការរក្សាយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្នរបស់ពួកគេគួរតែបម្រើជំនួសគំនិតហើយ ។ ហើយប្រាកដណាស់ វាមានប្រយោជន៍សម្រាប់សេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់ព័ន្ធកិច្ច ដែលត្រូវណែនាំដល់មនុស្សដោយសញ្ញាបែបនេះ ក៏ដូចជាព្រមានអ្នកដែលបានតែងតាំងថាគាត់មិនមែនជាច្បាប់សម្រាប់ខ្លួនគេទៀតទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានចងភ្ជាប់ជាមួយការបម្រើចំពោះព្រះ និងក្រុមជំនុំ ។ ជាងនេះទៅទៀត វានឹងមិនមានសញ្ញាទទេឡើយ ប្រសិនបើវាត្រូវបានស្តារឡើង

វិញនូវប្រភពដើមពិតប្រាកដរបស់វា ។ ប្រសិនបើព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះមិនបង្កើតអ្វី ដោយគ្មានមូលហេតុនៅក្នុងក្រុមជំនុំ នោះយើងគួរតែមានអារម្មណ៍ថាពិធីនេះ ចាប់តាំងពីវាបានបន្តពីទ្រង់មក គឺមិនឥតប្រយោជន៍ទេ ប្រសិនបើវាមិនត្រូវ បានប្រែក្លាយទៅជាការរំលោភបំពានអបិយជំនឿ ។ ជាចុងក្រោយ យើងត្រូវតែ យល់ថា ហ្វូងមនុស្សទាំងមូលមិនបានដាក់ដៃលើអ្នកបម្រើទេ ប៉ុន្តែមានតែគ្រូ គង្វាលប៉ុណ្ណោះដែលធ្វើដូច្នេះ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី វាមិនប្រាកដប្រជាទេថាតើ មនុស្សមួយចំនួនតែងតែដាក់ដៃរបស់ពួកគេឬអត់ ។ ប៉ុន្តែវាច្បាស់ណាស់ថា នេះត្រូវបានធ្វើឡើងក្នុងករណីរបស់អ្នកជំនួយ ប៉ុល និងបាណាបាស និងអ្នកខ្លះ ទៀត [កិច្ចការ 6:6; 13:3] ។ ប៉ុន្តែប៉ុលនៅកន្លែងផ្សេងបានរំឭកថាគាត់ផ្ទាល់ មិនមែនជាសមាជិករបស់អ្នកផ្សេងទេ ដែលបានដាក់ដៃលើធីម៉ូថេ ។ "ខ្ញុំរំឭក អ្នករាល់គ្នា" គាត់និយាយថា "ឱ្យដាស់តឿនអំណោយទានរបស់ព្រះ ដែលនៅ ក្នុងអ្នកដោយខ្ញុំដាក់ដៃលើ ។" [២ ធីម៉ូថេ 1:6] ។ ដ្បិតអ្វីដែលគាត់និយាយ នៅក្នុងសំបុត្រទីពីរអំពីការដាក់ដៃលើរបស់អ្នកដឹកនាំ [១ ធីម៉ូថេ 4:14] ។ ខ្ញុំ មិនយល់ថាប៉ុលកំពុងនិយាយអំពីក្រុមអ្នកចាស់ទុំទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំយល់ដោយការ បញ្ចេញមតិនេះថាការតែងតាំងវិញ ។ វាដូចជាគាត់បាននិយាយថា "ចូរមើល ទៅថាព្រះគុណដែលអ្នកបានទទួលដោយការដាក់ដៃនៅពេលដែលខ្ញុំបានតាំងអ្នក ជាអ្នកដឹកនាំនោះគឺមិនមានជាការឥតប្រយោជន៍ឡើយ" ។

ជំពូកទី IV

លក្ខខ័ណ្ឌនៃក្រុមជំនុំដើម និងប្រភេទនៃការគ្រប់គ្រងដែលប្រើប្រាស់នៅមុនពេលមានលិទ្ធិរបស់ពួកសម្តេចប៉ាប

(ការអភិវឌ្ឍតាមប្រវត្តិសាស្ត្រនៃព័ន្ធកិច្ច ។ កម្រិតថ្នាក់នៃអ្នកបម្រើ ៖ អ្នកដឹកនាំការបង្រៀន និងអ្នកដឹកនាំដែលគ្រប់គ្រង ៖ អ្នកដឹកនាំមួយត្រូវបានជ្រើសរើសជាអ្នកត្រួតត្រា ៖ ជាមេនៃអ្នកត្រួតត្រា 1-4)

1. ភាពស្មោះត្រង់នៃក្រុមជំនុំបុរាណទៅកាន់គំរូនៃបទគម្ពីរ

រហូតមកដល់ចំណុចនេះ យើងបានពិភាក្សាអំពីលំដាប់នៃការគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំដូចដែលវាត្រូវបានប្រគល់មកឱ្យយើងពីព្រះបន្ទូលដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ហើយនិងកិច្ចការបម្រើទាំងនោះផងដែរ ដែលបង្កើតឡើងដោយព្រះគ្រីស្ទ ។ ឥឡូវនេះ ដើម្បីធ្វើឱ្យបញ្ហាទាំងអស់នេះកាន់តែច្បាស់ និងកាន់តែស៊ាំជាងមុន និងដើម្បីជួសជុលវាឱ្យកាន់តែប្រសើរឡើងនៅក្នុងគំនិតរបស់យើង វានឹងមានប្រយោជន៍ក្នុងការសម្គាល់នៅក្នុងលក្ខណៈទាំងនោះនៃក្រុមជំនុំបុរាណនូវទម្រង់ដែលបង្ហាញឱ្យភ្នែករបស់យើងឃើញនូវរូបភាពនៃការបង្គាប់របស់ព្រះ ។ ទោះបីជាអ្នកត្រួតត្រានៅសម័យនោះបានផ្សព្វផ្សាយបំណែកគម្ពីរជាច្រើន ដោយពួកគេហាក់ដូចជាបង្ហាញច្រើនជាងអ្វីដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងបទគម្ពីរក៏ដោយ ក៏ពួកគេនៅតែធ្វើ តាមការបង្កើតរបស់ពួកគេដោយយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះគំរូតែមួយគត់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលអ្នកអាចនឹងឃើញយ៉ាងងាយថា វាស្ទើរតែគ្មានអ្វីសោះ ។ នៅក្នុងការគោរពនេះមិនស្គាល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាមានអ្វីមួយដែលចង់បាននៅក្នុងការរៀបចំរបស់ពួកគេក៏ដោយ ប៉ុន្តែដោយសារ

ពួកគេបានព្យាយាមដោយស្មោះអស់ពីចិត្តដើម្បីរក្សាការបង្គាប់របស់ព្រះ ហើយមិនបានរង្វែងឆ្ងាយពីបង្គាប់នោះ វានឹងផ្តល់ផលចំណេញច្រើនបំផុតនៅទីនេះក្នុងរយៈពេលខ្លីដើម្បីបញ្ជាក់ថាតើពួកគេមានការប្រតិបត្តិបែបណា ។

យើងបាននិយាយថាបទគម្ពីរបានដាក់មកចំពោះយើងនូវព័ន្ធកិច្ចបីប្រភេទ ។ ស្រដៀងគ្នានេះ អ្វីដែលបម្រើដល់ក្រុមជំនុំបុរាណបានធ្វើឱ្យវាបែកចេញទៅជាលំដាប់បី ។ ដោយចេញពីលំដាប់នៃអ្នកដឹកនាំ (1) ផ្នែកដែលគ្រូគង្វាលនិងគ្រូបង្រៀនត្រូវបានជ្រើសរើស (2) ផ្នែកនៅសេសសល់ត្រូវមាននាទីត្រួតពិនិត្យកំហុសនិងការកែតម្រូវសីលធម៌ (3) ការថែរក្សាអ្នកក្រនិងការរួមចំណែកនៃការធ្វើទានដែលបានប្រគល់ដល់អ្នកជំនួយ ។

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ "អ្នកអាន" និង "ជំនួយការ" មិនមែនជាឈ្មោះនៃការិយាល័យច្បាស់លាស់ទេ ។ វាគឺជាអ្នកទាំងនេះដែលពួកគេហៅថា "សង្ឃ" ហើយដែលតាមរយៈលំហាត់ជាក់លាក់ដែលពួកគេបានបណ្តុះបណ្តាលតាំងពីក្មេងមកដើម្បីបម្រើក្រុមជំនុំ ដើម្បីឱ្យពួកគេអាចយល់កាន់តែច្បាស់អំពីគោលបំណងដែលពួកគេត្រូវបានតែងតាំង និងអាចត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីឈានជើងចូលទៅក្នុងតំណែងនោះ ។ នេះខ្ញុំនឹងបង្ហាញឱ្យបានពេញលេញក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ ។

ដូច្នេះ ជេរ៉ូម ក្នុងការចេញបញ្ជាលំដាប់លំដោយប្រាំរបស់ក្រុមជំនុំ បានរាយបញ្ជីពួកត្រួតត្រា អ្នកដឹកនាំ អ្នកជំនួយ អ្នកជឿ និង catechumens ។ គាត់មិនផ្តល់កន្លែងពិសេសដល់បព្វជិតនិងពួកសង្ឃដែលនៅសល់ទេ ។

2. ទីតាំងរបស់អ្នកត្រួតត្រា

អស់អ្នកដែលមុខងារបង្រៀនត្រូវបានបញ្ជាឱ្យគេហៅថា "អ្នកដឹកនាំ" ។ នៅក្នុងទីក្រុងនីមួយៗ ពួកគេបានជ្រើសរើសម្នាក់នៅក្នុងចំណោមពួកគេ ដែលពួកគេបានផ្តល់ងារជា "អ្នកត្រួតត្រា" យ៉ាងពិសេស ដើម្បីកុំឱ្យមានការខ្វែងគំនិតគ្នាកើតឡើង (ដូចដែលកើតមានជាទូទៅ) ពីភាពស្មើរគ្នានៃឋានៈ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី អ្នកត្រួតត្រាមិនមានកិត្តិយស និងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរខ្ពង់ខ្ពស់ប៉ុន្មានទេក្នុងការមានអំណាចលើមិត្តរួមការងាររបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែមុខងារដូចគ្នាដែលទូតមាននៅក្នុងព្រឹទ្ធសភា - រាយការណ៍អំពីអាជីវកម្ម ស្នើសុំយោបល់ ធ្វើជាអធិបតីលើអ្នកដ៏ទៃក្នុងការប្រឹក្សា ទូន្មាន និងដាស់តឿន គ្រប់គ្រងសកម្មភាពទាំងមូលដោយអំណាចរបស់គាត់ និងអនុវត្តនៅក្នុងសភានៃអ្នកដឹកនាំ ។

ហើយមនុស្សបុរាណខ្លួនឯងសារភាពថានេះត្រូវបានណែនាំដោយកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់មនុស្សដើម្បីបំពេញតម្រូវការនៃសម័យកាលនោះ ។ ដូច្នេះ ជេរ៉ូម ដែលបានធ្វើអត្ថាធិប្បាយលើសំបុត្រទៅទីតុស មានប្រសាសន៍ថា ៖ "អ្នកត្រួតត្រា" និងអ្នកដឹកនាំគឺតែមួយ និងដូចគ្នា ។ ហើយមុននេះ ដោយការបំផុសគំនិតរបស់អារក្ស ការខ្វែងគំនិតគ្នាបានកើតឡើងនៅក្នុងសាសនា ហើយវាត្រូវបានគេនិយាយក្នុងចំណោមមនុស្សថា 'ខ្ញុំមកពីប៉ូល ខ្ញុំជាកេផាស' [១ កូរិនថូស 1:12; 3:4] ។ ព្រះវិហារត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយការប្រឹក្សារួមរបស់ប្រធានអ្នកដឹកនាំ" ។ ក្រោយមក ដើម្បីដកគ្រាប់ពូជនៃការខ្វែងគំនិតគ្នា ការត្រួតពិនិត្យទាំងអស់ត្រូវបានប្តេជ្ញាប្រគល់ឱ្យដល់មនុស្សម្នាក់ ។ ដូចដែលពួកអ្នកដឹកនាំដឹងថា ពួកគេស្របតាមទំនៀមទម្លាប់នៃក្រុមជំនុំ ជាជាងការរៀបចំពិតប្រាកដរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយថាពួកគេគួរតែគ្រប់គ្រងព្រះវិហារដោយសហការជាមួយពួកគេ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ Jerome ប្រាប់យើងនៅកន្លែងមួយទៀតអំពីការរៀបចំ

បុរាណជាអ្វី ។ សម្រាប់គាត់និយាយថា នៅអាឡិចសាន់ឌ្រី ចាប់ពីសម័យផ្សាយ ដំណឹងល្អម៉ាកុស ដល់ ហេរ៉ាក្លាស និងឌីអូនីស៊ីស ពួកអ្នកដឹកនាំតែងតែជ្រើសរើសម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេ ហើយតែងតាំងគាត់ក្នុងឋានៈខ្ពស់ជាង ដោយហៅគាត់ថា "អ្នកត្រួតត្រា" ។

ទីក្រុងនីមួយៗមានមហាវិទ្យាល័យនៃអ្នកដឹកនាំមួយដែលពួកគេជាគ្រូគង្វាលនិងគ្រូបង្រៀន ។ អ្វីដែលអនុវត្តនៅក្នុងចំណោមអ្នកដែលមានមុខងារនៃការបង្រៀន ការជម្រុញ និងការកែតម្រូវ ដែលប៉ុលភ្ជាប់ទៅនឹងអ្នកត្រួតត្រា [ទីតុស 1:9] ។ ហើយបានទុកឱ្យមានអ្នកស្នងតំណែងបន្ទាប់ពីពួកគេ ពួកគេខិតខំធ្វើការខ្លាំងក្នុងការបង្រៀនមនុស្សក្មេងៗដែលបានចុះក្នុងបញ្ជីរនៅក្នុងទ័ពដែលបរិសុទ្ធ ។

តំបន់ជាក់លាក់មួយត្រូវបានចាត់តាំងទៅទីក្រុងនីមួយៗ ដែលគណៈអ្នកដឹកនាំរបស់ខ្លួនត្រូវបានទាញនាំទៅ ហើយវាត្រូវបានគេគិតថាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ក្រុមជំនុំនោះ ។ មហាវិទ្យាល័យនីមួយៗស្ថិតនៅក្រោមអ្នកត្រួតត្រាតែមួយសម្រាប់ការរក្សានៃការរៀបចំចាត់ចែង និងសន្តិភាពរបស់ខ្លួន ។ ខណៈដែលគាត់លើសអ្នកដទៃក្នុងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ គាត់ត្រូវចុះចូលនឹងការប្រជុំរបស់បងប្អូនគាត់ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកជឿនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់គាត់មានទំហំធំពេកសម្រាប់គាត់មិនអាចបំពេញគ្រប់តួនាទីទាំងអស់របស់អ្នកគ្រប់គ្រងបាននោះ គណៈអ្នកដឹកនាំត្រូវបានចាត់តាំងទៅគ្រប់កន្លែងនូវតួនាទីរបស់អ្នកគ្រប់គ្រង អ្នកដឹកនាំត្រូវបានតែងតាំងឱ្យមានមុខងារច្បាស់លាស់នៅក្នុងព័ន្ធកិច្ច ហើយបំពេញភារកិច្ចរបស់គាត់ក្នុងរឿងតិចតួច ។ ពួកគេហៅថា "អ្នកគ្រប់គ្រងប្រចាំប្រទេស" ដោយសារពួកគេតំណាងឱ្យអ្នកគ្រប់គ្រងទូទាំងខេត្ត ។

3. តួនាទីចម្បងរបស់អ្នកត្រួតត្រានិងអ្នកដឹកនាំ

ប៉ុន្តែចំពោះបញ្ហាការិយាល័យដែលយើងកំពុងដោះស្រាយនាពេលនេះ ទាំងអ្នកគ្រប់គ្រង និងអ្នកដឹកនាំត្រូវលះបង់ខ្លួនដើម្បីការចែកចាយព្រះបន្ទូល និងការធ្វើពិធីសាក្រាម៉ង់ ។ ដ្បិតនៅអាឡិចសាន់ឌ្រាតែមួយគត់ (ចាប់តាំងពី Arius បានរំខានក្រុមជំនុំនៅទីនោះ) វាត្រូវបានតែងតាំងថាគ្មានអ្នកដឹកនាំណាគួរផ្សព្វផ្សាយដល់មនុស្ស ដូច Socrates បាននិយាយនៅក្នុងស្បៃវរភៅទី 9 នៃប្រវត្តិសាស្ត្រត្រីភាគី *Tripartite History* ។ ប៉ុន្តែ Jerome មិនលាក់ការមិនសប្បាយចិត្តរបស់គាត់ចំពោះការពិតនេះទេ ។

ប្រាកដណាស់ វានឹងត្រូវបានចាត់ទុកថាជារឿងដ៏អាក្រក់មួយសម្រាប់នរណាម្នាក់ដែលអះអាងថាខ្លួនជាអ្នកគ្រប់គ្រងដែលតាមពិតមិនបានបង្ហាញខ្លួនឯងថាជាអ្នកគ្រប់គ្រងពិតប្រាកដទេ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ គឺជាភាពធ្ងន់ធ្ងរនៃពេលវេលាដែលេះអ្នកដឹកនាំទាំងអស់ត្រូវបានបង្ខំឱ្យចាកចេញពីតំណែងដែលព្រះអម្ចាស់តម្រូវដល់ពួកគេ ។ ខ្ញុំមិនសំដៅទៅលើទំនៀមទម្លាប់នៃជំនាន់តែមួយទេ ។ ដ្បិតសូម្បីតែនៅក្នុងសម័យរបស់ប្រ្តេហ្គោរី នៅពេលដែលក្រុមជំនុំបានដួលរលំជិតអស់ (ប្រាកដជាវាកាន់តែយ៉ាប់យ៉ឺនឆ្ងាយពីភាពបរិសុទ្ធពីបុរាណរបស់វា) វាមិនអាចអត់ឱនបានសម្រាប់អ្នកគ្រប់គ្រងណាមួយក្នុងការបដិសេធពីការអធិប្បាយព្រះបន្ទូលនោះទេ ។ គាត់និយាយថា "អ្នកគ្រប់គ្រងម្នាក់" គាត់និយាយថា "ស្លាប់ទៅ បើគ្មានសំឡេងចេញពីគាត់ទេ" ។ ដ្បិតគាត់អំពាវនាវដល់ខ្លួនគាត់នូវកំហឹងរបស់ចៅក្រមដែលលាក់កំបាំង បើគាត់បន្តទៅមុខដោយគ្មានសំឡេងនៃការអធិប្បាយព្រះបន្ទូលទៀត" ។ ហើយនៅកន្លែងមួយទៀត ៖ "ពេលប៉ុលថ្លែងទីបន្ទាល់ថា គាត់ស្អាតស្អំពីឈាមនៃមនុស្សទាំងអស់" [កិច្ចការ 20:26] ។ យើង

ត្រូវកាត់ទោស យើងជាប់ទោស យើងត្រូវបង្ហាញឱ្យឃើញថាមានទោស យើងឃើញថាមានទោស យើងដែលត្រូវបានហៅថាជាអ្នកគ្រប់គ្រង យើងដែល (ក្រៅពីមានអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន) ក៏បន្ថែមការស្លាប់របស់អ្នកដទៃដែរ។ ព្រោះយើងសម្លាប់ច្រើន កាលដែលយើងក្តៅអ៊ុនៗ ហើយនៅស្ងៀម ដែលមើលឃើញពីសេចក្តីស្លាប់របស់ពួកគេរៀងរាល់ថ្ងៃ" ។ គាត់ហៅខ្លួនគាត់និងអ្នកឯទៀតថា "នៅស្ងៀម" ព្រោះពួកគេមិនបានជាប់លាប់ក្នុងការងាររបស់ខ្លួនដូចអ្វីដែលពួកគេគួរធ្វើទេ។ ដោយសារទ្រង់មិនទុកចិត្តសូម្បីតែអ្នកដែលបានបំពេញតួនាទីខ្លួនបានពាក់កណ្តាលនោះ តើអ្នកគិតថាទ្រង់នឹងធ្វើយ៉ាងណាបើអ្នកណាម្នាក់ឈប់ទាំងស្រុងនោះ? ដូច្នេះ វាជាគោលការណ៍នៃការឈរយូរនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ដែលភារកិច្ចចម្បងរបស់អ្នកគ្រប់គ្រងគឺដើម្បីចិញ្ចឹមរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ឬដើម្បីកសាងក្រុមជំនុំជាសាធារណៈ និងជាឯកជនជាមួយនឹងគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ ។

4. អ្នកគ្រប់គ្រងធំនិងពួកឰយកោ

ដែលខេត្តនីមួយៗមានអ្នកគ្រប់គ្រងធំមួយក្នុងចំនោមអ្នកគ្រប់គ្រងទាំងអស់ ហើយថានៅក្រុមប្រឹក្សានីស្យៀ ពួកបុព្វបុរសត្រូវបានតែងតាំងឡើងក្នុងឋានៈនិងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរខ្ពស់ជាងអ្នកគ្រប់គ្រង គឺជាអង្គហេតុដែលទាក់ទងនឹងការរក្សាវិន័យ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅក្នុងការពិភាក្សានេះ គេមិនអាចមើលរំលងបានទេថា នេះជាការអនុវត្តដ៏កម្របំផុត។ ដូច្នេះ ថ្នាក់ទាំងនេះត្រូវបានបង្កើតឡើង ដូច្នេះរាល់ឧប្បត្តិហេតុនៅក្នុងក្រុមជំនុំណាក៏ដោយ ដែលមិនអាចដោះស្រាយបានដោយពីរបីនាក់ អាចត្រូវបានបញ្ជូនទៅប្រជុំថ្នាក់ខេត្ត។ ប្រសិនបើទំហំ ឬភាពលំបាកនៃសំណុំរឿងទាមទារឱ្យមានការពិភាក្សាធំជាងនេះ

បុព្វបុរស រួមជាមួយនឹងសមាជមួយត្រូវបានកោះហៅមក ដែលមិនមានបណ្តឹងណាក្រៅពីក្រុមប្រឹក្សាទូទៅទេ ។ អ្នកខ្លះបានហៅការគ្រប់គ្រងដូច្នេះបង្កើតជា "ហានានុក្រម" ជាពាក្យមិនសមរម្យ (ដែលចំពោះខ្ញុំ) ប្រាកដណាស់ជាពាក្យដែលសរសេរនៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ សម្រាប់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធសព្វព្រះហឫទ័យមនុស្សឱ្យប្រយ័ត្ននឹងការសុបិនអំពីភាពជាអ្នកដឹកនាំឬភាពជាអ្នកដឹកនាំរហូតដល់អ្នកគ្រប់គ្រងនៃព្រះវិហារមានការព្រួយបារម្ភ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើការទុកចោលពាក្យនេះ យើងក្រឡេកមើលរឿងនោះដោយខ្លួនឯង នោះយើងនឹងឃើញថាអ្នកគ្រប់គ្រងពីបុរាណមិនមានចេតនាបង្កើតទម្រង់នៃការគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំផ្សេងក្រៅពីអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់បានចែងនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់នោះទេ ។

(ពួកចាស់ទុំនិងមេលើពួកចាស់ទុំ ៖ រដ្ឋបាលនៃទ្រព្យសម្បត្តិនិងទាន ៖ សង្ឃតូច តាច 5-9)

5. មុខងាររបស់ចាស់ទុំ

សម័យនោះឯង ចរិយារបស់អ្នកជឿគឺដូចគ្នានឹងពួកសាវក ។ ដ្បិតពួកគេបានទទួលតង្វាយប្រចាំថ្ងៃរបស់អ្នកជឿ និងប្រាក់ចំណូលប្រចាំឆ្នាំរបស់ក្រុមជំនុំ ។ ទាំងនេះគេត្រូវលះបង់ដើម្បីប្រើប្រាស់ឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ពោលគឺចែកខ្លះដើម្បីនឹងចិញ្ចឹមអ្នកបម្រើក្រុមជំនុំ ខ្លះចិញ្ចឹមជនក្រីក្រ ប៉ុន្តែតាមការសម្រេចចិត្តរបស់អ្នកគ្រប់គ្រង ដែលផ្តល់ទិន្នន័យដល់ពួកគេរៀងរាល់ឆ្នាំនៃការចែកចាយរបស់ពួកគេ ។ ការដែលពួកជំនុំនៅគ្រប់ទីកន្លែងទុកឱ្យអ្នកគ្រប់គ្រងជាអ្នកមើលការខុសត្រូវនៃទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់នៃក្រុមជំនុំគឺមិនត្រូវបានគេយល់ថាជាអ្នកចាត់ចែងកិច្ចការដោយផ្ទាល់នោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាជាកាតព្វកិច្ចរបស់គាត់ក្នុងការកំណត់ទៅឱ្យពួកចាស់ទុំ ឱ្យទទួលបានការគាំទ្រជាសាធារណៈពីក្រុមជំនុំ ហើយ

ទាក់ទងនឹងអ្វីដែលនៅសេសសល់ ដើម្បីបញ្ជាក់ថាតើវាគួរផ្តល់ឱ្យអ្នកណា និង ចំនួនប៉ុន្មានសម្រាប់ម្នាក់ៗ ។ សម្រាប់គាត់ត្រូវតែស៊ើបអង្កេតថាតើពួកចាស់ទុំ បានអនុវត្តការទទួលខុសត្រូវរបស់គាត់ដោយស្មោះត្រង់ឬអត់ ។ ដូច្នេះ យើង អាននៅក្នុងបទគម្ពីរដែលសរសេរទៅកាន់ពួកសាវ័កថា ៖ "យើងសម្រេចថាអ្នក គ្រប់គ្រងមានអំណាចក្នុងកិច្ចការក្រុមជំនុំ ។ ប្រសិនបើព្រលឹងមនុស្ស (ដែល មានតម្លៃជាង) ត្រូវបានប្រគល់ឱ្យគាត់ វាជាការសមជាងដែលគាត់ត្រូវធ្វើ ដោយការថែទាំថវិកា ដើម្បីឱ្យអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានចែកចាយដល់ជនក្រីក្រតាមរ យៈអ្នកកាន់តំណែងតាមអំណាចរបស់គាត់ ។ ហើយពួកចាស់ទុំត្រូវបានគ្រប់គ្រង ដោយការភ័យខ្លាច និងការប្រុងប្រយ័ត្នទាំងអស់" ។ ហើយនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សា អាន់ទីយ៉ូក វាត្រូវបានសម្រេចថា បិស្សពដែលគ្រប់គ្រងកិច្ចការនៃក្រុមជំនុំ ដោយគ្មានចំណេះដឹងរបស់អ្នកដឹកនាំ និងពួកចាស់ទុំត្រូវបានឃាត់ ។ ប៉ុន្តែ យើងមិនចាំបាច់ពិភាក្សាលើចំណុចនេះទៀតទេ ព្រោះវាច្បាស់ណាស់ពីសំបុត្រជា ច្រើនរបស់ប្រេហ្គោរី ដែលនៅពេលនោះ នៅពេលដែលពិធីបរិសុទ្ធផ្សេងៗជា ច្រើនរបស់ក្រុមជំនុំត្រូវបានលុបចោល ការប្រតិបត្តិនេះនៅតែមានដដែល ដែល ចាស់ទុំស្ថិតនៅក្រោមអ្នកត្រួតត្រា ជាអ្នកបម្រើរបស់អ្នកក្រ ។

វាទំនងជាថាពួកចាស់ទុំនៅក្រោមៗត្រូវបានចាត់តាំងដំបូងឱ្យធ្វើជាចាស់ទុំដើម្បី ជួយពួកគេក្នុងការសង្គ្រោះអ្នកក្រីក្រ ។ ប៉ុន្តែការបែងចែកនោះត្រូវបានយល់ច្រឡំ ជាបណ្តើរៗ ។

ជាងនេះទៅទៀតមេនៃពួកចាស់ទុំបានចាប់ផ្តើមត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅពេលដែល ការកាន់កាប់នៃទ្រព្យសម្បត្តិទាមទារនូវប្រភេទនៃការគ្រប់គ្រងថ្មី និងច្បាស់លាស់ ជាងនេះ ទោះបីជា Jerome រៀបរាប់ថាពួកគេមានរួចហើយនៅក្នុងសម័យ

របស់គាត់ក៏ដោយ ។ ប្រាក់ចំណូល ទ្រព្យសម្បត្តិ និងសម្ភារៈទាំងមូល រួមទាំងការប្រមូលតង្វាយប្រចាំថ្ងៃ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ប្រ្គេហ្គោរី ប្រកាសទៅកាន់អ្នកត្រួតត្រានៃសាឡូមេថា គាត់នឹងត្រូវមានទោស ប្រសិនបើទំនិញណាមួយរបស់ក្រុមជំនុំត្រូវបាត់បង់ដោយសារតែការធ្វេសប្រហែស ឬការក្លែងបន្លំរបស់នរណាម្នាក់ ។ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានប្រគល់ឱ្យនូវការអានដំណឹងល្អដល់ប្រជាជន និងដោយការដាស់តឿនឱ្យអធិស្ឋាន ហើយក៏ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យផងដែរនូវតំណែងសម្រាប់លើកពែងក្នុងពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ ។ កិច្ចការទាំងនេះត្រូវបានណែនាំដើម្បីបង្កើនមុខងាររបស់ពួកគេ ដូច្នេះពួកគេអាចបំពេញវាដោយភាពវៃឆ្លាតជាងមុន ចាប់តាំងពីដោយសញ្ញាបែបនេះ ពួកគេត្រូវបានដាស់តឿនថា វាមិនមែនជាការគ្រប់គ្រងខាងលោកិយដែលពួកគេកំពុងធ្វើនោះទេ ប៉ុន្តែជាមុខងារខាងវិញ្ញាណដែលថ្វាយដល់ព្រះ ។

6. ការប្រើប្រាស់ទ្រព្យសម្បត្តិក្រុមជំនុំ

ចេញពីការនេះទៅ យើងក៏អាចវិនិច្ឆ័យថាតើការប្រើប្រាស់អ្វីត្រូវបានបង្កើតឡើងពីទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ក្រុមជំនុំ និងរបៀបដែលពួកគេត្រូវបានចែកចាយ ។ អ្នកនឹងឃើញជាញឹកញាប់ទាំងនៅក្នុងការចែងមករបស់អង្គប្រជុំ និងនៅក្នុងអ្នកនិពន្ធបុរាណថា អ្វីៗទាំងអស់ដែលក្រុមជំនុំកាន់កាប់ មិនថាក្នុងដីធ្លី ឬជាប្រាក់ គឺសម្រាប់ជាបុព្វហេតុនៃជនក្រីក្រ ។ ដូច្នេះហើយ បានជាបទចម្រៀងនេះត្រូវបានច្រៀងនៅទីនោះជាញឹកញាប់ទៅកាន់អ្នកត្រួតត្រា និងពួកចាស់ទុំដើម្បីឱ្យពួកគេចងចាំថា ពួកគេមិនមែនកំពុងចាត់ចែងរបស់របររបស់ពួកគេទេ គឺត្រូវបានតែងតាំងសម្រាប់តម្រូវការរបស់មនុស្សក្រីក្រ ។ ហើយបើពួកគេគាបសង្កត់ ឬធ្វើបាបដោយទុច្ចរិត នោះគេនឹងមានទោសដោយឈាម ។ អាស្រ័យហេតុនេះ

ពួកគេត្រូវបានដាស់តឿនឱ្យចែកចាយរបស់ទាំងនេះទៅឱ្យអ្នកដែលជំពាក់ ដោយក្តីស្ងប់ស្ងែង និងការគោរពបំផុត ដូចជានៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះ ដោយមិនលំអៀង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ការតវ៉ាដ៏ធ្ងន់ធ្ងរទាំងនោះកើតឡើងនៅ លោក Chrysostom លោក Ambrose លោក Augustine និងអ្នកត្រួតត្រាផ្សេងទៀតដូចជាពួកគេ ដោយពួកគេបញ្ជាក់ពីភាពស្មោះត្រង់របស់ពួកគេក្នុងចំណោមមនុស្ស ។

ប៉ុន្តែវាត្រឹមត្រូវនិងបានអះអាងដោយក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលអស់អ្នកដែលធ្វើការសម្រាប់ក្រុមជំនុំនឹងត្រូវបានផ្គត់ផ្គង់នូវការចំណាយជាសារធារណៈ [១ កូរិនថូស 9:14; កាឡាទី 6:6] ។ ហើយអ្នកដឹកនាំខ្លះនៅក្នុងសម័យនោះក៏បានញែកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេជាបរិសុទ្ធសម្រាប់ព្រះ ហើយបានធ្វើឱ្យខ្លួនរបស់ពួកគេទៅជាក្រដោយស្ម័គ្រចិត្ត ។ ជាលទ្ធផល ការចែកចាយធ្វើឱ្យអ្នកដឹកនាំមិនខ្វះអាហារទាល់តែសោះ ហើយអ្នកក្រក៏មិនត្រូវបានទុកចោលដែរ ។ តែការផ្តល់ឱ្យនោះបានធ្វើឱ្យអ្នកបម្រើផ្ទាល់ ដែលជាអ្នកត្រូវផ្តល់គំរូដល់អ្នកដទៃនូវភាពរឹតត្បិត មិនគួរណាធ្វើហួសរហូតដល់ខុសដល់ថ្នាក់រស់នៅហឺហានិងផ្តាច់ខ្លួននោះទេ តែត្រឹមតែគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់សេចក្តីត្រូវការរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ ។ សម្រាប់អ្នកដឹកនាំដែលអាចត្រូវបានផ្គត់ផ្គង់ដោយទ្រព្យសម្បត្តិឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេ លោក Jerome និយាយថា ប្រសិនបើពួកគេទទួលអ្វីដែលជារបស់អ្នកក្រ នោះពួកគេបានធ្វើការប្រមាថហើយ ហើយការធ្វើខុសឆ្គងនេះនោះពួកគេបានស៊ីនិងផឹកការជំនុំជំរះលើខ្លួនរបស់ពួកគេហើយ [១ កូរិនថូស 11:29] ។

7. ចំណែកទ្វេរជាបួននៃកម្រៃ

ដំបូង ការគ្រប់គ្រងហ្វ្រីនិងដោយស្មគ្រចិត្ត តាំងពីពេលដែលអ្នកត្រួតត្រានិងពួក
ចាស់ទុំបានស្មោះត្រង់នឹងបំណងចិត្តស្មគ្រស្មោះរបស់ពួកគេ និងភាពត្រឹមត្រូវនៃ
សតិសម្បញ្ញៈនិងភាពស្អាតស្អំនៃជីវិតដែលឈរនៅទីនៃក្រឹត្យវិន័យ ។ បន្ទាប់ពីគំរូ
អាក្រក់បានរាលដាលចេញពីសេចក្តីលោភលន់ ឬការខិតខំដែលទុច្ចរិតនៃនរណា
ម្នាក់ ដើម្បីនឹងកែតម្រូវនូវការអាក្រក់ទាំងនេះ ដែលបានបំបែកនូវចំណូលរបស់
ក្រុមជំនុំទៅជាបួនផ្នែក ៖ មួយសម្រាប់អ្នកដឹកនាំ មួយទៀតសម្រាប់អ្នកក្រីក្រ ទី
បីសម្រាប់ការជួសជុលព្រះវិហារនិងអាគារផ្សេងទៀត ផ្នែកទីបួនសម្រាប់អ្នកក្រ
ទាំងជនបរទេសនិងជនជាតិដើម ។

ក្នុងកាលដែលកណ្ឌគម្ពីរផ្សេងទៀតបានទុកផ្នែកចុងក្រោយនេះសម្រាប់អ្នក
ត្រួតត្រា ការនេះមិនខុសពីការបែកចែកដែលខ្ញុំបាននិយាយនោះទេ ។ ដ្បិតពួក
វាមិនសំដៅវាសម្រាប់ជាចំណូលផ្ទាល់ខ្លួនឡើយ ដែលគេតែម្នាក់គួរតែត្របាក់
លេបវា ឬចាក់បង្ហូរវាទៅលើអ្នកណាដែលគេពេញចិត្តនោះទេ តែដើម្បីឱ្យវាបាន
គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការមើលថែរក្សាដែលប៉ូលទាមទារឱ្យមានមុខងារបែបនោះ [១
ធីម៉ូថេ 3:2] ។ ហើយលោក Gelasius និង លោក Gregory បកប្រែវាផង
ដែរ ។ ដ្បិតលោក Gelasius មិនបានទាញយកហេតុផលណាផ្សេងទៀតថា
ហេតុអ្វីអ្នកត្រួតត្រាគួរអះអាងអ្វីមួយសម្រាប់ខ្លួនគាត់ទេ លើកលែងតែត្រូវផ្តល់វា
ដល់អ្នកជាប់ទោសនិងអ្នកតែលតោល ។ ហើយលោក Gregory និយាយ
កាន់តែច្បាស់ទៀតថា ៖ "វាជាទម្លាប់របស់ពួកសាវកដែលមើលទៅការបង្គាប់
ដែលអ្នកត្រួតត្រាបានចែងទុកមកម្តងរួចហើយ ដើម្បីនឹងបែងចែកទៅជាបួនផ្នែក
គ្រប់ទាំងចំណូលទាំងអស់ដែលចូលមក ៖ គឺមួយផ្នែកសម្រាប់អ្នកដឹកនាំ មួយ
ផ្នែកសម្រាប់អ្នកក្រ និងផ្នែកទីបួនសម្រាប់ការជួសជុលព្រះវិហារ ។" ដូច្នេះ អ្នក

ត្រួតត្រាមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យយកអ្វីប្រើសម្រាប់ខ្លួនផ្ទាល់ទេ លើកលែងតែអ្វីដែលគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់អាហារនិងសំលៀកបំពាក់ដែលសមរម្យប៉ុណ្ណោះ ។
ប្រសិនបើអ្នកណាចង់ធ្វើលើសលប់ មិនថានៅក្នុងភាពហឹហា ឬការធ្វើពុតនិងការអួតអាង នោះគេនឹងត្រូវបានស្តីបន្ទោសដោយអ្នករួមការងាររបស់គេ ។ ប្រសិនបើគេមិនស្តាប់តាម នោះគេនឹងត្រូវដកហូតពីតំណែងនោះ ។

8. សម្បត្តិរបស់ក្រុមជំនុំទៅកាន់អ្នកក្រីក្រ

ពីដំបូងពួកគេចំណាយតិចបំផុតលើការពង្រីកនៃរបស់ដែលបរិសុទ្ធ ។ បន្ទាប់មក បើទោះជាក្រុមជំនុំបានក្លាយជាមានបន្តិចម្តងៗក៏ដោយ ពួកគេនៅតែរក្សាភាពស្ថិតស្ថេរនៅក្នុងទស្សនៈនេះដដែល ។ លុយណាក៏ដោយដែលត្រូវបានផ្តល់មកវានៅតែទុកសម្រាប់អ្នកក្រទាំងអស់ដដែល ក្រែងមានសេចក្តីត្រូវការខ្លាំងក្លាណាកើតឡើង ។ ដូច្នេះ លោក Cyril នៅពេលមានគ្រោះរាំងស្ងួតនៅក្រុងយេរូសាឡិម និងសេចក្តីវេទនាដែលមិនអាចនឹងរំដោះបាន គាត់បានលក់ភាជនៈនិងរបស់របរ ហើយបានចំណាយលុយសម្រាប់ជួយអ្នកក្រ ។ ស្រដៀងគ្នានេះ លោក Acacius ជាអ្នកត្រួតត្រារបស់ Amida នៅពេលដែលហ្វូងមនុស្សយ៉ាងធំរបស់ ភើស៊ី ស្ទើតែនឹងស្លាប់អស់ដោយសារភាពរាំងស្ងួត បានហៅពួកអ្នកគ្រប់គ្រងមកជុំគ្នា ហើយបានផ្តល់នូវសម្តីដ៏ល្បីនេះថា ៖ "ព្រះរបស់យើងមិនត្រូវការចាន ឬពែងទេ ដោយសារទ្រង់មិនសោយអាហារឬទឹកទេ ។" រួចមកគាត់ក៏រំលាយនូវភាជនៈដើម្បីទទួលបានទាំងអាហារ និងរំដោះដល់ពួកអ្នកដែលគួរឱ្យអាណិតអាសូរ ។ លោក Jerome នៅពេលដែលគាត់ប្រឆាំងទាស់នឹងភាពឡូយឆាយនាំក្រុមជំនុំ គាត់លើកដោយកិត្តិយសពីលោក Exuperius ដែលជាអ្នកត្រួតត្រានៃ ទូលូស នៅក្នុងគ្រារបស់គាត់ ដែលជាអ្នកសែងរូបកាយរបស់ព្រះ

អម្ចាស់នៅក្នុងកន្ត្រកឫស្សី និងលោហិតទ្រង់នៅក្នុងកែវ តែគ្មានអ្នកក្រីក្រណា ត្រូវបានរងទុក្ខអត់ឃ្លានឡើយ ។ អ្វីដែលខ្ញុំទើបតែនិយាយពីលោក Acacius លោក Ambrose និយាយអំពីខ្លួនគាត់ថា ដ្បិតនៅពេលអារ្យេនចូលទៅរកគាត់ ដែលគាត់បានធ្វើបែកនូវរបស់របរដែលបរិសុទ្ធដើម្បីនឹងរំលោះអ្នកជាប់គុក នោះគាត់បានប្រើការដោះសារដ៏អស្ចារ្យមួយរបស់គាត់ថា ៖ "អ្នកណាដែលបញ្ជូនសាវ័កទៅដោយគ្មានព្រះ ហើយក៏បានប្រមូលក្រុមជំនុំដោយគ្មានមាស ។ ក្រុមជំនុំមានមាសមិនសម្រាប់ទុកទេ តែសម្រាប់នឹងចំណាយនិងដើម្បីនឹងរំដោះទុក្ខ "។ អ្វីដែលត្រូវរក្សាទុក អ្វីដែលមិនជួយបានសោះនោះ? ឬយើងមិនដឹងថា មាសនិងប្រាក់មានប៉ុន្មានដែលពួកអាស៊ីរីបានដឹកចេញពីព្រះវិហាររបស់ព្រះ អម្ចាស់ [២ ពង្សាវតារក្សត្រ18:15-16]? តើវានឹងមិនប្រសើរជាងទេឬអីបើពួកសង្ឃរំលាយវាដើម្បីនឹងផ្គត់ផ្គង់ដល់អ្នកក្រ ប្រសិនបើជំនួយផ្សេងទៀតខ្វះខាត ប្រសើរជាងទុកឱ្យពួកសត្រូវបំពានដកយកវាទៅនោះ? ព្រះអម្ចាស់នឹងមិនមានបន្ទូលថា "ហេតុអ្វីបានជាអ្នកបណ្តោយឱ្យអ្នកក្រជាច្រើនស្លាប់ដោយអត់ឃ្លានដូច្នេះ? ពិតណាស់អ្នកមានមាសសម្រាប់នឹងការផ្គត់ផ្គង់ ។ តើហេតុអ្វីបានជាអ្នកជាប់ទោសជាច្រើនទៅបានគេនាំទៅហើយមិនត្រូវបានបង់លោះមកដូច្នេះ? ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សជាច្រើនត្រូវបានសត្រូវសម្លាប់? វាប្រសើរសម្រាប់អ្នកក្នុងការរក្សារបស់របរនៃមនុស្សរស់ជាជាងលោហៈ ។" អ្នកមិនអាចនឹងឆ្លើយតបនឹងពាក្យនេះឡើយ តើអ្នកនឹងនិយាយអ្វីទៅ? "ខ្ញុំខ្លាចថាព្រះវិហាររបស់ព្រះមិនមានការតុបតែង ។" គាត់នឹងឆ្លើយថា ៖ "ការធ្វើពិធីមិនទាមទារមាស ឬការទាំងនោះមិនបានគាប់ព្រះទ័យព្រះដោយមិនបាននាំមកដោយមាសនោះទេ ។ ការតុបតែងការធ្វើពិធីនានាជាការបង់លោះពួកអ្នកជាប់ទោស ។" សរុបមក អ្វី

ដែលមនុស្សតែម្នាក់និយាយនៅកន្លែងផ្សេងទៀត យើងឃើញថាវាពិតមែនថា ៖ "អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលក្រុមជំនុំមានគឺសម្រាប់ជាការផ្គត់ផ្គង់ដល់អ្នកខ្វះខាត ។" ដូច្នេះ ៖ "អ្នកត្រួតត្រាមិនមានអ្វីក្រៅពីរបស់ដែលជាកម្មសិទ្ធរបស់អ្នកក្រនោះទេ ។"

9. ដំណាក់កាលរៀបចំនៃតំណែងមុខងារ

ទាំងនេះដែលយើងបានចុះបញ្ជីជាកិច្ចការរបស់ក្រុមជំនុំបុរាណ ។ មានអ្នកសរសេរពីក្រុមជំនុំបានលើកឡើងខ្លះទៀត ដែលជាលំហាត់ និងការត្រៀមខ្លួនច្រើនជាងមុខងារផ្សេងៗគ្នា ។ សម្រាប់មនុស្សបរិសុទ្ធទាំងនោះ ដើម្បីពួកគេអាចទុកគ្រាប់ពូជសម្រាប់ក្រុមជំនុំបន្ទាប់ពីពួកគេ បានទទួលនៅក្នុងការថែរក្សា និងការការពារ និងការណែនាំផងដែរ យុវជនដែលមានការយល់ព្រម និងសិទ្ធិអំណាចពីឪពុកម្តាយពួកគេ បានចុះឈ្មោះក្នុងកងទ័ពខាងវិញ្ញាណ ។ ទាំងនេះពួកគេបានបង្កើតឡើងតាំងពីអាយុនៅក្មេង ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេត្រូវបានមកដោយគ្មានការណែនាំ និងមិនច្បាស់លាស់ចំពោះការអនុវត្តមុខតំណែងរបស់ពួកគេ ។ អ្នកដែលជាប់គាំងក្នុងវគ្គបណ្តុះបណ្តាលបឋមនេះ ត្រូវបានគេហៅឈ្មោះទូទៅថា "សង្ឃ" ។ ខ្ញុំចង់ឱ្យគេដាក់ឈ្មោះឱ្យត្រឹមត្រូវជាងនេះ ។ ព្រោះពាក្យហៅនេះកើតចេញពីកំហុស ឬយ៉ាងហោចណាស់មកពីអាកប្បកិរិយាខុស ចាប់តាំងពីពេត្រុសហៅក្រុមជំនុំទាំងមូលថា "ពួកសង្ឃ" នោះគឺជាមរតករបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ [១ ពេត្រុស 5:3] ។ ប៉ុន្តែសហគមន៍ផ្ទាល់គឺបរិសុទ្ធ និងមានផលចំណេញព្រោះដោយសារវាអ្នកដែលចង់ថ្វាយខ្លួន និងការបម្រើដល់ព្រះវិហារត្រូវបានបណ្តុះឡើងក្រោមការថែទាំរបស់អ្នកត្រួតត្រា ។ វាក៏បានធានាផងដែរថា មានតែមនុស្សដែលរៀបចំបានល្អប៉ុណ្ណោះដែលអាចបម្រើដល់ក្រុមជំនុំបាន ព្រោះតាំង

ពីក្មេងក្រោមការបង្ហាត់បង្រៀនដ៏ពិសិដ្ឋ និងការបណ្តុះបណ្តាលយ៉ាងតឹងរ៉ឹង ពួកគេបានយកជីវិតគំរូនៃកម្លាំងទំនាញ និងភាពបរិសុទ្ធ ។ ហើយដោយបំបែកពីការខ្វល់ខ្វាយពីលោកិយ ពួកគេបានសុំនឹងការយកចិត្តទុកដាក់ខាងវិញ្ញាណ និងការសិក្សា ។ ប៉ុន្តែ ដូចដែលអ្នកជ្រើសរើសកងទ័ពត្រូវបានណែនាំតាមរយៈសមរភូមិបោកប្រាស់សម្រាប់ជម្លោះពិតប្រាកដ និងដោយស្មោះ ដូច្នេះតើមានមូលដ្ឋានគ្រឹះអ្វីច្បាស់លាស់ដែលពួកគេត្រូវបានបណ្តុះបណ្តាលជាអ្នកបម្រើ មុនពេលពួកគេត្រូវបានដំឡើងឋានៈទៅមុខងារត្រឹមត្រូវ ។ ទីមួយ បន្ទាប់មក ពួកគេត្រូវបានប្រគល់ឱ្យនូវការបើក និងបិទព្រះវិហារ ហើយត្រូវបានគេហៅថា "អ្នកយាមទ្វារ" ។ ក្រោយមកពួកគេត្រូវបានគេហៅថា "អ្នកដើរតាម" ដើម្បីជួយដល់អ្នកត្រួតត្រាក្នុងកិច្ចការផ្ទះ ហើយបន្តទៅជាមួយគាត់ ជាដំបូងសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ទទួលបានកិត្តិយស បន្ទាប់មកកុំឱ្យមានការសង្ស័យណាមួយកើតឡើង ។ លើសពីនេះទៀត ដើម្បីឱ្យមនុស្សបានស្គាល់ពួកគេបន្តិចម្តងៗ និងបានទទួលការគាំទ្រសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ ហើយនៅក្នុងពេលតែមួយរៀនឱ្យធ្វើឱ្យមនុស្សទាំងបានឃើញនិងបាននិយាយនៅចំពោះពួកគេទាំងអស់ ។ ដែលនៅពេលបានធ្វើជាអ្នកដឹកនាំ នោះពួកគេនឹងមិនមានពេញដោយសេចក្តីអាម៉ាសនៅពេលដែលពួកគេបង្រៀន ។ ពួកគេត្រូវបានផ្តល់ឱកាសអានចេញពីអាសនា ។ តាមរបៀបនេះ ដើម្បីនឹងបញ្ជាក់ពីភាពឧស្សាហ៍របស់ពួកគេនៅក្នុងការហ្វឹកហាត់ផ្ទាល់ខ្លួន ដែលពួកគេត្រូវបានលើកឡើងដោយកម្រិតរហូតទាល់តែពួកគេត្រូវបានក្លាយជាអ្នកចាស់ទុំជំនួយ ។ ន័យរបស់ខ្ញុំទាំងអស់គឺថា ទាំងនេះជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃបុគ្គលិកជាងតួនាទីដែលត្រូវបានចាត់ទុកថាជាព័ន្ធកិច្ចពិតរបស់ក្រុមជំនុំ ។

(ប្រវត្តិនៃការផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងការជ្រើសរើសនិងការតែងតាំងអ្នកបម្រើ ៖ ការយល់ស្របរបស់មន្ត្រី សង្ឃ និងមនុស្សទាំងអស់នៅក្នុងការជ្រើសរើសអ្នកត្រួតត្រា10-15)

10. ការណែនាំរបស់ប៉ូលត្រូវបានដើរតាមជាចម្បង ៖ ការយល់ស្របរបស់មនុស្ស

យើងបានលើកឡើងថា ការពិចារណាទីមួយ និងទីពីរក្នុងការត្រាស់ហៅជាអ្នកបម្រើគឺ ៖ តើមនុស្សប្រភេទណាដែលត្រូវជ្រើសរើស និងត្រូវមានការយកចិត្តទុកដាក់ប៉ុន្មានក្នុងបញ្ហានេះ ។ ក្នុងនេះ ក្រុមជំនុំបុរាណបានធ្វើតាមការបង្គាប់របស់ប៉ុល និងគំរូរបស់សាវ័ក ។ ទំនៀមទម្លាប់របស់ពួកគេគឺដោយការគោរពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ និងដោយការអំពាវនាវដល់ព្រះនាមរបស់ព្រះដោយស្មោះត្រង់ដើម្បីជ្រើសរើសគ្រូគង្វាល ។ ជាងនេះទៅទៀត ពួកគេមានទម្រង់នៃការប្រឡងមួយដែលពួកគេបានសាកល្បងតាមស្តង់ដាររបស់ប៉ុលអំពីជីវិត និងការបង្រៀនរបស់អ្នកដែលត្រូវជ្រើសរើស ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៅទីនេះបន្តិចក្នុងកម្រិតធ្ងន់ធ្ងរហួសហេតុរបស់ពួកគេ ដោយសារពួកគេចង់ទាមទារអ្នកត្រួតត្រាច្រើនជាងប៉ូលនឹងទាមទារ [១ ធីម៉ូថេ 3:2-7] ហើយជាពិសេស បន្ទាប់ពីពេលវេលាកន្លងផុតទៅ គឺជាភាពនៅលីវ ។ ប៉ុន្តែចំពោះការគោរពផ្សេងទៀតគឺស្របតាមការពិពណ៌នារបស់ប៉ុល ។

ចំពោះចំណុចទីបី អ្នកដែលគួរតែងតាំងជាអ្នកបម្រើក្រុមជំនុំគឺពួកគេមិនតែងតែធ្វើតាមនីតិវិធីមួយទេ ។ កាលពីបុរាណគ្មានអ្នកណាបានចូលប្រជុំរបស់អ្នកដឹកនាំដោយគ្មានការយល់ព្រមពីមនុស្សទាំងអស់ទេ ។ ដូច្នេះ Cyprian ព្យាយាមរកលេសសម្រាប់ការតែងតាំង Aurelius ជាក់លាក់ជាអ្នកអានដោយមិនពិគ្រោះ

ជាមួយក្រុមជំនុំ ព្រោះវាមិនមែនជាទម្លាប់ ទោះបីជាគាត់បានធ្វើវាដោយហេតុផលល្អក៏ដោយ ។ លោកបានណែនាំអំពីបញ្ហាដូចតទៅនេះថា ៖ "ក្នុងការតែងតាំងដឹកនាំ បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់ ជាទម្លាប់របស់យើងក្នុងការប្រឹក្សាជាមួយអ្នក និងអំពីសីលធម៌ និងគុណធម៌របស់បុគ្គលម្នាក់ៗតាមការទូន្មានរួម" ។ ប៉ុន្តែដោយសារមិនមានគ្រោះថ្នាក់ច្រើនក្នុងមុខងារតូចតាចទាំងនេះ ហើយដោយសារអ្នកទាំងនោះត្រូវបានគេឃុំខ្លួនជាយូរមកហើយ និងគ្មានទំនួលខុសត្រូវខ្ពស់ ទើបការយល់ព្រមពីប្រជាជនឈប់មានការសួរនាំ ។

ក្រោយមក ក្នុងលំដាប់បន្តដែលនៅសេសសល់ លើកលែងតែពួកគ្រីស្តបរិស័ទមនុស្សទូទៅបានទុកវាឱ្យអ្នកដឹកនាំ និងគណៈអធិបតី ដើម្បីជ្រើសរើស និងទទួលស្គាល់អ្នកដែលសមគួរ និងសក្តិសម លើកលែងតែពេលអ្នកដឹកនាំថ្មីត្រូវបានចាត់តាំងនៅក្នុងព្រះសហគមន៍កាតូលិក សម្រាប់ពេលនោះ អ្នករស់នៅក្នុងទីកន្លែងនោះត្រូវតែផ្តល់ការយល់ព្រមភ្លាមៗរបស់ពួកគេ ។ គ្មានអ្វីចម្លែកទេដែលមនុស្សមិនសូវខ្វល់ខ្វាយអំពីការរក្សាសិទ្ធិ របស់ពួកគេក្នុងបញ្ហានេះ ព្រោះគ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវបានតែងតាំងជាពួកចាស់ទុំរងដោយគ្មានបទពិសោធន៍យូរជាអ្នកបម្រើទេ ក្រោមការប្រៀនប្រដៅដ៏ធ្ងន់ធ្ងរជាងការបង្ខំ បន្ទាប់ពីគាត់បានបង្ហាញខ្លួនគាត់ក្នុងឋានៈគាត់ត្រូវបានតែងតាំងជាចាស់ទុំ ពីនោះគាត់បានឡើងទៅកាន់តំណែងជាអ្នកដឹកនាំ បើគាត់ប្រព្រឹត្តដោយស្មោះត្រង់ ។ ដូច្នេះ គ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវបានគេដំឡើងឋានៈដោយមិនបានឆ្លងកាត់ការពិនិត្យជាច្រើនឆ្នាំក្រោមក្រសែភ្នែកមនុស្សឡើយ ។ ហើយមានកណ្ឌគម្ពីរជាច្រើនដែលដាក់ទណ្ឌកម្មលើការខ្វះខាតរបស់ពួកគេ ដូច្នេះថាក្រុមជំនុំនឹងមិនចាំបាច់អំពល់ទុក្ខដោយសារពួកអ្នកដឹកនាំ ឬចាស់ទុំអាក្រក់ទេ លើកលែងតែគេធ្វេសប្រហែសលើ

វិធីសាស្ត្រនេះ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី សម្រាប់គណៈអ្នកដឹកនាំ ត្រូវមានការយល់ព្រមពីមនុស្សដែលជាការត្រូវបានទាមទារ ។ នេះត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយ Canon ទីមួយ Dist 67 ជារបស់ Anacletus ។ ទីបំផុត ការតែងតាំងទាំងអស់បានធ្វើឡើងនៅពេលវេលាដែលបានកំណត់នៃឆ្នាំ ដើម្បីកុំឱ្យនរណាម្នាក់លួចចូលដោយសម្ងាត់ដោយគ្មានការយល់ព្រមពីអ្នកជឿ ឬត្រូវបានលើកឡើងយ៉ាងងាយស្រួលដោយគ្មានសាក្សីឡើយ ។

11. ការយល់ព្រមនៅក្នុងការបោះឆ្នោតគ្រីស្តសាសនារហូតដល់សម័យ Theodoret

សេរីភាពរបស់មនុស្សក្នុងការជ្រើសរើសអ្នកត្រួតត្រាផ្ទាល់ខ្លួនត្រូវបានរក្សាទុកជាយូរមកហើយ៖ គ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវបានដាក់ឱ្យឡើងកាន់តំណែងដែលមិនអាចទទួលយកបានសម្រាប់ទាំងអស់គ្នានោះទេ ។ ដូច្នេះ នៅការប្រជុំនៅក្រុងអាន់ទីយ៉ូក ត្រូវបានហាមមិនឱ្យមានអ្នកណាម្នាក់ឈ្លានពានពួកមនុស្សប្រឆាំងនឹងឆន្ទៈរបស់ខ្លួន ។ លោក Leo ទីមួយបានបញ្ជាក់ដោយស្មោះត្រង់ ។ ដូច្នេះហើយសេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងនេះថា៖ "ត្រូវជ្រើសរើសអ្នកដែលអ្នកដឹកនាំ និងមនុស្សឬភាគច្រើនជាងបានទាមទារ" ។ ដូចគ្នាដែរ៖ "ត្រូវឱ្យអ្នកណាដែលត្រូវតែងតាំងជាអ្នកគ្រប់គ្រងទាំងអស់គ្នាត្រូវជ្រើសរើស ។ សម្រាប់អ្នកដែលមិនស្គាល់មុខហើយមិនបានសាកល្បងត្រូវបង្ខំឱ្យចូលរួម" ។ ដូចគ្នានេះដែរ៖ "សូមឱ្យអ្នកនោះជាអ្នកដែលត្រូវបានជ្រើសរើសដោយអ្នកដឹកនាំ ហើយចង់បានដោយហ្វូងមនុស្ស ។ ហើយសូមឱ្យគេបានសម្អាតដោយអ្នកត្រួតត្រាក្រុមជំនុំនៃខេត្តនោះដោយការសម្រេចរបស់ប្រជាជននៅទីនោះ" ។ ជាងនេះទៅទៀត ពួកបិតាដ៏បរិសុទ្ធបានយកចិត្តទុកដាក់ថា សេរីភាពរបស់ហ្វូងមនុស្សនេះមិនគួរត្រូវបាន

កាត់បន្ថយឡើយ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលសមាជសកលដែលត្រូវបានប្រមូលផ្តុំនៅ Constantinople បានតែងតាំង Nectarius វាបានបដិសេធមិនធ្វើដូច្នេះទេដែលដោយគ្មានការយល់ព្រមពីអ្នកគ្រប់គ្រង និងមនុស្សទាំងអស់ដូចដែលបានបញ្ជាក់នៅក្នុងសំបុត្ររបស់ខ្លួនទៅកាន់ Roman Synod ។ អាស្រ័យហេតុនេះ នៅពេលដែលគណៈអ្នកគ្រប់គ្រងណាមួយតែងតាំងអ្នកស្នងតំណែងរបស់ខ្លួន ការតែងតាំងមានសុពលភាពលុះត្រាតែប្រជាជនទាំងអស់បញ្ជាក់អះអាង ។ អ្នកមិនត្រឹមតែមានគំរូនៃរឿងនេះប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែក៏មានទម្រង់នៅក្នុង Augustine ក្នុងការដាក់ឈ្មោះ Eraclius ផងដែរ ។ ហើយ Theodoret នៅពេលដែលគាត់សំដៅលើពេត្រុសជាអ្នកស្នងតំណែងដែលដាក់ឈ្មោះដោយ Athanasius ភ្លាមៗនោះបន្ថែមថាបទបញ្ជារបស់អ្នកបម្រើបានចាត់ទុកថាវាមានសុពលភាពហើយថាចៅក្រមនិងប្រជាជននាំមុខគេនិងប្រជាជនទាំងអស់បានយល់ព្រមដោយការអបអរសាទររបស់ពួកគេ ។

12. តុល្យភាពរវាងមនុស្សនិងអ្នកដឹកនាំ

វាជាហេតុផលមួយដ៏ល្អ ខ្ញុំសារភាពថា ក្រុមប្រឹក្សាឡៅឌីស៊ីបានសម្រេចចិត្តមិនចាកចេញពីការបោះឆ្នោតទៅកាន់ហ្វូងមនុស្សទេ ។ ព្រោះវាកម្រកើតមានណាស់ដែលអ្នកដឹកនាំជាច្រើនអាចដោះស្រាយជាឯកច្ឆ័ន្ទលើបញ្ហាណាមួយបាន ។ ហើយជាទូទៅវាជាការពិតដែលថា "ហ្វូងមនុស្សដែលមិនច្បាស់លាស់ត្រូវបានបែងចែកគ្នាទៅតាមផលប្រយោជន៍ផ្ទុយ" ។ ប៉ុន្តែមធ្យោបាយដោះស្រាយដ៏ល្អមួយត្រូវបានអនុវត្តចំពោះគ្រោះថ្នាក់នេះ ។ ជាដំបូង អ្នកដឹកនាំតែម្នាក់ឯងបានជ្រើសនូវជម្រើសរបស់ពួកគេ ។ បន្ទាប់មកពួកគេបានជូនអ្វីដែលពួកគេបានជ្រើសរើសទៅចៅក្រម ឬព្រឹទ្ធសភា និងប្រជាពលរដ្ឋដែលដឹកនាំ ។ ក្រោយមក

បន្ទាប់ពីមានការពិចារណា បានផ្តល់បញ្ជាក់លើការបោះឆ្នោតប្រសិនបើវាហាក់ដូចជាគ្រាន់តែ។ បើមិនដូច្នោះទេ គេជ្រើសរើសអ្នកផ្សេងដែលគេពេញចិត្ត។ បន្ទាប់មក ពួកគេបាននាំរឿងនេះមកចំពោះមុខមនុស្សទាំងអស់ ដែលទោះបីជាមិនជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងការសម្រេចចិត្តពីមុនក៏ដោយ ក៏មិនអាចបង្កភាពចលាចលបានដែរ។ ឬប្រសិនបើពួកគេចាប់ផ្តើមជាមួយហ្វូងមនុស្ស នេះត្រូវបានធ្វើឡើងដើម្បីស្វែងរកអ្នកដែលពួកគេចង់បានជាពិសេស។ ក្រោយពីការចង់បានរបស់ហ្វូងមនុស្សបានឮហើយ អ្នកដឹកនាំក៏ធ្វើការសម្រេចចិត្ត។ ដូច្នេះហើយ ទាំងអ្នកដឹកនាំក៏មិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យតែងតាំងអ្នកណាដែលខ្លួនចង់បាន ហើយក៏មិនចាំបាច់សម្រាប់ពួកគេដែលត្រូវធ្វើតាមបំណងប្រាថ្នាដ៏ល្ងង់ខ្លៅរបស់មនុស្សដែរ។ លោក Leo នៅកន្លែងផ្សេងទៀតដាក់បញ្ជានេះនៅពេលដែលគាត់និយាយថា៖ "បំណងប្រាថ្នារបស់ហ្វូងមនុស្ស ទីបន្ទាល់របស់មនុស្ស ការសម្រេចចិត្តរបស់អ្នកមានកិត្តិយស និងការជ្រើសរើសអ្នកបម្រើក្រុមជំនុំត្រូវតែស្វែងរក"។ ដូចគ្នានេះដែរ៖ "សូមឱ្យសក្ខីកម្មនៃកិត្តិយស ការឯកភាពរបស់អ្នកបម្រើក្រុមជំនុំ ការយល់ព្រមពីមន្ត្រី និងមនុស្សត្រូវបានធ្វើឡើង"។ គាត់និយាយថា "ហេតុផលមិនអនុញ្ញាតឱ្យវាធ្វើផ្សេងទេ"។ ការចែងមករបស់ក្រុមព្រឹក្សានៅឡាអូឌីសៀមានន័យត្រឹមតែថាអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ និងអ្នកដឹកនាំមិនគួរប្រគល់ខ្លួនគេទៅដោយហ្វូងមនុស្សដែលមិនចេះខ្វល់ខ្វាយនោះទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ ដោយការប្រុងប្រយ័ត្ន និងភាពម្ចាត់ចាត់របស់ពួកគេ ដែលគួរតែសង្កត់សង្កិនសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏ល្ងង់ខ្លៅរបស់ហ្វូងមនុស្ស ប្រសិនបើចាំបាច់។

13. ពួកដឹកនាំក្រុមជំនុំនិងអ្នកដឹកនាំបែបគ្រប់គ្រង

វិធីសាស្ត្រនៃជម្រើសនេះគឺមានជាធរមានរហូតដល់សម័យហ្គ្រេហ្គោរី ហើយវាប្រហែលជាមានរយៈពេលយូរទៀតបន្ទាប់ពីនោះ ។ មានសំបុត្រជាច្រើនរបស់គាត់ ដែលបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ពីការពិតនេះ ។ នៅពេលណាដែលមានចម្ងល់អំពីការបង្កើតគណៈអ្នកដឹកនាំថ្មីនៅកន្លែងណាក៏ដោយ គាត់តែងតែសរសេរទៅកាន់អ្នកដឹកនាំ មន្ត្រី និងប្រជាជន ពេលខ្លះក៏ផ្ញើទៅកាន់អ្នកគ្រប់គ្រងផងដែរ អាស្រ័យលើទម្រង់នៃរដ្ឋាភិបាលក្រុង ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើដោយសារតែស្ថានភាពរំខាននៅក្នុងក្រុមជំនុំ ហ្គ្រេហ្គ្រីរីប្រគល់ឱ្យអ្នកត្រួតត្រានៅក្បែរនោះឱ្យធ្វើការស៊ើបអង្កេតការបោះឆ្នោត គាត់នៅតែទាមទារឱ្យមានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់លាស់ដែលគាំទ្រដោយហត្ថលេខារបស់មនុស្សទាំងអស់ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយនៅពេលដែល Constantius ជាក់លាក់មួយត្រូវបានតែងតាំងជាអ្នកត្រួតត្រានៃ Milan ហើយដោយសារតែការញុះញង់របស់ពួកមនុស្សព្រៃ ពួកម៉ីលែនជាច្រើនបានភៀសខ្លួនទៅ Genoa ហ្គ្រេហ្គោរីគិតថាការបោះឆ្នោតនឹងមិនស្របច្បាប់ទេលុះត្រាតែពួកគេក៏បានប្រជុំរួមគ្នានិងយល់ព្រម ។ ជាការពិតណាស់ ប្រាំរយឆ្នាំមិនទាន់បានកន្លងផុតទៅនៅឡើយទេ ចាប់តាំងពីសម្តេចប៉ាប នីកូឡាស បានបង្កើតការបោះឆ្នោតរបស់សម្តេចសង្ឃរ៉ូម៉ាំងតាមរបៀបនេះ ។ ថាអ្នកត្រួតត្រាជាមូលដ្ឋាន ដែលត្រូវធ្វើមុន បន្ទាប់មកអ្នកដឹកនាំដែលនៅសេសសល់គួរតែត្រូវបានទាក់ទងជាមួយពួកគេ ហើយចុងក្រោយការបោះឆ្នោតត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយការយល់ព្រមពីហ្វូងមនុស្ស ។ ហើយជាចុងក្រោយគាត់បានដកស្រង់ក្រឹត្យរបស់ Leo ដែលយើងទើបតែបានលើកឡើង ហើយសូមបញ្ជាក់ថា វានៅតែជាធរមានសម្រាប់កូនចៅជំនាន់ក្រោយ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើបព្វជិតបោះឆ្នោតដោយស្មោះ

ត្រង់ត្រូវបានមនុស្សអាក្រក់បង្ខំឱ្យចាកចេញពីទីក្រុងនោះ ព្រះអង្គនៅតែបញ្ជាឱ្យមានវត្តមានអ្នកខ្លះជាមួយពួកគេ ។

ការយល់ព្រមរបស់ព្រះចៅអធិរាជ សម្រាប់ចំណេះដឹងដ៏ល្អបំផុតរបស់យើងដែលត្រូវបានទាមទារនៅក្នុងក្រុមជំនុំតែពីរប៉ុណ្ណោះ គឺក្រុមជំនុំរបស់ទីក្រុងរ៉ូមនិងខនស្តែនធីនូផល ដោយសារទីក្រុងទាំងពីរជារាជធានីរបស់អាណាចក្ររ៉ូម ។ នៅពេលដែល valentinian បានបញ្ជូន Ambrose ទៅ Milan ជាមួយនឹងអំណាចដើម្បីត្រួតពិនិត្យការបោះឆ្នោតជ្រើសអ្នកត្រួតត្រាថ្មីនោះហើយជាដំណើរការមិនធម្មតាដោយសារតែការពិតដែលថាជម្លោះធ្ងន់ធ្ងរកំពុងផ្ទុះឡើងក្នុងចំណោមហ្វូងមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែនៅក្រុងរ៉ូមពីបុរាណ អំណាចរបស់ព្រះចៅអធិរាជបានខ្លាំងលើសជាងដោយអាងនាមអ្នកត្រួតត្រា ដែលប្រេហ្គោរីនិយាយថាគាត់ត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំដោយបញ្ជារបស់អធិរាជ ទោះបីជាគាត់បាននៅក្នុងពិធីដ៏ឧឡារិកមួយត្រូវបានហៅដោយក្រុមមនុស្សក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែទំនៀមទម្លាប់នេះគឺ៖ នៅពេលដែលអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ និងមនុស្សបានចាត់តាំងនរណាម្នាក់ គាត់នឹងរាយការណ៍ទៅ Gratian ភ្លាមៗ ដោយមិនយល់ស្របនឹងការអនុវត្តនេះ ។ គ្មានអ្វីត្រូវនិយាយទៀតឡើយថា ស្តេចមិនត្រូវអនុញ្ញាតិឱ្យបោះចោលការការបោះឆ្នោតជាផ្លូវការឡើយ ហើយតែងតាំងអ្នកត្រួតត្រាតាមបំណងរបស់ខ្លួនឡើយ ហើយអ្នកក្រុងមិនត្រូវញែកបុគ្គលដែលលើកតម្កើងដោយអំណាចហឹង្សាឡើយ ។ ព្រោះវាជារឿងមួយដើម្បីដកហូតចេញពីក្រុមជំនុំនូវសិទ្ធិរបស់ខ្លួន ដូច្នេះថាការទាំងមូលត្រូវបានផ្ទេរទៅដល់បំណងរបស់មនុស្សតែម្នាក់ ។ វាជាការមួយទៀតក្នុងការផ្តល់កិត្តិយសនេះដល់ស្តេចឬអធិរាជ ដើម្បីបញ្ចាក់ការបោះឆ្នោតស្របច្បាប់ដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។

14. វិធីសាស្ត្រនៅក្នុងតែងតាំងឡើង

ឥឡូវនេះ វាបន្តមកថា យើងគួរពិភាក្សាអំពីពិធីដែលបន្ទាប់ពីការបោះឆ្នោតអ្នកបម្រើនៃក្រុមជំនុំបុរាណត្រូវបានផ្តួចផ្តើមចូលកាន់តំណែងរបស់ពួកគេ ។ ជនជាតិឡាទីនបានហៅនេះថា "ការតែងតាំង" ឬ "ការថ្វាយ"; ជនជាតិក្រិចបានហៅវាថា "ការលើកដៃឡើង" ជួនកាលក៏ "ការដាក់ដៃលើ" ផងដែរ - ទោះបីជា "ការលើកដៃ" សំដៅយ៉ាងត្រឹមត្រូវទៅនឹងប្រភេទនៃការបោះឆ្នោតដែលការបោះឆ្នោតត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញដោយការលើកដៃ ។ មានក្រឹត្យមួយរបស់ក្រុមប្រឹក្សានីសេ ដែលក្រុងរ៉ូមនឹងគណៈសង្ឃនៃខេត្តទាំងអស់ប្រជុំគ្នាដើម្បីតែងតាំងបុគ្គលដែលជាប់ឆ្នោតឡើង ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេមួយចំនួនត្រូវបានរារាំងដោយរយៈពេលនៃការធ្វើដំណើរ ឬសុខភាព ឬការចាំបាច់ផ្សេងទៀត យ៉ាងហោចណាស់ក៏បីនាក់គួរតែជួបគ្នា ខណៈពេលដែលអ្នកអវត្តមានបញ្ជាក់ពីការយល់ព្រមរបស់ពួកគេតាមរយៈលិខិត ។ ទោះបីជាកណ្តាលម្តីរនេះបានកន្លងផុតទៅដោយការបដិសេធក៏ដោយ ក៏វាត្រូវបានបន្តឡើងវិញដោយក្រុមព្រឹក្សាជាច្រើន ។ ប៉ុន្តែអ្នកទាំងអស់ ឬយ៉ាងហោចណាស់អ្នកដែលគ្មានលេស ត្រូវបានគេស្នើសុំឱ្យមានវត្តមាន ដើម្បីពិនិត្យឱ្យកាន់តែស៊ីជម្រៅ ទៅក្នុងគោលលទ្ធិ និងសីលធម៌របស់អ្នកដែលបានតែងតាំង ត្បិតសកម្មភាពមិនត្រូវបានធ្វើឡើងដោយគ្មានការពិនិត្យនោះទេ ។ ហើយវាច្បាស់ណាស់ពីពាក្យរបស់ Cyprian ដែលកាលពីមុនវាជារឿងធម្មតាសម្រាប់ពួកគេមិនត្រូវបានគេហៅបន្ទាប់ពីការបោះឆ្នោតប៉ុន្តែមានវត្តមាននៅក្នុងការបោះឆ្នោត ។ គោលបំណងគឺដើម្បីឱ្យពួកគេដើរតួជាអ្នកសម្របសម្រួល ជៀសវាងការរំខានណាមួយកើតឡើងនៅក្នុងហ្វូងមនុស្ស ។ សម្រាប់ពេលដែលគាត់បាននិយាយថាប្រជាជនមានអំណាចក្នុងការជ្រើសរើស

បូជាចារ្យដែលសក្តិសម ឬបដិសេធមិនសក្តិសមនោះ គាត់បន្ថែមបន្តិចក្រោយមកថា: "ក្នុងរឿងនេះ យើងត្រូវឧស្សាហ៍ប្រតិបត្តិ និងកាន់តាមប្រពៃណីរបស់ព្រះ និងសារ៉ែដែលប្រារព្ធឡើងក្នុងចំណោមពួកយើង និងនៅស្ទើរគ្រប់ខេត្តទាំងអស់ ដែលអ្នកត្រួតត្រាត្រូវបានជ្រើសរើសនៅចំពោះមុខមនុស្សទាំងអស់" ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេជួបប្រជុំគ្នាយឺតៗ ហើយមានហានិភ័យដែលអ្នកខ្លះនឹងរំលោភលើការពន្យារពេលនេះជាឱកាសសម្រាប់ការបោះឆ្នោត វាហាក់ដូចជាគ្រប់គ្រាន់ប្រសិនបើពួកគេគួរតែជួបគ្នាបន្ទាប់ពីការបោះឆ្នោតរួចរាល់ ហើយដោយបានអនុម័តដោយស្របច្បាប់ ពិនិត្យ ញែកគាត់ទុក ។

15. ការញែកទុកដោយអ្នកក្រុង

នេះត្រូវបានធ្វើនៅគ្រប់ទីកន្លែងដោយគ្មានករណីលើកលែង ។ រួចមកទំនៀមទម្លាប់ផ្សេងមួយទៀតបានរីកធំឡើងបន្តិចម្តងៗ ដែលថាអ្នកដែលត្រូវបានជ្រើសរើសទៅកាន់ទីប្រជុំជន និងការខ្សោះជីវជាតិនៃសណ្តាប់ធ្នាប់ចាស់ជាជាងសម្រាប់ហេតុផលល្អណាមួយ ។ មិនយូរប៉ុន្មានក្រោយមក បន្ទាប់ពីអំណាចនៃពួកវ៉ូម៉ាំងឃើញមានការកើនឡើង ទំនៀមទម្លាប់មួយផ្សេងទៀតដែលនៅតែអាក្រក់ជាងនេះ បានយកឈ្នះ គឺថាអ្នកត្រួតត្រានៃប្រទេសអ៊ីតាលីស្ទើរតែទាំងអស់បានស្វែងរកការគោរពបូជារបស់ពួកគេពីរ៉ូម ។ នេះយើងប្រហែលមិនមានក្នុងសំបុត្ររបស់ប្រ្លេហ្គោរីទេ ។ សិទ្ធិពីបុរាណត្រូវបានរក្សាទុកដោយទីក្រុងមួយចំនួនប៉ុណ្ណោះដែលមិនបានផ្តល់ផលយ៉ាងងាយស្រួល ។ Milan គឺជាឧទាហរណ៍នៃរឿងនេះ ។ ប្រហែលជាមានតែទីក្រុងទីប្រជុំជនប៉ុណ្ណោះដែលរក្សាឯកសិទ្ធិនេះ ។ អ្នកត្រួតត្រាទាំងឡាយនៃខេត្តតែងប្រជុំគ្នាក្នុងក្រុងធំ ដើម្បីញែកជាបរិសុទ្ធនូវអ្នកត្រួតត្រាធំ ។

ប៉ុន្តែពិធីនោះគឺការដាក់ដៃលើ ។ សម្រាប់ខ្ញុំបានអានពីពិធីផ្សេងទៀតដែលមិនត្រូវបានគេប្រើនោះទេ លើកលែងតែអ្នកត្រួតត្រាក្នុងការជួបជុំដ៏ឧឡារិកបានពាក់ខ្សែច្រវាក់ព័ទ្ធមួយចំនួនដើម្បីសម្គាល់ពួកគេឱ្យខុសពីគណៈអធិបតីផ្សេងទៀត ។ ពួកគេបានតែងតាំងគណៈអធិបតី និង ចាស់ទុំផងដែរ ដោយការដាក់ដៃលើតែម្នាក់ ។ ប៉ុន្តែអ្នកត្រួតត្រានីមួយៗជាមួយនឹងគូរកនរបស់គាត់ បានតែងតាំងអ្នកដឹកនាំរបស់គាត់ ។ ទោះបីជាអ្វីៗទាំងអស់ប្រព្រឹត្តដូចគ្នាក៏ដោយ ក៏ដោយសារតែអ្នកត្រួតត្រាបានធ្វើជាអធិបតី ហើយអ្វីៗត្រូវបានធ្វើក្រោមការគាំទ្ររបស់គាត់ ការតែងតាំងនេះត្រូវបានគេហៅថា "របស់គាត់" ។ អាស្រ័យហេតុនេះ អ្នកនិពន្ធបុរាណតែងនិយាយថា អ្នកដឹកនាំខុសពីអ្នកត្រួតត្រា ត្រង់ថាអ្នកមុនមិនមានអំណាចក្នុងការតែងតាំងឡើយ ។

ជំពូកទី V

ទម្រង់បុរាណនៃការគ្រប់គ្រងត្រូវបានបោះចោលទាំងស្រុងដោយការគ្រប់គ្រងរបស់សម្តេចប៉ាប

(ការជ្រើសតែងតាំងនៃមនុស្សដែលមិនមានគុណសម្បត្តិដោយគ្មានការបោះឆ្នោតរបស់ហ្វូងមនុស្ស 1-3)

1. ការមិនអើពើយ៉ាងគួរភ្ញាក់ផ្អើលពីការទាមទារនៃ episcopate

ឥឡូវនេះវាហាក់ដូចជាយើងបង្វែរការយកចិត្តទុកដាក់របស់យើងទៅលំដាប់នៃការគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំដែលប្រកាន់ខ្ជាប់មកដល់ថ្ងៃនេះដោយរ៉ូម៉ាំងសមុទ្រនិងផ្កាយរណបទាំងអស់របស់វានិងរូបភាពទាំងមូលនៃឋានានុក្រមដែលពួកគេតែងតែនិយាយ ។ ហើយដើម្បីប្រៀបធៀបជាមួយវា ការពិពណ៌នារបស់យើងអំពីក្រុមជំនុំដំបូង និងបុរាណ ។ ពីការប្រៀបធៀបបែបនេះនឹងបង្ហាញឱ្យឃើញពីលក្ខណៈនៃក្រុមជំនុំនោះ ដែលមនុស្សទាំងនេះមានកំហឹងដើម្បីជិះជាន់ - ឬជាជាងបំផ្លាញពួកយើងដោយគ្រាន់តែជានាមរបស់វា ។

វាជាការល្អបំផុតដែលចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការត្រាស់ហៅដែលយើងអាចមើលថាតើនរណានិងប្រភេទណាដែលត្រូវបានហៅទៅកាន់ព័ន្ធកិច្ចនេះនិងតាមរបៀបណា ។ បន្ទាប់មក យើងនឹងពិចារណាអំពីដែលពួកគេស្មោះត្រង់បែបណាក្នុងការដកពីតំណែងរបស់ពួកគេ ។

យើងនឹងផ្តល់កន្លែងទីមួយដល់អ្នកត្រួតត្រា ។ តើវាជាកិត្តិយសទេដែលបានផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវតំណែងទីមួយក្នុងការពិភាក្សានេះ! ប៉ុន្តែការពិតនោះមិនអនុញ្ញាតឱ្យ

ខ្ញុំប៉ះពាល់សូម្បីតែបន្តិចលើបញ្ហានេះទេ ដោយមិនមានការខ្ចាស់អៀនយ៉ាងខ្លាំងចំពោះពួកគេ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ខ្ញុំនឹងចាំថា តើការសរសេរប្រភេទណាដែលខ្ញុំកំពុងចូលរួមនាពេលនេះ និងមិនអនុញ្ញាតឱ្យសុន្ទរកថារបស់ខ្ញុំ ដែលគួរតែត្រូវបានដាក់បញ្ចូលទៅការបង្រៀនធម្មតា ទៅហួសលើសពីដែនកំណត់របស់វាទេ ។

តែចូរឱ្យនរណាម្នាក់នៃពួកគេជាអ្នកដែលមិនទាន់បាត់បង់ទាំងស្រុងនូវសេចក្តីអាម៉ាសបានឆ្លើយនឹងខ្ញុំមកថា តើអ្នកត្រួតត្រាប្រភេទណាដែលជាទូទៅត្រូវបានជ្រើសរើសសព្វថ្ងៃនេះ!

ការអនុវត្តការប្រឡងនៃការរៀនត្រូវប្រាកដថាហួសសម័យហើយ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើការរៀនសូត្រត្រូវបានធ្វើឡើងក្នុងន័យណាមួយ ពួកគេជ្រើសរើសមេធាវីដែលដឹងពីរបៀបប្តឹងតវ៉ានៅក្នុងតុលាការ ជាជាងដឹងពីរបៀបអធិប្បាយនៅក្នុងព្រះវិហារ ។ នេះជាការប្រាកដណាស់ដែលថាក្នុងមួយរយឆ្នាំកម្រមានមនុស្សម្នាក់ក្នុងមួយរយនាក់ត្រូវបានជ្រើសរើសដែលបានយល់ដឹងពីការរៀនសូត្រដ៏ពិសិដ្ឋ ។ ខ្ញុំទុកពេលរាប់សតវត្សមុនៗ មិនមែនដោយសារពួកគេល្អជាងនេះទេប៉ុន្តែដោយសារសំណួររបស់យើងទាក់ទងតែក្រុមជំនុំបច្ចុប្បន្នប៉ុណ្ណោះ ។
ប្រសិនបើសីលធម៌របស់ពួកគេត្រូវបានវាយតម្លៃ នោះយើងនឹងរកឃើញតិចតួចឬស្ទើរតែគ្មានអ្នកណាដែល ក្រាំងសំណេរពីបុរាណមិនបានវិនិច្ឆ័យថាមិនសក្តិសម ។ អ្នកដែលមិនមែនជាអ្នកប្រមឹក ជាអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ ។ អ្នកដែលបានរួចផុតពីឧក្រិដ្ឋកម្មនេះ គឺជាអ្នកលេងគ្រាប់ឡុកឡាក់ឬអ្នកប្រមាញ់ ឬផ្តាច់ខ្លួននៅក្នុងផ្នែកខ្លះនៃជីវិត ។ សម្រាប់មានកំហុសតិចតួចណាស់ដែលនេះបើយោងតាម ក្រាំងសំណេរបុរាណមិនរាប់បញ្ចូលបុរសម្នាក់ពី

episcopate ។ ប៉ុន្តែនេះជារឿងមិនសមហេតុផលបំផុតដែលក្មេងប្រុសអាយុមិនគ្រប់ដប់ឆ្នាំទេត្រូវបានតាំងឱ្យធ្វើជាអ្នកត្រួតត្រា ដោយសារការកាន់អំណាចរបស់សម្តេចប៉ាប ។ ហើយពួកគេបានឈានដល់ប្រវែងនៃភាពអៀនខ្មាស់ និងភាពឆោតល្ងង់ ដែលពួកគេមិននៅជាប់នឹងអារម្មណ៍ស្អប់ខ្ពើមនៃធម្មជាតិ ។ នេះជាការបង្ហាញឱ្យឃើញថាការបោះឆ្នោតមានការធ្វេសប្រហែសយ៉ាងណាដែលមានការធ្វេសប្រហែសបែបនោះ ។

2. សហគមន៍បានបាត់បង់សិទ្ធិក្នុងការជ្រើសរើសអ្នកត្រួតត្រារបស់ខ្លួន

ឥឡូវនេះសិទ្ធិទាំងអស់របស់ប្រជាជនក្នុងការជ្រើសរើសអ្នកត្រួតត្រាត្រូវបានដកហូតចេញ ។ ការបោះឆ្នោត ការយល់ព្រម ការចូលរួម និងការចូលចិត្តទាំងអស់របស់ពួកគេបានបាត់បង់ ។ ថាមពលទាំងមូលត្រូវបានផ្ទេរទៅ Canons តែម្នាក់ឯង ។ ពួកគេផ្តល់តំណែងអ្នកត្រួតត្រាដល់អ្នកណាដែលគេពេញចិត្ត ។ ពួកគេណែនាំគាត់ដោយផ្ទាល់នៅចំពោះមុខប្រជាជន ប៉ុន្តែដើម្បីអោយគេគោរពមិនសម្រាប់នឹងពិនិត្យនោះទេ ។

ប៉ុន្តែ Leo ស្រែកថា គ្មានហេតុផលអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើបែបនេះទេ ហើយប្រកាសថាវាជាការដាក់ទណ្ឌកម្មដោយហិង្សា ។ Cyprian ក្នុងការថ្លែងទីបន្ទាល់ថាមានតែការបោះឆ្នោតដោយការយល់ព្រមរបស់ប្រជាជនដែលហូរចេញពីសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ ហើយការដែលបង្ហាញថាទំនៀមទម្លាប់ដែលផ្ទុយពីនេះបានធ្វើទាស់នឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះហើយ ។ អនុក្រឹត្យជាច្រើនរបស់អង្គប្រជុំហាមប្រាមយ៉ាងតឹងរឹងចំពោះការប្រព្រឹត្តផ្ទុយពីនេះ ហើយបើធ្វើមិនដូច្នោះទេ សូមប្រកាសទុកជាមោឃៈ ។ ប្រសិនបើរឿងទាំងនេះជាការពិត នោះគ្មានការបោះឆ្នោតបែប

Canonical ណាមួយនៅតែមាននៅក្នុងគោលលិទ្ធិរបស់សម្តេចប៉ាបទាំងមូលថា ដោយសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ ឬដោយសិទ្ធិរបស់ក្រុមជំនុំ ។

ប៉ុន្តែបើទោះជានេះជាអំពើអាក្រក់តែមួយក៏ដោយ តើអ្នកណាអាចដោះសារពីការពិតដែលថាពួកគេបានបំផ្លាញក្រុមជំនុំតាមសិទ្ធិរបស់ខ្លួនគេនោះ? ប៉ុន្តែពួកគេនិយាយថា អំពើពុករលួយនៅសម័យនោះ ទាមទារថា ចាប់តាំងពីក្នុងចំណោមប្រជាជន និងការស្អប់ខ្ពើនៃគណៈអ្នកដឹកនាំមានជ័យជំនះច្រើនជាងក្នុងការជ្រើសរើសអ្នកត្រួតត្រា ជាងការវិនិច្ឆ័យត្រឹមត្រូវ និងជាក់លាក់ ការសម្រេចនៃបញ្ហានេះគួរតែត្រូវបានផ្ទេរទៅឱ្យមនុស្សមួយចំនួន ។ ជាក់ស្តែង នេះជាមធ្យោបាយដោះស្រាយដ៏អាក្រក់ក្នុងកាលៈទេសៈដ៏គួរឱ្យសោកស្តាយនេះ! ប៉ុន្តែនៅពេលដែលថ្នាំហាក់ដូចជាអាចធ្វើស្លាប់ជាងជំងឺផ្ទាល់ ហេតុអ្វីក៏អាក្រក់ថ្មីនេះមិនត្រូវបានព្យាបាល? ប៉ុន្តែពួកគេនិយាយថា ក្រាំងសរសេរបានកំណត់យ៉ាងច្បាស់នូវនីតិវិធីដែលគួរអនុវត្តក្នុងការជ្រើសរើស ។ ប៉ុន្តែតើយើងសង្ស័យថាមនុស្សពីដើម នៅពេលដែលពួកគេបានជួបជុំដើម្បីជ្រើសរើសអ្នកត្រួតត្រាបានយល់ថាពួកគេត្រូវបានចងដោយច្បាប់បរិសុទ្ធភាគច្រើនទេ កាលដែលពួកគេបានឃើញច្បាប់ដែលបានដាក់សម្រាប់ពួកគេដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនោះ? ពិតប្រាកដណាស់ ព្រះបន្ទូលតែមួយរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលទ្រង់ពិពណ៌នាអំពីលក្ខណៈពិតរបស់អ្នកត្រួតត្រា នោះគួរមានទម្ងន់ធ្ងន់ជាងក្រាំងរាប់ម៉ឺនរាប់មិនអស់ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ការខូចខាតដោយចំណង់ចំណូលចិត្តដ៏លូងំខ្លៅបំផុត ពួកគេមិនគិតពីច្បាប់ ឬសមធម៌ឡើយ ។ ដូច្នេះហើយ សព្វថ្ងៃនេះ ទោះបីជាច្បាប់ល្អបំផុតត្រូវបានសរសេរក៏ដោយ ក៏ពួកគេនៅតែកប់ក្នុងឯកសារដដែល ។ ពេលខ្លះ ការផ្សព្វផ្សាយរបស់មនុស្សប្រមឹក ជនកំផិត និងអ្នកលេងល្បែងញឹកញាប់

បំផុតទៅកាន់តំណែងនេះគឺសម្រាប់ផ្នែកភាគច្រើនដែលត្រូវបានលើកលែងទោស ឱ្យ ហើយថែមទាំងត្រូវបានយល់ស្របផង (ដូចជាវាត្រូវបានធ្វើដោយការទម្រង់មកហើយ)! ខ្ញុំមិននិយាយបំផ្លើសទេ៖ អ្នកត្រួតត្រាគឺជារង្វាន់សម្រាប់ការផិតក្បត់ និងបំណងប្រាថ្នាមិនល្អ។ សម្រាប់ពេលដែលពួកវាត្រូវបានប្រគល់ទៅដល់អ្នកប្រមាញ់និងអ្នកបង្វឹកសត្វក្ងោក នោះយើងសន្មត់ថាអ្វីៗបានប្រែទៅជាគួរឱ្យសរសើរ! ការដោះសារអំពើមិនសមរម្យបែបនេះតាមគ្រប់មធ្យោបាយ គឺជារឿងគួរឱ្យអាម៉ាស់ណាស់។ មនុស្សធ្លាប់មានក្រាំងដ៏ល្អឥតខ្ចោះមួយ ខ្ញុំនិយាយថា ទៅកាន់អ្នកដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានណែនាំថា អ្នកត្រួតត្រាគួរតែល្អលើសគេ ជាគ្រូ តែមិនមែនអ្នកពូកែរករឿងទេ។ល។ [១ ធីម៉ូថេ ៣:១-៧ ទីតុស ១:៧-៩]។ ចុះហេតុអ្វីបានជាទំនួលខុសត្រូវក្នុងការជ្រើសរើសត្រូវបានគេដកចេញពីមនុស្សទៅអោយមនុស្សបែបនេះទៅវិញ? ជាក់ស្តែង ដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនត្រូវបានគេយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងចំណោមមនុស្សអ៊ូអរ និងក្រុមមនុស្ស។ ហើយហេតុអ្វីបានជាសព្វថ្ងៃនេះវាមិនត្រូវបានផ្ទេរត្រឡប់មកវិញពីមនុស្សបែបនេះ ដែលពួកគេមិនត្រឹមតែបំពានលើច្បាប់ទាំងអស់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងលុបបំបាត់ភាពអៀនខ្មាស់ ចង់បានតែប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន និងមហិច្ឆិតាលាយឡំ និងលាយឡំរឿងរបស់មនុស្សជាមួយនឹងព្រះ?

3. ការធ្វេសប្រហែសបានយានដល់ការអន្តរាគមន៍របស់ស្តេច

ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគេនិយាយថានេះត្រូវបានគេយកមកធ្វើជារបៀបដែលគេកុហក។ យើងបានអានថា នៅសម័យបុរាណ ទីក្រុងនានាតែងតែមានភាពច្របូកច្របល់ចំពោះការជ្រើសរើសបឺស្យព។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គ្មាននរណាម្នាក់ហ៊ានគិតចង់ដកសិទ្ធិពីហ្វូងមនុស្សឡើយ។ សម្រាប់ពួកគេមានវិធីផ្សេង

ទៀតដើម្បីជៀសវាងកំហុសទាំងនេះ ឬនៅពេលមួយដែលការទាំងនោះបានកើតមានឡើង នៃការកែតម្រូវពួកគេ ។ ការពិតនឹងត្រូវបានប្រាប់ ។

នៅពេលដែលមនុស្សចាប់ផ្តើមមានការធ្វេសប្រហែសក្នុងការបោះឆ្នោត ហើយទម្លាក់ការទទួលខុសត្រូវនោះមកលើគណៈអ្នកដឹកនាំ ថាមិនអនុវត្តចំពោះខ្លួនពួកគេ ក្រោយមកបានរំលោភយកឱកាសនេះ ដើម្បីដណ្តើមអំណាចផ្តាច់ការសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ ដែលក្រោយមកពួកគេបញ្ចាក់ដោយការចេញច្បាប់ថ្មី ។

ហេតុដូច្នេះហើយ អ្វីដែលព្រះអង្គម្ចាស់នៅកន្លែងខ្លះទទួលបានដោយកិច្ចព្រមព្រៀងជាមួយសម្តេចសង្ឃរ៉ូម៉ាំង-សិទ្ធិតែងតាំងប៊ីស្សពបានធ្វើឱ្យក្រុមជំនុំមិនមានការបាត់បង់ថ្មីទេព្រោះការបោះឆ្នោតត្រូវបានដកចេញពីច្បាប់តែប៉ុណ្ណោះ ដែលបានរឹបអូសដោយគ្មានសិទ្ធិឬពិតជាបានលួចវា ។ នេះជាឧទាហរណ៍ដ៏អាក្រក់មួយ៖ ប៊ីស្សពត្រូវបានបញ្ជូនពីតុលាការដើម្បីកាន់កាប់ក្រុមជំនុំ ខណៈដែលវាគួរតែជាផ្នែកនៃស្តេចដែលគោរពដល់ព្រះដែលត្រូវចៀសវាងពីអំពើពុករលួយបែបនេះ! ត្បិតវាជាការបំផ្លិចបំផ្លាញដ៏អាក្រក់របស់ក្រុមជំនុំដែលបង្ខំមនុស្សណាម្នាក់នូវប៊ីស្សព ជាអ្នកដែលពួកគេមិនបានប្រាថ្នា ឬមិនបានអនុម័តដោយសំឡេងដោយសេរី! ប៉ុន្តែការប្រព្រឹត្តដែលគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់នោះដែលមានជាយូរមកហើយនៅក្នុងក្រុមជំនុំបានផ្តល់ឱកាសឱ្យសមនឹងខ្លួនគេក្នុងការបង្ហាញពីប៊ីស្សព ។ ដ្បិតគេចូលចិត្តវាជាអំណោយទានរបស់ខ្លួន ជាជាងជារបស់មនុស្សដែលគ្មានសិទ្ធិជាងពួកគេ ហើយអ្នកដែលបំពានវាយ៉ាងអាក្រក់ ។

(ការរំលោភបំពានពាក់ព័ន្ធនឹងការរួមផ្សំទៅនឹងអត្ថប្រយោជន៍សង្ឃ, 4-7)

4. ការរំលោភបំពាននៅក្នុងការតែងតាំងអ្នកដឹកនាំ ("សង្ឃ") និង ពួកចាស់ទុំ

នេះជាការត្រាស់ហៅដែលថ្លៃថ្នូមួយ ដោយហេតុដែលប៊ីស្សបបានអួតថា ពួកគេជាអ្នកស្នងតំណែងរបស់ពួកសាវ័ក ។ តែពួកគេនិយាយថាសិទ្ធិក្នុងការបង្កើតអ្នកដឹកនាំជារបស់ពួកគេ ។ នៅក្នុងការនេះពួកគេបំផ្លាញច្បាប់ពីបុរាណយ៉ាងអាក្រក់ ពីព្រោះពួកគេបង្កើតដោយពិធីរបស់ពួកគេ មិនមែនជាអ្នកដឹកនាំដែលដឹកនាំនិងអោយចំណីដល់មនុស្សទេ តែសង្ឃឱ្យធ្វើការថ្វាយយញ្ញបូជាវិញ ។ ស្រដៀងគ្នានេះ នៅពេលពួកគេញែកពួកចាស់ទុំ ពួកគេមិនបានធ្វើអ្វីពីតំណែងដែលពិតនិងសមរម្យរបស់ពួកគេទេ តែបានតែងតាំងពួកគេត្រឹមតែសម្រាប់ការធ្វើពិធីមួយចំនួនដែលទាក់ទងនឹងពែងនិងថាស ។

ប៉ុន្តែនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សា Chalcedon ផ្ទុយទៅវិញ វាត្រូវបានអនុម័តថា មិនគួរមានការតែងតាំងដោយគ្មានកាតព្វកិច្ចគ្រូគង្វាលទេ ពោលគឺ កន្លែងមួយត្រូវបានចាត់តាំងឱ្យបុគ្គលដែលត្រូវបានតែងតាំងជាកន្លែងដែលគាត់ត្រូវបំពេញមុខងាររបស់គាត់ ។ ក្រឹត្យនេះមានតម្លៃណាស់សម្រាប់ហេតុផលពីរ ។ ទីមួយ ដើម្បីឱ្យក្រុមជំនុំមិនត្រូវបានបន្ទុកដោយការចំណាយដែលមិនចាំបាច់ ហើយចំណាយលើមនុស្សខ្វិលនូវអ្វីដែលគួរចែកចាយដល់ជនក្រីក្រឡើយ ។ ទីពីរ អ្នកដែលបានតែងតាំងមិនត្រូវគិតថាខ្លួនគេបានលើកតម្កើងកិត្តិយសទេ ប៉ុន្តែត្រូវចោទប្រកាន់ពីតំណែងដែលខ្លួនមានដោយទីបន្ទាល់ដែលស្មោះត្រង់ដែលមានកាតព្វកិច្ចដែលត្រូវដកចេញវិញ ។

ប៉ុន្តែចៅហ្វាយនាយជនជាតិរ៉ូម៉ាំង (ដែលគិតថាគ្មានអ្វីគួរយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងសាសនា លើកលែងតែពោះនោះទេ) ដំបូងបកស្រាយចំណងជើងថាជាប្រាក់

ចំណូលគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការផ្គត់ផ្គង់របស់ពួកគេ មិនថាបានមកពីឪពុករបស់ពួកគេ ឬពីតំណែងបូជាចារ្យរបស់ពួកគេ។ ហេតុនេះ កាលណាគេតែងតាំងពួកចាស់ទុំ ឬអាចារ្យ ដោយមិនខ្វល់ខ្វាយពីកន្លែងណា ដែលខ្លួនគួរបម្រើ នោះគេប្រគល់បញ្ជាដ៏វិសុទ្ធមកលើពួកគេ ប្រសិនបើពួកគេជាអ្នកមានគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ផ្គត់ផ្គង់ខ្លួនពួកគេ។ ប៉ុន្តែ តើអ្នកណាអាចទទួលយកបានថា ថ្មដែលក្រឹត្យរបស់ក្រុមប្រឹក្សាតម្រូវជាប្រាក់ចំណូលប្រចាំឆ្នាំសម្រាប់ការផ្គត់ផ្គង់? ច្បាប់ថ្មីៗបន្ថែមទៀត ដើម្បីពិនិត្យមើលការតែងតាំងដោយមិនរើសអើង បានថ្កោលទោសដល់បិស្សពឱ្យគាំទ្រសង្ឃទាំងនោះដែលពួកគេបានតែងតាំងដោយគ្មានហានៈត្រឹមត្រូវ។ ដើម្បីជៀសផុតពីបទបញ្ញត្តិនេះ ល្បិចថ្មីត្រូវបានរៀបចំឡើង: អ្នកដែលត្រូវបានតែងតាំងបានសន្យា មិនថានឹងដាក់ឋានៈណាឱ្យមកក៏ដោយ គាត់នឹងស្កប់ស្កល់នឹងវា។ តាមរយៈកិច្ចព្រមព្រៀងនេះ គាត់ត្រូវបានដកហូតការប្តឹងសុំការផ្គត់ផ្គង់។ ខ្ញុំមិននិយាយអំពីការក្លែងបន្លំរាប់ពាន់ដែលកើតឡើងនៅទីនេះទេ ដូចជាពេលខ្លះនិយាយកុហកអំពីតំណែងទទេដើម្បីអត្ថប្រយោជន៍ដែលពួកគេមិនអាចរកប្រាក់បានប្រាំក្នុងមួយឆ្នាំ។ អ្នកផ្សេងទៀតនៅក្រោមកិច្ចព្រមព្រៀងសម្ងាត់ខ្ចីអត្ថប្រយោជន៍ ដែលពួកគេសន្យាថានឹងឱ្យត្រលប់មកវិញភ្លាមៗ ប៉ុន្តែពេលខ្លះពួកគេមិនបានសងពួកគេវិញទេ។ ហើយមានអាថ៌កំបាំងផ្សេងទៀតនៃប្រភេទបែបនេះ។

5. ការតែងតាំងត្រូវបានឆ្លងកាត់

ប៉ុន្តែទោះបីជាការរំលោភបំពានទាំងនេះត្រូវបានដកចេញក៏ដោយ តើវាមិននៅតែជាការមិនទំនងទាល់តែសោះក្នុងការតែងតាំងគណៈប្រធានដែលអ្នកចាត់តាំងមិនតាំងឱ្យមានកន្លែងសោះ? ដ្បិតគេមិនតែងតាំងនរណាឡើយ លើកលែងតែ

ធ្វើយញ្ញបូជា ។ ប៉ុន្តែការតែងតាំងត្រឹមត្រូវនៃគណៈប្រធានគឺជាការហៅឱ្យ គ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំ ។ ពួកចាស់ទុំឱ្យប្រមូលអាហារ ។ ពួកគេក្លែងបន្លំសកម្មភាព របស់ពួកគេ ដែលពិតជាមានភាពអធិកអធមខ្លាំងណាស់ ដើម្បីបង្ហាញឱ្យឃើញ នូវការគោរពចំពោះមនុស្សសាមញ្ញ ។ ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមដូចគ្នានេះ តើរបាំង ទាំងនេះអាចមានតម្លៃអ្វីខ្លះ នៅពេលដែលគ្មានអ្វីរឹងមាំ ឬពិតនៅក្រោមពួកវា នោះ? សម្រាប់ពួកគេការប្រើប្រាស់ពិធីទាំងសាសនាយូដា ឬធ្វើពីក្នុងចំណោម ពួកគេ ដែលជាការប្រសើរជាងក្នុងការគេចចេញ ។

ប៉ុន្តែការពិសោធន៍ពិត (ដោយមិននឿយហត់នឹងស្រមោលដែលពួកគេរំលឹក) នៃការយល់ស្របរបស់មនុស្ស នៃការដែលចាំបាច់ ដែលគ្មានការរំលឹកសោះ ។ ខ្ញុំហៅថា "ស្រមោល" សញ្ញាដែលឆ្លាំឆ្លងទាំងនោះ ដែលផ្សំនៅក្នុងការធ្វើត្រាប់ តាមដែលអត់ប្រយោជន៍និងគ្មានជីវិតនៃគ្រាពីបុរាណ ។ ពួកបរិស្សបមានសង្ឃ របស់ពួកគេជាអ្នកដែលសួរពាក់ព័ន្ធនឹងបេក្ខជនដែលរៀនមុនពេលនៃការចាក់ ប្រេងតាំង ។ តែតើពួកគេសួរអំពីអ្វី? មិនថាពួកគេអាចដឹងពីហ្វូងមនុស្សរបស់ ពួកគេឬអត់ មិនដឹងថាពួកគេអាចបំបែកនាមធម្មតាដែលលេចមកនៅក្នុងមេ រៀនឬអត់ មិនដឹងថាពួកគេអាចបំបែកទម្រង់កិរិយាស័ព្ទ ថាពួកគេដឹងពីអត្ថ ន័យនៃពាក្យមួយដែរអត់ ។ ដោយសារវាមិនចាំបាច់ទេថាពួកគេចេះរបៀបទាញ យកអត្ថន័យនៃខគម្ពីរមួយនោះ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី អ្នកដែលខ្វះខាតសូម្បីតែ នៅក្នុងផ្នែកបែបកុមារភាពទាំងនេះ មិនត្រូវបានរារាំងពីភាពជាអ្នកដឹកនាំទេ ប្រសិនបើពួកគេទទួលបានការណែនាំដោយប្រាក់ ឬអំណោយមួយចំនួន ។ វាគឺ ជាការបួសដូចគ្នានៅពេលគេនាំទៅកាន់អាសនៈសម្រាប់ការបូជា ហើយមានគេ សួរបីដង ជាភាសាគេមិនអាចយល់បានថាតើសមនឹងកិត្តិយសនោះឬអត់ ។

មាននរណាម្នាក់ឆ្លើយ (ដែលមិនធ្លាប់ឃើញពួកគេ ប៉ុន្តែថាគ្មានអ្វីគួរខ្វះទម្រង់ដែលមានចំណែករបស់គាត់ក្នុងការលេង) "ពួកគេសក្តិសម" ។ តើអ្នកបន្ទោសអ្វីខ្លះចំពោះឱពុកដែលគោរពបូជាបែបនេះ លើកលែងតែការចំអកចំពោះការលះបង់បែបនេះ ពួកគេសើចចំអកចំពោះព្រះ និងមនុស្សដោយឥតអៀនខ្មាស? ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេមានកម្មសិទ្ធិនេះជាយូរមកហើយ ទើបពួកគេគិតថាឥឡូវនេះវាជាកម្មសិទ្ធិស្របច្បាប់ ។ ដ្បិតអ្នកណាដែលហ៊ានបើកមាត់ទាស់នឹងការប្រព្រឹត្តខុសដ៏ច្បាស់ក្រឡែតនិងអាក្រក់នេះ នឹងត្រូវពួកគេចាប់ខ្លួននឹងត្រូវកាត់ទោសដោយការស្លាប់ ដូចជាម្នាក់នៅក្នុងសម័យបុរាណដែលត្រូវបានរកឃើញថាមានពិធីដែលបរិសុទ្ធរបស់សេរេស ។ តើពួកគេនឹងធ្វើគេប្រសិនបើពួកគេគិតថាមានព្រះនោះ?

6. ធម្មជាតិនៃការតែងតាំងនៅក្នុងក្រុមជំនុំ

តើពេលនេះយើងបានធ្វើឥរិយាបថរបស់យើងបានប្រសើរប៉ុណ្ណាហើយនៅក្នុងការរៀបចំរើសអ្នកដឹកនាំ ជាបញ្ហាមួយដែលពីមុខត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយនឹងការធ្វើពិធីតែពេលពេលនេះត្រូវបានញែកចេញវិញនោះ? ក្នុងចំណោមការទាំងនោះ ការជាច្រើនត្រូវបានសម្រេច ។ ប៊ីស្សបមិនត្រឹមតែជាម្នាក់ដែលពិភាក្សាពីភាពជាសង្ឃទេ ហើយទាំងតំណែងទាំងនោះដែលត្រូវបានហៅថា "អ្នកដែលជ្រើសរើសអ្នកដឹកនាំ" ពួកគេមិនតែងតែមានសិទ្ធិអំណាចពេញលេញនោះទេ តែអ្នកផ្សេងទៀតមានអំណាចក្នុងការធ្វើ កាលដែលប៊ីស្សបនៅតែរក្សានាមដែលគួរឱ្យគោរពនៃការរើសតាំងអ្នកដឹកនាំ ។ មាននិកាយជាច្រើនដែលត្រូវបង្កើតឡើងដោយសារសាលារៀន ការលាលែងពីតំណែងមិនថាជាបែបធម្មតាឬធ្វើឡើងដោយយល់ដល់ការផ្លាស់ប្តូរ ជាការតាក់តែងឡើងវិញ ការរារាំងនិងការបែប

នោះ ។ តែគ្រប់គ្នាបានប្រព្រឹត្តខ្លួនដែលគេញមាននរណាម្នាក់អាចចូលទៅអ្នក ផ្សេងទៀតសម្រាប់អ្វីនោះទេ ។ ខ្ញុំអះអាងថា សព្វថ្ងៃក្នុងលិទ្ធិសម្តេចប៉ាប កម្រ មានអត្ថប្រយោជន៍មួយក្នុងមួយរយត្រូវបានផ្តល់ជូនដោយមិនមានស៊ីម៉ូនី - ដូច ដែលបុរាណបានកំណត់ស៊ីម៉ូនី (ការទិញតំណែងនៅក្នុងក្រុមជំនុំ) ។ ខ្ញុំមិន និយាយថាទិញទាំងអស់ក្នុងតម្លៃទេ ប៉ុន្តែចូរបង្ហាញខ្ញុំម្នាក់ក្នុងចំណោមម្ភៃនាក់ ដែលមកទទួលប្រយោជន៍ដោយគ្មានការសរសើរដោយប្រយោល ។ ខ្លះបានជឿន ឈឺនដោយញាតិសន្តាន ឬញាតិមិត្ត ខ្លះទៀតដោយឥទ្ធិពលឪពុកម្តាយ អ្នក ផ្សេងទៀតនៅតែរក្សាពេញចិត្តចំពោះខ្លួនឯង ។ សរុបមក ការរស់នៅបែបជា សង្ឃត្រូវបានផ្តល់ជូនសម្រាប់គោលបំណងនេះ ៖ មិនមែនដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដល់ក្រុមជំនុំទេ តែជាមនុស្សដែលទទួលប្រយោជន៍វិញ ។ ទាំងនេះគឺជាការ ប្រកាសថាគេចាត់ទុកពួកគេថាមិនមានអ្វីក្រៅពីពួកអ្នកធំដែលជាអ្នកកាត់ក្តីដោយ ការពេញចិត្តរបស់ស្តេច ឬផ្តល់រង្វាន់ដល់ការងាររបស់ពួកគេទេ ។ ខ្ញុំឆ្លងកាត់ ការពិតដែលរង្វាន់ទាំងនេះត្រូវបានប្រគល់ជូនលើជាងកាត់សក់ ចុងភៅ អ្នក បោកប្រាស់ និងមនុស្សជាតិបែបនេះ ។ សព្វថ្ងៃនេះតុលាការមានសម្លេងនៃការ ប្តឹងផ្តល់ពីតំណែងជាសង្ឃស្ទើរតែគ្រប់រឿង ដូច្នេះអ្នកនឹងនិយាយថាពួកគេលើស ជាងចំណីដែលត្រូវបោះទៅឱ្យឆ្កែដេញប្រមាញ់ផង ។ តើវាជាការដែលអាចបន្ទរ បន្តុយទេទោះទាំងការស្តាប់ឈ្មោះ "គ្រូគង្វាល" ដែលបានប្រើដល់អ្នកទាំងនោះ ជាអ្នកដែលសម្រុកទៅរកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ក្រុមជំនុំដូចជាទៅរកសម្បត្តិរបស់ សត្រូវ ជាអ្នកដែលទទួលបានវាដោយការប្តឹងផ្តល់ ជាអ្នកដែលបានទិញវាដោយ តម្លៃមួយ ជាអ្នកដែលរកវាដោយនាំយកដោយគួរឱ្យខ្ពើមនូវសរសើរ ជាអ្នកដែល ដូចជាកូនក្មេងដែលចេះរអ៊ូៗបានទទួលវាជាមរដកពីពូៗនិងសាច់ញាតិរបស់ពួក

គេ ហើយព្រមទាំងអ្វីដែលជួនកាលពីកូនដែលឥតខាន់ស្លាពីឪពុករបស់ពួកគេផង ?

7. ការបំពានដ៏អាក្រក់

តើភាពអាម៉ាសនៃមនុស្សធម្មតាកាលដែលពួកគេខូចបង់និងគ្មានច្បាប់ដែលបានមកដល់ឆ្ងាយបែបនេះ? តែនេះជាអ្វីដែលកាន់តែអាក្រក់ថែមទៀត ដែលថាមនុស្សម្នាក់ (ខ្ញុំមិននិយាយថាប្រភេទណាទេ តែជាម្នាក់ដែលមិនអាចគ្រប់គ្រងខ្លួនបាន) ដែលត្រូវបានតែងតាំងឱ្យគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំចំនួន៥ ឬ៦! នៅក្នុងដំណាក់របស់ស្តេចម្នាក់នឹងឃើញថាសព្វថ្ងៃនេះ យុវវ័យដែលមានតំណែងសង្ឃបភាពជាបីស្បបពីរ និងបីស្បបធំមួយ។ ពិតណាស់ ជារឿងធម្មតានៅក្នុងក្រឹត្យក្រមដែលបានបង្ហាញមកនូវអ្នកដឹកនាំប្រាំ ប្រាំមួយ ឬប្រាំពីរ ដែលពួកគេមិនយកចិត្តទុកដាក់លើកលែងតែការទទួលចំណូលរបស់ពួកគេ។ ខ្ញុំនឹងមិនជំរុញកាលដែលការជំទាស់ដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅគ្រប់ទីកន្លែងស្រែកប្រឆាំងនឹងការអនុវត្តនេះទេ ដ្បិតពាក្យនេះលែងមានសារៈសំខាន់អ្វីបន្តិចសម្រាប់ពួកគេជាយូរមកហើយ។ ខ្ញុំនឹងមិនជំទាស់ថា ក្រឹត្យធ្ងន់ធ្ងរជាច្រើនត្រូវបានអនុម័តនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាជាច្រើនប្រឆាំងនឹងភាពមិនប្រក្រតីនេះទេ។ ពួកគេក៏បដិសេធយ៉ាងមុឺងម៉ាត់គ្រប់ពេលដែលពួកគេចង់។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយថា ទាំងនេះគឺជាការបំពានយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ដែលផ្ទុយស្រឡះពីព្រះជាម្ចាស់ ធម្មជាតិ និងគោលលិទ្ធិរបស់ក្រុមជំនុំ ដែលចោរប្លន់ម្នាក់កាន់កាប់ក្រុមជំនុំជាច្រើនក្នុងពេលតែមួយ ហើយថាមនុស្សម្នាក់មានឈ្មោះថាគ្រូគង្វាល ដែលទោះជាគាត់ប្រាថ្នាក៏ដោយ ក៏មិនអាចមានវត្តមានជាមួយហ្វូងចៀមរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែ (គឺជាការអាម៉ាសរបស់ពួកគេ) ពួកគេបានបិទបាំងនូវអំពើអាក្រក់គួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមយ៉ាងនេះជាមួយនឹងឈ្មោះរបស់

ក្រុមជំនុំ ដើម្បីឱ្យពួកគេអាចរួចផុតពីការស្តីបន្ទោសទាំងអស់! ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើព្រះសព្វព្រះហឫទ័យ នោះនៅក្នុងភាពអាក្រក់នេះត្រូវបានផ្តុំកនូវ "ការស្នងតំណែង" ដ៏បរិសុទ្ធបំផុត ដែលគុណសម្បត្តិដែលពួកគេអួត—ធានាថាក្រុមជំនុំមិនវិនាសឡើយ!

(ការធ្វេសប្រហែស និងភាពខ្ជិលច្រអូសរបស់សង្ឃ ក្រិត្យវិន័យ និងអ្នកដទៃទៀតដែលកាន់កិច្ចការរបស់បព្វជិត... 8-10)

8. សង្ឃជា "អ្នកគ្រប់គ្រង"

ឥលូវនេះចូរយើងមើលថាតើពួកគេប្រតិបត្តិដោយស្មោះត្រង់ក្នុងមុខងាររបស់គេយ៉ាងណា ដែលជាសញ្ញាទីពីរនៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យពីគ្រូគង្វាលដែលស្របច្បាប់។ ពីសង្ឃដែលត្រូវបានបង្កើតនៅក្នុងក្រុមជំនុំរ៉ូម ខ្លះជាសង្ឃ អ្នកផ្សេងទៀតពួកគេហៅថា "មនុស្សខាងសាច់ឈាម"។

ការលើកឡើងទីមួយនៃហ្វូងទាំងពីរនេះ មិនត្រូវបានក្រុមជំនុំបុរាណស្គាល់ទេ ហើយវាខុសពីវិជ្ជាជីវៈជាសង្ឃដែលមានកន្លែងបែបនេះនៅក្នុងព្រះវិហារ ដែលដើមឡើយនៅពេលដែលមនុស្សត្រូវបានចូលពីកន្លែងបុព្វជិតចូលទៅក្នុងភាពជាសង្ឃ ពួកគេឈប់ធ្វើជាសង្ឃ។ ហើយសូម្បីតែប្រេស្ប៊ីធ្រេរី ដែលសម័យនោះពុករលួយខ្លាំង ក៏មិនអនុញ្ញាតឱ្យមានការភ័ន្តច្រឡំនេះដែរ។ ដ្បិតគាត់ប្រាថ្នាឱ្យអ្នកដែលត្រូវបានតែងតាំងជាព្រះសង្ឃឱ្យចាកចេញពីតំណែងសង្ឃដោយហេតុផលថាគ្មាននរណាម្នាក់អាចក្លាយជាព្រះសង្ឃនិងបព្វជិតបានទេ ព្រោះមួយនឹងជាឧបសគ្គដល់អ្នកដទៃ។ ឥឡូវនេះប្រសិនបើខ្ញុំគួរសួរថាតើអ្នកដែលត្រូវបានប្រកាសថាមិនសមរម្យដោយច្បាប់ចែងមកបានបំពេញមុខងាររបស់គាត់ អ្វីដែល

ខ្ញុំអធិស្ឋាននោះ តើពួកគេនឹងឆ្លើយតបអ្វី? ប្រាកដណាស់ ពួកគេនឹងដកស្រង់មកខ្ញុំនូវក្រឹត្យដែលរបស់លោក Innocent និង Boniface ដែលជាសង្ឃត្រូវបានទទួលក្នុងកិត្តិយស និងអំណាចនៃភាពជាបុព្វជិតទោះបីជាពួកគេនៅតែនៅក្នុងវត្តរបស់ពួកគេក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែហេតុផលបែបណាដែលថារាល់សត្វលាដែលលង់ខ្លៅ ភ្លាមៗនៅពេលដែលគាត់បានកាន់កាប់ទីក្រុងរ៉ូមនោះ អាចនឹងផ្តួលរំលំវត្ថុបុរាណទាំងអស់សម្រាប់សង្ឃដើម្បីបំពេញមុខងារបព្វជិតភាព ។ សម្រាប់ Jerome បដិសេធថាគាត់កំពុងបំពេញមុខងារបូជាចារ្យខណៈពេលដែលគាត់រស់នៅក្នុងចំណោមពួកសង្ឃ ។ ហើយគាត់ចាត់ទុកខ្លួនគាត់ជាមនុស្សម្នាក់ដែលគ្រប់គ្រងដោយសង្ឃវិញ ។ ប៉ុន្តែដើម្បីផ្តល់ឱ្យពួកគេ នេះនៅតែជាផ្នែកមួយនៃតំណែងដែលពួកគេកំពុងបំពេញ? គ្រូបង្រៀនខ្លះអធិប្បាយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដែលនៅសេសសល់ ទាំងសូត្រធម៌ ឬរឿយៗក្នុងរណ្តៅ ។ ដូចជាប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទមានឆន្ទៈឬធម្មជាតិនៃតំណែងបានអនុញ្ញាតឱ្យបង្កើតគណៈប្រធានសម្រាប់គោលបំណងនេះ! ដោយសារបទគម្ពីរថ្លែងទីបន្ទាល់ដោយចំហថា កាតព្វកិច្ចរបស់ប្រធានគឺគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំរបស់ខ្លួន [កិច្ចការ 20:28] ។ តើវាមិនមែនជាការប្រមាថដ៏ទុច្ចរិតទេក្នុងការផ្ទេរវាទៅអ្នកផ្សេងទៀត តាមពិតទៅដើម្បីឱ្យផ្លាស់ប្តូរបញ្ញត្តិដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ព្រះទាំងស្រុងឬ? ដ្បិតពេលដែលគេត្រូវបានតែងតាំងហើយ គេហាមមិនឱ្យប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីដែលព្រះបានបង្គាប់មកលើពួកអ្នកដឹកនាំទាំងអស់ទេ ។ ដ្បិតចម្រៀងនេះត្រូវបានច្រៀងទៅកាន់ពួកគេ៖ ចូរឱ្យសង្ឃបានស្គប់ស្គល់នឹងទីស្នាក់អាស្រ័យរបស់ខ្លួន មិនទាញយកការធ្វើពិធី ឬធ្វើអ្វីដែលសំដៅដល់មុខងារជាសាធារណៈឡើយ ។ ចូរឱ្យពួកគេបដិសេធប្រសិនបើអាចធ្វើបាន ថាវាជាការចំអកដោយចំហរបស់ព្រះ នៅពេលដែល

នរណាម្នាក់ត្រូវបានតែងតាំងជាគណៈប្រធានក្នុងគោលបំណងដើម្បីចៀសវាងពីតំណែងពិតប្រាកដរបស់គាត់ ហើយនៅពេលដែលអ្នកដែលមានឈ្មោះតែមិនអាចមានការពិត ។

9. ការតែងតាំងអ្នកដឹកនាំ និងសង្ឃដែលស៊ីឈ្នួល

ខ្ញុំបាននិយាយមកដល់ពួកខាងសាច់ឈាម មនុស្សមួយចំនួនដែលត្រូវបានតែងតាំង (តាមដែលពួកគេនិយាយ) ថាមានជីវិតរស់នៅជាសង្ឃដែលផ្គត់ផ្គង់ពួកគេ ។ កាលដែលអ្នកខ្លះផ្តល់ថ្លៃឈ្នួលដល់ពលកម្មប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេនៅក្នុងការប្រព្រឹត្តពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ ឬការសូត្រធម៌ ហើយរកស៊ីចិញ្ចឹមជីវិត បើនិយាយទៅដោយថ្លៃបង់ដែលពួកគេប្រមូលសម្រាប់ការនេះ ។

ការតែងតាំងមានការព្យាបាលនៃព្រលឹង ដូចជាតំណែងជាបិស្សប និងតំបន់ ឬប្រាក់ខែរបស់ពួកអ្នកដែលឡូយឆាយជាអ្នកដែលរកប្រាក់បានដោយការច្រៀង ដូចជាចំណែករបស់មុខងារអ្នកដឹកនាំ cannonries ក្រុមជំនុំតាមផ្ទះ ភាពថ្លៃថ្នូរពួកសង្ឃ និងស្រដៀងគ្នានេះ ។ ទោះជាយ៉ាងណា ដោយបានក្រឡាប់រឿងរ៉ាវចុះរួចមក ពួកគេពិភាក្សាពីតំណែងរបស់សង្ឃ និងទីសំណាក់តូចៗមិនត្រឹមតែលើសង្ឃខាងសាច់ឈាមទេ តែលើក្មេងប្រុសៗផង ។ ពួកគេធ្វើនេះ "ដោយអភ័យឯកសិទ្ធិ" គឺថា ដោយទម្លាប់ទូទៅសាមញ្ញ ។

ចំពោះសង្ឃស៊ីឈ្នួលដែលស្វែងរកការចិញ្ចឹមជីវិតនៅពេលថ្ងៃ តើពួកគេអាចធ្វើអ្វីទៀតជាងអ្វីដែលពួកគេកំពុងធ្វើពេលនេះ? តើមានអ្វីទៀតដែលក្រៅពីការធ្វើពេស្យាខ្លួនពួកគេដើម្បីទទួលបានផលចំណេញក្នុងលក្ខណៈអាត្មានិយម និងអៀនខ្មាស ជាពិសេសចំពេលដែលមានហ្វូងមនុស្សយ៉ាងសន្ធោសន្ធៅមកលើពិភព

លោកឥឡូវនេះ? ហេតុនេះ ដោយសារគេមិនហ៊ានសុំទានដោយបើកចំហរ ឬគេនឹកស្មានថាគេនឹងទទួលបានផលប្រយោជន៍តិចតួចពីការនេះ ទើបពួកគេបែរទៅដូចឆ្កែឃ្លាន ហើយដោយភាពមិនអើពើ កាលដែលគេព្រុសជំរិតពីមនុស្សមិនចង់ផ្តល់ឱ្យ នូវអ្វីមួយមកដាក់ពោះទទេរបស់គេ។ នៅទីនេះ ប្រសិនបើខ្ញុំព្យាយាមបង្ហាញជាពាក្យថា វាជារឿងអាម៉ាស់យ៉ាងធំធេងចំពោះក្រុមជំនុំ ដែលកិត្តិយស និងតំណែងរបស់គណៈប្រធានមានខ្លះដល់ការឆ្លងកាត់នេះ វានឹងគ្មានទីបញ្ចប់ឡើយ។ ដូច្នេះហើយ គ្មានហេតុផលណាមួយដែលអ្នកអានរបស់ខ្ញុំរំពឹងថានឹងមានពាក្យសម្តីអ្វីពីខ្ញុំ ដែលទាក់ទងទៅនឹងការបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះបែបនេះនោះទេ។ ខ្ញុំនិយាយយ៉ាងខ្លី៖ ប្រសិនបើវាជាមុខងាររបស់ប្រធាន (ដូចជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានចែង [១កូរិនថូស 4:1; យ៉ូហាន 10:1.] និងការទាមទាររបស់បញ្ញត្តិពីបុរាណ) ដែលត្រូវផ្តល់ចំណីដល់ក្រុមជំនុំនិងបម្រើនគររបស់ព្រះគ្រីស្ទ អ្នកដែលថ្វាយយញ្ញបូជាបែបនេះជាអ្នកដែលមានកិច្ចការនិងឈ្នួលតែនៅក្នុងការលក់ពិធីម៉ាសមិនត្រឹមតែបរាជ័យនៅក្នុងតំណែងរបស់ពួកគេទេ តែក៏មិនមានតំណែងស្របច្បាប់នឹងអនុវត្តផង។ ជ្បិតគ្មានកន្លែងសម្រាប់ផ្តល់ឱ្យពួកគេបង្រៀនទេ។ ពួកគេគ្មានមនុស្សសម្រាប់នឹងគ្រប់គ្រងទេ។ និយាយដោយខ្លីទៅមានអ្វីសេសសល់សម្រាប់ពួកគេទេ មានតែអាសនាដែលពួកគេបានថ្វាយព្រះគ្រីស្ទជាដង្វាយប៉ុណ្ណោះ ដែលមិនមែនជាការថ្វាយដង្វាយដល់ព្រះទេ តែថ្វាយដល់អារក្សវិញ [១កូរិនថូស 10:20] ដែលយើងអាចឃើញនៅកន្លែងផ្សេងទៀត។

10. ការបន្ទរបស់ក្រឹត្យក្រមរបស់សង្ឃ

ខ្ញុំមិនប៉ះពាល់នឹងការរំលោភបំពានខាងក្រៅនៅទីនេះទេ ប៉ុន្តែមានតែលើអំពើអាក្រក់ខាងក្នុងដែលចាក់ឫសក្នុងចំណោមពួកគេ។ ខ្ញុំនឹងបន្ថែមពាក្យដែល

អាក្រក់ដែលនឹងបន្ទឺសម្លេងទៅក្នុងត្រចៀកគេ ។ ប៉ុន្តែដោយសារវាជាការពិត ខ្ញុំត្រូវធ្វើវា៖ បព្វជិត ព្រឹទ្ធាចារ្យ សង្ឃ ចៅហ្វាយ និងអ្នកណាដែលត្រូវបានបញ្ចុកដោយការតែងតាំងដែលខ្ជិលនឹងត្រូវចាត់ទុកក្នុងបក្សពួកដូចគ្នា ។ តើពួកគេអាចធ្វើកិច្ចការអ្វីដល់ក្រុមជំនុំ? ពួកគេបានបោះបង់ចោលនូវបន្ទុកដែលបង្កបញ្ហាដល់ការអធិប្បាយព្រះបន្ទូល ការថែទាំការប្រៀនប្រដៅ និងការចាត់ចែងធ្វើពិធីសាក្រាម៉ង់ ។ តើពួកគេបានបន្សល់ទុកអ្វីខ្លះដើម្បីអួតថាខ្លួនជាអ្នកដឹកនាំពិត? ពិតណាស់ ពួកគេមានការច្រៀងនិងការធ្វើពិធីអបអរសាទរ ។ ប៉ុន្តែតើការទាំងនេះមានអ្វីពាក់ព័ន្ធនឹងបញ្ហានេះ? ប្រសិនបើពួកគេអះអាងពីទម្លាប់ការប្រើប្រាស់ ឬសិទ្ធិអំណាចដែលឈរជាយូតមក ខ្ញុំនឹងតទល់នឹងពួកគេជាមួយនឹងនិយមន័យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់បានបង្ហាញមកកាន់យើងថា អ្វីទៅជាអ្នកដឹកនាំពិត ហើយអ្វីដែលអ្នកដែលប្រាថ្នាចង់ក្លាយជាអ្នកដឹកនាំត្រូវមាន ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងការទាមទារដ៏លំបាកនេះដែលត្រូវចុះចូលនឹងការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានទេ ចូរឱ្យពួកគេយ៉ាងហោចណាស់អនុញ្ញាតឱ្យសំណួរនេះបានដោះស្រាយដោយសិទ្ធិអំណាចនៃក្រុមជំនុំបុរាណ ។ លក្ខខ័ណ្ឌរបស់ពួកគេនឹងមិនប្រសើរជាងទេ ប្រសិនបើតំណែងរបស់ពួកគេត្រូវបានជំនុំជំរះតាមក្រិត្យក្រមពីបុរាណ ។ អស់អ្នកដែលបានធ្លាក់ខ្លួនទៅជាអាចារ្យ គួរតែជាអ្នកកាន់តំណែងមុន ក្នុងកាលដែលពួកគេចាស់ ដើម្បីគ្រប់គ្រងព្រះវិហាររួមជាមួយនឹងបិស្សព ហើយបម្រើអ្នករួមការងាររបស់គាត់នៅក្នុងមុខងារជាគ្រូគង្វាល ។ អ្វីដែលគេហៅថា "ជំពូក" សេចក្តីថ្លៃថ្នូរគឺគ្មានអ្វីពាក់ព័ន្ធនឹងការគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំពិតឡើយ កាន់តែមិនអាចសម្រាប់សង្ឃ និងឥតប្រយោជន៍ពីតំណែងបែបនេះ ។ ចុះតើយើងត្រូវចាត់ទុករឿងទាំងអស់នេះនៅកម្រិតណា?

ប្រាកដណាស់ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការប្រតិបត្តិតាមក្រុមជំនុំពីបុរាណ មិនរាប់បញ្ចូលពួកគេចេញពីតំណែងរបស់គណៈប្រធានឡើយ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេប្រកែកថាពួកគេជាអ្នកដឹកនាំ ប៉ុន្តែរបាំងនេះត្រូវតែហែកចោល ។ ដូច្នេះហើយ យើងនឹងរកឃើញវិជ្ជាជីវៈរបស់ពួកគេទាំងមូលថាវាប្លែកទាំងស្រុង និងដាច់ឆ្ងាយពីមុខងាររបស់គណៈប្រធាននោះ ដែលត្រូវបានរៀបរាប់ដល់យើងទាំងពីរដោយសាវ័ក ហើយត្រូវបានទាមទារនៅក្នុងក្រុមជំនុំបុរាណ ។ លំដាប់លំដោយទាំងអស់នោះ តាមចំណងជើងអ្វីក៏ដោយដែលពួកគេត្រូវបានចាត់តាំង គឺជាការច្នៃប្រឌិត ប្រាកដណាស់មិនមែនជាបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ឬគាំទ្រដោយការប្រតិបត្តិរបស់ក្រុមជំនុំពីបុរាណនោះទេ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកគេមិនគួរមានកន្លែងណានៅក្នុងការរៀបរាប់អំពីការគ្រប់គ្រងខាងវិញ្ញាណ ដែលនៅពេលដែលវាត្រូវបានញែកដោយព្រះបន្ទូលផ្ទាល់របស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលក្រុមជំនុំបានទទួល ។ ឬ (ប្រសិនបើពួកគេចង់ឱ្យខ្ញុំនិយាយឱ្យកាន់តែសាមញ្ញ និងលាតត្រដាង) ដរាបណាបព្វជិត សង្ឃ ចាស់ទុំ ចៅហ្វាយ និងក្បាលពោះដែលខ្ជិលប្រភេទនេះ មិនត្រូវឱ្យប៉ះសូម្បីតែម្រាមដៃតូចរបស់ពួកគេនូវភាគល្អិតនៃតំណែងនេះដែលជាតម្រូវការសំខាន់នៅក្នុងអ្នកដឹកនាំ យើងមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងពួកគេដោយក្លែងបន្លំយកកិត្តិយសសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ ហើយដូច្នេះរំលោភលើបញ្ញត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានឡើយ ។

(សេចក្តីពុករលួយនិងសេចក្តីលោភលន់យកឈ្នះនៅក្នុងហានៈរបស់បីស្សប គ្រូគង្វាល និងចាស់ទុំ 11-19)

11. បីស្សប និងក្រុមសង្ឃ

នៅមានពួកបីស្សប និងព្រះសហគមន៍កាតូលិក ។ តើពួកគេខំរក្សាតំណែងរបស់ខ្លួនទេ! ដ្បិតខ្ញុំស្ម័គ្រចិត្តឱ្យពួកគេមានតំណែងដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះ និងល្អឥតខ្ចោះ ប្រសិនបើពួកគេសម្រេចកាសនោះបាន ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលការបោះបង់ចោលក្រុមជំនុំដែលបានផ្តល់ចំពោះពួកគេ ប្រគល់ការយកចិត្តទុកដាក់របស់ពួកគេទៅលើអ្នកដ៏ទៃ ពួកគេនៅតែប្រាថ្នាចង់ធ្វើជាគ្រូគង្វាល ពួកគេធ្វើដូចជាមុខងាររបស់គ្រូគង្វាលមិនធ្វើអ្វីសោះ ។ បើអ្នកដែលមិនដែលដើរចេញពីទីក្រុង បែរអះអាងថាជាខ្លួនជាអ្នកភ្ជួរ ឬជាងចម្ការទំពាំងបាយជូរ ។ ប្រសិនបើទាហានដែលបន្តប្រយុទ្ធ និងនៅក្នុងជំរុំ ហើយមិនធ្លាប់ឃើញតុលាការ ឬស្បៀវភៅទេនោះ បែរជាទាមទារធ្វើជាមេធាវី តើនរណាអាចប្រកាន់ខ្ជាប់នូវភាពមិនសមហេតុផលដ៏គួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមបែបនេះបាន? ប៉ុន្តែអ្វីដែលគួរឱ្យអស់សំណើចជាងនេះទៅទៀត គឺអ្នកដែលចង់ឃើញ ហើយត្រូវបានគេហៅថាជាគ្រូគង្វាលស្របច្បាប់នៃក្រុមជំនុំ ហើយនៅតែមិនប្រាថ្នាចង់ក្លាយជាបែបនេះ ។ តើមានករណីប៉ុន្មានករណីដែលសូម្បីតែនៅក្នុងការអនុវត្តបែបរដ្ឋាភិបាលលើក្រុមជំនុំរបស់ខ្លួនផង? មនុស្សជាច្រើនពេញមួយជីវិតលេបយកប្រាក់ចំណូលរបស់ក្រុមជំនុំដោយមិនដែលបានមកដល់ចំណុចសូម្បីតែមើលទៅពួកគេ ។ អ្នកផ្សេងទៀតមកម្តងក្នុងមួយឆ្នាំ ឬផ្ញើអ្នកបម្រើ ដើម្បីកុំឱ្យបាត់បង់ចំណូល ។ នៅពេលដែលអំពើពុករលួយនេះបានឈានចូលមកដល់ដំបូង អ្នកដែលចង់រីករាយនឹងភាពទំនេរបែបនេះត្រូវបានលើកលែងដោយឯកសិទ្ធិ ។ ឥឡូវនេះ វាគឺជាករណីលើកលែងដ៏កម្រមួយសម្រាប់នរណាម្នាក់ដែលរស់នៅក្នុងព្រះវិហារផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ ។ ព្រោះគេចាត់ទុកពួកគេថាជាស្រែចម្ការដែលគេដាក់បន្ទុកដល់អ្នកបម្រើ ឬកសិករស៊ីឈ្នួល ។

ប៉ុន្តែធម្មជាតិខ្លួនឯងក៏បដិសេធចំពោះការយល់ឃើញថា អ្នកណាដែលមិនដែលឃើញហ្វូងចៀមរបស់ខ្លួនសោះជាអ្នកគង្វាលវានោះឡើយ ។

12. ដំណាក់កាលដំបូងនៃសេចក្តីទុច្ចរិតនេះ ៖ លោក Gregory និងលោក Bernard

ចាប់តាំងពីសម័យរបស់លោក Gregory មានថ្មីៗមកម្ល៉េះ ដែលវាបង្ហាញមកច្បាស់នូវគ្រាប់ពូជនៃសេចក្តីអាក្រក់នេះមក ដូច្នេះពួកអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំចាប់ផ្តើមធ្វេសប្រហែសក្នុងការបង្រៀន ដ្បិតនៅកន្លែងមួយគាត់បានពន្យល់ពីវាយ៉ាងខ្លាំងៗថា "ពិភពលោក" គាត់និយាយថា "មានពេញដោយសង្ឃ តែនៅក្នុងចម្រូតស្ទើរតែមិនឃើញមានកម្មករណាស់ ។ ដ្បិតយើងបានយកតំណែងជាសង្ឃមកពាក់ តែមិនព្រមបំពេញកិច្ចការនៃតំណែងនោះទេ" ។ ដូច្នេះហើយថា ៖ "ពីព្រោះពួកគេមិនមានកូនចិត្តនៃការធ្វើទាន នោះពួកគេប្រាថ្នាចង់បានជាម្ចាស់ ។ ពួកគេមិនសម្គាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេជាឪពុករបស់មនុស្សទាំងអស់ឡើយ ។ ពួកគេបានប្តូរទីកន្លែងនៃការបន្ទាបខ្លួនដោយអំណួតនៃភាពជាម្ចាស់វិញ ។" ។
ដូច្នេះហើយ ៖ "តែយើង ឱពួកគ្រូគង្វាលអើយ តើយើងនឹងធ្វើយ៉ាងណា ដែលយើងជាអ្នកទទួលបានប្រាក់កម្រៃ តែមិនមែនជាអ្នកបញ្ចេញពលកម្មបែបនេះ?" យើងបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពរវល់ពីខាងក្រៅ ហើយយើងបានចាប់យករឿងមួយ តែបែរជាធ្វើការផ្សេងមួយទៀតទៅវិញ ។ យើងបដិសេធព័ន្ធកិច្ចនៃការប្រកាសព្រះបន្ទូល ហើយបានបន្ថែមទៅលើការដាក់ទោសរបស់យើង ដូចដែលខ្ញុំឃើញថា យើងត្រូវបានហៅថាជាបីស្សប ដែលមានឈ្មោះនៃតំណែងដែលមានកិត្តិយស មិនមែននៅក្នុងអំណាចរបស់វាទេ ។" ក្នុងកាលដែលលោក Gregory ប្រើពាក្យដ៏គំរោះគំរើយខ្លាំងបែបនេះទាស់នឹងពួកអ្នកដែលមិនស្ថិតស្ថេរនិងមិន

យកចិត្តទុកដាក់នៅក្នុងតំណែងមុខងារគេ អ្វីដែលខ្ញុំសូមអង្វរដល់អ្នកនោះ តើគាត់នឹងនិយាយទេប្រសិនបើគាត់បានឃើញសូម្បីតែបីស្បែបម្នាក់ ឬពីរបីនាក់យ៉ាងហោច ហើយសង្ឃផ្សេងទៀតស្ទើរតែគ្មានម្នាក់នៅក្នុងមួយរយនាក់ ជាអ្នកដែលបានទៅកាន់អាសនាបានម្តងនៅក្នុងជីវិតរបស់គេនោះ? ដ្បិតមនុស្សបានក្លាយជាឆ្គួតអស់កាលដែលពិចារណាវាលើសពីភាពថ្លៃថ្នូររបស់បីស្បែបនៅក្នុងការអធិប្បាយទៅកាន់មនុស្ស។ នៅក្នុងសម័យរបស់លោក Bernard បញ្ហាកាន់តែអាក្រក់ជាមុខ តែយើងឃើញថាគាត់បានជំទាស់នឹងលំដាប់លំដោយទាំងមូលដោយពាក្យស្តីបន្ទោសយ៉ាងខ្លាំងបែបណា ដែលវាជាលំដាប់លំដោយមួយដែលកាលនោះត្រូវបានគិតថាបរិសុទ្ធជាងវានៅបច្ចុប្បន្ននេះ។

13. ការអះអាងនិងភាពជាក់ស្តែង

ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់គួរថ្លឹងថ្លែង និងពិនិត្យមើលទម្រង់ខាងក្រៅនៃគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំដែលមានសព្វថ្ងៃនេះនៅក្រោមសម្តេចប៉ាប គាត់នឹងមិនរកឃើញរូងរបស់ចោរដែលនៅក្នុងកុបកម្មរបស់ចោរកាន់តែសាហាវដោយគ្មានច្បាប់ និងការអត់ធ្មត់នោះទេ។ ប្រាកដណាស់ អ្វីៗទាំងអស់គឺមិនសមសោះ ពិតប្រាកដណាស់ បង្គាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទបានធ្លាក់ចុះយ៉ាងខ្លាំងពីពិធីបរិសុទ្ធ និងទំនៀមទម្លាប់បុរាណរបស់ក្រុមជំនុំ ដូច្នេះហើយការជម្លោះទាស់នឹងធម្មជាតិ និងហេតុផល គ្មានរបួសអ្វីធំជាងអាចធ្វើចំពោះព្រះគ្រីស្ទជាងពេលដែលពួកគេបានដាក់បញ្ជូនព្រះនាមទ្រង់ទៅការពារការគ្រប់គ្រងដែលគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់បែបនេះ។
យើង ពួកគេនិយាយថា ជាសសរស្តម្ភរបស់ពួកជំនុំ ជាអ្នកដឹកនាំសាសនា ជាអ្នកតំណាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាប្រមុខនៃអ្នកជឿ។ ដ្បិតអំណាចនៃសាវកបានផ្តល់មកដល់យើងជាបន្តបន្ទាប់។ ពួកគេអួតឥតឈប់ឈរអំពីភាពល្ងង់ខ្លៅទាំង

នេះ ដូចជាពួកគេកំពុងនិយាយទៅកាន់ចំណែកមរតក ។ ប៉ុន្តែនៅពេលណា ដែលពួកគេអួតអំពីរឿងនេះ ខ្ញុំនឹងសួរពួកគេនូវអ្វីដែលពួកគេមានដែលដូចគ្នានឹង សាវ័ក ។ ដ្បិតយើងមិនខ្វល់ខ្វាយអំពីកិត្តិយសនៃតំណពូជមួយចំនួនដែលគេអាច ឱ្យមនុស្ស ពេលគេកំពុងដេកលក់នោះទេ ប៉ុន្តែអំពីតំណែងនៃការផ្សាយព្រះ បន្ទូល ដែលពួកគេខំរត់ចេញយ៉ាងខ្លាំង ។ ដូចគ្នាដែរ នៅពេលដែលយើង ប្រកាសថាការគ្រប់គ្រងរបស់ពួកគេគឺជាការបន្ទាបបន្ថោកនៃមេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្ត នោះពួកគេនិយាយដោយឥតឈប់ឈរថាវាគឺជាឋានានុក្រមដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដែលជា រឿយៗត្រូវបានសរសើរដោយមនុស្សដ៏អស្ចារ្យ និងបរិសុទ្ធ ។ ដូចជាឪពុកដ៏វិសុទ្ធ នៅពេលដែលពួកគេសរសើរឋានានុក្រមរបស់ក្រុមជំនុំ ឬការគ្រប់គ្រងខាង វិញ្ញាណ ដូចដែលវាត្រូវបានប្រគល់ទៅឱ្យពួកគេពីពួកសាវ័ក សុបិនអំពីភាពរឹកវរ ដែលមិនមានទម្រង់នេះ ពោរពេញដោយភាពស្ងាត់ជ្រងំ ជាកន្លែងដែលប៊ីស្សព ភាគច្រើនសម្រាប់មនុស្សឈ្លើយដែលមិនយល់សូម្បីតែសេចក្តីជំនឿដំបូង និង មូលដ្ឋានគ្រឹះធម្មតានៃសេចក្តីជំនឿ ឬពេលខ្លះក្មេងប្រុសធំស្រស់ពីអ្នកថែទាំក្មេង ហើយប្រសិនបើមានការសិក្សាច្រើនជាងនេះ (ទោះជាយ៉ាងណា ករណីនេះកម្រ មានណាស់) ។ ពួកគេចាត់ទុកថា ប៊ីស្សពគ្មានអ្វីក្រៅពីនាមនៃភាពត្រចះត្រចង់ និងភាពអស្ចារ្យនោះទេ ។ ដែលជាកន្លែងដែលអ្នដឹកនាំក្រុមជំនុំមិនគិតពីការផ្តល់ អាហារដល់ហ្វូងចៀមជាងអ្នកផលិតស្បែកជើងខ្វល់ពីការភ្ជួរ ។ ជាកន្លែងដែល គ្រប់យ៉ាងមានភាពច្របូកច្របល់ជាងការបែកបាក់របស់បាប៊ីឡូនផង [លោកុប្ប ត្តិ 11:11] ដែលគ្មានដានសូម្បីតែមួយពីពិធីនោះនៃពួកឪពុកដែលត្រូវបាន បង្ហាញមកនោះទេ ។

ចុះបើយើងធ្វើតាមសីលធម៌របស់គេវិញ? តើ "ពន្លឺនៃលោកីយ៍" នោះនឹងទៅកន្លែងណាដែលព្រះគ្រីស្ទតម្រូវនោះ? ចុះកន្លែងដែល "អំបិលនៃផែនដី" វិញ [ម៉ាថាយ 5:14, 13]? ឯណាទៅ ភាពបរិសុទ្ធដែលជាស្តង់ដារនៃជីវិត? សព្វថ្ងៃនេះមិនមានលំដាប់លំដោយនៃមនុស្សណាដែលមានសេចក្តីអាក្រក់លើសលប់ក្នុងភាពស្រើបស្រាល ដោហារវៀចវេរ ពោលដោយខ្លីក្នុងប្រភេទតណ្ហាជាងនេះទៀតនោះទេ។ គ្មានលំដាប់ថ្នាក់ណាមានចៅហ្វាយនាយដែលមានជំនាញជាងឬមានជំនាញក្នុងគ្រប់ការបោកបញ្ឆោត ការបោកប្រាស់ ការក្បត់ជាតិ និងការផិតក្បត់។ គ្មានកន្លែងណាដែលមានល្បិចកល ឬភាពក្លាហានខ្លាំងក្នុងការធ្វើបាបឡើយជាងនេះឡើយ។ ខ្ញុំមិននិយាយអ្វីអំពីភាពក្រអឺតក្រទម អំនួត លោភលន់ និងភាពឃោរឃៅរបស់ពួកគេទេ។ ខ្ញុំមិននិយាយអ្វីអំពីសញ្ញាប័ត្រដែលអសីលធម៌ពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគេទេ។ ពិភពលោកនឿយហត់នឹងការទទួលរងការរំលោភបំពានទាំងនេះ ដែលគ្មានគ្រោះថ្នាក់ដែលខ្ញុំគួរនិយាយបំផ្លើសដោយមិនសមរម្យឡើយ។ ខ្ញុំនិយាយរឿងមួយដែលសូម្បីតែពួកគេក៏មិនអាចបដិសេធបានដែរ។ កម្រមានបឹស្សបម្នាក់នៅក្នុងចំណោមព្រះសង្ឃមួយរយអង្គ ដែលប្រសិនបើការប្រព្រឹត្តរបស់គាត់ត្រូវវិនិច្ឆ័យតាមគន្លងចាស់ នឹងមិនត្រូវទទួលរងនូវការបណ្តេញចេញពីក្រុមជំនុំ ឬយ៉ាងហោចណាស់ត្រូវដកតំណែងឡើយ។ ខ្ញុំហាក់បីដូចជាកំពុងនិយាយអ្វីមួយដែលមិនគួរឱ្យជឿ រហូតមកដល់ពេលនេះមានវិន័យពីមុនបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការមិនប្រើ ដែលនាំឱ្យមានការប្រមាថមើលងាយជាងការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកសង្ឃ។ ប៉ុន្តែនេះគឺដូច្នេះទាំងស្រុង។ សូមឱ្យអស់អ្នកដែលបម្រើនៅក្រោមជ័យជំនះ និងការការពាររបស់ជនជាតិរ៉ូម៉ាំងមើលឥឡូវនេះ ហើយអួតខ្លួនឯងអំពីលំដាប់ជាសង្ឃ! លំដាប់ដែលគេមាន វា

ច្បាស់ណាស់ថា វាមិនមែនមកពីព្រះគ្រីស្ទ ឬពីសាវ័ករបស់ទ្រង់ ឬពីបុព្វបុរស ឬក៏មកពីពួកជំនុំពីបុរាណឡើយ ។

14. ពួកអ្នកជំនួយ

ពេលនេះពួកអ្នកជំនួយក៏ចូលមកដល់ ជាមួយនឹងការចែកចាយផ្តត់ផ្តង់របស់របរ របស់ក្រុមជំនុំ ។ តែពួករ៉ូម៉ាំងសព្វថ្ងៃមិនបង្កើតពួកអ្នកជំនួយរបស់ពួកគេទេ ដ្បិតគេចាត់ទុកពួកគេត្រឹមតែការបម្រើនៅអាសនា អាននិងសូត្រដំណឹងល្អ ប៉ុណ្ណោះ ហើយសេចក្តីសប្បុរសនឹងដឹងអ្វីដែលអ្នកផ្សេងទៀតប៉ះ ។ គ្មានការធ្វើទាន គ្មានការមើលថែអ្នកក្រីក្រ គ្មានអ្វីនៃតួនាទីទាំងមូលដែលពួកគេធ្លាប់បានធ្វើពីមុនឡើយ ។ ខ្ញុំកំពុងនិយាយពីគ្រឹះផ្ទាល់ ។ ប្រសិនបើយើងក្រលេកមើលអ្វីដែលពួកគេកំពុងធ្វើ នោះវាមិនមែនជាតំណែងពិតសម្រាប់ពួកគេ តែវាគ្រាន់តែជាជំហានមួយទៅកាន់ភាពជាសង្ឃប៉ុណ្ណោះ ។ នៅជ្រុងមួយ អស់អ្នកដែលកាន់តំណែងរបស់អ្នកជំនួយនៅក្នុងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់បង្ហាញពីរូបរាងទទេរនៃភាពពីដើម ។ ពួកគេទទួលយកដង្វាយមុនពេលការសម្ពាធឱ្យបរិសុទ្ធ ។ តែទម្លាប់ពីបុរាណគឺ អ្នកជឿមុននឹងទទួលពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់នឹងថើបគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយថ្វាយដង្វាយនៅអាសនា ។ ដូច្នេះពួកគេបានប្រកាសពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ពួកគេជាដំបូងទុកជាសញ្ញា រួចមកដោយមុខងាររបស់ពួកគេ ។ អ្នកជំនួយជាអ្នកដែលចាត់ចែងបម្រើដល់អ្នកក្រ គេបានទទួលយកអ្វីដែលផ្តល់មកដើម្បីនឹងចែកចាយវាទៅ ។ សព្វថ្ងៃនេះ អ្នកក្រមិនបានទទួលអ្វីពីទានទាំងនោះជជាងពួកគេត្រូវបោះចូលទៅក្នុងសមុទ្រទេ ។ ដូច្នេះ ពួកគេបានចំអកដល់ក្រុមជំនុំដោយតំណែងជាអ្នកជំនួយក្លែងក្លាយ ។ ពិតណាស់នៅក្នុងនោះ ពួកគេគ្មានអ្វីដូចដែលការកំណត់របស់ពួកសាវ័ក ឬដូចការអនុវត្តពីបុរាណឡើយ ។ ពិតណាស់ ពួកគេ

បានផ្ទេរការចែកចាយរបស់របរទៅកន្លែងផ្សេងទៀត ហើយក៏បានរៀបចំដែល គ្មានអ្វីដែលគ្មានរបៀបរៀបរយត្រូវបានមើលឃើញឡើយ ។ ដ្បិតដូចជាចោរអារ កមនុស្សហើយក៏ចែកចាយរបឹបជាមួយនឹងគ្នារបស់ពួកគេ ដូច្នេះមនុស្សទាំងនេះ បន្ទាប់ពីពន្លត់ចោលពន្លឺរបស់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះដូចជាការអារបំពង់ករបស់ ក្រុមជំនុំដែរ ដែលពួកគេប៉ាន់ស្មានថាគ្រប់យ៉ាងដែលញែកជាបរិសុទ្ធត្រូវបាន លាតមកសម្រាប់ជារបឹប ។ ដូច្នេះ ការបែកបាក់ត្រូវបានបង្កើតឡើង ហើយម្នាក់ៗបានឆក់យកច្រើនបំផុតសម្រាប់ខ្លួនគេតាមដែលអាចយកបាន ។

15. ការចែកចាយចំណូលរបស់ក្រុមជំនុំ

ទំនៀមទម្លាប់បុរាណទាំងអស់នេះ ដែលយើងបានដាក់ចេញនៅទីនេះ មិនត្រឹមតែត្រូវបានរំខានប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានលុបចោល និងលាក់កំបាំងទាំងស្រុង ។ បីស្សព និងអាចារ្យក្នុងទីក្រុងដែល បានក្លាយជាមានបានដោយការលួចប្លន់នេះ ត្រូវបានប្រែក្លាយទៅជាអ្នកដឹកនាំ បានរឹបអូសយកផ្នែកធំបំផុតសម្រាប់នឹងចែកចាយក្នុងចំណោមពួកគេ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ការចែកផ្លូវគ្នានេះមិនមានសណ្តាប់ធ្នាប់ ដូចដែលមានភស្តុតាងបញ្ជាក់ដែលថា រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះពួកគេបានឈ្លោះប្រកែកគ្នាអំពីការកំណត់នេះ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ការសម្រេចចិត្តនេះបានផ្តល់ឱ្យថា សូម្បីតែមួយកាក់នៃរបស់របរទាំងអស់របស់ព្រះវិហារមិនបានមករកអ្នកក្រឡើយ ដែលជាអ្នកដែលយ៉ាងហោចណាស់ក៏បានពាក់កណ្តាលដែរ ។ ដ្បិតក្រឹត្យក្រមបានកំណត់មួយភាគបួនដល់ពួកគេ ប៉ុន្តែគេកំណត់ទី៤ទៀតសម្រាប់បីស្សបទាំងឡាយ ចែកក្នុងបដិសណ្ឋារកិច្ច និងមុខងារធ្វើសប្បុរសធម៌ផ្សេងៗ ។ ខ្ញុំមិននិយាយអ្វីដែលសង្ឃគួរធ្វើជាមួយនឹងចំណែករបស់ពួកគេ ហើយចំពោះអ្វីដែលពួកគេគួរអនុវត្តនោះទេ ។ ព្រោះវាត្រូវបានបង្ហាញ

ឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់ថា អ្វីដែលនៅសល់ (ទុកសម្រាប់ព្រះវិហារ អគារ និងការចំណាយផ្សេងទៀត) គួរតែត្រូវបានផ្តល់ជូនដល់ជនក្រីក្រនៅពេលខ្វះខាត ។ ប្រសិនបើពួកគេមានសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះតែបន្តិចនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ ខ្ញុំសួរថា តើពួកគេនឹងរក្សាគំនិតថា គ្រប់យ៉ាងដែលពួកគេបរិភោគនិងគ្រប់យ៉ាងដែលពួកគេពាក់ចេញមកពីការលួចប្លន់ ។ ទេ គឺចេញមកពីការប្រមាថព្រះវិញឬ? តែបើគេគ្រាន់តែប្តូរបន្តិចដោយការវិនិឆ្ឆ័យរបស់ព្រះ នោះពួកគេគួរតែដឹងថា អស់អ្នកដែលពួកគេនឹងអួសទាញ ដែលពួកគេមានការរៀបចំយ៉ាងស្រស់ស្អាតនិងសមស្របនូវលំដាប់លំដោយមួយនៅក្នុងព្រះវិហារ កាលដែលពួកគេទម្លាប់នឹងការអួតជាមនុស្សដែលផ្តល់មកនូវសតិនិងហេតុផល ។ ចូរឱ្យពួកគេឆ្លើយមកខ្ញុំដោយខ្លី ថាតើមុខងាររបស់អ្នកជំនួយជាការលួចប្លន់ដែលមានការអនុញ្ញាតស្របច្បាប់ឬយ៉ាងណា ។ ប្រសិនបើពួកគេបដិសេធការនេះ ពួកគេក៏នឹងត្រូវទទួលស្គាល់ថា ពួកគេគ្មានកិច្ចការរបស់អ្នកជំនួយនៅសល់ទេ ដរាបណាការគ្រប់គ្រងទ្រព្យសម្បត្តិព្រះវិហារទាំងមូលបានប្រែក្លាយទៅជាការលួចប្លន់ដ៏ពិសិដ្ឋវិញ ។

16. ភាពរុងរឿងពិតនិងភាពរុងរឿងក្លែងក្លាយរបស់ក្រុមជំនុំ

ប៉ុន្តែនៅទីនេះ ពួកគេប្រើការបោកបញ្ឆោតយ៉ាងស្រស់ស្អាតបំផុត ។ ពួកគេនិយាយថា ភាពថ្លៃថ្នូរបស់ក្រុមជំនុំត្រូវបានទ្រទ្រង់យ៉ាងត្រឹមត្រូវដោយភាពរុងរឿងនេះ ។ ហើយពួកគេមានអ្វីមួយច្បាស់លាស់នៃបក្សពួករបស់ពួកគេដែលវាគួរឱ្យអាម៉ាសកាលដែលហ៊ានអួតយ៉ាងបើកចំហរថា មានតែការនេះទេដែលជាការសម្រេចបំពេញនូវពាក្យទំនាយទាំងនោះដែលហោរាពីបុរាណបានរៀបរាប់ពីភាពរុងរឿងនៃអាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលភាពរុងរឿងអស្ចារ្យជា

ស្តេចនោះត្រូវបានសម្លឹងមើលទៅនៅក្នុងលំដាប់នៃសង្ឃ ។ ពួកគេនិយាយថា ព្រះមិនបានសន្យាការទាំងនេះដល់ក្រុមជំនុំទ្រង់ដោយអសារឥតការឡើយ ។ "ស្តេចនឹងយាងមក ពួកគេនឹងថ្វាយបង្គំទ្រង់ ពួកគេនឹងនាំអំណោយមកដល់ទ្រង់ ។" [ទំនុកដំកើង 72:10-11] ។ "ចូរភ្ញាក់ឡើង ឱក្រុងស៊ីយ៉ូនអើយ ចូរបំពាក់កម្លាំងរបស់ឯង ឱយេរូសាឡិមជាទីក្រុងបរិសុទ្ធអើយ ចូរប្រដាប់ដោយសំលៀកបំពាក់ដ៏រុងរឿងរបស់ឯងចុះ" [អេសាយ 52:1] ។ "អ្នដ្ឋស្ថារបស់ពួកម៉ាឌាន និងពួកអេផា ហើយទាំងអស់ដែលនៅស្រុកសេបានឹងមកដែរ ព្រមទាំងដឹកយកមាស នឹងកំញានមក ហើយនឹងប្រកាសប្រាប់ពីសេចក្តីសរសើររបស់ព្រះយេហូវ៉ា ។" [អេសាយ 60:6-7] ។ ប្រសិនបើខ្ញុំចំណាយពេលបកស្រាយវែងឆ្ងាយពីការវាយប្រហារលើភាពគួរឱ្យអាម៉ាសនេះ ខ្ញុំបារម្ភថាខ្ញុំអាចនឹងមើលទៅដូចជាមនុស្សល្ងីល្ងើ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំសុំមិនខ្ជះខ្ជាយពេលនឹងទីបន្ទាល់ទាំងនេះទេ តើគេនឹងផ្តល់ចម្លើយបែបណាមកខ្ញុំ? ប្រាកដណាស់ ពួកគេនឹងស្តីបន្ទោសដល់ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គេ ដោយសារគេបានប្តូរទៅជាសាច់ឈាមនិងបែបលោកិយនូវការខាងវិញ្ញាណដែលនិយាយដោយនគរខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ដ្បិតយើងដឹងថាពួកហោរាបានគូរព្រាងសម្រាប់យើងនៅក្រោមរូបភាពនៃរបស់ខាងលោកិយពីសិរីរុងរឿងនៃស្ថានសួគ៌របស់ព្រះ ដែលត្រូវចែងចាំងនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ។ ដោយសារក្រុមជំនុំមានតិចជាងជាមួយព្រះពរទាំងនេះ ដែលពាក្យសម្តីរបស់ពួកគេបង្ហាញជាជាងនៅក្រោមពួកសាវ័កនោះទេ ។ តែទាំងអស់ទទួលស្គាល់ថាកម្លាំងនៃនគររបស់ព្រះគ្រីស្ទរីកសុះសាយបំផុតនៅពេលនោះ ។ រួចមក តើសម្តីទាំងនេះមានន័យយ៉ាងណាទៅ? យ៉ាងណាក៏ដោយគ្រប់កន្លែងសុទ្ធតែមានតម្លៃគួរឱ្យមានអំណួត និងថ្លៃថ្នូដែលសុទ្ធតែចុះចូលនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ។ ប៉ុន្តែអ្វី

ដែលបាននិយាយច្បាស់ៗពីស្តេច ដែលពួកគេគួរតែថ្វាយត្រារបស់ពួកគេដល់ព្រះគ្រីស្ទ នឹងត្រូវបោះមកុដរបស់ពួកគេនៅជើងរបស់ទ្រង់ នឹងត្រូវញែកជាបរិសុទ្ធនូវធនធានរបស់ពួកគេទៅកាន់ក្រុមជំនុំ នោះពួកគេនឹងនិយាយថា ការនេះពិតជានឹងត្រូវបានសម្គាល់ពិតពេញលេញថែមទៀតជាងពេលណាទាំងអស់ ជាងពេលដែលលោក Theodosius បានបោះចោលសំលៀកបំពាក់ពណ៌ស្វាយចោលដែលជាត្រានៃការគ្រប់គ្រង ដែលធ្វើដូចជាមនុស្សធម្មតាទូទៅវិញ ហើយបានចុះចូលនៅចំពោះព្រះនិងក្រុមជំនុំទៅកាន់ការលះបង់ខ្លួនដោយស្មោះស្ម័គ្រ? រួចមកតើនៅពេលណាទើបគាត់និងស្តេចដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះដូចគាត់ប្តេជ្ញាថ្វាយការខិតខំនិងការយកចិត្តទុកដាក់របស់គេដើម្បីរក្សាគោលលិទ្ធិសេចក្តីជំនឿដែលបរិសុទ្ធនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ហើយដើម្បីនឹងថែទាំនិងការពារនូវគ្រូដែលត្រឹមត្រូវនោះ? ប៉ុន្តែរបៀបដែលសង្ឃនៅគ្រានោះមិនបានរីកចម្រើននៅក្នុងទ្រព្យសម្បត្តិដ៏លើសលប់នោះដែលត្រូវបានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ដោយសម្តីមួយរបស់ក្រុមព្រឹក្សារបស់ Aquileia ដែលត្រូវបានប្រកាសដោយលោក Ambrose: "មានសិរីល្អហើយនៅក្នុងភាពក្រីក្ររបស់សង្ឃរបស់ព្រះអម្ចាស់" ។ ប្រាកដណាស់ បីស្សបពេលនោះមានភាពមានបាន ដែលនោះបានធ្វើឱ្យពួកគេមានកិត្តិយសដែលគួរកត់សម្គាល់ដល់ក្រុមជំនុំ ប្រសិនបើពួកគេបានគិតពីពិធីពិតទាំងនេះរបស់ក្រុមជំនុំ ។ តែកាលដែលពួកគេមិនដឹងអ្វីសោះដែលនឹងទាស់ដល់មុខងារជាគ្រូគង្វាលជាជាងការចែងចាំងដោយអំណួតនៅក្នុងភាពបរិបូរណ៌នៅនឹងតុអាហារ ភាពត្រចះត្រចង់នៃសំលៀកបំពាក់ បរិវារសន្ទឹកសន្ទាប់និងកន្លែងដែលត្រចះត្រចង់នោះពួកគេបានដើរតាមនិងបានដុះដាលនៅក្នុងការបន្ទាបខ្លួននិងភាពត្រឹមត្រូវ

ហើយ ពិតណាស់ ភាពក្រីក្រនោះដែលព្រះគ្រីស្ទបានញែកទុកនៅក្នុងចំណោមអ្នកបម្រើទ្រង់ ។

17. ការចំណាយដែលបោកបញ្ឆោតនិងការចំណាយដែលស្មោះត្រង់នៃប្រាក់របស់ក្រុមជំនុំ

ប៉ុន្តែ កុំឱ្យនៅឃ្លរលើចំណុចនេះ សូមឱ្យយើងសង្ខេបម្តងទៀតថា តើការកាន់កាប់បច្ចុប្បន្ននេះដល់កម្រិតណា—ឬការរលាយនៃធនធានព្រះវិហារគឺមកពីមុខងារជាអ្នកជំនួយពិតដែលត្រូវបានណែនាំដល់យើងដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងបានរក្សាមកដោយពួកជំនុំបុរាណ ។ អ្វីដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យក្នុងការតុបតែងព្រះវិហារដែលខ្ញុំនិយាយគឺត្រូវបានអនុវត្តខុស ប្រសិនបើការសម្របសម្រួលនោះមិនត្រូវបានប្រើដែលទាំងធម្មជាតិនៃវត្ថុពិសិដ្ឋបានចេញវេជ្ជបញ្ជា ហើយសាវ័កនិងឪពុកបរិសុទ្ធផ្សេងទៀតបានចេញវេជ្ជបញ្ជាទាំងដោយការបង្រៀន និងជាគំរូផង ។ ប៉ុន្តែ តើអ្វីដែលឃើញបែបនេះនៅក្នុងព្រះវិហារសព្វថ្ងៃ? អ្វីក៏ដោយដែលត្រូវបានធ្វើឡើងដើម្បីផ្លាស់ប្តូរតាម - ខ្ញុំមិននិយាយទៅកាន់ភាពឆ្ងាតវ័យដំបូងនោះទេ - ចំពោះការសម្របសម្រួលដោយស្មោះត្រង់ណាមួយត្រូវបានបដិសេធ ។ គ្មានអ្វីដែលពេញចិត្តទាល់តែសោះ លើកលែងតែអ្វីដែលលើសចំណុះ និងអំពើពុករលួយនៅសម័យនោះ ។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ រហូតមកដល់ពេលនេះ ពួកគេមកពីការថែរក្សាព្រះវិហារដែលមានជីវិត ដែលពួកគេចង់ឱ្យអ្នកក្រជាច្រើនពាន់នាក់ស្លាប់ដោយភាពអត់ឃ្លាន ជាជាងការបំបែកពែងតូចបំផុត ឬគ្រឿងឧបភោគបរិភោគ ដើម្បីសម្រាលតម្រូវការរបស់ពួកគេ ។ ហើយដើម្បីកុំឱ្យខ្ញុំវិនិច្ឆ័យដោយឃោរឃៅពេក ខ្ញុំចង់ឱ្យអ្នកអានដែលមានជំនឿពិចារណារឿងនេះតែមួយគត់ថា៖ ប្រសិនបើវាបានកើតឡើងថា លោក Exuperious ជាបិស្សព

នៃ Toulouse (ដែលខ្ញុំបានលើកឡើង) ឬ Acacius ឬ Ambrose ឬអ្នក ណាក៏ដោយនៃពួកគេដែលនឹងត្រូវធ្វើឱ្យរស់ឡើងវិញ តើពួកគេនឹងនិយាយអ្វី? ប្រាកដណាស់ ក្នុងតម្រូវការដ៏ធ្ងន់ធ្ងររបស់អ្នកក្រ ក៏ពួកគេមិនអនុញ្ញាតឱ្យទ្រព្យ សម្បត្តិត្រូវដកចេញពីពួកគេឡើយ ហាក់ដូចជាវាជារបស់លើសលប់ ។ កុំ និយាយអំពីការពិតពីទីបញ្ចប់ដែលវាត្រូវបានចំណាយ (ទោះបីជាមិនមានអ្នកក្រ ក៏ដោយ) គឺមានគ្រោះថ្នាក់ក្នុងវិធីជាច្រើនប៉ុន្តែមានប្រយោជន៍ដោយគ្មានទិស ។

ប៉ុន្តែខ្ញុំរំលងមនុស្សទាំងនេះ ។ របស់ទាំងនេះត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ ត្រូវចែកចាយតាមបំណងរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេនឹងរាប់ទុកជាឥត ប្រយោជន៍ថាជាផ្នែកនេះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលពួកគេបានធ្វើឱ្យខ្ទេចខ្ទាំផ្ទុយនឹង ការបញ្ជារបស់ទ្រង់ ទោះបីជា (ដើម្បីសារភាពការពិត) ចំណូលធម្មតារបស់ព្រះ វិហារមិនច្រើនត្រូវបានកាត់ចោលដោយការចំណាយទាំងនេះ ។ ប៉ុន្តែគ្មាន តំណែងបីស្សបណាដែលជាអ្នកមានច្រើនឡើយ ក៏មិនមានបរិវារច្រើនយ៉ាងនេះ ទីបំផុតមិនមានផលប្រយោជន៍ច្រើនយ៉ាងនេះ ហើយបរិបូណ៌ដោយសមគួរឡើយ ដើម្បីបំពេញសេចក្តីលោភលន់របស់សង្ឃឡើយ ។ ប៉ុន្តែខណៈពេលដែលពួកគេ ព្យាយាមរក្សាទុកសម្រាប់ខ្លួនឯង ពួកគេជំរុញមនុស្សដោយអបិយជំនឿឱ្យអនុវត្ត នូវអ្វីដែលគួរចែកចាយដល់ជនក្រីក្រ ទៅជាការសាងសង់ព្រះវិហារ សង់រូប សំណាកនានា ទិញកប៉ាល់ និងសំលៀកបំពាក់ដែលពិសិដ្ឋវិញ ។ ប្រាក់ធ្វើ អំណោយប្រចាំថ្ងៃត្រូវបានលេបត្របាក់ដោយយក្សអស់ទាំងនេះឯង ។

18. ទ្រព្យសម្បត្តិនិងអំណាចរបស់សង្ឃ

ទាក់ទិននឹងចំណូលដែលពួកគេទទួលបានពីស្រែចម្ការ និងអចលនទ្រព្យ តើខ្ញុំ ត្រូវនិយាយអ្វីទៀតជាងអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយរួចហើយ ហើយអ្វីដែលនៅចំពោះ

មុខអ្នកទាំងអស់គ្នា? យើងឃើញដោយភាពស្មោះត្រង់ ផ្នែកដ៏អស្ចារ្យត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយអ្នកដែលត្រូវបានគេហៅថាបិស្សព និងសង្ឃ។ តើវាល្ងីល្ងើយ៉ាងណាដែលស្វែងរកសណ្តាប់ធ្នាប់របស់ព្រះវិហារនៅទីនេះ! តើវាស័ក្តិសមទេ ដែលជីវិតរបស់ពួកគេគួរតែជាគំរូតែមួយនៃភាពសន្សំសំចៃ ភាពត្រឹមត្រូវ ភាពថ្លៃថ្នូរ និងភាពរាបទាបគួរប្រកួតប្រជែងជាមួយភាពអស្ចារ្យរបស់ស្តេចក្នុងចំនួនអ្នករក្សាភាពរុងរឿងនៃអគារ ភាពឆើតឆាយនៃសម្លៀកបំពាក់ និងពិធីជប់លៀងនោះ? ហើយតើការនេះមិនយល់ស្របនឹងមុខងាររបស់អ្នកណាដែលព្រះតាំងនៅដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដែលមិនអាចរំលោភបំពានបានរបស់ព្រះដែលហាមឃាត់មិនឱ្យជាអ្នកស្វែងរកលុយកខ្វក់ ហើយប្រាប់ឱ្យពេញចិត្តជាមួយនឹងតម្លៃដ៏សាមញ្ញ [ទីតុស 1:7]- មិនត្រឹមតែដាក់ដៃលើភូមិនិងប្រាសាទប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងលើកខេត្តចោលទៀត ទីបំផុតចាប់យកអស់ទាំងនគរផង! ប្រសិនបើពួកគេមើលងាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ តើពួកគេនឹងឆ្លើយតបយ៉ាងណាចំពោះក្រឹត្យក្រមពីបុរាណទាំងនោះ ដែលកំណត់ថា បិស្សពគួរតែមានផ្ទះតូចមួយមិនឆ្ងាយពីព្រះវិហាររបស់គាត់ ជាមួយនឹងគ្រឿងសង្ហារិមតម្លៃមិនថ្លៃនិងសមរម្យ? តើពួកគេនឹងឆ្លើយតបយ៉ាងណាចំពោះសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ក្រុមព្រឹក្សា Synod of Aquileia ដែលភាពក្រីក្រត្រូវបានប្រកាសថាជាសិរីរុងរឿងនៅក្នុងពួកសង្ឃរបស់ព្រះអម្ចាស់? ប្រហែលជាពួកគេនឹងបដិសេធថាដូចជាពាក្យបញ្ជាតឹងរ៉ឹងពេកដែលបានដាក់មកលើ Nepotianus ដោយលោកជេរ៉ូម ដែលថាអ្នកក្រីក្រនិងជនបរទេស ហើយជាមួយពួកគេថាព្រះគ្រិស្តជាភ្ញៀវ ដែលគួរមកតុតូចរបស់គាត់ជាញឹកញាប់។ ប៉ុន្តែពួកគេនឹងខ្ចាស់អៀនក្នុងការបដិសេធនូវអ្វីដែល Jerome បន្ថែមភ្លាមៗថា៖ សិរីល្អរបស់បិស្សពគឺការផ្តត់ផ្តង់ដល់ជនក្រីក្រ។

ភាពអាម៉ាស់របស់បូជាចារ្យទាំងអស់ គឺការស្វែងរកទ្រព្យសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួន ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ពួកគេមិនអាចទទួលការនេះបានទេ បើគ្មានការថ្កោលទោសខ្លួនឯងចំពោះការបង្ខូចកិត្តិយសនេះ ។ នៅតែមិនបាច់ដេញតាមពួកគេខ្លាំងពេកនៅទីនេះទេ ព្រោះបំណងតែមួយគត់របស់ខ្ញុំគឺចង់បង្ហាញថា បញ្ហាស្របច្បាប់របស់មុខងារអ្នកជំនួយតាំងពីយូរយារណាស់មកហើយត្រូវបានដកចេញពីកណ្តាលចំណោមរបស់ពួកគេ ដូច្នេះពួកគេមិនមានអំនួតអំពីនាមនេះដើម្បីសរសើរពីព្រះវិហាររបស់ពួកគេ ។ នេះខ្ញុំជឿថាខ្ញុំបានសម្រេចបានពេញលេញ ។

ជំពូកទី VI

គោលការណ៍នៃរ៉ូម សូមមើល

(ការបដិសេធការសន្មត់ទាក់ទងនឹងភាពសំខាន់របស់ពេត្រុស, I-7)

1. តម្រូវការនៃការដាក់ស្នើទៅទីក្រុងរ៉ូម

ដល់ចំណុចនេះ យើងបានពិនិត្យមើលបទបញ្ជារបស់ពួកជំនុំទាំងនោះ ដែលមាននៅក្នុងរដ្ឋាភិបាលនៃព្រះវិហារបុរាណ ប៉ុន្តែក្រោយមកត្រូវបានខូចទៅតាមសម័យកាល ក្រោយមកមានការបំភាន់កាន់តែច្រើន ហើយដែលឥឡូវនេះរក្សាតែឈ្មោះរបស់ពួកគេនៅក្នុងព្រះវិហារ papal ហើយជាការពិត ប៉ុន្តែ របាំងមុខ។ នេះយើងបានធ្វើ ដើម្បីឱ្យអ្នកអានដែលគោរពព្រះអាចវិនិច្ឆ័យពីការប្រៀបធៀបនូវប្រភេទនៃសាសនាចក្រដែលពួករ៉ូម៉ាំងមាន សម្រាប់ជាប្រយោជន៍នៃការដែលពួកគេធ្វើឱ្យយើងមានកំហុសនៃការ schism ចាប់តាំងពីយើងបានបំបែកចេញពីវា។ ប៉ុន្តែយើងមិនបានពិភាក្សាអំពីចំណុចសំខាន់នៃរចនាសម្ព័ន្ធទាំងមូលនោះទេ ពោលគឺភាពសំខាន់របស់រ៉ូម៉ាំងដែលមើលឃើញ ដែលពួកគេខិតខំដើម្បីបង្ហាញថាព្រះវិហារកាតូលិកគឺជាកម្មសិទ្ធិផ្តាច់មុខរបស់ពួកគេ។ មូលហេតុដែលយើងមិនបានពិភាក្សាអំពីភាពសំខាន់នេះគឺមកពីស្ថាប័នរបស់ព្រះគ្រិស្ត ឬនៅក្នុងការអនុវត្តនៃព្រះវិហារបុរាណ ដូចជាអតីតការិយាល័យទាំងនោះ ដូចដែលយើងបានបង្ហាញ ដូច្នេះបានកើតចេញពីសម័យបុរាណ ដែលពួកគេបានធ្វើឱ្យខូចទាំងស្រុងតាមរយៈអំពើពុករលួយនៃ ពេលវេលាពិតជាបានយកទម្រង់ថ្មីទាំងស្រុង។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេព្យាយាមបញ្ចុះបញ្ចូលពិភពលោកថា ចំណងដ៏សំខាន់ និងស្ទើរតែតែមួយគត់នៃសាមគ្គីភាពក្នុងក្រុមជំនុំ គឺថាយើងប្រកាន់ខ្ជាប់

នឹងពួករ៉ូម៉ាំងឃើញ ហើយនៅតែគោរពតាមវា ។ នៅពេលដែលខ្ញុំនិយាយថា ពួកគេចង់ដកព្រះវិហារចេញពីយើង ហើយទាមទារវាសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ ជាពិសេសពួកគេពឹងផ្អែកលើ prop នេះថាពួកគេរក្សាក្បាលលើការរួបរួមក្រុមជំនុំ ដែលអាស្រ័យនិងដោយគ្មានព្រះវិហារត្រូវតែដួលរលំនិងត្រូវបានបំបែក ។ហេតុ ដូច្នេះហើយបានជាពួកគេលើកហេតុផល ៖ ព្រះវិហារគឺជាសាកសពដែលពិការ និងដាច់ក្បាលលុះត្រាតែវាត្រូវបានពួករ៉ូម៉ាំងមើលឃើញថាជាក្បាល ។ ហេតុ ដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលពួកគេពិភាក្សាអំពីឋានានុក្រមរបស់ពួកគេ ពួកគេ តែងតែចាប់ផ្តើមពីគោលការណ៍នេះ ៖ សម្តេចសង្ឃរ៉ូម៉ាំង (ជាព្រះចៅអធិការ របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាប្រមុខនៃក្រុមជំនុំ) ជាអធិបតីលើក្រុមជំនុំទាំងមូលនៅ ក្នុងកន្លែងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ហើយព្រះវិហារមិនអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងល្អ ទេ លុះត្រាតែមើលឃើញថាមានអាទិភាពលើអ្នកដទៃទាំងអស់ ។អាស្រ័យហេតុ នេះ យើងក៏ត្រូវពិនិត្យមើលលក្ខណៈនៃ primacy ផងដែរ ដើម្បីយើងអាច មើលរំលងគ្មានអ្វីដែលទាក់ទងនឹងរដ្ឋាភិបាលត្រឹមត្រូវនៃសាសនាចក្រ ។

2. សម្តេចសង្ឃនៃសេចក្តីតាំងសញ្ញាចាស់មិនអាចត្រូវបានគេលើកឡើងជាភស្តុតាងសម្រាប់អំណាចកំពូលរបស់សម្តេចប៉ាបទេ ។

ត្រង់នេះ តថាគតបញ្ជាក់អំពីអ្វីជាសំណួរថា តើវាចាំបាច់សម្រាប់ទម្រង់ ឋានានុក្រមពិត (ដូចគេហៅ) ឬតាមលំដាប់សាសនា ដែលអ្នកណាឃើញថា ឈរលើសអ្នកដទៃដោយសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ និងអំណាចដូច្នេះ ។ ធ្វើជាក្បាលនៃរាង កាយទាំងមូល ។ ប៉ុន្តែយើងចុះចូលនឹងក្រុមជំនុំចំពោះច្បាប់អយុត្តិធម៌ពេក ប្រសិនបើយើងក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ យើងដាក់ភាពចាំបាច់នេះលើវា ។ បើ ដូច្នេះ សត្រូវរបស់យើងនឹងបញ្ជាក់នូវអ្វីដែលពួកគេទាមទារ នោះពួកគេត្រូវតែ

បង្ហាញជាមុនថាការរៀបចំនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះគ្រីស្ទ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ ពួកគេសំដៅទៅលើបព្វជិតភាពនៃក្រិត្យវិន័យ ក៏ដូចគ្នាដែរ សាលាក្តីកំពូលដែលព្រះបានបង្កើតនៅក្រុងយេរូសាឡិម ។ ប៉ុន្តែចម្លើយគឺងាយស្រួលហើយមានទម្រង់ជាច្រើនបើទម្រង់មួយមិនពេញចិត្ត ។ ទីមួយ គ្មានហេតុផលណាដែលអ្វីដែលមានប្រយោជន៍ក្នុងប្រជាជាតិតែមួយ គួរតែត្រូវបានពង្រីកដល់ផែនដីទាំងមូល ។ ពិតណាស់ រដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃប្រជាជាតិមួយ និងផែនដីទាំងមូលនឹងខុសគ្នាឆ្ងាយណាស់ ។ ដោយសារជនជាតិយូដាត្រូវបានការពារពីគ្រប់ជ្រុងជ្រោយជាមួយនឹងអ្នកថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ដើម្បីការពារកុំឱ្យពួកគេវង្វេងដោយសារសាសនាផ្សេងៗ ព្រះជាម្ចាស់បានដាក់កន្លែងសក្ការៈនៅកណ្តាលផែនដី នៅទីនោះ ទ្រង់បានតែងតាំងមហាបូជាចារ្យមួយរូប ។ ទាំងអស់គួរតែមើលទៅ ល្អប្រសើរជាងមុនដើម្បីរក្សាការរួបរួមក្នុងចំណោមពួកគេ ។ ឥឡូវនេះ នៅពេលដែលគោលិទ្ធិបានសាយភាយពាសពេញផែនដី តើអ្នកណាមិនអាចឃើញភាពមិនសមហេតុផលទាំងស្រុងនៃការប្រគល់ការគ្រប់គ្រងរបស់បូព៌ា និងលោកខាងលិចដល់មនុស្សតែម្នាក់? ដូចជាប្រសិនបើនរណាម្នាក់គួរតែប្រកែកថាពិភពលោកទាំងមូលគួរតែគ្រប់គ្រងដោយអភិបាលតែមួយពីព្រោះស្រុកមួយមានអភិបាលតែមួយ ។ ប៉ុន្តែមានហេតុផលមួយទៀត ហេតុអ្វីបានជាមិនគួរយកតម្រាប់តាម ។ គ្មាននរណាម្នាក់ព្រងើយកន្តើយនឹងការពិតដែលថាសម្តេចសង្ឃគឺជាប្រភេទរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ជាមួយនឹងការផ្ទេរបព្វជិតភាព សិទ្ធិគួរតែត្រូវបានផ្ទេរ [ហេព្រើរ ៧:១២] ។ ប៉ុន្តែតើវាត្រូវបានផ្ទេរទៅអ្នកណា? ជាក់ស្តែង មិនមែនចំពោះប្រជាជនទេ (ដូចដែលគាត់ហ៊ានអួតអាង) ពេលគាត់ទទួលងារជាខ្លួនគាត់ ប៉ុន្តែចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ដែលគាត់តែម្នាក់ឯងកាន់តំណែងនោះដោយគ្មានអ្នកស្នង

ឬអ្នកស្នង ទើបលាលែងពីតំណែងដោយកិត្តិយសគ្មានអ្នកផ្សេង ។ សម្រាប់បព្វជិតភាពនេះ មិនមែននៅក្នុងការបង្រៀនតែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងការផ្គាប់ចិត្តព្រះ ដែលព្រះគ្រីស្ទបានសម្រេចដោយការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ និងនៅក្នុងការអង្វរនោះ ដែលឥឡូវនេះទ្រង់បានធ្វើនៅក្នុងវត្តមានរបស់បិតាទ្រង់ ។

3. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវទៅកាន់ពេត្រុស មិនបានបង្កើតឡើងនូវភាពជាម្ចាស់នៃក្រុមជំនុំនេះ ។

ដូច្នេះ គ្មានហេតុផលណាដែលពួកគេគួរតែចងយើងដោយឧទាហរណ៍នេះ ដូចជាដោយច្បាប់អចិន្ត្រៃយ៍ នៅពេលដែលយើងឃើញថាវាគ្រាន់តែជាបណ្តោះអាសន្នប៉ុណ្ណោះ ។ ពួកគេគ្មានអ្វីពីគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដើម្បីបញ្ជាក់អំពីគំនិតរបស់ពួកគេឡើយ លើកលែងតែវាត្រូវបានគេនិយាយទៅកាន់បុរសម្នាក់ថា "អ្នកគឺជាពេត្រុស ហើយនៅលើថ្មដានេះ ខ្ញុំនឹងសង់ក្រុមជំនុំរបស់ខ្ញុំ" [ម៉ាថាយ. ១៦:១៨] ។ ដូចគ្នាដែរ៖ «ពេត្រុស តើអ្នកស្រឡាញ់ខ្ញុំទេ? ចិញ្ចឹមចៀមរបស់ខ្ញុំ» [យ៉ូហាន ២១:១៥] ។ ប៉ុន្តែថាភស្តុតាងនេះគួរត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងល្អ ជាដំបូងពួកគេត្រូវតែបង្ហាញថាអំណាចលើក្រុមជំនុំទាំងអស់បានប្តេជ្ញាចំពោះគាត់ដែលត្រូវបានបញ្ជាឱ្យចិញ្ចឹមហ្វូងចៀមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយការចងនិងរលុងគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីការគ្រប់គ្រងទាំងមូល ។ ប៉ុន្តែ ដូចពេត្រុសបានទទួលបញ្ជាពីព្រះយេហូវ៉ាដូច្នេះហើយគាត់ដាស់តឿនអ្នកដឹកនាំផ្សេងទៀតឲ្យចិញ្ចឹមក្រុមជំនុំ [១ ពេត្រុស ។ ៥:២] ។ យើងត្រូវតែសន្មត់ពីនេះថា តាមរយៈពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទនោះគ្មានអ្វីត្រូវបានផ្តល់ឱ្យពេត្រុសលើសពីអ្វីផ្សេងទៀតឡើយ ។ ឬថាពេត្រុសបានចែករំលែកស្មើៗគ្នាជាមួយអ្នកដទៃនូវសិទ្ធិដែលគាត់បានទទួល ។ ប៉ុន្តែ មិនមែនដើម្បីឈ្លោះគ្នាដោយគ្មានន័យនោះទេ នៅក្នុងវគ្គមួយទៀត យើងមានការពន្យល់

យ៉ាងច្បាស់ពីបបូរមាត់របស់ព្រះគ្រីស្ទអំពីអត្ថន័យនៃការចង និងការបាត់បង់ ដើម្បីរក្សា និងអត់ទោសឱ្យយើងនូវអំពើបាប [យ៉ូហាន ២០:២៣] ។ របៀបនៃការចង និងការបន្ធូរបន្ថយ គឺមិនត្រឹមតែអ្នកដែលម្តងហើយម្តងទៀតនៅក្នុងបទគម្ពីរទាំងមូលប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែប៉ុលបានថ្លែងយ៉ាងល្អបំផុតនៅពេលគាត់និយាយថា អ្នកបម្រើនៃដំណឹងល្អមានបញ្ជាឱ្យផ្សះផ្សាមនុស្សជាមួយនឹងព្រះ ហើយក្នុងពេលតែមួយដើម្បីសងសឹកចំពោះអ្នកដែល នឹងបដិសេធអត្ថប្រយោជន៍នេះ [កូរិនថូសទី១ ៥:១៨; ១០:១៦] ។

4. ការអះអាងខុសទាក់ទងនឹងគោលការណ៍

ខ្មាស់គេយ៉ាងណាដែលបង្វែរវគ្គទាំងនោះដែលសំដៅលើការចង និងការបាត់បង់ (ចំណុចដែលខ្ញុំបានប៉ះនៅកន្លែងផ្សេងបន្តិច) ខ្ញុំនឹងត្រូវពន្យល់ឱ្យកាន់តែច្បាស់បន្តិចនៅពេលក្រោយ ។ ឥឡូវនេះ វាធ្វើឱ្យយើងមើលទៅលើតែអ្វីដែលពួកគេលើកឡើងពីការឆ្លើយតបដ៏ល្បីរបស់ព្រះគ្រីស្ទទៅកាន់ពេត្រុសប៉ុណ្ណោះ ។ ទ្រង់បានសន្យានឹងទ្រង់នូវកូនសោនៃនគរស្ថានសួគ៌ ។ គាត់បានមានប្រសាសន៍ថា អ្វីដែលគាត់ចងនៅលើផែនដីនឹងត្រូវចងនៅស្ថានសួគ៌ [ម៉ាថាយ. ១៦:១៩] ។ ប្រសិនបើយើងយល់ស្របក្នុងចំណោមពាក្យ "កូនសោ" និងតាមរបៀបនៃការចង ការឈ្លោះប្រកែកគ្នាទាំងអស់នឹងឈប់នៅពេលតែមួយ ។ សម្រាប់សម្តេចប៉ាបនឹងសុខចិត្តមើលរំលងមុខងារដែលបានណែនាំដល់សាវ័កដែលពោរពេញទៅដោយការនឿយហត់និងបញ្ហានឹងដកហូតគាត់ពីការសប្បាយរបស់គាត់ដោយមិននាំមកនូវផលប្រយោជន៍អ្វីដល់គាត់ ។ ដោយសារស្ថានសួគ៌ត្រូវបានបើកឲ្យយើងដោយគោលលទ្ធិនៃដំណឹងល្អ ពាក្យ « កូនសោ » ផ្តល់នូវពាក្យប្រៀបធៀបដ៏សមរម្យមួយ ។ ឥឡូវនេះ មនុស្សត្រូវបានចងនិងស្រាយដោយគ្មានជំនឿណា

ដែលរារាំងអ្នកដទៃទៀតឡើយ ។ ប្រសិនបើសម្តេចប៉ាបយកតែរឿងនេះដាក់ខ្លួនខ្ញុំ ខ្ញុំគិតថាគ្មាននរណាច្រណែនគាត់ ឬចាប់ផ្តើមឈ្លោះនោះទេ ។ ប៉ុន្តែដោយសារការស្នងរាជ្យនេះ លំបាក និងចំណេញតិចតួច មិនពេញចិត្តសម្តេចប៉ាប នោះឥឡូវនេះកើតចេញពីការចាប់ផ្តើមនៃការឈ្លោះប្រកែកគ្នាលើអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទបានសន្យាដល់ពេត្រុស ។ ខ្ញុំប្រមូលពីការសន្យាដោយខ្លួនឯងថាគ្មានអ្វីក្រៅពីសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃតំណែងរបស់សាវ័កទេដែលមិនអាចបំបែកចេញពីបន្ទុករបស់វាបានទេ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារការស្នងរាជ្យនេះ លំបាក និងចំណេញតិចតួច មិនពេញចិត្តសម្តេចប៉ាប នោះឥឡូវនេះកើតចេញពីការចាប់ផ្តើមនៃការឈ្លោះប្រកែកគ្នាលើអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទបានសន្យាដល់ពេត្រុស ។ ខ្ញុំប្រមូលពីការសន្យាដោយខ្លួនឯងថាគ្មានអ្វីក្រៅពីសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃតំណែងរបស់សាវ័កទេដែលមិនអាចបំបែកចេញពីបន្ទុករបស់វាបានទេ ។ ប្រសិនបើនិយមន័យដែលខ្ញុំបានដាក់ចេញត្រូវបានទទួលយក (ដែលវាគួរអោយខ្ចាស់អ្សៀនក្នុងការបដិសេធ) គ្មានអ្វីត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដល់ពេត្រុស ដែលមិនមែនជារឿងធម្មតាសម្រាប់សហសេវិករបស់គាត់ទេ ។ បើមិនដូច្នេះទេ មិនត្រឹមតែមានរបួសដល់មនុស្សប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែលទ្ធិដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នឹងត្រូវខូចខាត ។ គេតវ៉ាខ្លាំង! ប៉ុន្តែតើវាផ្តល់ផលល្អអ្វីដល់ពួកគេ ខ្ញុំសូមសួរថាដើម្បីវាយនឹងថ្ម នេះ? ដ្បិតគេនឹងបញ្ជាក់តែថា កាលដែលការផ្សាយដំណឹងល្អដូចគ្នាត្រូវបានប្រគល់ឲ្យសាវ័កទាំងអស់ ដូច្នេះសាវ័កក៏ត្រូវបានបំពាក់ដោយអំណាចរួមដើម្បីចងនិងរលុង ។ ពួកគេនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទបានតែងតាំងពេត្រុសជាព្រះអង្គម្ចាស់នៃក្រុមជំនុំទាំងមូល នៅពេលដែលគាត់បានសន្យាថានឹងផ្តល់កូនសោដល់គាត់ ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលគាត់បានសន្យានឹងម្នាក់នោះ គាត់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតផ្តល់ជូននៅពេលតែមួយលើអ្វីដែលនៅសល់ទាំង

អស់ ហើយដើម្បីនិយាយ ប្រគល់វាទៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេ [ម៉ាថាយ ។ ១៨:១៨; យ៉ូហាន ២០:២៣] ។ ប្រសិនបើសិទ្ធិដូចគ្នានេះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនូវអ្វីទាំងអស់ដែលបានសន្យាចំពោះម្នាក់ តើពេត្រុសនឹងមានឋានៈខ្ពង់ខ្ពស់ជាងសហការីរបស់គាត់ក្នុងន័យអ្វី? គាត់ពូកែ ពួកគេនិយាយថា គាត់ទទួលបានទាំងរួម និងដោយឡែកពីគ្នានូវអ្វីដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យអ្នកដ៏ទៃតែប៉ុណ្ណោះ ។ ចុះប្រសិនបើខ្ញុំឆ្លើយតបជាមួយ Cyprian និង Augustine ថាព្រះគ្រីស្ទមិនបានធ្វើវាដើម្បីចូលចិត្តបុរសតែម្នាក់ទៅអ្នកដ៏ទៃទេ ប៉ុន្តែដើម្បីឲ្យគាត់អាចសរសើរដល់ការរួបរួមក្រុមជំនុំ? សម្រាប់ជនជាតិ Cyprian និយាយដូច្នេះថា៖ «នៅក្នុងមនុស្សម្នាក់ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានកូនសោដល់មនុស្សទាំងអស់ ដើម្បីបង្ហាញពីការរួបរួមនៃទាំងអស់គ្នា ។ នៅសល់គឺដូចគ្នានឹងពេត្រុសដែរ បានទទួលចំណែកស្មើគ្នាទាំងកិត្តិយស និងអំណាច ។ ប៉ុន្តែ ការចាប់ផ្តើមកើតចេញពីការរួបរួមគ្នាដើម្បីឲ្យក្រុមជំនុំនៃព្រះគ្រីស្ទអាចត្រូវបានបង្ហាញថាជាតែមួយ» ។ អូកាស្ទីននិយាយថា៖ «ប្រសិនបើអាថ៌កំបាំងនៃសាសនាចក្រមិនមាននៅក្នុងពេត្រុសនោះព្រះអម្ចាស់នឹងមិនមានបន្ទូលទៅគាត់ទេ ខ្ញុំនឹងផ្តល់កូនសោដល់អ្នក ។ ប្រសិនបើរឿងនេះត្រូវបាននិយាយទៅកាន់ពេត្រុសតែម្នាក់ឯង នោះក្រុមជំនុំមិនមានពួកគេទេ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើក្រុមជំនុំមានពួកគេ នោះពេត្រុស ពេលគាត់បានទទួលកូនសោ គឺជានិមិត្តរូបនៃក្រុមជំនុំទាំងមូល» ។ ហើយវគ្គមួយទៀតថា៖ «បន្ទាប់ពីបានសួរទៅហើយ នោះមានតែពេត្រុសឆ្លើយថា ទ្រង់ជាព្រះគ្រីស្ទ ហើយមានការប្រាប់ថា អញនឹងឲ្យកូនសោទាំងឡាយ ដូចជាទ្រង់តែម្នាក់ឯង ដែលបានទទួលអំណាចនៃការចងនិងរម្ងាប់ ចាប់តាំងពីពេលតែមួយ គាត់បាននិយាយថា អតីតសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា និងទទួលបានក្រោយដោយមានការក្លែង

បន្ទំជាឯកភាពទាំងអស់ ។ ដូច្នេះ មួយសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា ព្រោះការរួបរួមគឺនៅក្នុងទាំងអស់ ។

5. កិត្តិយស មិនមែនអំណាច យោងទៅតាមពេត្រុស

ប៉ុន្តែ យើងគ្មានកន្លែងណាបានអានថាសេចក្តីថ្លែងការណ៍ថា «អ្នកគឺជាពេត្រុស ហើយនៅលើថ្មនេះ នោះខ្ញុំនឹងសង់ព្រះវិហាររបស់ខ្ញុំ» [ម៉ាថាយ. ១៦:១៨] ត្រូវបានគេនិយាយទៅអ្នកផ្សេង ។ ដូចជាប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទនឹងនិយាយអ្វីផ្សេងទៀតអំពីពេត្រុសជាងអ្វីដែលប៉ូលនិងពេត្រុសផ្ទាល់និយាយអំពីគ្រីស្ទានទាំងអស់ ។ សម្រាប់ប៉ុល«ព្រះគ្រីស្ទ... ថ្មគោលសំខាន់ដែលត្រូវបានសង់ឡើងសម្រាប់អ្នកដែលដុះឡើងក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធថ្វាយព្រះអម្ចាស់» [អេភេសូ. ២:២០-២១] ។ ពេត្រុសបានស្នើឲ្យយើងធ្វើជាថ្មមានជីវិត ដែលបានដាក់លើថ្មដ៏មានតម្លៃដែលបានជ្រើសរើសនោះ [១ ពេត្រុស ២:៥-៦] ដោយចំណងនេះនិងចំណុចប្រសព្វជាមួយនឹងព្រះនៃយើងក៏នៅជាប់គ្នាក្នុងចំណោមខ្លួនយើងដែរ [cf. អេភ. ៤:១៦; កូឡុស. ២:១៩] ។ គាត់ (ពួកគេនិយាយ) នៅចំពោះមុខអ្នកផ្សេងទៀត ព្រោះគាត់មានឈ្មោះពិសេស ។ ជាការពិតណាស់ ខ្ញុំស្ម័គ្រចិត្តប្រគល់កិត្តិយសនេះដល់ពេត្រុស ដើម្បីឲ្យគាត់ត្រូវបានគេដាក់ក្នុងចំណោមអ្នកដំបូងគេក្នុងការកសាងព្រះវិហារ ។ ឬ (ប្រសិនបើពួកគេចង់បានផងដែរ) ដែលជាអ្នកជឿដំបូងបង្អស់ ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនអនុញ្ញាតឲ្យគេសន្និដ្ឋានថាគាត់មានឋានៈធំជាងអ្នកដទៃឡើយ ។ តើការកាត់នេះជាប្រភេទអ្វី? គាត់ពូកែខាងអ្នកដទៃដោយភាពក្លៀវក្លា គោលលទ្ធិ និងភាពក្លាហាន ។ ដូច្នេះ ទ្រង់មានអំណាចលើពួកគេ ។ ដូចជាយើងប្រហែលជាមិនអាចសន្និដ្ឋានបានច្រើនទេថា អនទ្រេគឺលើសពេត្រុសក្នុងឋានៈដោយសារគាត់បានមុនគាត់ទាន់ពេល ហើយបាននាំគាត់ទៅឯ

ព្រះគ្រីស្ទ [យ៉ូហាន ១:៤0,៤២]! ប៉ុន្តែខ្ញុំឆ្លងកាត់រឿងនេះ។ ដូច្នេះ ចូរឱ្យពេត្រុសលើសអ្នកឯទៀត។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ កិត្តិយសនៃឋានៈគឺខុសគ្នាយ៉ាងខ្លាំងពីអំណាច។ យើងឃើញថាជាទូទៅពួកសាវ័កបានផ្តល់ការនេះដល់ពេត្រុស ដើម្បីឲ្យគាត់និយាយក្នុងក្រុមជំនុំ ហើយដូចដែលវាកើតឡើង មុនការពិភាក្សា ការដាស់តឿន និងការដាស់តឿន [កិច្ចការ ២:១៤; ៤:៨; ១៥:៧] ប៉ុន្តែ យើងមិនបានអានអ្វីសោះអំពីអំណាច។

6. គ្រឹះតែមួយ

ទោះបីជាយើងមិនទាន់បានចូលទៅក្នុងជម្ពោះនោះក៏ដោយ សម្រាប់ពេលនេះ ខ្ញុំចង់លើកចំណុចនេះតែប៉ុណ្ណោះ ដែលថាពួកគេជជែកគ្នាដោយគ្មានប្រសិទ្ធភាព នៅពេលដែលពួកគេចង់បង្កើតឈ្មោះតែមួយគត់នៃអធិបតេយ្យភាពរបស់ពេត្រុសលើក្រុមជំនុំទាំងមូល។ ចំពោះមនុស្សល្ងីល្ងើដែលពួកគេបានព្យាយាមតាំងពីដើមដំបូងដើម្បីបញ្ឆោតគឺមិនសក្តិសមក្នុងការនិយាយនោះទេ គឺតិចជាងការបដិសេធច្រើន៖ ព្រះវិហារត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើលោកពេត្រុស ដោយសារតែវាត្រូវបានគេនិយាយថា "នៅលើថ្មនេះ" ។ល។ ពួកគេនិយាយថា ឪពុកខ្លះ បានបកស្រាយដូច្នេះ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារបទគម្ពីរទាំងអស់ស្រែកប្រឆាំងនឹងវា ហេតុអ្វីបានជាសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេត្រូវបានទាមទារប្រឆាំងនឹងព្រះ? ពិតហើយ ហេតុអ្វីបានជាយើងជជែកវែកញែកអំពីអត្ថន័យនៃពាក្យទាំងនោះ ហាក់ដូចជាមិនច្បាស់លាស់ ឬមិនច្បាស់លាស់ ខណៈដែលគ្មានអ្វីច្បាស់លាស់ ឬច្បាស់ជាងនេះអាចនិយាយបាន? ពេត្រុសក្នុងនាមគាត់ និងបងប្អូនរបស់គាត់បានសារភាពថាជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ [ម៉ាថាយ ១៦:១៦]។ នៅលើថ្មដានេះ ព្រះគ្រីស្ទបានសាងសង់ព្រះវិហាររបស់គាត់។ ដ្បិតមានគ្រឹះតែមួយ ដូចប៉ុល

បានមានប្រសាសន៍ថា ក្រៅពីការដែលគ្មានអ្នកណាអាចត្រូវបានគេដាក់ឡើយ [១កូរិនថូស. ៣:១១]។ ហើយខ្ញុំនៅទីនេះមិនបដិសេធសិទ្ធិអំណាចរបស់ឪពុក ដូចជាប្រសិនបើខ្ញុំនឹងត្រូវបោះបង់ចោលដោយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេ ប្រសិនបើខ្ញុំចង់ដកស្រង់ពួកគេដើម្បីបញ្ជាក់ពីអ្វីដែលខ្ញុំកំពុងនិយាយ។ ប៉ុន្តែដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយ ខ្ញុំនឹងមិនធ្វើឱ្យអ្នកអានមានបញ្ហាដោយមិនចាំបាច់ជជែកវែកញែកអំពីបញ្ហាច្បាស់លាស់នោះទេ ជាពិសេសចាប់តាំងពីបញ្ហានេះត្រូវបានព្យាបាល និងពន្យល់ដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមគ្រប់គ្រាន់ហើយដោយអ្នកគាំទ្ររបស់យើង។

7. កន្លែងរបស់ពេត្រុសក្នុងចំណោមសាវ័កយោងតាមកំណត់ហេតុនៃបទគម្ពីរ

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គ្មាននរណាម្នាក់អាចដោះស្រាយសំណួរនេះបានប្រសើរជាងបទគម្ពីរផ្ទាល់នោះទេ ប្រសិនបើយើងប្រមូលផ្តុំគ្នានូវគ្រប់បទគម្ពីរទាំងអស់ដែលវាបង្រៀនអំពីតួនាទី និងអំណាចដែលពេត្រុសមានក្នុងចំណោមពួកសាវ័ករបៀបដែលគាត់ប្រព្រឹត្ត និងរបៀបដែលគាត់ត្រូវបានទទួលពីពួកគេ។ ចូររត់ទៅលើគ្រប់វិសាលភាពនោះ៖ អ្នកនឹងមិនឃើញអ្វីក្រៅពីថាគាត់ជាម្នាក់ក្នុងចំណោមដប់ពីរនាក់ ដែលស្មើគ្នានៃអ្នកនៅសល់ និងដៃគូរបស់ពួកគេ មិនមែនជាម្ចាស់របស់ពួកគេទេ។ គាត់ពិតជាសំដៅទៅលើក្រុមប្រឹក្សានូវអ្វីដែលត្រូវធ្វើ ហើយផ្តល់ប្រឹក្សានូវអ្វីដែលត្រូវធ្វើ។ ប៉ុន្តែនៅពេលជាមួយគ្នានេះគាត់ស្តាប់អ្នកដទៃហើយគាត់មិនត្រឹមតែអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេបង្ហាញពីទស្សនៈរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំងទុកការសម្រេចចិត្តឱ្យពួកគេផងដែរ។ កាលគេបានសម្រេចហើយនោះទ្រង់ក៏ធ្វើតាម ហើយប្រតិបត្តិ [កិច្ចការ ១៥:៥-១២]។ នៅពេលដែលគាត់សរសេរទៅកាន់គ្រូគង្វាល គាត់មិនបញ្ជាពួកគេពីអំណាចរបស់គាត់ក្នុងឋានៈជាឧត្តមសេនីយទេ ប៉ុន្តែធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជាសហការីរបស់គាត់ ហើយដាស់តឿន

ពួកគេដោយផ្ទុមៗ តាមទម្លាប់ដែលបានធ្វើឡើងក្នុងចំណោមអ្នកស្មើគ្នា [ពេត្រុស ទី១ ៥:១]។ ពេលគាត់ត្រូវគេចោទប្រកាន់ថាបានទៅឯសាសន៍ដទៃ ទោះបីជាការចោទប្រកាន់នោះមិនសមនឹងគេក៏ដោយ គាត់នៅតែឆ្លើយហើយ ជម្រះខ្លួនឯង [កិច្ចការ ១១:៣-១៨]។ ដោយសហការីរបស់គាត់បានស្នើឲ្យទៅ ជាមួយយ៉ូហានទៅស្រុកសាម៉ារី គាត់មិនបដិសេធឡើយ [កិច្ចការ. ៨:១៤]។ សាវ័កចាត់លោកឲ្យមក ប្រកាសថា មិនរាប់លោកជាមេរបស់លោកឡើយ។ ក្នុងការគោរពតាម និងការបំពេញបេសកកម្មដែលបានបង្គាប់មកលើគាត់ ទទួលស្គាល់ថាគាត់នៅក្នុងការប្រកបជាមួយនឹងពួកគេ មិនមែនមានអំណាចលើ ពួកគេទេ។ ប៉ុន្តែ សំបុត្រមួយច្បាប់ដែលផ្ញើជូនពួកកាឡាទីតែម្នាក់ឯងគ្មានវគ្គ ណាមួយអាចបំបាត់ការសង្ស័យពីយើងបានយ៉ាងងាយ។ នៅទីនោះស្ទើរតែពីរ ជំពូក ប៉ុលបានប្រកែកតែម្នាក់ឯងថាគាត់ស្មើពេត្រុសក្នុងតំណែងសាវ័ក។ ហេតុ ដូច្នេះហើយ គាត់ចាំថាគាត់បានមកឯពេត្រុស មិនមែនដើម្បីប្រកាសថាចុះចូល នោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែដើម្បីបញ្ជាក់ពីកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់ពួកគេនៅក្នុងគោលលទ្ធិ មុនទាំងអស់ប៉ុណ្ណោះ។ ពេត្រុសក៏មិនទាមទាររឿងបែបនេះដែរ ប៉ុន្តែបាន ប្រគល់ដៃស្តាំនៃការប្រកបដល់គាត់ ដើម្បីឲ្យពួកគេបានធ្វើការជាមួយគ្នាក្នុង ចម្ការទំពាំងបាយជូររបស់ព្រះអម្ចាស់។ ហើយថាមិនតិចទេដែលបានប្រទានដល់ គាត់ក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃជាងពេត្រុសក្នុងចំណោមសាសន៍យូដា [កាឡាទី ១:១៨; ២:៨]។ នៅទីបំផុត គាត់នឹកចាំថា ពេលពេត្រុសមិនបានប្រព្រឹត្តដោយ ស្មោះត្រង់ គាត់បានកែតម្រង់គាត់ ហើយពេត្រុសក៏ស្តាប់តាមការបន្ទោសរបស់ គាត់ [កាឡាទី ២:១១-១៤]។ អ្វីទាំងអស់នេះបង្ហាញថាមានសមភាពរវាងប៉ុល និងពេត្រុស ឬយ៉ាងហោចណាស់ថាពេត្រុសគ្មានអំណាចលើអ្នកឯទៀតជាងគាត់

ទៅទៀត ។ ឥឡូវនេះ ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយរួចមកហើយ ប៉ុលបានប្រកែកយ៉ាងច្បាស់ថា គ្មាននរណាម្នាក់អាចដាក់ពេត្រុសនៃយ៉ូហាននាំមុខគាត់នៅក្នុងអ្នកក្បត់ជំនឿទេ ត្បិតពួកគេជាសហការីរបស់គាត់ មិនមែនជាចៅហ្វាយរបស់គាត់ទេ ។

(រាជាធិបតេយ្យក្នុងក្រុមជំនុំត្រូវធ្វើតាមព្រះគ្រីស្ទតែមួយអង្គ ៨-១០)

8. ក្រុមជំនុំអាចគ្មានក្បាលមនុស្ស

ប៉ុន្តែដើម្បីផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវអ្វីដែលពួកគេបានអះអាងអំពីពេត្រុស ថាគាត់ពិតជាព្រះអង្គម្ចាស់នៃពួកសាវ័កហើយពូកែខាងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គ្មានហេតុផលអ្វីដែលពួកគេគួរតែបង្កើតច្បាប់ជាសកលចេញពីគំរូដាក់លាក់មួយ ហើយបន្តទៅជារឿងរហូត ។ បានកើតឡើងម្តង រឿងខុសគ្នាឆ្ងាយ!ម្នាក់ជាសាវ័កដ៏សំខាន់ម្នាក់ ពោលគឺដោយសារពួកគេមានចំនួនតិច ។ បើមនុស្សម្នាក់មានអាយុលើសដប់ពីរនាក់ តើវាមកពីនេះទេ ដែលត្រូវដាក់បុរសជាងមួយសែននាក់? គ្មានឆ្ងល់ទេដែលបុរសដប់ពីរនាក់មានម្នាក់គ្រប់គ្រងពួកគេទាំងអស់! ចំពោះធម្មជាតិវិញ ធម្មនុញ្ញធម្មជាតិរបស់មនុស្សទាមទារវាថា ក្នុងសភាណាក៏ដោយ ទោះជាមានអំណាចស្មើគ្នាក៏ដោយ ក៏គេគួរតែជាអ្នកសម្របសម្រួល ដូចអ្វីដែលអ្នកដទៃមើលទៅ ។ គ្មានការប្រជុំព្រឹទ្ធសភា ដោយគ្មានកុងស៊ុល គ្មានសម័យប្រជុំចៅក្រម គ្មានព្រះចៅអធិការ ឬព្រះរាជអាជ្ញា គ្មានគណៈកម្មការ គ្មានប្រធាន គ្មានសមាគម គ្មានប្រធាន ។ ដូច្នេះ គ្មានអ្វីគួរឱ្យអស់សំណើចទេក្នុងការសារភាពរបស់យើងដែលថាសាវ័កបានផ្តល់ភាពជាអ្នកដឹកនាំចំពោះពេត្រុស ។ ប៉ុន្តែ អ្វីដែលឈ្នះក្នុងចំណោមមនុស្សតិចតួចនោះ គឺមិនត្រូវអនុវត្តផ្ទាល់

លើផែនដីទាំងមូល ដែលគ្មាននរណាម្នាក់អាចគ្រប់គ្រងបានឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ (ពួកគេនិយាយថា) មិនតិចជាងនៅក្នុងធម្មជាតិទាំងមូលជាងនៅក្នុងផ្នែកបុគ្គលរបស់វានោះទេ គួរតែមានក្បាលកំពូលតែមួយ។ ហើយប្រសិនបើវាគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ពួកគេបញ្ជាក់រឿងនេះពីសត្វក្រៀល និងសត្វឃ្មុំ ដែលតែងតែជ្រើសរើសមេដឹកនាំម្នាក់សម្រាប់ខ្លួនគេ មិនច្រើនទេ! ជាការពិត ខ្ញុំទទួលយកគំរូដែលពួកគេបានលើកឡើង ប៉ុន្តែតើឃ្មុំមកជុំគ្នាពីពិភពលោកទាំងមូលដើម្បីជ្រើសរើសអ្នកគ្រប់គ្រងតែមួយទេ? អ្នកគ្រប់គ្រងគ្រប់រូបពេញចិត្តនឹងសំបុករបស់ខ្លួន។ ដូច្នេះក្នុងចំណោមសត្វក្រៀល ហ្វូងនីមួយៗមានអ្នកគ្រប់គ្រងផ្ទាល់ខ្លួន។ តើពួកគេនឹងបញ្ជាក់អ្វីទៀតពីការពិតនេះ ប៉ុន្តែថាក្រុមជំនុំនីមួយៗគួរតែមានបិស្សពផ្ទាល់ខ្លួន? បន្ទាប់មក ពួកគេលើកឧទាហរណ៍អំពីនយោបាយមកយើង។ ពួកគេបានដកស្រង់សម្តីរបស់ Homer ថា "ច្បាប់នៃមនុស្សជាច្រើនគឺមិនល្អ" ហើយសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់លោកិយ សរសេរក្នុងការសរសើរអំពីរាជាធិបតេយ្យ អានក្នុងន័យដូចគ្នា។

ចំលើយគឺងាយស្រួល៖ រាជាធិបតេយ្យមិនត្រូវបានលើកសរសើរក្នុងន័យនេះទេ ទាំង Homeric Ulysses ដូចជាប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់គួរតែកាន់កាប់ផែនដីទាំងមូល ប៉ុន្តែពួកគេមានន័យថាដើម្បីបង្ហាញថាព្រះរាជាណាចក្រមួយមិនអាចមានស្តេចពីរ។ ហើយអំណាច (ដូចដែលគាត់និយាយ) គឺមិនចេះអត់ធ្មត់ចំពោះមហេសី

9. ការដឹកនាំរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនអាចផ្ទេរបានទេ

ប៉ុន្តែឧបមាថា ដូចដែលពួកវ៉ូម៉ុងនឹងមានវា ថាវាល្អ និងចំណេញសម្រាប់មនុស្សទាំងមូលក្នុងការទទួលយកនៅក្នុងរាជាធិបតេយ្យតែមួយ - អ្វីមួយដែលមិនទំនងទាល់តែសោះ ប៉ុន្តែឧបមាថានេះគឺដូច្នេះ ។ ខ្ញុំនៅតែមិនទទួលស្គាល់ថារឿងដដែលនេះគួរមាននៅក្នុងការគ្រប់គ្រងនៃក្រុមជំនុំ ។ ដ្បិតមានព្រះគ្រីស្ទជាព្រះសិរសាតែមួយគត់ ដែលស្ថិតនៅក្រោមការយោគយល់របស់យើងទាំងអស់គ្នា ស្របតាមរបៀបនេះ និងទម្រង់នៃសីលធម៌ដែលទ្រង់បានដាក់ចុះ ។ ពួកគេធ្វើជាសញ្ញារបួសដល់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលពួកគេនឹងមានបុរសតែម្នាក់ដាក់លើក្រុមជំនុំសកល ដោយលើកលេសថាក្រុមជំនុំមិនអាចគ្មានក្បាល ។ សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះសិរសា «ដែលរូបកាយទាំងមូលបានភ្ជាប់និងប៉ាក់តាមរាល់ចំណងនៃការបម្រើទៅវិញទៅមក (ដែលសមាជិកនីមួយៗមានមុខងារ) សម្រេចបាននូវការលូតលាស់របស់វា » [អេភេសូ ៤:១៥-១៦] ។ តើអ្នកឃើញពីរបៀបដែលគាត់រួមបញ្ចូលជីវិតរមែងស្លាប់ទាំងអស់ដោយគ្មានករណីលើកលែងក្នុងរូបកាយ ប៉ុន្តែទុកកិត្តិយស និងព្រះនាមនៃព្រះសិរសាចំពោះព្រះគ្រីស្ទតែម្នាក់ឯងទេ? តើអ្នកឃើញពីរបៀបដែលគាត់ចាត់តាំងដល់សមាជិកនីមួយៗនូវវិធានការជាក់លាក់មួយ និងមុខងារជាក់លាក់និងមានកម្រិត ដើម្បីឱ្យភាពឥតខ្ចោះនៃព្រះគុណក៏ដូចជាអំណាចដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នៃការគ្រប់គ្រងអាចនៅជាមួយព្រះគ្រីស្ទតែម្នាក់ឯងឬ? ហើយខ្ញុំដឹងពីការច្របូកច្របល់ជាធម្មតារបស់ពួកគេនៅពេលដែលការជំទាស់ត្រូវបានធ្វើឡើងចំពោះពួកគេថាព្រះគ្រីស្ទពិតជាត្រូវបានហៅថាជាព្រះសិរសាតែមួសម្រាប់តែទ្រង់តែមួយគត់គ្រប់គ្រងដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ និងព្រះនាមរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។ នេះមិនមែនជាឧបសគ្គទេ គេនិយាយថាមានប្រមុខរដ្ឋមន្ត្រីមួយរូបទៀតនៅពីក្រោមគាត់ ដើម្បីធ្វើជាអនុប្រធានលើផែនដី ។ ប៉ុន្តែការលេងសើចនេះមិនអាច

ជួយពួកគេបានទេ លុះត្រាតែពួកគេបង្ហាញថាកិច្ចបម្រើផ្សាយនេះត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះគ្រីស្ទជាមុនសិន ។ ព្រោះសាវ័កបង្រៀនថា ការផ្គត់ផ្គង់ទាំងមូលត្រូវឆ្លងកាត់សមាជិក ហើយអំណាចនោះហូរចេញពីក្បាលស្ថានសួគ៌មួយនោះ [អេភេសូ. ៤:១៦] ។ ប្រសិនបើពួកគេចង់និយាយឱ្យច្បាស់ជាងនេះទៅទៀត៖ ដោយសារបទគម្ពីរបញ្ជាក់ថា ព្រះគ្រីស្ទជាប្រមុខ ហើយទាមទារកិត្តិយសនេះសម្រាប់គាត់តែម្នាក់ នោះមិនគួរផ្ទេរទៅឱ្យអ្នកដទៃឡើយ លើកលែងតែអ្នកដែលព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់បានតែងតាំងជាអ្នកបម្រើរបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែនេះគឺគ្មានកន្លែងណាដែលបានអានទេ ហើយតាមពិតអាចត្រូវបានបដិសេធយ៉ាងច្រើនពីវគ្គជាច្រើន [អេភេសូ. ១:២២; ៤:១៥; ៥:២៣; កូឡុស. ១:១២; ២:១០] ។

10. ការរួបរួមនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ មិនមែននៅក្នុងរាជាធិបតេយ្យរបស់មនុស្ស ទេ ។

ប៉ូលជាច្រើនដងបានគូររូបដែលមានជីវិតនៃក្រុមជំនុំសម្រាប់យើង ។ គ្មានការលើកឡើងត្រូវបានធ្វើឡើងនៅទីនោះមានក្បាលមួយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ មនុស្សម្នាក់អាចសន្និដ្ឋានពីការពិពណ៌នារបស់គាត់ថាវាខុសពីស្ថាប័នរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ តាមរយៈការយាងឡើងរបស់ទ្រង់ ព្រះគ្រីស្ទបានដកព្រះវត្តមានទ្រង់ចេញពីយើង [កិច្ចការ 1:9]; ប៉ុន្តែទ្រង់បានឡើងទៅបំពេញគ្រប់ទាំងអស់ [អេភេសូ. ៤:១០] ។ ដូច្នេះហើយ ឥឡូវនេះ ព្រះវិហារនៅតែមាន ហើយតែងតែមានវត្តមានគាត់ ។ ពេលប៉ូលចង់បង្ហាញផ្លូវដែលគាត់បង្ហាញខ្លួន គាត់ក៏ហៅយើងត្រឡប់ទៅក្រសួងដែលគាត់ប្រើ ។ ព្រះអម្ចាស់ (ទ្រង់មានបន្ទូលថា) ទ្រង់គង់នៅក្នុងយើងទាំងអស់គ្នា ស្របតាមខ្នាតនៃព្រះគុណ ដែលទ្រង់បានប្រទានដល់សមាជិក

នីមួយៗ [អេភេសូ ៤:៧] ។ ដោយហេតុផលនោះ «លោកបានតែងតាំងអ្នកខ្លះ ឲ្យធ្វើជាសាវ័ក... ខ្លះទៀតជាគ្រូគង្វាល អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ្នកខ្លះទៀតនៅតែជាគ្រូបង្រៀន» ។(អេភេសូ ៤:១១) ។ ហេតុអ្វីបានជាប៉ុលមិននិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទបានតាំងមនុស្សតែមួយឲ្យធ្វើជាអ្នកត្រួតត្រារបស់ទ្រង់? សម្រាប់ឱកាសនោះទាមទារជាពិសេស ហើយវាមិនគួរត្រូវបានលុបចោលទេ ប្រសិនបើវាជាការពិត ។ ព្រះគ្រីស្ទ (ទ្រង់មានបន្ទូលថា) មានវត្តមានជាមួយយើង ។ យ៉ាងម៉េច? ដោយកិច្ចបម្រើរបស់មនុស្ស ដែលលោកបានចាត់ចែងឲ្យគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំ ។ ម្តេចក៏មិនមែនតាមរយៈប្រមុខក្រសួង ដែលគាត់បានប្រគល់មុខងាររបស់គាត់? ហេតុអ្វីបានជាប៉ូលមិននិយាយថាព្រះអង្គបានតាំងមនុស្សតែមួយឱ្យធ្វើជាអ្នកបត្រាត្រារបស់ខ្លួន? សម្រាប់ឱកាសនោះទាមទារឲ្យដឹងហើយវាត្រូវបានបិទទេវាជាការពិត ។ ព្រះក្រុម (មានជំនឿថា) ក្រុមហ៊ុនយើងជាមួយ ។ ដោយកិច្ចការបម្រើរបស់មនុស្សលោកបានចាត់ទុកជាអ្នកគ្រប់គ្រងក្រុម ។ សម្តេចតេចក៏មិនខ្វល់ខ្វាយនឹងការផ្តាកចោលដែរឬទេ? គ្មានអ្វីសមស្របជាងនេះទេដែលអាចនិយាយបាន ប្រសិនបើជាការពិត វាគឺជាការពិតជាក់ស្តែង ។ សូមឲ្យវគ្គនោះត្រូវបានពិចារណាដោយឧស្សាហ៍ ។ គ្មានការសង្ស័យទេ ប៉ុលចង់តំណាងឱ្យនៅទីនេះនូវរដ្ឋាភិបាលដ៏ពិសិដ្ឋ និងខាងវិញ្ញាណនៃក្រុមជំនុំ ដែលអ្នកស្នងតំណែងរបស់គាត់បានហៅថា "ឋានានុក្រម" ។ លោកមិនត្រឹមតែបញ្ឈប់របបរាជានិយមក្នុងចំណោមរដ្ឋមន្ត្រីប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏បញ្ជាក់ថាគ្មានដែរ ។ គ្មានការសង្ស័យទេ ប៉ុលចង់បង្ហាញពីរបៀបនៃការភ្ជាប់គ្នា ដែលអ្នកជឿប្រកាន់ខ្ជាប់ចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ជាប្រមុខ ។ នៅទីនោះ គាត់មិនត្រឹមតែលើកឡើងថាគ្មានប្រធានក្រសួងទេ ប៉ុន្តែបានចាត់មុខងារពិសេសដល់សមាជិកនីមួយៗ [អេភ.

4:16] យោងទៅតាមរង្វាស់នៃព្រះគុណដែលបានផ្តល់ឱ្យម្នាក់ៗ [អេភេសូ. ៤:៧] ។ ហើយក៏មិនមានហេតុផលសម្រាប់គូប្រជែងរបស់យើងក្នុងការទស្សន៍ទាយ យ៉ាងម៉ត់ចត់លើការប្រៀបធៀបឋានានុក្រមស្ថានសួគ៌ និងផែនដី។ ព្រោះការមានប្រាជ្ញាលើសពីការវាស់វែងអំពីអតីតកាលនោះមិនមានសុវត្ថិភាពឡើយ ហើយក្នុងការបង្កើតរឿងក្រោយមក យើងមិនគួរធ្វើតាមគំរូណាផ្សេងទៀតក្រៅពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់បានគូសបញ្ជាក់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ឡើយ ។

(ការទទួលស្គាល់ថាពេត្រុសជាបីស្សពនៅទីក្រុងរ៉ូមមិនបង្កើតភាពជាអ្នកដឹកនាំជារឿងរហូតរបស់រ៉ូម 11-13)

11. ប្រសិនបើពេត្រុសខ្លួនឯងមានអំណាចកំពូល រ៉ូមមិនអាចទាមទារបានទេ ។

ឥឡូវនេះ ឧបមាថាខ្ញុំគួរតែទទួលស្គាល់ពួកគេនូវចំណុចមួយទៀត ដែលពួកគេមិនដែលនឹងទទួលបានក្នុងចំណោមមនុស្សក្នុងគំនិតត្រឹមត្រូវរបស់ពួកគេ៖ ថាភាពសំខាន់នៃសាសនាចក្រត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងពេត្រុស ដែលវាគួរតែស្ថិតជាប់ជានិច្ចជាបន្តបន្ទាប់ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ តើពួកគេនឹងបញ្ជាក់យ៉ាងណាថា ការមើលឃើញរបស់លោកត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅទីក្រុងរ៉ូម ក្នុងរបៀបដែលអ្នកណាដែលអាចជាបីស្សពនៃទីក្រុងគួរធ្វើជាអធិបតីលើពិភពលោកទាំងមូល? តើគេចងភាពថ្លៃថ្នូរនេះទៅកន្លែងណាដោយមិនប្រាប់ពីកន្លែង? ពួកគេនិយាយថា ពេត្រុសរស់នៅក្នុងទីក្រុងរ៉ូម ហើយបានស្លាប់នៅទីនោះ ។ តើព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់បានធ្វើអ្វី? ពេលដែលគាត់រស់នៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡិម អនុវត្តគណៈសង្ឃរបស់គាត់ ហើយដោយការស្លាប់បំពេញមុខងារបូជាចារ្យរបស់គាត់

មែនទេ? ព្រះអង្គម្ចាស់នៃពួកគង្វាល បីស្សពដ៏អធិបតេយ្យ ជាប្រធានក្រុមជំនុំ មិនអាចទទួលបានកិត្តិយសសម្រាប់កន្លែងមួយ តើពេត្រុសដែលទាបជាងគាត់ឆ្ងាយអាចធ្វើដូច្នេះបានទេ? ទាំងនេះមិនមែនជាមនុស្សល្ងង់ជាងក្មេងទេឬ? ព្រះគ្រីស្ទបានប្រគល់កិត្តិយសនៃឋានៈសំខាន់ដល់ពេត្រុស; ពេត្រុសបានអង្គុយនៅទីក្រុងរ៉ូម៖ ដូច្នេះ គាត់បានដាក់បុព្វបុរសឃើញនៅទីនោះ។ នោះគឺដោយហេតុផលនេះ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលពីបុរាណគួរតែបង្កើតការមើលឃើញរបស់បូជាចារ្យនៅវាលរហោស្ថាន ជាកន្លែងដែលលោកម៉ូសេជាគ្រូកំពូល និងជាព្រះអង្គម្ចាស់នៃពួកហោរា បានធ្វើកិច្ចបម្រើផ្សាយដំណឹងព្រះ ហើយបានសោយទិវង្គត។ ចោទិយកថា ៣៤:៥]។

12. ការផ្ទេរតំណែងបន្តបន្ទាប់ពីទីក្រុងអាន់ទីយ៉ូក

យ៉ាងណាក៏ដោយ សូមឲ្យយើងមើលថាតើពួកគេវែកញែកយ៉ាងណាដោយរីករាយ។ ពួកគេនិយាយថា ពេត្រុសមានឋានៈខ្ពង់ខ្ពស់ក្នុងចំណោមពួកសាវក។ ដូច្នេះ ព្រះវិហារដែលគាត់បានឃើញគួរតែមានវាជាឯកសិទ្ធិ។ ប៉ុន្តែតើគាត់បានឃើញដំបូងនៅឯណា? នៅក្រុងអាន់ទីយ៉ូក ពួកគេនិយាយថា ហេតុដូច្នេះហើយ សាសនាចក្រនៃក្រុងអាន់ទីយ៉ូកអះអាងដោយត្រឹមត្រូវនូវភាពសំខាន់សម្រាប់ខ្លួនឯង។

ពួកគេទទួលស្គាល់ថាក្រុងអាន់ទីយ៉ូកជាមនុស្សដំបូងគេ ប៉ុន្តែអះអាងថា ពេត្រុសដែលធ្វើចំណាកស្រុកពីកន្លែងនោះ បានផ្ទេរទៅក្រុងរ៉ូម ជាកិត្តិយសដែលលោកបាននាំមកជាមួយ។ សម្រាប់មានលិខិតមួយច្បាប់ទៅកាន់គណៈប្រធានក្រុងអាន់ទីយ៉ូក ក្រោមឈ្មោះរបស់សម្តេចប៉ាប ម៉ាសែលឡូស ដែលគាត់មានប្រសាសន៍

ដូចតទៅ៖ «ដំបូងឡើយ ពេត្រុសឃើញនៅជាមួយអ្នក ប៉ុន្តែក្រោយមក តាមបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ គាត់បានផ្ទេរវាមកទីនេះ។ ដូច្នេះ ក្រុមជំនុំនៅក្រុងអាន់ទីយ៉ូក ដែលពីមុនបានប្រគល់ឱ្យជនជាតិរ៉ូមឃើញ» ប៉ុន្តែ តើមានព្រះបន្ទូលអ្វីប្រាប់បុរសល្អនោះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដូច្នេះ? សម្រាប់ករណីនេះត្រូវសម្រេចដោយច្បាប់ ពួកគេត្រូវឆ្លើយថាតើពួកគេចង់បានឯកសិទ្ធិនេះជាលក្ខណៈបុគ្គល ឬពិត ឬលាយឡំ។ សម្រាប់វាត្រូវតែជាមួយក្នុងចំណោមបីនេះ។ ប្រសិនបើពួកគេនិយាយថាផ្ទាល់ខ្លួននោះវាមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់កន្លែង; បើពិត កាលណាមានម្តងសម្រាប់ទាំងអស់ ដល់កន្លែងមួយ វាមិនត្រូវយកទៅចោល ដោយសារតែការស្លាប់ ឬការចាកចេញរបស់បុគ្គលនោះទេ។ ដូច្នេះ វានៅតែថាគេថាលាយឡំ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មកវានឹងមិនមែនជាការពិចារណាដ៏សាមញ្ញនៃកន្លែងទេ លុះត្រាតែបុគ្គលនោះឆ្លើយឆ្លង។ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេជ្រើសរើសអ្វីក៏ដោយដែលពួកគេនឹងធ្វើ ខ្ញុំនឹងសន្និដ្ឋានភ្លាមៗ ហើយងាយស្រួលបញ្ជាក់ថាទីក្រុងរ៉ូមមិនអាចទាមទារភាពសំខាន់សម្រាប់ខ្លួ

13. ចំណាត់ថ្នាក់នៃបុព្វបុរសផ្សេង

ចូរយើងសន្មត់ថា (ដូចដែលពួកគេចង់បាន) បុព្វបទត្រូវបានផ្ទេរពីក្រុងអាន់ទីយ៉ូកទៅទីក្រុងរ៉ូម។ ហេតុអ្វីបានជាអាន់ទីយ៉ូកមិនបានចំណាត់ថ្នាក់លេខពីរ? ប្រសិនបើទីក្រុងរ៉ូមមានឋានៈសំខាន់សម្រាប់ហេតុផលដែលពេត្រុសបានធ្វើជាអធិបតីនៅទីនោះរហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃជីវិតរបស់គាត់ តើទីក្រុងណាដែលបានទទួលតំណែងទីពីរ ក្រៅពីកន្លែងដែលគាត់បានឃើញជាលើកដំបូង? ដូច្នេះ តើវាកើតឡើងដោយរបៀបណាដែលអាឡិចសាន់ឌ្រីមានអាទិភាពលើអាន់ទីយ៉ូក? តើសមយ៉ាងណាដែលក្រុមជំនុំនៃសិស្សតែមួយមានភាពប្រសើរជាងការមើល

ឃើញរបស់ពេត្រុស? បើសាសនាចក្រនីមួយៗត្រូវគោរពតាមសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់អ្នកបង្កើត តើយើងនឹងនិយាយយ៉ាងណាចំពោះព្រះវិហារដែលនៅសេសសល់? ប៉ុលដាក់ឈ្មោះសិស្សបីនាក់ដែលហាក់ដូចជាសសរស្តម្ភ គឺ យ៉ាកុប ពេត្រុស និង យ៉ូហាន [កាឡាទី ២:៩]; ប្រសិនបើនៅក្នុងកិត្តិយសរបស់ពេត្រុសត្រូវបានចាត់តាំងឱ្យជនជាតិរ៉ូម៉ាំងឃើញ តើក្រុមជំនុំនៃក្រុងអេភេសូរ និងក្រុងយេរូសាឡិមសមនឹងទទួលបានចំណាត់ថ្នាក់ទីពីរ និងទីបី ជាកន្លែងដែលយ៉ូហាន និងយ៉ាកុបធ្វើជាអធិបតីដែរឬទេ? ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមបុព្វបុរសក្រុងយេរូសាឡឹមពីបុរាណមានកន្លែងចុងក្រោយ ។ អេភេសូរមិនអាចសូម្បីតែគោងជ្រុងចុងក្រោយ ។ ហើយព្រះវិហារផ្សេងទៀតត្រូវបានឆ្លងកាត់ ទាំងខ្លះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយប៉ុល និងខ្លះទៀតធ្វើជាអធិបតីដោយសាវ័កផ្សេងទៀត ។ ការឃើញម៉ាកុសដែលគ្រាន់តែជាសិស្ស បានទទួលកិត្តិយស ។ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេសារភាពថា បញ្ហានោះគឺជាបុព្វកាល ឬផ្តល់ឱ្យយើងថា មិនមែនជាគោលការណ៍អចិន្ត្រៃយ៍ទេ ដែលថាសម្រាប់ក្រុមជំនុំនីមួយៗគឺដោយសារតែកម្រិតនៃកិត្តិយសដូចគ្នាទៅនឹងស្ថាបនិករបស់ខ្លួន ។

(វត្តមានរបស់ពេត្រុសនៅទីក្រុងរ៉ូមមិនបានបញ្ជាក់ឡើយ ខណៈដែលប៉ុលហួសពីការសង្ស័យ, ១៤-១៥)

14. នៅលើការស្នាក់នៅរបស់ពេត្រុសនៅទីក្រុងរ៉ូម

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំមិនយល់ឃើញថា ដំណើររឿងរបស់ពួកគេអំពីការគ្រប់គ្រងរបស់ពេត្រុសក្នុងព្រះវិហារនៅទីក្រុងរ៉ូមមានភាពជឿជាក់យ៉ាងណានោះទេ ។ ប្រាកដណាស់ អ្វីដែលត្រូវបាននិយាយនៅក្នុង Eusebius ថាគាត់បាន

គ្រប់គ្រងនៅទីនោះអស់រយៈពេលម្ភៃប្រាំឆ្នាំ ត្រូវបានគេបដិសេធយ៉ាងងាយស្រួល។ ដ្បិតវាច្បាស់ណាស់ពីជំពូកទីមួយ និងជំពូកទីពីរនៃកាឡាទីថា ប្រហែលម្ភៃឆ្នាំក្រោយការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ទ្រង់គង់នៅក្រុងយេរូសាឡិម (កាឡាទី ១:១៨) បន្ទាប់មកបានមកដល់ក្រុងអាន់ទីយ៉ូក [កាឡាទី. ២:១១] ដែលវាមិនប្រាកដថាគាត់នៅយូរប៉ុណ្ណាទេ។ Gregory តួលេខប្រាំពីរ Eusebius ម្ភៃប្រាំឆ្នាំ។ ប៉ុន្តែរយៈពេលពីការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទរហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃរជ្ជកាលរបស់នីរ៉ូ (ដែលពួកគេបញ្ជាក់ថាទ្រង់ត្រូវបានសម្លាប់) សរុបត្រឹមតែសាមសិបប្រាំពីរឆ្នាំប៉ុណ្ណោះ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បានរងទុក្ខនៅក្រោមទីបេរីស ក្នុងឆ្នាំទីដប់ប្រាំបីនៃរជ្ជកាលរបស់ទ្រង់។ ប្រសិនបើអ្នកដកម្ភៃឆ្នាំ ក្នុងអំឡុងពេលនោះ យោងទៅតាមទីបន្ទាល់របស់ប៉ុល ពេត្រុសរស់នៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡិម នោះនឹងចាកចេញពីដប់ប្រាំពីរយ៉ាងច្រើនបំផុត ដែលឥឡូវនេះត្រូវតែបែងចែករវាងពួកគ្រីស្តសាសនាពីរ។ប្រសិនបើគាត់ស្នាក់នៅក្រុងអាន់ទីយ៉ូកយូរ គាត់អាចជាបឋមសិក្សពនៅទីក្រុងរ៉ូម ប៉ុន្តែក្នុងរយៈពេលខ្លី។ នេះអាចត្រូវបានបង្ហាញឱ្យកាន់តែច្បាស់។ ប៉ុលបានសរសេរសំបុត្រនោះទៅជនជាតិរ៉ូម ពេលធ្វើដំណើរទៅក្រុងយេរូសាឡិម [រ៉ូម. ១៥:២៥] ជាកន្លែងដែលគាត់ត្រូវបានចាប់យកទៅទីក្រុងរ៉ូម។ ដូច្នេះ ទំនងជាសំបុត្រនេះត្រូវបានសរសេរបួនឆ្នាំមុនពេលគាត់មកទីក្រុងរ៉ូម។ នៅទីនេះ មិនទាន់មានការលើកឡើងអំពីពេត្រុសទេ ទោះជារឿងនេះមិនត្រូវបានគេលុបចោលទាល់តែសោះ ប្រសិនបើគាត់បានគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំនោះ! ហើយជាចុងក្រោយ នៅពេលដែលគាត់សូត្របញ្ជីដ៏វែងនៃព្រះដែលគាត់ផ្ញើការសួរសុខទុក្ខ ហើយបញ្ចូលទៅក្នុងបញ្ជីដែលគាត់ស្គាល់ទាំងអស់ [រ៉ូម. ១៦:៣-១៦] ពីពេត្រុស គាត់នៅតែស្ងៀមស្ងាត់។ ហើយគ្មានភស្តុតាងវែងឆ្ងាយ

និងច្បាស់លាស់គឺត្រូវការនៅទីនេះក្នុងចំណោមបុរសដែលមានការវិនិច្ឆ័យល្អជាង ។ ចំពោះរឿងខ្លួនវាផ្ទាល់ និងអំណះអំណាងនៃសំបុត្រនោះបានស្រែកឡើងថា ពេត្រុសមិនគួរត្រូវបានឆ្លងកាត់ទេ ប្រសិនបើគាត់នៅរ៉ូម ។

15. ភស្តុតាង និងមិនអាចសន្និដ្ឋានបាន

ក្រោយមក ប៉ុលត្រូវបានគេនាំទៅក្រុងរ៉ូមក្នុងនាមជាអ្នកទោស [កិច្ចការ ២៨:១៦] ។ លូកាបានថ្លែងថា ប៉ុលត្រូវបានទទួលដោយបងប្អូនរបស់គាត់ [កិច្ចការ ២៨:១៥] ។ ពីពេត្រុសគាត់មិននិយាយអ្វីទាំងអស់ ។ ពីទីនោះប៉ូលសរសេរទៅកាន់ព្រះវិហារជាច្រើន ។ ផងដែរនៅក្នុងសំបុត្រមួយចំនួនគាត់សរសេរការស្វាគមន៍នៅក្នុងឈ្មោះរបស់អ្នកមួយចំនួន គាត់មិនបាននិយាយមួយម៉ាត់ថាពេត្រុសនៅទីនោះទេ ។

ប្រហែលជាខ្ញុំសួរថា គាត់អាចនៅស្ងៀម តើពេត្រុសបាននៅទីនោះទេ? លើសពីនេះទៅទៀត នៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ប្រជាជនភីលីព ដែលគាត់បាននិយាយថា គាត់គ្មានអ្នកណាម្នាក់ដែលថែរក្សាកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយស្មោះត្រង់ដូចធីម៉ូថេនោះទេ ប៉ុលបានតួញ្ញត្តែរថាមនុស្សគ្រប់គ្នាស្វែងរកផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ [ភីលីព. ២:២០-២១] ។ ហើយធីម៉ូថេដដែលនោះ គាត់បានប្តឹងយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរថាគ្មានអ្នកណានៅជាមួយគាត់ក្នុងការការពារដំបូងឡើយ ប៉ុន្តែអ្នកទាំងអស់គ្នាបានបោះបង់ចោលគាត់ [ធីម៉ូថេទី២ ៤:១៦] ។ ដូច្នេះ តើពេលនោះពេត្រុសនៅឯណា? ចុះបើគេថាគាត់នៅក្រុងរ៉ូម តើប៉ុលបន្ទោសគាត់យ៉ាងណាថា គាត់ជាអ្នកបោះបង់ចោលដំណឹងល្អ? ពិតហើយ គាត់កំពុងតែនិយាយអំពីអ្នកជឿត្បិតគាត់បានបន្ថែមថា « សូមព្រះកុំចោទប្រកាន់ពួកគេឡើយ» [២ធីម៉ូថេ ៤:

១៦] ។ តើរយៈពេលប៉ុន្មាន ហើយតើពេត្រុសបានកាន់កាប់នោះនៅពេលណា? នរណាម្នាក់នឹងនិយាយថា គំនិតនៃការសរសេរគឺស្រប ដែលយ៉ាងហោចណាស់ គាត់បានគ្រប់គ្រងព្រះវិហាររហូតដល់ស្លាប់ ។ ខ្ញុំនឹងឆ្លើយតប អ្នកនិពន្ធខ្លួនឯង មិនយល់ស្របថាអ្នកណាជាអ្នកស្នងតំណែងគាត់ទេ៖ អ្នកខ្លះបង្កើតវា Linus ។ អ្នកផ្សេងទៀត Clement ហើយពួកគេប្រាប់រឿងនិទានមិនសមហេតុផលជា ច្រើនអំពីជម្លោះដែលបានកើតឡើងរវាង Peter និង Simon Magus ។ ហើយ Augustine ដោយពិភាក្សាអំពីអបិយជំនឿ ទទួលស្គាល់ថាទំនៀមទម្លាប់ នៅទីក្រុងរ៉ូមនៃការមិនតមអាហារនៅថ្ងៃដែលពេត្រុសបានទទួលជ័យជម្នះលើ Simon Magus បានកើតចេញពីគំនិតដែលមិននឹកស្មានដល់ ។ ជាចុងក្រោយ កិច្ចការនៅសម័យនោះមានជាប់ពាក់ព័ន្ធក្នុងគំនិតផ្សេងៗគ្នា ដែលយើងមិនគួរ ជឿដោយគ្មានសំណួរអ្វីទាំងអស់ដែលយើងអាន ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារកិច្ចព្រម ព្រៀងនៃការសរសេរនេះ ខ្ញុំមិនប្រកែកនឹងការយល់ឃើញថាគាត់បានស្លាប់នៅទី នោះទេ ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនអាចត្រូវបានគេបញ្ចុះបញ្ចូលថាគាត់ជាបឹស្សព ជា ពិសេសយូរមកហើយ ។ ខ្ញុំក៏មិនចាំយូរដែរ ព្រោះប៉ុលបញ្ជាក់ថាអ្នកក្បត់ជំនឿ របស់ពេត្រុសអនុវត្តចំពោះសាសន៍យូដា ជាពិសេសចំពោះពួកសាសន៍យូដា ប៉ុន្តែ គាត់ផ្ទាល់ចំពោះយើងជាសាសន៍ដទៃ (កាឡាទី ២:៧-៨) ។ ហេតុនេះហើយ បានជាថាការប្រកបដែលពួកគេបានចុះកិច្ចសន្យាក្នុងចំណោមពួកគេ (កាឡាទី ២:៩) ពិតជាអាចនឹងមានកម្លាំងក្នុងចំណោមយើង ដែលការតែងតាំងព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធអាចនឹងត្រូវបានរក្សានៅក្នុងចំណោមយើង វាក្លាយជាយើងឲ្យ យកចិត្តទុកដាក់ចំពោះអ្នកក្បត់សាសនារបស់ប៉ុលច្រើនជាងការក្បត់របស់ពេត្រុ ស ។ ពិតប្រាកដណាស់ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានបែងចែកទំនួលខុសត្រូវរវាងពួក

គេ ដូច្នេះហើយបានជាទ្រង់បានកំណត់ពេត្រុសសម្រាប់សាសន៍យូដា គឺប៉ូលសម្រាប់យើង ។ ឥឡូវនេះ សូមឲ្យពួករ៉ូម៉ាំងស្វែងរកភាពសំខាន់របស់ពួកគេនៅកន្លែងផ្សេង ជាជាងនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ជាកន្លែងដែលវារកឃើញមូលដ្ឋានគ្រឹះដ៏មានតម្លៃ!

(ក្រុមជំនុំរ៉ូមមានកិត្តិយស ប៉ុន្តែមិនដូចជាក្បាលបង្ហួបបង្ហួម, ១៦-១៧)

16. សារៈសំខាន់នៃក្រុមជំនុំនៅទីក្រុងរ៉ូមក្នុងអំឡុងពេលដំបូងបំផុត

ឥឡូវនេះ សូមយើងពិចារណាអំពីព្រះវិហារបុរាណ ដើម្បីបង្ហាញឱ្យច្បាស់ថា គូប្រជែងរបស់យើងមិនតិចទេដែលមានការអួតអាង និងអួតអាងដោយមិនពិតពីការគាំទ្ររបស់វា ជាងទីបន្ទាល់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលពួកគេមើលងាយនូវទ្រឹស្តីរបស់ពួកគេ ថាការរួបរួមនៃក្រុមជំនុំអាចរក្សាបាន លុះត្រាតែមានប្រមុខកំពូលមួយនៅលើផែនដី សម្រាប់សមាជិកទាំងអស់គោរពប្រតិបត្តិ ហើយថាព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឋានៈជាអ្នកដឹកនាំដល់ពេត្រុស ហើយបន្ទាប់មកដោយត្រឹមត្រូវ នៃការស្នងរាជ្យរបស់ពួករ៉ូម៉ាំង ឃើញថារស់នៅក្នុងទីនោះរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ពួកគេប្រកាសថាការអនុវត្តនេះតែងតែត្រូវបានគេសង្កេតឃើញតាំងពីដើមដំបូងមក ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេបំភ្លៃទីបន្ទាល់ជាច្រើនដោយព្យាបាទ ខ្ញុំចង់និយាយនេះជាដំបូង ៖ ខ្ញុំមិនបដិសេធទេថាការសរសេរពីបុរាណនៅគ្រប់ទីកន្លែងផ្តល់កិត្តិយសយ៉ាងខ្លាំងដល់ព្រះវិហារនៃទីក្រុងរ៉ូម ហើយនិយាយដោយការគោរពចំពោះវា ។ មានហេតុផលពិសេសចំនួនបីដែលធ្វើឲ្យមានរឿងនេះកើតឡើង ។

1. គំនិត (ដែលមានលក្ខណៈខ្លះៗ ឬមានលក្ខណៈទូទៅ) ដែលវាត្រូវបានបង្កើតឡើង និងបង្កើតឡើងដោយក្រសួងរបស់ពេត្រុស គឺមានតម្លៃណាស់ក្នុងការទទួលបានការពេញចិត្ត និងសិទ្ធិអំណាចសម្រាប់វា ។ ដូច្នេះ នៅភាគខាងលិចវាត្រូវបានគេហៅសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់កិត្តិយសថា «សារ៉កឃើញ» ។

2. ដោយសារទីក្រុងរ៉ូមជារាជធានីនៃអាណាចក្រ មនុស្សនៅទីនោះប្រហែលជាពូកែខាងគោលលទ្ធិ ការប្រុងប្រយ័ត្ន ជំនាញ និងភាពទូលំទូលាយនៃបទពិសោធន៍ជាងកន្លែងផ្សេងទៀត ។ ការពិតនេះត្រូវបានគេយកមកពិចារណាយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដើម្បីកុំឱ្យកិត្តិនាមនៃទីក្រុង និងអំណោយដ៏ប្រពៃជាច្រើនទៀតរបស់ព្រះហាក់ដូចជាមិនត្រូវបានគេមើលងាយឡើយ ។

3. ក្រៅពីនេះ មានហេតុផលទីបី ៖ នៅពេលដែលក្រុមជំនុំនៅបូព៌ា ប្រទេសក្រិច និងសូម្បីតែទ្វីបអាហ្វ្រិកត្រូវបានរំជើបរំជួលដោយមានការខ្វែងគំនិតគ្នាយ៉ាងខ្លាំងក្នុងចំណោមពួកគេជុំវិញការយល់ឃើញ ទីក្រុងរ៉ូមមានភាពស្ងប់ស្ងាត់ និងមិនសូវមានបញ្ហាជាងពួកគេ ។ ដូច្នេះ វាបានកើតឡើងអំពីបិស្សពដ៏បរិសុទ្ធ និងជាព្រះនោះ ដែលត្រូវគេទម្លាក់ចេញពីការមើលឃើញរបស់ពួកគេ ជារឿយៗបានយកខ្លួនទៅទីក្រុងរ៉ូម ដើម្បីជ្រកកោន និងជាទីជម្រក ។ ដោយសារពួកលោកខាងលិចមិនសូវមានភាពមុតស្រួច និងរហ័សរហួនជាងជនជាតិអាស៊ី និងអាហ្វ្រិក នោះពួកគេក៏មិនសូវចូលចិត្តភាពថ្មីថ្មោងដែរ ។ ការពិតដែលថាសាសនាចក្ររ៉ូម៉ាំងមិនសូវមានបញ្ហានៅក្នុងគ្រាដ៏គួរឱ្យសង្ស័យទាំងនោះជាងអ្នកផ្សេងទៀត ហើយមានការអត់ធ្មត់ចំពោះគោលលទ្ធិដែលបានចែកចាយម្តងជាជាងនៅសល់ទាំងអស់នោះបានបន្ថែមយ៉ាងច្រើនដល់សិទ្ធិអំណាចរបស់វា—ដូចដែលយើងនឹងពន្យល់ដោយផ្ទាល់ឱ្យប្រសើរជាងមុន ។ សម្រាប់ហេតុផលទាំង

បីនេះ ខ្ញុំនិយាយថាទីក្រុងរ៉ូមត្រូវបានប្រារព្ធឡើងដោយមិនមានកិត្តិយសបន្តិចឡើយ ហើយត្រូវបានសរសើរដោយទីបន្ទាល់គួរឱ្យកត់សម្គាល់ជាច្រើននៃការសរសេរពីបុរាណ ។

17. យោងទៅតាមការបង្រៀនរបស់ពួកជំនុំនៅដើមដំបូង ការរួបរួមនៃក្រុមជំនុំបានទាមទារយ៉ាងច្បាស់លាស់មិនតម្រូវឱ្យមានសង្ឃរាជសកលឡើយ ។

ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគូប្រជែងរបស់យើងប្រាថ្នាលើគណនីនេះដើម្បីបង្ហាញពីភាពជាអ្នកដឹកនាំទីក្រុងរ៉ូម និងអំណាចកំពូលលើព្រះវិហារផ្សេងទៀត ពួកគេកំពុងប្រព្រឹត្តខុសខ្លាំងណាស់ ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយ ។ ដើម្បីបញ្ជាក់ឱ្យកាន់តែច្បាស់ជាដំបូង ខ្ញុំនឹងបង្ហាញយ៉ាងខ្លីនូវអ្វីដែលអ្នកនិពន្ធបុរាណបានគិតអំពីការរួបរួមនេះដែលពួកគេជំរុញយ៉ាងខ្លាំង ។ Jerome, សរសេរទៅ Nepotianus, បន្ទាប់ពីបានរៀបរាប់ឧទាហរណ៍ជាច្រើននៃការរួបរួម បន្តទៅឋានានុក្រមព្រះវិហារ ។ ព្រះវិហារនិមួយៗមានសង្ឃរាជរៀងៗខ្លួន គាត់ប្រាប់យើងថា អាចារ្យធំ អាចារ្យរបស់វា និងគ្រប់លំដាប់ក្រុមជំនុំអាស្រ័យទៅលើអ្នកគ្រប់គ្រងរបស់វា ។ នៅទីនេះ ប្រធានាធិបតីរ៉ូម៉ាំងកំពុងនិយាយ គេសរសើរការរួបរួមនៅក្នុងលំដាប់ព្រះវិហារ ។

ហេតុអ្វីបានជាគាត់មិនលើកឡើងថាក្បាលតែមួយគឺដូចជាចំណងដែលបង្រួបបង្រួមក្រុមជំនុំទាំងអស់ឲ្យចូលរួមគ្នា? សម្រាប់ការប្រកែកភ្លាមៗមិនអាចធ្វើអ្វីបានល្អប្រសើរជាងមុនទេ ។ ក៏មិនអាចនិយាយបានថាលោកមើលរំលងចំណុចនេះដោយភ្លេចភ្លាំងដែរ ត្បិតលោកនឹងមិនប្រើអ្វីទៀតដោយស្ម័គ្រចិត្ត ប្រសិនបើអង្គហេតុអនុញ្ញាត ។ ហេតុដូច្នេះហើយ គាត់ច្បាស់ជាបានឃើញថា មូលដ្ឋាន

ពិតនៃសាមគ្គីភាពគឺជាអ្វីដែល Cyprian បានពិពណ៌នាយ៉ាងស្អាតបំផុតនៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ ៖ « គ្រឹស្តបរិស័ទគឺជាផ្នែកមួយ ដែលផ្នែកទាំងមូលត្រូវបានកាន់កាប់ដោយបីស្សពនីមួយៗ ។ ហើយព្រះវិហារគឺមួយដែលរីករាលដាលទៅកាន់ទីឆ្ងាយទៅជាហ្វូងមនុស្សដោយការកើនឡើងនៃផលផ្លែ ។ ដូចជាមានកាំរស្មីជាច្រើននៃព្រះអាទិត្យ ប៉ុន្តែមានពន្លឺតែមួយ ។ មែកធាងជាច្រើនមែកធាង ប៉ុន្តែដើមដ៏រឹងមាំមួយនៅជាប់នឹងឫសដ៏រឹងមាំរបស់វា ។ ហើយចាប់តាំងពីមានប្រភពទឹកហូរមកជាច្រើន នោះបីចំនួនដ៏ច្រើនហាក់បីដូចជាហូរចេញពីអំណោយទាននិងបរិបូរណ៌ក៏ដោយ ក៏នៅតែមានការរួបរួមប្រភពនៅដដែល ។ ៖ នៅមានពន្លឺមួយបានសាយភាយគ្រប់ទីកន្លែង ។ ក៏មិនមែនជាការរួបរួមនៃរូបកាយត្រូវបានបំបែក វារីករាលដាលមែករបស់វាពាសពេញផែនដី ។ វាហូរចេញតាមទឹកហូរហៀរ ។ ប៉ុន្តែមានក្បាលតែមួយ និងប្រភពតែមួយ" ។ នាងស្គាល់ផ្ទះមួយដោយសុភាពបរិសុទ្ធ នាងការពារភាពបរិសុទ្ធនៃគ្រែអាពាហ៍ពិពាហ៍តែមួយ» ។ អ្នកឃើញទេថា គាត់បង្កើតជាបីស្សពរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាសាកល តែម្នាក់គត់ដែលយកព្រះវិហារទាំងមូលនៅក្រោមខ្លួនគាត់ ។ គាត់និយាយថា ផ្នែកទាំងមូលត្រូវកាន់ដោយអស់អ្នកដែលដកតំណែងបីស្សពមកពីក្រោមក្បាលនេះ ។ តើភាពសំខាន់របស់ជនជាតិរ៉ូម៉ាំងនៅឯណា បើគ្រឹស្តបរិស័ទដែលមិនបែកបាក់នៅក្នុងព្រះសិរសារបស់ព្រះគ្រីស្ទតែម្នាក់ឯង ហើយបីស្សពម្នាក់ៗកាន់ចំណែករបស់ខ្លួននោះ? គោលបំណងនៃការលើកឡើងទាំងនេះគឺដើម្បីប្រាប់អ្នកអានដោយវិធីនេះថាគោលការណ៍ដែលពួករ៉ូម៉ាំងយកដើម្បីទទួលស្គាល់ជាទូទៅនិងមិនមានការសង្ស័យនៃការរួបរួមនៃឋានានុក្រមក្រោមក្បាលផែនដីគឺជាការមិនស្គាល់ទាំងស្រុងសម្រាប់ឪពុកពីបុរាណ ។

ជំពូកទី VII

ដើមកំណើត និងការរីកលូតលាស់នៃ Papacy រ៉ូម៉ាំង រហូតទាល់តែវាបានលើកខ្លួនវាឡើងដល់កម្រិតមួយ ដែលសេរីភាពនៃព្រះវិហារត្រូវបានសង្កត់សង្កិន ហើយការអត់ធ្មត់ទាំងអស់ត្រូវបានផ្ដួលរំលំ

(ទីតាំងដ៏សមរម្យរបស់ជនជាតិរ៉ូម សូមមើលនៅដើមដំបូង, ១-៤)

1. ទីតាំងរបស់ជនជាតិរ៉ូម សូមមើលនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃនីកា និងអេភេសូរ

ចំពោះភាពចាស់នៃ primacy នៃ Roman សូមមើល គ្មានអ្វីដែលទាក់ទងនឹងការបង្កើតរបស់វាមុនជាងក្រឹត្យរបស់ក្រុមប្រឹក្សា Nicaea ដែលនៅកន្លែងដំបូងក្នុងចំណោមបុព្វបុរសត្រូវបានផ្តល់ឱ្យទៅប៊ីស្សពរ៉ូម៉ាំង ហើយគាត់ត្រូវបានបញ្ជាឱ្យថែរក្សា។ នៃព្រះវិហារ suburbicarian នៅពេលដែលក្រុមប្រឹក្សាបង្កើតការបែងចែកបែបនេះរវាងគាត់ និងបុព្វបុរសដទៃទៀត ដើម្បីប្រគល់ឱ្យនូវព្រំប្រទល់ផ្សេងៗខ្លួន នោះប្រាកដជាមិនបានតាំងគាត់ជាប្រមុខទាំងអស់នោះទេ ប៉ុន្តែបានធ្វើឱ្យគាត់ក្លាយជាមេ។ Vitus និង Vincentius មានវត្តមានក្នុងនាម Julius ដែលនៅពេលនោះកំពុងគ្រប់គ្រងព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំង។ កន្លែងទីបួនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យពួកគេ។ ខ្ញុំសួរថា ប្រសិនបើ Julius ត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ថាជាប្រធានក្រុមជំនុំ ហេតុអ្វីបានជាប្រតិភូរបស់គាត់ត្រូវបានទម្លាក់ទៅចំណាត់ថ្នាក់ទីបួន? តើ Athanasius គួរតែធ្វើជាប្រធានក្រុមប្រឹក្សាសកលនេះ ដែលជាពិសេសគួរតែឆ្ពោះបញ្ចាំងពីលំដាប់ឋានានុក្រមដែរឬទេ? នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃទីក្រុងអេភេសូរ វាហាក់ដូចជាថា Celestine (ដែលនៅពេលនោះជាបុព្វជិតរ៉ូម៉ាំង) បានប្រើល្បិច

មួយដើម្បីធានានូវសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃការមើលឃើញរបស់គាត់ ។ សម្រាប់ពេលដែលគាត់បានបញ្ជូនប្រតិភូរបស់គាត់ទៅទីនោះ គាត់បានតែងតាំង Cyril of Alexandria (ដែលនឹងធ្វើជាប្រធាន) ប្រូកស៊ីរបស់គាត់ ។ តើខ្ញុំត្រូវនិយាយអ្វីអំពីក្រុមប្រឹក្សាទីពីរនៃក្រុងអេភេសូរ ដែលទោះបីជាសមាជិករបស់លោក Leo មានវត្តមានក៏ដោយ ក៏លោក Dioscorus បុព្វបុរសនៃក្រុង Alexandria បានធ្វើជាអធិបតីដូចជាសិទ្ធិរបស់គាត់ផ្ទាល់? ពួករ៉ូម៉ាំងនឹងជំទាស់ថា នេះមិនមែនជាក្រុមប្រឹក្សាគ្រិស្តអូស្សូដក់ទេ ព្រោះវាបានផ្តោលទោសដល់ពួក Flavian ដ៏បរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែបានរួចទោស Eutyches ហើយបានលើកលែងទោសចំពោះភាពអសកម្មរបស់គាត់ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលសមាជត្រូវបានកោះប្រជុំ នៅពេលដែលប៊ីស្សពបានបែងចែកអាសនៈក្នុងចំណោមពួកគេ នោះប្រាកដជាមានអ្នកតំណាងនៃព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងកំពុងអង្គុយ ។ ជាមួយអ្នកផ្សេងទៀត ដូចជានៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាដ៏បរិសុទ្ធ និងស្របច្បាប់ ។

ប៉ុន្តែគេមិនឈ្លោះគ្នាពីកន្លែងដំបូងទេ ប៉ុន្តែបែរទៅរកអ្នកផ្សេង គេមិនធ្វើបែបនេះទេ បើគេជឿថាកន្លែងគេត្រូវមុនគេ ។ សម្រាប់ប៊ីស្សពនៃទីក្រុងរ៉ូមមិនដែលខ្ចាសក្នុងការលើកឡើងការឈ្លោះប្រកែកគ្នាដ៏ធំបំផុតសម្រាប់កិត្តិយសរបស់ខ្លួនគេផ្ទាល់និងសម្រាប់ហេតុផលតែមួយនេះដើម្បីយាយីនិងរំខានព្រះវិហារជាមួយនឹងជម្លោះដ៏គ្រោះថ្នាក់ ប៉ុន្តែដោយសារតែ Leo បានមើលឃើញថា វានឹងជាការទាមទារមិនសមហេតុផលពេក ប្រសិនបើគាត់ត្រូវស្វែងរកកៅអីទីមួយសម្រាប់ក្រុមជើងឯករបស់គាត់ គាត់បានអនុញ្ញាតឱ្យវាកន្លងទៅ ។

2. នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សា Chalcedon និងទីប្រាំនៃ Constantinople

នៅទីនោះបានធ្វើតាមក្រុមប្រឹក្សារបស់ Chalcedon ដែលក្នុងនោះដោយ សម្បទានរបស់អធិរាជ អ្នកតំណាងនៃសាសនាចក្រនៃទីក្រុងរ៉ូមបានកាន់កាប់ អាសនៈទីមួយ ។ ប៉ុន្តែលោក Leo ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់បានសារភាពថានេះគឺជាឯក សិទ្ធិដ៏អស្ចារ្យមួយ; ព្រោះនៅពេលដែលគាត់ស្វែងរកវាពីអធិរាជ Marcian និង Empress Pulcheria គាត់មិនប្រកែកថាវាដល់ពេលរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែ ធ្វើពុតថាបីស្សពភាគខាងកើតដែលបានធ្វើជាអធិបតីនៃក្រុមប្រឹក្សា Ephesus បន្ទាប់មកបានញុះញង់អ្វីៗគ្រប់យ៉ាង ហើយបានបំពានអំណាចរបស់ពួកគេដោយ អំពើអាក្រក់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាត្រូវការអ្នកសម្របសម្រួលយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ហើយវាមិនទំនងថាអ្នកដែលធ្លាប់មានកំហុស និងគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់នឹងសមនឹង ការងារនេះទេ គាត់សួរថា គណនីមួយនៃកង្វះខាត និងអសមត្ថភាពរបស់អ្នក ដទៃ មុខងារគ្រប់គ្រងត្រូវផ្ទេរទៅខ្លួនគាត់ ។ អ្វីដែលត្រូវបានស្វែងរកដោយឯក សិទ្ធិពិសេស និងក្រៅពីនីតិវិធីធម្មតា គឺពិតជាមិនមែនជាច្បាប់ទំនៀមទម្លាប់ នោះទេ ។ កន្លែងដែលគេធ្វើពុតជាគ្រាន់តែថា ត្រូវការប្រធានាធិបតីថ្មីមួយ ទៀត ពីព្រោះមុនៗបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់ វាច្បាស់ណាស់ថាវាមិនបានធ្វើពីមុន ឬ មិនគួរធ្វើបន្តទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានធ្វើឡើងតែក្នុងទិដ្ឋភាពគ្រោះថ្នាក់បច្ចុប្បន្ន ប៉ុណ្ណោះ ។ នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃ Chalcedon បុព្វជិតរ៉ូម៉ាំងមានកន្លែងដំបូង មិនមែនដោយសារតែវាជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកឃើញនោះទេប៉ុន្តែដោយសារតែ synod ត្រូវការផ្ទះនិងអ្នកសម្របសម្រួលដែលមានសមត្ថភាពខណៈពេលដែលអ្នក ដែលគួរតែធ្វើជាអធិបតីដកខ្លួនចេញពីកន្លែងនោះដោយភាពអត់ធ្មត់និងភាពចង់ បានរបស់ពួកគេ ។ អ្វីដែលខ្ញុំកំពុងនិយាយ អ្នកស្នងតំណែងរបស់ Leo មាន ដោយសកម្មភាពដែលត្រូវបានអនុម័ត ។ ក្នុងការបញ្ជូនកេរដំណែលរបស់គាត់

ទៅក្រុមប្រឹក្សាទីប្រាំនៅ Constantinople (ដែលបានកើតឡើងជាយូរមកហើយ) គាត់មិនបានឈ្លោះប្រកែកគ្នាសម្រាប់កៅអីដំបូងទេប៉ុន្តែបានអនុញ្ញាតឱ្យ Mennas ដែលជាបុព្វបុរសនៃ Constantinople ធ្វើជាអធិបតី។ ដូច្នេះនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សា Carthage ដែល Augustine មានវត្តមាននោះ យើងសង្កេតឃើញថា មិនមែនអ្នកតំណាងរបស់រ៉ូម៉ាំងឃើញទេ ប៉ុន្តែ Aurelius ដែលជាអាចារ្យនៃកន្លែងនោះ បានធ្វើជាអធិបតី សូម្បីតែនៅពេលដែលអំណាចរបស់បុព្វជិតរ៉ូម៉ាំងកំពុងស្ថិតក្រោមការពិភាក្សាក៏ដោយ។ ជាការពិតណាស់ ក្រុមប្រឹក្សាសកលមួយ (ក្រុមប្រឹក្សា Aquileia) ត្រូវបានប្រារព្ធឡើងនៅក្នុងប្រទេសអ៊ីតាលីផ្ទាល់ ដែលបិស្សពរ៉ូម៉ាំងមិនមានវត្តមាន។ Ambrose បានធ្វើជាអធិបតី, ដែលបន្ទាប់មកបានកាន់កាប់តទ្ធិពលដ៏អស្ចារ្យជាមួយព្រះចៅអធិរាជ; មិនមានការលើកឡើងពីបុព្វជិតរ៉ូម៉ាំងនៅទីនោះទេ។ ដូច្នេះវាបានកើតឡើងតាមរយៈកិត្យានុភាពរបស់ Ambrose ដែលការមើលឃើញនៃទីក្រុង Milan នៅពេលនោះមានភាពអស្ចារ្យជាងទីក្រុងរ៉ូម។

3. ឋានន្តរស័ក្តិរបស់បិស្សពរ៉ូម៉ាំងជំនាន់ក្រោយមិនទាន់ដឹងនៅក្នុងសម័យដើមទេ។

ចំពោះចំណងជើងនៃ "បុព្វបុរស" និងចំណងជើងដ៏មានមោទនភាពផ្សេងទៀតដែលពួករ៉ូម៉ាំងនិយមនិយាយបំផ្លើសខ្លួនឯង វាមិនពិបាកក្នុងការវិនិច្ឆ័យនៅពេលណា និងរបៀបដែលពួកគេចូល។ Cyprian ជារឿយៗនិយាយអំពី Corenelius; គាត់មិនហៅគាត់ដោយឈ្មោះផ្សេងក្រៅពី "បងប្រុស" ឬ "បិស្សព" ឬ "មិត្តរួមការងារ" ទេ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់សរសេរទៅកាន់ Stephen ដែលជាអ្នកស្នងតំណែងរបស់ Cornelius Cyprian មិនត្រឹមតែធ្វើឱ្យ

គាត់មានភាពស្មើគ្នាជាមួយនឹងខ្លួនគាត់និងអ្នកដទៃប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំងនិយាយ
យ៉ាងតឹងរ៉ឹងចំពោះគាត់ដោយជំទាស់នឹងភាពក្រអឺតក្រទមរបស់គាត់ឥឡូវនេះ
ចំពោះភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់ ។ បន្ទាប់ពី Cyprian យើងដឹងពីរបៀបដែល
ក្រុមជំនុំអាហ្វ្រិកទាំងមូលមានទស្សនៈលើបញ្ហានេះ ។ សម្រាប់ក្រុមប្រឹក្សា
Carthage ហាមមិនអោយនរណាម្នាក់ត្រូវបានគេហៅថា "ព្រះអង្គម្ចាស់នៃបូជា
ចារ្យ" ឬ "ប៊ីស្សពដំបូង" ប៉ុន្តែមានតែ "ប៊ីស្សពនៃនាយករដ្ឋមន្ត្រីមើលឃើញ"
។ ប៉ុន្តែ បើអ្នកណាម្នាក់បើកឯកសារចាស់ជាងនេះទៅទៀត នោះគាត់នឹង
ឃើញថា ប៊ីស្សពរ៉ូម៉ាំងនៅពេលនោះ ពេញចិត្តនឹងពាក្យធម្មតានៃពាក្យថា "បង
ប្រុស" ។ ប្រាកដណាស់ ដរាបណាទម្រង់ពិត និងបរិសុទ្ធនៃសាសនាចក្របាន
ស្ថិតស្ថេរ នោះឈ្មោះដ៏មានមោទនៈទាំងនេះ ដែលពួករ៉ូម៉ាំងឃើញក្រោយមក
បានចាប់ផ្តើមរីកដុះដាលយ៉ាងក្រៀមក្រំ គឺមិនធ្លាប់ឮទាល់តែសោះ ។ ចំណង
ជើង «សម្តេចសង្ឃ» និង «ប្រមុខសាសនាចក្រតែមួយគត់នៅលើផែនដី»
ប្រហែលជាមិនត្រូវបានគេដឹងនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើប៊ីស្សពរ៉ូម៉ាំងហ៊ានយក
ឋានៈបែបនេះដាក់ខ្លួនឯង នោះមានបុរសរឹងរូស ដែលនឹងបង្ក្រាបភាពល្ងង់ខ្លៅ
របស់គាត់ក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ ។ Jerome, ចាប់តាំងពីគាត់ជាប្រធានជនជាតិរ៉ូ
ម៉ាំង, មិនត្រូវបានគេបដិសេធក្នុងការប្រកាសសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃក្រុមជំនុំរបស់គាត់,
ជាច្រើនដូចជាការពិតនិងស្ថានភាពនៃពេលវេលាអនុញ្ញាត; ប៉ុន្តែយើងឃើញពី
របៀបដែលគាត់ក៏កាត់បន្ថយវាដល់ថ្នាក់របស់វា ។ គាត់និយាយថា "ប្រសិនបើ
អាជ្ញាធរត្រូវបានស្វែងរក" គាត់និយាយថា "ពិភពលោកគឺធំជាងទីក្រុងមួយ ។
ហេតុអ្វីបានជាអ្នកផ្តល់ឱ្យខ្ញុំនូវទម្លាប់នៃទីក្រុងមួយ? ហេតុអ្វីបានជាអ្នកបញ្ជាក់
ការអះអាងរបស់មនុស្សមួយក្តាប់តូច ដែលបានកើតឡើងនូវភាពក្រអឺតក្រទម

ផ្ទុយនឹងច្បាប់របស់ក្រុមជំនុំ? កន្លែងណាដែលបិស្សពអាចនៅរ៉ូម ឬហ្គីបប៊ីយ៉ូ ឬ ខនស្តែនទីណូបល ឬរ៉ៃជីអូ គាត់មានគុណសម្បត្តិដូចគ្នា និងបព្វជិតភាពដូច គ្នា ។ អំណាចនៃទ្រព្យសម្បត្តិនិងភាពទាបនៃភាពក្រីក្រមិនធ្វើឱ្យបិស្សពខ្ពស់ជាង ឬទាបជាង ។

4. ប្រេ្គហ្គោរី ខ្ញុំបានបដិសេធចំណងជើង "បិស្សពសកល"

មិនមែនរហូតដល់សម័យប្រេ្គហ្គោរីមានការឈ្លោះប្រកែកគ្នាលើចំណងជើងនៃ "បិ ស្សពសកល" ៖ មហិច្ឆតារបស់ចននៃខនស្តែនទីណូបលបានផ្តល់ឱកាសសម្រាប់ ការឈ្លោះប្រកែកគ្នា ។ សម្រាប់គាត់ចង់ធ្វើឱ្យខ្លួនគាត់ជាសកល អ្វីមួយដែល គ្មាននរណាម្នាក់ធ្លាប់បានសាកល្បងពីមុនមក ។ នៅក្នុងការឈ្លោះប្រកែកគ្នា នោះ ប្រេ្គហ្គោរី មិនបានយកដីដែលថាសិទ្ធិដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ត្រូវបាន ដកហូតនោះទេ ប៉ុន្តែតវ៉ាយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ថា ឧបាយកលនោះជាពាក្យអាសអាភាស តាមពិត ពិសិដ្ឋ គឺជាបុព្វហេតុនៃមេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្ត ។ គាត់និយាយថា "ក្រុម ជំនុំទាំងមូលធ្លាក់ពីស្ថានភាពរបស់វា" គាត់និយាយថា "ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ ត្រូវបានគេហៅថាជាសកលធ្លាក់" ។ កន្លែងផ្សេងទៀត ៖ « សម្រាប់បងប្រុស និងបិស្សពរបស់យើង ដែលយកឈ្មោះជាបិស្សពតែមួយគត់ ដោយមើលងាយ អ្នកដ៏ទៃទាំងអស់ គឺជារឿងដ៏សោកសៅបំផុតក្នុងការអត់ធ្មត់ ។ ប៉ុន្តែ តើអ្វី ទៀតដែលមោទនភាពរបស់គាត់បញ្ជាក់ថា លើកលែងតែពេលវេលានៃមេប្រឆាំង ព្រះគ្រិស្តជិតមកដល់ហើយ? ព្រោះគាត់ច្បាស់ជាយកតម្រាប់តាមអ្នកដែលបង្ហែរ ការរួមរស់ជាមួយនឹងទេវតា ព្យាយាមឡើងដល់ចំណុចកំពូលនៃភាពប្លែកភ្នែក! » ។ នៅក្នុងសំបុត្រមួយទៀត គាត់សរសេរទៅកាន់ Eulogius នៃ Alexandria និង Anastasius នៃ Antioch ថា "គ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នកកាន់

តំណែងមុនរបស់ខ្ញុំដែលចង់ប្រើពាក្យប្រមាថនេះទេ ។ ច្បាស់ណាស់ប្រសិនបើបុព្វបុរសមួយត្រូវបានគេហៅថា "សកល" នោះឈ្មោះ "បុព្វបុរស" ត្រូវបានដកចេញពីអ្នកដែលនៅសល់ ។ ប៉ុន្តែសូមឲ្យការនេះនៅឆ្ងាយពីគំនិតរបស់គ្រិស្តសាសនិក ដែលអ្នកណាម្នាក់ចង់ទាមទារប្រយោជន៍ខ្លួនដោយការគំរាមកំហែងដល់កិត្តិយសរបស់បងប្អូនខ្លួនក្នុងកម្រិតតិចតួចបំផុត» ។ «ការយល់ព្រមនឹងពាក្យអាក្រក់នេះមិនខុសពីការបំផ្លាញសេចក្តីជំនឿនោះឡើយ » ។ វាជារឿងមួយដែលគាត់បាននិយាយថា ៖ «យើងគួររក្សាការរួបរួមនៃសេចក្តីជំនឿ ។ មួយទៀត យើងគួរសង្កត់សង្កិនការលើកតម្កើងខ្លួនឯង ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយដោយទំនុកចិត្ត ពីព្រោះអ្នកណាដែលហៅខ្លួនឯងថា "បិស្សពសកល" ឬចង់ឱ្យគេហៅនោះ គឺនៅក្នុងភាពលើកតម្កើងខ្លួនឯង ដែលជាបុព្វកថារបស់អាទទឹងនិងព្រះគ្រីស្ទ ពីព្រោះនៅក្នុងភាពស្វាហាប់របស់គាត់ គាត់កំណត់ខ្លួនឯងនៅចំពោះមុខអ្នកដែលនៅសល់" ។ ដូចគ្នានេះដែរ គាត់សរសេរម្តងទៀតទៅកាន់ Anastasiaus of Alexandria ថា "ខ្ញុំបាននិយាយថា គាត់មិនអាចមានសន្តិភាពជាមួយយើងបានទេ លុះត្រាតែគាត់កែតម្រូវអំនួតរបស់គាត់ចំពោះពាក្យអបិយជំនឿនិងមោទនភាពដែលអ្នកក្បត់ជំនឿដំបូងបានបង្កើត ។ ហើយ (ដែលខ្ញុំប្រហែលជាមិនអាចនិយាយអំពីរបួសដល់កិត្តិយសរបស់អ្នក) ប្រសិនបើបិស្សពម្នាក់ត្រូវបានគេហៅថា "សកល" "ក្រុមជំនុំសកលនឹងធ្លាក់ចុះនៅពេលដែលបិស្សពសកលនោះធ្លាក់ចុះ" ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់គាត់ដែលថាកិត្តិយសនេះត្រូវបានផ្តល់ជូនលោក Leo នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សា Chalcedon មិនមានលក្ខណៈដូចការពិតទេព្រោះគ្មានការអានបែបនេះនៅក្នុងសកម្មភាពនៃសមាធិនោះទេ ។ ហើយលោក Leo ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ ដែលនៅក្នុងសំបុត្រជាច្រើនដែល impugns

ក្រឹត្យនេះបានអនុម័តនៅទីនោះ ដើម្បីគាំទ្រដល់ការមើលឃើញរបស់ Constantinople នឹងមិនមានការងឿងឆ្ងល់ថាមិនបានឆ្លងកាត់ភស្តុតាងនេះ ដែលជាការគួរឱ្យជឿជាក់បំផុតនៃការទាំងអស់ប្រសិនបើវាជាការពិតដែលថាគាត់ បានបដិសេធអ្វីដែលបានផ្តល់ឱ្យគាត់ ។ ហើយជាមនុស្សម្នាក់បើមិនដូច្នេះទេចង់ បានកិត្តិយសពេក គាត់នឹងមិនស្ម័គ្រចិត្តមើលរំលងអ្វីដែលនឹងនាំមកវិញនូវការ សរសើររបស់គាត់ ។ ដូច្នេះ Gregory ត្រូវបានគេបោកបញ្ឆោតដោយគិតថា ចំណងជើងនេះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យរ៉ូម៉ាំងឃើញដោយក្រុមប្រឹក្សា Chalcedon ។ ឈប់និយាយអំពីវាគួរឱ្យអស់សំណើចណាស់ដែលគាត់ថ្លែងទីបន្ទាល់ថាវាបានបន្តពី សមាជដ៏បរិសុទ្ធហើយនៅពេលជាមួយគ្នានេះហៅថាវាអាក្រក់, ប្រមាថ, គួរឱ្យ ស្អប់ខ្ពើម, មោទនៈនិងពិសដ្ឋ, ពិតប្រាកដត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយមារ, និង បោះពុម្ពផ្សាយដោយព្រឹទ្ធាចារ្យនៃអាទទឹងនិងព្រះគ្រិស្ត ។ ប៉ុន្តែគាត់បន្ថែមថា អ្នកស្នងតំណែងមុនរបស់គាត់បានបដិសេធវា ក្រែងពេលដែលអ្វីមួយត្រូវបានផ្ត ល់ឱ្យផ្តាច់មុខទៅមួយ ប៊ីស្សពទាំងអស់គួរតែត្រូវបានដកហូតកិត្តិយសរបស់ពួក គេ ។ វគ្គមួយទៀត ៖ «គ្មានអ្នកណាម្នាក់ចង់ហៅដោយឈ្មោះបែបនេះទេ ។ គ្មាននរណាម្នាក់ដណ្តើមបានតំណែងដ៏គួរឱ្យគោរពនេះឡើយ ក្រែងលោចាប់ខ្លួន គាត់ក្នុងឋានៈសម្តេចកិត្តិព្រឹទ្ធបណ្ឌិតនៃភាពប្លែកពីគេ គាត់ហាក់ដូចជាបដិសេធ ចំពោះបងប្អូនទាំងអស់របស់គាត់ ។

(ដែនកំណត់នៃសិទ្ធិអំណាចរបស់ខ្លួនទាក់ទងនឹងអធិរាជ និងទីក្រុង, 5-10)

5. ប្រភពដើមនៃយុត្តាធិការរ៉ូម៉ាំង

ឥឡូវនេះខ្ញុំមកដល់យុត្តាធិការដែលបុព្វជិតរ៉ូម៉ាំងអះអាងថាគាត់កាន់កាប់ព្រះវិហារទាំងអស់ដោយអចេតនា ។ ខ្ញុំដឹងថាតើមានការឈ្លោះប្រកែកគ្នាប៉ុន្មានដងពីរឿងនេះ ព្រោះគ្មានពេលណាដែលពួករ៉ូម៉ាំងឃើញមិនស្វែងរកការគ្រប់គ្រងលើក្រុមជំនុំផ្សេងទៀតឡើយ ។ ហើយវានឹងមិននៅក្រៅកន្លែងនៅទីនេះដើម្បីស៊ើបអង្កេតដោយអ្វីដែលមានន័យថាវាបានលេចចេញជាបណ្តើរចូលទៅក្នុងអំណាចមួយចំនួន ។ ខ្ញុំមិនទាន់និយាយអំពីចលនាគ្មានព្រំដែនដែលវាមិនយូរប៉ុន្មានមកលើខ្លួនវានៅឡើយទេ ។ ដើម្បីឲ្យយើងពន្យារពេលទៅកាន់កន្លែងដ៏ត្រឹមត្រូវ ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ វាពិតជាមានតម្លៃណាស់ក្នុងការគូសវាសពីរបៀបនៅដើមដំបូង ហើយតាមរបៀបណា វាបានឈានទៅមុខដើម្បីដណ្តើមយកសិទ្ធិមួយចំនួនជាងព្រះវិហារផ្សេងទៀត ។ នៅពេលដែលក្រុមជំនុំភាគខាងកើតត្រូវបានបែងចែក និងមានបញ្ហាដោយក្រុម Arian ក្រោមអធិរាជ Constantius និង Constans កូនប្រុសរបស់ Constantine the Great Athanasius ដែលជាអ្នកការពារដ៏សំខាន់នៅពេលនោះនៃជំនឿគ្រិស្តអូស្សូដក់ត្រូវបានបណ្តេញចេញពីការមើលឃើញរបស់គាត់ ។ គ្រោះមហន្តរាយនេះបានបង្ខំគាត់ឱ្យមកទីក្រុងរ៉ូម ដើម្បីឱ្យដោយអំណាចរបស់រ៉ូម មើលឃើញថាគាត់ទាំងពីរអាចបង្ក្រាបកំហឹងរបស់ខ្មាំងសត្រូវរបស់គាត់ និងពង្រឹងអ្នកគោរពបូជានៅក្នុងទុក្ខព្រួយរបស់ពួកគេ ។ គាត់ត្រូវបានទទួលដោយកិត្តិយសដោយ Julius ដែលជាបិស្សពនៅពេលនោះ ហើយបានទទួលជោគជ័យក្នុងការទទួលបិស្សពលោកខាងលិចឱ្យទទួលការការពារបុព្វហេតុរបស់គាត់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ទើបអ្នកគោរពបូជាត្រូវការជំនួយពីខាងក្រៅយ៉ាងខ្លាំង ហើយពួកគេបានយល់ឃើញនៅក្នុងព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងនូវជំនួយដ៏ល្អបំផុតរបស់ពួកគេ ពួកគេស្ម័គ្រចិត្តបានផ្តល់ត្រឹមតែថាពួកគេគោរពយ៉ាងខ្លាំង

ចំពោះការរួមរស់ជាមួយវា ដែលពួកគេទោះបីជាវាគួរឱ្យខ្ពាស់អៀនក្នុងការកាត់ចេញក៏ដោយ ។ ក្រោយមក មនុស្សអាក្រក់និងមនុស្សទុច្ចរិតក៏បានបន្ថែមភាពថ្លៃថ្នូររបស់ក្រុមជំនុំរ៉ូមយ៉ាងខ្លាំង ។ ដើម្បីគេចពីសាលក្រមស្របច្បាប់ ពួកគេបានយកខ្លួនទៅជ្រកកោន ។ គណៈប្រធានណាដែលបានថ្កោលទោសដោយបីស្សពរបស់គាត់ ឬបីស្សពណាមួយដោយក្រុមជំនុំនៃខេត្តរបស់គាត់ បានអំពាវនាវភ្លាមៗទៅកាន់ទីក្រុងរ៉ូម ។ ហើយបីស្សពរ៉ូម៉ាំងបានទទួលការអំពាវនាវទាំងនេះខ្លាំងជាងអ្វីដែលពួកគេគួរមាន ព្រោះវាហាក់បីដូចជាទម្រង់នៃអំណាចដ៏អស្ចារ្យមួយក្នុងការជ្រៀតជ្រែកក្នុងអាជីវកម្មឆ្ងាយនិងមានប្រាជ្ញា ។ ដូច្នេះនៅពេលដែល Eutyches ត្រូវបានថ្កោលទោសដោយ Flavian ដែលជាបីស្សពនៃ Constantinople គាត់បានតភ្ជាប់តែរទៅកាន់ Leo ថាអយុត្តិធម៌បានធ្វើគាត់ ។ ឡេអូ ដោយមិនបង្អង់យូរ និងមិនប្រញាប់ប្រញាល់តិចជាងភ្លាមៗនោះ បានទទួលការគាំទ្រពីបុព្វហេតុដ៏អាក្រក់នេះ ។ គាត់បានស៊ើបអង្កេតយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរប្រឆាំងនឹង Flavian ដូចជាប្រសិនបើក្រោយមកទៀតបានថ្កោលទោសបុរសស្លូតត្រង់ដោយគ្មានសវនាការហើយដោយមហិច្ឆតារបស់គាត់បានជោគជ័យក្នុងការបញ្ជាក់ពីភាពមិនបរិសុទ្ធរបស់ Eutyches មួយរយៈ ។ វាជាភស្តុតាងដែលថាវាកើតឡើងជាញឹកញាប់នៅទ្វីបអាហ្វ្រិក; ដរាបណាមានជនក្បត់ជាតិណាមួយស្ថិតនៅក្រោមការវិនិច្ឆ័យជាទៀងទាត់ គាត់បានភៀសខ្លួនទៅទីក្រុងរ៉ូមភ្លាមៗហើយបានប្រមូលផ្តុំការរំលឹកជាច្រើនដល់ជនរួមជាតិរបស់គាត់ ។ ជាងនេះទៅទៀត ជនជាតិរ៉ូម៉ាំងតែងតែត្រៀមខ្លួនដើម្បីធ្វើអន្តរាគមន៍ ។ ភាពក្លាហាននេះបានបង្ខំបីស្សពអាហ្វ្រិកឱ្យចេញក្រឹត្យថាគ្មាននរណាម្នាក់នៅក្រោមការពិន័យនៃការបណ្តេញចេញមិនគួរប្តឹងឧទ្ធរណ៍លើសពីសមុទ្រទេ ។

6. លក្ខណៈពិសេសប្លែកនៃអំណាចរ៉ូម៉ាំងនៅសម័យនោះ ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ចូរយើងពិនិត្យមើលនូវអ្វីដែលជាសិទ្ធិ និងអំណាចដែលរ៉ូមឃើញកាលនោះមាន ។ អំណាចសាសនាចក្រត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅក្រោមចំណងជើងទាំងបួននេះ ការតែងតាំងប៊ីស្សព ការហៅក្រុមប្រឹក្សា សវនាការលើបណ្តឹងសាទុក្ខ ឬយុត្តាធិការ និងចលនានៃការដាក់ទោស ឬការប្រមាថ ។ មនុស្សទាំងឡាយ សម័យបុរាណបានបង្គាប់ឲ្យបព្វជិត ត្រូវតែងតាំងដោយក្រុងទាំងឡាយ ។ គ្មានកន្លែងណាដែលគេបញ្ជាប៊ីស្សពរ៉ូម៉ាំងឲ្យធ្វើបែបនេះទេ លើកលែងតែក្នុងបុព្វបុរសរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែបន្តិចម្តងៗ ទំនៀមទម្លាប់បានយកឈ្នះថា ប៊ីស្សពអ៊ីតាលីទាំងអស់គួរតែមកទីក្រុងរ៉ូមដើម្បីស្វែងរកការឧទ្ទិស លើកលែងតែទីក្រុងដែលមិនអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនគេកាត់បន្ថយការបម្រើនេះ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលទីក្រុងណាមួយត្រូវបានតែងតាំង ប៊ីស្សពរ៉ូម៉ាំងបានបញ្ជូនទៅកាន់គណៈអធិបតីរបស់គាត់នៅទីនោះ មិនមែនដើម្បីជាអធិបតីនោះទេ ។ ក្នុងចំណោមសំបុត្ររបស់ Gregory មានឧទាហរណ៍មួយអំពីរឿងនេះនៅក្នុងការឧទ្ទិសដល់ Constantius នៃ Milan បន្ទាប់ពីមរណភាពរបស់ Laurentius ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំមិនគិតថានេះជាបទប្បញ្ញត្តិបុរាណទេ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់កិត្តិយស និងការគួរសម ពួកគេបានបញ្ជូនការយឺតយ៉ាវរបស់ពួកគេមកទីនេះ ហើយទៅកាន់ទីនោះដើម្បីធ្វើជាសាក្សីក្នុងការតែងតាំងជាសក្តីកម្មនៃការប្រកបគ្នានោះ អ្វីដែលជាការស្ម័គ្រចិត្តបានចាប់ផ្តើមបន្ទាប់មកត្រូវបានចាត់ទុកថាជាកាតព្វកិច្ច ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ នេះអាចជាភស្តុតាងដែលថាពីមុនអំណាចដើម្បីតែងតាំងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ប៊ីស្សពរ៉ូម៉ាំងតែនៅក្នុងខេត្តនៃបុព្វបុរសរបស់គាត់ផ្ទាល់ នោះគឺនៅក្នុងព្រះវិហារ

suburbicarian ជា Canon នៃក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋ Nicaea ។ ការតែងតាំងត្រូវ បានភ្ជាប់ជាមួយនឹងការបញ្ជូនសំបុត្រ synodical ដែលក្នុងនោះប៊ីស្សពនៃទីក្រុង រ៉ូមមិនមានការគោរពខ្ពស់ជាងអ្នកដទៃទេ ។ ភ្លាមៗបន្ទាប់ពីការឧទ្ទិសថ្វាយបង្គំ របស់ពួកគេ បុព្វបុរសបានប្រកាសជាទម្លាប់នូវជំនឿរបស់ពួកគេនៅក្នុងឯកសារ ដ៏ឧឡារិកមួយ ដែលក្នុងនោះពួកគេបានប្រកាសថានឹងចុះឈ្មោះជាសមាជិកក្រុម ប្រឹក្សាបរិសុទ្ធ និងគ្រិស្តអូស្សដក់ ។ ដូច្នេះ ពេលពួកគេរៀបរាប់អំពីជំនឿ នោះ ពួកគេបានយល់ព្រមគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ប្រសិនបើប៊ីស្សពរ៉ូម៉ាំងបានទទួលការ សារភាពនេះពីអ្នកដ៏ទៃ ដោយមិនបានផ្តល់វា នោះគាត់នឹងត្រូវបានគេទទួល ស្គាល់ថាជាឧត្តម ប៉ុន្តែគាត់មានកាតព្វកិច្ចមិនតិចទេក្នុងការផ្តល់ឱ្យវា ជាងការ បញ្ជាក់វាពីអ្នកដ៏ទៃ ហើយត្រូវចុះចូល ។ ចំពោះច្បាប់ទូទៅ ប្រាកដជាជាសញ្ញា នៃការប្រកបដោយការប្រកបដោយភាពជាម្ចាស់មិនមែនជាម្ចាស់ឡើយ ។ ការ អនុវត្តនេះគឺជាឧទាហរណ៍នៅក្នុងសំបុត្ររបស់ Gregory ទៅកាន់ Anastasia ទៅ Cyriacus នៃ Constantinople និងកន្លែងផ្សេងទៀតចំពោះបុព្វបុរសទាំង អស់រួមគ្នា ។

7. ការដាស់តឿនគ្នាទៅវិញទៅមក

មានការទូន្មានឬការប្រមាថដូចដែលប៊ីស្សពរ៉ូម៉ាំងពីមុនបានប្រើវាចំពោះអ្នកដទៃ ដូច្នេះហើយពួកគេបានដាក់វាជាវេន ។ Irenaeus បានស្តីបន្ទោស Victor យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ពីព្រោះគាត់បានរំខានព្រះវិហារដោយប្រញាប់ប្រញាល់ជាមួយនឹង ការឈ្លោះប្រកែកគ្នាដ៏គ្រោះថ្នាក់លើអ្វីមួយដែលមិនសំខាន់ ។ Victor បានស្តាប់

បង្គាប់ដោយគ្មានការតវ៉ា ។ ពេលនោះសេរីភាពបែបនេះជាទម្លាប់ក្នុងចំណោមបីស្សពបរិសុទ្ធក្នុងការប្រើសិទ្ធិជាបងប្អូនរបស់ពួកគេចំពោះបុព្វជិតរ៉ូម៉ាំង ដោយទូន្មាននិងប្រដៅគាត់គ្រប់ពេលដែលមានអំពើបាប ។ នៅពេលមានឱកាសទាមទារគាត់បានរំឭកអ្នកដទៃអំពីការត្រឹមត្រូវរបស់ពួកគេ ហើយបានស្តីបន្ទោសរាល់កំហុស ។ សម្រាប់ Cyprian នៅពេលដែលគាត់ជំរុញ Stephen ឱ្យព្រមានបីស្សពរបស់ Gaul នោះមិនផ្អែកលើអំណះអំណាងរបស់គាត់លើអំណាចពេញលេញនោះទេ ប៉ុន្តែអាស្រ័យលើសិទ្ធិអំណាចដែលបីស្សពមានដូចគ្នា ។ ខ្ញុំសូមសួរថា ប្រសិនបើស្ទេផាន បានទទួលបន្ទុកលើហ្គោល នោះ ស៊ីបរីយ៉ា បាននិយាយថា "បង្ខំពួកគេ ដូចដែលពួកគេជារបស់អ្នក" មែនទេ? ប៉ុន្តែគាត់និយាយខុសឆ្ងាយ ។ គាត់មានប្រសាសន៍ថា ៖ «ការប្រកបជាបងប្អូននឹងគ្នា» គាត់និយាយថា ៖ «ការដែលយើងចងជាមួយគ្នាតម្រូវឲ្យយើងទូន្មានគ្នាទៅវិញទៅមក» ។ ហើយយើងក៏ឃើញផងដែរនូវពាក្យគំរោះគំរើយយ៉ាងខ្លាំងដែលបុរសនេះមានចរិតស្លូតបូតនិយាយប្រឆាំងនឹងស្ទេផានខ្លួនឯង នៅពេលគាត់គិតថាគាត់មានចិត្តក្រអឺតក្រទមពេក ។ ដូច្នេះហើយ ក្នុងន័យនេះ វាក៏មិនទាន់ហាក់ដូចជាថា បីស្សពរ៉ូម៉ាំង ត្រូវបានផ្តល់សិទ្ធិអំណាចណាមួយ លើអ្នកដែលមិនមែនជាខេត្តរបស់គាត់ដែរ ។

8. សិទ្ធិអំណាចក្នុងការប្រជុំសន្និបាត

ចំពោះការកោះប្រជុំប្រជុំសភាជាកាតព្វកិច្ចរបស់ក្រុងនីមួយៗត្រូវកោះប្រជុំថ្នាក់ខេត្តតាមកាលកំណត់ ។ ក្នុងបញ្ហានេះ បីស្សពនៃទីក្រុងរ៉ូមគ្មានយុត្តាធិការទេ ។ លើសពីនេះទៅទៀត មានតែអធិរាជទេដែលអាចហៅក្រុមប្រឹក្សាសកលបាន ។ បើអ្នកណាបានសាកល្បងការនេះ មិនត្រឹមតែអ្នកនៅក្រៅខេត្តរបស់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះ

ដែលមិនបានស្តាប់តាមការកោះហៅរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែភាពចលាចលនឹងផ្ទុះឡើងភ្លាមៗ ។

ដូច្នេះហើយ ព្រះចៅអធិរាជបានកោះហៅពួកគេទាំងអស់ដោយមិនលំអៀង ។ ពិតណាស់ សូក្រាត រៀបរាប់ថា ជូលាស បានលាតត្រដាងជាមួយប៊ីស្សពបូព៌ា ដោយសារពួកគេមិនបានហៅគាត់ទៅប្រជុំនៅអាន់ទីយ៉ូក ទោះបីជាវាត្រូវបានហាមឃាត់ដោយកាណុងបាញ់ថា អ្វីៗគួរតែត្រូវបានសម្រេចដោយគ្មានចំណេះដឹងពីសម្តេចសង្ឃរ៉ូម៉ាំងក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែតើអ្នកណាដែលមិនយល់ឃើញថាការនេះត្រូវយល់អំពីក្រឹត្យបែបនេះដែលចងភ្ជាប់ព្រះវិហារជាសកល? ឥឡូវនេះវាមិនគួរឱ្យឆ្ងល់ទេថាតើប្រាក់ឧបត្ថម្ភបែបនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងទាំងវត្ថុបុរាណនិភាពអស្ចារ្យនៃទីក្រុងហើយបន្ទាប់មកសម្រាប់សេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់អ្នកមើលព្រោះថាគ្មានក្រឹត្យជាសកលស្តីពីសាសនានឹងត្រូវបានអនុម័តនៅពេលអវត្តមានរបស់ប៊ីស្សពរ៉ូម៉ាំង - លុះត្រាតែជាការពិត ។ គាត់គួរតែបដិសេធមិនមានវត្តមាន! ប៉ុន្តែតើនេះមានអ្វីទាក់ទងនឹងភាពជាម្ចាស់លើក្រុមជំនុំទាំងមូល? យើងមិនបដិសេធថាប៊ីស្សពនៃទីក្រុងរ៉ូមគឺជាប៊ីស្សពមួយរូបក្នុងចំណោមប៊ីស្សពធំនោះទេ ប៉ុន្តែយើងបដិសេធមិនទទួលយកនូវអ្វីដែលពួករ៉ូម៉ាំងកំពុងប្រកែកនោះទេថាគាត់មានអំណាចលើអ្វីៗទាំងអស់ ។

9. ការប្រើប្រាស់ឯកសារភ្លេច

អំណាចទី៤ នៅតែជាអំណាចដែលស្ថិតនៅក្នុងបណ្តឹងឧទ្ធរណ៍ ។ ច្បាស់ណាស់ថាអាជ្ញាធរកំពូលស្ថិតនៅជាមួយគាត់ចំពោះការប្តឹងឧទ្ធរណ៍របស់សាលក្រមដែលត្រូវធ្វើឡើង ។ មនុស្សជាច្រើនតែងតែអំពាវនាវទៅកាន់សម្តេចសង្ឃរ៉ូម៉ាំង ។ គាត់

ក៏បានព្យាយាមទទួលយកសវនាការលើសំណុំរឿង ។ ប៉ុន្តែគាត់តែងតែសើចគ្រប់ពេលដែលគាត់លើសពីដែនកំណត់របស់គាត់ ។ ខ្ញុំនឹងមិននិយាយអ្វីអំពីបូព៌ា ឬនៃប្រទេសក្រិកឡើយ ។ ប៉ុន្តែវាច្បាស់ណាស់ថា ប៊ីស្សពរបស់ហ្គោលបានដំទាស់យ៉ាងដាច់អហង្ការ នៅពេលដែលគាត់ហាក់ដូចជាដណ្តើមអំណាចលើពួកគេ ។ នៅទ្វីបអាហ្វ្រិកមានការជជែកដេញដោលគ្នាយ៉ាងយូរលើបញ្ហានេះ ។ សម្រាប់បន្ទាប់ពីអ្នកដែលបានប្តឹងតវ៉ានៅទូទាំងសមុទ្រត្រូវបាន excommunicated នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃ Milevis ដែល Augustine មានវត្តមាននោះ បុព្វជិតរ៉ូម៉ាំងបានព្យាយាមដើម្បីទទួលបានការកែសម្រួលក្រឹត្យនេះ ។ គាត់បានបញ្ជូនច្បាប់ដើម្បីបង្ហាញថាគាត់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនេះជាឯកសិទ្ធិដោយក្រុមប្រឹក្សារបស់នីកា ។ កេរដំណែលបាននាំមកនូវសកម្មភាពរបស់ក្រុមប្រឹក្សា Nicase ដែលពួកគេបានយកចេញពីបណ្ណសារនៃព្រះវិហាររបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ ជនជាតិអាហ្វ្រិកបានទប់ទល់ ដោយបដិសេធថា ប៊ីស្សពរ៉ូម៉ាំងគួរត្រូវបានជឿ នៅពេលអង្វររកមូលហេតុផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ ។ ដូច្នោះហើយ ពួកគេបាននិយាយថា ពួកគេនឹងបញ្ជូនទៅកាន់ទីក្រុង Constantinople និងទៅកាន់ទីក្រុងផ្សេងទៀតនៃប្រទេសក្រិច ដែលមិនមានច្បាប់ចម្លងគួរឱ្យសង្ស័យតិចជាងមុន ។ គេបានរកឃើញថាគ្មានអ្វីដែលរ៉ូម៉ាំងបានធ្វើពុតជាត្រូវបានសរសេរនៅក្នុងទាំងនេះទេ ។ ដូច្នេះហើយជាក្រឹត្យដែលបានផ្តល់សច្ចាប័នដែលបដិសេធចំពោះបុព្វជិតរ៉ូម៉ាំងនូវយុត្តាធិការកំពូល ។ នៅក្នុងរឿងដ៏អាក្រក់នេះ ភាពអៀនខ្មាសរបស់បុព្វជិតរ៉ូម៉ាំងបានបង្ហាញខ្លួន ។ សម្រាប់ពេលដែលដោយការក្លែងបន្លំគាត់បានជំនួស synod of Sardica សម្រាប់ Nicase នោះគាត់ត្រូវបានគេចាប់បានដៃក្រហមក្នុងការបង្ហាញភាពមិនពិត ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលកាន់តែអាក្រក់ និងគួរឱ្យអាម៉ាស់ជាងនេះ

ទៅទៀតនោះគឺអំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នកដែលបានបន្ថែមសំបុត្រក្លែងក្លាយទៅក្រុមប្រឹក្សា ដែលបិស្សពខ្លះ ឬអ្នកផ្សេងទៀតនៃ Carthage ថ្កោលទោសចំពោះភាពក្រអឺតក្រទមរបស់អ្នកកាន់តំណែងមុនរបស់គាត់គឺ Aurelius ដោយសារតែសំបុត្រនោះហ៊ានដកខ្លួនចេញពីការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះសាវ័កឃើញ ហើយ ធ្វើការចុះចូលសម្រាប់ខ្លួនគាត់និងក្រុមជំនុំរបស់គាត់, សូមលើកលែងទោសជាអ្នកផ្តត់ផ្តង់. ទាំងនេះគឺជាកំណត់ត្រាដ៏អស្ចារ្យនៃវត្ថុបុរាណដែលមហាអស្ចារ្យនៃជនជាតិរ៉ូមត្រូវបានបង្កើតឡើង ។ ដូច្នេះ ពួកគេធ្វើជាសាក្សីក្លែងក្លាយក្រោមសម័យបុរាណ ដែលសូម្បីតែមនុស្សខ្វាក់ក៏អាចយល់បានដែរ ។ « Aurelius » សំបុត្រក្លែងក្លាយនិយាយថា « ពុះកញ្ជ្រោលដោយសេចក្តីក្លាហាន និងភាពរឹងប៉ឹងរបស់អារក្ស បានបះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ និងសាវ័កពេត្រុស តាមនោះ គាត់គួរតែត្រូវថ្កោលទោសដោយភាពស្មោកស្លាំង» ។ តើ Augustine ជាអ្វី? ចុះចំណែកឪពុកជាច្រើននាក់ដែលមានវត្តមាននៅក្រុមប្រឹក្សាមីលវីស? ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វីបានជាយើងត្រូវការបដិសេធការសរសេរដ៏ល្ងង់ខ្លៅនោះដោយប្រើពាក្យជាច្រើន ដែលសូម្បីតែពួករ៉ូម៉ាំង ប្រសិនបើពួកគេនៅសល់ភាពថ្លៃថ្នូរក៏ដោយ ក៏មិនអាចមើលដោយគ្មានភាពអៀនខ្មាសបានដែរ? ដូច្នេះ Gratian ទោះជាដោយគំនុំ ឬឆោតល្ងង់ ខ្ញុំមិនដឹងទេ ដោយយោងទៅលើក្រឹត្យនោះថា "អ្នកទាំងឡាយណាដែលប្តឹងឧទ្ធរណ៍ ដឹងដោយសំដៅលើក្រឹត្យនោះថា "អ្នកទាំងឡាយណាដែលប្តឹងតវ៉ាឆ្លងសមុទ្រត្រូវកាត់ផ្តាច់ពីការរួបរួម" ។ ករណីលើកលែង "លុះត្រាតែពួកគេគួរតែអំពាវនាវឱ្យរ៉ូម៉ាំងមើលឃើញ" ។ តើអ្នកអាចធ្វើអ្វីបានចំពោះសត្វទាំងនេះ ដោយខ្វះសុភនិច្ឆ័យដែលគេលើកលែងតែពីច្បាប់ដែលច្បាប់បានបង្កើតឡើងដើម្បីជាប្រយោជន៍របស់អ្នករាល់គ្នា ។ សម្រាប់ក្រុមប្រឹក្សា

ក្នុងការផ្តោលទោសបណ្តឹងតវ៉ាទូទាំងសមុទ្រ ហាមដាច់ខាតការប្តឹងឧទ្ធរណ៍ទៅទីក្រុងរ៉ូម! អ្នកបកប្រែដ៏ល្អម្នាក់នេះ លើកលែងតែទីក្រុងរ៉ូមពីច្បាប់ទូទៅ!

10. Constantine, Bishop Melchiades និង synod of Arles

ប៉ុន្តែ ដើម្បីដោះស្រាយសំណួរនេះតែម្តង ឧប្បត្តិហេតុប្រវត្តិសាស្ត្រមួយនឹងធ្វើឱ្យច្បាស់អំពីយុត្តាធិការរបស់បិស្សពរ៉ូម៉ាំងនៅសម័យដើម។ Donatus នៃ Casae Nigrae បានចោទប្រកាន់ Caecilian ដែលជាបិស្សពរបស់ Carthage ។ បុរសជាប់ចោទត្រូវបានផ្តន្ទាទោស ករណីរបស់គាត់មិនបានស្តាប់ទេ។ ព្រោះពេលគាត់ដឹងថាពួកសង្ឃឃុបឃិតនឹងគាត់ គាត់មិនចេញមុខទេ។ ករណីនោះបានមកដល់ព្រះចៅអធិរាជ Constantine ។ ដោយសារគាត់ចង់ឱ្យករណីនេះត្រូវបានដោះស្រាយដោយការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះវិហារ អធិរាជបានប្រព្រឹត្តសវនាការនេះទៅ Melchiades បិស្សពនៃទីក្រុងរ៉ូម ដែល Constantine បានបន្ថែមសហការីមួយចំនួនមកពីអ៊ីតាលី ហ្គោល និងអេស្ប៉ាញ។ ប្រសិនបើវាស្ថិតនៅក្រោមយុត្តាធិការធម្មតារបស់ជនជាតិរ៉ូម៉ាំងដើម្បីស្តាប់ការប្តឹងឧទ្ធរណ៍ក្នុងរឿងក្តីព្រះវិហារ ហេតុអ្វីបានជា Melchiades អនុញ្ញាតឱ្យអ្នកដទៃទាក់ទងជាមួយគាត់តាមបញ្ជារបស់អធិរាជ ជាជាងអំណាចរបស់គាត់? ជាការពិតណាស់ ហេតុអ្វីបានជាគាត់ធ្វើការវិនិច្ឆ័យលើការបញ្ជារបស់អធិរាជជាជាងជាកាតព្វកិច្ចផ្លូវការរបស់គាត់? ប៉ុន្តែសូមឱ្យយើងស្តាប់នូវអ្វីដែលបានកើតឡើងនៅពេលក្រោយ។ Caecilian ឈ្នះនៅទីនោះ Donatus នៃ Casae Nigrace ធ្លាក់ចុះដោយសកម្មភាពបង្កាច់បង្ខូចរបស់គាត់; គាត់ប្តឹងឧទ្ធរណ៍; Constantine ប្រព្រឹត្តការវិនិច្ឆ័យនៃបណ្តឹងឧទ្ធរណ៍ទៅបិស្សព Arles; គាត់អង្គុយជាចៅក្រមដើម្បីពិនិត្យមើលដូចជាការសម្រេចចិត្តរបស់សម្តេចសង្ឃរ៉ូម៉ាំង។ ប្រសិនបើជនជាតិរ៉ូម៉ាំង

មើលឃើញថាមានអំណាចកំពូលដោយគ្មានការអំពាវនាវ ហេតុអ្វីបានជា Melchiades អនុញ្ញាតឱ្យមានកំហឹងដ៏អាក្រក់បែបនេះមកលើខ្លួនគាត់ ដែលថា ប៊ីស្សពនៃ Arles ត្រូវបានគេពេញចិត្តចំពោះគាត់?

ហើយតើនេះជាអធិរាជអ្វី? វាគឺជា Constantine ដែលពួកគេបានអួតអាង លះបង់មិនត្រឹមតែការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែធនធានស្ទើរតែទាំងអស់នៃចក្រភពរបស់គាត់ក្នុងការលើកកំពស់កិត្យានុភាពរបស់ជនជាតិរ៉ូម ។ ដូច្នេះហើយ យើងឃើញថាតើ សម្តេចសង្ឃរ៉ូម៉ាំង ស្ថិតនៅឆ្ងាយប៉ុណ្ណា ពីការគ្រប់គ្រងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នោះ ដែលទ្រង់ប្រកាសថា ត្រូវបានប្រទានឱ្យដោយព្រះគ្រីស្ទលើគ្រប់ក្រុមជំនុំ ហើយដែលទ្រង់អះអាងដោយក្លែងក្លាយថា ទ្រង់កាន់កាប់គ្រប់សម័យកាល ដោយការយល់ព្រមពីពិភពលោកទាំងមូល ។

(អាកប្បកិរិយារបស់សម្តេចប៉ាបសតវត្សទីប្រាំនិងទីប្រាំមួយ: រ៉ូមទល់នឹង Constantinople, 11-16)

11. ការខុសឆ្គង និងការក្លែងបន្លំ

ខ្ញុំដឹងថាមានអក្សរប៉ុន្មាន ច្បាប់សរសេរនិងក្រឹត្យប៉ុន្មានច្បាប់ ដែលបុព្វជិតបែងចែកគ្រប់យ៉ាងឱ្យគេឃើញ ហើយអះអាងដោយជឿជាក់ ។ ប៉ុន្តែបុរសទាំងអស់សូម្បីតែមានប្រាជ្ញាតូចតាច និងរៀនក៏ដឹងរឿងនេះដែរ៖ ភាគច្រើននៃឯកសារទាំងនេះគឺមិនសូវល្អទេ ដែលដំបូងឡើយវាងាយស្រួលក្នុងការស្វែងរកពីហាងដែលពួកគេមក ។ តើមនុស្សដែលមានប្រាជ្ញាឈ្លាសវៃ និងមានប្រាជ្ញាបែបណាអាចស្មានថា ការបកស្រាយដ៏ល្បីល្បាញដែលត្រូវបានគេសំដៅទៅក្នុង Gratian ក្រោមឈ្មោះ Anacletus ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ Anacletus ដែលថា Cephas គឺ

ជា "ក្បាល"? ដើម្បីការពារការមើលឃើញរបស់ពួកគេ ជនជាតិរ៉ូម៉ាំងនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះប្រើប្រាស់ខុសឆ្គងប្រឆាំងនឹងពួកយើងនូវរឿងតូចតាចជាច្រើននៃប្រភេទនេះដែល Gratian បានជួសជុលជាមួយគ្នាដោយគ្មានការរើសអើង។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងពន្លឺដ៏ភ្លឺថ្ងៃនេះ ពួកគេនៅតែចង់ដើរលេងផ្សេងដដែល ដែលនៅក្នុងសម័យនៃភាពងងឹត ពួកគេពីមុនបានបោកបញ្ឆោតមនុស្សសាមញ្ញ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនចង់ចំណាយកម្លាំងច្រើនក្នុងការបដិសេធរឿងទាំងនេះទេ ដែលក្នុងភាពមិនទំនងទាល់តែសោះរបស់ពួកគេបដិសេធដោយចំហ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា សំបុត្រពិតរបស់សម្តេចប៉ាបសម័យដើម ក៏ជាវិសាលភាពដែលពួកគេបានអះអាងជាមួយនឹងចំណងជើងដ៏អស្ចារ្យនៃភាពអស្ចារ្យនៃការមើលឃើញរបស់ពួកគេ។ ទាំងនេះគឺជាអក្សរមួយចំនួនរបស់ Leo ។ ព្រោះបុរសនោះចូលចិត្តភាពរុងរឿង និងការគ្រប់គ្រងដោយមិនចេះចប់តាមដែលខ្លួនបានរៀន និងពូកែ។ ប៉ុន្តែសំណួរសួរថាតើពួកជំនុំទាំងឡាយបានជឿទីបន្ទាល់នេះឬអត់ នៅពេលទ្រង់លើកតម្កើងខ្លួនដូច្នេះដែរឬទេ ។ លើសពីនេះ វាហាក់បីដូចជាមនុស្សជាច្រើនបានអាក់អន់ចិត្តចំពោះមហិច្ឆិតារបស់គាត់ ហើយក៏បានទប់ទល់នឹងការលោភលន់ចង់បានអំណាចផងដែរ។ នៅពេលមួយ គាត់បានតែងតាំងប៊ីស្សពក្រុងថែស្សាឡូនីចជាអនុប្រធានសម្រាប់ប្រទេសក្រិច និងតំបន់ជិតខាងផ្សេងទៀត។ នៅមួយទៀត ប៊ីស្សពរបស់ Arles ឬនរណាម្នាក់ផ្សេងទៀតសម្រាប់ Gaul ។ ដូច្នេះហើយ គាត់បានតែងតាំង Hormisdas ដែលជាប៊ីស្សពរបស់ Seville ជាចៅហ្វាយនាយរបស់គាត់នៅក្នុងប្រទេសអេស្ប៉ាញ ប៉ុន្តែនៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលគាត់ធ្វើឱ្យមានការលើកលែងនេះ ដែលគាត់ផ្តល់ការតែងតាំងប្រភេទនេះក្នុងលក្ខខណ្ឌដែលឯកសិទ្ធិពីបុរាណនៃទីក្រុងនៅមានទាំងស្រុង និងគ្មានការប៉ះពា

ល់ ។ ប៉ុន្តែ Leo ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់បានប្រកាសថាឯកសិទ្ធិមួយក្នុងចំណោមសិទ្ធិទាំងនោះគឺថាប្រសិនបើមានការសង្ស័យកើតឡើងលើអ្វីនោះទីក្រុងនឹងត្រូវពិគ្រោះជាមុនសិន ។ ហេតុដូច្នេះហើយ វិចារណកថាទាំងនេះត្រូវបានប្រគល់ឱ្យក្នុងលក្ខខណ្ឌដែលថាមិនមានបឹស្សពណាមួយត្រូវបានរារាំងនៅក្នុងយុត្តាធិការធម្មតារបស់គាត់ ឬទីក្រុងក្នុងសវនាការសវនាការ ឬក្រុមប្រឹក្សាខេត្តក្នុងការដោះស្រាយជាមួយព្រះវិហារ ។ តើនេះជាអ្វីទៅហើយ ក្រៅពីការប្រកាន់យកគ្រប់យុត្តាធិការ ហើយនៅតែជ្រៀតជ្រែកដើម្បីដោះស្រាយការខ្វែងគំនិតគ្នាតាមតែច្បាប់ និងលក្ខណៈនៃការប្រកបសាសនាចក្រប៉ុណ្ណោះ?

12. អំណាច Papal នៅសម័យ Gregory I

មកដល់សម័យហ្គ្រេហ្គោរី វិធីសាស្ត្របុរាណត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរច្រើនរួចទៅហើយ ។ សម្រាប់អាណាចក្រត្រូវបានរង្គោះរង្គើនិងហែកចេញខេត្តហ្គោលនិងអេស្បាញត្រូវបានរងគ្រោះដោយគ្រោះមហន្តរាយម្តងហើយម្តងទៀត Illyricum បានដាក់កាកសំណល់ ។ ប្រទេសអ៊ីតាលីបានហត់នឿយ អាហ្វ្រិកស្ទើរតែត្រូវបានបំផ្លាញដោយគ្រោះមហន្តរាយជាបន្តបន្ទាប់ ។ ដូច្នេះហើយ ក្នុងចំនោមស្ថានភាពនយោបាយដ៏ច្របូកច្របល់បែបនេះ ជំនឿយ៉ាងហោចអាចនៅទាំងមូល ឬច្បាស់ជាមិនរលាយសាបសូន្យឡើយ បឹស្សពទាំងអស់នៅគ្រប់ទិសទីបានចងសម្ព័ន្ធភាពជិតស្និតជាមួយសម្តេចសង្ឃរ៉ូម៉ាំង ។ នេះបណ្តាលឱ្យមានការកើនឡើងគួរឱ្យកត់សម្គាល់មិនត្រឹមតែកិត្យានុភាពនៃអ្នកឃើញប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំងអំណាចរបស់វាផងដែរ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំមិនខ្វល់ច្រើនទេអំពីមូលហេតុដែលវាកើតឡើង ។ យ៉ាងហោចណាស់វាជាភស្តុតាងដែលថាអំណាចរបស់ជនជាតិរ៉ូម៉ាំងឃើញគឺធំជាងសម័យមុនៗ ។ ហើយប៉ុន្តែវាខុសគ្នាយ៉ាងខ្លាំងពីការត្រួតត្រាដោយឥត

លាក់លៀម ដែលបុរសម្នាក់អាចបញ្ជាអ្នកដទៃតាមការពេញចិត្តរបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែ ជនជាតិរ៉ូម៉ាំងត្រូវបានប្រារព្ធឡើងក្នុងការគោរពបែបនេះ ដែលវាអាចដោយអាជ្ញាធររបស់ខ្លួនបង្ក្រាប និងគាបសង្កត់មនុស្សទុច្ចរិត និងរឹងរូស ដែលមិនអាចរក្សាទុកក្នុងកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេដោយសហការីរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ ដូច្នេះ ប្លេ្លហ្គោរី ជារឿយៗបញ្ជាក់យ៉ាងស្មោះស្ម័គ្រថាគាត់មិនតិចទេដែលរក្សាសិទ្ធិរបស់ពួកគេដោយស្មោះត្រង់ជាងការទាមទាររបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ «ខ្ញុំក៏មិនដែលគាត់និយាយថា "ដកហូតអ្នកណាក៏ដោយ នៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានចាក់ដោតដោយមហិច្ឆិតា នូវអ្វីដែលជាសិទ្ធិរបស់គេ ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំចង់លើកតម្កើងបងប្អូនខ្ញុំក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់» ។ មិនមានសេចក្តីថ្លែងការណ៍ណាមួយនៅក្នុងសំណេររបស់គាត់ដែលមានមោទនភាពចំពោះភាពអស្ចារ្យនៃឋានៈខ្ពង់ខ្ពស់របស់គាត់ជាងនេះទេ ៖ «ខ្ញុំដឹងថាគ្មានបឹស្យពណាដែលនឹងមិនចុះចូលនឹងពួកសាវកទេ ដែលគាត់ត្រូវបានគេរកឃើញថាមានកំហុស» ។ ប៉ុន្តែគាត់បានបន្ថែមភ្លាមៗថា ៖ «ពេលណាគ្មានកំហុស នោះទាំងអស់គឺស្មើគ្នាតាមលំដាប់នៃភាពរាបសា» ។ ទ្រង់ទទួលយកសិទ្ធិដើម្បីកែអ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបលើខ្លួនគាត់ ។ ប្រសិនបើអ្នកទាំងអស់គ្នាបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន គាត់ធ្វើខ្លួនឲ្យស្មើនឹងអ្នកដទៃ ។ លើសពីនេះទៅទៀត គាត់យករឿងនេះមកលើខ្លួនគាត់ថាជាសិទ្ធិ ៖ អ្នកដែលចង់បានទទួលយកវា; អ្នកផ្សេងទៀតដែលមិនចូលចិត្តវាអាចតវ៉ាប្រឆាំងនឹងវាដោយនិទណ្ឌភាព ហើយវាត្រូវបានគេដឹងយ៉ាងច្បាស់ថាពួកគេភាគច្រើនបានធ្វើដូច្នេះ ។ លើសពីនេះទៀតគាត់និយាយនៅទីនោះអំពីបុព្វជិត Byzantine ដែលបន្ទាប់ពីត្រូវបានថ្កោលទោសដោយសមាជខេត្តបានបដិសេធការសម្រេចចិត្តទាំងមូល ។ សហការីរបស់គាត់បានរាយការណ៍ពីភាពរឹងរូសរបស់គាត់ទៅកាន់អ

ធិរាជ ។ ព្រះចៅអធិរាជបានបញ្ជូនឱ្យហ្គ្រេហ្គោរីធ្វើជាចៅក្រម ។ ដូច្នេះហើយ យើងឃើញថា ហ្គ្រេហ្គោរី កំពុងព្យាយាមអ្វី ដែលបំពានលើយុត្តាធិការធម្មតា ហើយអ្វីដែលគាត់ធ្វើដើម្បីជួយអ្នកដទៃ គាត់ធ្វើតែតាមបញ្ជារបស់អធិរាជ ប៉ុណ្ណោះ ។

13. ដែនកំណត់នៃការិយាល័យនៅក្រោម Gregory

នេះគឺជាអំណាចទាំងមូលរបស់សង្ឃរាជរ៉ូម៉ាំង ដើម្បីប្រកាន់ជំហរប្រឆាំងនឹងបុព្វជិតដែលរារាំង និងគ្មានការអត់ធ្មត់ ដែលជាកន្លែងដែលត្រូវការដំណោះស្រាយដ៏អស្ចារ្យមួយចំនួន ហើយថាដើម្បីជួយ ដោយមិនរារាំងសង្ឃរាជដទៃទៀត ។ ដូច្នេះ គាត់មិនប្រកាន់អំណាចលើអ្នកដទៃលើសពីកន្លែងផ្សេងទៀត ផ្តល់ផលលើខ្លួនគាត់ទាំងអស់នោះទេ នៅពេលដែលគាត់ទទួលស្គាល់ថា គាត់ត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីកែតម្រូវដោយទាំងអស់គ្នា ។ នៅក្នុងសំបុត្រមួយទៀត គាត់ពិតជាបានដេញសង្ឃរាជរបស់ Aquileia ឱ្យមកទីក្រុងរ៉ូម ដើម្បីសុំរឿងរបស់គាត់នៅក្នុងជម្លោះខាងគោលលទ្ធិដែលបានកើតឡើងរវាងខ្លួនគាត់ និងអ្នកដទៃ ។ សម្តេចព្រះសង្ឃរាជមិនបញ្ជូគាត់មកតាមអំណាចរបស់ខ្លួនទេ ប៉ុន្តែដោយសារអធិរាជបានបញ្ជា ។ គាត់ក៏មិនប្រកាសថាគាត់នឹងធ្វើជាចៅក្រមតែម្នាក់ដែរ ប៉ុន្តែគាត់សន្យាថានឹងកោះប្រជុំមួយដើម្បីសម្រេចរឿងទាំងមូល ។ ប៉ុន្តែការសម្របសម្រួលនៅតែមានលក្ខណៈបែបនេះ ដែលអំណាចនៃការមើលឃើញរបស់រ៉ូម៉ាំងមានដែនកំណត់យ៉ាងច្បាស់ដែលវាមិនអាចលើសបាន ហើយបិស្សពរ៉ូម៉ាំងខ្លួនឯងមិនបានឈរនៅខាងលើលើសពីក្រោមអ្វីផ្សេងទៀតឡើយ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ស្ថានភាពបែបនេះទំនងជាមិនពេញចិត្តហ្គ្រេហ្គោរីជាខ្លាំង ។ ត្បិតគាត់តួញញែរម្តងហើយម្តងទៀតថា ក្រោមការដឹកនាំរបស់បិស្សព គាត់ត្រូវបានទាញ

ត្រឡប់ទៅក្នុងពិភពលោកវិញ ហើយថាគាត់ជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងការយកចិត្តទុកដាក់ខាងលោកិយច្រើនជាងគាត់ធ្លាប់ធ្វើជាឧបាសក។ ថានៅក្នុងតំណែងខ្ពស់នោះ គាត់ត្រូវបានសង្កត់ដោយភាពអ៊ូអរនៃកិច្ចការខាងលោកិយ។ ក្នុងវគ្គមួយទៀត៖ «បន្ទុករដ្ឋបាលដ៏ធំបែបនេះ» គាត់មានប្រសាសន៍ថា «ដាក់ទម្ងន់ខ្ញុំចុះ ដើម្បីកុំឲ្យចិត្តខ្ញុំឡើងទៅស្ថានសួគ៌ទាំងស្រុង។ ខ្ញុំត្រូវបានបោះចោលដោយរលកនៃមូលហេតុជាច្រើន; ហើយបន្ទាប់ពីស្ងាត់នោះ ខ្ញុំត្រូវរងទុក្ខដោយព្យុះនៃជីវិតដ៏លំបាក។ ដូច្នេះខ្ញុំអាចនិយាយបានត្រឹមត្រូវថា "ខ្ញុំបានចូលទៅក្នុងជម្រៅសមុទ្រ ហើយខ្យល់ព្យុះបានបោកបក់មកលើខ្ញុំ"។ ពីនេះអ្នកអាចសន្និដ្ឋានបានថាតើគាត់នឹងនិយាយយ៉ាងណាប្រសិនបើវាបានកើតឡើងនៅក្នុងសម័យនេះ! បើគាត់មិនបំពេញតំណែងគ្រូគង្វាលទេ គាត់នៅតែបំពេញវា! គាត់បានឈប់ពីរដ្ឋបាលស៊ីវិល ហើយបានសារភាពថាខ្លួនបានចុះចូលនឹងអធិរាជដូចអ្នកដទៃទៀតដែរ។ គាត់មិនបានជ្រៀតជ្រែកក្នុងការថែរក្សាព្រះវិហារផ្សេងទៀតទេ លុះត្រាតែមានការបង្ខំដោយតម្រូវការ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារគាត់មិនអាចលះបង់ខ្លួនឯងទាំងស្រុងទៅការិយាល័យរបស់បិស្សពបាន គាត់ហាក់ដូចជាគាត់នៅក្នុងលំហ។

14. Rome និង Constantinople មានជម្លោះលើអំណាចកំពូល

នៅពេលនោះ ដូចដែលបាននិយាយរួចមកហើយ សង្ឃរាជនៃ Constantinople កំពុងឈ្លោះប្រកែកគ្នាជាមួយបិស្សពនៃទីក្រុងរ៉ូម អំពីភាពជាអ្នកដឹកនាំ។ ត្បិតបន្ទាប់ពីរាជបល្ល័ង្កត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅ Constantinople ភាពរុងរឿងនៃចក្រភពហាក់ដូចជាទាមទារឱ្យព្រះវិហារក៏គួរតែមានកន្លែងកិត្តិយសទីពីរទៅព្រះវិហាររ៉ូម។ ប្រាកដណាស់ ដើម្បីចាប់ផ្តើមជាមួយ គ្មានអ្វីបានធ្វើបន្ថែមទៀត

ដើម្បីផ្តល់ឱ្យ primacy លើទីក្រុងរ៉ូមជាងរាជធានីនៃចក្រភពនៅពេលនោះនៅទីនោះ ។ មាននៅក្នុង Gratian អក្សរចារឹកក្រោមឈ្មោះរបស់សម្តេចប៉ាប Lucious ដែលគាត់បាននិយាយថាទីក្រុងដែលទីក្រុងនិងបុព្វបុរសគួរតែធ្វើជាអធិបតីត្រូវបានសម្គាល់ដោយយោងទៅតាមគ្រោងការណ៍នៃរដ្ឋាភិបាលស៊ីវិល ដែលពីមុនក៏មានការសរសេរឡើងវិញស្រដៀងគ្នាមួយទៀតនៅក្រោមឈ្មោះរបស់ Pope Clement ដែលគាត់និយាយថាបុព្វបុរសត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងទីក្រុងទាំងនោះដែលមានភ្លើងឆេះចាស់ ។ ទោះបីជានេះជាការបំភាន់ក៏ដោយ វាត្រូវបានដកចេញពីអ្វីដែលជាការពិត ។ សម្រាប់វាជាភស្តុតាងដែលថា ដើម្បីធ្វើឲ្យមានការផ្លាស់ប្តូរតិចតួចបំផុត ខេត្តត្រូវបានរៀបចំឡើងស្របតាមស្ថានភាពនៃវត្ថុដែលមាននៅពេលនោះ ហើយបុព្វការី និងទីប្រជុំជនត្រូវបានបែងចែកទៅឱ្យទីក្រុងទាំងនោះដែលហួសពីសេសសល់ក្នុងកិត្តិយស និងអំណាច ។ ដូច្នេះ វាត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃទីក្រុង Turin ថាទីក្រុងនានាដែលធ្លាប់មានមុនគេនៅក្នុងរដ្ឋាភិបាលស៊ីវិលនៃខេត្តនីមួយៗ គឺជាការមើលឃើញដ៏សំខាន់របស់ប៊ីស្សព ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអាទិភាពនៃរដ្ឋប្បវេណីកើតឡើងត្រូវផ្ទេរពីទីក្រុងមួយទៅទីក្រុងមួយទៀត សិទ្ធិនៃទីក្រុងត្រូវផ្ទេរពីទីក្រុងមួយទៅទីក្រុងមួយទៀត ។ បុព្វជិតរ៉ូម៉ាំង Innocent បានឃើញសេចក្តីថ្លៃថ្នូរបុរាណនៃទីក្រុងរបស់គាត់ធ្លាក់ចុះបន្ទាប់ពីអាសនៈនៃចក្រភពត្រូវបានផ្ទេរទៅ Constantinople ។ ដោយខ្លាចគាត់មើលឃើញ គាត់បានប្រកាសឱ្យប្រើច្បាប់ផ្ទុយ ដែលគាត់ចែងថា វាមិនចាំបាច់សម្រាប់ ecclesiastical metropolitan មើលឃើញថានឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរនៅពេលណាដែលទីក្រុងអធិរាជត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ ។ ប៉ុន្តែសិទ្ធិអំណាចនៃការប្រជុំមួយគឺត្រឹមត្រូវដែលត្រូវបានគេពេញចិត្តតាមគំនិតរបស់មនុស្សតែមួយ ។

ដូច្នេះហើយ យើងគួរតែមិនទុកចិត្ត Innocent ខ្លួនឯងក្នុងករណីផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រហែលជាគាត់បង្ហាញដោយការផ្តល់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ថាការរៀបចំតាំងពីដំបូងគឺថា ទីក្រុងគួរតែត្រូវបានចាត់ចែងតាមលំដាប់បណ្តោះអាសន្ននៃចក្រភព ។

15. របៀបដែល Leo អន់ចិត្តចំពោះការទទួលស្គាល់ Constantinople

បន្ទាប់ពីពិធីបរិសុទ្ធបុរាណនេះ វាត្រូវបានសម្រេចនៅក្រុមប្រឹក្សាទីមួយនៃទីក្រុង Constantinople ថាសង្ឃរាជនៃទីក្រុងនោះគួរតែមានឯកសិទ្ធិនៃកិត្តិយសបន្ទាប់ពីបុព្វជិតរ៉ូម៉ាំង ចាប់តាំងពី Constantinople គឺជាទីក្រុងរ៉ូមថ្មី ។ ប៉ុន្តែយូរក្រោយមក នៅពេលដែលក្រឹត្យស្រដៀងគ្នានេះត្រូវបានអនុម័តនៅ Chalcedon លោក Leo បានតវ៉ាយ៉ាងខ្លាំង ។ គាត់មិនត្រឹមតែទទួលយកខ្លួនឯងថាគ្មានតម្លៃអ្វីដែលសង្ឃរាជប្រាំមួយរយឬច្រើននាក់បានបង្គាប់នោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងបានស្តីបន្ទោសពួកគេយ៉ាងជូរចត់ដោយបានបង្អត់ការមើលឃើញផ្សេងទៀតនៃកិត្តិយសនោះ ដែលពួកគេហ៊ានផ្តល់ដល់ព្រះវិហារ Constantinople ។ តើមានអ្វីក្រៅពីមហិច្ឆតាដ៏មុតមាំ ខ្ញុំអធិស្ឋានអាចជំរុញបុរសនោះឱ្យមានបញ្ហាពិភពលោកជាមួយនឹងបញ្ហាតូចតាចបែបនេះ? គាត់និយាយថា អ្វីដែលក្រុមប្រឹក្សាណាណាសធ្លាប់បានប្រកាសគួរតែជាការមិនអាចបំពានបាន ។ ដូចជាជំនឿគ្រិស្តបរិស័ទត្រូវបានជាប់គាំងប្រសិនបើក្រុមជំនុំមួយត្រូវបានគេពេញចិត្តជាងក្រុមជំនុំផ្សេងទៀត ។ ឬហាក់ដូចជាបុព្វបុរសនៅទីនោះត្រូវបានសម្គាល់សម្រាប់គោលបំណងផ្សេងទៀតក្រៅពីអង្គការព្រះវិហារ ។ ប៉ុន្តែយើងដឹងថា អង្គការសាសនាចក្រទទួលស្គាល់ មិនមែនទាមទារទេ យោងទៅតាមលក្ខខណ្ឌនៃសម័យកាល ការផ្លាស់ប្តូរផ្សេងៗ ។ ដូច្នេះហើយ Futile គឺជាការអះអាងរបស់ Leo

ថាកិត្តិយសដែលបានផ្តល់ឱ្យ Alexandria ដោយសិទ្ធិអំណាចនៃក្រុមប្រឹក្សា Nicaea មិនគួរត្រូវបានផ្តល់ឱ្យតាមការមើលឃើញរបស់ Constantinople នោះទេ។ សម្រាប់សុភវិនិច្ឆ័យកំណត់ថា ក្រឹត្យនេះអាចនឹងត្រូវនិរាករណ៍តាមលក្ខខណ្ឌនៃសម័យកាល។ ហេតុអ្វីបានជាគ្មានសង្ឃរាជខាងកើតណាម្នាក់ប្រឆាំងនឹងវា ទោះបីជាពួកគេជាអ្នកដែលខ្វល់ខ្វាយជាចម្បង? Pretorius គឺពិតជាមានវត្តមាន, ដែលពួកគេបានកំណត់លើ Alexandria ជំនួស Dioscorus បុព្វបុរសផ្សេងទៀតមានវត្តមាន ដែលសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់ពួកគេត្រូវបានកាត់បន្ថយ។ គឺសម្រាប់ពួកគេដើម្បីតវ៉ាមិនមែន Leo ដែលនៅតែមិនបានប៉ះទង្គិចនៅក្នុងការជំនួសរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេទាំងអស់នៅស្ងៀម ជាការពិតនៅពេលដែលទាំងអស់គ្នាយល់ព្រម រ៉ូម៉ាំងគឺជាមនុស្សតែម្នាក់គត់ដែលជំទាស់។ វាងាយស្រួលក្នុងការវិនិច្ឆ័យនូវអ្វីដែលជំរុញគាត់៖ ជាក់ស្តែងគាត់បានឃើញអ្វីដែលបានកើតឡើងមិនយូរប៉ុន្មានទេនៅពេលក្រោយ - ជាមួយនឹងសូរ្យគ្រាសនៃសិរីល្អនៃទីក្រុងរ៉ូមចាស់។ វានឹងកើតឡើងថា Constantinople ដែលមិនពេញចិត្តនឹងកន្លែងទីពីរនឹងប្រជែងជាមួយ Rome ជុំវិញភាពសំខាន់។ ដោយការតវ៉ារបស់លោក Leo មិនបានឈ្នះទេ ដើម្បីការពារការបញ្ជាក់ពីក្រឹត្យរបស់ក្រុមប្រឹក្សា។ ដូច្នេះ អ្នកស្នងមរតករបស់គាត់ឃើញគេវាយដំ ឈប់ស្ងៀមស្ងាត់ពីភាពរឹងចចេសនោះ។ ព្រោះពួកគេបានអនុញ្ញាតឱ្យគេចាត់ទុកលោកជាបុព្វបុរសទីពីរ។

16. មោទនភាពរបស់ John and Faster និងភាពថ្លៃថ្នូររបស់ Gregory

ប៉ុន្តែបន្តិចក្រោយមក លោក John ដែលបានគ្រប់គ្រងព្រះវិហារ Constantinople នៅសម័យរបស់ Gregory បានផ្ទុះឡើងដោយការអះអាងថា គាត់ជា «បុព្វបុរសសកលលោក» ។ នៅទីនេះ Gregory មិនបរាជ័យក្នុងការ ការពារបុព្វហេតុដ៏ត្រឹមត្រូវនៃការមើលឃើញរបស់គាត់ គាត់បានជំទាស់យ៉ាង ខ្លាប់ខ្ជួន ។ ភាពឆ្មើងឆ្មៃ ក៏ដូចជាភាពឆ្កួតរបស់ John គឺពិតជាមិនអាចអត់ឱ នបាន ៖ គាត់ចង់ឱ្យព្រំដែននៃបិស្សពរបស់គាត់ដូចគ្នាទៅនឹងព្រំដែននៃចក្រភ ព ។ ប៉ុន្តែ Gregory មិនទាមទារដោយខ្លួនឯងនូវអ្វីដែលគាត់បដិសេធចំពោះ អ្នកផ្សេងទៀតទេ: ផ្ទុយទៅវិញគាត់ស្អប់ខ្ពើមដូចជាមនុស្សអាក្រក់និងអាចអនុវត្ត បាននូវចំណងជើងនោះដោយអ្នកណាដែលវាត្រូវបានសន្មត់ ។ គាត់សូម្បីតែនៅ កន្លែងផ្សេងទៀតខឹងនឹង Eulogius ដែលជាបិស្សពរបស់ Alexandria ដែល បានលើកតម្កើងគាត់ជាមួយនឹងឋានៈស្រដៀងគ្នា ។ គាត់និយាយថា "សូមមើល នៅទីនេះ" ដោយហៅខ្ញុំថាសម្តេចប៉ាបជាសកល' នៅក្នុងបុព្វកថានៃសំបុត្រដែល អ្នកបានផ្ញើមកខ្ញុំ អ្នកបានយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងការសរសេរអាសយដ្ឋានដែលមាន មោទនភាពដែលខ្ញុំបានហាមឃាត់ ។ ខ្ញុំសូមអង្វរអ្នករាល់គ្នាកុំឲ្យធ្វើបែបនេះទៅ មុខទៀតឡើយ ព្រោះពេលណាគេឲ្យច្រើនលើសពីហេតុផល នោះវានឹងដកចេញ ពីអ្នក ។ ខ្ញុំចាត់ទុកថា វាគ្មានកិត្តិយសទេដែលឃើញកិត្តិយសបងប្អូនខ្ញុំធ្លាក់ ចុះ ។ សម្រាប់កិត្តិយសរបស់ខ្ញុំគឺជាកិត្តិយសនៃសាសនាចក្រសកល ហើយជា ជីវិត និងកម្លាំងរបស់បងប្អូនរបស់ខ្ញុំ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើភាពបរិសុទ្ធរបស់អ្នកហៅ ខ្ញុំថា "សម្តេចប៉ាបសកល" នោះគឺជាការបដិសេធចំពោះខ្លួនអ្នកនូវអ្វីដែលអ្នក សន្មតទាំងស្រុងចំពោះខ្ញុំ ។ ករណីរបស់ប្រ្គេហ្គោរី គឺពិតជាត្រឹមត្រូវ និងមាន កិត្តិយស ។ ប៉ុន្តែ ចន ដែលបានជួយដោយការពេញចិត្តរបស់អធិរាជ

Maurice មិនអាចត្រូវបានគេងាកចេញពីគោលបំណងរបស់គាត់ឡើយ ។ ដូច គ្នានេះផងដែរ Cyriacus ដែលជាអ្នកស្នងតំណែងរបស់គាត់ មិនដែលអនុញ្ញាត ឱ្យខ្លួនគាត់មានជ័យជំនះលើបញ្ហានេះទេ ។

(យុត្តាធិការរបស់ទីក្រុងរ៉ូមត្រូវបានពង្រឹងតាមរយៈទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នក ឈ្លានពាន Phocas និង Pepin ហើយបន្ទាប់មកបានបង្កើតឡើងចំពោះការរង របួសនៃព្រះវិហារ 17-18)

17. ការបង្កើតជាយថាហេតុនៃសម្តេចប៉ាប

ទីបំផុត Phocas ដែលបន្ទាប់ពីការសម្លាប់ Maurice បានបន្តគាត់ (ខ្ញុំមិនដឹង ថាហេតុអ្វីបានជាគាត់មានភាពរួសរាយរាក់ទាក់ជាមួយរ៉ូម - ប្រហែលជា ដោយសារតែគាត់ត្រូវបានគ្រងរាជ្យនៅទីនោះដោយគ្មានជម្លោះ) បានផ្តល់ទៅឱ្យ Boniface III អ្វីដែល Gregory មិនដែលស្វែងរកដែលទីក្រុងរ៉ូមគួរតែជាប្រមុ ខ ។ នៃព្រះវិហារទាំងអស់ ។ តាមរបៀបនេះភាពចម្រូងចម្រាសត្រូវបានបញ្ច ប់ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ផលប្រយោជន៍របស់អធិរាជនេះនឹងធ្វើឱ្យរ៉ូម៉ាំង មិនឃើញល្អទេ លើកលែងតែអ្វីដែលបានកើតឡើងនៅពេលនោះ ។ សម្រាប់ ប្រទេសក្រិច និងអាស៊ីទាំងអស់ត្រូវបានកាត់ផ្តាច់បន្តិចក្រោយមកពីការរួមរស់ ជាមួយទីក្រុងរ៉ូម ។ ហ្គោលបានគោរពដល់បិស្សពនៃទីក្រុងរ៉ូមដល់ចំណុចនៃការ ស្តាប់បង្គាប់គាត់រហូតដល់ពេលដែលវាពេញចិត្ត ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពី Pepin កាន់ កាប់នគរ វាត្រូវបានកាត់បន្ថយជាលើកដំបូង ។ដោយសារនៅពេលដែល Zacharias ដែលជាបុព្វជិតរ៉ូម៉ាំងបានជួយគាត់ក្នុងភាពមិនច្បាស់លាស់ និង ចោរកម្មរបស់គាត់ ដើម្បីឱ្យគាត់បណ្តេញស្តេចស្របច្បាប់ គាត់អាចដណ្តើមយក

ព្រះរាជាណាចក្រជាការបន្ត សម្តេចប៉ាបបានទទួលជារង្វាន់របស់គាត់ដែលរ៉ូម៉ាំង
ឃើញយុត្តាធិការរបស់ពួកជំនុំនៃហ្គោល ។ ដូចចោរធ្លាប់ស្គាល់គ្នាក្នុងការបែង
ចែកទ្រព្យសម្បត្តិរួម ដូច្នេះសុភាពបុរសល្អទាំងនេះបានរៀបចំរវាងខ្លួនពួកគេថា
Pepin គួរតែត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យមានការគ្រប់គ្រងលើផែនដីនិងស៊ីវិលបន្ទាប់ពី
ស្តេចពិតត្រូវបានដកហូតខណៈពេលដែល Zacharias គួរតែក្លាយជាប្រធាននៃបី
ស្យពទាំងអស់និងកាន់ខាងវិញ្ញាណ ។ អំណាច ។ ទោះបីជាអំណាចនេះនៅ
ខ្សោយដំបូង (ជាធម្មតាកើតឡើងជាមួយនឹងការបង្កើតថ្មី) វាត្រូវបានពង្រឹងជា
បន្តបន្ទាប់ដោយអាជ្ញាធររបស់ Charlemagne សម្រាប់ហេតុផលស្មើរតែដូចគ្នា:
គាត់ក៏ត្រូវបានគេមើលឃើញថាជាបុព្វជិតរ៉ូម៉ាំងដោយសារតែគាត់បានឡើងឋានៈ
អធិរាជដោយការខិតខំរបស់សម្តេចប៉ាប ។ ឥឡូវនេះ ទោះបីជាវាទំនងជាថាព្រះ
វិហារបានធ្លាក់ចុះនៅគ្រប់ទីកន្លែងក៏ដោយ វាច្បាស់ណាស់ថានៅក្នុងហ្គោល និង
ប្រទេសអាឡឺម៉ង់ ទម្រង់ចាស់របស់ព្រះវិហារនៅពេលនោះត្រូវបានលុបចោលទាំង
ស្រុង ។ នៅក្នុងបណ្ណសារនៃតុលាការក្រុងប៉ារីស នៅតែមានកំណត់ចំណាំខ្លីៗ
អំពីពេលវេលាទាំងនោះ ដែលនៅពេលដែលពួកគេដោះស្រាយបញ្ហាព្រះវិហារ
និយាយអំពីការរៀបចំទាំង Pepin និង Charlemagne ជាមួយបុព្វជិតរ៉ូម៉ាំង ។
ពីនេះគេអាចសន្និដ្ឋានថានៅពេលនោះមានការផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងការរៀបចំពីមុន ។

18. ការពុកផុយនៃព្រះវិហាររហូតដល់សម័យលោក Bernard នៃ Clarirvaux

ចាប់តាំងពីពេលនោះមក នៅពេលដែលអ្វីៗកាន់តែអាក្រក់ទៅៗជារៀងរាល់ថ្ងៃ
អំពើហឹង្សារបស់ជនជាតិរ៉ូមត្រូវបានពង្រឹង និងកើនឡើងជាបន្តបន្ទាប់ ។ នេះ
មួយផ្នែកមកពីភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់សង្ឃរាជ ដែលមួយផ្នែកទៅលើភាពខ្ជិលច្រអូស

របស់ពួកគេ ។ ត្បិតនៅពេលដែលបីស្សពម្នាក់កំពុងយកអ្វីៗទាំងអស់មកលើខ្លួនគាត់ ហើយកាន់តែប្រញាប់ប្រញាល់ជំរុញខ្លួនគាត់ប្រឆាំងនឹងច្បាប់ និងត្រឹមត្រូវនោះអ្នកផ្សេងទៀតមិនបានព្យាយាមទប់មហិច្ឆិតារបស់គាត់ដោយខ្នះខ្នែងដូចដែលពួកគេគួរមាននោះទេ ។ ហើយទោះបីជាពួកគេមិនខ្វះភាពក្លាហានក៏ដោយ ក៏ពួកគេខ្វះចំណេះដឹងពិតប្រាកដ ដូច្នេះហើយពួកគេពិតជាមិនស័ក្តិសមក្នុងការព្យាយាមកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យនោះទេ ។ ស្របតាមនោះ យើងឃើញពីចរិត និងវិសាលភាពដ៏គួរឲ្យអួតអាងនៃការប្រមាថរបស់ទីក្រុងរ៉ូមអំពីអ្វីៗទាំងអស់ដែលពិសិដ្ឋ និងការរំលាយលំដាប់សាសនាចក្រទាំងមូលនៅសម័យលោក Bernard ។ គាត់បានតួញតែ្ពរថា នៅទីនោះមានមហិច្ឆតា លោភលន់ លោភលន់ ស៊ីម៉ូនី អ្នកលះបង់ អ្នករក្សាស្រីស្ម័ បុព្វបុរស និងសត្វចម្លែកទាំងអស់នោះ ដើម្បីទទួលបាន ឬរក្សាកិត្តិយសព្រះវិហារដោយសិទ្ធិអំណាចសាវក ។ ហើយការក្លែងបន្លំ ការបោកប្រាស់ និងអំពើហឹង្សានោះបានយកឈ្នះ ។ ទ្រង់បានប្រកាសអំពីវិធីសាស្ត្រនៃការវិនិច្ឆ័យដែលនៅពេលនោះត្រូវបានប្រើដោយគួរស្អប់ខ្ពើម និងមិនមើលទៅចំពោះសាសនាចក្រ និងតុលាការដូចគ្នា ។ គាត់ស្រែកថាព្រះវិហារពោរពេញដោយមនុស្សមានមហិច្ឆតា ហើយថាគ្មាននរណាម្នាក់ដែលញញើតក្នុងការប្រព្រឹត្តឧក្រិដ្ឋកម្មជាងចោរនៅក្នុងរូងភ្នំ នៅពេលដែលពួកគេបែងចែកគ្នាពីចោរដែលលួចពីអ្នកធ្វើដំណើរនោះទេ ។ គាត់និយាយថា "តិចតួច" គាត់និយាយថា "យកចិត្តទុកដាក់ចំពោះមាត់របស់អ្នកច្បាប់ ។ ទាំងអស់ដល់ដៃរបស់គាត់ ។ ហើយមិនមែនដោយគ្មានហេតុផលទេ! សម្រាប់ដៃទាំងនោះធ្វើអាជីវកម្មទាំងអស់របស់សម្តេចប៉ាប ។ តើនេះជារឿងអ្វីដែលអ្នកដែលនិយាយទៅកាន់អ្នករាល់គ្នាថា "ធ្វើបានល្អ ធ្វើបានល្អ" ត្រូវបានគេទិញពីការលួចរបស់ពួកជំនុំ? ជីវិតអ្នកក្រ

ត្រូវសាបព្រោះនៅតាមផ្លូវអ្នកមាន; ពន្ធឺពណ៌ប្រាក់នៅក្នុងភក់; បុរសប្រញាប់ទៅវាពីគ្រប់ទិសទី មិនមែនអ្នកក្រជាងនោះទេ ប៉ុន្តែអ្នកខ្លាំងជាងយកវាចេញ ឬប្រហែលជាអ្នកដែលរត់លឿនជាង ។ ប៉ុន្តែសីលធម៌នេះ—ឬផ្ទុយទៅវិញ មរណភាពនេះមិនមែនមកពីអ្នកទេ ។ តើវាអាចនឹងបញ្ចប់នៅក្នុងអ្នកទេ! ក្នុងចំណោមរឿងទាំងនេះ អ្នកបំពេញភារកិច្ចគ្រួគង្វាលរបស់អ្នក ហ៊ុំព័ទ្ធដោយអារេដ៏ផ្ទៃថ្ពា ប្រសិនបើខ្ញុំហ៊ាននិយាយ ទាំងនេះគឺជាវាលស្មៅរបស់អារក្សជាជាងចៀម ។ ជាការពិតណាស់ ពេត្រុសបានអនុវត្តការនេះ លេងនៅហ្នឹង! តុលាការរបស់អ្នកមានទម្លាប់ទទួលទំនិញជាជាងធ្វើឱ្យបុរសល្អ ។ មនុស្សអាក្រក់មិនចំណេញនៅទីនោះទេ ។ ប៉ុន្តែមនុស្សល្អបរាជ័យនៅទីនោះ ។ ឥឡូវនេះ គ្មានមនុស្សដែលគោរពព្រះណាអាចអានបានដោយគ្មានការរំលោភបំពាននៃការអំពាវនាវដែលគាត់សំដៅទៅលើភាពភ័យរន្ធត់យ៉ាងខ្លាំងនោះទេ ។ ខ្ញុំបានជ្រើសរើសនិយាយអំពីករណីមួយចំនួននេះពីមនុស្សជាច្រើន ដោយមួយផ្នែកដែលអ្នកអានរបស់ខ្ញុំអាចឃើញពីរបៀបដែលព្រះវិហារបានខ្ជះខ្ជាយយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ហើយមួយផ្នែកថាពួកគេក៏អាចទទួលស្គាល់នូវទុក្ខសោកដ៏ធំធេង និងទុក្ខសោកចំពោះព្រះទាំងអស់ដែលត្រូវបានបំផ្លាញដោយគ្រោះមហន្តរាយនេះ ។

(ក្រោយមក Papal អះអាងផ្ទុយនឹងគោលការណ៍របស់ Gregory I និង Bernard, 19-22)

19. សម្តេចប៉ាបសម័យបច្ចុប្បន្នក្នុងការទាមទារអំណាច

ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ទោះបីសព្វថ្ងៃនេះ យើងផ្តល់អំណាចដល់បុព្វបុរសរ៉ូម៉ាំងដែលមានភាពលេចធ្លោ និងទូលំទូលាយនៃយុត្តាធិការ ដែលនៅក្នុងសម័យកណ្តាល

(សម័យរបស់ឡេអូ និងហ្គ្រេហ្គោរី) ឃើញមាន តើនេះជាអ្វីចំពោះសម្តេចប៉ាប សព្វថ្ងៃនេះ? ខ្ញុំមិនទាន់និយាយអំពីអំណាចនៅលើផែនដី ឬអំណាចស៊ីវិលនៅឡើយទេ ដែលយើងនឹងមើលទៅមុខនៅពេលក្រោយ។ ប៉ុន្តែ តើរដ្ឋាភិបាលខាងវិញ្ញាណដែលពួកគេអួតអាង មានស្រដៀងគ្នាយ៉ាងណាចំពោះស្ថានភាពនៃសម័យនេះ?

សម្រាប់ពួកគេកំណត់សម្តេចប៉ាបថាជាប្រមុខកំពូលនៃក្រុមជំនុំនៅលើផែនដី និងជាសង្ឃរាជសកលលោក។ ប៉ុន្តែ សម្តេចសង្ឃខ្លួនឯង នៅពេលដែលពួកគេនិយាយអំពីសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេ ភាពក្រអឺតក្រទមដ៏ធំ ប្រកាសថា អំណាចបញ្ជាស្ថិតនៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេ ខណៈពេលដែលអ្នកដ៏ទៃ រក្សាភាពចាំបាច់ក្នុងការគោរពប្រតិបត្តិ។ ថារាល់ការប្រកាសរបស់ពួកគេនឹងត្រូវទទួល ដូចជាត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយសំឡេងរបស់ពេត្រុស។ ប្រជុំថ្នាក់ខេត្ត ព្រោះពួកគេមិនមានវត្តមានសម្តេចប៉ាប គ្មានកម្លាំង។ ថាពួកគេខ្លួនឯងមានអំណាចដើម្បីតែងតាំងបព្វជិតសម្រាប់សាសនាចក្រណាមួយ។ ហើយកោះហៅពួកគេទៅមើលអ្នកដែលបានតែងតាំងនៅកន្លែងផ្សេង។ មានរឿងរាប់មិនអស់នៃប្រភេទនេះនៅក្នុង Farrago របស់ Gratian ដែលខ្ញុំមិនបានរាប់ឡើងវិញទេ ក្រែងខ្ញុំធុញទ្រាន់នឹងអ្នកអានរបស់ខ្ញុំ។ ប៉ុន្តែពួកគេចាត់ទុកថា៖ យុត្តាធិការកំពូលនៃគ្រប់ករណីទាំងអស់នៅក្នុងកម្មសិទ្ធិរបស់បុព្វជិតរ៉ូម៉ាំងតែម្នាក់ឯង មិនថាក្នុងការវិនិច្ឆ័យ និងកំណត់គោលលទ្ធិ ឬក្នុងការដាក់ច្បាប់ ឬក្នុងការបង្កើតវិន័យ ឬក្នុងការវិនិច្ឆ័យក្តី។ វាក៏នឹងមានរយៈពេលយូរ និងហួសហេតុផងដែរក្នុងការរាប់ឡើងវិញនូវឯកសិទ្ធិដែលពួកគេទទួលលើខ្លួនពួកគេនៅក្នុងអ្វីដែលពួកគេហៅថា "ការកក់ទុក"។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលមិនអាចទ្រាំទ្របានបំផុត គឺពួកគេទុកគ្មានយុត្តាធិការនៅលើ

ផែនដី ដើម្បីគ្រប់គ្រង ឬទប់តណ្ហារបស់ពួកគេ ប្រសិនបើពួកគេបំពានអំណាច គ្មានព្រំដែនបែបនេះ។ ដោយ សារ តែ សាសនាចក្រ រ៉ូម៉ាំង សំខាន់ ពួក គេ និយាយ ថា គ្មាន នរណា ម្នាក់ មាន សិទ្ធិ ក្នុង ការ ពិនិត្យ មើល ការ វិនិច្ឆ័យ នេះ ទេ។ ដូចគ្នាដែរ៖ ក្នុងនាមជាអ្នកកាត់ក្តី វានឹងមិនត្រូវ បានវិនិច្ឆ័យដោយអធិរាជ ឬដោយស្តេច ឬដោយបព្វជិតទាំងអស់ ឬដោយ ប្រជាជនឡើយ។ នេះជាកម្រិតខ្ពស់នៃភាពរឹងប៉ឹងសម្រាប់មនុស្សតែម្នាក់ក្នុងការ តាំងខ្លួនជាអ្នកកាត់ក្តីទាំងអស់ ហើយទ្រាំទ្រនឹងការវិនិច្ឆ័យរបស់អ្នកណាក៏ដោ យ។ ប៉ុន្តែ ចុះយ៉ាងណាបើគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតលើរាស្ត្ររបស់ព្រះ? បើគាត់ ខ្ជាត់ខ្ជាយ ហើយបំផ្លាញរាជាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទ? បើគាត់ធ្វើឲ្យក្រុមជំនុំ ទាំងមូលច្របូកច្របល់? បើគាត់បង្វែរការិយាល័យគ្រូគង្វាលទៅជាចោរប្លន់? ទេ ទោះបីគាត់អាក្រក់ទាំងស្រុងក៏ដោយ គាត់បដិសេធថា គាត់មិនត្រូវធ្វើ គណនេយ្យទេ។ សម្រាប់ទាំងនេះគឺជាពាក្យរបស់សម្តេចប៉ាបថា៖ «ព្រះសព្វ ព្រះទ័យឲ្យករណីរបស់បុរសដទៃត្រូវបានដោះស្រាយដោយបុរស ប៉ុន្តែគាត់គ្មាន សំណួរអ្វីដែលលោកបានទុកឲ្យបីស្សពនៃរឿងនេះមើលឃើញតាមការវិនិច្ឆ័យរបស់ គាត់»។ ដូចគ្នាដែរ៖ «ការប្រព្រឹត្តរបស់មនុស្សត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយយើង ប៉ុន្តែជារបស់យើងដោយព្រះតែមួយគត់។

20. ការក្លែងបន្លំគាំទ្រការទាមទារហួសហេតុ

ក្រឹត្យក្រមនៃប្រភេទនេះអាចមានទម្ងន់កាន់តែច្រើន ដែលពួកគេបានជំនួស ឈ្មោះរបស់សម្តេចសង្ឃបុរាណដោយក្លែងបន្លំ ដូចជាប្រសិនបើអ្វីៗត្រូវបាន បង្កើតឡើងតាំងពីដើមដំបូងមកម្ល៉េះ។ ខណៈពេលដែលវាប្រាកដថាអ្វីដែល ច្រើនទៀតត្រូវបានសន្មតថាជាបុព្វជិតរ៉ូម៉ាំងជាងយើងបានរាយការណ៍ថាត្រូវបាន

ផ្តល់ឱ្យគាត់ដោយក្រុមប្រឹក្សាបុរាណនោះគឺជាការបង្កើតថ្មីនិងថ្មីបំផុត ។ ម៉្យាងទៀត ភាពមិនឆ្គាំឆ្គងបានឈានដល់ចំណុចដែលពួកគេបានដាក់ចេញនូវលិខិតមួយក្រោមឈ្មោះរបស់ Anastasius ដែលជាអយ្យកោនៃ Constantinople ដែលគាត់បញ្ជាក់ថាជារឿងដែលត្រូវបានហាមឃាត់ដោយច្បាប់បុរាណ ថាគ្មានអ្វីត្រូវធ្វើ សូម្បីតែនៅក្នុងខេត្តឆ្ងាយៗដែលមិនមាន ។ ពីមុនត្រូវបានគេសំដៅទៅរ៉ូម៉ាំងមើល ។ ក្រៅពីការពិតដែលថានេះគឺគ្មានមូលដ្ឋានទាំងស្រុង តើបុរសណានឹងជឿថាសត្រូវ និងគូប្រជែងខាងកិត្តិយស និងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរបានថ្លែងការសរសើរដល់ជនជាតិរ៉ូម៉ាំងបែបនេះ? ប៉ុន្តែវាជាការសមរម្យដែលមេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្តទាំងនេះត្រូវបាននាំយកទៅចំណុចនៃភាពឆ្កួត និងពិការភ្នែក ដូច្នេះសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ដែលមានគំនិតល្អដែលនឹងគ្រាន់តែបើកភ្នែករបស់ពួកគេនូវអំពើអាក្រក់របស់បុរសទាំងនេះគួរតែជាក់ស្តែង ។ ប៉ុន្តែសំបុត្ររិះគន់ដែលប្រមូលបានដោយ Gregory IX ក៏ដូចជា Clementines និង Extravagantes របស់ Martin នៅតែបើកចំហ និងផ្ទុះឡើងនៅគ្រប់ទីកន្លែងនូវកំហឹង និងការឃោរឃៅដែលមិនមានការអត់ធ្មត់ដូចស្តេចព្រៃ ។ ប៉ុន្តែទាំងនេះគឺជាអក្ខរាវិរុទ្ធដែលពួករ៉ូម៉ាំងប្រាថ្នាចង់បានសម្តេចប៉ាប! ហេតុនេះបានកើតឡើងពាក្យល្បីល្បាញ; ដែលសព្វថ្ងៃនេះអនុវត្តកម្លាំងនៃ oracles គ្រប់ទីកន្លែងនៅក្នុង papacy: ថាសម្តេចប៉ាបមិនអាចមានកំហុសថាសម្តេចប៉ាបគឺនៅពីលើក្រុមប្រឹក្សាថាសម្តេចប៉ាបជាសង្ឃរាជសកលនៃព្រះវិហារទាំងអស់និងជាប្រមុខកំពូលនៃសាសនាចក្រនៅលើផែនដី ។ ខ្ញុំសូមនិយាយមុននឹងនិយាយអំពីភាពលង់ខ្លៅរបស់ពួកគេជាច្រើនទៀត ដែលពួកកាណុងឆោតល្ងង់និយាយលេងក្នុង

សាលារបស់ពួកគេ និងដែលអ្នកទ្រឹស្តីរ៉ូម៉ាំងនិយមលើកសរសើររូបព្រះរបស់ពួកគេ មិនត្រឹមតែសរសើរប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងទះដៃផងដែរ ។

21. Gregory បានថ្កោលទោសអ្វីដែលសម្តេចប៉ាបបញ្ជាក់ឥឡូវនេះ

ខ្ញុំនឹងមិនដោះស្រាយជាមួយគេដោយតឹងរ៉ឹងបំផុត ដូចខ្ញុំអាចធ្វើបានឡើយ ។ ប្រឆាំងនឹងការប្រមាថដ៏ធំនេះ នរណាម្នាក់នឹងដកស្រង់សេចក្តីថ្លែងការណ៍ដែលប្រើដោយ Cyprian នៅចំពោះមុខពួកបិស្សពដែលគាត់ធ្វើជាអធិបតីនៃក្រុមប្រឹក្សា ៖ «គ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកយើងនិយាយថាគាត់ជាបិស្សពរបស់បិស្សព ឬដោយអំពើឃោរឃៅបង្ខំសហសេវិករបស់គាត់ឱ្យស្តាប់បង្គាប់គាត់ទេ» ។ គាត់នឹងលើកឡើងជាការជំទាស់ចំពោះអ្វីដែលត្រូវបានសម្រេចនៅពេលក្រោយបន្តិចនៅ Carthage: "កុំឱ្យអ្នកណាត្រូវបានគេហៅថាព្រះអង្គម្ចាស់នៃបូជាចារ្យឬសង្ឃរាជទីមួយ" ។ គាត់នឹងប្រមូលផ្តុំពីឧប្បត្តិហេតុប្រវត្តិសាស្ត្រទាំងនេះ សក្តីកម្មជាច្រើន ពី synods កាណុងជាច្រើន ពីស្បៃវែកាំនិតជាច្រើនពីបុរាណ ដែលនឹងដាក់បុព្វជិតរ៉ូម៉ាំងជំនួសពួកគេ! ប៉ុន្តែខ្ញុំឆ្លងកាត់របស់ទាំងនេះ ដើម្បីកុំឲ្យខ្ញុំហាក់ដូចជាចុចវាខ្លាំងពេក ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ សូមឲ្យម្ចាស់រ៉ូម៉ាំងដ៏ឆ្នើមទាំងនេះ ឃើញឆ្លើយមកខ្ញុំជាមួយនឹងភាពអៀនខ្មាស ដែលពួកគេហ៊ានការពារចំណងជើងថា "សង្ឃរាជសកល" ដែលតាមពួកគេឃើញ ជារឿយៗត្រូវបាន ប្លេហ្គោរី ធ្វើឱ្យខូចចិត្ត ។ ប្រសិនបើទីបន្ទាល់របស់ប្លេហ្គោរីគួរតែឈ្នះ ដោយការធ្វើឱ្យបុព្វបុរសរបស់ពួកគេមានលក្ខណៈជាសកល នោះពួកគេប្រកាសថាគាត់ជាមេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្ត ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះឈ្មោះ "ក្បាល" ត្រូវបានគេប្រើទៀតហើយ ។ ប្លេហ្គោរីនៅកន្លែងផ្សេងទៀតនិយាយរឿងនេះថា ៖ «ពេត្រុសគឺជាសមាជិកដ៏សំខាន់នៅក្នុងរូបកាយ ។ យ៉ូហាន អាន់ឌ្រូ និងយ៉ា

កុប ជាប្រធានក្រុមមនុស្សជាក់លាក់ ។ ប៉ុន្តែសមាជិកទាំងអស់នៃក្រុមជំនុំស្ថិត នៅក្រោមក្បាលតែមួយ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកបរិសុទ្ធនៅចំពោះមុខក្រិត្យវិ ន័យ ពួកបរិសុទ្ធនៅក្រោមក្រិត្យវិន័យ ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងព្រះគុណ ទាំងអស់ ដែលធ្វើអោយរូបកាយរបស់ព្រះអម្ចាស់បានល្អឥតខ្ចោះ ត្រូវបានបង្កើតឡើងជា សមាជិករបស់វា ។ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់ប្រាថ្នាឱ្យខ្លួនឯងត្រូវបានគេហៅថា "សកល" ទេ ។ ការពិតដែលថាបុព្វជិតអះអាងដោយខ្លួនឯងនូវអំណាចដើម្បី បញ្ជាគឺតិចតួចជាមួយនឹងអ្វីដែលប្រ្គេហ្គោរីនិយាយនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ។
សម្រាប់ពេលដែលលោក Eulogius សង្ឃរាជនៃ Alexandria បាននិយាយថា គាត់ត្រូវបាន "បញ្ជាដោយគាត់" Gregory បានឆ្លើយតបនៅក្នុងវិធីនេះ: "យក ចេញ ខ្ញុំសូមអង្វរអ្នក ពាក្យនេះ "បញ្ជា" ពីសរនាការរបស់ខ្ញុំ ។ ព្រោះខ្ញុំដឹងថា ខ្ញុំជានរណា ហើយអ្នកជានរណា ។ តាមកម្រិតអ្នកគឺជាបងប្អូនរបស់ខ្ញុំ ។ នៅ ក្នុងចរិតសីលធម៌ឪពុករបស់ខ្ញុំ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំមិនបានបញ្ជាទេ ប៉ុន្តែបានយកចិត្ត ទុកដាក់ដើម្បីបង្ហាញថាអ្វីដែលហាក់ដូចជាមានប្រយោជន៍» ។ ដូច្នេះក្នុងការ ពង្រីកយុត្តាធិការរបស់គាត់ដោយគ្មានដែនកំណត់ សង្ឃរាជនៃទីក្រុងរ៉ូមបានធ្វើ ឱ្យមានរបួសយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ និងគួរឱ្យភ័យខ្លាចមិនត្រឹមតែចំពោះបិស្សពផ្សេងទៀត ប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងចំពោះព្រះវិហារជាច្រើនផងដែរ ។ ដោយរបៀបនេះគាត់ បានកាប់ និងកាប់ពួកគេ ដើម្បីឲ្យគាត់បានឃើញពីការខូចខាតរបស់ពួកគេ ។ ព្រះអង្គលើកលែងទោសទាំងអស់ ហើយប្រាថ្នានឹងគ្រប់គ្រងដោយទុច្ចរិតបែបនេះ ដែលខ្លួនចាត់ទុកថាខ្លួនជាច្បាប់ កិរិយាប្រព្រឹត្តយ៉ាងនេះ ប្រាកដជាមិនសាប សូន្យ ហើយជារបស់បរទេសចំពោះសតិប្បដ្ឋានដែលមិនអាចកើតឡើងបានឡើ

យ ។ ត្បិតវាគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើមយ៉ាងខ្លាំងមិនត្រឹមតែចំពោះការគោរពបូជាប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ជាមនុស្សជាតិដែរ ។

22. អំពើពុករលួយនៃសម្តេចប៉ាបបច្ចុប្បន្ន

ប៉ុន្តែ ដើម្បីឱ្យខ្ញុំមិនត្រូវបានបង្ខំឱ្យបន្ត និងពិនិត្យមើលចំណុចនីមួយៗ នោះខ្ញុំសូមអំពាវនាវម្តងទៀតដល់អ្នកដែលសព្វថ្ងៃនេះប្រាថ្នាចង់ឱ្យគេគិតថាជាបុព្វបុរសរបស់រ៉ូម៉ាំងដ៏ល្អបំផុត និងស្មោះត្រង់បំផុត ថាតើពួកគេមិនខ្មាស់ក្នុងការការពារស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ននៃសម្តេចប៉ាប ។ ត្បិតវាច្បាស់ណាស់ថាពុករលួយជាងមួយរយដងនៅសម័យហ្គ្រេហ្គោរី និងបឺណាដ ទោះបីជាវាមិនពេញចិត្តពួកបរិសុទ្ធទាំងនោះយ៉ាងខ្លាំងក៏ដោយ ។ Gregory ត្អូញត្អែរម្តងហើយម្តងទៀតថាគាត់ត្រូវបានរំខានខ្លាំងពេកដោយការកាន់កាប់របស់ជនបរទេស ។ ថានៅក្រោមការក្លែងបន្លំនៃការិយាល័យរបស់ប៊ីស្សពគាត់ត្រូវបានទាញត្រឡប់មកវិញនៅក្នុងពិភពលោក ថានៅទីនោះគាត់ជាទាសករនៃការយកចិត្តទុកដាក់លើផែនដីដ៏ធំជាងអ្វីដែលគាត់ធ្លាប់នឹកចាំថាគាត់បម្រើជាឧបាសក ។ ថាគាត់ត្រូវបានសង្កត់ដោយការរវល់នៃកិច្ចការខាងលោកិយ, ដូច្នេះគំនិតរបស់គាត់មិនអាចងើបឡើងទៅលើវត្ថុស្ថានសួគ៌ទាំងអស់ ថាគាត់ត្រូវបានបោកបក់ដោយរលកនៃហេតុផលជាច្រើន និងរងទុក្ខដោយព្យុះនៃជីវិតដ៏លំបាក ដូច្នេះគាត់អាចនិយាយបានត្រឹមត្រូវថា "ខ្ញុំបានចូលទៅក្នុងជម្រៅសមុទ្រហើយ" ។ ជាការពិតដែលថា ក្នុងចំណោមមុខរបរខាងលោកិយទាំងនោះ គាត់នៅតែអាចបង្រៀនមនុស្សតាមរយៈធម្មទាន ទូន្មានជាឯកជន និងកែតម្រូវអ្នកដែលត្រូវការវា គ្រប់គ្រងព្រះវិហារ ផ្តល់ដំបូន្មានដល់សហការីរបស់គាត់ និងដាស់តឿនពួកគេឱ្យបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេ ។ លើស ពី នេះ ទៀតនៅតែមានពេលវេលាសម្រាប់ការសរសេរមួយចំនួន ប៉ុន្តែ

គាត់សោកស្តាយចំពោះមហន្តរាយរបស់គាត់ គាត់ត្រូវបានលង់ទឹកក្នុងជម្រៅនៃសមុទ្រ ។ ប្រសិនបើការគ្រប់គ្រងនៅសម័យនោះជា "សមុទ្រ" តើត្រូវនិយាយអំពីសម្តេចប៉ាបបច្ចុប្បន្នយ៉ាងដូចម្តេច? តើមានភាពដូចគ្នាយ៉ាងណារវាងពួកគេ? នៅទីនេះគ្មានការអធិប្បាយ គ្មានការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះវិន័យ គ្មានការខ្នះខ្នែងចំពោះក្រុមជំនុំ ដូច្នេះសកម្មភាពខាងវិញ្ញាណ - និយាយឱ្យខ្លី គ្មានអ្វីក្រៅពីពិភពលោកទេ ។ ប៉ុន្តែថ្នាំងថ្មនេះត្រូវបានគេសរសើរថាមិនអាចរកឃើញអ្វីដែលល្អជាងនេះបានបញ្ជាទិញហើយបោះចោល ។ តើការតុបតែងអ្វីខ្លះដែលលោក Bernard បញ្ចេញ តើគាត់ស្រែកថ្ងូរអ្វីខ្លះ នៅពេលដែលគាត់សម្លឹងមើលអំពើអាក្រក់របស់គាត់? ចុះបើគាត់អាចមើលឃើញដៃកនេះ ហើយបើបែបនេះអាចអាក្រក់ជាងអាយុដៃករបស់យើង? តើនេះជាអំពើទុច្ចរិតអ្វី មិនត្រឹមតែរឹងរូសដើម្បីមើលថាជាពិសិដ្ឋ និងជាព្រះអ្វីដែលពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់បានបដិសេធជាឯកច្ឆ័ន្ទប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងប្រើទីបន្ទាល់របស់ពួកគេខុសដើម្បីការពារសម្តេចប៉ាប ដែលច្បាស់ណាស់ថាពួកគេមិនស្គាល់ទាំងស្រុង? ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថានៅសម័យលោក Bernard អំពើពុករលួយនៃអ្វីៗទាំងអស់គឺអស្ចារ្យណាស់ ដែលវាមិនខុសពីយើងច្រើននោះទេ ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលស្វែងរកលេសណាមួយពីសម័យកណ្តាលនោះ (របស់ Leo និង Gregory និងផ្សេងទៀត) ខ្វះការអាម៉ាស់ទាំងអស់ ។ ត្បិតពួកគេកំពុងធ្វើដូចអ្នកណាក៏ដោយដើម្បីបង្កើតរាជាធិបតេយ្យនៃសេសារ ដែលចង់សរសើរដល់ស្ថានភាពបុរាណនៃសាធារណរដ្ឋរ៉ូម៉ាំង ។ ពោលគឺពួកគេនឹងខ្ចីការសរសើរនៃសេរីភាពដើម្បីលម្អភាពផ្តាច់ការរបស់ពួកគេ ។

(ការចាត់ចែងនៃសម្តេចប៉ាបក្រោយ ២៣-៣0)

23. តើនៅក្នុងទីក្រុងរ៉ូមមានព្រះវិហារ ឬបឺស្សពទេ?

ទីបំផុត ទោះបីជាអ្វីៗទាំងនេះត្រូវបានទទួលស្គាល់ក៏ដោយ ក៏ជម្លោះថ្មីមួយកើតឡើងជាមួយពួកគេ នៅពេលដែលយើងនិយាយថាមិនមានព្រះវិហារនៅទីក្រុងរ៉ូមដែលអត្ថប្រយោជន៍នៃប្រភេទនេះអាចរស់នៅបាន ។ នៅពេលដែលយើងបដិសេធថាមានសង្ឃរាជណាមួយនៅទីនោះ ដើម្បីទ្រទ្រង់ឋានៈឯកសិទ្ធិទាំងនេះ ។ ឧបមាថារឿងទាំងអស់នេះជាការពិត (ដែលយើងបានបញ្ចុះបញ្ចូលរួចមកហើយថាមិនពិត)៖ ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពេត្រុសត្រូវបានតែងតាំងជាប្រមុខនៃក្រុមជំនុំទាំងមូល ។ ថាគាត់ដាក់ក្នុងរ៉ូម ឃើញកិត្តិយសដែលប្រគល់មកគាត់ ។ ថាវាត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្មដោយអាជ្ញាធរនៃព្រះវិហារបុរាណ និងបញ្ជាក់ដោយការប្រើប្រាស់យូរ ។ ថាអំណាចកំពូលតែងតែត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដល់បុព្វជិតរ៉ូម៉ាំងដោយឯកច្ឆន្ទដោយមនុស្សទាំងអស់ ។ ថាគាត់ជាអ្នកវិនិច្ឆ័យគ្រប់ករណីទាំងអស់ និងរបស់មនុស្សទាំងអស់ ។ ហើយថាគាត់មិនត្រូវកាត់ទោសមនុស្សឡើយ ។ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេមានកាន់តែច្រើនប្រសិនបើពួកគេនឹង ។ ខ្ញុំឆ្លើយតបតែពាក្យមួយថា ៖ គ្មានអ្វីទាំងនេះមានតម្លៃទេ លុះត្រាតែមានព្រះវិហារ និងសង្ឃរាជនៅទីក្រុងរ៉ូម ។ នេះជាការដែលពួកគេត្រូវតែទទួលស្គាល់ខ្ញុំ អ្វីដែលមិនមែនជាក្រុមជំនុំមិនអាចជាមាតានៃក្រុមជំនុំ អ្នកដែលមិនមែនជាបឺស្សពមិនអាចធ្វើជាសម្តេចសង្ឃបានឡើយ ។ តើពួកគេចង់ឃើញសាវ័កនៅរ៉ូមទេ? សូមឲ្យពួកគេបង្ហាញខ្ញុំនូវអ្នកក្បត់សាសនាពិត និងមានច្បាប់ ។ តើពួកគេប្រាថ្នាចង់បានសម្តេចសង្ឃទេ? អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេបង្ហាញខ្ញុំនូវបឺស្សព ។ ចុះយ៉ាងណាវិញ? តើពួកគេនឹងបង្ហាញយើងនូវភាពដូចក្រុមជំនុំនៅកន្លែងណា? ពួកគេហៅវាថាមួយពិតប្រាកដ ហើយវាម្តងហើយម្តងទៀតនៅលើ

បបូរមាត់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ព្រះវិហារមួយត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយសញ្ញាច្បាស់លាស់របស់វាផ្ទាល់ ។ ហើយ "សម្តេចសង្ឃ" គឺជាឈ្មោះការិយាល័យ ។ នៅទីនេះ ខ្ញុំមិននិយាយអំពីប្រជាជនទេ គឺនិយាយអំពីរដ្ឋាភិបាលខ្លួនឯង ដែលគួរតែភ្លឺនៅក្នុងព្រះវិហារជារៀងរហូត ។ តើនៅកន្លែងណាក្នុងព្រះវិហាររបស់ពួកគេមានកិច្ចបម្រើដូចជាស្ថាប័នរបស់ព្រះគ្រីស្ទ? សូមឲ្យយើងចងចាំនូវអ្វីដែលបាននិយាយរួចហើយអំពីការិយាល័យរបស់គណៈប្រធាន និងបីស្សព ។ ប្រសិនបើយើងសាកល្បងការិយាល័យរបស់ខាដោយច្បាប់នោះ យើងនឹងទទួលស្គាល់ថា ពួកគេមិនមានអ្វីតិចជាងពួកគេជាប្រធានាធិបតីទេ ។ ខ្ញុំគួរតែចង់ដឹងថាតើអ្វីទៅជាព្រះសង្ឃមានគុណភាពអ្វីខ្លះដែលសម្តេចសង្ឃផ្ទាល់ ។ កិច្ចការទីមួយនៃការិយាល័យរបស់បីស្សពគឺដើម្បីបង្រៀនប្រជាជនពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ទីពីរ និងបន្ទាប់គឺការគ្រប់គ្រងសាក្រាម៉ង់ ។ ទី៣ គឺទូន្មាន និងដាស់តឿនកែតម្រង់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប និងរក្សាមនុស្សឲ្យស្ថិតនៅក្រោមការប្រៀនប្រដៅដ៏បរិសុទ្ធ ។ តើគាត់ធ្វើការិយាល័យអ្វីខ្លះ? តាមពិតទៅ តើគាត់ធ្វើពុតជាធ្វើអ្វី? ដូច្នេះ សូមឲ្យពួកគេនិយាយថា តើពួកគេចង់ឲ្យគាត់ចាត់ទុកបីស្សពតាមរបៀបណាដែលគាត់មិនបាននិយាយក្លែងបន្លំប៉ះផ្នែកណាមួយនៃការិយាល័យនេះដោយម្រាមដៃតូចរបស់គាត់ ។

24. ការក្បត់សាសនា

មិនមែនជាមួយនឹងសង្ឃរាជដូចជានៅជាមួយនឹងស្តេចទេ ។ សម្រាប់ស្តេចមួយអង្គ ទោះជាព្រះអង្គមិនបំពេញកាតព្វកិច្ចជាស្តេចក៏ដោយ ក៏ព្រះអង្គនៅតែរក្សាព្រះកិត្តិនាម និងឋានៈដដែល ។ ប៉ុន្តែក្នុងការវិនិច្ឆ័យបីស្សព យើងគិតដល់ការបង្គាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលគួរតែមាននៅក្នុងក្រុមជំនុំជានិច្ច ។ ទុកអោយពួករ៉ូ

ម៉ាំងនោះស្រាយចំណងនេះអោយខ្ញុំ ។ ខ្ញុំបដិសេធថាសម្តេចសង្ឃរបស់ពួកគេគឺ ជាប្រធាននៃបីស្សព ដោយសារគាត់មិនមែនជាបីស្សព ។ ពួកគេត្រូវតែបញ្ជាក់ ចំណុចចុងក្រោយនេះមិនពិត ប្រសិនបើពួកគេនឹងឈ្នះជាលើកដំបូង ។ ចុះការ ពិតដែលគាត់មិនមានលក្ខណៈជាបីស្សពទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញគ្រប់យ៉ាងនោះ? ប៉ុន្តែឱព្រះអើយ តើខ្ញុំត្រូវចាប់ផ្តើមនៅត្រង់ចំណុចណា? ជាមួយនឹងគោលលទ្ធិឬ សីលធម៌របស់គាត់? នេះខ្ញុំនិយាយ៖ ដោយសារពិភពលោកសព្វថ្ងៃនេះគឺពោរ ពេញដោយលទ្ធិខុសឆ្គង និងអរិជ្ជាច្រើនយ៉ាង ពោពេញទៅដោយអបិយជំនឿជា ច្រើនប្រភេទ បិទភ្នែកដោយកំហុសជាច្រើន លង់ក្នុងការគោរពបូជារូបព្រះដ៏អ ស្ចារ្យបែបនេះ គ្មានអំពើអាក្រក់ទាំងនេះនៅកន្លែងណាដែលមិនហូរចេញពី រ៉ូ ម៉ាំងឃើញ ឬយ៉ាងហោចណាស់ទាញកម្លាំងនៅទីនោះ ។ គ្មានហេតុផលផ្សេង ទៀតដែលថាហេតុអ្វីបានជាបុព្វជិតខឹងសម្បារនឹងភាពឆ្កួតលីលាបែបនេះប្រឆាំង នឹងគោលលទ្ធិនៃដំណឹងល្អដែលរស់ឡើងវិញ ហើយលាតសន្ធឹងគ្រប់សរសៃ ប្រសាទដើម្បីបង្ក្រាបវា ហេតុអ្វីបានជាពួកគេញុះញង់ស្តេច និងចៅហ្វាយនាយ ទាំងអស់ឱ្យប្រៀតប្រៀនវាលើកលែងតែពួកគេឃើញថារាជាណាចក្ររបស់ពួកគេ ទាំងមូលនឹងរលំ ហើយដួលរលំភ្លាមៗនៅពេលដែលដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទរីក សាយភាយ ។ Leo ឃោរឃៅ Clement ត្រូវបានប្រឡាក់ឈាម ប៉ូលមាន ភាពច្របូកច្របល់ ។ ប៉ុន្តែបុរសទាំងនេះត្រូវបានជំរុញឱ្យតតាំងនឹងការពិតមិន ច្រើនដោយធម្មជាតិទេ ព្រោះនេះជាមធ្យោបាយតែមួយគត់ដើម្បីមើលថែអំណាច របស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះ ដោយសារពួកគេមិនអាចមានសុវត្ថិភាពរហូតដល់ពួកគេ បានដាក់ព្រះគ្រីស្ទឲ្យហោះចេញ ពួកគេព្យាយាមក្នុងបុព្វហេតុនេះ ដូចជាពួកគេ កំពុងប្រយុទ្ធដើម្បីអាសនៈ ហេត និងជីវិតរបស់ពួកគេ ។ អីចឹង? កន្លែងដែល

យើងឃើញគ្មានអ្វីក្រៅពីការក្បត់សាសនាដ៏គួរឱ្យរន្ធត់នោះនឹងមិនមានសារៈកបានឃើញទេតើទាំងនេះឬ? គាត់នឹងមិនមែនជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះគ្រិស្តទេ ដែលដោយការបៀតបៀនដំណឹងល្អដោយការប្រឹងប្រែងដោយកំហឹង ប្រកាសដោយបើកចំហថាខ្លួនគាត់ជាមេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្ត តើគាត់នឹង? គាត់នឹងមិនមែនជាអ្នកស្នងតំណែងរបស់ពេត្រុសទេ ដែលខំប្រឹងដោយភ្លើង និងដាវ ដើម្បីកម្ទេចអ្វីៗទាំងអស់ដែលពេត្រុសបានសាងសង់ឡើង តើគាត់នឹងទេ? ទ្រង់នឹងមិនមែនជាប្រមុខនៃក្រុមជំនុំទេ តើនរណាដោយការកាត់ផ្តាច់ និងបំបែកក្រុមជំនុំចេញពីព្រះគ្រីស្ទជាព្រះសិរសាពិតរបស់ទ្រង់ នោះទ្រង់នឹងស្រក់ទឹកភ្នែក។ ពីសម័យបុរាណ រ៉ូមពិតជាម្តាយនៃក្រុមជំនុំទាំងអស់។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីវាចាប់ផ្តើមក្លាយទៅជាការមើលឃើញរបស់មេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្ត វាបានឈប់ក្លាយទៅជាអ្វីដែលវាធ្លាប់ជា។

25. នរគនៃមេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្ត

ចំពោះអ្នកខ្លះ យើងហាក់បីដូចជាអ្នកបង្កាច់បង្ខូច និងនិយាយបង្កាច់បង្ខូច នៅពេលយើងហៅបុព្វជិតរ៉ូម៉ាំងថា "អាទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទ"។ ប៉ុន្តែ អស់អ្នកដែលគិតដូច្នេះ ដឹងច្បាស់ថា ពួកគេកំពុងចោទប្រកាន់ប៉ូលពីភាសាមិនសមរម្យបន្ទាប់ពីយើងនិយាយ ពិតប្រាកដណាស់ ដូច្នេះ ចូរនិយាយចេញពីបបូរមាត់របស់គាត់។ ហើយក្រែងមានអ្នកណាជំទាស់ថាយើងបំភ្លៃពាក្យរបស់ប៉ុល (ដែលអនុវត្តចំពោះអ្នកផ្សេង) ប្រឆាំងនឹងសម្តេចសង្ឃរ៉ូម៉ាំង នោះខ្ញុំនឹងបង្ហាញយ៉ាងខ្លីថា វាមិនអាចយល់បានផ្សេងពីសម្តេចប៉ាបទេ។ ប៉ុលសរសេរថា មេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្តនឹងអង្គុយក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះ [ថែស្សាឡូនិចទី២ ២:៤]។ នៅកន្លែងមួយទៀត វិញ្ញាណដែលពណ៌នាអំពីរូបរបស់គាត់នៅក្នុងមនុស្សរបស់អាន់ទី

យ៉ូក បង្ហាញថារាជាណាចក្ររបស់គាត់នឹងស្ថិតនៅក្នុងការអួតនិងប្រមាថព្រះ [ដានីយ៉ែល. ៧:២៥; វិវរណៈ ៣:១0; ១៣:៥]។ អាស្រ័យហេតុនេះ យើងសន្និដ្ឋានថា នេះគឺជាការឃោរឃៅលើព្រលឹងជាងរូបកាយ ដែលត្រូវបានលើកឡើងប្រឆាំងនឹងនគរខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ទីពីរ ថាការជិះជាន់នេះគឺដូចជាមិនលុបចោលទាំងព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទឬនៃក្រុមជំនុំទេតែជាការប្រើខុសនូវរូបរាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទហើយលាក់ខ្លួននៅក្រោមព្រះនាមនៃក្រុមជំនុំដូចជានៅក្រោមរបាំងមុខ ។ សាសនាខុសឆ្គង និងនិកាយទាំងអស់ដែលមានតាំងពីដើមដំបូងជាកម្មសិទ្ធិរបស់នគរអាទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលដែលប៉ុលបានទាយពីការធ្លាក់ចេញដែលនឹងមកដល់ [ថែស្សាឡូនិចទី២. ២:៣] ដោយការពិពណ៌នានេះ គាត់មានន័យថាកៅអីនៃសេចក្តីស្អប់ខ្ពើមនឹងត្រូវបានលើកឡើងនៅពេលដែលការក្បត់សាសនាសកលបានដណ្តើមយកព្រះវិហារ
ទោះបីជាសមាជិកជាច្រើននៃក្រុមជំនុំដែលខ្ចាត់ខ្ចាយ តស៊ូក្នុងសាមគ្គីភាពពិតនៃសេចក្តីជំនឿក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែ ប៉ុលបន្ថែមថា នៅសម័យរបស់គាត់ អាប្រឆាំងព្រះគ្រិស្តបានចាប់ផ្តើមធ្វើកិច្ចការរបស់គាត់ក្នុងអាថ៌កំបាំងនៃអំពើទុច្ចរិត [ថែស្សាឡូនិចទី២. ២:៧] ដែលបន្ទាប់មកលោកបានបញ្ចប់ដោយបើកចំហ; ដោយហេតុនេះ យើងយល់ថា មហន្តរាយនេះមិនមែនកើតឡើងដោយមនុស្សតែម្នាក់ឬក៏បញ្ចប់ដោយមនុស្សតែម្នាក់ឡើយ ។ ឥឡូវនេះ គាត់បានតាំងមេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្តដោយសញ្ញានេះថា គាត់នឹងដកហូតកិត្តិយសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីយកវាមកលើខ្លួនគាត់ [ថែស្សាឡូនិចទី២ ២:៤] ។ ជាលទ្ធផល យើងគួរតែធ្វើតាមនេះជាសញ្ញាសំខាន់មួយក្នុងការស្វែងរកមេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្ត ជាពិសេសនៅពេលដែលមោទនភាពបែបនេះនាំទៅដល់ការខ្ចាត់ខ្ចាយជាសាធារណៈនៃព្រះវិហារ ។

ហេតុដូច្នេះហើយ វាច្បាស់ណាស់ថា បុព្វជិតរ៉ូម៉ាំងបានផ្ទេរដោយឥតអៀនខ្មាសនូវអ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះតែម្នាក់ឯង និងជាពិសេសចំពោះព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងមិនគួរមានការងឿងឆ្ងល់ទេថាទ្រង់គឺជាអ្នកដឹកនាំ និងជាអ្នកកាន់ស្តង់ដារនៃនគរដ៏អាក្រក់ និងគួរឱ្យស្អប់នោះ ។

26. សម្តេចប៉ាបបានជកចេញពីលំដាប់ក្រុមជំនុំពិត

ឥឡូវនេះ សូមឲ្យពួករ៉ូម៉ាំងទាំងនោះចេញទៅបង្កើតវត្ថុបុរាណប្រឆាំងនឹងយើង ។ ដូចជាអស្ចារ្យណាស់ក្នុងការក្រឡាប់គ្រប់យ៉ាង កិត្តិយសអ្នកមើលអាចឈរនៅកន្លែងដែលមើលមិនឃើញ! Eusebius ប្រាប់ថា ព្រះដើម្បីធ្វើការសងសឹករបស់ទ្រង់ បានផ្ទេរព្រះវិហារដែលនៅក្រុងយេរូសាឡិមទៅកាន់ Pella ។ អ្វីដែលយើងឮបានកើតឡើងម្តងអាចកើតឡើងញឹកញាប់ជាង ។ ដូច្នេះ ដើម្បីចងកិត្តិនាមនៃភាពជាអ្នកដឹកនាំទៅកន្លែងមួយ ថាអ្នកណាដែលជាសត្រូវដែលស្អប់បំផុតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាសត្រូវកំពូលនៃដំណឹងល្អ ខ្ជះខ្ជាយដ៏ធំបំផុត និងជាអ្នកខ្ជាត់ខ្ជាយនៃសាសនាចក្រ ការសម្លាប់ដ៏ឃោរឃៅបំផុត និងជាឃាតករនៃពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់គួរតែជា ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ត្រូវបានចាត់ទុកថាជាព្រះតេជគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាអ្នកស្នងតំណែងរបស់ពេត្រុស ដែលជាបឹស្សពទីមួយនៃក្រុមជំនុំ គ្រាន់តែដោយសារតែកាន់កាប់ការមើលឃើញដែលធ្លាប់ជាបានឃើញជាលើកដំបូងនៃអ្វីៗទាំងអស់ - នេះពិតជាគួរឱ្យអស់សំណើច និងឆោតល្ងង់ណាស់ ។ ខ្ញុំមិនបាននិយាយថាតើមានភាពខុសគ្នាប៉ុន្មានរវាងតំណែងរបស់សម្តេចប៉ាប និងការបញ្ជាត្រឹមត្រូវនៃព្រះវិហារ ។ ប៉ុន្តែរឿងមួយនេះអាចបំបាត់ការសង្ស័យបានយ៉ាងល្អចំពោះសំណួរនេះ ។ សម្រាប់គ្មាននរណាម្នាក់ដែលមានគំនិតត្រឹមត្រូវដាក់បន្ទុកការិយាល័យរបស់បឹស្សពនៅក្នុងការនាំមុខ និងការផ្សា

ភ្ជាប់ តិចជាងនៅក្នុងទីស្នាក់ការកណ្តាលនៃការក្លែងបន្លំ និងការបោកបញ្ឆោតទាំងអស់ ដែលបញ្ហាដែលរដ្ឋាភិបាលខាងវិញ្ញាណរបស់សម្តេចប៉ាបត្រូវបានគិតគូរ! ដូច្នេះ មាននរណាម្នាក់បាននិយាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា សាសនាចក្រវ៉ូម៉ាំងដែលមនុស្សអួតខ្លួនតាំងពីយូរយារណាស់មកហើយ បានប្រែក្លាយទៅជាតុលាការដែលជាវត្ថុតែមួយគត់ដែលឥឡូវនេះត្រូវបានគេឃើញនៅឯទីក្រុងរ៉ូម ។ នៅទីនេះ ខ្ញុំមិនបន្ទោសអំពើអាក្រក់របស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំកំពុងបង្ហាញថាសម្តេចប៉ាបផ្ទាល់គឺផ្ទុយដោយផ្ទាល់ទៅនឹងសណ្តាប់ធ្នាប់ព្រះវិហារ ។

27. អាកប្បកិរិយាទុច្ចរិត និងការបង្រៀនខុសឆ្គងរបស់សម្តេចប៉ាប ផ្ទុយស្រឡះពីការអះអាងរបស់ពួកគេ

ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងមករកបុរសពិត នោះគេដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា តើព្រះគ្រិស្តប្រភេទណាដែលយើងនឹងរកឃើញ៖ Julius, Leo, Clement, និង Paul នឹងក្លាយជាសសរស្តម្ភនៃសេចក្តីជំនឿ ដែលជាអ្នកបកប្រែសាសនាឈានមុខគេដែលមិនធ្លាប់មាន ។ ចាប់យកអ្វីទាំងអស់របស់ព្រះគ្រីស្ទ លើកលែងតែអ្វីដែលពួកគេបានរៀននៅក្នុងសាលារបស់ Lucian ។ ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំចុះបញ្ជីសម្តេចសង្ឃបីឬបួនអង្គ? ដូចជាមានការសង្ស័យថាតើសាសនាប្រភេទណាដែលបុព្វជិតមានមហាវិទ្យាល័យខាឌីណាល់ទាំងមូលបានប្រកាសជាយូរមកហើយនិងបានប្រកាសនៅថ្ងៃនេះ! នេះជាអត្ថបទទីមួយនៃទ្រឹស្តីសម្ងាត់នោះសោយរាជ្យទ្រឹស្តីដែលសោយរាជ្យក្នុងចំណោមពួកគេ៖ គ្មានព្រះទេ ។ ទីពីរ៖ អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលបានសរសេរ និងបង្រៀនអំពីគឺជាការមិនពិត និងការបោកប្រាស់ ។ ទីពី៖ គោលលទ្ធិនៃជីវិតដែលនឹងមកដល់ និងការរស់ឡើងវិញចុងក្រោយ គឺគ្រាន់តែជារឿងនិទាន ។ មិនមែនគ្រប់គ្នាគិតដូច្នេះទេ ហើយមានមនុស្សតិចណាស់

ដែលនិយាយដូច្នេះ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ ។ ប៉ុន្តែនេះជាយូរមកហើយចាប់ផ្តើមក្លាយជា សាសនាទំនៀមទម្លាប់របស់បុព្វជិត ។ ទោះបីជាវាស៊ាំទៅនឹងអ្នកទាំងអស់ដែល ស្គាល់ទីក្រុងរ៉ូមក៏ដោយ ក៏អ្នកទ្រឹស្តីរ៉ូម៉ាំងមិនឈប់អួតថា ដោយសារឯកសិទ្ធិ របស់ព្រះគ្រីស្ទ វាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យថាសម្តេចប៉ាបមិនអាចធ្វើខុសបានទេ ព្រោះវា បាននិយាយទៅកាន់ពេត្រុសថា "ខ្ញុំបានអធិស្ឋានសម្រាប់អ្នកដើម្បីកុំឱ្យជំនឿ របស់អ្នក បរាជ័យ» [លូកា ២២:៣២] ។ ខ្ញុំសូមអង្វរអ្នក តើពួកគេទទួលបាន ប្រយោជន៍អ្វីដោយការសើចចំអកដ៏អៀនខ្មាស លើកលែងតែឲ្យពិភពលោក ទាំងមូលយល់ថា ពួកគេបានឈានដល់កម្រិតនៃអំពើអាក្រក់បំផុត ដូច្នេះពួកគេ មិនកោតខ្លាចព្រះ ឬគោរពមនុស្សទេ?

28. ការក្បត់សាសនារបស់ប៉ូហាន XXII

ប៉ុន្តែ ចូរយើងស្រមៃថា ភាពមិនបរិសុទ្ធរបស់សម្តេចសង្ឃ ដែលខ្ញុំបានលើក ឡើងនោះ ត្រូវបានលាក់ទុក ពីព្រោះពួកគេមិនបានបោះពុម្ពវាដោយការ អធិប្បាយ ឬដោយសំណេរនោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេបានក្បត់វាតែនៅក្នុងតុ បន្ទប់ គ្រែ ឬយ៉ាងហោចណាស់នៅក្នុងជញ្ជាំងប៉ុណ្ណោះ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើពួកគេប្រាថ្នាឱ្យឯកសិទ្ធិនេះ (ដែលពួកគេចោទប្រកាន់) ឱ្យរក្សាបាន ល្អ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេដកចេញពីបញ្ជីរបស់សម្តេចប៉ាប ចន ទី XXII ដែល បានអះអាងដោយបើកចំហថាព្រលឹងគឺជាជីវិតរមែងស្លាប់ និងស្លាប់រួមជាមួយរូប កាយរហូតដល់ថ្ងៃរស់ឡើងវិញ ។ ហើយដើម្បីឱ្យអ្នកអាចសម្គាល់ថាទាំងមូលបាន ឃើញជាមួយនឹងគ្រឿងសំខាន់ៗរបស់វានៅពេលនោះត្រូវបានធ្លាក់ចុះទាំងស្រុង គ្មានខាណាប្រឆាំងនឹងភាពឆ្កួតដ៏អស្ចារ្យនេះទេ ប៉ុន្តែសាលាប៉ារីសបានជំរុញស្តេច បារាំងឱ្យបង្ខំគាត់ឱ្យឈប់សម្រាក ។ ស្តេចហាមមិនអោយរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ទាក់ទង

ជាមួយយ៉ូហាន លុះត្រាតែទ្រង់គួរប្រែចិត្តភ្លាមៗ ហើយបោះពុម្ពផ្សាយរឿងនេះ តាមព្រឹត្តិបត្រតាមធម្មតា ។ ដោយបង្ខំដោយភាពចាំបាច់នេះ សម្តេចប៉ាបបាន លុបចោលកំហុសរបស់គាត់ ដូចដែលហ្សង់ ហ៊ូសុន ដែលនៅរស់នៅពេលនោះ ថ្លែងទីបន្ទាល់ ។ឧទាហរណ៍នេះជួយបន្ធូរបន្ថយខ្ញុំពីការមានជម្លោះជាមួយគូប្រជែង របស់ខ្ញុំទៀតហើយអំពីការថ្លែងរបស់ពួកគេដែលជនជាតិរ៉ូមឃើញ ហើយបុព្វជិត របស់ខ្លួនមិនអាចមានកំហុសក្នុងសេចក្តីជំនឿបានឡើយ ពីព្រោះវាបាននិយាយ ទៅកាន់ពេត្រុសថា ៖ «ខ្ញុំបានអធិស្ឋានឲ្យអ្នករាល់គ្នាដើម្បីកុំឲ្យជំនឿរបស់អ្នក បរាជ័យឡើយ » [លូកា ២២:៣២] ។ ប្រាកដណាស់ ជាមួយនឹងការធ្លាក់ ចុះដ៏អាក្រក់បែបនេះ តើយ៉ូហាន XXII បានធ្លាក់ចេញពីសេចក្តីជំនឿពិត ដែលនេះគឺជាភស្តុតាងដ៏គួរឱ្យកត់សម្គាល់មួយចំពោះកូនចៅជំនាន់ក្រោយ ដែល មិនមែនទាំងអស់សុទ្ធតែជាពេត្រុសដែលស្នងតំណែងរបស់ពេត្រុសនៅក្នុង ការិយាល័យរបស់ប៊ីស្សពនោះទេ ។ ប៉ុន្តែខ្លួនវាផ្ទាល់ការអះអាងនេះគឺជាក្មេងពេក វាមិនត្រូវការចម្លើយ ។ ប្រសិនបើពួកគេចង់អនុវត្តចំពោះអ្នកស្នងតំណែងរបស់ ពេត្រុសនូវអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលបាននិយាយទៅកាន់ពេត្រុស នោះវានឹងធ្វើតាមថា ពួកគេសុទ្ធតែជាសាតាំង ព្រោះព្រះអម្ចាស់ក៏មានបន្ទូលនឹងពេត្រុសដែរថា ៖ « សាតាំងអើយ ចូរថយចេញពីខ្ញុំទៅ អ្នករាល់គ្នាជាឧបសគ្គចំពោះខ្ញុំ» [ម៉ាថាយ. ១៦:២៣] ។ ប្រាកដណាស់ វានឹងមានភាពងាយស្រួលសម្រាប់ពួកយើងក្នុង ការបង្វែរពាក្យចុងក្រោយនេះមកលើពួកគេ ដូចជាសម្រាប់ពួកគេដើម្បីដេញ ម្ខាងទៀតប្រឆាំងនឹងយើង ។

29. ការលះបង់សីលធម៌របស់សម្តេចប៉ាប

ប៉ុន្តែខ្ញុំគ្មានទំនោរចង់ប្រជែងជាមួយពួកគេក្នុងការលេងមនុស្សល្ងង់នោះទេ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំត្រឡប់មកវិញនៅកន្លែងណាដែលខ្ញុំបានខូចចិត្ត ។ ដើម្បីចងព្រះគ្រិស្ត វិញ្ញាណ និងក្រុមជំនុំនៅនឹងកន្លែងមួយ ដើម្បីអោយអ្នកណាដែលគ្រប់គ្រងទីនោះ ទោះបីជាគាត់ជាអារក្សក៏ដោយ ក៏នៅតែត្រូវបានចាត់ទុកថាជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះគ្រិស្ត និងជាប្រមុខនៃក្រុមជំនុំ ព្រោះវាធ្លាប់ជាពេលដែលពេត្រុសបានឃើញ ។ និយាយថា មិនមែនគ្រាន់តែជាការប្រមាថ និងប្រមាថដល់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពិតជាមិនសមហេតុផល និងខុសពីសុភវិនិច្ឆ័យ! បុព្វជិតរ៉ូម៉ាំងមានអស់មួយរយៈជាយូរណាស់មកហើយគឺពិតជាគ្មានសាសនា ឬជាសត្រូវដ៏ធំបំផុតរបស់ខ្លួន ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេលែងក្លាយជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះគ្រិស្តទៀតហើយ ដោយសារការមើលឃើញដែលពួកគេកាន់កាប់ជាជាងរូបព្រះ នៅពេលដែលគេដាក់ក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺត្រូវយកសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់ [ថែស្សាឡូនិចទី២ ២:៤] ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើសីលធម៌របស់ពួកគេត្រូវបានកាត់ទោស ទុកអោយពួកបុព្វជិតឆ្លើយដោយខ្លួនឯងអំពីលក្ខណៈដែលអាចសម្គាល់បាននៃបីស្សពដែលពួកគេមាន ។ ទីមួយ ការដែលបុរសរស់នៅក្នុងទីក្រុងរ៉ូមតាមរបៀបនេះ ខណៈពេលដែលសម្តេចសង្ឃមិនត្រឹមតែងក់ក្បាល ហើយមិននិយាយអ្វីនោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងយល់ព្រមជាមួយនឹងវា ដោយងក់ក្បាលស្ទៀមគឺមិនសក្តិសមជាសង្ឃទាំងស្រុង ។ សម្រាប់ការិយាល័យរបស់ពួកគេគឺទប់ស្កាត់អាជ្ញាប័ណ្ណប្រជាពលរដ្ឋដោយមានវិន័យធ្ងន់ធ្ងរ ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំនឹងមិនពិបាកនឹងពួកគេដូចការចោទប្រកាន់ពួកគេពីអំពើរំលងរបស់មនុស្សដទៃឡើយ ។ ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេផ្ទាល់ រួមជាមួយនឹងគ្រួសាររបស់ពួកគេ ជាមួយនឹងមហាវិទ្យាល័យស្ទើរតែទាំងមូល និងជាមួយហ្វូងបព្វជិតទាំងមូលរបស់ពួកគេ ត្រូវបានពេស្យា

នូវអំពើទុច្ចរិត ភាពស្មោកគ្រោក និងភាពស្មោកគ្រោក និងឧក្រិដ្ឋកម្ម និង អំពើទុច្ចរិតគ្រប់ប្រភេទ ដូច្នេះហើយ ពួកវាស្រដៀងនឹងសត្វចម្លែកជាជាង មនុស្ស - ជាការពិត ពួកគេបង្ហាញខ្លួនឯងថាជាអ្វីក្រៅពីបិស្សព! ព្រោះការ ដើរឆ្លងទៅលើភក់ដ៏កខ្វក់បែបនេះ ជាការមិនពេញចិត្ត ហើយត្រូវទុកត្រចៀក ស្អាតបរិសុទ្ធ។ ហើយវាហាក់ដូចជាខ្ញុំថា ខ្ញុំបានបញ្ជាក់ឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់នូវអ្វី ដែលខ្ញុំចង់បាន៖ ទោះបីជាទីក្រុងរ៉ូមធ្លាប់ជាប្រមុខនៃក្រុមជំនុំក៏ដោយ សព្វថ្ងៃ នេះ វាមិនសមនឹងត្រូវបានចាត់ទុកក្នុងចំណោមម្រាមជើងតូចបំផុតនៃជើងព្រះ វិហារនោះទេ។

30. ផ្នែកសំខាន់

ចំពោះខាឌីណាល់ (ដូចដែលពួកគេហៅពួកគេ) ខ្ញុំមិនដឹងថាតើវាកើតឡើង ដោយរបៀបណាទេដែលពួកគេបានលេចចេញជារូបរាងយ៉ាងធំ។ នៅសម័យ ប្រ្គេហ្គោរី ចំណងជើងនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់បិស្សពតែម្នាក់ឯង។ សម្រាប់នៅ ពេលណាដែលប្រ្គេហ្គោរីនិយាយអំពីខា គាត់បានប្រគល់ពួកគេមិនមែនសម្រាប់ ព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងទាំងស្រុងនោះទេ ប៉ុន្តែចំពោះអ្នកផ្សេងទៀតទាំងអស់ផងដែរ។ ដូច្នេះ សរុបមក បូជាចារ្យខា គឺគ្មានអ្វីក្រៅពីបិស្សពទេ។ ខ្ញុំរកមិនឃើញ ចំណងជើងនេះក្នុងចំណោមការសរសេរនៃសម័យមុនទេ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ខ្ញុំឃើញថាពួកគេកាលពីពេលនោះមានឋានៈទាបជាងបិស្សព ខណៈដែលឥឡូវ នេះពួកគេលើសពីពួកគេ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ Augustine ត្រូវបានគេ ស្គាល់យ៉ាងច្បាស់៖ ទោះបីជាយោងទៅតាមឈ្មោះការិយាល័យដែលប្រើរួចហើយ នៅក្នុងព្រះវិហារក៏ដោយ ការិយាល័យរបស់បិស្សពគឺធំជាង presbyter ប៉ុន្តែ នៅក្នុងរឿងជាច្រើន Augustine គឺតិចជាង Jerome ។ នេះប្រាកដណាស់

ដោយមិនមានន័យថា បែងចែកគណៈប្រធាននៃសាសនាចក្រវ៉ូម៉ុងពីអ្នកផ្សេងទៀតនោះទេ ប៉ុន្តែទាំងអស់គឺស្មើគ្នានៅក្រោមសង្ឃរាជ។ ហើយនេះត្រូវបានគេសង្កេតឃើញក្នុងកម្រិតដែលនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃ Carthage ខណៈពេលដែលអ្នកតំណាងពីរនាក់នៃវ៉ូម៉ុងឃើញមានវត្តមាន ម្នាក់ជាបិស្សព ម្នាក់ទៀតជាគណៈប្រធាន- អ្នកចុងក្រោយត្រូវបានកាត់ចេញពីកន្លែងចុងក្រោយ។ ប៉ុន្តែមិនមែនដើម្បីដេញតាមរឿងចាស់ហួសហេតុពេកទេ ក្រុមប្រឹក្សាមួយត្រូវបានប្រារព្ធឡើងនៅទីក្រុងរ៉ូមក្រោម ហ្គ្រេហ្គោរី ដែលក្នុងនោះគណៈអធិបតីអង្គុយនៅកន្លែងចុងក្រោយ ហើយចុះហត្ថលេខាដោយខ្លួនឯង។ ឌីកុនមិនមានកន្លែងចុះហត្ថលេខាទេ។ តាមពិតទៅ ពួកគេគ្មានមុខងារអ្វីក្រៅពីវត្តមាន ហើយស្ថិតនៅក្រោមបិស្សពក្នុងការបម្រើគោលលទ្ធិ និងសាក្រាម៉ង់ ។ ឥឡូវនេះ លាភរបស់ពួកគេត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរយ៉ាងខ្លាំង ដែលពួកគេបានក្លាយទៅជាបងប្អូនជីដូនមួយរបស់ស្តេច និងអធិរាជ។ ហើយគ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេដែលថាពួកគេធំឡើងបន្តិចម្តងៗជាមួយនឹងក្បាលរបស់ពួកគេ រហូតដល់ពួកគេត្រូវបានគេនាំយកទៅកាន់កំពូលនៃសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនេះ។ ជាការប្រសើរណាស់ ខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តប៉ះនេះផងដែរក្នុងរយៈពេលខ្លី ដូច្នេះអ្នកអានរបស់ខ្ញុំអាចយល់បានកាន់តែច្បាស់ថាវ៉ូម៉ុងឃើញដូចដែលវាមាននាពេលបច្ចុប្បន្ននេះគឺខុសគ្នាខ្លាំងណាស់ពីការមើលឃើញបុរាណនោះដោយមានសិទ្ធិការពារនិងការពារខ្លួន។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលពួកគេធ្លាប់ជាពីមុនមក ដរាបណាពួកគេឥឡូវនេះមិនមានការិយាល័យពិត និងស្របច្បាប់នៅក្នុងព្រះវិហារ ពួកគេរក្សាបានតែពណ៌ និងសំបកទេ។ ពិតប្រាកដណាស់ ដរាបណាពួកគេមានអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងស្អាតស្អំ ផ្ទុយពីព្រះវិហារ អ្វីដែលហ្គ្រេហ្គោរីតែងតែសរសេរអំពីត្រូវតែកើតឡើងចំពោះពួកគេ។ គាត់និយាយថា "យំ

ខ្ញុំនិយាយ ។ "ថ្ងូរ" ខ្ញុំសូមប្រកាសថា ៖ តាំងពីបញ្ហារបស់សង្ឃបានធ្លាក់ក្នុងខ្លួន វាមិនអាចឈរបានយូរអង្វែងទេ» ។ ផ្ទុយទៅវិញ ត្រូវតែសម្រេចនូវអ្វីដែលម៉ាឡាគីនិយាយអំពីពួកសង្ឃបែបនេះ ៖ «អ្នកបានងាកចេញពីផ្លូវ អ្នកបានធ្វើឱ្យមនុស្សជាច្រើនជំពប់ដួលក្នុងក្រិត្យវិន័យ ។ ដូច្នេះ អ្នកបានធ្វើជាមោឃៈនូវសម្ពន្ធមេត្រីរបស់លេវី នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ «ដូច្នេះ ខ្ញុំបានបង្ខូចអ្នករាល់គ្នា ហើយមើលងាយមនុស្សទាំងអស់» ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំទុកឲ្យអ្នកគោរពព្រះទាំងអស់សញ្ជឹងគិតថាតើកំពូលនៃឋានានុក្រមរ៉ូម៉ាំងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ប៉ុណ្ណា ដែលពួកប៉ាបស្ទាក់មិនស្ទាក់ស្ទើរ ដោយភាពអៀនខ្មាសដ៏ទុច្ចរិតរបស់ពួកគេ ដើម្បីចុះចូលសូម្បីតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលគួរតែគោរព ។ ហើយបរិសុទ្ធនៅស្ថានសួគ៌ និងនៅលើផែនដី សម្រាប់មនុស្ស និងទេវតា ។

ជំពូកទី VIII

អំណាចនៃក្រុមជំនុំ ទាក់ទងនឹងអត្ថបទនៃសេចក្តីជំនឿ និងរបៀបដែលនៅក្នុង papacy ជាមួយនឹងអាជ្ញាប័ណ្ណ unbridled សាសនាចក្រត្រូវបានដឹកនាំដើម្បីបង្ខូចសេចក្តីបរិសុទ្ធទាំងអស់នៃគោលលទ្ធិ

(អំណាចសាសនាកំណត់ដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះ, ១-៩)

1. ភារកិច្ច និងដែនកំណត់នៃសិទ្ធិអំណាចខាងគោលលទ្ធិរបស់ក្រុមជំនុំ

ឥឡូវនេះមានផ្នែកទីបី អំពីអំណាចនៃក្រុមជំនុំ ខណៈដែលមួយផ្នែកនៅក្នុងបុគ្គលសង្ឃរាជ និងមួយផ្នែកនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាទាំងខេត្ត ឬទូទៅ។ ខ្ញុំនិយាយតែពីអំណាចខាងវិញ្ញាណ ដែលត្រឹមត្រូវចំពោះក្រុមជំនុំ។ លើសពីនេះទៅទៀត វាមានទាំងនៅក្នុងគោលលទ្ធិ ឬនៅក្នុងយុត្តាធិការ ឬក្នុងការបង្កើតច្បាប់។ ផ្នែកខាងគោលលទ្ធិមានពីរផ្នែក៖ សិទ្ធិអំណាចក្នុងការដាក់អត្ថបទនៃសេចក្តីជំនឿ និងសិទ្ធិអំណាចដើម្បីពន្យល់ពួកគេ។ មុននឹងយើងចាប់ផ្តើមពិភាក្សាគ្នាជាពិសេសនោះ ខ្ញុំចង់ព្រមានអ្នកអានដ៏បរិសុទ្ធថា ពួកគេគួរតែចងចាំនូវអ្វីដែលត្រូវបានបង្រៀនអំពីអំណាចនៃក្រុមជំនុំទៅនឹងគោលបំណងដែលយោងទៅតាមប៉ុល វាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ នោះគឺ សម្រាប់ការសាងសង់និងមិនមែនសម្រាប់ការបំផ្លិចបំផ្លាញ [កូរិនថូសទី២. ១០:៨; ១៣:១០]។ អស់អ្នកដែលប្រើវាដោយច្បាប់ចាត់ទុកខ្លួនឯងថាមិនលើសពីអ្នកបម្រើឬព្រះគ្រីស្ទឡើយ ហើយក្នុងពេលដំណាលគ្នានោះក៏ជាអ្នកបម្រើក្នុងព្រះគ្រីស្ទដែរ [កូរិនថូសទី. ៤:១]។ ឥឡូវនេះមធ្យោបាយតែមួយគត់ដើម្បីកសាងព្រះវិហារគឺសម្រាប់អ្នកបម្រើខ្លួនឯងដើម្បីព្យាយាមរក្សាសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះគ្រីស្ទស។ នេះអាចធានាបានលុះត្រាតែអ្វី

ដែលគាត់បានទទួលពីព្រះវរបិតារបស់គាត់ត្រូវបានទុកអោយគាត់ ពោលគឺគាត់តែម្នាក់ឯងគឺជាគ្រូនៃក្រុមជំនុំ ។ ពីព្រោះវាមិនមែនសរសេរអំពីអ្នកណាផ្សេងទៀតទេ គឺពីព្រះមានបន្ទូលថា "ស្តាប់តាមចុះ" [ម៉ាថាយ ១៧:៥]។ ដូច្នេះហើយ អំណាចនៃក្រុមជំនុំគឺមិនត្រូវបានបង្ហាញដោយកំហឹងនោះទេ ប៉ុន្តែនៅតែត្រូវរក្សាទុកក្នុងដែនកំណត់ច្បាស់លាស់ ដើម្បីកុំឱ្យវាអូសទាញមកទីនេះ ហើយទៅទីនោះតាមការចង់បានរបស់មនុស្ស ។ ដោយហេតុផលនេះ វានឹងមានប្រយោជន៍ជាពិសេសក្នុងការសង្កេតមើលពីរបៀបដែលវាត្រូវបានពិពណ៌នាដោយសាវ័ក និងសាវ័ក ។ ត្បិតប្រសិនបើយើងគ្រាន់តែផ្តល់អំណាចដល់មនុស្សដូចដែលពួកគេចង់យក នោះវាច្បាស់ណាស់ថា ការធ្លាក់ចូលទៅក្នុងរបបផ្តាច់ការ ដែលគួរតែនៅឆ្ងាយពីក្រុមជំនុំរបស់ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរប៉ុណ្ណា ។

2. សិទ្ធិអំណាចខាងលទ្ធិរបស់ម៉ូសេ និងពួកសម្តេចសង្ឃ

អាស្រ័យហេតុនេះ យើងត្រូវតែចងចាំនៅទីនេះថា សិទ្ធិអំណាច និងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរណាក៏ដោយ ដែលវិញ្ញាណនៅក្នុងបទគម្ពីរស្របនឹងសម្តេចសង្ឃ ឬហោរ ឬសាវ័ក ឬអ្នកស្នងសាវ័ក វាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យទាំងស្រុង មិនមែនសម្រាប់បុរសផ្ទាល់នោះទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់កិច្ចការដែលពួកគេត្រូវបានតែងតាំង ឬ (និយាយឱ្យខ្លីជាងនេះ) ចំពោះពាក្យដែលបេសកម្មត្រូវបានប្រគល់ឱ្យពួកគេ ។ ប្រសិនបើយើងពិនិត្យមើលពួកគេទាំងអស់តាមលំដាប់លំដោយ នោះយើងនឹងមិនអាចរកឃើញថាពួកគេបានទទួលសិទ្ធិអំណាចណាមួយដើម្បីបង្រៀន ឬឆ្លើយនោះទេ លើកលែងតែនៅក្នុងព្រះនាម និងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ ។ ដ្បិតនៅកន្លែងដែលគេត្រូវបានហៅឲ្យមកកាន់តំណែង នោះគឺនៅពេលជាមួយគ្នានឹងបង្គាប់ពួកគេមិនឲ្យយកអ្វីមកពីខ្លួនគេឡើយ គឺត្រូវនិយាយចេញពីព្រះឱស្ឋរបស់

ព្រះអម្ចាស់ ។ ព្រះអង្គផ្ទាល់មិនបាននាំគេចេញមកឲ្យប្រជាជនស្តាប់មុននឹងបង្រៀនគេអំពីអ្វីដែលត្រូវនិយាយឡើយ គឺមិនត្រូវនិយាយអ្វីក្រៅពីពាក្យរបស់ព្រះអង្គឡើយ ។ លោកម៉ូសេផ្ទាល់ ជាមេដឹកនាំនៃហោរាទាំងអស់ ត្រូវឮលើសពីអ្នកឯទៀតៗ ។ ប៉ុន្តែ គាត់ត្រូវបានណែនាំពីមុនលើការបញ្ជារបស់គាត់ ហើយមិនអាចប្រកាសអ្វីបានទាល់តែសោះ លើកលែងតែពីព្រះអម្ចាស់ [និក្ខមនំ ៣:៤] ។ ដូច្នេះ ប្រជាជនដែលឱបក្រសោបការបង្រៀនរបស់ទ្រង់ «បានជឿ» មានន័យថា «ក្នុងព្រះ និងក្នុងលោកម៉ូសេជាអ្នកបម្រើទ្រង់» [និក្ខមនំ ១៤:៣១] ។ ដើម្បីកុំឲ្យសិទ្ធិអំណាចរបស់សង្ឃមិនត្រូវបានគេមើលងាយនោះទេ វាត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្មដោយទោសធ្ងន់បំផុត [ចោទិយកថា ១៧:៩-១៣] ។ ប៉ុន្តែនៅពេលជាមួយគ្នានោះ ព្រះអម្ចាស់បង្ហាញពីលក្ខខណ្ឌអ្វីដែលពួកគេត្រូវស្តាប់ ពេលទ្រង់មានបន្ទូលថាទ្រង់បានធ្វើសម្ពន្ធមេត្រីនឹងលេវី ដើម្បីឲ្យក្រិត្យវិន័យនៃសេចក្តីពិតនៅលើបបូរមាត់ទ្រង់ [ម៉ាឡាគី ២:៤; ៦] ។ ហើយបន្តិចក្រោយមក គាត់បន្ថែមថា ៖ «បបូរមាត់របស់សង្ឃគួរតែជាអ្នកនាំសាររបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល» ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើបូជាចារ្យចង់ស្តាប់ ចូរឲ្យគាត់បង្ហាញខ្លួនថាជាអ្នកនាំសាររបស់ព្រះ ។ នោះគឺឲ្យគាត់និយាយដោយស្មោះត្រង់នូវបទបញ្ជាដែលគាត់បានទទួលពីអ្នកនិពន្ធរបស់គាត់ ។ ហើយតាមការស្តាប់របស់ពួកគេទាក់ទងទៅនឹងវាត្រូវបានកំណត់យ៉ាងច្បាស់ថាពួកគេត្រូវឆ្លើយតាមច្បាប់របស់ព្រះ ។ [ចោទិយកថា ១៧:១០-១១] ។

3. សិទ្ធិអំណាចខាងគោលលទ្ធិរបស់ពួកហោរា

អេសេគាលពិពណ៌នាយ៉ាងក្បោះក្បាយអំពីលក្ខណៈទូទៅនៃអំណាចរបស់ព្យាការី ៖ «ឱកូនមនុស្ស» ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ៖ «យើងបានតែងតាំងអ្នកជា

អ្នកយាមសម្រាប់វង្សអ៊ីស្រាអែល ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នានឹងឮពាក្យពីមាត់ខ្ញុំ ហើយ នឹងប្រកាសប្រាប់គេពីខ្ញុំ» [អេសេគាល ៣:១៧]។ តើអ្នកដែលត្រូវបានគេ បង្គាប់ឲ្យឮព្រះបន្ទូលពីព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះអម្ចាស់ហាមមិនឲ្យបង្កើតអ្វីជារបស់ខ្លួន ឬ? តើអ្វីទៅជាការនាំដំណឹងពីព្រះអម្ចាស់? ដូច្នេះ ដើម្បីនិយាយឲ្យអ្នកណា ហ៊ានអួតដោយមានទំនុកចិត្តថា ពាក្យដែលខ្លួននាំមកមិនមែនជារបស់ខ្លួនទេ គឺ ជារបស់ព្រះយេហូវ៉ា។ យេរេមាបង្ហាញការគិតដូចគ្នាក្នុងពាក្យផ្សេងទៀតថា៖ «ទុកឲ្យហោរាដែលមានសុបិនប្រាប់ពីសុបិន ហើយឲ្យអ្នកណាដែលមានពាក្យខ្ញុំ និយាយពាក្យពិតរបស់ខ្ញុំចុះ» [យេរេមា. ២៣:២៨]។ ប្រាកដណាស់ គាត់ កំពុងចែងច្បាប់សម្រាប់ពួកគេទាំងអស់គ្នា។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រះមិនអនុញ្ញាតឲ្យ អ្នកណាបង្រៀនលើសជាងលោកបានបង្គាប់នោះទេ។ ហើយបន្ទាប់មក គាត់ ហៅអ្វីដែលមិនបានចេញមកពីខ្លួនគាត់តែម្នាក់ឯងថា "ច្រែះ" [យេរេមា. ២៣: ២៨]។ ដូច្នេះ គ្មានហោរាណាម្នាក់បើកមាត់គាត់ឡើយ លុះត្រាតែព្រះអម្ចាស់ បានគិតទុកជាមុននូវពាក្យរបស់គាត់។ ហេតុដូច្នេះហើយ វាកើតមានឡើងថា ការបញ្ចេញមតិទាំងនេះត្រូវបានគេរកឃើញជាញឹកញាប់ក្នុងចំណោមពួកគេ៖ « ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់» «បន្ទុករបស់ព្រះអម្ចាស់» «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះ បន្ទូលដូច្នេះ» «ព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល»។ ហើយត្រូវ! ដ្បិត អេសាយបានលាន់មាត់ថា បបូរមាត់របស់គាត់មិនបរិសុទ្ធ [អេសាយ. ៦:៥] យេ រេមាបានទទួលស្គាល់ថាគាត់មិនចេះនិយាយទេ ដ្បិតគាត់នៅក្មេង [យេរេមា. ១: ៦]។

4. សិទ្ធិអំណាចខាងគោលលទ្ធិរបស់ពួកសាវក

ឥឡូវនេះ បើអ្នកមើលទៅលើពួកសាវ័ក ពួកគេពិតជាត្រូវបានគេសរសើរដោយ មានងារជាច្រើនគួរឲ្យកត់សម្គាល់ ។ ពួកគេជា«ពន្លឺនៃលោកីយ៍»និង«អំបិលនៃ ផែនដី» [ម៉ាថាយ. ៥:១៣-១៤] ពួកគេត្រូវស្តាប់ដោយយល់ដល់ព្រះគ្រីស្ទ [លូ កា ១០:១៦]; អ្វីក៏ដោយដែលពួកគេ«ចង ឬស្រាយនៅលើផែនដី នោះនឹងត្រូវ បានចង ឬស្រាយនៅស្ថានសួគ៌» [ម៉ាថាយ ១៦:១៩; ១៨:១៨; យ៉ូហាន ២០: ២៣] ។ តើអ្វីអាចចេញមកពីមាត់ដ៏សៅហ្មងរបស់អេសាយ និងមាត់ដ៏ល្ងីល្ងើ របស់យេរេមា ប៉ុន្តែជាពាក្យស្មោកគ្រោកនិងភាពល្ងីល្ងើ ប្រសិនបើពួកគេនិយាយ ពាក្យរបស់ខ្លួន? ប៉ុន្តែពួកគេមានបបូរមាត់បរិសុទ្ធ និងបរិសុទ្ធ នៅពេលពួកគេ ចាប់ផ្តើមធ្វើជាឧបករណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ នៅពេលដែលពួកហោរាត្រូវ បានចងភ្ជាប់ដោយការគោរពនេះ មិនឱ្យប្រគល់អ្វីក្រៅពីអ្វីដែលពួកគេបានទទួល នោះពួកគេត្រូវបានតុបតែងដោយអំណាចដ៏អស្ចារ្យ និងឋានៈដ៏អស្ចារ្យ ។ ដ្បិត នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់ថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ទ្រង់បានតាំងពួកគេឲ្យត្រួតលើប្រជា ជាតិ និងនគរ ដើម្បីដកយកឫស បំផ្លាញ និងរំលំ សង់ និងដាំ» [យេរេមា ១:១០] គាត់បានបន្ថែមមូលហេតុភ្លាមថា: ដោយសារតែគាត់បានដាក់ពាក្យរបស់ គាត់នៅក្នុងមាត់របស់ពួកគេ [យេរេមា ១:៩] ប៉ុន្តែពួកគេបង្ហាញឈ្មោះថាចំនួន ប៉ុន្មានត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេនៅក្នុងការិយាល័យរបស់ពួកគេ ។ នោះគឺ ប្រសិនបើពួកគេជា "សាវ័ក" ពួកគេមិនត្រូវសរសើរតាមអ្វីដែលពួកគេពេញចិត្ត នោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវរាយការណ៍ដោយស្មោះត្រង់ដើម្បីរាយការណ៍ពីបទបញ្ជាត្តិរបស់ ទ្រង់ដែលពួកគេបានបញ្ជូនមក ។ ហើយពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់បាន កំណត់បេសកកម្មរបស់ពួកគេគឺសាមញ្ញគ្រប់គ្រាន់ហើយ ៖ ទ្រង់បានបញ្ជាពួកគេ ឲ្យទៅបង្រៀនគ្រប់ជាតិសាសន៍នូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលទ្រង់បានបង្គាប់ [ម៉ាថាយ

២៨:១៩-២០] ។ ប៉ុន្តែ គាត់បានទទួលច្បាប់នេះក្នុងខ្លួនគាត់ ហើយអនុវត្តវាចំពោះខ្លួនគាត់ ដើម្បីជាការខុសច្បាប់សម្រាប់អ្នកណាម្នាក់បដិសេធ ។ ៖ ការបង្រៀនរបស់ខ្ញុំមិនមែនជារបស់ខ្ញុំទេ គឺជាអ្នកដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមក» របស់ព្រះវរបិតា [យ៉ូហាន ៧:១៦] ។ គាត់គឺជាទីប្រឹក្សាតែមួយគត់ និងដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះវរបិតា ហើយត្រូវបានតែងតាំងជាព្រះអម្ចាស់ និងជាចៅហ្វាយនៃអ្វីៗទាំងអស់ដោយព្រះបិតា ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារគាត់ធ្វើកិច្ចបម្រើផ្សាយតាមរយៈគំរូរបស់គាត់ គាត់បានបង្គាប់ដល់អ្នកបម្រើទាំងអស់របស់គាត់នូវច្បាប់ដែលពួកគេគួរធ្វើតាមក្នុងការបង្រៀន ។ ដូច្នេះ អំណាចនៃសាសនាចក្រគឺមិនស្ថិតស្ថេរឡើយ ប៉ុន្តែជាកម្មវត្ថុនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយដូចដែលវាបានរុំព័ទ្ធក្នុងនោះ ។

5. ការរួបរួម និង ភាពច្រើននៃការបើកសម្តែង

ប៉ុន្តែទោះបីជាគោលការណ៍នេះបានឈ្នះនៅក្នុងក្រុមជំនុំតាំងពីដើមដំបូង ហើយគួរតែឈ្នះនៅថ្ងៃនេះក៏ដោយ ថាអ្នកបំរើរបស់ព្រះមិនគួរបង្រៀនអ្វីដែលពួកគេមិនបានរៀនពីគាត់នៅឡើយ យោងទៅតាមភាពចម្រុះនៃសម័យកាល ពួកគេមានវិធីផ្សេងៗគ្នានៃ ការរៀន ។ ប៉ុន្តែលំដាប់បច្ចុប្បន្ននេះខុសគ្នាខ្លាំងពីអ្វីដែលមាននៅសម័យមុន ។ ទីមួយ ប្រសិនបើអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលគឺជាការពិត«គ្មានអ្នកណាឃើញព្រះវរបិតាឡើយ លើកលែងតែព្រះរាជបុត្រា និងអ្នកណាដែលព្រះរាជបុត្រាជ្រើសរើសបើកសម្តែងឲ្យឃើញ» [ម៉ាថាយ. ១១:២៧] ។ ប្រាកដណាស់ អស់អ្នកដែលនឹងទទួលបានចំណេះអំពីព្រះគួរតែត្រូវបានដឹកនាំដោយប្រាជ្ញាដ៏អស់កល្បនោះ ។ តើពួកគេអាចយល់អាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះដោយរបៀបណាក្នុងគំនិត ឬបាននិយាយចេញ លើកលែងតែតាមរយៈការ

បង្រៀនរបស់ទ្រង់ដល់អ្នកណាម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ អាថ៍កំបាំងនៃព្រះវរបិតាត្រូវបានបើកសម្តែង? ដូច្នេះ មនុស្សបរិសុទ្ធពីបុរាណបានស្គាល់ព្រះដោយគ្រាន់តែមើលគាត់នៅក្នុងកូនរបស់គាត់ដូចជាកញ្ចក់ [កូរិនថូសទី១ ៣:១៨]។ នៅពេលខ្ញុំនិយាយដូច្នេះ ខ្ញុំចង់មានន័យថា ព្រះមិនដែលបង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់មនុស្សក្នុងវិធីផ្សេងក្រៅពីតាមរយៈកូនប្រុសនោះទេ ពោលគឺប្រាជ្ញា ពន្លឺ និងសេចក្តីពិតតែមួយគត់របស់ទ្រង់ ។ ពីប្រភពទឹកនេះ អ័ដាម ណូអេ អ័ប្រាហាំ អ៊ីសាក យ៉ាកុប និងអ្នកផ្សេងទៀតបានផឹកអ្វីៗទាំងអស់ដែលពួកគេបានបង្រៀនពីស្ថានសួគ៌ ។ ពីប្រភពទឹកដូចគ្នា ហោរាទាំងអស់ក៏បានទាញគ្រប់ព្រះអក្ខរានៃស្ថានសួគ៌ដែលពួកគេបានប្រទានមក ។ ប្រាជ្ញានេះមិនមែនតែងតែបង្ហាញខ្លួនក្នុងផ្លូវមួយនោះទេ ។ ក្នុងចំណោមបុព្វបុរស ព្រះបានប្រើការបើកសម្តែងសម្ងាត់ ប៉ុន្តែទន្ទឹមនឹងនេះដើម្បីបញ្ជាក់អំពីការទាំងនេះ ទ្រង់បានបន្ថែមទីសំគាល់បែបនេះដែលពួកគេអាចមានការសង្ស័យថាជាព្រះដែលកំពុងមានបន្ទូលទៅពួកគេ ។ អ្វីដែលបុព្វបុរសបានទទួលបានប្រគល់ជូនកូនចៅរបស់ខ្លួន ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បានទុកវានៅជាមួយនឹងពួកគេក្នុងលក្ខខណ្ឌនេះ ដើម្បីឱ្យគេផ្សាយវាដូច្នេះ ។ កុមារ និងកូនរបស់កុមារបានដឹងនៅពេលដែលព្រះកំណត់ក្នុងចិត្តថា អ្វីដែលពួកគេបានឮគឺមកពីស្ថានសួគ៌ មិនមែនមកពីផែនដីទេ ។

6. បទគម្ពីរនៃមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀងចាស់

ប៉ុន្តែនៅពេលដែលវាគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ក្នុងការលើកឡើងនូវទម្រង់ដែលអាចមើលឃើញកាន់តែច្បាស់នៃក្រុមជំនុំ នោះទ្រង់សុខចិត្តដាក់ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ចុះ ហើយបោះត្រាជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ដើម្បីឲ្យសង្ឃរបស់ទ្រង់អាចស្វែងរកពីវាពីអ្វីដែលត្រូវបង្រៀនប្រជាជន ហើយថារាល់គោលលទ្ធិដែលត្រូវ

បង្រៀនគួរតែ អនុលោមតាមច្បាប់នោះ ។ ដូច្នេះ បន្ទាប់ពីច្បាប់នេះត្រូវបាន គេបោះពុម្ពផ្សាយ នោះសង្ឃត្រូវបានគេស្នើឲ្យបង្រៀន « ចេញពីព្រះឱស្ឋនៃ ព្រះអម្ចាស់ » [ម៉ាឡាគី ២:៧ ។ នេះមានន័យថា ពួកគេមិនគួរបង្រៀនអ្វី ចម្លែក ឬចម្លែកចំពោះគោលលទ្ធិនោះ ដែលព្រះបានរួមបញ្ចូលនៅក្នុងច្បាប់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ វាគឺជាការខុសច្បាប់សម្រាប់ពួកគេក្នុងការបន្ថែមវា ឬយក ចេញពីវា [ចោទិយកថា ៤:២; ១៣:១] ។ ហេតុដូច្នេះហើយ រូបកាយ ទាំងមូល ដែលដាក់បញ្ចូលគ្នាចេញពីច្បាប់ ទំនាយទំនុកតម្កើង និងប្រវត្តិ គឺជា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់សម្រាប់ប្រជាជនពីបុរាណ ។ ហើយចំពោះស្តង់ដារនេះ បូជាចារ្យ និងគ្រូបង្រៀន សូម្បីតែដល់ការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវតែធ្វើ តាមការបង្រៀនរបស់ពួកគេ ។ ហើយវាមិនមានច្បាប់សម្រាប់ពួកគេក្នុងការបែរ ទៅខាងស្តាំឬទៅឆ្វេងឡើយ [ចោទិយកថា. ៥:៣២], សម្រាប់ការិយាល័យ ទាំងមូលរបស់ពួកគេត្រូវបានកំណត់ដើម្បីឆ្លើយប្រជាជនចេញពីព្រះឱស្ឋរបស់ ព្រះ ។ នេះត្រូវបានសន្និដ្ឋានចេញពីវគ្គបទគម្ពីរដ៏ល្បីមួយរបស់ម៉ាឡាគី ជា កន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់បង្គាប់ពួកគេឲ្យចងចាំអំពីក្រឹត្យវិន័យ ហើយត្រូវយកចិត្ត ទុកដាក់រហូតដល់ការផ្សាយដំណឹងល្អ [ម៉ាឡាគី ៤:៤] ។ ហេតុនេះហើយបាន ជាលោកការពារពួកគេពីគោលលទ្ធិប្រលោមលោកទាំងអស់ ហើយមិនអនុញ្ញាត ឲ្យពួកគេងាកចេញសូម្បីតែសក់ត្រង់ពីរបៀបដែលលោកម៉ូសេបានបង្ហាញពួកគេ ដោយស្មោះត្រង់ ។ ហើយនេះជាមូលហេតុដែលដាវីឌប្រកាសយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់អំពី ភាពល្អឥតខ្ចោះនៃក្រឹត្យវិន័យ ហើយបានរំលឹកឡើងវិញនូវការសរសើរជាច្រើនពី ច្បាប់នេះ [ទំនុកដំកើង១៩:៧] : ជនជាតិយូដាមិនគួរប្រាថ្នាចង់បានរបស់សាស ន៍ដ៏ទៃព្រោះភាពល្អឥតខ្ចោះទាំងអស់ ។

7. ព្រះបន្ទូលបានក្លាយជាសាច់ឈាម

ប៉ុន្តែនៅពេលដែលប្រាជ្ញារបស់ព្រះបានបើកបង្ហាញយ៉ាងយូរនៅក្នុងសាច់ឈាម នោះប្រាជ្ញានោះបានប្រកាសយ៉ាងអស់ពីចិត្តដល់យើងនូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលអាច យល់បាន ហើយគួរតែពិចារណាអំពីព្រះវរបិតាសួគ៌ដោយគំនិតរបស់មនុស្ស ។ ឥឡូវនេះ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទ ជាព្រះអាទិត្យនៃសេចក្តីសុចរិត បានភ្លឺឡើង ខ ណៈពេលដែលពីមុនមានពន្លឺតិចៗ យើងមានរស្មីដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃសេចក្តីពិតដ៏ទៀ ភាព ដូចជាពន្លឺនៃពន្លឺកណ្តាល ។ តាមពិត សាវ័កចង់ប្រកាសគ្មានអ្វីធម្មតាទេ ពេលគាត់សរសេរថា «តាមរបៀបជាច្រើនដែលព្រះបានមានបន្ទូលពីបុរាណដល់ បុព្វបុរសតាមរយៈហោរា ។ ប៉ុន្តែនៅថ្ងៃចុងក្រោយនេះ គាត់បានចាប់ផ្តើម និយាយមកយើងតាមរយៈកូនប្រុសជាទីស្រឡាញ់របស់គាត់» (ហេព្រើរ ១:១-២) ។ តាមពិតប៉ុលមានន័យថាប្រកាសដោយចំហថា ព្រះនឹងមិនមានព្រះ បន្ទូលនៅពេលនេះដូចជាគាត់បានធ្វើពីមុនជាបន្តបន្ទាប់តាមរយៈអ្នកខ្លះ និង តាមរយៈអ្នកផ្សេងទៀតឡើយ ។ គាត់ក៏នឹងមិនបន្ថែមការទស្សទាយទៅនឹងការ ព្យាករណ៍ ឬវិវរណៈចំពោះវិវរណៈដែរ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់បានបំពេញមុខងារ ទាំងអស់នៃការបង្រៀនដល់កូនប្រុសរបស់គាត់ ដែលយើងត្រូវតែចាត់ទុកថានេះ ជាទីបន្ទាល់ចុងក្រោយ និងអស់កល្បជានិច្ចពីគាត់ ។ តាមរបៀបនេះ ពេល វេលានៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទាំងមូល ចាប់ពីពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបានលេចមក ឲ្យយើង ជាមួយនឹងការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ សូម្បីតែដល់ថ្ងៃជំនុំជំរះ ត្រូវ បានកំណត់ដោយ «ម៉ោងចុងក្រោយ» [យ៉ូហានទី១ ២:១៨] «គ្រាចុងក្រោយ បង្អស់» ។ [ខ្ញុំ ធីម ។ ៤:១; ពេត្រុសទី១ ១:២០] « ថ្ងៃចុងក្រោយបង្អស់ » [កិច្ចការ. ២:១៧; ធីម៉ូថេទី២ ៣:១; ពេត្រុសទី២ ៣:៣] ។ នេះត្រូវបានធ្វើ

រួច ដោយស្គប់ស្គល់ជាមួយនឹងភាពល្អឥតខ្ចោះនៃការបង្រៀនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ យើងអាចរៀនមិនធ្វើអ្វីដែលថ្មីសម្រាប់ខ្លួនយើងលើសពីនេះ ឬដើម្បីទទួលយកអ្វីដែលបានសមគំនិតដោយអ្នកដទៃ ។ ដូច្នេះ វាជាហេតុផលដ៏ល្អដែលព្រះវរបិតាដោយអង្គឯកបានតែងតាំងបុត្រាជាគ្រូរបស់យើង ដោយបង្គាប់ឱ្យគាត់ស្តាប់មិនមែនមនុស្សណាម្នាក់ឡើយ ។ គាត់ពិតជាមានពាក្យពីរបីម៉ាត់បានសរសើរព្រះគ្រីស្ទជាគ្រូរបស់យើង នៅពេលគាត់និយាយថា "ស្តាប់ទ្រង់" [ម៉ាថាយ. ១៧:៥] ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ មានទម្ងន់ និងកម្លាំងច្រើនជាងពាក្យធម្មតា ។ ព្រោះវាប្រៀបបាននឹងការដឹកនាំយើងឱ្យឆ្ងាយពីគោលលទ្ធិទាំងអស់របស់មនុស្ស គាត់គួរតែនាំយើងទៅរកកូនប្រុសរបស់គាត់តែម្នាក់ឯង ។ ស្នើឱ្យយើងស្វែងរកការបង្រៀនទាំងអស់អំពីសេចក្តីសង្គ្រោះពីទ្រង់តែម្នាក់ឯង ។ ពីងផ្អែកលើគាត់ជាប់នឹងគាត់និយាយឱ្យខ្លី (ដូចពាក្យខ្លួនឯងនិយាយ) ស្តាប់សំឡេងរបស់គាត់តែម្នាក់ឯង ។ ហើយតើឥឡូវនេះ យើងគួរតែរំពឹង ឬសង្ឃឹមពីមនុស្សបែបណានៅពេលដែលព្រះបន្ទូលនៃជីវិតបានលាតត្រដាងយ៉ាងស្និទ្ធស្នាល និងបើកចំហចំពោះយើង? ប៉ុន្តែមាត់របស់មនុស្សទាំងអស់គួរត្រូវបានបិទ នៅពេលដែលទ្រង់បានមានព្រះបន្ទូលហើយ ដែលព្រះវរបិតាសព្វព្រះទ័យនឹងលាក់ទុកនូវទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់នៃចំណេះដឹង និងប្រាជ្ញាដើម្បីលាក់ខ្លួន [កូឡុស.២:៣] ហើយពិតជាបាននិយាយដូចជាមានប្រយោជន៍ដល់ប្រាជ្ញារបស់ព្រះ ([យ៉ូហាន ១៩: ២៣) និងព្រះមេស្ស៊ី ដែលការបើកសម្តែងនៃគ្រប់ទាំងអស់ត្រូវបានរង់ចាំ [យ៉ូហាន ៤:២៥] នោះ គឺបន្ទាប់ពីទ្រង់នោះ មិនបានទុកអ្វីអោយអ្នកដទៃនិយាយនោះទេ ។

8. ពួកសាវ័កត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យបង្រៀនពីអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទបានបង្គាប់

សូមឲ្យនេះជាគោលការណ៍ដ៏ម៉ឺងម៉ាត់ ៖ គ្មានពាក្យណាផ្សេងទៀតដែលនឹងត្រូវធ្វើឡើងជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយផ្តល់កន្លែងបែបនេះនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ជាងអ្វីដែលមាននៅក្នុងក្រិត្យវិន័យ និងពួកហោរាជាមុនសិន បន្ទាប់មកនៅក្នុងសំណេររបស់ពួកសាវ័ក ។ ហើយវិធីតែមួយគត់ដែលអនុញ្ញាតក្នុងការបង្រៀននៅក្នុងក្រុមជំនុំ គឺតាមរៀជួបញ្ជា និងស្តង់ដារនៃព្រះបន្ទូល ។ យើងក៏សន្និដ្ឋានថា វត្ថុតែមួយគត់ដែលបានប្រទានដល់សាវ័ក គឺរបស់ដែលហោរាមានពីបុរាណ ។ ពួកគេត្រូវពន្យល់បទគម្ពីរពីបុរាណ ហើយបង្ហាញថាអ្វីដែលត្រូវបានបង្រៀននៅទីនោះបានសម្រេចក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនបានធ្វើការនេះទេ លើកលែងតែមកពីព្រះអម្ចាស់ ពោលគឺដោយមានវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាមុនគេក្នុងវិធានការជាក់លាក់មួយដែលកំណត់ពាក្យ ។ ដោយសារលក្ខខណ្ឌនេះ ព្រះគ្រីស្ទបានកំណត់ទូតរបស់ពួកគេ នៅពេលដែលទ្រង់បានបង្គាប់ពួកគេឲ្យទៅ ហើយមិនបង្រៀនពីអ្វីដែលពួកគេបានប្រឌិតដោយមិនគិតនោះទេ គឺជាគ្រប់ទាំងការដែលទ្រង់បានបង្គាប់ពួកគេ [ម៉ាថាយ ២៨:១៩-២០] ។ ហើយគ្មានអ្វីអាចនិយាយបានច្បាស់ជាងអ្វីដែលគាត់និយាយនៅកន្លែងផ្សេងទៀតឡើយ ៖ «ប៉ុន្តែអ្នកមិនត្រូវហៅថាជាគ្រូបង្រៀនទេ ព្រោះអ្នកមានគ្រូតែមួយ… ។ ព្រះគ្រីស្ទ” [ម៉ាថាយ ២៣:៨; ១០] បន្ទាប់មក ដើម្បីដោះស្រាយរឿងនេះឲ្យស៊ីជម្រៅទៅលើចិត្តរបស់ពួកគេ គាត់និយាយម្តងទៀតពីរដងនៅកន្លែងដដែល [ម៉ាថាយ ។ ២៣:៩-១០] ។ ហើយដោយសារតែភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ ពួកគេមិនអាចចាប់បាននូវអ្វីដែលពួកគេបានឮ និងបានរៀនចេញពីបបូរមាត់របស់លោកម្ចាស់ នោះព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិតត្រូវបានសន្យាចំពោះពួកគេ ដើម្បីដឹកនាំពួកគេទៅក្នុងការយល់ដឹងពិតអំពីគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ [យ៉ូហាន ១៦:១៣] ។ ចំពោះការរឹតត្បិត

នោះត្រូវកត់សម្គាល់ដោយប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងការដែលគាត់ប្រគល់ភារកិច្ចដល់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនូវកិច្ចការដែលគាត់បានបង្រៀនពីមុនមកតាមមាត់ [យ៉ូហាន ១៤:២៦] ។

9. សូម្បីតែសាវ័កក៏មិនមានសេរីភាពក្នុងការទៅហួសពីពាក្យ៖ តិចជាងអ្នកស្តង់របស់ពួកគេ ។

ដូច្នេះហើយ ពេត្រុសដែលត្រូវបានគ្រូបង្រៀនយ៉ាងល្អអំពីចំនួនដែលគាត់គួរធ្វើ មិនទុកអ្វីផ្សេងសម្រាប់ខ្លួនគាត់ឬអ្នកដទៃឡើយ លើកលែងតែការចែកចាយគោលលទ្ធិដូចដែលព្រះបានប្រគល់ចុះមកដោយ«ទុកឲ្យអ្នកណានិយាយចុះ» គាត់និយាយថា «និយាយតែប៉ុណ្ណោះ» ។ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះ" [ពេត្រុសទី១ ៤:១១] ពោលគឺមិនស្ងាក់ស្ងើរ និងញាប់ញ័រដូចមនសិការអាក្រក់ត្រូវបានគេទម្លាប់និយាយ ប៉ុន្តែដោយបញ្ជាដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ។ តើនេះជាអ្វី ប៉ុន្តែដើម្បីបដិសេធការច្នៃប្រឌិតទាំងអស់នៃចិត្តមនុស្ស (ពីខួរក្បាលអ្វីក៏ដោយដែលពួកគេបានចេញ) ដើម្បីឱ្យព្រះបន្ទូលដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះអាចត្រូវបានបង្រៀន និងរៀននៅក្នុងក្រុមជំនុំរបស់អ្នកជឿ? តើអ្វីទៅជាការដកចេញនូវពិធីបរិសុទ្ធ ឬជាការបង្កើតរបស់មនុស្សទាំងអស់ (មិនថាឋានៈអ្វីក៏ដោយ) ដើម្បីឱ្យក្រឹត្យរបស់ព្រះតែមួយអាចនៅជាធរមាន? ទាំងនេះគឺជាខាងវិញ្ញាណ អាវុធដែលមានឫទ្ធានុភាពមកពីព្រះដើម្បីវាយកម្ទេចបន្ទាយ ។ ដោយពួកគេ ទាហានដ៏ស្មោះត្រង់របស់ព្រះ « បំផ្លាញគន្លង និងគ្រប់កម្ពស់ដែលងើបឡើងប្រឆាំងនឹងការស្គាល់ព្រះ ហើយចាប់គ្រប់គំនិតទាំងអស់ឲ្យធ្វើជាឈ្លើយ ដើម្បីស្តាប់បង្គាប់ព្រះគ្រីស្ទ» [២កូរិនថូស ១០:៤-៥] ដូច្នេះហើយគឺជាអំណាចអធិបតេយ្យដែលត្រួតងារនៃពួកជំនុំត្រូវបានគេហៅតាមឈ្មោះណាក៏ដោយ គួរតែត្រូវបានប្រទានឲ្យ ។ នោះគឺថាពួកគេអាច

នឹងហ៊ានធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ៖ អាចបង្ខំគ្រប់អំណាចនៃលោកិយ សិរីល្អ ប្រាជ្ញា និងភាពតម្កើងឡើងដើម្បីទទួលយក និងគោរពតាមព្រះចេស្តារបស់ទ្រង់ ។ គាំទ្រដោយអំណាចរបស់គាត់ អាចបញ្ជាទាំងអស់ពីខ្ពស់បំផុតរហូតដល់ចុងក្រោយ ។ អាចសង់គ្រួសាររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយទម្លាក់សាតាំង ។ អាចចិញ្ចឹមច្បៀម ហើយបណ្តេញចចកចេញ ។ អាចណែនាំ និងដាស់តឿនអ្នកដែលអាចបង្រៀនបាន អាចចោទប្រកាន់ ស្តីបន្ទោស និងបង្ក្រាបពួកបះបោរ និងរឹងរូស ។ ទីបំផុត ប្រសិនបើចាំបាច់ អាចបាញ់ផ្លេកបន្ទោរ និងផ្លេកបន្ទោរ ។ ប៉ុន្តែ ចូរធ្វើគ្រប់យ៉ាងតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែនេះដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយ គឺជាភាពខុសគ្នារវាងសាវ័ក និងអ្នកស្នងតំណែងរបស់ពួកគេ ៖ ពីមុនគឺជាអ្នកប្រាជ្ញពិតប្រាកដ និងពិតប្រាកដនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយដូច្នេះការសរសេររបស់ពួកគេត្រូវបានចាត់ទុកថាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែមុខងារតែមួយគត់របស់អ្នកដទៃគឺបង្រៀនពីអ្វីដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ និងបិទត្រានៅក្នុងបទគម្ពីរបរិសុទ្ធ ។ ដូច្នេះហើយ យើងបង្រៀនថា ឥឡូវនេះ អ្នកបម្រើដ៏ស្មោះត្រង់មិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យបង្កើតគោលលទ្ធិថ្មីណាមួយឡើយ ប៉ុន្តែថាពួកគេគ្រាន់តែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវគោលលទ្ធិនោះ ដែលព្រះបានចុះចូលមនុស្សទាំងអស់ដោយគ្មានករណីលើកលែង ។ នៅពេលខ្ញុំនិយាយនេះ ខ្ញុំចង់បង្ហាញពីអ្វីដែលត្រូវបានអនុញ្ញាតមិនត្រឹមតែចំពោះបុរសម្នាក់ៗប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែចំពោះក្រុមជំនុំទាំងមូលផងដែរ ។ តាមការព្រួយបារម្ភរបស់បុរសម្នាក់ៗដោយព្រះអម្ចាស់ ប៉ុលប្រាកដជាត្រូវបានតែងតាំងជាសាវ័កនៅក្រុងកូរិនថូស ប៉ុន្តែគាត់បដិសេធថាគាត់មិនមានអំណាចលើជំនឿរបស់ពួកគេ [២ កូរិនថូស ១:២៤]។ ឥឡូវនេះ តើអ្នកណាហ៊ានទាមទារអំណាចដែលប៉ុលបញ្ជាក់ថាមិន

មែនជារបស់គាត់? ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់បានទទួលស្គាល់អាជ្ញាប័ណ្ណបែបនេះដើម្បីបង្រៀនថាអ្នកគង្វាលអាចតម្រូវឱ្យបុរសចុះឈ្មោះដោយសេចក្តីជំនឿដោយគ្មានសំណួរចំពោះអ្វីៗទាំងអស់ដែលគាត់អាចបង្រៀនគាត់នឹងមិនដែលបានទាក់ទងជាមួយកូរិនថូសដូចគ្នាទាំងនេះនូវបទប្បញ្ញត្តិដែលនៅពេលដែលព្យាការីពីរឬបីនាក់និយាយ "អនុញ្ញាតឱ្យ អ្នកផ្សេងទៀតរើសអើង។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើមានវិវរណៈដល់អ្នកដែលអង្គុយក្បែរនោះ ចូរឲ្យអ្នកទីមួយនៅស្ងៀមទៅ» [កូរិនថូសទី១. ១៤:២៩-៣០]។ ហេតុនេះហើយបានជាគាត់មិនទុកចិត្តនរណាម្នាក់ឡើយ ហើយបានចុះចូលនូវសិទ្ធិអំណាចរបស់មនុស្សទាំងអស់ក្នុងកាត់ទោសតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែនរណាម្នាក់នឹងនិយាយថា សម្រាប់ក្រុមជំនុំសកល ករណីនេះគឺខុសគ្នា។ មេនឹងឆ្លើយថា ប៉ុលក៏ប្រមើលមើលការសង្ស័យនេះក្នុងវគ្គមួយទៀតដែរ ពេលគាត់និយាយថា៖ «សេចក្តីជំនឿកើតចេញពីអ្វីដែលបានឮ ប៉ុន្តែអ្វីដែលបានឮមកពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ» [រ៉ូម. ១០:១៧]។ មែនហើយប្រសិនបើសេចក្តីជំនឿពឹងផ្អែកលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះតែមួយគត់ ប្រសិនបើវាអនុវត្តចំពោះវា ហើយដាក់នៅក្នុងវាតែម្នាក់ឯង តើកន្លែងណាដែលនៅសេសសល់សម្រាប់ព្រះបន្ទូលនៃពិភពលោកទាំងមូល? ហើយអ្នកណាដែលដឹងច្បាស់ថាជំនឿជាអ្វី មិនអាចសង្ស័យនៅទីនេះបានទេ។ សម្រាប់សេចក្តីជំនឿគួរតែត្រូវបានគាំទ្រដោយភាពរឹងប៉ឹងដូចជាដើម្បីឈរដោយឥតមានសណ្តាប់ធ្នាប់និងមិនរអាក់រអួលប្រឆាំងនឹងសាតាំងនិងឧបករណ៍ទាំងអស់នៃនរកនិងពិភពលោកទាំងមូល។ យើងនឹងរកឃើញភាពរឹងមាំនេះតែក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។ បន្ទាប់មក នេះគឺជាច្បាប់សកលមួយដែលយើងគួរតែស្តាប់៖ ព្រះដកមនុស្សចេញពីសមត្ថភាពដើម្បីដាក់ចេញនូវគោលលទ្ធិថ្មី ដើម្បីឲ្យទ្រង់តែម្នាក់គត់អាច

ធ្វើជាគ្រូសាលារបស់យើងក្នុងគោលលទ្ធិខាងវិញ្ញាណ ដូចដែលទ្រង់តែម្នាក់ឯងគឺ ពិត [រ៉ូម. ៣:៤] ដែលមិនអាចកុហក ឬបោកបញ្ឆោតបាន ។ ច្បាប់នេះពាក់ ព័ន្ធនឹងក្រុមជំនុំទាំងមូលចំពោះអ្នកជឿម្នាក់ៗ ។

(ការបដិសេធការអះអាងអំពីភាពខុសឆ្គងខាងគោលលទ្ធិ ក្រៅពីព្រះបន្ទូល 10–16)

10. ការទាមទាររបស់រ៉ូម៉ាំង

ប៉ុន្តែឧបមាថាយើងប្រៀបធៀបអំណាចនៃក្រុមជំនុំដែលយើងបាននិយាយជាមួយ នឹងអំណាចនោះ ដែលពួកអ្នកខាងវិញ្ញាណទាំងនោះដែលបានហៅខ្លួនឯងថាជាបី ស្សព និងបុព្វជិត ឬសាសនាបានសរសើរខ្លួនឯងឥឡូវនេះសម្រាប់សតវត្សខ្លះ ក្នុងចំណោមប្រជាជននៃព្រះ ។ កិច្ចព្រមព្រៀងរបស់ពួកគេនឹងមិនប្រសើរជាង ការដែលព្រះគ្រីស្ទនឹង Belial [កូរិនថូសទី២. ៦:១៥] ។ វាមិនមែនជាគោល បំណងរបស់ខ្ញុំនៅទីនេះដើម្បីពន្យល់ពីរបៀប និងវិធីដែលមិនសក្តិសមដែលពួក គេបានប្រើអំពើហឹង្សារបស់ពួកគេ ។ ខ្ញុំនឹងសំដៅលើការបង្រៀនរបស់ពួកគេ ប៉ុណ្ណោះ ដែលសព្វថ្ងៃនេះពួកគេការពារជាមុនដោយការសរសេរ បន្ទាប់មក ដោយដាវ និងភ្លើង ។ ពួកគេយល់ឃើញថា ក្រុមប្រឹក្សាសកល គឺជារូបភាព ពិតនៃព្រះវិហារ ។ ដោយបានទទួលយកគោលការណ៍នេះ ពួកគេបច្ចុប្បន្ន សន្និដ្ឋានដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរថា ក្រុមប្រឹក្សាទាំងនេះត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយផ្ទាល់ ដូច្នេះហើយមិនអាចមានកំហុសបានឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ចាប់តាំងពីបុរសទាំងនេះគ្រប់គ្រង និងសូម្បីតែបង្កើតក្រុមប្រឹក្សា ពួកគេពិតជា ទាមទារដោយខ្លួនឯងនូវអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលពួកគេជំទាស់នឹងក្រុមប្រឹក្សា ។ ហេតុ

ដូច្នេះហើយ ពួកគេនឹងមានជំនឿរបស់យើងឈរលើការសម្រេចចិត្តរបស់ពួកគេ ៖ ដូច្នេះអ្វីដែលពួកគេបានកំណត់នៅខាងណាមួយអាចតាំងចិត្តបានយ៉ាងរឹងមាំនៅក្នុងគំនិតរបស់យើង ហើយដូច្នេះថាអ្វីដែលពួកគេបានយល់ព្រមអាចត្រូវបានយល់ព្រមដោយយើងលើសពីសំណូរ ឬអ្វីដែលពួកគេ បានថ្កោលទោសក៏អាចចាត់ទុកថាជាការថ្កោលទោសផងដែរ ។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ ដោយមើលងាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ពួកគេបានបង្កើតច្បាប់ចម្លងតាមបំណងរបស់ពួកគេ ដែលស្របតាមច្បាប់នេះ ក្រោយមកពួកគេតម្រូវឱ្យចុះឈ្មោះជាអត្ថបទនៃសេចក្តីជំនឿ ។ ដ្បិតគេមិនរាប់មនុស្សម្នាក់ជាគ្រិស្ទានទេ លុះត្រាតែគាត់យល់ព្រមយ៉ាងមុឺងម៉ាត់ចំពោះទង្វើរបស់ខ្លួនទាំងអស់ ទោះជាបញ្ហាក់ឬអវិជ្ជមានក្តីប្រសិនបើមិនមានជំនឿជាក់លាក់ ឬយ៉ាងហោចណាស់ដោយបង្កប់ន័យ ។ សម្រាប់ក្រុមជំនុំមានអំណាចក្នុងការបង្កើតអត្ថបទថ្មីនៃសេចក្តីជំនឿ ។

11. វត្តមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងក្រុមជំនុំរបស់ព្រះមិនលុបចោលចំណាងព្រះបន្ទូលនោះទេ ។

ជាដំបូង សូមឲ្យយើងស្តាប់ដោយអំណះអំណាងដែលពួកគេបញ្ជាក់ថា សិទ្ធិអំណាចនេះត្រូវបានប្រគល់ឱ្យក្រុមជំនុំ ។ បន្ទាប់មក យើងនឹងឃើញថាតើពួកគេត្រូវជួយប៉ុន្មាន ដោយអ្វីដែលទាមទារអំពីក្រុមជំនុំ ។ ពួកគេនិយាយថា ក្រុមជំនុំមានការសន្យាដ៏អស្ចារ្យ ដែលមិនដែលត្រូវបោះបង់ចោលដោយព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាប្តីប្រពន្ធរបស់នាង ប៉ុន្តែត្រូវបានដឹកនាំដោយវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ទៅក្នុងសេចក្តីពិតទាំងអស់ [យ៉ូហាន ១៦:១៣] ។ ប៉ុន្តែតាមការសន្យា ពួកគេតែងតែចោទប្រកាន់ថា មនុស្សជាច្រើនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យច្រើនដូចទៅនឹងអ្នកជឿម្នាក់ៗចំពោះក្រុមជំនុំទាំងមូល ។ ត្បិតទោះជាព្រះអម្ចាស់កំពុងមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់

សាវ័កដប់ពីរនាក់នៅពេលទ្រង់មានបន្ទូលថា «មើលចុះ ខ្ញុំនៅជាមួយនឹងអ្នក រហូតដល់ទីបញ្ចប់នៃយុគសម័យ» [ម៉ាថាយ ២៨:២០] "ខ្ញុំនឹងអធិស្ឋានដល់ ព្រះវរបិតា ហើយទ្រង់នឹងប្រទានឱ្យអ្នកនូវអ្នកតស៊ូមតិមួយផ្សេងទៀត ... សូម្បី តែវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិត" [យ៉ូហាន ១៤:១៦-១៧] គាត់បានសន្យាថាវាមិនត្រឹម តែចំពោះពួកដប់ពីរនាក់រួមគ្នាប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងចំពោះពួកគេម្នាក់ៗផងដែរ ចំពោះអ្នកកាន់តាមផ្សេងទៀត មិនថាអ្នកដែលគាត់បានទទួលរួចហើយ ឬអ្នក ដែលនឹងត្រូវបន្ថែមបន្ទាប់មក ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេបកស្រាយការសន្យា បែបនេះ ពោរពេញទៅដោយការលួងចិត្តដ៏អស្ចារ្យ ហាក់បីដូចជាមិនត្រូវបានផ្ត ល់ឱ្យដល់គ្រិស្តបរិស័ទម្នាក់ៗ ក្រៅពីក្រុមជំនុំទាំងមូល តើពួកគេធ្វើអ្វីក្រៅពីដក ទំនុកចិត្តពីគ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់ ដែលគួរតែមកពីប្រភពនេះទៅ ធ្វើឱ្យពួកគេ ពេញចិត្ត? ខ្ញុំមិននិយាយនៅទីនេះថា ការប្រកបរបស់អ្នកជឿទាំងមូល ដែល បានផ្គត់ផ្គង់ដោយអំណោយដ៏សម្បូរបែបជាច្រើន មិនត្រូវបានផ្តល់ដោយទ្រព្យស ម្បត្តិដ៏ពេញលេញ និងសម្បូរបែបនៃប្រាជ្ញាជាងម្នាក់ៗដោយឡែកពីគ្នានោះទេ ។ ខ្ញុំក៏មិនមានន័យថា នេះត្រូវបានគេនិយាយដូចគ្នាចំពោះអ្នកជឿ ហាក់ដូចជា មនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យស្មើគ្នាដោយស្មារតីនៃការយល់ដឹង និងការណែនាំ [អេសាយ ១១:២] ។ ប៉ុន្តែ យើងមិនត្រូវអនុញ្ញាតឱ្យខ្មាំងសត្រូវរបស់ព្រះគ្រីស្ទ បង្វែរបទគម្ពីរទៅជាអត្ថន័យក្រៅច្បាប់ ដើម្បីការពារករណីអាក្រក់របស់ពួកគេឡើ យ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ឆ្លងកាត់រឿងនេះ ខ្ញុំគ្រាន់តែទទួលស្គាល់នូវអ្វីដែល ជាការពិត៖ ថាព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយប្រជាជនរបស់ទ្រង់ ហើយគ្រប់គ្រង ពួកគេដោយវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ។ ខ្ញុំសារភាពថាវិញ្ញាណនេះមិនមែនជាវិញ្ញាណ នៃកំហុស អវិជ្ជា ភាពមិនពិត ឬភាពងងឹតទេ ។ ប៉ុន្តែប្រាកដណាស់នូវវិវរណៈ

សេចក្តីពិតប្រកបដោយប្រាជ្ញា និងពន្លឺ ដែលពួកគេអាចនឹងរៀនដោយមិនបោកបញ្ឆោតនូវអ្វីដែលបានប្រទានមកពួកគេ [កូរិនថូសទី១ ២:១២]; នោះគឺ « អ្វីទៅជាសេចក្តីសង្ឃឹមនៃការហៅរបស់ពួកគេ និងអ្វីដែលជាទ្រព្យសម្បត្តិនៃសិរីល្អនៃមរតកដ៏ទៀវភាពនៅក្នុងពួកបរិសុទ្ធ » [អេភេសូ. ១:១៨]។ ប៉ុន្តែអ្នកជឿសូម្បីតែអ្នកដែលបានទទួលអំណោយដ៏អស្ចារ្យជាងអ្វីផ្សេងទៀតក្នុងសាច់ឈាមនេះទទួលបានតែផ្នែដំបូងនិងរសជាតិខ្លះនៃវិញ្ញាណរបស់គាត់ [រ៉ូម. ៨:២៣]។ អាស្រ័យហេតុនេះ ការដឹងពីភាពទន់ខ្សោយរបស់ខ្លួន គ្មានអ្វីល្អជាងសម្រាប់ពួកគេឡើយ គឺត្រូវរក្សាខ្លួនដោយប្រយ័ត្នប្រយែងក្នុងដែនកំណត់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ក្រែងលោប្រសិនបើពួកគេវង្វេងឆ្ងាយតាមទំនាយរបស់ខ្លួន ពួកគេនឹងវង្វេងចេញពីផ្លូវត្រឹមត្រូវ ទោះបី ពួកគេគ្មានវិញ្ញាណនោះទេ ដោយការបង្រៀនតែមួយគត់នូវសេចក្តីពិតដែលញែកចេញពីការមិនពិត ។ សម្រាប់ទាំងអស់គ្នាសារភាពជាមួយប៉ូលថាពួកគេមិនទាន់បានទៅដល់គោលដៅ [ភីលីព. ៣:១២] ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេខិតខំឆ្ពោះទៅរកភាពរីកចម្រើនប្រចាំថ្ងៃ ច្រើនជាងពួកគេអួតពីភាពល្អឥតខ្ចោះ ។

12. ក្រុមជំនុំគឺមិនអាចខ្វះបាន

ប៉ុន្តែពួកគេនឹងជំទាស់ថា អ្វីក៏ដោយដែលត្រូវបានសន្មតដោយផ្នែកណាមួយនៃពួកបរិសុទ្ធណាមួយជាកម្មសិទ្ធិទាំងស្រុងរបស់ក្រុមជំនុំ ។ ទោះបីជានេះមានភាពដូចគ្នានៃការពិតមួយចំនួនខ្ញុំបដិសេធថាវាជាការពិត ។ ពិតណាស់ ព្រះទ្រង់ចែកចាយអំណោយទាននៃវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ដល់សមាជិកម្នាក់ៗតាមរង្វាស់ [អេភេសូ. ៤:៧] ដូច្នេះ ពេលដែលអំណោយត្រូវបានផ្តល់ឲ្យជាទូទៅ រូបកាយទាំងមូលប្រហែលជាមិនខ្វះអ្វីដែលសំខាន់ឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួក

ជំនុំតែងតែនៅឆ្ងាយពីភាពល្អឥតខ្ចោះដែលសត្រូវរបស់យើងអួត ។ មិនមែនថា ព្រះវិហារមានលក្ខណៈទុគ៌តពេកទេដែលមិនមានគ្រប់គ្រាន់ ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ជ្រាបពីតម្រូវការរបស់វា ប៉ុន្តែ ដើម្បីរក្សាវាឱ្យស្ថិតស្ថេរក្នុងភាពរាបទាប និងសុភាពរាបសារបស់ព្រះ ទ្រង់មិនបានប្រទានឱ្យវាលើសពីអ្វីដែលគាត់ដឹងថាជាការចាំបាច់នោះទេ ។ ខ្ញុំដឹងពីអ្វីដែលពួកគេតែងតែជំទាស់នៅទីនេះផងដែរ ៖ ថាក្រុមជំនុំត្រូវបានសម្អាត «ដោយការលាងទឹកនៅក្នុងព្រះបន្ទូលនៃជីវិត ដើម្បីឲ្យក្លាយជា... ដោយគ្មានស្នាមប្រឡាក់ គឺគ្មានកន្លែងបន្ទោសបាន» [អេភេសូ. ៥:២៦-២៧] ។ ដូច្នេះហើយបានជាកន្លែងផ្សេងទៀតហៅថា « តាំងពីក្មេងមក អ្នកបានស្គាល់បទគម្ពីរទាំងប៉ុន្មានដែលអាចនេងនាំអោយនាក់មានប្រាជ្ញាដល់ទីសង្គ្រោះ » [ធីម៉ូថេទី២. ៣:១៥] ។

ប៉ុន្តែវគ្គមុននេះបង្រៀនពីអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទធ្វើជារៀងរាល់ថ្ងៃនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ជាជាងអ្វីដែលទ្រង់បានសម្រេចរួចហើយ ។ ប្រសិនបើទ្រង់បានញែកប្រជាជនទាំងអស់ជាបរិសុទ្ធជារៀងរាល់ថ្ងៃ សម្អាត និងដុសខាត់ពួកគេ ហើយជូតស្នាមប្រឡាក់របស់ពួកគេ វាច្បាស់ណាស់ថាពួកគេនៅតែត្រូវបានប្រោះដោយពិការភាព និងចំណុចមួយចំនួន ហើយមានអ្វីមួយខ្វះខាតចំពោះការរាប់ជាបរិសុទ្ធរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែដើម្បីចាត់ទុកព្រះវិហារទាំងស្រុងរួចទៅហើយក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ថាបរិសុទ្ធ និងគ្មានកន្លែងណាដែលសមាជិកទាំងអស់ត្រូវបានគេប្រទះឃើញ ហើយមិនបរិសុទ្ធបន្តិចសោះ នេះជារឿងមិនសមហេតុផល និងលួងលោម! ដូច្នេះ វាជាការពិតដែលថាសាសនាចក្រត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធដោយព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែមានតែការចាប់ផ្តើមនៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះដែលអាចមើលឃើញនៅទីនេះ ។ ទីបញ្ចប់ និងការបញ្ចប់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះនឹងលេចមកនៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទ

ជាបរិសុទ្ធនៃបរិសុទ្ធ [ហេព្រើរ. ជំពូកទី ៩; ១០] ពិតជានិងឥតខ្ចោះបំពេញព្រះវិហារដោយភាពបរិសុទ្ធរបស់គាត់ ។ វាក៏ជាការពិតដែរ ដែលចំណុច និងស្នាមជ្រីវជ្រួញរបស់ព្រះវិហារត្រូវបានលុបចោល ប៉ុន្តែនេះគឺជាដំណើរការប្រចាំថ្ងៃរហូតដល់ព្រះគ្រីស្ទដោយការយាងមកវិញរបស់ទ្រង់បានលុបចោលនូវអ្វីដែលនៅសេសសល់ ។ ប្រសិនបើយើងទទួលយកការនេះ វានឹងចាំបាច់សម្រាប់ពួកយើងដើម្បីបញ្ជាក់ជាមួយនឹង Pelagians ថាភាពសុចរិតនៃអ្នកជឿត្រូវបានធ្វើឱ្យល្អឥតខ្ចោះនៅក្នុងជីវិតនេះ ដូចគ្នានេះដែរជាមួយនឹង Cathari និង Donatists ដើម្បីទប់ស្កាត់ភាពទន់ខ្សោយនៅក្នុងព្រះវិហារ ។ វគ្គផ្សេងទៀត ដូចដែលយើងបានឃើញនៅកន្លែងផ្សេងទៀត មានអត្ថន័យខុសគ្នាទាំងស្រុងពីអ្វីដែលពួកគេធ្វើពុត ។ ដ្បិតពេលប៉ុលបានណែនាំធីម៉ូថេ ហើយបានបង្ហាត់គាត់សម្រាប់តំណែងជាសង្ឃពិតប្រាកដ គាត់បាននិយាយថា គាត់បានធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីគាត់អាចដឹងពីរបៀបប្រព្រឹត្តនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ។ ហើយដើម្បីឲ្យគាត់មានចិត្តអាណិតអាសូរ និងចិត្តខ្នះខ្នែងកាន់តែខ្លាំងឡើងចំពោះកិច្ចការនេះ ប៉ុលថាក្រុមជំនុំជា « សសរ និងជាជើងថ្កល់របស់សេចក្តីពិត » [ធីម៉ូថេទី ១ ៣:១៥] ។ ប៉ុន្តែ តើពាក្យទាំងនេះមានន័យអ្វីទៀតជាងថាសេចក្តីពិតរបស់ព្រះត្រូវបានរក្សាទុកក្នុងក្រុមជំនុំ នោះគឺដោយកិច្ចបម្រើផ្សាយ ? ឬដូចដែលគាត់បង្រៀននៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា "ព្រះគ្រីស្ទបានប្រទាន... សាវក....គ្រូគង្វាល និងគ្រូ" [អេភេសូ. ៤:១១] « ដើម្បីកុំឲ្យយើងរាល់គ្នាត្រូវបានខ្យល់នៃគោលលទ្ធិ ឬត្រូវគេបោកបញ្ឆោតដោយមនុស្សទៀតហើយ» [ខ.១៤] ។ ផ្ទុយទៅវិញ បំភ្លឺ «ដោយចំណេះពិតអំពីបុត្រនៃព្រះ យើងគួរតែជួបជុំគ្នាក្នុងសេចក្តីជំនឿតែមួយ» [ខ .១៣] ។ ដូច្នេះ សេចក្តីពិតមិនរលត់ទៅក្នុងលោកទេ ប៉ុន្តែនៅតែមានសុវត្ថិភាព

ព្រោះមានព្រះវិហារជាអ្នកថែរក្សាដ៏ស្មោះត្រង់របស់ខ្លួន ដែលការងារ និងកិច្ច
បម្រើនោះទ្រទ្រង់ ។ ហើយប្រសិនបើការឃុំឃាំងនេះស្ថិតនៅក្នុងការព្យាករណ៍
និងកិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនា វាកើតឡើងថាការរក្សាសេចក្តីពិតនេះទាំងស្រុង
គឺអាស្រ័យទៅលើថាតើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានរក្សាទុកយ៉ាងស្មោះត្រង់
និងរក្សានៅក្នុងភាពបរិសុទ្ធ ។

13. ព្រះបន្ទូលនិងព្រះវិញ្ញាណជាកម្មសិទ្ធិរួមគ្នាដោយមិនអាចដាច់ពីគ្នា

ដើម្បីឱ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំអាចយល់កាន់តែច្បាស់ពីចំណុចសំខាន់នៃសំណួរនេះ ខ្ញុំ
នឹងពន្យល់ជាពាក្យពីរបីអំពីអ្វីដែលសត្រូវរបស់យើងទាមទារ ហើយយើងប្រឆាំង
នឹងពួកគេ ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ពួកគេដែលថាក្រុមជំនុំមិនអាចមានកំហុស
លើចំណុចនេះ ហើយនេះជារបៀបដែលពួកគេបកស្រាយ ដរាបណាក្រុមជំនុំត្រូវ
បានគ្រប់គ្រងដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ វាអាចដំណើរការដោយសុវត្ថិភាពដោយ
គ្មានពាក្យ ។ មិនថាទៅទីណាទេ វាអាចគិត ឬនិយាយបានតែអ្វីដែលពិត
អាស្រ័យហេតុនេះ ប្រសិនបើវាគួរតែងតាំងអ្វីលើសពី ឬក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់
ព្រះ នោះត្រូវតែចាត់ទុកជាគ្មានអ្វីក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។

ប្រសិនបើយើងផ្តល់ចំណុចទីមួយ ថាក្រុមជំនុំមិនអាចមានកំហុសក្នុងរឿងចាំបាច់
ដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះទេ នេះគឺជាអ្វីដែលយើងចង់មានន័យដោយវា ៖ សេចក្តី
ថ្លែងការណ៍គឺជាការពិត រហូតមកដល់ពេលនេះ ក្រុមជំនុំបានលះបង់ប្រាជ្ញាទាំង
អស់របស់ខ្លួន អនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនត្រូវបានបង្រៀនដោយ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ តាមរ
យៈព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ នេះគឺជាការខុសគ្នា ។ គូប្រជែងរបស់យើងស្វែងរក
សិទ្ធិអំណាចនៃក្រុមជំនុំនៅខាងក្រៅព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែយើងទទូចថាវា

ត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលនេះ ហើយមិនអនុញ្ញាតឱ្យត្រូវបានបំបែកចេញ បាន ។ ហើយអ្វីដែលងឿងឆ្ងល់ថា តើកូនក្រមុំ និងសិស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវចុះ ចូលនឹងប្តី/ប្រពន្ធ និងគ្រូរបស់នាង ដើម្បីឲ្យនាងយកចិត្តទុកដាក់ជានិច្ច និង ប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះពាក្យរបស់ទ្រង់! នេះជាការរៀបចំផ្ទះដែលមានការគ្រប់គ្រង ល្អ ប្រពន្ធគោរពតាមអំណាចរបស់ប្តី ។ នេះជាផែនការរបស់សាលាដែលមាន របៀបរៀបរយល្អដែលមានការបង្រៀនរបស់នាយកសាលាតែម្នាក់ឯង ។ ដោយ ហេតុផលនេះ ក្រុមជំនុំមិនគួរមានប្រាជ្ញាដោយខ្លួនឯង មិនគួរបង្កើតអ្វីដោយខ្លួន ឯងឡើយ ប៉ុន្តែគួរតែកំណត់ដែនកំណត់នៃប្រាជ្ញារបស់ខ្លួន ដែលព្រះគ្រីស្ទបាន បញ្ចប់ការនិយាយ ។

តាមរបៀបនេះ ក្រុមជំនុំនឹងមិនទុកចិត្តលើគំនិតទាំងអស់នៃហេតុផលរបស់ខ្លួន ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងរឿងទាំងនោះ ដែលពឹងផ្អែកលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះក្រុមជំនុំ នឹងមិនរវើរវាយជាមួយនឹងការមិនទុកចិត្ត ឬមន្ទិលសង្ស័យណាមួយឡើយ ប៉ុន្តែ នឹងស្តារឡើងវិញដោយការធានាដ៏អស្ចារ្យ និងស្ថិរភាព ។ ដូច្នេះ ការជឿជាក់ លើភាពពេញលេញនៃការសន្យាដែលខ្លួនមាន នោះក្រុមជំនុំនឹងមានមធ្យោបាយ ដ៏ប្រសើរក្នុងការទ្រទ្រង់ជំនឿរបស់ខ្លួន ។ ដូច្នេះវានឹងមិនសង្ស័យថាវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធតែងតែនៅជាមួយវា ជាការណែនាំដ៏ល្អបំផុតរបស់វានៅក្នុងផ្លូវត្រូវ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលជាមួយគ្នានោះ វានឹងចងចាំនូវអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រើ ដើម្បីឲ្យ យើងទទួលបានពីព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ។ « ព្រះវិញ្ញាណ» មានបន្ទូលថា « ដែលខ្ញុំនឹងចាត់ឲ្យមកពីព្រះវរបិតា » [យ៉ូហាន ១៦:៧] « នឹងនាំអ្នកទៅ រកសេចក្តីពិតទាំងអស់ » [យ៉ូហាន ១៦:១៣] ។ តែពេលនេះ? ដោយសារ ព្រះមានបន្ទូលថាថា « វិញ្ញាណនឹងនឹកចាំពីការទាំងអស់ដែលខ្ញុំបានប្រាប់អ្នក

រាល់គ្នា» [យ៉ូហាន ១៤:២៦] ។ ដូច្នេះ លោកប្រកាសថា យើងនឹងមិនរំពឹងអ្វីទៀតពីព្រះវិញ្ញាណរបស់លោក ជាងការដែលលោកនឹងបំភ្លឺគំនិតរបស់យើងឲ្យយល់ឃើញពីសេចក្តីពិតនៃការបង្រៀនរបស់លោក ។ ដូច្នោះហើយ Chrysostom និយាយយ៉ាងចំៗបំផុតថា ៖ «មនុស្សជាច្រើនអួតអំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែអស់អ្នកដែលនិយាយគំនិតរបស់គេបានអះអាងថាទ្រង់មិនពិត ។ ដូចដែលព្រះគ្រីស្ទបានថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ទ្រង់មិនបាននិយាយចេញពីខ្លួនគាត់ [យ៉ូហាន ១២:៤៩; ១៤:១០] ដោយសារលោកបាននិយាយចេញពីក្រិត្យវិន័យ និងពួកហោរា [យ៉ូហាន ១២:៥០] ដូច្នេះ សូមកុំឲ្យយើងជឿនូវអ្វីដែលជំរុញឲ្យស្ថិតនៅក្រោមព្រះនាមនៃព្រះវិញ្ញាណក្រៅពីដំណឹងល្អឡើយ ។ ដ្បិតដូចជាព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកសម្រេចនៃក្រិត្យវិន័យ [រ៉ូម. ១០:៤] ហើយពួកហោរាក៏ដូចជាវិញ្ញាណដែលបានសម្រេចតាមដំណឹងល្អ» ។

ឥឡូវនេះ វាងាយស្រួលក្នុងការសន្និដ្ឋានថា តើពួកប្រឆាំងរបស់យើងប្រព្រឹត្តខុសយ៉ាងណា នៅពេលដែលពួកគេអួតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធតែមួយគត់ដើម្បីសរសើរដោយព្រះនាម គោលលទ្ធិចម្លែកខុសពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ខណៈដែលព្រះវិញ្ញាណចង់ភ្ជាប់ជាមួយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយចំណងដែលមិនអាចរំលាយបាន ហើយព្រះគ្រីស្ទបានប្រកាសអំពីរឿងនេះ ។ នៅពេលដែលទ្រង់សន្យានឹងវិញ្ញាណនៃក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ ។ ប្រាកដណាស់ នេះគឺដូច្នេះ ។ ភាពអត់ធ្មត់នោះ ដែលព្រះអម្ចាស់ធ្លាប់បានបង្ហាប់សម្រាប់ក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ [១ពេត្រុស ១:១៣; ៤:៧; ៥:៨] គាត់សុខចិត្តរក្សាទុកជារឿងរហូត ។ ប៉ុន្តែ គាត់ហាមមិនឲ្យបន្ថែមអ្វីទៅក្នុងពាក្យរបស់គាត់ ឬដកចេញពីវា [ចោទិយកថា. ៤:២; វិវរណៈ ២២:១៨-១៩] វាគឺជាក្រឹត្យដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាននៃព្រះ និងនៃព្រះវិញ្ញាណ

បរិសុទ្ធ ដែលសត្រូវរបស់យើងកំពុងព្យាយាមបំបែកនៅពេលដែលពួកគេធ្វើពុតថាជាក្រុមជំនុំត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយវិញ្ញាណក្រៅពីព្រះបន្ទូល ។

14. ទំនៀមទំលាប់ក្រោមបទគម្ពីរ

នៅទីនេះពួកគេនិយាយម្តងទៀតថា ក្រុមជំនុំត្រូវការបន្ថែមរឿងខ្លះទៅក្នុងសំណេររបស់សាវ័ក ឬថាសាវ័កខ្លួនឯងក្រោយមកបានផ្តត់ផ្គង់យ៉ាងត្រឹមត្រូវតាមរយៈសំឡេងរស់នូវអ្វីដែលពួកគេមិនបានបង្រៀនយ៉ាងច្បាស់ ។ ជាការពិតណាស់ ព្រះគ្រីស្ទបានមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកសាវ័កថា «ខ្ញុំនៅមានសេចក្តីជាច្រើនទៀតនិងប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា តែឥឡូវនេះអ្នករាល់គ្នាពុំអាចទទួលបានទេ » [យ៉ូហាន ១៦:១២] ។ ពួកគេពន្យល់ថា ទាំងនេះគឺជាក្រឹត្យដែលក្រៅពីបទគម្ពីរត្រូវបានទទួលយកដោយការប្រើប្រាស់ និងទំនៀមទម្លាប់ប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែតើនេះជាអ្វី? ខ្ញុំសូមសារភាពថា ពួកសិស្សនៅតែមិនបានបង្រៀន ហើយយប់ជ្រៅមិនអាចបង្រៀនបាន នៅពេលពួកគេបានឮការនេះពីព្រះអម្ចាស់ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេបានធ្វើតាមគោលលទ្ធិរបស់ពួកគេក្នុងការសរសេរ តើពួកគេថែមទាំងត្រូវបានរំខានដោយភាពល្ងង់ខ្លៅបែបនេះ ដែលក្រោយមកពួកគេត្រូវការដើម្បីផ្តត់ផ្គង់សំឡេងរស់នូវអ្វីដែលពួកគេបានលុបចោលពីការសរសេររបស់ពួកគេតាមរយៈកំហុសនៃភាពល្ងង់ខ្លៅឬ? ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានដឹកនាំទៅក្នុងសេចក្តីពិតទាំងអស់ដោយព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិត [យ៉ូហាន ១៦:១៣] នៅពេលពួកគេសរសេរឡើង តើអ្វីបានរារាំងពួកគេពីការឱបក្រសោប និងចាកចេញជាលាយលក្ខណ៍អក្សរជាចំណេះដឹងដ៏ល្អឥតខ្ចោះ និងច្បាស់លាស់នៃគោលលទ្ធិដំណឹងល្អ ? ប៉ុន្តែមកឥឡូវនេះ ចូរយើងផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវអ្វីដែលពួកគេស្វែងរក គ្រាន់តែអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេចង្អុលបង្ហាញពីអ្វីដែលគួរតែត្រូវបានបង្ហាញ

ក្រៅពីការសរសេរ ។ ប្រសិនបើពួកគេហ៊ានសាកល្បងវា ខ្ញុំនឹងប្រឆាំងនឹងពាក្យរបស់ Augustine ពោលគឺ « នៅពេលព្រះអម្ចាស់មិនមានព្រះបន្ទូលថា តើនរណាក្នុងចំណោមយើងអាចនឹងនិយាយថា « របស់ទាំងនេះ ឬរបស់ទាំងនោះ ? ឬបើអ្នកណាហ៊ាននិយាយដូច្នេះ តើគាត់ផ្តល់ភស្តុតាងអ្វី» ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំឈ្លោះប្រកែករឿងអ្វីដែលហួសហេតុ? សម្រាប់សិស្សសាលាគ្រប់រូបដឹងថា នៅក្នុងសំណេររបស់ពួកសាវ័ក ដែលពួកសាវ័កទាំងនេះ ដូចបានរៀបរាប់រួចមកហើយ នោះមានផលផ្លែនៃវិវរណៈនោះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាដល់ពួកសាវ័ក ។

15. ភាពផ្ទុយគ្នានៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យនៃក្រុមជំនុំ

អ្វីដែលពួកគេនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទមិនបានធ្វើឲ្យហួសពីការទាស់ទែងគ្នានឹងអ្វីដែលពួកជំនុំបង្រៀននិងក្រឹត្យក្រមនោះទេ នៅពេលដែលទ្រង់បង្គាប់យើងឲ្យចាត់ទុកថាជាសាសន៍ដទៃ និងជាអ្នកយកពន្ធអ្នកណាដែលហ៊ានប្រឆាំងនឹង [ម៉ាថាយ. ១៨:១៧] ទីមួយ ព្រះគ្រីស្ទមិននិយាយអំពីគោលលទ្ធិនោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែអះអាងពីសិទ្ធិអំណាចនៃក្រុមជំនុំក្នុងការកែតម្រូវអំពើអាក្រក់ ដើម្បីកុំឱ្យអ្នកដែលត្រូវបានដាស់តឿន ឬស្តីបន្ទោស មិនអាចប្រឆាំងនឹងការកាត់ទោស ។ ប៉ុន្តែឆ្លងផុតចំណុចនេះ វាពិតជាងឿងឆ្ងល់ណាស់ ដែលជនអ្សោនខ្មាស់ទាំងនេះហ៊ានបណ្តោយខ្លួនឱ្យវង្វេងលើចំណុចនេះ ។ តើការសន្និដ្ឋានចុងក្រោយរបស់ពួកគេនឹងទៅជាយ៉ាងណា លើកលែងតែអ្នកដែលមិនត្រូវមើលងាយការមូលមតិគ្នានៃក្រុមជំនុំ ដែលស្ថិតនៅលើការពិតនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះតែប៉ុណ្ណោះ? ពួកគេត្រូវតែស្តាប់ក្រុមជំនុំ ។ តើអ្នកណាបដិសេធរឿងនេះ? មូលហេតុគឺថាក្រុមជំនុំមិនប្រកាសចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ ។ ប្រសិនបើពួកគេត្រូវការអ្វី

បន្ថែមទៀត សូមប្រាប់ពួកគេថា ពាក្យទាំងនេះរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនអាចជួយពួកគេបានទេ ។ ហើយខ្ញុំមិនគួរមើលទៅដូចជាឈ្លោះគ្នាខ្លាំងពេកទេ ពីព្រោះខ្ញុំទទូចយ៉ាងខ្លាំងថាសាសនាចក្រមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យបង្កើតគោលលទ្ធិថ្មីណាមួយនោះទេ ពោលគឺបង្រៀន ហើយដាក់ចេញជាការអធិប្បាយអ្វីដែលច្រើនជាងព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្តែងក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ទៅទៀត ។ សម្រាប់បុរសដែលមានប្រាជ្ញាយល់ឃើញថា វាជាគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងណាប្រសិនបើបុរសធ្លាប់ត្រូវបានផ្តល់សិទ្ធិអំណាចបែបនេះ ។ ពួកគេក៏ឃើញផងដែរនូវរបៀបដែលបង្ហូចដ៏អស្ចារ្យមួយត្រូវបានបើកទៅកាន់យ៉ាងច្បាស់ និង បន្ទោស នៃគ្មានការប្រន័យប្រសិនបើយើងនិយាយថាអ្វីដែលមនុស្សបានសម្រេចចិត្តគឺត្រូវបានយកជាទំនាយក្នុងចំណោមពួកគ្រីស្ទាន ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់មានបន្ទូលស្របតាមពេលវេលារបស់ទ្រង់ ផ្តល់ភាពខុសគ្នានេះដល់ក្រុមប្រឹក្សាជំនុំជំរះ [ម៉ាថាយ ៥:២២] ដើម្បីឱ្យពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ក្រោយមករៀនគោរពដល់ការប្រជុំដ៏ពិសិដ្ឋនៃក្រុមជំនុំ ។ ក្នុងករណីនោះ ទីក្រុង និងភូមិនីមួយៗនឹងមានសេរីភាពស្មើគ្នាក្នុងការរកលុយកាក់ ។

16. ភាពទន់ខ្សោយនៃគំរូរបស់គូប្រជែងរបស់យើង

ឧទាហរណ៍ដែលគូប្រជែងរបស់យើងប្រើបានជួយពួកគេមិនបានបន្តិច ។ ពួកគេនិយាយថា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់ទារក បានកើតឡើងមិនច្រើនទេ ពីអាណត្តិច្បាស់លាស់នៃបទគម្ពីរ ដូចជាក្រឹត្យរបស់ពួកជំនុំ ។ ប៉ុន្តែវានឹងក្លាយជាទីជម្រកដ៏ក្រខ្សត់បំផុត ប្រសិនបើគ្មានការការពារពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់ទារកនោះទេ យើងត្រូវបានគេបង្ខំឱ្យភៀសខ្លួនទៅកាន់អំណាចនៃក្រុមជំនុំតែមួយ! ប៉ុន្តែ កន្លែងផ្សេងទៀតនឹងត្រូវបានបង្ហាញគ្រប់គ្រាន់ថាការពិតគឺនៅ

ឆ្ងាយបើមិនដូច្នេះទេ ។ ដូចគ្នាដែរ វត្ថុដែលគេរកមិនឃើញក្នុងបទគម្ពីរអ្វីដែលត្រូវបានប្រកាសនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សារ គឺថាព្រះរាជបុត្រាជាអ្នករួមចំណែកជាមួយនឹងព្រះវរបិតា ។ ក្នុងរឿងនេះ ពួកគេធ្វើអំពើអយុត្តិធម៌យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដល់ឪពុកដូចជាពួកគេបានថ្កោលទោស ដោយឥតមូលដ្ឋាន ពីព្រោះគាត់នឹងមិនស្បថនឹងពាក្យរបស់ពួកគេ ទោះបីជាគាត់បានប្រកាសការបង្រៀនទាំងមូលដែលមាននៅក្នុងសំណេរទំនាយ និងសាវ័កក៏ដោយ ។ ពាក្យថា "ច្រើនសន្ទឹកសន្ធាប់" ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា មិននៅក្នុងបទគម្ពីរទេ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលវាត្រូវបានអះអាងជាញឹកញាប់នៅក្នុងបទគម្ពីរថាមានព្រះតែមួយ ហើយបន្ថែមទៀតនៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានហៅជាញឹកញាប់ថាជាព្រះដ៏ពិត និងអស់កល្បជានិច្ចជាព្រះមួយជាមួយនឹងព្រះវរបិតា—តើឪពុករបស់នីសេនធ្វើអ្វីទៀតនៅពេលដែលពួកគេប្រកាសអំពីខ្លឹមសារតែមួយ ប៉ុន្តែ គ្រាន់តែពន្យល់អត្ថន័យពិតនៃបទគម្ពីរ?

រៀបរាប់ថារឹងមាំ បានធ្វើសេចក្តីថ្លែងការណ៍បឋមនេះនៅក្នុងសន្និបាតរបស់ពួកគេ: "នៅក្នុងជម្ពោះ" គាត់និយាយថា "លើបញ្ហាដ៏ទេវភាពមានការបង្រៀនតាមវេជ្ជបញ្ជារបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ សៀវភៅរបស់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ និងពួកសាវ័ក ជាមួយនឹងអក្ខរាវិរុទ្ធរបស់ហោរា បង្ហាញយើងយ៉ាងពេញលេញនូវឆន្ទៈដ៏ទេវភាព ។ ដូច្នេះហើយ ការបញ្ឈប់ការមិនចុះសម្រុងគ្នា ចូរយើងយកការពន្យល់នៃសំណួរចេញពីពាក្យនៃវិញ្ញាណ» ។ នៅពេលនោះ គ្មានអ្នកណាប្រឆាំងនឹងការដាស់តឿនដ៏បរិសុទ្ធទាំងនេះឡើយ ។ គ្មាននរណាម្នាក់ជំទាស់នឹងការយល់ឃើញដែលថា ព្រះវិហារអាចបន្ថែមអ្វីមួយដោយខ្លួនឯងបានទេ ។ ថាវិញ្ញាណមិនបានបើកសម្តែងរឿងទាំងអស់ដល់ពួកសាវ័ក ឬយ៉ាងហោចណាស់ក៏មិនបាន

ប្រាប់អ្នកស្នងរបស់ពួកគេដែរ ។ ឬរឿងបែបនេះ ។ ប្រសិនបើអ្វីដែលសត្រូវរបស់យើងនឹងមានជាការពិត ទីមួយ បានធ្វើអំពើអាក្រក់ក្នុងការដកហូតអំណាចរបស់ពួកជំនុំ ។ ទីពីរ ដោយសារគ្មានបីស្សពណាម្នាក់ក្រោកឡើងការពារវា ភាពស្មៀមស្មាត់របស់ពួកគេនេះជាការបំពានលើសេចក្តីជំនឿ ។ ហេតុនេះហើយបានជាពួកគេក្បត់សិទ្ធិរបស់ពួកជំនុំ ។ ប៉ុន្តែចាប់តាំងពី Theodoret រៀបរាប់ថាពួកគេមានឆន្ទៈទទួលយកនូវអ្វីដែលព្រះចៅអធិរាជបានថ្លែងនោះ វាប្រាកដណាស់ថា dogma ថ្មីនេះមិនត្រូវបានដឹងទាំងស្រុងនោះទេ ។

ជំពូកទី IX

ក្រុមប្រឹក្សា និងសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេ

(សិទ្ធិអំណាចពិតនៃក្រុមប្រឹក្សាក្រុមជនុំ, ១-២)

1. សុន្ទរកថាមុនពីរ

ឥឡូវនេះ ឧបមាថា ខ្ញុំបានផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវរាល់ចំណុចទាំងអស់របស់ពួកគេនៅលើព្រះវិហារ សូម្បីតែនេះក៏នឹងមិនមានការសន្និដ្ឋានសំខាន់របស់ពួកគេបន្ថែមទៀតដែរ។ សម្រាប់អ្វីទាំងអស់ដែលត្រូវបាននិយាយអំពីព្រះវិហារ ពួកគេនៅពេលតែមួយផ្ទេរទៅក្រុមប្រឹក្សា ដោយសារនៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេ ទាំងនេះតំណាងឱ្យក្រុមជំនុំ។ ពិតហើយ ពួកគេរឹងចចេសយ៉ាងខ្លាំងលើអំណាចនៃក្រុមជំនុំដោយគ្មានគោលបំណងអ្វីផ្សេងក្រៅពីផ្តល់អ្វីៗទាំងអស់ដែលពួកគេអាចជំរិតលើសម្តេចសង្ឃរ៉ូម៉ាំង និងបក្ខពួករបស់គាត់។ ប៉ុន្តែមុននឹងខ្ញុំចាប់ផ្តើមពិភាក្សាសំណួរនេះ ខ្ញុំត្រូវតែធ្វើការកត់សម្គាល់ខ្លីៗចំនួនពីរ៖ « ការដែលខ្ញុំនៅទីនេះធ្ងន់ធ្ងរជាងនេះ មិនមែនមានន័យថាខ្ញុំគោរពក្រុមប្រឹក្សាបុរាណតិចជាងអ្វីដែលខ្ញុំគួរនោះទេ។ ដ្បិតខ្ញុំសូមកោតខ្លាចគេអស់ពីចិត្ត ហើយប្រាថ្នាចង់ឲ្យគេគោរពទាំងអស់គ្នា។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ បទដ្ឋានគឺថា គ្មានអ្វីដែលអាចបង្អាក់ព្រះគ្រីស្ទបានទេ។ ឥឡូវនេះ វាជាសិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងការធ្វើជាអធិបតីលើក្រុមប្រឹក្សាទាំងអស់ ហើយមិនមានអ្នកណាចែកចាយសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់ខ្លួនឡើយ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយថា ព្រះធ្វើជាអធិបតីតែនៅពេលដែលសន្និបាតទាំងមូលត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះបន្ទូល និងវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់។

ទីពីរ ការដែលខ្ញុំចាត់ទុកក្រុមប្រឹក្សាតិចជាងការអះអាងរបស់ក្រុមប្រឆាំងមិនមែនមានន័យថាខ្ញុំខ្លាចក្រុមប្រឹក្សាទេ ដូចជាពួកគេគាំទ្រខាងពួកគេ និងប្រឆាំងយើង ។ ដោយសារយើងត្រូវបានបំពាក់ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងពេញលេញសម្រាប់ភស្តុតាងពេញលេញនៃការបង្រៀនរបស់យើង និងសម្រាប់ការផ្តួលរំលំនៃទាំងអស់ ដូច្នេះហើយមិនមានតម្រូវការអ្វីច្រើនដើម្បីទាមទារអ្វីបន្ថែមទេ ដូច្នេះប្រសិនបើបញ្ហាគួរតែទាមទារវា ក្រុមប្រឹក្សាបុរាណនឹងផ្តល់ឱ្យយើងនូវភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ទាំងពីរនេះ ។

2. ក្រុមប្រឹក្សាពិតនិងមិនពិត

ឥឡូវនេះ ចូរយើងនិយាយអំពីបញ្ហានេះដោយខ្លួនឯង ។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ស្វែងរកនៅក្នុងបទគម្ពីរថាតើសិទ្ធិអំណាចនៃក្រុមប្រឹក្សាគឺជាអ្វី នោះគ្មានការសន្យាណាដែលច្បាស់លាស់ជាងនៅក្នុងសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ព្រះគ្រីស្ទនេះទេ ៖ «កន្លែងដែលពីរឬបីនាក់ត្រូវបានប្រមូលផ្តុំគ្នាក្នុងឈ្មោះខ្ញុំ នោះខ្ញុំនៅក្នុងចំណោមអ្នកទាំងនោះដែរ» [ម៉ាថាយ. ១៨:២០] ។ ប៉ុន្តែយ៉ាងណាក៏ដោយ នោះសំដៅទៅលើការប្រជុំតិចតួច ដូចជាក្រុមប្រឹក្សាសកល ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ភាពលំបាកនៃសំណួរនេះមិនស្ថិតនៅត្រង់ចំណុចនេះទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងលក្ខខណ្ឌបន្ថែមថា ព្រះគ្រីស្ទនឹងគង់នៅកណ្តាលក្រុមប្រឹក្សាមួយ លុះត្រាតែប្រជុំគ្នាក្នុងព្រះនាមទ្រង់ ។ ជាលទ្ធផល វានឹងផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ដល់សត្រូវរបស់យើង ប៉ុន្តែតិចតួចណាស់ក្នុងការនិយាយអំពីក្រុមប្រឹក្សានៃបីស្សពមួយពាន់ដង ។ ពួកគេក៏នឹងមិនបញ្ចុះបញ្ចូលយើងឱ្យជឿនូវអ្វីដែលពួកគេជំទាស់ ថាក្រុមប្រឹក្សាត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ—មុនពេលពួកគេបញ្ចុះបញ្ចូលយើងដែលបានប្រមូលផ្តុំនៅក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ សម្តេចសង្ឃដែលមិនគោរពព្រះ

និងអាក្រក់អាចឃុបឃិតគ្នាប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទបានច្រើនដូចដែលមនុស្សល្អ និងទៀងត្រង់អាចរួមគ្នាក្នុងព្រះនាមទ្រង់ ។ យើងមានភ័ស្តុតាងច្បាស់លាស់នៃការពិតនេះនៅក្នុងក្រឹត្យជាច្រើនដែលបានចេញមកពីក្រុមប្រឹក្សាបែបនេះ ។ ប៉ុន្តែវានឹងបង្ហាញអក្សរ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំបានឆ្លើយតបតែពាក្យមួយថា: ព្រះគ្រីស្ទ មិនសន្យាអ្វីឡើយ លើកលែងតែអ្នកដែលបានប្រមូលផ្តុំនៅក្នុងព្រះនាមទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ចូរយើងកំណត់អត្ថន័យ ។ ខ្ញុំបដិសេធថាពួកគេត្រូវបានគេប្រមូលនៅក្នុងព្រះនាមទ្រង់ ដែលបានបោះបង់ចោលបញ្ញត្តិរបស់ព្រះដែលហាមមិនឱ្យបន្ថែមឬដកចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ [ចោទិយកថា ១២:៣២; សុភាសិត. ៣០:៦; វិវរណៈ ២២:១៨-១៩] តែងតាំងអ្វីក៏ដោយតាមការសម្រេចចិត្តរបស់ពួកគេ, ដែលមិនពេញចិត្តនឹងទំនាយ នៃបទគម្ពីរ, នោះគឺជាច្បាប់តែមួយគត់នៃប្រាជ្ញាល្ងីល្ងើខ្លះ ថ្មីមួយចំនួនចេញពីក្បាលរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ ប្រាកដណាស់ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទបានសន្យាថា ទ្រង់នឹងមិនមានវត្តមាននៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាទាំងអស់នោះទេ ប៉ុន្តែបានដាក់សញ្ញាសម្គាល់ពិសេសមួយ ដែលបុគ្គលពិត និងស្របច្បាប់អាចត្រូវបានសម្គាល់ពីអ្នកដទៃ នោះវាធ្វើឱ្យយើងមិនភ្លេចពីភាពខុសគ្នានេះ ។ នេះជាសេចក្តីសញ្ញាដែលព្រះពីបុរាណបានធ្វើជាមួយនឹងពួកសង្ឃលេវី ដែលត្រូវបង្រៀនពីបបូរមាត់របស់ទ្រង់ [ម៉ាឡាគី. ២:៧] ។ ទ្រង់តម្រូវឲ្យហោរាគ្រប់ពេល យើងឃើញថាច្បាប់នេះក៏ត្រូវបានដាក់លើពួកសាវ័កដែរ ។ អ្នកណាដែលបំពានលើសេចក្តីសញ្ញានេះ ព្រះចាត់ទុកថាសក្តិសមទាំងកិត្តិយសបព្វជិតភាព ឬសិទ្ធិអំណាចណាមួយ ។ សូមឲ្យគូប្រជែងរបស់ខ្ញុំដោះស្រាយការលំបាកនេះសម្រាប់ខ្ញុំ ប្រសិនបើពួកគេនឹងចងជំនឿរបស់ខ្ញុំទៅនឹងក្រឹត្យក្រមរបស់មនុស្សក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។

(កំហុសរបស់គ្រូគង្វាលធ្វើឲ្យក្រុមប្រឹក្សារបស់ពួកគេអាចធ្លាក់ចុះ, ៣-៧)

3. ការពិតក៏អាចគាំទ្រ និងអះអាងខ្លួនឯងនៅក្នុងក្រុមជំនុំដោយគ្មាន និងប្រឆាំងនឹងគ្រូគង្វាល

ពួកគេសន្មត់ថាសេចក្តីពិតមិនស្ថិតស្ថេរនៅក្នុងក្រុមជំនុំទេ លុះត្រាតែមានការព្រមព្រៀងគ្នាក្នុងចំណោមគ្រូគង្វាល។ ហើយក្រុមជំនុំខ្លួនឯងមាន លុះត្រាតែវាអាចមើលឃើញនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាទូទៅ។ ប៉ុន្តែ នេះគឺនៅឆ្ងាយពីការពិតជានិច្ច ប្រសិនបើហោរាបានបន្សល់ទុកដល់យើងនូវទីបន្ទាល់ពិតអំពីសម័យកាលរបស់ពួកគេ។ នៅសម័យអេសាយ មានព្រះវិហារមួយនៅក្រុងយេរូសាឡិម ដែលព្រះមិនទាន់បោះបង់ចោល។ ប៉ុន្តែអំពីគ្រូគង្វាល គាត់និយាយយ៉ាងដូច្នេះថា៖ «អ្នកយាមរបស់គាត់សុទ្ធតែខ្វាក់ មិនដឹងអ្វីទាំងអស់។ ពួកវាសុទ្ធតែជាឆ្កែឆ្កួត មិនអាចព្រុសបាន ពួកគេដេកលក់ ហើយចូលចិត្តដេក... ហើយអ្នកគង្វាលដឹងនិងយល់អ្វីទាំងអស់។ ពួកគេទាំងអស់គ្នាមើលទៅតាមផ្លូវរបស់ខ្លួន» [អេភេសូ. ៥៦:១០-១១]។ «ពួកហោរារបស់វា គេគិតគូរគ្នានៅកណ្តាលនោះ ហាក់ដូចជាសិង្ហ ដែលគ្រហឹមកំពុងហែករំពាស៊ី គេបានត្របាក់លេបព្រលឹងមនុស្ស គេយកទ្រព្យសម្បត្តិ នឹងរបស់មានដំឡៃទៅ ហើយគេធ្វើឲ្យមានពួកស្រីមេម៉ាយជាច្រើននៅកណ្តាលទីក្រុង ពួកសង្ឃក៏បានធ្វើទទឹងនឹងក្រឹត្យវិន័យរបស់អញ ព្រមទាំងបង្អាប់របស់បរិសុទ្ធទាំងប៉ុន្មានរបស់អញ គេមិនបានចេះញែករបស់បរិសុទ្ធចេញពីរបស់ធម្មតាទេ ក៏មិនបានបង្ហាញឲ្យមនុស្សចេះសំគាល់របស់មិនស្អាត នឹងរបស់ស្អាតដែរ គេគេចភ្នែកចេញពីថ្ងៃឈប់សំរាករបស់អញ ហើយអញក៏ត្រូវអាប់ឱនៅក្នុងពួកគេ ២៧ »។(អេសេគាល ២២:២៥-២៦) និងអ្វីដែលលោកបន្ថែមក្នុងន័យនេះ។ ការតួញតែរស្រដៀងគ្នានេះបានលេចឡើង

នៅក្នុងពួកហោរាម្តងទៀត តាមពិត គ្មានអ្វីផ្សេងទៀតកើតឡើងញឹកញាប់ទៀតនៅទីនោះ [អេសាយ. ៩:១៤; ២៨:៧; ២៩:១០; យេរេមា. ២:៨; ២៦; ៥:១៣; ៣១; ៦:១៣; ៨:១០; ១៣:១៣; ១៤:១៤; ២៣:១; ២៧:៩] ។

4. ការលះបង់របស់គ្រូគង្វាលបានទាយទុកជាមុន

នេះជានរណាម្នាក់នឹងនិយាយថា ប្រហែលជាបានឈ្នះក្នុងចំណោមសាសន៍យូដា ៖ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ អាយុរបស់យើងរួចផុតពីអំពើអាក្រក់ដ៏ធំបែបនេះ! ពិតជាមានមែន! ប៉ុន្តែព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានប្រកាសថា វានឹងមិនដូច្នោះទេ ។ សម្រាប់ពាក្យរបស់ពេត្រុសគឺច្បាស់ណាស់ថា៖ «ដូចជាមាន » គាត់មានប្រសាសន៍ថា « កាលពីដើម មានហោរក្លែងក្លាយ នៅក្នុងពួកជន ដូចជានឹងមានគ្រូក្លែងក្លាយក្នុងពួកអ្នករាល់គ្នាដែរ គេនឹងលួចនាំបញ្ចូលបក្សពួកដែលបង្ខូចបំផ្លាញ គេមិនព្រមស្គាល់ព្រះដ៏ជាម្ចាស់ ដែលបានលោះគេនោះឡើយ ក៏នាំសេចក្តីវិនាសដ៏ឆាប់រហ័សឲ្យមកលើខ្លួនផង » [ពេត្រុសទី ២ ២:១] ។ តើអ្នកឃើញពីរបៀបដែលគាត់ទាយថាគ្រោះថ្នាក់នឹងគំរាមកំហែង មិនមែនមកពីមនុស្សធម្មតាទេ ប៉ុន្តែមកពីអ្នកដែលអួតអំពីងារជាគ្រូ និងគ្រូគង្វាល? ជាងនេះទៅទៀត តើញឹកញាប់ប៉ុណ្ណាដែលព្រះគ្រីស្ទ និងពួកសាវ័ករបស់ទ្រង់បានទាយថាគ្រូគង្វាលនឹងបង្កគ្រោះថ្នាក់ដ៏ធំបំផុតដល់ក្រុមជំនុំ [ម៉ាថាយ. ២៤:១១; ២៤; កិច្ចការ ២០:២៩-៣0; ១ធីម ៤:១; ធីម៉ូថេទី២ ៣:១; ៤:៣]? ពិតប្រាកដណាស់ ប៉ុលបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា អាទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទនឹងអង្គុយនៅកន្លែងផ្សេងក្រៅពីព្រះវិហារនៃព្រះ [២ថែស្សាឡូនីច. ២:៤] ។ ដោយសារនេះគាត់មានន័យថា គ្រោះមហន្តរាយដ៏អាក្រក់ដែលគាត់និយាយនៅទីនោះនឹងមិនមានប្រភពណាផ្សេងក្រៅពីអ្នកដែលនឹងអង្គុយជាគ្រូគង្វាលក្នុងក្រុមជំនុំឡើយ ។

ហើយក្នុងវគ្គមួយទៀត បង្ហាញថា ការចាប់ផ្តើមនៃអំពើអាក្រក់ដ៏ធំនោះគឺជិតដល់ដៃហើយ ។ នៅពេលដែលគាត់និយាយទៅកាន់សង្ឃរាជអេភេសូរ គាត់និយាយថា "ខ្ញុំដឹងថាបន្ទាប់ពីការចាកចេញរបស់ខ្ញុំ ចចកដ៏កាចសាហាវនឹងចូលមកក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា ដោយមិនទុកហ្វូងចៀមឡើយ ។ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងមានមនុស្សនិយាយពាក្យអសុរោះចេញពីខ្លួនឯង ដើម្បីទាញពួកសិស្សទៅតាមគេ» (កិច្ចការ ២០:២៩-៣០] ។ ដោយសារគ្រូគង្វាលអាចធ្លាក់ខ្លួនថោកទាបក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លីបែបនេះ តើអំពើពុករលួយប៉ុន្មានឆ្នាំបន្តបន្ទាប់គ្នាអាចនាំមកក្នុងចំណោមពួកគេ? ហើយមិនមែនដើម្បីបំពេញទំព័រជាច្រើនក្នុងការសូត្រវាទេ យើងត្រូវបានព្រមានដោយឧទាហរណ៍ពីស្នើរតែគ្រប់សម័យកាលថា ការពិតមិនតែងតែត្រូវបានចិញ្ចឹមបីបាច់នៅក្នុងទ្រូងរបស់គ្រូគង្វាលទេ ហើយភាពពេញលេញនៃក្រុមជំនុំមិនអាស្រ័យលើលក្ខខណ្ឌរបស់ពួកគេទេ ។ ពិតជាសំណាងដែលពួកគេជាអ្នកប្រតិបត្តិ និងអ្នករក្សាសន្តិភាព និងដោយសុវត្ថិភាពនៃព្រះវិហារចាប់តាំងពីពួកគេត្រូវបានតែងតាំងសម្រាប់ការអភិរក្ស ។ ប៉ុន្តែវាជារឿងមួយដែលអ្នកត្រូវសង្ឃឹមអ្វីដែលអ្នកជំពាក់មួយទៀត ជំពាក់អ្វីដែលអ្នកបរាជ័យក្នុងការបង្ហាញ ។

5. តម្រូវការវិនិច្ឆ័យពួកគេដោយការរើសអើង

ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី សូមកុំឱ្យនរណាម្នាក់យល់ពីពាក្យទាំងនេះ ហាក់ដូចជាខ្ញុំចង់ធ្វើឱ្យខូចសិទ្ធិអំណាចរបស់គ្រូគង្វាល ជាទូទៅ រញ៉េរញ៉ៃ និងដោយគ្មានភាពខុសគ្នា ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែព្រមានថា ការរើសអើងត្រូវធ្វើឡើងក្នុងចំណោមគ្រូគង្វាលទាំងនេះដោយខ្លួនឯង ក្រែងយើងចាត់ទុកជាគ្រូគង្វាលភ្លាមៗ អ្នកដែលត្រូវបានគេហៅថា ។ ប៉ុន្តែសម្តេចប៉ាបជាមួយនឹងក្រុមទាំងមូលនៃសង្ឃរបស់គេដោយ

គ្មានហេតុផលផ្សេងទៀតលើកលែងតែពួកគេត្រូវបានគេហៅថាគ្រូគង្វាលដោយបានរង្គោះរង្គើការគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដួលហើយបោះអ្វីៗទាំងអស់តាមការពេញចិត្តរបស់ពួកគេ។ ហើយក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ពួកគេព្យាយាមបញ្ចុះបញ្ចូលយើងថា ពួកគេមិនអាចខ្វះពន្លឺនៃសេចក្តីពិតបានទេ ថាព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះសណ្ឋិតនៅក្នុងពួកគេជានិច្ច ថាក្រុមជំនុំនៅជាប់នឹងពួកគេ ហើយស្លាប់ជាមួយពួកគេ។ ដូចជាឥឡូវនេះគ្មានការកាត់ទោសរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីដាក់ទោសពិភពលោកនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះដោយការដាក់ទោសដូចគ្នាដែលលោកធ្លាប់បានទៅជួបនឹងអំពើទុច្ចរិតរបស់មនុស្សបុរាណនោះទេ ពោលគឺលោកបានវាយប្រហារគ្រូគង្វាលទាំងងងឹតងងុលទាំងងងឹតងងុល (សាការី ១១:១៧)។ ហើយមនុស្សល្ងង់ទាំងនេះក៏មិនដឹងថាពួកគេកំពុងតែច្រៀងបទចម្រៀងដែលធ្លាប់ច្រៀងដែលប្រឆាំងនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែរ។ ពីព្រោះពួកខ្មាំងសត្រូវរបស់យេរេមាបានលើកគ្នាទាស់នឹងសេចក្តីពិតថា៖ «លំដាប់នោះ គេបបួលគ្នាថា ចូរមក យើងរកបង្កើតឧបាយទាស់នឹងយេរេមាចុះ ដ្បិតក្រឹត្យវិន័យនឹងមិនដែលសូន្យបាត់ពីពួកសង្ឃ ឬសេចក្តីប្រឹក្សាពីពួកអ្នកប្រាជ្ញ ឬព្រះបន្ទូលពីពួកហោរាឡើយ ចូរមកចុះ យើងនឹងវាយវាដោយអណ្តាត កុំឲ្យយើងស្តាប់តាមពាក្យណារបស់វាទៀតឡើយ។» យេរេមា ១៨:១៨]

6. ការពិតក៏អាចឈរប្រឆាំងនឹងក្រុមប្រឹក្សាបានដែរ

ដូច្នេះវាងាយស្រួលក្នុងការឆ្លើយថា ការជំទាស់ផ្សេងទៀតទាក់ទងនឹងក្រុមប្រឹក្សាទូទៅ។ ថាជនជាតិយូដាមានព្រះវិហារពិតនៅក្រោមហោរាមិនអាចបដិសេធបានទេ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើក្រុមប្រឹក្សាសង្ឃទូទៅត្រូវបានកោះប្រជុំនោះ តើក្រុមជំនុំនឹងមានរូបរាងបែបណា? យើងឮថាព្រះមិនបានប្រកាសដល់ពួកគេម្នាក់ឬ

អ្នកផ្សេងទៀតទេ ប៉ុន្តែចំពោះការបញ្ជាទាំងមូលថា ៖ «ពួកសង្ឃនឹងក្លាយទៅជាស្ងាត់ ហើយពួកហោរានឹងស្រឡាំងកាំង» [យេរេមា. ៤:៩]។ ផងដែរ ៖ «ច្បាប់នឹងវិនាសចេញពីសង្ឃ និងក្រុមប្រឹក្សាពីពួកចាស់ទុំ» [អេសេគាល. ៧:២៦]។ ផងដែរ ៖ «យប់នឹងក្លាយជាការនិមិត្តសម្រាប់អ្នក ហើយការទស្សន៍ទាយរបស់អ្នកនឹងងងឹត។ ព្រះអាទិត្យនឹងធ្លាក់មកលើពួកហោរា ហើយថ្ងៃនឹងខ្មៅនៅលើពួកគេ» [មីកា ៣:៦]។ មកឥឡូវនេះ ប្រសិនបើពួកគេបានជួបជុំគ្នាហើយ តើវិញ្ញាណអ្វីទៅជាអធិបតីក្នុងការប្រជុំរបស់ពួកគេ? យើងមានឧទាហរណ៍ដ៏គួរឲ្យកត់សម្គាល់អំពីរឿងនេះនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាដែលបានកោះប្រជុំដោយអ័ហាប់ [ពង្សាវតារក្សទី១ ២២:៦,២២]។ មានហោរាបួនរយនាក់។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេប្រជុំដោយគ្មានគោលបំណងអ្វីក្រៅពីលើកសរសើរស្តេចអាក្រក់ នោះសាតាំងត្រូវបានព្រះយេហូវ៉ាចាត់ឲ្យធ្វើជាវិញ្ញាណកុហកនៅក្នុងមាត់មនុស្សទាំងអស់។ ការពិតគឺនៅទីនោះ ដោយសំឡេងនៃមនុស្សទាំងអស់ដែលបានថ្កោលទោស ៖ មីកាត្រូវបានថ្កោលទោសថាជាមនុស្សខុសឆ្គង រាយដំហើយត្រូវគេដាក់ក្នុងគុក [ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ២២:២៦-២៧] ។ ដូចគ្នានេះបានកើតឡើងចំពោះយេរេមា [យេរេមា. ២០:២; ៣២:២; ៣៧:១៥] និងដល់ព្យាការីផ្សេងទៀត [ម៉ាថាយ. ២១:៣៥; ២៣:២៩]។

7. ឧទាហរណ៍ពីយ៉ូហាន 11:47

ប៉ុន្តែឧទាហរណ៍មួយ ដែលគួរឱ្យចងចាំជាងអ្វីផ្សេងទៀត នឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ទាំងអស់គ្នា។ នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានោះ ដែលពួកសង្ឃជាន់ខ្ពស់ និងពួកផារិស៊ីបានប្រជុំនៅក្រុងយេរូសាឡិមប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ [យ៉ូហាន ១១:៤៧] តើមានអ្វីខ្វះខាតចំពោះរូបរាងខាងក្រៅ? លុះត្រាតែមានព្រះវិហារនៅក្រុងយេរូសាឡិម

នោះព្រះគ្រីស្ទនឹងមិនចូលរួមក្នុងយញ្ញបូជា និងពិធីផ្សេងទៀតឡើយ ។ ការប្រជុំដ៏ឧឡារិកកើតឡើង សម្តេចសង្ឃជាអធិបតីបទបញ្ជាបូជាចារ្យទាំងមូលមានវត្តមាន ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់គង់នៅទីនោះ ហើយការបង្រៀនរបស់ទ្រង់បានបោះបង់ចោល [ម៉ាថាយ. ២៦:៥៧] ទង្វើនេះសឲ្យឃើញថាក្រុមជំនុំមិនត្រូវបានទទួលនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានោះទេ ។ ទោះបីជាយ៉ាងណា គូប្រជែងរបស់យើងអះអាងថា វាមិនមានគ្រោះថ្នាក់អ្វីដែលកើតឡើងចំពោះយើងឡើយ ។ តើអ្នកណាបានធានាយើងអំពីរឿងនេះ? ការមិនខ្វល់ខ្វាយក្នុងរឿងសំខាន់នោះគឺការធ្វេសប្រហែសដែលមានទោស ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានបង្ហាញតាមរយៈបបូរមាត់របស់ប៉ុលថាការក្បត់ព្រះនឹងមកដល់ [ថែស្សាឡូនីចទី២. ២:៣]—ដែលមិនអាចមកបាន លុះត្រាតែគ្រូគង្វាលជាអ្នកដំបូងដែលលះចោលព្រះហេតុអ្វីបានជាយើងនៅទីនេះដោយចេតនាងងឹតភ្នែកចំពោះការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ខ្លួន? ដូច្នោះហើយ យើងមិនត្រូវទទួលស្គាល់ថាព្រះវិហារមាននៅក្នុងអង្គប្រជុំរបស់គ្រូគង្វាល ដែលព្រះអម្ចាស់គ្មានកន្លែងណាសន្មត់ថាល្អជារៀងរហូតទេ ប៉ុន្តែបានប្រកាសថានឹងជួនកាលដោយអំពើអាក្រក់ ។ ប៉ុន្តែនៅកន្លែងដែលគាត់ព្រមានពីគ្រោះថ្នាក់ គាត់ធ្វើដូច្នេះដើម្បីឲ្យយើងប្រយ័ត្នថែមទៀត ។

(ដោយចេញពីបទគម្ពីរ ក្រុមប្រឹក្សាកាន់តែយ៉ាប់ឃឺន ប៉ុន្តែសូម្បីតែនីកា និងឆាល់ស៊ីដូន ក៏មានបញ្ហា ៨–១១)

8. សុពលភាពនៃការសម្រេចចិត្តផ្ទុះផ្សា

ចុះយ៉ាងណាវិញ? អ្នកសួរថា តើក្រុមប្រឹក្សានឹងគ្មានអំណាចកំណត់ឬ? មែនហើយ ពិតប្រាកដណាស់ ខ្ញុំមិនប្រកែកនៅទីនេះទេ ទាំងក្រុមប្រឹក្សាទាំងអស់ត្រូវថ្កោលទោស ឬសកម្មភាពទាំងអស់ដែលត្រូវលុបចោល ហើយ (ដូចពាក្យថា) នឹងត្រូវលុបចោលតែម្តង។ ប៉ុន្តែ អ្នកនឹងនិយាយថា អ្នកបង្ហាប់អ្វីៗគ្រប់យ៉ាង ដូច្នេះបុរសគ្រប់រូបមានសិទ្ធិទទួលយក ឬបដិសេធនូវអ្វីដែលក្រុមប្រឹក្សាសម្រេច។ មិនមែនទាល់តែសោះ! ប៉ុន្តែនៅពេលដែលមានសេចក្តីសម្រេចនៃក្រុមប្រឹក្សាណាមួយត្រូវបាននាំយកមកជាដំបូង ខ្ញុំគួរតែចូលចិត្តបុរសទាំងអស់ដោយឧស្សាហ៍សញ្ជឹងគិតថាតើនៅពេលណាដែលវាត្រូវបានប្រារព្ធឡើងនៅលើបញ្ហាអ្វី និងដោយចេតនាអ្វីបុរសប្រភេទណាដែលមានវត្តមាន។ បន្ទាប់មកដើម្បីពិនិត្យមើលតាមស្តង់ដារនៃបទគម្ពីរអ្វីដែលវាបានដោះស្រាយ និងដើម្បីធ្វើដូច្នេះក្នុងរបៀបមួយដែលនិយមន័យនៃក្រុមប្រឹក្សាអាចមានទម្ងន់របស់វាហើយដូចជាការវិនិច្ឆ័យបណ្តោះអាសន្នប៉ុន្តែមិនរារាំងការប្រឡងដែលខ្ញុំបានលើកឡើងនោះទេ។ តើទាំងអស់នឹងរក្សាការសម្របសម្រួលដែល Augustine បញ្ចូលក្នុងស្បៃវែកទីបីប្រឆាំងនឹង Maximinus ទេ! នៅពេលដែលគាត់ចង់បំបិទមាត់ក្នុងពាក្យពីរបីម៉ាត់នេះ ជនទុច្ចរិតនេះឈ្លោះប្រកែកគ្នាលើក្រិត្យរបស់ក្រុមប្រឹក្សា គាត់និយាយថា៖ «ខ្ញុំមិនគួរទម្លាក់ក្រុមប្រឹក្សារបស់ Nicaea ប្រឆាំងនឹងអ្នកទេ ហើយអ្នកក៏ប្រឆាំងនឹងខ្ញុំដែរ ក្រុមប្រឹក្សា Ariminum ដែលជាអ្នកគិតទុកជាមុន។ ដ្បិតខ្ញុំមិនចុះចូលនឹងអំណាចនៃអ្នកទីពីរ ឬអ្នករាល់គ្នាទៅលើអ្នកទីមួយឡើយ។ ចូរឲ្យបញ្ហាទាស់ទែងនឹងបញ្ហា មូលហេតុដោយហេតុផល ហេតុផលដោយអាជ្ញាធរបទគម្ពីរ មិនមែនជារឿងចម្លែកចំពោះអ្នកណាមួយនោះទេ ប៉ុន្តែជារឿងធម្មតាសម្រាប់អ្នកទាំងពីរ»។ ដូច្នេះ ក្រុមប្រឹក្សាទាំងឡាយនឹងមកដើម្បី

មានសិរីរុងរឿងដែលត្រូវកំណត់ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងពេលនេះ បទគម្ពីរនឹងលេចធ្លោនៅក្នុងកន្លែងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ជាមួយនឹងអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងតាមស្តង់ដាររបស់វា ។ តាមវិធីនេះ យើងស្ម័គ្រចិត្តទទួលយក និងគោរពជាក្រុមប្រឹក្សាដ៏បរិសុទ្ធកាលពីដើម ដូចជា នីកា កុងស្តែនទីណូប អេភេសូរទី 1 ឆាលសេដូន និងអ្វីៗផ្សេងទៀត ដែលខ្វល់ខ្វាយនឹងការបដិសេធកំហុស រហូតដល់ពួកគេទាក់ទងនឹងការបង្រៀននៃសេចក្តីជំនឿ ។ ដ្បិតវាគ្មានអ្វីក្រៅពីការបង្ហាញដ៏បរិសុទ្ធ និងពិតនៃបទគម្ពីរដែលពួកបិតាបរិសុទ្ធបានអនុវត្តដោយការប្រុងប្រយ័ត្នខាងវិញ្ញាណ ដើម្បីវាយកម្ទេចខ្មាំងសត្រូវនៃសាសនាដែលបានកើតឡើងនៅពេលនោះ ។ នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាមួយចំនួននៅពេលក្រោយ យើងក៏ឃើញពន្លឺចែងចាំងពីភាពខ្នះខ្នែងពិតសម្រាប់ការគោរពបូជា និងសញ្ញាច្បាស់លាស់នៃការយល់ដឹង គោលលទ្ធិ និងការប្រុងប្រយ័ត្ន ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារកិច្ចការជាធម្មតាកាន់តែអាក្រក់ទៅៗ ត្រូវបានគេមើលឃើញពីក្រុមប្រឹក្សាថ្មីៗបន្ថែមទៀតថា តើព្រះវិហារបានធ្លាក់ចុះពីភាពបរិសុទ្ធនៃសម័យនោះប៉ុន្មាន ។

9. ក្រុមប្រឹក្សាប្រឆាំងនឹងក្រុមប្រឹក្សា

តើខ្ញុំត្រូវការរំលឹកឡើងវិញពីរបៀបដែលក្រុមប្រឹក្សាមិនយល់ស្របជាមួយក្រុមប្រឹក្សា? ហើយគ្មានមូលដ្ឋានសម្រាប់អ្នកណារអ៊ូរទាំនឹងខ្ញុំថា ក្នុងចំណោមពីរនាក់ដែលមិនយល់ស្របម្នាក់មិនស្របច្បាប់ ។ តើយើងនឹងវិនិច្ឆ័យករណីបែបនេះដោយរបៀបណា? ដោយហេតុនេះ លុះត្រាតែខ្ញុំត្រូវគេបោកបញ្ឆោតថា យើងនឹងកំណត់ពីបទគម្ពីរដែលក្រឹត្យរបស់អ្នកណាមិនមែនជាគ្រិស្តអូស្សដក់ ។
សម្រាប់នេះគឺជាគោលការណ៍ប្រាកដតែមួយគត់ដែលត្រូវបែងចែក ។ ឥឡូវនេះវាមានរយៈពេលប្រហែលប្រាំបួនរយឆ្នាំហើយចាប់តាំងពីក្រុមប្រឹក្សានៃ

Constantinople ដែលបានកោះប្រជុំនៅក្រោមអធិរាជ Leo បានសម្រេចចិត្ត ថារូបភាពដែលបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងព្រះវិហារគួរតែត្រូវបានទាញចុះក្រោមនិង កម្ទេចចោល ។ បន្តិចក្រោយមក ក្រុមប្រឹក្សារបស់នីកា ដែលព្រះចៅអធិរាជអ៊ីរ៉ែន មានការស្អប់ខ្ពើមចំពោះក្រុមប្រឹក្សាទីមួយ បានជួបប្រជុំគ្នា បានសម្រេច ការស្តារឡើងវិញនូវរូបភាព ។ តើមួយណាក្នុងចំណោមពីរនេះដែលយើងត្រូវ ទទួលស្គាល់ថាស្របច្បាប់? ក្រោយមកទៀតដែលផ្តល់រូបភាពជាកន្លែងនៅក្នុង ព្រះវិហារបានយកឈ្នះជាបន្តបន្ទាប់ក្នុងចំណោមប្រជារាស្ត្រ ។ ប៉ុន្តែ Augustine និយាយថាការអនុវត្តនេះជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងគ្រោះថ្នាក់នៃការគោរពបូជារូបព្រះ ។ Epiphanius ពីសម័យមុននិយាយខ្លាំងជាងនេះទៅទៀត ត្បិតគាត់និយាយថាវា ខុសច្បាប់ និងគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមសម្រាប់រូបភាពដែលអាចមើលឃើញនៅក្នុងព្រះ វិហាររបស់ពួកគ្រីស្ទាន ។ តើពួកគេដែលនិយាយបែបនេះនឹងអនុម័តក្រុមប្រឹក្សា នេះឬទេ បើពួកគេនៅមានជីវិតសព្វថ្ងៃនេះ? ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រ និយាយការពិត ហើយការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកគេត្រូវបានគេជឿនោះ មិនត្រឹមតែរូប ភាពខ្លួនឯងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែការថ្វាយបង្គំរបស់ពួកគេក៏ត្រូវបានអនុម័តនៅទីនោះ ផងដែរ ។ ច្បាស់ណាស់ថាក្រឹត្យបែបនេះបានចេញមកពីសាតាំង ។ ចុះយ៉ាង ណាចំពោះការបំភាន់ និងបំភ្លៃបទគម្ពីរទាំងមូល បង្ហាញថាវាជាការសើចចំអក ដល់ពួកគេ? នេះខ្ញុំបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់នៅខាងលើ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ ដោយ ប្រហែលជាយើងមិនអាចបែងចែករវាងក្រុមប្រឹក្សាដែលមានភាពផ្ទុយគ្នា និងការមិនចុះសម្រុងគ្នាដែលមានច្រើននោះទេ លុះត្រាតែយើងថ្លឹងទម្ងន់ពួកគេ ទាំងអស់ ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយនៅក្នុងតុល្យភាពនៃមនុស្ស និងទេវតាទាំងអស់ នោះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ដូច្នេះ យើងទទួលយក Chalcedon

ប៉ុន្តែបដិសេធ Ephesus II ពីព្រោះនៅក្នុងនោះ សាសនាខុសឆ្គងរបស់ Eutychean ត្រូវបានបញ្ជាក់ ដែល Chalcedon បានថ្កោលទោស ។ មនុស្ស បរិសុទ្ធបានវិនិច្ឆ័យរឿងនេះដោយបទគម្ពីរតែប៉ុណ្ណោះ ហើយយើងក៏ធ្វើតាមពួកគេ ដោយវិនិច្ឆ័យថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលបានបំភ្លឺនៅចំពោះមុខពួកគេ ឥឡូវ នេះអាចភ្លឺនៅចំពោះមុខយើងផងដែរ ។ ឥឡូវនេះ សូមឲ្យពួករ៉ូម៉ាំងទៅអួត (ដូចដែលពួកគេធ្លាប់ស្គាល់) ថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានតម្កល់ និងចងភ្ជាប់ ទៅនឹងក្រុមប្រឹក្សារបស់ពួកគេ ។

10. ការបរាជ័យរបស់មនុស្សនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សា

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាបុរាណ និងបរិសុទ្ធទាំងនោះ មនុស្ស ម្នាក់អាចរាប់បញ្ចូលអ្វីដែលខ្វះខាត ។ សម្រាប់ទាំងអ្នកចេះដឹង និងអ្នកប្រាជ្ញ ដែលមានវត្តមាន កាន់កាប់មុខជំនួញក្នុងដៃ មិនបានគិតទុកជាមុនអំពីរឿងជា ច្រើនទៀត ។ ឬរឿងមួយចំនួនដែលមិនសូវសំខាន់បានគេចផុតពីពួកគេ កាន់ កាប់ដូចដែលពួកគេនៅជាមួយបញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរ និងបញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរជាងនេះ ។ ឬសាមញ្ញ ក្នុងនាមជាបុរស ពួកគេអាចត្រូវបានគេបញ្ឆោតដោយការខ្វះខាត ។ ឬពេលខ្លះពួកគេឈឺក្បាលខ្លាំងពេក ។ នៃចុងក្រោយនេះ (ដែលហាក់ដូចជា ពិបាកបំផុត) មានឧទាហរណ៍ដ៏គួរឱ្យកត់សម្គាល់មួយនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃ Nicaea ដែលភាពល្បីល្បាញត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយការយល់ព្រមពីមនុស្ស ទាំងអស់ដោយការគោរពខ្ពស់បំផុត ដូចដែលវាសមនឹងទទួលបាន ។ សម្រាប់ ពេលដែលអត្ថបទសំខាន់នៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងនៅពេលនៅទីនោះ ខ្មាំង សត្រូវ Arius បានត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេចសម្រាប់ការប្រយុទ្ធ ហើយពួកគេត្រូវ តែប្រយុទ្ធជាមួយគាត់មួយដៃ ដូច្នេះវាមានសារៈសំខាន់បំផុតដែលគួរតែមានការ

ព្រមព្រៀងគ្នាក្នុងចំណោមអ្នកដែលត្រៀមខ្លួនប្រយុទ្ធ ។ កំហុសរបស់ Arius ទោះបីជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ដោយមិនខ្វល់ពីគ្រោះថ្នាក់ដ៏ធំបែបនេះ សូម្បីតែភ្លេចអំពីទំនាញផែនដី សុភាពរាបសារ និងអរិយធម៌ទាំងអស់ក៏ដោយ ពួកគេបានបណ្តោយឱ្យការប្រយុទ្ធដែលមាននៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេ ដូចជាពួកគេមានចេតនាមកទីនោះ ដើម្បីបំពេញចិត្ត Arius ។ ពួកគេចាប់ផ្តើមជេរគ្នាទៅវិញទៅមក ដោយមានការខ្វែងគំនិតគ្នាផ្ទៃក្នុង ហើយងាកមកចាប់បិចដែលគួរត្រូវបានកាន់ប្រឆាំងនឹង Arius ។ ការរើសអើងអាក្រក់ត្រូវបានឮខិត្តប័ណ្ណចោទប្រកាន់បានហោះទៅមក ហើយការឈ្លោះប្រកែកគ្នានឹងមិនបានបញ្ចប់រហូតទាល់តែពួកគេចាក់និងរបួសគ្នាទៅវិញទៅមកប្រសិនបើអធិរាជ Constantine មិនបានលូកដៃចូល ។ គាត់ដោយប្រកាសថាការស៊ើបអង្កេតលើជីវិតរបស់ពួកគេគឺជាបញ្ហាដែលហួសពីសមត្ថភាពរបស់គាត់ គាត់បានដាក់ទោសភាពអត់ធ្មត់បែបនេះដោយការសរសើរជាជាងបន្ទោស ។ តើមានទិដ្ឋភាពប៉ុន្មានដែលក្រុមប្រឹក្សាផ្សេងទៀតដែលបានធ្វើតាមនេះក៏បរាជ័យ? រឿងនេះមិនត្រូវការភស្តុតាងយូរទេ សម្រាប់អ្នកណាម្នាក់អានតាមរយៈការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួន គាត់នឹងកត់សម្គាល់ឃើញនូវចំណុចខ្វះខាតជាច្រើននៅទីនោះ ពោលគឺមិនចង់និយាយរឿងធ្ងន់ធ្ងរជាងនេះទេ!

11. ការបរាជ័យរបស់មនុស្សនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សា

Leo ដែលជាបុព្វជិតរ៉ូម៉ាំងមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការចោទប្រកាន់ក្រុមប្រឹក្សា Chalcedon (ដែលគាត់ទទួលស្គាល់ថាជាគ្រិស្តអូស្សូដក់ក្នុងគោលលទ្ធិ) ជាមួយនឹងមហិច្ឆិតានិងកន្ទួលដែលមិនបានណែនាំ ។ ពិតមែនលោកមិនបដិសេធថាវាស្របច្បាប់ទេ ប៉ុន្តែលោកប្រកាសដោយចំហថាវាអាចមានកំហុស ។ ប្រហែលជា

មាននរណាម្នាក់គិតថាយើងល្ងង់ ដោយសារខ្ញុំខំប្រឹងបង្ហាញកំហុសបែបនេះ ចាប់តាំងពីគូប្រជែងរបស់យើងទទួលស្គាល់ថាក្រុមប្រឹក្សាអាចធ្វើខុសក្នុងរឿងទាំងនោះដែលមិនចាំបាច់ចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ប៉ុន្តែនេះមិនមែនជាកម្លាំងពលកម្មដែលនាំឲ្យមានភាពធូរស្រាលទេ! ទោះបីជាត្រូវបានបង្ខំក៏ដោយ ពួកគេបានសារភាពវាដោយមាត់ នៅតែនៅពេលដែលពួកគេជំរុញមកលើយើងនូវការសម្រេចចិត្តរបស់ក្រុមប្រឹក្សានីមួយៗ លើបញ្ហាអ្វីក៏ដោយ ដោយមិនរើសអើងក្នុងនាមជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ពួកគេទាមទារច្រើនជាងអ្វីដែលពួកគេបានសន្មត់ពីដំបូង ។ ក្នុងការធ្វើដូច្នេះ តើពួកគេបញ្ជាក់យ៉ាងណា ប៉ុន្តែក្រុមប្រឹក្សាមិនអាចមានកំហុសបានទេ ។ ឬបើគេធ្វើខុស វាមិនមានច្បាប់ឲ្យយើងយល់ដឹងពីការពិត ឬមិនព្រមទទួលខុសពីគេ? ហើយខ្ញុំគ្រាន់តែមានបំណងចង់បង្ហាញពីអ្វីដែលអាចជាការសន្និដ្ឋានពីរឿងនេះ ដែលថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានគ្រប់គ្រងលើក្រុមប្រឹក្សាដែលគោរពព្រះ និងបរិសុទ្ធ ដើម្បីអនុញ្ញាតឱ្យមានអ្វីមួយដែលមនុស្សកើតឡើងចំពោះពួកគេ ក្រែងយើងទុកចិត្តមនុស្សច្រើនពេក ។ នេះគឺប្រសើរជាង Gregory of Nazianzus ដែលគាត់មិនដែលឃើញការបញ្ចប់ដ៏ល្អចំពោះក្រុមប្រឹក្សាណាមួយឡើយ ។ ត្បិតពេលគាត់អះអាងថាអ្វីៗទាំងអស់ដោយគ្មានការលើកលែងមានទីបញ្ចប់អាក្រក់ គាត់មិនទុកឲ្យពួកគេមានសិទ្ធិអំណាចច្រើនទេ ។ ឥឡូវនេះ មិនចាំបាច់និយាយដាច់ដោយឡែកពីក្រុមប្រឹក្សាខេត្តទេ ព្រោះវាងាយស្រួលក្នុងការប៉ាន់ស្មានពីក្រុមប្រឹក្សាទូទៅថាតើពួកគេគួរមានសិទ្ធិអំណាចប៉ុន្មានក្នុងការរៀបចំអត្ថបទនៃសេចក្តីជំនឿ និងដើម្បីទទួលបានគោលលទ្ធិណាមួយដែលពេញចិត្តពួកគេ ។

(យើងមិនត្រូវគោរពតាមការណែនាំភាពខុសឆ្គងទេ ការសម្រេចចិត្តរបស់ក្រុមប្រឹក្សាក្រោយមកមានកំហុសតាមពន្លឺនៃបទគម្ពីរ ១២-១៤)

12. គ្មានការស្តាប់បង្គាប់ជាភាពងងឹត

ប៉ុន្តែពួករ៉ូម៉ាំងរបស់យើង ដែលជាកន្លែងដែលនៅក្នុងការការពារបុព្វហេតុរបស់ពួកគេ ពួកគេឃើញថាជំនួយទាំងអស់នៃហេតុផលបោះបង់ចោលពួកគេ ងាកទៅរកការគេចវេសចុងក្រោយ និងដ៏វេទនានេះ ៖ ទោះបីជាបុរសទាំងនេះខ្លួនឯងលង់នៅក្នុងចិត្ត និងដំបូន្មាន ហើយអាក្រក់ទាំងស្រុងនៅក្នុងចិត្ត និងឆន្ទៈក៏ដោយ ក៏នៅតែពាក្យដដែល។ របស់ព្រះអម្ចាស់គង់នៅ ដែលបង្គាប់ឲ្យមនុស្សស្តាប់បង្គាប់អ្នកគ្រប់គ្រងរបស់ខ្លួន [ហេព្រើរ. ១៣:១៧]។ យ៉ាងនេះឬ? ចុះបើខ្ញុំបដិសេធថាអ្នកទាំងនោះពិតជាអ្នកគ្រប់គ្រងមែន? ដ្បិតគេមិនគួរទាមទារខ្លួនឯងលើសជាងយ៉ូស្វេទេ ដែលជាហោរារបស់ព្រះអម្ចាស់ និងជាអ្នកគង្វាលដ៏ពូកែម្នាក់ដែរ។ ប៉ុន្តែ សូមឲ្យយើងស្តាប់តាមពាក្យដែលព្រះអម្ចាស់បានតែងតាំងគាត់ឲ្យមកកាន់តំណែងរបស់គាត់ ៖ «កុំឲ្យគម្ពីរក្រិត្យវិន័យនេះភ្លេចបាត់ពីមាត់ឯងឡើយ គឺត្រូវឲ្យនឹកជញ្ជឹងទាំងយប់ទាំងថ្ងៃវិញ ដើម្បីឲ្យបានកាន់ហើយប្រព្រឹត្តតាមអស់ទាំងសេចក្តី ដែលកត់ទុកក្នុងគម្ពីរនេះឯង ដ្បិតគឺយ៉ាងនោះដែលឯងនឹងបានកើតការនៅគ្រប់ទាំងផ្លូវឯង ហើយនឹងបានចំរើនឡើងផង [យូស្វេ. ១:៨; ៧] ។ ដូច្នេះ ពួកគេនឹងក្លាយជាអ្នកគ្រប់គ្រងខាងវិញ្ញាណរបស់យើង ដែលបែរចេញពីក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ មិនថាតាមរបៀបនេះឬបែបនោះឡើយ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើយើងត្រូវទទួលយកការបង្រៀនរបស់គ្រូគង្វាលទាំងអស់ដោយគ្មានការសង្ស័យ តើអ្វីជាចំណុចនៃការដាស់តឿនរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាញឹកញាប់ចំពោះយើងកុំឱ្យស្តាប់តាមការនិយាយរបស់ព្យាការីក្លែងក្លាយ

? លោកមានប្រសាសន៍តាមរយៈលោកយេរេមាថា ៖ «ព្រះយេហូវ៉ានៃពួកពលបរិវារទ្រង់មានបន្ទូលដូច្នេះថា កុំឲ្យស្តាប់តាមពាក្យរបស់ហោរា ដែលគេទាយប្រាប់ឯងរាល់គ្នាឲ្យសោះ គេនាំឯងរាល់គ្នាឲ្យវង្វេងទេ គេសំដែងចេញតែពីការដែលគេនឹកឃើញក្នុងចិត្តខ្លួនគេ មិនមែនជាសេចក្តីដែលចេញពីព្រះឱស្ឋ នៃព្រះយេហូវ៉ាឡើយ »។ [យេរេមា ២៣:១៦]។ ដូចគ្នាដែរ ៖ «ចូរប្រយ័ត្ននឹងព្យាការីក្លែងក្លាយ ដែលមករកអ្នករាល់គ្នាក្នុងសម្លៀកបំពាក់របស់ចៀម ប៉ុន្តែក្នុងចិត្តជាចចកដែលមានចិត្តលោភលន់»។ (ម៉ាថាយ ៧:១៥]។ យ៉ូហានក៏បានដាស់តឿនយើងដោយឥតប្រយោជន៍ឲ្យ « សាកល្បងវិញ្ញាណដើម្បីមើលថាតើពួកគេមកពីព្រះដែរឬទេ» [យ៉ូហានទី១ ៤:១]។ សូម្បីតែទេវតាមិនត្រូវបានលើកលែងពីការជំនុំជំរះនេះទេ តិចជាងសាតាំងជាមួយនឹងការកុហករបស់វា [កាឡាទី ១:៨] ប៉ុន្តែអ្វីទៅជាពាក្យនេះថា ៖ «តាមតែគេចុះគេជាមនុស្សខ្វាក់ដែលនាំមនុស្សខ្វាក់បើ មនុស្សខ្វាក់នាំមនុស្សខ្វាក់ដូច្នេះនោះទាំង ២ នាក់នឹងធ្លាក់ទៅក្នុងរណ្តៅ ហើយ» [ម៉ាថាយ. ១៥:១៤] តើនេះមិនគ្រប់គ្រាន់ទេដែលប្រកាសថាវាសំខាន់ខ្លាំងណាស់ថាតើគ្រូគង្វាលប្រភេទណាដែលគួរស្តាប់ ហើយមិនមែនគ្រប់គ្នាត្រូវស្តាប់ដោយមិនរើសមុខឬ?

ហេតុដូច្នេះហើយ គ្មានហេតុផលអ្វីដែលពួកគេគួរបំភ័យយើងជាមួយនឹងចំណងជើងរបស់ពួកគេ ដើម្បីអូសយើងចូលទៅក្នុងការចែករំលែកភាពងងឹតងងុលរបស់ពួកគេ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងឃើញថា ព្រះអម្ចាស់បានយកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេសដើម្បីដាស់តឿនយើង ដូច្នេះយើងមិនគួរអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនយើងត្រូវបានគេនាំខ្លួនទៅរកកំហុសរបស់អ្នកដទៃ ដោយលាក់ឈ្មោះណាមួយឡើយ។ ប្រសិនបើចម្លើយរបស់ព្រះគ្រីស្ទពិត មគ្គុទ្ទេសក៍ពិការភ្នែកទាំងអស់ មិនថាពួកគេត្រូវបាន

គេហៅថាជាមហាបូជាចារ្យ ឬបុព្វជិត ឬសម្តេចសង្ឃទេ ដូច្នេះគ្មានអ្វីក្រៅពីធ្វើឱ្យដៃគូររបស់ពួកគេឈឺចាប់ជាមួយពួកគេនៅលើជ្រោះតែមួយនោះទេ ។ ដូច្នោះហើយ គ្មានឈ្មោះក្រុមប្រឹក្សា គ្រូគង្វាល សម្តេចសង្ឃ (ដែលអាចត្រូវបានក្លែងបន្លំ ឬប្រើយ៉ាងពិតប្រាកដ) អាចរារាំងការបង្រៀនរបស់យើងដោយភស្តុតាងនៃពាក្យសម្តី និងវត្ថុនានា ដើម្បីសាកល្បងវិញ្ញាណទាំងអស់របស់មនុស្សដោយស្តង់ដារនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដើម្បីកំណត់ ។ ថាតើពួកគេមកពីព្រះឬអត់ ។

13. សារៈសំខាន់ជាក់ស្តែងនៃក្រុមប្រឹក្សាសម្រាប់ការបកស្រាយបទគម្ពីរ

ដោយសារយើងបានបង្ហាញថាក្រុមជំនុំមិនត្រូវបានផ្តល់អំណាចឱ្យបង្កើតគោលលទ្ធិថ្មីទេ ឥឡូវនេះ ចូរយើងនិយាយអំពីអំណាចដែលពួកគេទាមទារសម្រាប់វាក្នុងការបកស្រាយបទគម្ពីរ ។ យើងពិតជាស្ម័គ្រចិត្តយល់ព្រម ប្រសិនបើការពិភាក្សាណាមួយកើតឡើងលើគោលលទ្ធិនោះ ដំណោះស្រាយដ៏ល្អបំផុត និងប្រាកដបំផុតគឺសម្រាប់ការប្រជុំនៃសង្ឃពិតប្រាកដដែលនឹងត្រូវប្រជុំ ដែលគ្រូគង្វាលនៃក្រុមជំនុំ រួមគ្នា អំពាវនាវដល់វិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ យល់ព្រមនឹងមានទម្ងន់ច្រើនជាង ។ ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាបានបង្កើតវាដោយឡែកពីគ្នានៅផ្ទះ គួរតែបង្រៀនវាដល់ប្រជាជនឬប្រសិនបើបុគ្គលឯកជនមួយចំនួនគួរតែតែងវា ។ បន្ទាប់មក នៅពេលដែលពួកបិស្សពត្រូវបានជួបប្រជុំគ្នា ពួកគេអាចកាន់តែងាយស្រួលដោយចេតនា នូវអ្វីដែលពួកគេគួរបង្រៀន និងក្នុងទម្រង់បែបណាក្រែងលោមានការបង្កាត់ពូជពីភាពចម្រុះ ។ ទីបី ប៉ុលបានចេញវេជ្ជបញ្ជាវិធីនេះក្នុងការបែងចែកគោលលទ្ធិ ។ ដ្បិតពេលដែលគាត់ចាត់ចែងការញែកគោលលទ្ធិទៅកាន់ក្រុមជំនុំផ្សេងៗ (កូរិនថូសទី១. ១៤:២៩] គាត់បានបង្ហាញពីអ្វីដែលគួរតែជាលំដាប់នៃនីតិវិធីនៅក្នុងករណីធ្ងន់ធ្ងរជាងនេះ ពោលគឺថាក្រុមជំនុំគួរតែ

ទទួលយកការយល់ដឹងជាទូទៅក្នុងចំណោមពួកគេ ។ ហើយអារម្មណ៍នៃការអាណិតអាសូរយ៉ាងខ្លាំងដូច្នេះណែនាំយើងថា បើអ្នកណារំខានសាសនាចក្រដោយគោលលទ្ធិចម្លែក ហើយបញ្ហាឈានដល់ចំណុចគ្រោះថ្នាក់នៃការខ្វែងគំនិតគ្នាកាន់តែខ្លាំង នោះក្រុមជំនុំគួរប្រជុំគ្នាជាមុនសិន ពិនិត្យសំណួរដែលដាក់ ហើយចុងក្រោយបន្ទាប់ពី ការពិភាក្សាដោយត្រឹមត្រូវ នាំឱ្យនិយមន័យចេញមកពីបទគម្ពីរ ដែលនឹងដកមន្ទិលទាំងអស់ចេញពីមនុស្ស និងបញ្ឈប់មាត់របស់មនុស្សអាក្រក់ និងលោភលន់ មិនឱ្យហ៊ានទៅណាឆ្ងាយ ។

ដូច្នេះនៅពេលដែល Arius ក្រោកឡើងក្រុមប្រឹក្សា Nicaea ត្រូវបានកោះហៅ ។ តាមរយៈសិទ្ធិអំណាចរបស់វា វាទាំងពីរបានបំផ្លាញកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងដ៏ទុច្ចរិតរបស់អ្នកទុច្ចរិតនោះ ស្តារឡើងវិញនូវសន្តិភាពដល់ក្រុមជំនុំទាំងនោះដែលគាត់មានបញ្ហា ហើយបានអះអាងអំពីអាទិទេពដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះគ្រីស្ទប្រឆាំងនឹងការបង្រៀនដ៏ពិសិដ្ឋរបស់គាត់ ។ បន្ទាប់មក នៅពេលដែល Eunomius និង Macedonius ធ្វើឱ្យមានភាពច្របូកច្របល់ថ្មី ក្រុមប្រឹក្សា Constantinople បានផ្តល់មធ្យោបាយដោះស្រាយសម្រាប់ភាពឆ្គួតរបស់ពួកគេ ។ នៅក្រុមប្រឹក្សាក្រុងអេភេសូរ ភាពទន់ខ្សោយរបស់ Nestorius ត្រូវបានផ្តួលរំលំ ។ តាំងពីដើមដំបូងមក នេះជាវិធីសាមញ្ញក្នុងការរក្សាសាមគ្គីភាពក្នុងក្រុមជំនុំ នៅពេលណាដែលសាតាំងចាប់ផ្តើមឧបាយកលណាមួយ ។ ប៉ុន្តែសូមឲ្យយើងចងចាំថា មិនមែនគ្រប់សម័យកាល ឬគ្រប់ទីកន្លែងមានបុរសដូចជា Athanasius, Basil, Cyril និងអ្នកបញ្ជាក់អំពីគោលលទ្ធិពិតបែបនេះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានលើកឡើងនៅពេលនោះទេ ។ ពិតហើយ សូមឲ្យយើងពិចារណាអំពីអ្វីដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងអង្គប្រជុំទីពីរនៃក្រុងអេភេសូរ ជាកន្លែងដែល

សាសនាខុសឆ្គងរបស់ Eutyches បានយកឈ្នះ ហើយបុរសដែលមានការចង
ចាំដ៏បរិសុទ្ធម្នាក់នោះឈ្មោះ Flavian និងបុរសដែលគោរពព្រះមួយចំនួនទៀត
ត្រូវបានបណ្តេញចេញ ហើយអំពើខុសឆ្គងជាច្រើននៃប្រភេទនេះបានប្រព្រឹត្ត ។
វាបានកើតឡើងដោយសារតែ Dioscorus ដែលជាបុរសឈ្លោះប្រកែកគ្នាដែល
មានចរិតអាក្រក់ ហើយមិនមែនជាព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់បានធ្វើជាអធិបតី ។
ប៉ុន្តែអ្នកនិយាយថា ព្រះវិហារមិននៅទីនោះទេ ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់វា ។ ត្បិតខ្ញុំជឿ
ជាក់យ៉ាងមុតមាំថា សេចក្តីពិតមិនស្លាប់ក្នុងក្រុមជំនុំទេ ទោះជាវាត្រូវបាន
សង្កត់សង្កិនដោយក្រុមប្រឹក្សាមួយក៏ដោយ ប៉ុន្តែត្រូវបានរក្សាយ៉ាងអស្ចារ្យដោយ
ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីឲ្យវាងើបឡើង ហើយឈ្នះម្តងទៀតតាមពេលវេលារបស់វា ។
ប៉ុន្តែខ្ញុំបដិសេធថា វាតែងតែជាករណីដែលការបកស្រាយនៃបទគម្ពីរដែលអនុម័ត
ដោយការបោះឆ្នោតរបស់ក្រុមប្រឹក្សាមួយគឺពិត និងប្រាកដ ។

14. ការវាយតម្លៃមិនពិតនៃការសម្រេចចិត្តផ្សះផ្សានៅក្នុងផ្នែកនៃក្រុមជំនុំរ៉ូម

ប៉ុន្តែ ពួករ៉ូម៉ាំងមានគោលដៅគោលដៅមួយទៀតនៅពេលពួកគេបង្រៀនថា
អំណាចនៃការបកស្រាយបទគម្ពីរជារបស់ក្រុមប្រឹក្សា និងដោយគ្មានការប្តឹងឧទ្ធរ
ណ៍ ។ ដោយសារការហៅអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលត្រូវបានតែងតាំងក្នុងក្រុមប្រឹក្សាថា
"ការបកស្រាយបទគម្ពីរ" ពួកគេប្រើវាខុសជាលេស ។ មិនមានព្យាង្គមួយនៃ
purgatory, នៃការអង្វររបស់ពួកបរិសុទ្ធ, នៃការសារភាព auricular និងដូច
នឹងត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែរឿងទាំងអស់នេះ
ត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្មដោយសិទ្ធិអំណាចនៃសាសនាចក្រ នោះគឺជា (ដើម្បី
និយាយឱ្យកាន់តែត្រឹមត្រូវ) ដែលបានទទួលដោយគំនិត និងការប្រើប្រាស់
មនុស្សគ្រប់គ្នានឹងត្រូវយកជាការបកស្រាយបទគម្ពីរ ។ ហើយមិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹង

ទេ៖ ប៉ុន្តែប្រសិនបើក្រុមប្រឹក្សាមួយសម្រេចអ្វីក៏ដោយ ទោះជាបទគម្ពីរស្រែកប្រឆាំងនឹងវាក៏ដោយ វានឹងមានឈ្មោះថា "ការបកស្រាយ"។ រួចទ្រង់យកពែងមក ប្រទានពរក៏ហុចទៅឲ្យគេដោយបន្ទូលថាចូរបរិភោគពីពែងនេះទាំងអស់ គ្នាចុះ២៨ដ្បិតនេះជាឈាមខ្ញុំ គឺ ជាឈាម នៃ សញ្ញាថ្មីដែលបាន ច្រួច ចេញសំរាប់មនុស្សជាច្រើនប្រយោជន៍ នឹង ផ្តាច់ បាប [ម៉ាថាយ. ២៦:២៧-២៨]។ក្រុមប្រឹក្សា Constance បានហាមឃាត់មិនឱ្យយកវាទៅបូជាចារ្យ ប៉ុន្តែមានបំណងចង់ឱ្យបូជាចារ្យផឹកវាតែម្នាក់ឯង។ អ្វីដែលផ្ទុយស្រឡះពីស្ថាប័នរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលពួកគេនឹងឲ្យបុរសពិចារណាអំពី«ការបកស្រាយ» ប៉ុលហៅការហាមប្រាមការរៀបការថាជាការលាក់ពុតរបស់អារក្ស [ធីម៉ូថេទី១. ៤:១-៣]; ហើយនៅក្នុងវគ្គមួយទៀត ព្រះវិញ្ញាណបានប្រកាសថាអាពាហ៍ពិពាហ៍បរិសុទ្ធ និងមានកិត្តិយសនៅគ្រប់ទាំងអស់ [ហេព្រើរ. ១៣:៤]។ ការហាមឃាត់ជាបន្តបន្ទាប់របស់ពួកគេក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាមួយបូជាចារ្យ ពួកគេទាមទារឱ្យចាត់ទុកថាជាការបកស្រាយពិត និងពិតប្រាកដនៃបទគម្ពីរ នៅពេលដែលគ្មានអ្វីក្រៅភពអាចត្រូវបានគេរៀបចំ។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ហ៊ានបើកមាត់ប្រឆាំង អ្នកនោះនឹងត្រូវកាត់ទោសជាអ្នកខុសឆ្គង ព្រោះការសម្រេចចិត្តរបស់ពួកជំនុំគឺគ្មានការប្តឹងឧទ្ធរណ៍ទេ។ ហើយវាជារឿងខុសច្បាប់ក្នុងការចោទសួរថាតើការបកស្រាយរបស់វាពិតឬយ៉ាងណា។ ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំគួរស៊ើបអង្កេតប្រឆាំងនឹងភាពអៀនខ្មាសបែបនេះ? ដើម្បីបានបង្ហាញវាឡើងគឺដើម្បីបានយកឈ្នះវា។ ខ្ញុំឆ្លងផុតអ្វីដែលពួកគេបង្រៀនដោយចេតនាលើអំណាចដើម្បីអនុម័តបទគម្ពីរ។ ចំពោះការចុះចូលនូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះតាមវិធីនេះ ចំពោះការវិនិច្ឆ័យរបស់មនុស្ស ការធ្វើឱ្យសុពលភាពរបស់ពួកគេអាស្រ័យលើបំណងរបស់មនុស្ស គឺជាការប្រមាថ

មើលងាយដែលមិនសមនឹងត្រូវបានលើកឡើង ។ ខ្ញុំបានប៉ះរឿងខាងលើរួចហើយ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំនឹងសួរសំណួរមួយនេះ ៖ ប្រសិនបើសិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរត្រូវមានមូលដ្ឋាននៅក្នុងការយល់ព្រមពីក្រុមជំនុំ តើក្រឹត្យរបស់ក្រុមប្រឹក្សាមួយណាដែលពួកគេនឹងលើកឡើងអំពីចំណុចនេះ? ពួកគេគ្មានទេខ្ញុំជឿ ។ ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជា Arius បានអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនគេយកឈ្នះនៅក្រុមប្រឹក្សានីកា ដោយទីបន្ទាល់ដែលទាញចេញពីដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន ? ត្បិតគាត់មានសេរីភាពក្នុងការបដិសេធពួកគាត់ ដោយសារតែគាត់មិនមានការយល់ព្រមពីក្រុមប្រឹក្សាទូទៅបានមកមុនទេ ។ ពួកគេបាននាំយកមកជាភស្តុតាងនូវបញ្ជីបុរាណមួយ ដែលហៅថា "កាណុន" ដែលពួកគេនិយាយថាបានមកពីការវិនិច្ឆ័យរបស់ពួកជំនុំ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំសួរម្តងទៀតថា តើកាណុងត្រូវបានគេប្រកាសឱ្យប្រើនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាណា? នៅទីនេះពួកគេត្រូវតែនៅស្ងៀម ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំគួរតែចង់ដឹងបន្ថែមទៀតថា តើ Canon ប្រភេទណាដែលពួកគេគិតថាវាជា ។ ត្បិតខ្ញុំមើលឃើញថា វាត្រូវបានគេយល់ស្របតិចតួចក្នុងចំណោមអ្នកនិពន្ធបុរាណ ។ ហើយប្រសិនបើអ្វីដែល Jerome និយាយគួរតែមានទម្ងន់នោះ ស្បៃវិភៅ Maccabees, Tobit, Ecclesiasticus និងផ្សេងទៀតនឹងត្រូវបោះចូលទៅក្នុងហានៈរបស់ Apocrypha វិញ ។ នេះពួករ៉ូម៉ាំងមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងធ្វើបានទេ ។

ជំពូក X

អំណាចនៃការបង្កើតក្រឹត្យវិន័យ ដែលក្នុងនោះសម្តេចប៉ាប ជាមួយនឹងអ្នកគាំទ្ររបស់គាត់ បានអនុវត្តលើព្រលឹងនៃអំពើឃោរឃៅ និងអំពើឃោរឃៅដ៏ព្រៃផ្សៃបំផុត

(ក្រឹត្យវិន័យ និងទំនៀមទម្លាប់ក្រុមជំនុំ និងបញ្ញាចិត្តរបស់គ្រិស្តបរិស័ទនៅចំពោះព្រះ, ១-៤)

1. សំណួរជាមូលដ្ឋាន

ផ្នែកទីពីរនៃអំណាចព្រះវិហារបន្ត ពួករ៉ូម៉ាំងប្រាថ្នាចង់ឱ្យរឿងនេះមាននៅក្នុងការបង្កើតច្បាប់ ។ ពីប្រភពនេះបានកើតឡើងនូវទំនៀមទម្លាប់មនុស្សជាច្រើនរាប់មិនអស់ដែលមានសំណាញ់ជាច្រើនដើម្បីចាប់យកព្រលឹងដ៏វេទនា ។ ដ្បិតពួកគេគ្មានបញ្ហាអ្វីច្រើនជាងពួកអាចារ្យ និងពួកផារិស៊ីអំពីការដាក់បន្ទុកលើស្មារបស់ដទៃទៀត ដែលពួកគេមិនអាចប៉ះនឹងម្រាមដៃរបស់គេឡើយ [លូកា ១១:៤៦; ម៉ាថាយ ២៣:៤] ។ ខ្ញុំមានកន្លែងផ្សេងទៀតបានបង្រៀនពីអ្វីដែលឃោរឃៅ ឃោរឃៅ ការបង្រៀនរបស់ពួកគេអំពីការសារភាពតាមត្រចៀក ។ នៅក្នុងច្បាប់ផ្សេងទៀតរបស់ពួកគេ អំពើហឹង្សាដ៏អស្ចារ្យបែបនេះមិនលេចឡើងទេ ។ ប៉ុន្តែ អ្នកទាំងនោះហាក់ដូចជាអាចទ្រាំទ្របានច្រើនបំផុតពីការជិះជាន់លើមនសិការ ។ ខ្ញុំមិននិយាយអ្វីពីការបង្ខូចការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះរបស់ពួកគេ ហើយការដកហូតព្រះរបស់ពួកគេផ្ទាល់ដែលជាអ្នកបង្កើតច្បាប់តែម្នាក់គត់ ។ នេះជាអំណាចដែលត្រូវពិភាក្សានៅពេលនេះថា តើក្រុមជំនុំអាចនឹងចងសតិសម្បជញ្ញៈដោយច្បាប់ឬអត់ ។ នៅក្នុងការពិភាក្សានេះ យើងមិនទាក់ទងនឹងរបៀប

រៀបរយនយោបាយទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែខ្វល់ខ្វាយអំពីរបៀបដែលព្រះជាម្ចាស់ត្រូវ គោរពបូជាត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ដែលទ្រង់បានកំណត់ ហើយតើសេរីភាពខាង វិញ្ញាណដែលមើលទៅព្រះអាចនៅមានកម្រិតណាសម្រាប់យើង ។ បានក្លាយជា ការប្រើទូទៅដើម្បីហៅក្រឹត្យវិន័យទាំងអស់ទាក់ទងនឹងការថ្វាយបង្គំព្រះដែលបាន ដាក់ចេញដោយមនុស្សក្រៅពីពាក្យរបស់គាត់ថា «ប្រពៃណីមនុស្ស» ។ ការ ឈ្លោះប្រកែកគ្នារបស់យើងគឺប្រឆាំងនឹងការទាំងនេះ មិនមែនប្រឆាំងនឹងក្រុមជំ នុមបរិសុទ្ធ និងមានប្រយោជន៍ ដែលផ្តល់នូវការរក្សានូវវិន័យ ឬភាពស្មោះត្រង់ ឬសន្តិភាពនោះទេ ។ ប៉ុន្តែគោលបំណងនៃកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់យើងគឺដើម្បី ទប់ស្កាត់អាណាចក្រដែលគ្មានដែនកំណត់ និងព្រៃផ្សៃនេះដែលដណ្តើមយក ព្រលឹងដោយអ្នកដែលចង់រាប់ជាគ្រូគង្វាលនៃព្រះវិហារ ប៉ុន្តែតាមពិតទៅគឺជាអ្នក កាប់សម្លាប់ដ៏ព្រៃផ្សៃបំផុត ។ ពួកគេនិយាយថាច្បាប់ដែលពួកគេបង្កើតគឺ « ខាងវិញ្ញាណ » ដែលទាក់ទងនឹងព្រលឹង ហើយប្រកាសថាច្បាប់ទាំងនោះ ចាំបាច់សម្រាប់ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ ព្រះគ្រីស្ទ (ដូចដែលខ្ញុំបានស្នើ) ត្រូវ បានឈ្លានពាន ។ ដូច្នេះ សេរីភាពដែលទ្រង់ប្រទានដល់មនសិការនៃអ្នកជឿត្រូវ បានគេសង្កត់សង្កិន ហើយទម្លាក់ចោលទាំងស្រុង ។ ឥឡូវនេះខ្ញុំមិនបាន ពិភាក្សាអំពីភាពមិនបរិសុទ្ធដ៏អស្ចារ្យដែលពួកគេដាក់ទណ្ឌកម្មការប្រតិបត្តិនៃ ច្បាប់របស់ពួកគេខណៈពេលដែលពួកគេបង្រៀនមនុស្សឱ្យស្វែងរកការលើកលែង ទោសពីអំពើបាប សេចក្តីសុចរិត និងការសង្គ្រោះពីការប្រតិបត្តិនេះ ហើយខ ណៈពេលដែលពួកគេបង្កើតសាសនាទាំងមូល និងផលបូកនៃការគោរពបូជានៅ ក្នុង ។ ខ្ញុំអះអាងនូវចំណុចមួយដែលចាំបាច់ មិនគួរដាក់លើមនសិការក្នុងរឿង ទាំងនោះ ដែលពួកគេត្រូវបានដោះលែងដោយព្រះគ្រីស្ទ ។ ហើយលុះត្រាតែ

មានសេរីភាព ដូចដែលយើងបានបង្រៀនពីមុនមក ពួកគេមិនអាចសម្រាកជាមួយព្រះបានទេ។ ពួកគេគួរតែទទួលស្គាល់ស្តេចតែមួយអង្គ ដែលជាព្រះគ្រីស្ទ ជាអ្នករំដោះរបស់ពួកគេ ហើយគួរតែត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយច្បាប់នៃសេរីភាពតែមួយ ដែលជាព្រះបន្ទូលដ៏បរិសុទ្ធ ប្រសិនបើដំណឹងល្អ ប្រសិនបើពួកគេរក្សាព្រះគុណដែលពួកគេធ្លាប់ទទួលបាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ពួកគេត្រូវឃុំឃាំងដោយគ្មានចំណង ហើយគ្មានចំណង។

2. រដ្ឋធម្មនុញ្ញរ៉ូមជាក់មនសិការជាទាសករ

Solons ទាំងនេះថែមទាំងគិតថារដ្ឋធម្មនុញ្ញរបស់ពួកគេជាច្បាប់នៃសេរីភាព ជានីមដ៏ទន់ភ្លន់ បន្ទុកស្រាល [ម៉ាថាយ ១១:៣០] ប៉ុន្តែអ្នកណាមិនឃើញថានេះជាការមិនពិតសុទ្ធ? ពួកគេមិនមានអារម្មណ៍ថាច្បាប់របស់ពួកគេត្រូវបានសង្កត់សង្កិនទេ នៅពេលដែលបោះបង់ការកោតខ្លាចដល់ព្រះ ពួកគេបានធ្វេសប្រហែស និងធ្វេសប្រហែសយ៉ាងសកម្ម ទាំងច្បាប់របស់ពួកគេ និងច្បាប់ដ៏ទៃភាព។ ប៉ុន្តែបុរសទាំងនោះដែលមានការព្រួយបារម្ភខ្លះចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ខ្លួន នោះនៅឆ្ងាយពីការគិតថាខ្លួនឯងមានសេរីភាពរហូតដល់ជាប់អន្ទាក់ទាំងនេះ។ យើងឃើញថាប៉ុលបានប្រព្រឹត្តយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្នប៉ុណ្ណាចំពោះរឿងនេះ ដោយមិនហ៊ានសូម្បីតែរឿងមួយដើម្បីដាក់កំហិតលើមនុស្ស [កូរិនថូសទី១. ៧:៣៥]។ ហើយដោយហេតុផលល្អ! គាត់ប្រាកដជាបានគិតទុកជាមុនថាតើមានរបួសយ៉ាងណាទៅលើសតិសម្បជញ្ញៈ ប្រសិនបើនៅក្នុងរឿងទាំងនោះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានទុកឲ្យមានសេរីភាព ចាំបាច់ត្រូវបានដាក់។ ផ្ទុយទៅវិញ មនុស្សម្នាក់មិនអាចរាប់បាននូវរដ្ឋធម្មនុញ្ញដែលបុរសទាំងនេះបានកាត់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរនៅក្រោមការឈឺចាប់នៃការស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច ហើយអ្វីដែលពួកគេ

មានភាពធ្ងន់ធ្ងរបំផុតទាមទារជាចាំបាច់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ហើយក្នុងចំនោមទាំងនេះមានច្រើនណាស់ដែលពិបាកសង្កេតមើល ប៉ុន្តែអ្វីៗទាំងអស់ បើប្រមូលផ្តុំគ្នាគឺមិនអាចទៅរួចទេ គំនរគឺអស្ចារ្យណាស់ ។ ដូច្នេះ តើពួកគេដែលមានបន្ទុកយ៉ាងខ្លាំងដោយការលំបាកយ៉ាងណាអាចរួចផុតពីការងឿងឆ្ងល់ និងធ្វើទារុណកម្មដោយការឈឺចាប់និងការភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំង? ដូច្នេះ គោលបំណងរបស់ខ្ញុំនៅទីនេះគឺដើម្បីវាយប្រហារលើរដ្ឋធម្មនុញ្ញដែលបង្កើតឡើងដើម្បីចងព្រលឹងនៅខាងក្នុងចំពោះព្រះ និងដើម្បីដាក់ការខ្វែងគំនិតនៅក្នុងពួកគេដូចជាប្រសិនបើការបញ្ចូលអ្វីដែលចាំបាច់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ ។

3. ធម្មជាតិនៃការយល់ដឹង

សំណួរនេះធ្វើឱ្យបុរសភាគច្រើនខ្ចាស់អៀន ពីព្រោះពួកគេមិនបែងចែកឱ្យបានច្បាស់លាស់រវាងវេទិកាខាងក្រៅ (ដូចដែលពួកគេហៅវា) និងវេទិកានៃមនសិការ ។ លើសពីនេះ ភាពលំបាកក៏កើនឡើងដែរ ដោយសារប៉ុលបង្រៀនយើងឱ្យស្តាប់បង្គាប់ចៅក្រម ចូរឲ្យគ្រប់ទាំងមនុស្សចុះចូលនឹងរាជការ ដ្បិតគ្មានអំណាចណាទេ លើកតែមកពីព្រះ គឺព្រះទ្រង់បានតាំងពួកលោកទាំងនោះឲ្យមានអំណាចរ៉ូម. ១៣:១] ។ ពីនេះវាដូចខាងក្រោមថាមនសិការក៏ត្រូវបានចងដោយច្បាប់រដ្ឋប្បវេណី ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើនេះជាដូច្នេះ អ្វីទាំងអស់ដែលយើងបាននិយាយនៅក្នុងជំពូកមុន និងអ្វីដែលខ្ញុំនឹងនិយាយអំពីរដ្ឋាភិបាលខាងវិញ្ញាណនឹងធ្លាក់ចុះ ។ ដើម្បីដោះស្រាយការលំបាកនេះ ដំបូងយើងត្រូវយល់ថាមនសិការជាអ្វី ។ យើងត្រូវយកនិយមន័យរបស់យើងពីនិរុត្តិសាស្ត្រនៃពាក្យ ។ នៅពេលដែលមនុស្សចាប់យកគំនិតនៃអ្វីៗដោយចិត្ត និងការយល់ដឹង គេនិយាយថា "ដឹង" ដែលពាក្យ "ចំណេះដឹង" មកពីពាក្យ ។ ដូចគ្នាដែរ នៅ

ពេលដែលមនុស្សមានការយល់ដឹងអំពីការជំនុំជំរះដ៏ទេវភាពជាប់ជាមួយពួកគេធ្វើជាសាក្សីដែលមិនអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេលាក់បាំងអំពើបាបរបស់ពួកគេប៉ុន្តែដាក់ពួកគេថាមានកំហុសនៅចំពោះមុខកន្លែងជំនុំជំរះ ការយល់ដឹងនេះត្រូវបានគេហៅថា "យល់" ។ វាគឺជាមធ្យោបាយជាក់លាក់មួយរវាងព្រះ និងមនុស្ស ព្រោះវាមិនអនុញ្ញាតឱ្យមនុស្សគាបសង្កត់នូវអ្វីដែលខ្លួនដឹងនោះទេ ប៉ុន្តែដេញតាមគាត់រហូតដល់ធ្វើឱ្យគាត់ទទួលស្គាល់កំហុសរបស់គាត់ ។ នេះជាអ្វីដែលប៉ុលមានន័យនៅពេលគាត់បង្រៀនថាសតិសម្បជញ្ញៈថ្លែងទីបន្ទាល់ដល់មនុស្សខណៈដែលគំនិតរបស់ពួកគេចោទប្រកាន់ឬដោះសារពួកគេក្នុងការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះ [រ៉ូម. ២:១៥-១៦] ។ ការយល់ដឹងសាមញ្ញមួយអាចចាប់ផ្តើមឡើងវិញនៅក្នុងមនុស្សដោយមានផ្ទុកឡើងដូចជាវា ។ ហេតុដូច្នេះហើយ អារម្មណ៍នេះ ដែលទាក់ទាញមនុស្សឱ្យមករកការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ គឺដូចជាអ្នកចាំទីដែលត្រូវបានប្រគល់ឱ្យមនុស្សដែលមើល និងសង្កេតមើលអាថ៍កំបាំងទាំងអស់របស់គាត់ ដើម្បីកុំឱ្យគ្មានអ្វីត្រូវកប់ក្នុងភាពងងឹតឡើយ ។ ដូច្នេះសុភាសិតបុរាណ ៖ មនសិការគឺជាសាក្សីមួយពាន់ ។ ដូចជាការវែកញែក ពេត្រុសក៏បានដាក់«ការឆ្លើយតបនៃសតិសម្បជញ្ញៈចំពោះព្រះ» [ពេត្រុសទី១ ៣:២១] ស្មើនឹងសន្តិភាពនៃចិត្ត នៅពេលដែលយើងជឿជាក់លើព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ យើងបង្ហាញខ្លួនយើងនៅចំពោះព្រះដោយមិនភ័យខ្លាច ។ ហើយនៅពេលដែលអ្នកនិពន្ធសំបុត្រទៅកាន់សាសន៍ហេព្រើរចែងថា យើង «ដ្បិតបើបាន តើគេមិនបានលែងថ្វាយទេឬអី ពីព្រោះបញ្ញាចិត្តនៃពួកអ្នកដែលថ្វាយបង្គំ នោះមិនបានដឹងថាមានបាបទៀតទេ ដោយព្រោះបានញែកសំអាតម្តងហើយ » [ហេព្រើរ. ១០:២] គាត់មានន័យថាយើងបានរួចខ្លួន ឬរួចខ្លួន ដើម្បីកុំឲ្យអំពើបាបចោទប្រកាន់យើងទៀត ។

4. ការជាប់ឃុំឃាំង និងសេរីភាពនៃបញ្ញាចិត្ត

ដូច្នេះ ដូចការងារដែលទាក់ទងនឹងមនុស្សដែរ ដូច្នេះ សតិសម្បជញ្ញៈទាក់ទងនឹងព្រះក្នុងរបៀបដែលមនសិការល្អគ្មានអ្វីក្រៅពីចិត្តទៀងត្រង់ក្នុងចិត្ត ។ ក្នុងន័យនេះ ប៉ុលសរសេរថា « ហេតុដែលហាមយ៉ាងដូច្នោះ នោះគឺប្រយោជន៍ចង់ឲ្យបានសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលកើតពីចិត្តស្អាត ពីបញ្ញាចិត្តជ្រះថ្លា ហើយពីសេចក្តីជំនឿដ៏ស្មោះត្រង់វិញ» [ធីម៉ូថេទី ១ ១:៥] ។ បន្ទាប់មក ក្នុងជំពូកដដែល គាត់បានបង្ហាញថាវាខុសគ្នាប៉ុន្មានពីការយល់ដឹង ដោយនិយាយថាមនុស្សខ្លះ«បានបំផ្លាញសេចក្តីជំនឿ» ដោយសារពួកគេបាន«លះចោលបញ្ញាចិត្តដ៏ល្អមួយ» [ធីម៉ូថេទី ១ ១:៩] ។ ដោយសារពាក្យទាំងនេះ គាត់បញ្ជាក់ថាវាជាការប្រាថ្នាយ៉ាងរស់រវើកក្នុងការថ្វាយបង្គំព្រះ ហើយមានចេតនាស្មោះត្រង់ដើម្បីរស់នៅក្នុងជីវិតដែលគោរពព្រះ និងបរិសុទ្ធ ។ ជួនកាល វាត្រូវបានពង្រីកដល់មនុស្សផងដែរ ដូចជាពេលដែលប៉ុលដូចគ្នា យោងទៅតាមលូកា ផ្លែងទីបន្ទាល់ថា គាត់បានព្យាយាមដើរដោយមានមនសិការល្អចំពោះព្រះ និងមនុស្ស [កិច្ចការ ២៤:១៦] ។ ប៉ុន្តែការនេះត្រូវបានគេនិយាយដោយសារតែពរជ័យនៃបញ្ញាចិត្តល្អហូរចូលដល់មនុស្ស ។ ប៉ុន្តែការនិយាយឲ្យបានត្រឹមត្រូវ គឺសំដៅលើព្រះតែមួយអង្គ ដូចខ្ញុំបាននិយាយរួចហើយ ។ ដូច្នេះហើយ វាកើតឡើងថាច្បាប់នេះត្រូវបានគេនិយាយថានឹងចងបញ្ញាចិត្ត នៅពេលដែលវាចងមនុស្សដោយបញ្ញាចិត្ត ដោយមិនគិតពីមនុស្សផ្សេងទៀត ឬដោយគ្មានការពិចារណាសម្រាប់ពួកគេ ។ ជាឧទាហរណ៍ ព្រះមិនគ្រាន់តែបង្រៀនយើងឱ្យរក្សាចិត្តរបស់យើងឱ្យស្អាតស្អំ និងបរិសុទ្ធពីតណ្ហាទាំងអស់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ហាមឃាត់ការនិយាយអាសអាភាស និងការមើលងាយខាងក្រៅ ។ បញ្ញាររបស់ខ្ញុំត្រូវ

ប្រតិបត្តិតាមច្បាប់នេះ ទោះបីជាគ្មានមនុស្សណានៅក្នុងលោកនេះក្តី អ្នកណាប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយឥតខ្ចោះមិនបានច្រើនទេ ព្រោះធ្វើជាគំរូអាក្រក់ដល់បងប្អូន ដូចជាចិត្តរបស់ខ្លួនជាប់នឹងទោសមុន ព្រះ នៅក្នុងរឿងដែលព្រងើយកន្តើយដោយខាងក្នុងមានការពិចារណាមួយផ្សេងទៀត ។ ដ្បិតយើងគួរតែជៀសវាងពីពួកគេ បើសិនជាពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ណាមួយ ប៉ុន្តែដោយមានបញ្ហាចិត្ត ។ ដូច្នេះ ប៉ូលនិយាយអំពីសាច់ដែលថ្វាយចំពោះរូបព្រះថា ៖ «បើអ្នកណាជំទាស់ អ្នកនោះនិយាយថា ៖ «កុំពាល់វាព្រោះតែបញ្ហា ខ្ញុំមិននិយាយពីបញ្ហាចិត្តរបស់អ្នកទេ គឺជារបស់អ្នកដទៃ» [១កូរិនថូស ១០:២៨-២៩] ។ បុរសស្មោះត្រង់នឹងធ្វើបាប ប្រសិនបើគាត់ធ្លាប់បានព្រមានពីមុន គាត់នៅតែបរិភោគសាច់បែបនេះ ។ ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងណា ការហាមឃាត់ជាចាំបាច់អាចជាចំពោះគាត់ទាក់ទងនឹងបងប្រុសរបស់គាត់ ដូចដែលត្រូវបានកំណត់ដោយព្រះ នៅតែគាត់មិនឈប់រក្សាសេរីភាពនៃបញ្ហាចិត្ត ។ យើងឃើញថាច្បាប់នេះ ចងតែកិច្ចការខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ ទុកឱ្យមនសិការមានសេរីភាព ។

(បញ្ហាចិត្តទាក់ទងនឹងច្បាប់របស់មនុស្សនិងសម្តេចប៉ាប: ព្រះជាអ្នកបង្កើតច្បាប់តែមួយ, ៥-៨)

5. អត្ថន័យនៃក្រឹត្យវិន័យរបស់មនុស្សសម្រាប់បញ្ហាចិត្ត

ឥឡូវនេះ ចូរយើងត្រឡប់ទៅក្រឹត្យវិន័យមនុស្សវិញ ។ ប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានអនុម័តដើម្បីបញ្ឆោតយើង ដូចជាប្រសិនបើការប្រតិបត្តិនៃច្បាប់ទាំងនេះគឺចាំបាច់ដោយខ្លួនឯងនោះយើងនិយាយថាអ្វីដែលខុសច្បាប់គឺស្ថិតនៅលើមនសិការ ។ មនសិការរបស់យើងមិនទាក់ទងនឹងមនុស្សទេ គឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ ។

នេះជាហេតុនៃការបែងចែកទូទៅរវាងវេទិកាផែនដី និងវេទិកានៃបញ្ញា ។ ខណៈពេលដែលពិភពលោកទាំងមូលត្រូវបានគ្របដណ្តប់នៅក្នុងភាពងងឹតនៃភាពល្ងង់ខ្លៅបំផុតនោះ ពន្លឺភ្លើងដ៏តូចមួយនេះនៅតែមាន ដែលមនុស្សបានទទួលស្គាល់ថាមនសិការរបស់មនុស្សគឺខ្ពស់ជាងការវិនិច្ឆ័យរបស់មនុស្សទាំងអស់ ។ ទោះបីជាក្រោយមក ពួកគេពិតជាបានបោះចោលនូវអ្វីដែលពួកគេបានសារភាពក្នុងពាក្យមួយក៏ដោយ ក៏ព្រះនៅតែមានព្រះហឫទ័យឲ្យទីបន្ទាល់ខ្លះអំពីសេរីភាពគ្រីស្ទានលេចឡើង សូម្បីតែនៅពេលនោះ ដើម្បីសង្គ្រោះបញ្ញាចិត្តពីអំពើឃោរឃៅរបស់មនុស្ស ។ ប៉ុន្តែការលំបាកដែលកើតចេញពីពាក្យរបស់ប៉ុលមិនទាន់ត្រូវបានគេបោះបង់ចោលនៅឡើយទេ ។ បើយើងត្រូវស្តាប់បង្គាប់អ្នកគ្រប់គ្រង មិនគ្រាន់តែដោយសារការដាក់ទោសប៉ុណ្ណោះទេ តែដោយសារតែមនសិការ [រ៉ូម. ១៣:៥] វាហាក់ដូចជាធ្វើតាមច្បាប់របស់អ្នកគ្រប់គ្រងក៏មានឥទ្ធិពលលើបញ្ញាចិត្តដែរ ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើនេះជាការពិត នោះក៏នឹងត្រូវនិយាយអំពីច្បាប់ព្រះវិហារដែរ ។ ខ្ញុំឆ្លើយតប ៖ ដំបូងយើងត្រូវបែងចែកនៅទីនេះ រវាងប្រភេទ និងប្រភេទ ។ ទោះបីជាច្បាប់នីមួយៗមិនអាចអនុវត្តចំពោះមនសិការក៏ដោយ ក៏យើងនៅតែត្រូវបានកាន់តាមបញ្ជាទូទៅរបស់ព្រះ ដែលលើកសរសើរយើងអំពីសិទ្ធិអំណាចនៃចៅក្រម ។ ហើយការពិភាក្សារបស់ប៉ុលបានប្រែមកលើចំណុចនេះ ៖ ចៅក្រមចាប់តាំងពីពួកគេត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះ គួរតែត្រូវបានប្រារព្ធឡើងដោយកិត្តិយស [រ៉ូម. ១៣:១] ។ ទន្ទឹមនឹងនេះ ទ្រង់មិនបង្រៀនថាច្បាប់ដែលកំណត់ដោយពួកគេអនុវត្តចំពោះការគ្រប់គ្រងខាងក្នុងនៃព្រលឹងនោះទេ ទ្រង់នៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលខ្ពង់ខ្ពស់លើសក្រឹត្យណាមួយរបស់មនុស្ស ទាំងការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះ និងការគ្រប់គ្រងខាងវិញ្ញាណនៃការរស់នៅត្រឹមត្រូវ ។

រឿងមួយទៀតក៏មិនមានតម្លៃដែរ (ដែលអាស្រ័យទៅលើច្បាប់មុនៗ)៖ ច្បាប់របស់មនុស្ស ទោះជាធ្វើឡើងដោយចៅក្រម ឬដោយក្រុមជំនុំក៏ដោយ ទោះជាត្រូវតែគោរពក៏ដោយ (ខ្ញុំនិយាយអំពីច្បាប់ល្អ និងយុត្តិធម៌) នៅតែមិនមាន។ ខ្លួនគេចង់មនសិការ។ ចំពោះកាតព្វកិច្ចទាំងអស់ក្នុងការគោរពច្បាប់ មើលទៅគោលបំណងទូទៅ ប៉ុន្តែមិននៅក្នុងអ្វីដែលបានចែងនោះទេ។ ខុសឆ្ងាយពីបទបញ្ជានេះគឺច្បាប់ទាំងនោះដែលកំណត់ទម្រង់ថ្មីសម្រាប់ការថ្វាយបង្គំព្រះ ហើយដាក់ការចាំបាច់សូម្បីតែក្នុងរឿងដែលមិនគិតថ្លៃក៏ដោយ។

6. ព្រះវិហារគ្មានសិទ្ធិបង្កើតឯករាជ្យដើម្បីចងបញ្ញាចិត្តទេ

លើសពីនេះទៅទៀត នោះគឺជាអ្វីដែលត្រូវបានគេហៅថាសព្វថ្ងៃនេះនៅក្នុង "ក្រុមជំនុំ" ដែលត្រូវបានដាក់មកលើមនុស្សថាជាការថ្វាយបង្គំពិត និងចាំបាច់របស់ព្រះ។ ហើយដោយសារទាំងនេះមានចំនួនរាប់មិនអស់ ដូច្នេះរាប់មិនអស់គឺជាអន្ទាក់ដើម្បីចាប់ និងចាប់ព្រលឹង។ យើងបានប៉ះលើចំណុចនេះបន្តិចក្នុងការពន្យល់អំពីច្បាប់។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារនេះជាកន្លែងសមរម្យជាងសម្រាប់ការព្យាបាលត្រឹមត្រូវ ពេលនេះខ្ញុំនឹងព្យាយាមសង្ខេបបញ្ហាទាំងអស់តាមលំដាប់ដែលខ្ញុំអាចធ្វើបាន។ ហើយដោយសារតែថ្មីៗនេះ យើងបានពិភាក្សាគ្នាក្នុងប្រវែងគ្រប់គ្រាន់ (ដូចដែលវាហាក់ដូចជា) អំពើទុច្ចរិត ដែលបីស្បពក្លែងក្លាយទាមទារដោយខ្លួនឯងនៅក្នុងអាជ្ញាប័ណ្ណដើម្បីបង្រៀនអ្វីក៏ដោយដែលពួកគេពេញចិត្ត ខ្ញុំនឹងលុបចោលឯកសារទាំងអស់នោះ។ ត្រង់នេះខ្ញុំឈប់តែពន្យល់ពីអំណាចបង្កើតច្បាប់ដែលគេថាមាន។

ដូច្នេះ សម្តេចសង្ឃក្លែងក្លាយរបស់យើង បន្ទុកបញ្ជាចិត្តរបស់យើងជាមួយនឹងច្បាប់ថ្មី លើលេសថាពួកគេត្រូវបានតែងតាំងដោយអ្នកច្បាប់ខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលជាលទ្ធផលដែលគ្រប់គ្រងនៃក្រុមជំនុំត្រូវបានប្រគល់ឱ្យពួកគេ។ ដូច្នោះហើយ ពួកគេប្រកែកថា អ្វីក៏ដោយដែលពួកគេបង្គាប់ និងចេញវេជ្ជបញ្ជាត្រូវតែចាំបាច់ត្រូវបានគោរពដោយប្រជាជនគ្រីស្ទាន។ អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងមានទោសចំពោះការមិនស្តាប់បង្គាប់ពីរដង ពីព្រោះអ្នកនោះជាអ្នកបះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះ និងក្រុមជំនុំ។ ប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើពួកគេជាសម្តេចសង្ឃពិត ខ្ញុំនឹងផ្តល់សិទ្ធិអំណាចដល់ពួកគេក្នុងន័យនេះ មិនមែនច្រើនដូចដែលពួកគេទាមទារនោះទេ ប៉ុន្តែច្រើនតាមដែលតម្រូវឱ្យរក្សាការគ្រប់គ្រងនៃក្រុមជំនុំ។ ឥឡូវនេះ ដោយសារពួកគេជាអ្វីៗទាំងអស់ ប៉ុន្តែអ្វីដែលពួកគេចង់ឱ្យគេគោរព ពួកគេមិនអាចទទួលយកខ្លួនឯងបាន សូម្បីតែសិទ្ធិអំណាចតិចតួចបំផុតដោយមិនបោះជំហានចេញពីព្រំដែន។ ប៉ុន្តែដោយសារតែការនេះត្រូវបានគេមើលទៅកន្លែងផ្សេងទៀត ដូច្នេះសូមឲ្យយើងទទួលស្គាល់ពួកគេក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននេះថា អំណាចណាដែលបិស្សពពិតមានជារបស់បុរសទាំងនេះដោយត្រឹមត្រូវ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំបដិសេធថា ពួកគេត្រូវបានតែងតាំងជាអ្នកបង្កើតច្បាប់លើអ្នកជឿ ដើម្បីអាចកំណត់ច្បាប់នៃជីវិតដោយខ្លួនឯង ឬបង្ខំពិធីបរិសុទ្ធរបស់ពួកគេលើមនុស្សដែលបានប្រព្រឹត្តចំពោះពួកគេ។ ពេលខ្ញុំនិយាយដូច្នេះ ខ្ញុំមានន័យថា ពួកគេគ្មានសិទ្ធិបញ្ជាក្រុមជំនុំឲ្យប្រតិបត្តិតាមកាតព្វកិច្ចអ្វីដែលពួកគេបានបង្កើតក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឡើយ។ ដោយសារសិទ្ធិនោះមិនស្គាល់សម្រាប់សាវ័ក ហើយជាច្រើនដងបានបដិសេធអ្នកបម្រើនៃក្រុមជំនុំដោយព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះអម្ចាស់ ខ្ញុំពិតជាអស្ចារ្យណាស់ដែលអ្នកណាម្នាក់ដែលផ្ទុយពីគំរូរបស់ពួកសាវ័

ក និងប្រឆាំងនឹងការហាមឃាត់ច្បាស់លាស់របស់ព្រះ ហ៊ានចាប់យកសិទ្ធិនេះ ហើយហ៊ាន ។ ការពារថ្ងៃនេះ!

7. ការគ្រប់គ្រងតាមអំពើចិត្តទាំងអស់គឺជាការឈ្លានពានលើនគររបស់ព្រះ

នៅក្នុងក្រិត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ ព្រះអម្ចាស់បានរួមបញ្ចូលអ្វីៗទាំងអស់ដែលអាចអនុវត្តបានចំពោះការគ្រប់គ្រងដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃជីវិតដ៏ល្អ ដើម្បីកុំឱ្យមនុស្សនៅសល់អ្វីបន្ថែមលើសេចក្តីសង្ខេបនោះ ។ គាត់ធ្វើនេះដោយហេតុផលពីរ ។ ទីមួយគឺគាត់ចង់ឲ្យយើងចាត់ទុកខ្លួនគាត់ជាម្ចាស់ និងជាអ្នកណែនាំជីវិតរបស់យើង ។ យើងនឹងធ្វើការនេះប្រសិនបើការប្រព្រឹត្តរបស់យើងស្របតាមខ្នាតតម្រានៃព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ ដ្បិតការរស់នៅដ៏សុចរិតទាំងអស់មាននៅក្នុងនោះ ។ ទីពីរគឺថាលោកចង់ឲ្យយើងដឹងថាគ្មានអ្វីដែលលោកតម្រូវពីយើងលើសពីការស្តាប់បង្គាប់ ។

ហេតុនេះហើយបានជាយ៉ាកុបនិយាយថា ៖ «បងប្អូនអើយ កុំឲ្យនិន្ទាគ្នាឡើយ អ្នកណាដែលនិន្ទា ហើយថ្កោលទោសបងប្អូនខ្លួន នោះក៏និន្ទា ហើយថ្កោលទោសចំពោះក្រិត្យវិន័យដែរ បើអ្នកថ្កោលទោសក្រិត្យវិន័យ នោះអ្នកមិនមែនកាន់តាមក្រិត្យវិន័យទេ គឺឈ្មោះថាជាអ្នកថ្កោលទោសវិញ ១២ ឯអ្នកដែលតែងក្រិត្យវិន័យ ហើយជំនុំជំរះផង នោះមានតែ១ទេ គឺជាព្រះ ដែលទ្រង់អាចនឹងជួយសង្គ្រោះ ឬបំផ្លាញក៏បាន ចុះតើអ្នកជាអ្វី ដែលថ្កោលទោសអ្នកដទៃនោះ» [យ៉ាកុប ៤:១១–១២] ។ យើងឮថាព្រះជាម្ចាស់ទាមទារសិទ្ធិមួយនេះជាសិទ្ធិរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ដើម្បីគ្រប់គ្រងយើងដោយអំណាច និងច្បាប់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ ហើយគាត់បាននិយាយរឿងនេះពីមុនតាមរយៈអេសាយ ទោះជាយ៉ាងច្បាស់លាស់បន្តិចថា: «ពីព្រោះព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ជាចៅក្រមនៃយើងរាល់គ្នា ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់

ជាអ្នកតែងច្បាប់ឲ្យយើងរាល់គ្នា ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ជាមហាក្សត្រនៃយើងរាល់គ្នា» [អេសាយ. ៣៣:២២] វគ្គទាំងពីរបង្ហាញថាអំណាចនៃជីវិតនិងសេចក្តីស្លាប់គឺជាអ្នកដែលមានអំណាចលើព្រលឹង ។ ពិតប្រាកដណាស់ យ៉ាកុបបានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់អំពីរឿងនេះ ។ លើសពីនេះទៅទៀត គ្មានបុរសណាអាចយករឿងនេះទៅខ្លួនឯងបានឡើយ ។ ដូច្នេះ យើងគួរតែទទួលស្គាល់ព្រះជាអ្នកគ្រប់គ្រងព្រលឹងតែម្នាក់គត់ ដែលមានអំណាចដើម្បីសង្គ្រោះ និងបំផ្លាញ ដូចពាក្យរបស់អេសាយប្រកាសថា ទ្រង់ជាអ្នកគ្រប់គ្រង ចៅក្រម ជាអ្នកបង្កើតច្បាប់ និងជាព្រះអង្គសង្គ្រោះភ្លាមៗ [អេសាយ ។ ៣៣:២២]។ ដូច្នេះ ពេត្រុស ពេលដាស់តឿនអ្នកគង្វាលអំពីតួនាទីរបស់ខ្លួន ដាស់តឿនពួកគេឲ្យចិញ្ចឹមហ្វូងចៀមដោយមិនត្រួតត្រាលើ « កាលណាយើងស្រឡាញ់ដល់ព្រះ ហើយកាន់តាមអស់ទាំងបញ្ញត្តរបស់ទ្រង់ នោះយើងដឹងថា យើងស្រឡាញ់ដល់ពួកកូនរបស់ព្រះដែរ ដ្បិតនេះហើយជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដល់ព្រះ គឺឲ្យយើងកាន់តាមអស់ទាំងបញ្ញត្តរបស់ទ្រង់ ឯបញ្ញត្តទ្រង់ នោះមិនមែនជាបន្ទុកដ៏ធ្ងន់ » [ពេត្រុសទី ១ ៥:២-៣]; តាមរយៈពាក្យនេះ គាត់មានន័យថាមរតករបស់ព្រះ ពោលគឺអ្នកជឿ ។ ប្រសិនបើយើងថ្លឹងថ្លែងយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ថារៀជារឿងខុសច្បាប់ក្នុងការផ្ទេរទៅមនុស្សនូវអ្វីដែលព្រះបម្រុងទុកសម្រាប់ខ្លួនគាត់ នោះយើងនឹងយល់ថាអំណាចទាំងមូលនៃអ្នកដែលចង់ឈានមុខគេដើម្បីបញ្ជាអ្វីនៅក្នុងក្រុមជំនុំក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ដូច្នេះ ។

8. ការណែនាំដើម្បីកំណត់ថាតើវដ្តធម្មនុញ្ញរបស់មនុស្សណាដែលមិនអាចទទួលយកបាន ។

ករណីទាំងមូលស្ថិតនៅលើចំណុចនេះ ៖ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់ជាអ្នកបង្កើតច្បាប់តែម្នាក់នោះ មនុស្សមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យដណ្តើមយកកិត្តិយសនេះទេ ។ ដូច្នេះហើយ យើងគួរតែនៅពេលជាមួយគ្នាដើម្បីចងចាំពីហេតុផលទាំងពីរនេះ ដែលបានលើកឡើងរួចហើយថាហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់ទាមទារឿងនេះសម្រាប់ខ្លួនគាត់តែម្នាក់ឯង ។ ទីមួយគឺថា យើងគួរតែមានការគ្រប់គ្រងដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃសេចក្តីសុចរិត និងភាពបរិសុទ្ធតាមព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ ហើយដូច្នេះក្នុងការស្គាល់ទ្រង់មានចំណេះដឹងដ៏ល្អឥតខ្ចោះអំពីជីវិតដ៏ល្អ ។ ទីពីរគឺថាគាត់តែម្នាក់ឯង (នៅពេលដែលយើងស្វែងរកវិធីដើម្បីថ្វាយបង្គំគាត់ត្រឹមត្រូវនិងសម) មានសិទ្ធិអំណាចលើព្រលឹងរបស់យើងយើងគួរតែគោរពតាមគាត់ហើយតាមឆន្ទៈរបស់គាត់គួរតែរង់ចាំ ។ ដោយបានកត់សម្គាល់ពីហេតុផលទាំងពីរនេះ យើងគួរតែអាចបែងចែកបានយ៉ាងងាយស្រួលនូវអ្វីដែលរដ្ឋធម្មនុញ្ញរបស់មនុស្សផ្ទុយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ទាំងអស់នេះជាប្រភេទដែលធ្វើពុតជាទាក់ទងនឹងការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះពិត ហើយសតិសម្បជញ្ញៈត្រូវបានចងរក្សាទុក ដូចជាការគោរពតាមការបង្ខិតបង្ខំ ។ ដូច្នេះ ចូរយើងចងចាំថា ច្បាប់របស់មនុស្សទាំងអស់នឹងត្រូវថ្នឹងថ្លែងក្នុងតុល្យភាពនេះ ប្រសិនបើយើងប្រាថ្នាចង់ឱ្យមានការសាកល្បងដ៏ប្រាកដមួយ ដែលមិនអនុញ្ញាតឱ្យយើងរង្វេងក្នុងអ្វីទាំងអស់ ។ ប៉ុលប្រើហេតុផលពីមុន នៅពេលគាត់តវ៉ានៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់កូល៉ុសប្រឆាំងនឹងសាវ័កក្លែងក្លាយ ដែលកំពុងព្យាយាមជិះជាន់ក្រុមជំនុំដោយបន្ទុកថ្មី [កូឡុស ២:៨] ។ គាត់ប្រើលេខពីរបន្ថែមទៀតក្នុងសំបុត្រទៅកាន់កាឡាទី ក្នុងករណីស្រដៀងគ្នានេះ [កាឡាទី ៥:១-២] ។ ដូច្នោះហើយ គាត់ប្រកែកនៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់កូល៉ុសថា មិនត្រូវស្វែងរកពីមនុស្សអំពីគោលលទ្ធិនៃការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះទេ

ត្បិតព្រះអម្ចាស់បានណែនាំយ៉ាងស្មោះស្ម័គ្រ និងពេញលេញអំពីរបៀបដែលទ្រង់ត្រូវថ្វាយបង្គំ ។ ដើម្បីបញ្ជាក់អំពីការនេះ គាត់មានប្រសាសន៍នៅក្នុងជំពូកទីមួយថា ដំណឹងល្អមានគ្រប់ប្រាជ្ញាដែលមនុស្សនៃព្រះត្រូវបានធ្វើឲ្យគ្រប់លក្ខណ៍ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ [កូឡុស. ១:២៨] ។ នៅដើមជំពូកទីពីរ គាត់បានចែងថា ទ្រព្យសម្បត្តិនៃប្រាជ្ញា និងការយល់ដឹងទាំងអស់ត្រូវបានលាក់ទុកក្នុងព្រះគ្រីស្ទ [កូឡុស. ២:៣] ។ ពីនេះគាត់បានសន្និដ្ឋានជាបន្តបន្ទាប់ថា អ្នកជឿគួរតែប្រុងប្រយ័ត្ន ក្រែងលោពួកគេត្រូវបានឈ្លួងចេញពីហ្វូងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ តាមរយៈទស្សនវិជ្ជាទទេ នេះបើយោងតាមរដ្ឋធម្មនុញ្ញរបស់មនុស្ស [កូឡុស. ២:៨] ។ ប៉ុន្តែនៅចុងបញ្ចប់នៃជំពូក គាត់បានថ្កោលទោសដោយទំនុកចិត្តកាន់តែខ្លាំងរាល់សាសនាដែលបង្កើតដោយខ្លួនឯង ពោលគឺការថ្វាយបង្គំក្លែងក្លាយទាំងអស់ដែលមនុស្សបានរៀបចំសម្រាប់ខ្លួន ឬទទួលពីអ្នកដ៏ទៃ ហើយសិក្ខាបទទាំងអស់ដែលខ្លួនពួកគេហ៊ានប្រកាសអំពីការថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់ [កូឡុស ២:១៦-២៣] ដូច្នេះ យើងចាត់ទុករដ្ឋធម្មនុញ្ញទាំងអស់ដែលមិនសមរម្យ ដែលការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះត្រូវបានគេក្លែងក្លាយ ។ ច្បាស់លាស់គ្រប់គ្រាន់គឺជាវគ្គនៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់កាឡាទី ដែលប៉ុលបានដាស់តឿនមនសិការនោះ (ដែលគួរតែត្រូវគ្រប់គ្រងដោយព្រះតែមួយ) មិនត្រូវជាប់អន្ទាក់ទេ ជាពិសេស ជំពូកទី ៥ [កាឡាទី ។ ៥:១-២] ។ ដូច្នេះ សូមឲ្យវាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីកត់សម្គាល់ពួកគេ ។

(រដ្ឋធម្មនុញ្ញរបស់សាសនាដែលអនុញ្ញាតឱ្យមានពិធីក្នុងការថ្វាយបង្គំគឺជាអំពើទុច្ចរិត មិនសមរម្យ និងផ្ទុយនឹងបទគម្ពីរ ៩-១៨)

9. រដ្ឋធម្មនុញ្ញរ៉ូម៉ាំង យោងទៅតាមគោលការណ៍ដែលបានរៀបរាប់ខាងលើនឹងត្រូវបដិសេធ

ប៉ុន្តែដោយសារបញ្ហាទាំងមូលនឹងត្រូវបានបញ្ជាក់ឱ្យកាន់តែច្បាស់តាមរយៈ ឧទាហរណ៍ វាពិតជាមានប្រយោជន៍មុនពេលយើងទៅឆ្ងាយដើម្បីអនុវត្តគោលលទ្ធិនេះទៅតាមសម័យកាលរបស់យើងផ្ទាល់ ។ យើងនិយាយថា រដ្ឋធម្មនុញ្ញ (ហៅដោយពួកគេថា "សាសនា") ដែលសម្តេចប៉ាប និងបក្ខពួករបស់គាត់ដាក់បន្ទុកដល់ក្រុមជំនុំ គឺអាក្រក់ និងអាក្រក់ ។ ខ្មាំងសត្រូវរបស់យើងការពារពួកគេថាបរិសុទ្ធ និងគោរព ប៉ុន្តែពួកវាមានពីរប្រភេទ៖ ខ្លះអនុវត្តចំពោះពិធី និងពិធីផ្សេងៗ ។ ផ្សេងទៀត ដើម្បីប្រៀនប្រដៅ ។ ដូច្នេះ តើមានហេតុផលសម្រាប់យើងវាយប្រហារទាំងពីរប្រភេទឬ? ពិតជាលើសពីអ្វីដែលយើងចង់បាន!

លើសពីអ្វីដែលយើងចង់បាន! ជាដំបូង តើអ្នកនិពន្ធខ្លួនឯងមិនកំណត់និយមន័យច្បាស់លាស់ថា ការថ្វាយបង្គំព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត នោះមាននៅក្នុងរដ្ឋធម្មនុញ្ញទាំងនេះទេ? តើពួកគេដឹកនាំពិធីដល់កម្រិតណា លើកលែងតែព្រះដែលអាចនឹងត្រូវបានគោរពតាមរយៈពួកគេ? ហើយនេះ មិនមែនធ្វើឡើងដោយកំហុសនៃហ្វូងមនុស្សដែលមិនបានសរសេរនោះ ទេ ប៉ុន្តែដោយការយល់ព្រមពីអ្នកដែលមានភារកិច្ចបង្រៀន ។ ខ្ញុំនៅ មិន ទាន់បានប៉ះពាល់ដល់ការគួរស្អប់ខ្ពើមយ៉ាងខ្លាំងដែលពួកគេបាន ព្យាយាម ដើម្បីផ្តួលរំលំការគោរពសាសនាទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមពួកគេ វានឹងមិននឹកស្មានថាជាឧក្រិដ្ឋកម្មដ៏ឃោរឃៅបែបនេះទេ ប្រសិនបើពួកគេមិនគោរពតាមប្រពៃណីតិចតួចបំផុត ប្រសិនបើពួកគេមិនគោរពបូជាព្រះចំពោះរឿងប្រឌិតរបស់ពួកគេ ។ តើយើងប្រព្រឹត្តអំពើបាបយ៉ាងដូច ម្តេចបើសព្វថ្ងៃនេះយើងមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងអ្វីដែលប៉ុលបានបង្រៀនថាជាមនុស្សមិនអាចទ្រាំទ្របាន—ថាការគោរពប្រណិប័តន៍ដ៏ត្រឹម

ត្រូវត្រូវបាន កាត់បន្ថយទៅជាការសម្រេចចិត្តរបស់មនុស្ស? ជាពិសេសពេលដែល គេបង្គាប់មនុស្សឲ្យគោរពប្រណិប័តន៍តាមធាតុនៃលោកីយ៍នេះដែលប៉ុលថ្លែងទីបន្ទាល់ថាប្រឆាំង នឹង ព្រះគ្រីស្ទ [កូឡុស. ២:២០] ។ ជាថ្មី ម្តងទៀត វាត្រូវបានគេដឹងយ៉ាងច្បាស់ថាមានភាពរឹងមាំយ៉ាងណាដែល ពួកគេចង់បញ្ឆោចិត្តទៅ នឹង បម្រើអ្វីក៏ដោយដែលពួកគេបញ្ជា ។ នៅពេលដែលយើងជំទាស់នឹងពួកគេ យើងបង្កើតបុព្វហេតុទូទៅជាមួយប៉ុល ដែលមិនអនុញ្ញាតឱ្យមនសិការស្មោះត្រង់ត្រូវបានកាត់បន្ថយទៅជាទាសភាពរបស់មនុស្ស [កាឡាទី. ៥:១] ។

10. ក្រឹត្យរបស់សម្តេចប៉ាបបដិសេធបញ្ញាតិរបស់ព្រះ

ម្យ៉ាងទៀត អំពើអាក្រក់នេះត្រូវបានបន្ថែមថា នៅពេលដែលលិទ្ធិម្តងត្រូវបានត្រូវបានកំណត់នៅក្នុងរឿងប្រឌិតឥតប្រយោជន៍បែបនេះ ភាពច្របូកច្របល់បែបនេះតែងតែកើតឡើងដោយអំពើថោកទាបដ៏គួរឱ្យស្អប់មួយទៀត ដែលព្រះគ្រីស្ទបានស្តីបន្ទោសពួកផារីស៊ី ។ ទ្រង់មាន បន្ទូលតបថាឯអ្នករាល់គ្នាវិញតើហេតុអ្វីបានជាធ្វើខុស នឹង បញ្ញត្តព្រះ ដោយកាន់តាមទំនៀមទំលាប់បុរាណរបស់អ្នករាល់ គ្នា [ម៉ាថាយ ១៥:៣] ។ ខ្ញុំមិនចង់តតាំង នឹង ពាក្យសម្តីរបស់ខ្លួនឯងប្រឆាំង នឹង សមាជិកសភារបស់យើងបច្ចុប្បន្នទេ: សូមឲ្យពួកគេឈ្នះចុះខ្ញុំនិយាយថា ប្រសិនបើពួកគេអាចសម្អាតខ្លួនពីការចោទប្រកាន់របស់ព្រះគ្រីស្ទតាមវិធី ណាមួយចុះ ។ ប៉ុន្តែតើពួកគេអាចដោះសារដោយរបៀបណាពីព្រោះ ក្នុងចំណោមពួកគេវាជារឿងអាក្រក់ឆ្ងាយណាស់ដែលរំលងការសារភាពតាមត្រចៀកនៅវេននៃឆ្នាំជាងការដឹកនាំជីវិតដ៏អាក្រក់ពេញមួយឆ្នាំទៅ ទៀត? បានឆ្លងអណ្តាតរបស់ពួកគេជាមួយនឹងរសជាតិនៃសាច់នៅថ្ងៃសុក្រជាជាងការ

បង្ខូចរាងកាយទាំងមូលជាមួយនឹងការសហាយស្មន់ជារៀងរាល់ថ្ងៃ? បានផ្លាស់ប្តូរដៃទៅធ្វើការដោយស្មោះត្រង់នៅថ្ងៃឧទ្ទិសដល់ពួកបរិសុទ្ធខ្លះឬក្រៅពីសាសនាដើម្បីបានអនុវត្តសមាជិករាងកាយទាំងអស់នៅក្នុងឧក្រិដ្ឋកម្មដ៏អាក្រក់បំផុត? តើបូជាចារ្យត្រូវចងក្នុង អាពាហ៍ពិពាហ៍ស្របច្បាប់មួយជាជាងជាប់ជំពាក់ នឹងអំពើផិតក្បត់ មួយពាន់ឬ? តើបានចាកចេញពីការធ្វើធម្មយាត្រាដែលមិនបានធ្វើជា ជាងមានការខូចចិត្ត នឹង ការសន្យាទាំងអស់? មិនបានខ្ជះខ្ជាយអ្វី មួយនៅលើដ៏អស្ចារ្យនោះទេប៉ុន្តែមិនតិចលើសលប់ និង មិនចំណេញ នោះទេព្រះវិហារដ៏រីករាយជាងការបរាជ័យដល់អ្នកក្រនៅចុងបំផុតរបស់ពួកគេ? ឆ្លងកាត់រូបព្រះដោយមិនគោរពជាជាងធ្វើបាបមនុស្សជាតិ ទាំងមូល? មិនត្រូវមានការរអ៊ូរទាំពាក្យឥតន័យវែងៗនៅម៉ោងជាក់លាក់ជាងការមិនដែលបានកំណត់ការអធិស្ឋានស្របច្បាប់នៅក្នុងចិត្តទេ? តើអ្វីទៅជាការមិនគោរពបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ទំនៀម ទម្លាប់របស់ខ្លួន [ម៉ាថាយ ១៥ : ៣] បើមិនមែននេះទេ? ខណៈ ពេលដែលសរសើរការប្រតិបត្តិតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះដោយត្រជាក់ និង ឥតបានការក៏ដោយក៏ពួកគេខ្នះខ្នែង និងរវល់ជំរុញការគោរព ប្រតិបត្តិ យ៉ាងពិតប្រាកដចំពោះខ្លួនគេដូចជាការគោរពទាំងស្រុងក្នុងខ្លួនពួកគេ ឬ? ខណៈពេលដែលទាមទារឱ្យមានការកែប្រែស្រាលៗ សម្រាប់ការបំពានច្បាប់ដ៏ទេវភាព ពួកគេជាក់ទោសសូម្បីតែការបំពានតិចតួចបំផុតនៃក្រឹត្យរបស់ពួកគេ ដោយគ្មានទោសស្រាលជាងពន្ធនាគារ ការនិរទេស ភ្លើង ឬដាវ ។

ខណៈពេលដែលមិនឃោរឃៅ និងមិនអាចកាត់ថ្លៃបានចំពោះអ្នកដែលមើលងាយព្រះជាម្ចាស់ ពួកគេបានបៀតបៀនដល់ទីបំផុតអ្នកមើលងាយរបស់ពួក

គេដោយការស្អប់ខ្ពើមដែលអាចទទួលយកបាន ។ ហើយពួកគេ ណែនាំអស់អ្នកដែលមានភាពសាមញ្ញដែលពួកគេចាប់ឃុំឃាំងឲ្យឃើញ ដោយភាពស្ងប់ស្ងាត់កាន់តែខ្លាំងជាងនេះទៅទៀតច្បាប់របស់ព្រះទាំងមូល ត្រូវបានបោះចោលជាងបទបញ្ញត្តិនៃក្រុមជំនុំ (ដូចពួកគេហៅពួកគេ) បំពានទៅទៀត ។ ទីមួយ ខ្ញុំគឺជាការរំលងដ៏ធ្ងន់ធ្ងរមួយសម្រាប់ មនុស្ស ម្នាក់ក្នុងការមើលងាយវិនិច្ឆ័យ និង ដេញអ្នកផ្សេងទៀតចេញដោយ សារអ្វីដែលមិនសំខាន់ និង (ចំពោះព្រះទ័យរបស់ព្រះ) រឿង ព្រងើយ កន្តើយ ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ វាហាក់ដូចជាអាក្រក់បន្តិច ធាតុដ៏គួរឱ្យរំភើបនៃពិភពលោកនេះ (ដូចដែលប៉ុលបានសរសេរទៅកាន់ពួកកាឡាទីហៅពួកគេថា [កាឡាទី) មានភាពស្និទ្ធស្នាលជាងអក្ខរាវិរុទ្ធស្ថានសួគ៌នៃព្រះទៅទៀត ។ ហើយអ្នកណាដែលមានសុខភាពល្អជិតស្រឡះ ដោយភាពវៀចវេរត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយអាហារ ។ អ្នកណាដែលគេអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើស្រីពេស្យាគឺគេបដិសេធមិនមានប្រពន្ធ ។ ដូច្នេះហើយ នៅទីនេះ គឺជាផលផ្លែនៃការគោរពប្រតិបត្តិដ៏អ្សៀនខ្មាសនេះ ដែលងាកចេញពីព្រះជាម្ចាស់ តាមដែលវាទំនោរទៅរកមនុស្ស ។

11. ក្រឹត្យរ៉ូម៉ាំងគ្មានន័យ និងគ្មានប្រយោជន៍

នៅក្នុងក្រឹត្យដូចគ្នានេះ មានកំហុសពីរផ្សេងទៀតដែលអាចចាត់ទុកថាជាកំហុសដែលយើងមិនយល់ព្រម ។ ទីមួយ ពួកគេបានចេញវេជ្ជបញ្ជាឱ្យអ្នកគោរពប្រតិបត្តិភាគច្រើនគ្មានប្រយោជន៍ ហើយជួនកាលថែមទាំងលួងទៀតផង ។ មួយវិនាទី មនសិការដ៏បរិសុទ្ធត្រូវបានសង្កត់សង្កិនដោយភាពសម្បូរបែបនៃពួកគេ ហើយត្រឡប់ទៅជាប្រភេទនៃសាសនាយូដាវិញ "ដូច្នេះប្រកាន់ខ្ជាប់នូវស្រមោលដែលពួកគេមិនអាចចូលទៅដល់ព្រះគ្រីស្ទបាន ។ ប្រាជ្ញានៃសាច់

ឈាមដែលទទួលការអង្វរដល់ពួកគេដែលគិត ថាក្រុមជំនុំខូចទ្រង់ទ្រាយ ទាំងស្រុងនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានដកចេញ « ហើយការអ្វីដែលត្រូវធ្វើក៏ដោយ ចូរធ្វើឲ្យអស់ពីចិត្ត ទុកដូចជាធ្វើថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ មិនមែនដល់មនុស្សទេ [កូឡុស ២:២៣] ក្រោមរូបរាងរបស់ប្រាជ្ញា សម្បុរដែលបោកប្រាស់នេះមកពីណា បញ្ញារបស់មនុស្សទទួលស្គាល់ថាអ្វីជារបស់ខ្លួន ហើយឱបក្រសោបវា លុះទទួលស្គាល់ហើយ ស្ម័គ្រជាងរបស់ដែលល្អពិតៗ តែតិចស្របនឹងភាពឥតប្រយោជន៍របស់វា ម្តងទៀត ទី នៅរដ្ឋធម្មនុញ្ញទាំងនេះ ហាក់បីដូចជាមានលទ្ធភាពសមរម្យក្នុងការណែនាំក្នុង ការបន្ទាបខ្លួន ការរក្សាចិត្តរបស់បុរសឱ្យជាប់នឹងដីដោយនឹមរបស់ពួកគេផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវការសរសើរមួយផ្សេងទៀត ។ ជាចុងក្រោយ ដោយសារគេតាមមើលទៅព្យាយាមទប់ភាពរីករាយនៃសាច់ឈាម ហើយចុះចូលនឹងភាពតឹងរ៉ឹងនៃការតមអាហារ ដូច្នេះពួកគេហាក់ដូចជា ត្រូវបានបង្កើតដោយប្រាជ្ញា ។ ប៉ុន្តែតើប៉ុល និយាយយ៉ាងណាចំពោះអ្នកទាំងនេះ? តើគាត់ហែករបាំងទាំងនេះ ចេញដើម្បីឱ្យអ្នកដែលមានគំនិតសាមញ្ញអាច នឹង មិនត្រូវបានគេ បោកបញ្ឆោតដោយការក្លែងក្លាយ? ដោយសារដើម្បីបដិសេធពួកគេ គាត់បានគិតថាវាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីនិយាយថាពួកគេជាគំនិតរបស់ មនុស្ស គាត់បានឆ្លងកាត់ការទាំងអស់នេះដោយគ្មានការប្រកែក [កូឡុស ២:២២ ដូចជាគាត់បានរាប់វាគ្មាន តម្លៃ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ប៉ុលបានដឹងថាការថ្វាយបង្គំក្លែងក្លាយទាំងអស់នៅក្នុងក្រុមជំនុំត្រូវបានថ្កោលទោស ហើយថាវាកាន់តែរីករាយចំពោះធម្មជាតិរបស់មនុស្ស នោះអ្នកជឿកាន់តែសង្ស័យ ។ គាត់ដឹងថារូបភាពមិនពិតនៃការបន្ទាបខ្លួនពីខាងក្រៅគឺនៅឆ្ងាយពីភាពរាបទាបពិតដែលងាយសម្គាល់ពីភាពរាបទាប ។ ជាចុងក្រោយ

គាត់បានដឹងថា វិន័យបឋម គឺមិនមានតម្លៃលើសពីការហាត់ប្រាណនោះទេ។ គាត់មានបំណងចង់ឱ្យការពិតដើម្បីបម្រើជាការបដិសេធនៃទំនៀមទម្លាប់របស់មនុស្សសម្រាប់អ្នកជឿ ដោយសារហេតុផលទាំងនេះត្រូវបានសរសើរក្នុងចំណោមអ្នកដែលមិនបានរៀន។

12. អាថ៌កំបាំងរបស់ពួកគេគឺជាការខ្មាស់

ដូច្នេះសព្វថ្ងៃនេះ មិនត្រឹមតែហ្វូងមនុស្សដែលមិនបានទទួលការបង្រៀនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែបុរសណាដែលមានប្រាជ្ញាខាងលោកីយ៍យ៉ាងខ្លាំងនោះ ត្រូវបានគេចាប់ចិត្តដោយភាពអស្ចារ្យនៃពិធី។ ពិតហើយមនុស្សលាក់ពុត និង ស្ត្រីក្បាលស្រាលគិតថាគ្មានអ្វីស្អាតឬល្អជាងនេះទេដែលអាច ស្រមៃបាន ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលធ្វើការស៊ើបអង្កេតឱ្យកាន់តែស៊ីជម្រៅ និងយោងទៅតាមច្បាប់នៃការគោរពបូជា កាន់តែថ្លឹងថ្លែងតម្លៃនៃពិធីច្រើនយ៉ាងពិតប្រាកដ យល់ជាមុនថាវាជារឿងតូចតាច ព្រោះវាគ្មានប្រយោជន៍អ្វីឡើយ ទី២ ថាវាជាល្បិចព្រោះតែបោកភ្នែកអ្នកទស្សនា ដោយភាពអួតអាងទទេ។ ខ្ញុំកំពុងនិយាយអំពីលុយដ៏ថ្លៃថ្នាទាំងនោះ ដែលចៅហ្វាយនាយរ៉ូម៉ាំងនឹងមានវាថា មានអាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យ។ យើងពិសោធន៍ថាវាមិនមែនជារឿងចំអកឡកឡឺយសុទ្ធសាធ។ ហើយគ្មានអ្វីចម្លែកទេដែលអ្នកនិពន្ធរបស់ពួកគេបានធ្លាក់ចុះដល់ចំណុចនៃការបោកបញ្ឆោតខ្លួនឯង និងអ្នកដទៃដោយភាពល្ងង់ខ្លៅតិចតួច! ពីព្រោះពួក គេបានយកគំរូមួយផ្នែកមកពីការលោភលន់របស់សាសន៍ដទៃ ហើយ មួយ ផ្នែកដូចជាសត្វស្វាបានយកតម្រាប់តាមក្បួនបុរាណនៃច្បាប់ម៉ូសេដែលអនុវត្តចំពោះយើងមិនលើសពីការបូជាសត្វ និង របស់ផ្សេងទៀតដូចគ្នា នោះទេ។ ជាក់ស្តែងទោះបីជាមិនមានភស្តុតាងផ្សេងទៀតក៏ដោយ ក៏គ្មាននរណាម្នាក់នៅក្នុងគំនិត

ត្រឹមត្រូវរបស់គាត់នឹងសង្ឃឹមថានឹងបានអ្វីល្អពីមនុស្សដែលមានជំងឺបែបនេះដែរ ។ ហើយរឿងនេះបង្ហាញយ៉ាង ច្បាស់ថាពិធីភាគច្រើនគ្មានប្រយោជន៍អ្វីក្រៅពីធ្វើឲ្យមនុស្សថោកទាបជាជាងបង្រៀនគេ ។ ដូច្នេះហើយនៅក្នុងក្បួនតម្រាថ្មីទាំងនេះដែល ក្រឡាប់ជាជាងរក្សាការប្រៀនប្រដៅពួកពុតត្បុតបានដាក់សារៈសំខាន់ យ៉ាងខ្លាំង ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើនរណាម្នាក់ស៊ើបអង្កេតពួកគេឱ្យបានហ្មត់ចត់ជាងនេះ នោះគាត់នឹងឃើញពួកគេគ្មានអ្វីក្រៅពីការបំភាន់នៃវិន័យ និងជាស្រមោលភ្លាមៗ ។ ក្រឹត្យនៃសាសនាចក្ររ៉ូម៉ាំង តាមរយៈការប្រមូលផ្តុំដោយឥតន័យរបស់ពួកគេ នាំឱ្យមានការព្រួយបារម្ភណ៍របស់ជនជាតិយូដាមកលើសបញ្ហាចិត្ត ទៅកាន់ចំណុចមួយទៀត ដែលមិនឃើញថា ទំនៀមទម្លាប់ទាំងនេះដោយការគៀបសង្កត់គ្នាទៅវិញទៅមកបានកើនឡើង ។ ទៅជាចំនួនដូចជាមិនអាចទ្រាំទ្រទៅ នឹង ក្រុមជំនុំ គ្រីស្ទាន ? ហេតុដូច្នេះហើយ សាសនាយូដាមួយចំនួនបានលេចចេញជារូបរាងនៅក្នុងពិធី ហើយពិធីផ្សេងទៀតនាំមកនូវការធ្វើទារុណកម្មយ៉ាងឃោរឃៅមកលើចិត្តដែលប្រកបដោយធម៌ ។

Augustine បានត្អូញត្អែរថា នៅក្នុងសម័យរបស់គាត់ នៅពេលដែលសិក្ខាបទរបស់ព្រះត្រូវបានធ្វេសប្រហែស អ្វីគ្រប់យ៉ាងគឺពោរពេញទៅដោយការរើសអើងជាច្រើន ដែលបុរសម្នាក់ដែលយកជើងទទេរបស់គាត់ទៅដីក្នុងអំឡុងពេល octave របស់គេត្រូវបានស្តីបន្ទោសខ្លាំងជាងអ្នកដែលលង់ទឹកក្នុងចិត្តរបស់គាត់ទៅទៀត ។ គាត់បានត្អូញត្អែរថា ក្រុមជំនុំដែលព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យចង់មានសេរីភាពនោះ ត្រូវបានសង្កត់សង្កិនយ៉ាងខ្លាំង ដែលធ្វើអោយស្ថានភាពរបស់ជនជាតិយូដាកាន់តែអាចទ្រាំទ្របាន ។ ពេលនេះមានហើយ! សម្រាប់លេខគឺធំជាងដប់ដងហើយរាល់ចំណងជើងត្រូវ បានកំណត់យ៉ាងតឹងរ៉ឹងជាង

ពេលនោះមួយរយដង ។ ដូចនេះវាតែងតែកើតឡើងនៅកន្លែងដែលពួកអ្នកច្បាប់ដ៏អាក្រក់ទាំងនេះធ្លាប់កាន់អំណាចម្តងរួចមកហើយ ពួកគេមិនដែលឈប់បញ្ជា និងហាមឃាត់ឡើយ រហូតដល់ពួកគេឈានដល់កម្រិតនៃភាពល្ងង់ខ្លៅ ។ ប៉ុលនេះក៏បាន ប្រកាស យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ក្នុងពាក្យទាំងនេះថា ៖ « ដូច្នេះ បើសិនជាអ្នករាល់គ្នាបានស្លាប់ទៅ ជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ខាងឯបថមសិក្សារបស់លោកីយនេះមែន នោះតើហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នា ធ្វើដូចជារស់នៅជាប់ក្នុងលោកីយនៅឡើយ ដោយចុះចូលនឹងសេចក្តីបញ្ញត្តទាំងប៉ុន្មានវិញ (កូឡុស. ២: ២០-២១) ។ ត្បិតថាពាក្យអាសូហ្វាមានន័យថាញ៉ាំ និង ប៉ះនៅទីនេះ ដើម្បីជៀសវាងការនិយាយដដែលៗ វាមិនមានការសង្ស័យតិចជាងក្នុងន័យពីមុនទេ ។ នៅទីនេះ ប៉ុលបានសរសើរអំពីដំណើរការរបស់សាវ័កក្លែងក្លាយ ។ ពួកវាចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងភាពអស្ចារ្យ ដោយហាមមិនឲ្យញ៉ាំតែថែមទាំងទំពារបន្តិច ។ ពេលទទួលបានចំណុចនេះគេហាមមិន ឲ្យភ្លក់សូម្បីតែមួយមុខ ។ បន្ទាប់ពីនេះក៏ត្រូវបានគេព្រមទទួលដែរ ពួក គេចាត់ទុកថាវាមិនស្របច្បាប់សូម្បីតែប៉ះ នឹងម្រាមដៃក៏ដោយ ។

13. ពិធីដើម្បីបង្ហាញព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនដើម្បីលាក់បាំងទ្រង់

ថ្ងៃនេះ យើងបានស្តីបន្ទោសយ៉ាងត្រឹមត្រូវទៅលើភាពផ្តាច់ការនេះនៅក្នុងរដ្ឋធម្មនុញ្ញរបស់មនុស្ស ដោយសតិសម្បជញ្ញៈដ៏ក្រៀមក្រំ កើតឡើងយ៉ាងអស្ចារ្យដែលត្រូវបានលើកឡើងជាមួយនឹងក្រឹត្យរាប់មិនអស់ និងការអនុវត្តន៍ដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន ។ កន្លែងផ្សេងទៀតខ្ញុំបាននិយាយអំពី វិន័យដែលទាក់ទងនឹង វិន័យ ។ តើខ្ញុំ នឹង និយាយយ៉ាងណាអំពី ពិធី ដែលព្រះគ្រីស្ទបានបញ្ចុះពាក់កណ្តាលនាំឲ្យយើងត្រឡប់ទៅជានិមិត្តរូបរបស់សាសន៍យូដាវិញ? "ព្រះអ

ម្ចាស់ជាព្រះគ្រីស្ទរបស់យើង អូស្ទីនទីន" បានចងសម្ព័ន្ធភាពរបស់មនុស្សថ្មី ជាមួយនឹងប្រសិទ្ធពរ មានចំនួនតិចតួចណាស់ ពូកែខ្លាំងណាស់ក្នុងអត្ថន័យ ងាយស្រួលយល់ ។ "តើភាពសាមញ្ញនេះនៅឆ្ងាយពីភាពសាមញ្ញប៉ុណ្ណា ដែល ពិធីដ៏ច្រើន និងច្រើនបែប ដែលយើងឃើញព្រះវិហារជាប់គាំងសព្វថ្ងៃនេះ មិន អាចប្រាប់បានពេញលេញទេ ខ្ញុំដឹងជាមួយនឹងវត្ថុបុរាណអ្វី ដែលបុរសមានល្បិច កលខ្លះ ដោះសារនេះតាមវិធីនីមួយៗ ។ ពួកគេនិយាយថា ក្នុងចំណោមពួកយើង មានច្រើនដូចជា untutored ដូចមានក្នុងចំណោមប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ថា សម្រាប់ជាប្រយោជន៍នៃការទាំងនេះប្រភេទនៃវិន័យបឋមនេះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ ហើយថាខ្លាំងជាងនេះ ទោះបីជាពួកគេអាចទៅដោយគ្មានវា មិនគួរធ្វេស ប្រហែសវា ចាប់តាំងពីពួកគេឃើញថាវាមានប្រយោជន៍សម្រាប់ បងប្អូនដែល ទន់ខ្សោយ ខ្ញុំសូមឆ្លើយថា ពួកយើងមិននឹកស្មានដល់នូវអ្វីដែលជំពាក់ចំពោះ ភាពទន់ខ្សោយរបស់បងប្អូននោះទេ ប៉ុន្តែយើងជំទាស់ថា នេះមិនមែនជាវិធី ដើម្បីថែរក្សាអ្នកទន់ខ្សោយនោះទេ គឺដើម្បីគ្របសង្កត់ពួកគេដោយគំនរដ៏ធំ ។ វាមិនមែនជាការឥតប្រយោជន៍ទេដែលព្រះជាម្ចាស់កំណត់ភាពខុសគ្នារវាងយើង និងមនុស្សបុរាណ ដែលទ្រង់មានឆន្ទៈបង្រៀនពួកគេតាំងពីកុមារភាពដោយ សញ្ញា និងរូប ប៉ុន្តែដើម្បីបង្រៀនយើងឱ្យកាន់តែសាមញ្ញ ដោយគ្មានអន្ទាក់ពី ខាងក្រៅ ។ កាលនៅក្មេង (និយាយថា ប៉ុល) ត្រូវបានដឹកនាំដោយ គណនីគ្រូបង្រៀនរបស់គាត់ ។ តាមរយៈអាយុរបស់គាត់ហើយស្ថិតនៅក្រោម ការដឹកនាំ របស់គាត់ដូច្នេះជនជាតិយូដាត្រូវស្ថិតនៅក្រោមការឃុំឃាំងរបស់ ច្បាប់ [កាឡាទី. ៤:១ - ៣] ។ ប៉ុន្តែយើងប្រៀបដូចជាមនុស្សពេញវ័យ ដែលរួចផុតពីការមើលថែ និង ការមើលថែដោយមិនចាំបាច់មានការ រើសអើង

ពីកុមារ ។ ព្រះអម្ចាស់បានទតឃើញយ៉ាងច្បាស់ថាតើ មនុស្ស ប្រភេទណា នឹង មាននៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ទ្រង់ និង របៀបដែលពួកគេ នឹង ត្រូវ គ្រប់គ្រង ។ ប៉ុន្តែតាមរបៀបនេះ ដូចដែលយើងបាននិយាយ គាត់បានបែង ចែករវាងពួកយើង និងជនជាតិយូដា ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ប្រសិនបើយើង ប្រាថ្នាចង់បានផលប្រយោជន៍ដល់អ្នកគ្មានការបង្រៀន ការលើកឡើងនូវ សាសនាយូដាដែលត្រូវបាននិរទេសដោយព្រះគ្រីស្ទ គឺជាវិធីដ៏ឆោតល្ងង់ក្នុងការ ធ្វើវា ។ ព្រះគ្រីស្ទក៏បានសម្គាល់ភាពមិនដូចគ្នានេះរវាងមនុស្សចាស់និងមនុស្ស ថ្មីនៅក្នុងពាក្យរបស់គាត់ផ្ទាល់ នៅពេលដែលទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់ស្ត្រីជនជាតិ សាម៉ារីថា ពេលវេលាបានមកដល់ "នៅពេលដែលអ្នកគោរពប្រណិប័តន៍ពិតគួរ តែថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់ដោយវិញ្ញាណនិងដោយសេចក្តីពិត" [យ៉ូហាន ៤:២៣] ។ ជាការពិត នេះតែងតែត្រូវបានធ្វើ ។ ប៉ុន្តែអ្នកថ្វាយបង្គំថ្មីខុសពីអ្នក ចាស់ដែលនៅក្រោមលោកម៉ូសេ ការគោរពប្រតិបត្តព្រះខាងវិញ្ញាណត្រូវបានគិត ហើយដូច្នេះដើម្បីនិយាយ រុំក្នុងពិធីជាច្រើន ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះវត្ថុទាំងនេះត្រូវបាន លុបបំបាត់ចោលហើយគាត់ត្រូវបានគេគោរព បូជាកាន់តែសាមញ្ញ ។ ដូច្នោះ ហើយ អ្នកណាដែលយល់ច្រឡំពីភាពខុសប្លែកគ្នានេះ គឺជាការបដិសេធនូវបទ បញ្ជាដែលបង្កើតឡើង និងដាក់ទណ្ឌកម្មដោយព្រះគ្រីស្ទ ។ តើនឹងមិនមាន ពិធីទេ (អ្នកនឹងសួរ) ត្រូវ បានគេឱ្យទៅអ្នកល្ងង់ខ្លៅដើម្បីជួយពួកគេក្នុងការ ដែលគ្មានបទពិសោធ? ខ្ញុំមិននិយាយដូច្នេះទេ ។ សម្រាប់ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថា ជំនួយបែបនេះ មានប្រយោជន៍ខ្លាំងណាស់សម្រាប់ពួកគេ ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែ ប្រកែកថាមធ្យោបាយដែលប្រើគួរតែបង្ហាញព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនដើម្បីលាក់បាំង ទ្រង់ទេ គ្រានោះ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានដល់យើងនូវពិធីមួយចំនួន មិនមែនអ្វី

ដែលគួរឱ្យស្ងប់ស្ងែងឡើយ ដើម្បីបង្ហាញមានវត្តមានព្រះគ្រីស្ទ ។ សាសន៍យូដា ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យកាន់តែច្រើនជារូបភាពនៃមានវត្តមានព្រះគ្រីស្ទ ។ គាត់បានអ វត្តមានខ្ញុំនិយាយថាមិន កាន់អំណាចទេ ប៉ុន្តែក្នុងមធ្យោបាយដែលគាត់អាច នឹង ត្រូវបានគេ ស្គាល់ ។ ដូច្នោះហើយ ដើម្បីរក្សាន័យថា ចាំបាច់ត្រូវរក្សា ចំនួនតិចតួច ភាពងាយស្រួលក្នុងការគោរព សេចក្តីថ្លៃថ្នូរក្នុងតំណាង ដែលរួម បញ្ចូលភាពច្បាស់លាស់ផងដែរ ។ តើមានចំណុចអ្វីខ្លះដែលនិយាយថាមិន ទាន់បានធ្វើ? ការពិតប្រឈមមុខនឹងភ្នែកទាំងអស់ ។

14. អំពើពុករលួយនៃពិធីដែលត្រូវបានចាត់ទុកថាជាការលះបង់ដ៏វិសេសវិសាល

នៅទីនេះខ្ញុំឆ្លងកាត់ទស្សនៈដ៏អាក្រក់ដែលចិត្តរបស់មនុស្សត្រូវបាន imbued: ថា ពិធីគឺជាការបូជាដែលព្រះជាម្ចាស់បានគាប់ព្រះហឫទ័យត្រឹមត្រូវ អំពើបាបត្រូវ បានសម្អាត និងភាពសុចរិត និងសេចក្តីសង្គ្រោះដែលទទួលបាន ។ ពួកគេ នឹងបដិសេធថាកំហុសបរទេសនៃប្រភេទនេះបាន បង្ខូចអំពើល្អដោយហេតុថាក្នុង ន័យនេះមនុស្សម្នាក់អាចធ្វើបាបច្រើនជាង ដែលមិនសក្តិសមក្នុងកិច្ចការទាំង នោះដែលបានបង្គាប់ដោយព្រះ ។ ប៉ុន្តែវាផ្តល់កិត្តិយសយ៉ាងខ្លាំងដល់ការធ្វើ ការដោយចេតនាតាមឆន្ទៈរបស់ មនុស្សជាជាងជឿថាពួកគេជាកុសលសម្រាប់ ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ កិច្ចការដែលព្រះបានបង្គាប់មានរង្វាន់ពីព្រោះអ្នក ច្បាប់ផ្តាល់ទទួលយកវា ជាភស្តុតាងនៃការស្តាប់បង្គាប់ ។ ដូច្នេះ ការងារបែប នេះមិនទទួលបានតម្លៃពីតម្លៃ ឬគុណតម្លៃរបស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែដោយសារព្រះ មានតម្លៃខ្ពស់ចំពោះការស្តាប់បង្គាប់របស់យើងចំពោះទ្រង់ ។ នៅទីនេះខ្ញុំកំពុង និយាយអំពីភាពល្អឥតខ្ចោះនៅក្នុងកិច្ចការដែលត្រូវបានណែនាំដោយព្រះ ប៉ុន្តែ មិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយមនុស្សទេ ។ ចំពោះកិច្ចការនៃក្រិត្យវិន័យ ដែល

យើងធ្វើនោះសូមមានព្រះគុណតែពីព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ ព្រោះក្នុងនោះការគោរពប្រតិបត្តិរបស់យើងខ្សោយ និង ខ្វះ ខាត។ ប៉ុន្តែ ដរាបណាតម្លៃនៃការងារដោយគ្មានព្រះគ្រីស្ទគឺមិនស្ថិតក្រោមការពិភាក្សានៅទីនេះ អនុញ្ញាតឱ្យយើងឆ្លងកាត់សំណួរនេះ។ ខ្ញុំសូមនិយាយម្តងទៀតនូវអ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិនៅក្នុងអំណះអំណាងនាពេលនេះ៖ អ្វីក៏ដោយដែលមាននៅក្នុងខ្លួនគេដើម្បីសរសើរពួកគេ ពួកគេមានការគោរពប្រតិបត្តិ ដែលព្រះជាម្ចាស់ចាត់ទុកតែមួយគត់ ដូចដែលគាត់បានសាកល្បងតាមរយៈព្យាការីថា៖ «ខ្ញុំមិនបានបង្គាប់អ្នកអំពីតង្វាយដុតទេប៉ុន្តែគួរតែឮសំឡេងរបស់ខ្ញុំ" [យេ. ៧:២២-២៣ ទំ.) ពីការ ក្លែងក្លាយគាត់និយាយនៅកន្លែងផ្សេងថា ៖ « អ្នករាល់គ្នាចំណាយលុយមិនមែនសម្រាប់ធ្វើនំបុ័ងទេ » [អេ. ៥៥:២ ទំ.]។ ដូចគ្នា នេះដែរ៖ «គេថ្វាយបង្គំខ្ញុំដោយឥតប្រយោជន៍ដោយពាក្យប្រៀនប្រដៅ របស់មនុស្ស» [cf. អេសាយ ២៩:១៣; លោក Matt 15 : 9] ដូច្នេះខ្ញាំងសត្រូវរបស់យើងមិនអាចដោះសារចំពោះការពិតដែល ពួកគេអនុញ្ញាតឱ្យមនុស្សក្រីក្រស្វែងរកក្នុងភាពសុចរិតខាងក្រៅទាំងនោះ ដែលពួកគេអាច នឹង ថ្វាយព្រះ ហើយដែល នឹង គាំទ្រពួកគេនៅ ចំពោះមុខសាលាក្តីនៃស្ថានសួគ៌នោះទេ។ ការផ្តល់ជូនលើសពីនេះទៅទៀត តើនេះមិនមែនជាកំហុសដែលសមនឹងទទួលការចោទប្រកាន់ទេ ដែលថាពួកគេបង្ហាញពិធីមិនយល់ ដូចជាឈុតឆាកនៅលើឆាក ឬពិធីវេទមន្ត? វាប្រាកដណាស់ថាពិធីទាំងអស់ប្រព្រឹត្តអំពើពុករលួយ និងបង្កគ្រោះថ្នាក់លុះត្រាតែតាមរយៈពិធីទាំងនោះមនុស្សត្រូវបាននាំទៅរក ព្រះគ្រីស្ទ។ ប៉ុន្តែប្រាក់ដ៏សំខាន់ទាំងនោះដែលប្រើក្រោមសម្តេចប៉ាប ត្រូវបានបំបែកចេញពីការបង្រៀនដើម្បីរក្សាមនុស្សឲ្យមានសញ្ញាគ្មានន័យ។ ទីបំផុត(ដូច

ពោះវៀនជាសិប្បករដ៏មានល្បិចកល) វាហាក់ដូច ជាពិធីជាច្រើនត្រូវបាន បង្កើតឡើងដោយសង្ឃលោភលន់ដូចជាអន្ទាក់ចាប់លុយ ។ ប៉ុន្តែទោះជាពួកគេ ចាប់ផ្តើមដំបូងក៏ដោយ ទាំងអស់សុទ្ធតែជាស្រីពេស្យាដើម្បីកេងចំណេញដ៏កខ្វក់ ដែលយើងត្រូវកាត់ផ្តាច់ផ្នែកដ៏ល្អនៃពួកគេ ប្រសិនបើយើងចង់ឱ្យសាសនាចក្រ ដោះលែងពីចរាចរណ៍ដ៏ថោកទាប និងពិសដ្ឋនេះ ។

15. ការអនុវត្តទូទៅនៃការយល់ដឹងទូទៅ

ទោះបីជាខ្ញុំហាក់ដូចជាមិនកំពុងបង្រៀនគោលលទ្ធិអចិន្ត្រៃយ៍ទាក់ទងនឹងធម្មនុញ្ញរបស់មនុស្សក៏ដោយ ដរាបណាសុន្ទរកថានេះត្រូវបានអនុវត្តទាំងស្រុងចំពោះអាយុរបស់យើងក៏ដោយ ក៏នៅតែមិនមានអ្វីដែលត្រូវបានគេនិយាយថានឹងមិនមានប្រយោជន៍សម្រាប់មនុស្សគ្រប់វ័យនោះទេ ។ សម្រាប់នៅពេលណាដែលស្ថានការណ៍ដ៏អស្ចារ្យនេះឈានចូលមកដល់ ដែលមនុស្សណាប្រាថ្នាចង់ថ្វាយបង្គំព្រះដោយការប្រឌិតរបស់ពួកគេ ច្បាប់ទាំងអស់ដែលត្រូវបានអនុម័តសម្រាប់គោលបំណងនេះធ្វើឱ្យខូចដល់ការបំពានយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរទាំងនេះ ។ ដ្បិតព្រះមិនគំរាមកំហែងដល់ សម័យណាមួយឡើយប៉ុន្តែគ្រប់សម័យកាល នឹង បណ្តាសានេះទ្រង់ នឹង ធ្វើឲ្យងងឹតភ្នែកហើយធ្វើឲ្យអស់អ្នកដែលគោរពប្រណិប័តន៍ទ្រង់ដោយ សេចក្តីបង្រៀនរបស់មនុស្ស [អេសាយ ២៩:១៣ - ១៤] ។ ភាពខ្វាក់ភ្នែកនេះបន្តធ្វើឱ្យអស់អ្នកដែលមើលងាយការព្រមានជាច្រើនរបស់ព្រះ ហើយស្ម័គ្រចិត្តដាក់ខ្លួននៅក្នុងអន្ទាក់ដ៏សាហាវទាំងនេះ ដើម្បីទទួលយកភាពមិនសមហេតុផលគ្រប់ប្រភេទ ។ ប៉ុន្តែឧបមាថា ក្រៅពីកាលៈទេសៈបច្ចុប្បន្ន អ្នកគ្រាន់តែចង់ឈរលើអ្វីដែលជាទំនៀមទម្លាប់របស់មនុស្សគ្រប់ពេលវេលា ដែលគួរត្រូវបានបដិសេធដោយក្រុមជំនុំ និងដោយមនុស្សគោរពព្រះទាំងអស់ ។ អ្វីដែល

យើងបានលើកឡើងខាងលើនឹងក្លាយជានិយមន័យច្បាស់លាស់ និងច្បាស់លាស់ ។ : ថាពួកគេគឺជាច្បាប់ទាំងអស់ក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ជាច្បាប់ដែលបង្កើតឡើងដោយមនុស្ស ទាំងកំណត់រឬៀបនៃការថ្វាយបង្គំព្រះ ឬដើម្បីចងបញ្ជាចិត្តដោយអត់ធ្មត ដូចជាប្រសិនបើពួកគេកំពុងបង្កើតច្បាប់អំពីអ្វីដែលចាំបាច់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ប្រសិនបើកំហុសផ្សេងទៀតត្រូវបានបន្ថែមទៅមួយ ឬទាំងពីរនេះ - ដែលពួកគេបិទបាំងដោយហ្វូងមនុស្សរបស់ពួកគេភាពច្បាស់លាស់នៃដំណឹងល្អ ថាពួកគេគ្មានន័យស្តាបនាទេ ប៉ុន្តែគ្មានប្រយោជន៍ និងមុខងារតូចតាច ជាជាងការអនុវត្តពិតនៃការគោរពបូជា ដែលពួកគេត្រូវបានគណនា ។ សម្រាប់ការទទួលបានផលដ៏ក្រៀមក្រំ និងជាមូលដ្ឋាន ដែលពួកគេពិបាកសង្កេតពេក ដែលពួកគេត្រូវបានបង្ហាប់ដោយអបិយជំនឿដ៏គួរឱ្យអាម៉ាស់ ទាំងនេះនឹងជួយយើងឱ្យយល់ថាតើសភាវគតិទាំងនេះមានអំពើអាក្រក់ប៉ុនណា ។

*16. រដ្ឋធម្មនុញ្ញរ៉ូម៉ាំងមិនអាចដូចដែលពួកគេសន្មត់ថា រាប់ថាជារដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃក្រ *

ខ្ញុំព្រួចម្តើយដែលពួកគេបង្កើតសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ - ថាទំនៀមទម្លាប់របស់ពួកគេមិនមែនមកពីខ្លួនពួកគេទេ ប៉ុន្តែមកពីព្រះ ។ ដ្បិតពួកគេនិយាយថា ព្រះវិហារត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីកុំឱ្យមានការខុសឆ្គង ។ អំណាចរបស់វាស្ថិតនៅក្នុងពួកគេ ។ ចំណុចនេះ បានទទួលរាបន្ទាប់មកភ្លាមថាប្រពៃណីរបស់ពួកគេគឺជាការបើកសម្តែង នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងមិនអាចត្រូវបានគេមើលងាយបានឡើយ លើកលែងតែនៅក្នុងការល្បួងរបស់ព្រះដ៏ទុច្ចរិត ។ ហើយថាពួកគេហាក់ដូចជាមិនបានព្យាយាមអ្វីដោយគ្មានអាជ្ញាធរដ៏អស្ចា

រ្យ ពួកគេចង់ឱ្យយើងជឿថាផ្នែកដ៏ល្អនៃការគោរពរបស់ពួកគេបានមកពីពួកសាវ
ក ។ ហើយពួកគេប្រកែកថាឧទាហរណ៍មួយបង្ហាញយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់នូវអ្វីដែល
សាវ័កបាន ធ្វើក្នុងស្ថានភាពផ្សេងទៀតនៅពេលដែលប្រជុំគ្នាក្នុងក្រុមប្រឹក្សាមួយ
ពួកគេ បានបញ្ជាដល់សាសន៍ដទៃតាមក្រឹត្យរបស់ក្រុមប្រឹក្សាឲ្យឈប់ពីវត្ថុដែល
ថ្វាយដល់រូបព្រះពីឈាម និង ពីអ្វីដែលត្រូវ ។ [កិច្ចការ ១៥:២០ , ២៩.១
នៅកន្លែងមួយទៀត យើងបានពន្យល់រួចហើយអំពីរបៀបដែលពួកគេបានក្លែង
បន្លំចំណងជើងនៃក្រុមជំនុំសម្រាប់ការលើកតម្កើងខ្លួនឯង : លើអ្វីដែលគួរតែ
ជាកង្វល់ដំបូងរបស់យើង ហើយមានសារៈសំខាន់បំផុតសម្រាប់យើង នោះគឺជា
ក្រុមជំនុំទី១ ដែលព្រះគ្រីស្ទនឹងមាន ដើម្បីឲ្យយើងអាចធ្វើ និងសមនឹងខ្លួន
យើងតាមស្តង់ដា ។ ពេលនោះ យើងនឹងឃើញយ៉ាងងាយស្រួលថា វាមិន
មែនជាក្រុមជំនុំដែលឆ្លងកាត់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ គឺចង់បាន និងបង្វែរខ្លួន
វាទៅក្នុងក្របខណ្ឌនៃច្បាប់ថ្មី ។ តើក្រឹត្យវិន័យដែលបាននិយាយទៅកាន់ក្រុម
ជំនុំមិនល្អរហូតឬ? «អស់ទាំងសេចក្តីណាដែលអញបង្គាប់ដល់ឯងរាល់គ្នា
នោះត្រូវប្រយ័ត នឹងប្រព្រឹត្តតាមចុះ មិនត្រូវបន្ថែមបញ្ចូលអ្វី ឬកាត់ចោលអ្វីឡើ
យ ។» (ចោទិយកថា ១២:៣២) ហើយវគ្គមួយទៀតថា ៖ «កុំឲ្យបន្ថែម
បញ្ចូលក្នុងព្រះបន្ទូលទ្រង់ឡើយ ក្រែងទ្រង់បន្ទោសដល់ឯង ហើយឃើញថា ឯង
ជាមនុស្សភូតភរ» (សុភាសិត ៣0:៦) ពួកគេមិនអាចបដិសេធបានទេថា នេះ
ត្រូវបាននិយាយទៅកាន់ក្រុមជំនុំ ។ តើមានអ្វីទៀតដែលពួកគេបានប្រកាសថា
តែវាខុសឆ្គង ត្បិតពួកគេអួតថា បន្ទាប់ពីការហាមឃាត់បែបនេះហើយ នោះ
គ្មានអ្នកណាហ៊ានបន្ថែម និងលាយឡំជាមួយការបង្រៀនរបស់ព្រះទេ? ឆ្ងាយ
ពីពួកយើងក្នុងការអះអាងចំពោះភាពមិនពិតរបស់ពួកគេ ដែលពួកគេបាននាំមក

នូវការប្រមាថយ៉ាងខ្លាំងមកលើក្រុមជំនុំ! ប៉ុន្តែសូមឱ្យយើងយល់ថា នៅពេលណាដែលនរណាម្នាក់ពិចារណាពីភាពច្របូកច្របល់របស់មនុស្សនេះ - ដែលមិនអាចមានខ្លួនវានៅក្នុងបទបញ្ជារបស់ព្រះ ប៉ុន្តែត្រូវតែមានសេចក្តីត្រេកអរយ៉ាងខ្លាំង រត់តាមការច្នៃប្រឌិតរបស់ខ្លួន ឈ្មោះ "ព្រះវិហារ" ត្រូវបានគេក្លែងបន្ទំ។ មិនមានអ្វីពាក់ព័ន្ធ គ្មានអ្វីស្រពិចស្រពិល គ្មានអ្វីស្រពិចស្រពិលនៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ ដែលហាមប្រាមក្រុមជំនុំសាកល ឬដកយកអ្វីទាំងអស់ចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នៅពេលដែលការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះអម្ចាស់ និងសិក្ខាបទនៃសេចក្តីសង្គ្រោះមានការព្រួយបារម្ភ។ ប៉ុន្តែនេះ (ពួកគេអះអាង) ត្រូវបាននិយាយអំពីច្បាប់តែមួយគត់ ដែលត្រូវបានអនុវត្តតាមទំនាយ និងការបម្រើនៃដំណឹងល្អទាំងមូល។ ពិតខ្ញុំទទួលស្គាល់ ហើយខ្ញុំក៏បន្ថែមដែរទាំងនេះគឺជាការបន្ថែមច្បាប់ជាជាងការបន្ថែមឬការ សង្ឃឹប។ ឥឡូវនេះព្រះអម្ចាស់មិនអនុញ្ញាតឲ្យមានអ្វីបន្ថែម ឬ ដក ចេញពីកិច្ចការបម្រើរបស់លោកម៉ូសេឡើយ។ ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ ដោយសារតែការរុំព័ទ្ធជាច្រើន រហូតដល់គាត់នឹងគ្រប់គ្រងគោលលទ្ធិច្បាស់លាស់ជាងតាមរយៈអ្នកបំរើរបស់ ហោរានិងនៅទីបំផុតតាមរយៈព្រះរាជបុត្រាជាទីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់។ ដូច្នេះហេតុអ្វីបានជាយើងមិនគួរ ចាត់ទុកខ្លួនឯងថាត្រូវហាមឃាត់ខ្លាំងជាងដើម្បីបន្ថែមអ្វីទៅក្នុងក្រិត្យវិន័យ ហោរាទំនុកតម្កើង និង ដំណឹងល្អ? ព្រះអម្ចាស់ដែលបានប្រកាសជា យូរមកហើយថាគ្មានអ្វីដែលធ្វើឲ្យគាត់អាក់អន់ចិត្តខ្លាំងពេកដូចជាត្រូវ បា គេថ្វាយបង្គំដោយពិធីដែលមនុស្សជាតិធ្វើនោះទ្រង់មិនបានក្លាយទៅជាមិន ពិតចំពោះព្រះអង្គឡើយ។ នេះជាប្រភពនៃពាក្យដ៏អស្ចារ្យរបស់ហោរា ដែលគួរបន្លឺឡើងក្នុងត្រចៀកយើងជានិច្ចថា៖ «ពីព្រោះនៅគ្រាដែលអញបាននាំពួកឰយុកោឯង

រាល់គ្នាចេញពីស្រុកអេស៊ីព្ទមក នោះអញមិនបាននិយាយនឹងគេ ឬបង្គាប់គេ ពីដំណើរដង្វាយដុត នឹងយញ្ញបូជាទេ គឺអញបានបង្គាប់សេចក្តីនេះដល់គេវិញថា ចូរស្តាប់តាមពាក្យអញ នោះអញនឹងធ្វើជាព្រះដល់ឯងរាល់គ្នា ហើយឯងរាល់គ្នានឹងបានជារាស្ត្ររបស់អញ ត្រូវឲ្យឯងរាល់គ្នាដើរតាមផ្លូវដែលអញបង្គាប់ឯងគ្រប់ជំពូក ដើម្បីឲ្យឯងបានសេចក្តីសុខស្រួល »។ យេរេមា ៧:២២ - ២៣] ម្តង ទៀត៖ «ដ្បិតនៅថ្ងៃដែលអញបាននាំពួកឰយុកោឯងរាល់គ្នាឡើងរួចពីស្រុកអេស៊ីព្ទ ដរាបមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ នោះអញបាននិយាយយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ដល់គេ ព្រមទាំងខ្នះខ្នែងប្រាប់គេ តាំងពីព្រលឹមស្រាងថា ចូរស្តាប់តាមពាក្យអញចុះ»(យេរេមា ១១:៧) មានបទគម្ពីរផ្សេងទៀត ដែល មានលក្ខណៈដូចគ្នា ប៉ុន្តែមានការលើកឡើងលើសពីអ្វីផ្សេងទៀតថា៖ «សាំយូអែលទូលឆ្លើយថា តើព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងដង្វាយដុត ហើយនឹងយញ្ញបូជា ឲ្យស្មើនឹងការស្តាប់តាមទ្រង់ឬអី មើល ដែលស្តាប់បង្គាប់ នោះវិសេសលើសជាងយញ្ញបូជា ហើយដែលផ្ទៀងត្រចៀក នោះក៏វិសេសជាងខ្លាញ់នៃចៀមឈ្មោលទៅទៀត ឯសេចក្តីរឹងទទឹង នោះក៏ជាបាបដូចជាការមន្តវិជ្ជាដែរ ហើយសេចក្តីចចេសសោតក៏ដូចជាអំពើអាក្រក់ណាមួយ ហើយនឹងការថ្វាយបង្គំដល់រូបព្រះដែរ ឥឡូវនេះព្រះយេហូវ៉ាបានបោះបង់ចោលទ្រង់ មិនឲ្យធ្វើជាស្តេចទៀត ដោយព្រោះទ្រង់បានបោះបង់ចោល លែងតាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ាហើយ។" [សាំយូអែលទី១ ១៥:២២ - ២៣]។ ហេតុដូច្នេះហើយ ដោយសារមនុស្សម្នាក់មិនអាចដោះសារពីការចោទប្រកាន់នៃភាពមិនស្អាតស្អំរបស់មនុស្សទាំងអស់នៅក្នុងផ្នែកនេះដែលត្រូវបានគាំទ្រដោយសិទ្ធិអំណាចនៃក្រុមជំនុំ នោះពួកគេត្រូវបានគេបង្ហាញយ៉ាងងាយស្រួលថាត្រូវបានចោទប្រកាន់មិនពិតចំពោះព្រះវិហារ។

17. រដ្ឋធម្មនុញ្ញរ៉ូម៉ាំងមិនឈានដល់ការត្រលប់ទៅសាវ័កទេប្លូសម្បីតែទៅ "ទំនៀមទម្លាប់សាវ័ក"

ដោយហេតុផលនេះយើងស៊ើបអង្កេតដោយសេរីប្រឆាំងនឹងការជិះជាន់នៃទំនៀមទំលាប់របស់មនុស្សដែលដាក់យ៉ាងក្រអឺតក្រទមមកលើយើងក្រោមចំណងជើងនៃសាសនាចក្រ ។ ដ្បិតយើងមិនមើលងាយពួកជំនុំឡើយ (ក្នុងនាមជាខ្មាំងសត្រូវរបស់យើងដើម្បីគប់គំនុំមកលើយើងដោយអយុត្តិធម៌ និង អះអាងដោយមិនពិត) ។ ប៉ុន្តែយើងសូមលើកតម្កើងការស្តាប់បង្គាប់ដល់ក្រុមជំនុំ ជាជាងការដែលវាមិនស្គាល់ធំជាងនេះទៅទៀត ។ ប៉ុន្តែអ្នកទាំងឡាយណាដែលធ្វើឲ្យវារឹងរូសទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់ បានកើតឡើងដល់ក្រុមជំនុំ នៅពេលដែលពួកគេធ្វើពុតថាវាហួសពីអ្វីដែលបានអនុញ្ញាតដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ខ្ញុំមិនបាននិយាយអ្វីដែលគួរឱ្យខ្ពាស់អៀន ក៏ដូចជាការព្យាបាទ គឺជាការនិយាយតៗគ្នាអំពីអំណាចនៃក្រុមជំនុំ ក្នុងពេលជាមួយគ្នាដើម្បីលាក់បាំងនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាវា និងការស្តាប់បង្គាប់អ្វី ដែលវាជំពាក់បញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងមានចិត្តចង់យល់ព្រមជាមួយនឹងក្រុមជំនុំកាន់តែ សំខាន់ដើម្បីមើលឃើញ និង សមាជិកឡើងវិញនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ បានបង្គាប់មកលើយើង និង ក្រុមជំនុំដែលយើងអាចគោរពតាមដោយមានការយល់ព្រមតែមួយ ។ ព្រោះគ្មានការសង្ស័យទេថាយើងនឹង យល់ស្របជាមួយ នឹង ក្រុមជំនុំយ៉ាងល្អប្រសិនបើយើងបង្ហាញខ្លួន យើង ក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ដែលស្តាប់បង្គាប់ព្រះ ។ « ប៉ុន្តែដើម្បីតាមដាន ដើមកំណើតនៃទំនៀមទម្លាប់ទាំងនេះ (ដែលពួកជំនុំត្រូវបានគេ សង្កត់សង្កិន) ត្រឡប់ទៅពួកសាវ័កវិញគឺជាការបោកបញ្ឆោតដ៏បរិសុទ្ធ ដ្បិតគោលលទ្ធិទាំងមូលរបស់សាវ័កមានគោលបំណងនេះ ៖

មិនត្រូវដាក់ បន្ទុកដល់សតិសម្បជញ្ញៈជាមួយ នឹង ការប្រព្រឹត្តថ្មី ឬ បំពុល ការ ថ្វាយបង្គំឡើយ នៃព្រះ ជាមួយនឹងការច្នៃប្រឌិតរបស់យើង ជាថ្មីម្តងទៀត ប្រសិនបើមានអ្វីដែលគួរឱ្យទុកចិត្តនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ និងកំណត់ត្រាបុរាណ ពួកសាវ័កមិនត្រឹមតែមិនអើពើនឹងអ្វីដែលពួករ៉ូម៉ាំងសន្មតថាពួកគេទេ ប៉ុន្តែមិន ដែលធ្លាប់បានឮអំពីវាឡើយ ហើយកុំឱ្យពួកគេសរសើរថាភាគច្រើននៃ ក្រឹត្យវិ ន័យរបស់ពួកសាវ័កដែលមិនបានតាំងចិត្តក្នុងការសរសេរត្រូវបានទទួលក្នុងការ ប្រើប្រាស់ និងអនុវត្តតាមទំនៀមទម្លាប់ ។ សេចក្តីយោងគឺចំពោះរឿងទាំង នោះ ដែលកាលព្រះគ្រីស្ទនៅមានព្រះជន្មគង់នៅ ពួកគេមិនអាចយល់បាន ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីការយាងឡើងរបស់ទ្រង់បានរៀនដោយការបើកសម្តែងនៃព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ [យ៉ូហាន ១៦ : ១២-១៣] យើងបានឃើញការ បកស្រាយនៃវគ្គនេះនៅកន្លែងមួយទៀត ។ ជាអាថ៌កំបាំងដ៏ធំ ដែលមិនស្គាល់ អស់រយៈពេលជាយូរដល់សាវ័ក អ្វីជាការគោរពរបស់សាសន៍យូដា និងសាសន៍ ដទៃ (ខ្លះត្រូវបានបោះពុម្ពជាយូរណាស់មកហើយក្នុងចំណោមសាសន៍យូដា អ្នក ផ្សេងទៀតក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃ) កាយវិការដ៏ល្ងង់ខ្លៅមួយផ្នែក និងពិធីតូច តាចទទេ ដែលសង្ឃឆោតល្ងង់ (ដែលហែលមិនទាំងអក្សរ) ធ្វើបានល្អហួស ប្រមាណ ។ តាមពិតក្មេងៗ និង អ្នកលេងសើចធ្វើត្រាប់ តាមពួកគេយ៉ាង សក្តិសមដែលពួកគេហាក់ដូចជាមន្ត្រីសក្តិសមបំផុតនៃពិធី បរិសុទ្ធបែបនេះ! ប្រសិនបើគ្មានប្រវត្តិសាស្ត្រទេ មនុស្សដែលមានចិត្តល្អនៅតែអាចសន្និដ្ឋានបានពី ការពិតនៃករណីដែលថា ពិធីបុណ្យ និងពិធីដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់បែបនេះ មិន បានផ្ទុះឡើងលើព្រះវិហារភ្លាមៗនោះទេ ប៉ុន្តែបានឈានចូលបន្តិចម្តងៗ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយលុះជិតដល់ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធហើយបានបញ្ញត្តនូវវត្ថុខ្លះដែល

ទាក់ទង នឹង សណ្តាប់ធ្នាប់ និង ប្រៀនប្រដៅហើយក៏មានមនុស្សដើរតាមពីមួយទៅមួយមិន គ្រប់គ្រាន់ប្រកបដោយសម្មាទិដ្ឋិ ហើយ មានចិត្តចង់ចេះចង់ដឹង និង លោភពេក ។ ក្រោយមកទៀតគឺគាត់កាន់តែឈ្លោះប្រកែកគ្នាដោយភាពឆោតល្ងង់ជាមួយនឹងអ្នកស្នងតំណែងមុនរបស់គាត់ដែលមិនឱ្យលើសពីការច្នៃប្រឌិតថ្មីថ្មោង ។ ហើយព្រោះវាមានគ្រោះថ្នាក់ដែលការប្រឌិតរបស់ ពួកគេ (ដែលពួកគេស្វែងរកការសរសើរពីអ្នកស្នងតំណែងរបស់ពួកគេ)អាចនឹងលែងប្រើប្រាស់បានហើយពួកគេកាន់តែតឹងរ៉ឹងក្នុងការទាមទារ ឲ្យមានការគោរពតាម ។ ភាពខ្ជាប់ខ្ជួនដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួននេះ បានផ្តល់កំណើតដល់ផ្នែកដ៏ល្អនៃពិធីទាំងនេះ ។ដែលពួកគេបានហៅយើងថាជាសាវ័ក ។ ហើយប្រវត្តិសាស្ត្រក៏បញ្ជាក់អំពីរឿងនេះដែរ ។

(ការប្រមូលផ្តុំនៃពិធីឥតប្រយោជន៍ដែលហៅថា " សាវក " កាតព្វកិច្ចចំពោះសតិបញ្ញាទន់ខ្សោយ ,១៩-២២)

*18. ប្រៃសណីយ៍ - អ្នកប្រមូលសាវ័កនៃពិធីដែលគ្មានប្រយោជន៍ **

មិនត្រូវជ្រុលពេកក្នុងការធ្វើបញ្ជីពេញលេញនៃ "ទំនៀមទម្លាប់ទាំងនេះ " យើងនឹង ពេញចិត្តជាមួយនឹងឧទាហរណ៍មួយ ។ នៅក្រោមពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានចាត់ចែងដោយភាពសាមញ្ញដ៏អស្ចារ្យ ។ អ្នកស្នងតំណែងភ្លាមៗរបស់ពួកគេបានបន្ថែមអ្វីមួយដើម្បីបង្កើនភាពអាថ៌កំបាំងនៃអាថ៌កំបាំងដែលមិនត្រូវថ្កោលទោស ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីវិធ ពួកគេត្រូវបានជំនួសដោយអ្នកគ្រាប់តាមមនុស្សល្ងង់ទាំងនោះ ដែលដោយការបំណះបំណែកពីមួយពេលទៅមួយបានបង្កើតឱ្យយើងនូវសម្លៀកបំពាក់បូជាចារ្យទាំងនេះ ដែលយើងឃើញនៅក្នុង

អភិបូជា គ្រឿងតុបតែងអាសនៈទាំងនេះ កាយវិការទាំងនេះ និងបរិក្ខារទាំងអស់នៃរបស់ដែលគ្មានប្រយោជន៍ ។ ប៉ុន្តែពួកគេជំទាស់ថានៅសម័យដើមមនុស្សត្រូវ បានគេជឿថាអ្វីដែលត្រូវបានធ្វើដោយការយល់ព្រមរួមក្នុងសាសនាចក្រ សកលបានមកពីពួកសាវ័ក ។ ពួកគេបានលើកឡើងថា Augustine ជាអ្នកមានអំណាចក្នុងរឿងនេះ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំ នឹង បញ្ចេញចម្លើយពី ប្រភពណាផ្សេងក្រៅពីពាក្យរបស់ Augustine ផ្ទាល់ ។ « រឿងទាំងនោះ [គាត់និយាយ] ដែលពិភពលោកទាំងមូលសង្កេត យើងអាចយល់បានថាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសាវ័កខ្លួនឯង ឬដោយក្រុមប្រឹក្សាទូទៅ ដែលសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេមានសុខភាពល្អបំផុតនៅក្នុងព្រះវិហារ ។ ចំណង់ចំណូលចិត្ត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់ ការយាងឡើងទៅស្ថានសួគ៌ និងការយាងមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងព្រឹត្តិការណ៍ស្រដៀងគ្នាណាមួយដែលបានកើតឡើងដែលត្រូវបានប្រារព្ធឡើងដោយក្រុមជំនុំទាំងមូល គ្រប់ទីកន្លែងដែលវាអាចនឹងរីករាលដាល ។ " មិនឃើញថាគាត់មានបំណងចង់សំដៅលើអ្នកនិពន្ធដែលសក្តិសមគួរជាទីគោរព និងគោរពដល់ការប្រតិបត្តិនៅពេលនោះ ពោលគឺមានតែពិធីសាមញ្ញៗ ដែលមិនញឹកញាប់ និងស្ងប់ស្ងាត់ដែលមានប្រយោជន៍ក្នុងការថែរក្សាសណ្តាប់ធ្នាប់ព្រះវិហារទេ? នេះជាការខុសគ្នាពីអ្វីដែល ចៅហ្វាយនាយរ៉ូម៉ាំងនឹង ជំរិតពីបុរសថារាល់ពិធីតូច ៗ ក្នុងចំណោម ពួកគេត្រូវចាត់ទុកជាសាវ័ក !

*19. Augustine បកស្រាយ **

មិនធ្វើអោយអ្នកនឿយហត់ទេ ខ្ញុំនឹងលើកឧទាហរណ៍តែមួយប៉ុណ្ណោះ ។ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់គួរសួរពួកគេថាទឹកបរិសុទ្ធរបស់ពួកគេមកពីណា នោះពួក

គេនឹងឆ្លើយភ្លាមៗថា "មកពីពួកសាវក" ហាក់ដូចជាប្រវត្តិសាស្ត្រ មិនបានសន្មតថាការប្រឌិតនេះចំពោះសម្តេចសង្ឃខ្លះ ឬ អ្នកឯទៀតនៃ ទីក្រុងរ៉ូមនោះទេ ។ ប្រសិនបើគាត់បានពិគ្រោះជាមួយសាវ័ក នោះនឹងមិនដែលមានការបំពុលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាមួយនឹងនិមិត្តសញ្ញាចម្លែកនិងមិនសមរម្យនោះទេ! សូម្បីតែនៅពេលនោះ វាហាក់ដូចជាខ្ញុំហាក់ដូចជាមិននឹកស្មានដល់ថា ដើមកំណើតនៃការឧទ្ទិសទឹកនេះគឺចាស់ដូចដែលបានសរសេរនៅទីនោះ ។ សម្រាប់សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ Augustine ដែលថាក្រុមជំនុំមួយចំនួននៅក្នុងសម័យរបស់គាត់បានកាត់បន្ថយពីការធ្វើត្រាប់តាមព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងឧឡារិកក្នុងការលាងជើង ក្រែងលោពិធីនោះហាក់ដូចជាទាក់ទងនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក នឹងបង្ហាញថាមិនមានប្រភេទនៃការបោកគក់ដែលមានលក្ខណៈស្រដៀងនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះទេ ។ ទោះបីជាមានករណីបែបណាក៏ដោយខ្ញុំមិន ទទួល ស្គាល់ថាការជ្រមុជទឹកគឺជារបៀបដែលបានធ្វើឡើងវិញដោយការរំឭក វា ជាមួយ នឹង សញ្ញាប្រចាំថ្ងៃ ។ ការប្រតិបត្តិបែបនេះមិនបានមកពី វិញ្ញាណរបស់សាវ័កទេ ។ ហើយខ្ញុំក៏មិននៅជាប់ នឹង ការពិតដែលថា Augustine ដូចគ្នានៅកន្លែងផ្សេងទៀតបានរៀបរាប់រឿងផ្សេងទៀត ដល់សាវ័កនោះទេ ។ ដោយសារតែគាត់និយាយតែការស្មានប៉ុណ្ណោះ ការវិនិច្ឆ័យក្នុងរឿងដ៏ធំនេះមិនគួរផ្អែកលើរឿងទាំងនោះឡើយ ។ ជាចុងក្រោយឧបមាថាយើងទទួលស្គាល់ថាអ្វីៗដែលលោកបានលើកឡើងនោះបានមកពីពួកសាវ័ក ។ វានៅតែមានភាពខុសប្លែកគ្នាយ៉ាងខ្លាំងរវាងការបង្កើតការគោរពបូជាខ្លះដែលអ្នកជឿប្រើដោយមនសិការដោយឥតគិតថ្លៃ ឬ (ប្រសិនបើវានឹងបម្រើពួកគេដោយគ្មានគោលបំណងមានប្រយោជន៍) ជៀសវាងពីវា ហើយបង្កើតច្បាប់ដើម្បីចាប់យក

មនសិការនៅក្នុងទាសភាព ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ អ្នកណាខ្លះដែលជាអ្នកសរសេរ របស់ពួកគេ ប្រហែលជាបន្ទាប់ពីយើងបានឃើញការរំលោភបំពានដ៏ធំដែលពួក គេបានធ្លាក់ចុះនោះ គ្មានអ្វីនឹងរារាំងយើងពីការលុបបំបាត់ពួកគេដោយមិនមាន ការមិនគោរពចំពោះគាត់នោះទេ ។ ត្បិតពួកគេមិនដែលត្រូវបានគេ ផ្តល់អនុ សាសន៍ថាពួកគេគួរនៅតែមិនផ្លាស់ប្តូរ ។

20. ក្រឹត្យក្រមនៃកិច្ចការ ១៥:២០

ក៏មិនជួយពួកគេច្រើនក្នុងការលើកយកគំរូរបស់ពួកអសាវ័ក ដើម្បីដោះសារអំពើ ហឹង្សារបស់ពួកគេដែរ ។ « គឺត្រូវសរសេរផ្ញើទៅ ឲ្យគេគ្រាន់តែចៀសវាង ចេញពីរូបព្រះ ដែលនាំឲ្យស្មោកគ្រោក១ ពីសេចក្តីកំផិត១ ពីសត្វដែលសំឡាប់ ដោយច្របាច់ក១ ហើយពីឈាម១ប៉ុណ្ណោះ[កិច្ចការ ១៥ :២០] ប្រសិនបើនេះ ត្រូវបានអនុញ្ញាតិអោយពួកគេ ហេតុអ្វីបានជាគេមិនគួរអនុញ្ញាតអោយអ្នកស្នង តំណែងរបស់ពួកគេធ្វើតាមទម្លាប់ដដែលៗដូចដែលស្ថានភាពតម្រូវ ? បញ្ជាក់ហើយអាចបញ្ជាក់យ៉ាងងាយ ដោយហេតុផលដ៏រឹងមាំដែលពួកសាវ័កបាន បង្កើត ឬ សម្រេចថាមិន មានអ្វីថ្មីនៅទីនោះឡើយដ្បិតពេលពេត្រុសនៅក្នុង ក្រុមប្រឹក្សានោះ បញ្ជាក់ ថាព្រះកំពុងត្រូវបានគេសាកល្បងបើនឹមត្រូវបានដាក់ លើកពួកសិស្ស [កិច្ចការ ១៥:១០] ទ្រង់នឹងបង្ខូចការយល់ឃើញរបស់ខ្លួនវិញ ប្រសិនបើ ក្រោយមកទ្រង់យល់ព្រមឲ្យមាននឹមណាមួយដាក់លើពួកគេប៉ុន្តែវាត្រូវ បានកំណត់ប្រសិនបើពួកសាវ័កតាមអំណាចរបស់ខ្លួនថាសាសន៍ដទៃជា ហាមមិន អោយប៉ះសាច់ដែលថ្វាយដល់រូបព្រះឈាមនិងរបស់ដែលច្របាច់ក ។ ការពិត ភាពច្របូកច្របល់ នៅតែមានដដែល ដែលពួកគេហាក់បីដូចជាហាមប្រាមការ ទាំងនេះ ។ ប៉ុន្តែការខ្វែងគំនិតនេះនឹងត្រូវបានដកចេញយ៉ាងងាយស្រួល

ប្រសិនបើគេយកចិត្តទុកដាក់លើអត្ថន័យពិតនៃក្រឹត្យនេះ ដែលចំណុចដំបូង និង សំខាន់បំផុតនោះគឺថា សាសន៍ដទៃត្រូវទុកសេរីភាពរបស់ពួកគេ ហើយមិនត្រូវ បង្កបញ្ហា ឬប៉ះពាល់នឹងការរំខានឡើយ ។ ការប្រតិបត្តិតាមក្រឹត្យវិន័យ [កិច្ចការ ១៥:១៩, ២៤, ២៨] ។ រហូតមកដល់ពេលនេះវាគួរឲ្យកត់សម្គាល់ ចំពោះយើង ។ ប៉ុន្តែ ការលើកលែងមួយកើតឡើងភ្លាមៗ [កិច្ចការ ១៥: ២០, ២៩]។ នេះមិនមែនជាច្បាប់ថ្មីដែលពួកសាវ័កដាក់ចេញទេ ប៉ុន្តែជា បញ្ញត្តិដ៏ ទេវភាព និង អស់កល្បជានិច្ចរបស់ព្រះមិនឲ្យបំពានលើសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ វាមិនដកឃ្លាមួយចេញពីសេរីភាពនោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែព្រមានសាសន៍ ដទៃពីរបៀបដាក់កំហឹងចំពោះបងប្អូនរបស់ពួកគេដើម្បីកុំឲ្យពួកគេប្រមាថ ដោយបំពានលើសេរីភាពរបស់ពួកគេ ។ សូមឲ្យនេះជាចំណុចទីពីរ ដើម្បីឲ្យ សាសន៍ដទៃអាចទទួលបានសេរីភាពដែលគ្មានគ្រោះថ្នាក់ដោយ មិនធ្វើបាបបង ប្អូនរបស់ខ្លួន ។ ប៉ុន្តែ ពួកសាវ័កនៅតែចេញវេជ្ជបញ្ជាអំពីរឿងជាក់លាក់មួយ ៖ ពួកគេបង្រៀន និងចាត់តាំង ដរាបណាមានវ័យចាស់ជរាក្នុងគ្រានោះ តើមាន រឿងអ្វីខ្លះដែលអាចនាំឲ្យបងប្អូនមានការអាក់អន់ស្រពន់ចិត្ត ដើម្បីចៀសវាងពី ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែពួកគេមិនបាន យកអ្វីថ្មីមកតាមច្បាប់ដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ ដែលហាមមិនឲ្យមានការ ប្រមាថដល់បងប្អូនឡើយ ។

*21. កាតព្វកិច្ចចំពោះបងប្អូនទន់ខ្សោយ **

" រដូចជាប្រសិនបើគ្រូគង្វាលស្មោះត្រង់ដែលទទួលបន្ទុកក្រុមជំនុំមិនទាន់ត្រូវបាន បង្កើតឡើងល្អគួរតែបញ្ជាប្រជាជនរបស់ពួកគេទាំងអស់ថា រហូតដល់អ្នកទន់ ខ្សោយដែលពួកគេរស់នៅកាន់តែរឹងមាំ - ពួកគេមិនគួរបរិភោគសាច់ដោយបើក ចំហនៅថ្ងៃសុក្រ ឬជាសាធារណៈឡើយ ។ ធ្វើកិច្ចការនៅថ្ងៃបុណ្យ ឬបុណ្យ

ទានផ្សេងៗ ត្បិតតែរឿងទាំងនេះ អបិយជំនឿមួយឡែក នៅតែព្រងើយកន្តើយ នៅតែនៅពេលដែលមានការប្រមាថចំពោះបងប្អូនជនរួមជាតិ ក៏មិនអាចប្រព្រឹត្ត ដោយគ្មានអំពើបាបបានដែរ ប៉ុន្តែសម័យកាលគឺជាពេលវេលាដែលអ្នកជឿមិន អាច ដូច្នេះ ចូរបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះមុខបងប្អូនដែលទន់ខ្សោយដោយមិនបាន ធ្វើឲ្យ ខូចមនសិការរបស់បងប្អូនរបស់ខ្លួនធ្ងន់ធ្ងរឡើយ ។ អ្នកណាដែល និយាយបង្កាច់បង្ខូច នឹង និយាយថាពួកគេបង្កើតច្បាប់ថ្មី នោះពេល ដឹង ច្បាស់ថាពួកគេគ្រាន់តែជារឿងអាស្រូវដែលត្រូវបានហាមឃាត់យ៉ាង ច្បាស់ព្រះ អម្ចាស់ ?ហើយមិនអាចនិយាយបានទៀតទេអំពីសាវ័កដែលមិនមានចេតនា ផ្សេង ក្រៅពីការដកឱកាសសម្រាប់បទល្មើស ដើម្បីជំរុញច្បាប់ដ៏ទេវភាព ទាក់ទងនឹងការជៀសវាងនៃបទល្មើស វាដូចជាពួកគេបាននិយាយថា : « បញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺថាអ្នកមិនត្រូវធ្វើបាប បងប្រុសដែលទន់ខ្សោយ ; អ្នករាល់គ្នាមិនអាចបរិភោគសាច់ដែលថ្វាយ ដល់រូបព្រះរបស់ដែលច្របាច់ក និង ឈាមដោយមិនធ្វើបាបបងប្អូន ដែលទន់ខ្សោយឡើយ ។ ដូច្នេះយើងខ្ញុំបង្គាប់ អ្នករាល់គ្នាក្នុងព្រះ បន្ទូល នៃព្រះអម្ចាស់កុំឲ្យបរិភោគដោយការប្រមាថ ។ ប៉ុ លជាសាក្សីដ៏ល្អ បំផុតដែលពួកសាវ័កមានគំនិតដូចគ្នាគាត់ប្រាកដជាសរសេរ សេចក្តីនេះ ស្របតាមការសម្រេចរបស់ក្រុមប្រឹក្សាថា ៖ «ចំពោះអាហារដែល ថ្វាយ ដល់រូបព្រះ ... យើងដឹងថារូប មានមិនមានអត្ថិភាពពិតប្រាកដទេ .... ប៉ុន្តែអ្នកខ្លះ តាមរយៈការចោទប្រកាន់រហូតមកទល់នឹងព្រះក្លែងក្លាយ បរិភោគ អាហារដែលពិតជាបានថ្វាយដល់រូបព្រះ ; ហើយសតិសម្បជញ្ញៈរបស់ពួកគេ ខ្សោយ ទៅជាសៅហ្មង .... ចូរប្រយ័ត្នក្រែងក្រែងសេរីភាពរបស់អ្នក ... បង្ក ការប្រមាថដល់មនុស្សទន់ខ្សោយ " [កូរិនថូសទី១ ៨ , ៤ ៧ , ៩]

ក្រោយមក អ្វីៗនឹងមិនត្រូវបានបញ្ឆោតដោយការក្លែងបន្លំនៃពួកសាវ័ក ដែលធ្វើលេសថាជាសាវ័ករបស់ពួកគេ ដូចជាសាវ័កដោយក្រឹត្យរបស់ពួកគេបានចាប់ផ្តើមរំលោភបំពានលើសេរីភាពនៃក្រុមជំនុំ ។ ប៉ុន្តែដើម្បីកុំឱ្យពួកគេគេចផុត ។ ដោយមិនយល់ស្របនឹងចម្លើយនេះចំពោះការជំទាស់របស់ពួកគេដោយការសារភាពរបស់ពួកគេផ្ទាល់ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេឆ្លើយខ្ញុំដោយសិទ្ធិដែលពួកគេហ៊ានដាក់ចេញនូវក្រឹត្យរបស់សាវ័កនោះព្រោះ (ពួកគេនិយាយថា) មិនមានគ្រោះថ្នាក់អ្វីទៀតទេពីអំពើល្មើសនិងការវិវាទទាំងនោះដែលពួកសាវ័កចង់រារាំង ។ ពួកគេបានដឹងថាច្បាប់នេះនឹងត្រូវនិយ័តដោយគោលបំណងរបស់វា ដូច្នេះហើយ ច្បាប់នេះត្រូវបានដាក់ក្នុងគោលបំណងដើម្បីស្រឡាញ់ ហើយនៅក្នុងវាគ្មានអ្វីត្រូវបានចេញវេជ្ជបញ្ជាលើកលែងតែវាទាក់ទងនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ ការរំលោភលើសេចក្តីស្រឡាញ់ តើពួកគេមិនមែនទទួលស្គាល់ថានេះមិនមែនជាការបន្ថែមទៅលើច្បាប់របស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែ ជាការស្នាក់នៅដ៏ពិតប្រាកដ និងសាមញ្ញចំពោះសម័យកាល និង ទំនៀមទម្លាប់ដែលវាត្រូវបានបម្រុង? *

(ទំនៀមទម្លាប់ និងការច្នៃប្រឌិតរបស់មនុស្សក្នុងការថ្វាយបង្គំដែលត្រូវបានថ្កោលទោសនៅក្នុងបទគម្ពីរ និងដោយព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់, 23-26)

22. ការអំពាវនាវទៅកាន់អាជ្ញាធរនៃក្រុមជំនុំផ្ទុយនឹងភស្តុតាងនៃបទគម្ពីរ ប៉ុន្តែ ទោះជាច្បាប់ទាំងនោះមានភាពអយុត្តិធម៌ និងត្រឹមត្រូវមួយរយដងសម្រាប់យើងក៏ដោយ ។

ពួកគេនៅតែប្រកែកថា ពួកគេគួរតែគោរពតាមដោយគ្មានករណីលើកលែង ។ នៅទីនេះមិនមានសំណួរអំពីការយល់ព្រមរបស់យើងចំពោះកំហុសនោះទេ ប៉ុន្តែ

គ្រាន់តែជាប្រធានបទដែលយើងគួរតែទទួលនូវបទបញ្ជាដ៏ឃោរឃៅរបស់អ្នក ដឹកនាំរបស់យើង ដែលយើងមិនមានសិទ្ធិបដិសេធ ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះផងដែរ ព្រះអម្ចាស់ប្រឈមមុខនឹងពួកគេយ៉ាងល្អបំផុតជាមួយនឹងសេចក្តីពិតនៃព្រះបន្ទូល របស់ទ្រង់ ហើយរំដោះយើងចេញពីទាសភាពបែបនេះទៅក្នុងសេរីភាពដែលទ្រង់ បានទិញសម្រាប់យើងដោយព្រះលោហិតដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់ [កូរិនថូសទី១ ៧:២៣] ។ អត្ថប្រយោជន៍ដែលគាត់បានបោះត្រាច្រើនជាងម្តងដោយព្រះ បន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ "ដ្បិតនៅទីនេះ វាមិនត្រឹមតែមានបំណង (ដូចដែលពួក គេធ្វើពុតជាព្យាបាទ) ថាយើងស៊ូទ្រាំនឹងការគៀបសង្កត់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរនៅក្នុងខ្លួន របស់យើងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថា វិទ្យាសាស្ត្ររបស់យើង ដែលដកហូតសេរីភាព របស់ពួកគេ (ដែលជាផលប្រយោជន៍នៃព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ) គួរតែត្រូវ បានធ្វើទារុណកម្ម ។ ដូចទាសកររអញ្ជឹងចូរយើងឆ្លងកាត់ នេះ ដូចជាវា តិច តួចដែរប៉ុន្តែ តើយើងគិតថាវាសំខាន់យ៉ាងណា ដែលព្រះ អម្ចាស់ទ្រង់ដកសិទ្ធិពី រាជាណាចក្ររបស់ទ្រង់ដែលទ្រង់ទាមទារយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់សម្រាប់ខ្លួនឯង ? គេ យកទៅឆ្ងាយនៅពេលណាដែលគេ គោរព ប្រណិប័តន៍ដោយច្បាប់នៃការតាំង ចិត្តរបស់មនុស្សដរាបណាគេចង់ចាត់ ទុកជាអ្នកច្បាប់តែមួយគត់នៃការគោរព ប្រណិប័តន៍របស់ខ្លួនដើម្បីកុំឲ្យ អ្នកណាគិតអំពីរឿងនេះ ។ មានការឆ្ងេស ប្រហែស អនុញ្ញាតឱ្យយើងស្តាប់ថាតើព្រះអម្ចាស់គោរពវាប៉ុណ្ណា ។ "ព្រោះ" គាត់និយាយថា "ប្រជាជននេះ ... កោតខ្លាចខ្ញុំដោយសារបញ្ញត្តិនិងគោលលទ្ធិ នៃមនុស្សមើល ខ្ញុំនឹងធ្វើឱ្យប្រជាជននេះភ្ញាក់ផ្អើលដោយអព្ភូតហេតុដ៏អស្ចារ្យនិង អស្ចារ្យ ព្រឹត្តប្រាជ្ញានឹងរលាយបាត់ពីអ្នកប្រាជ្ញរបស់ពួកគេ ហើយការយល់ដឹង នឹង ចូរចាកចេញពីពួកចាស់ទុំរបស់ពួកគេទៅ» ។ [អេសាយ. ២៩:១៨ -

១៤] វគ្គមួយទៀត ៖ « គេថ្វាយបង្គំអញជាឥតប្រយោជន៍ទេព្រោះ គេបង្រៀនសេចក្តីដែលជាបញ្ញត្តរបស់មនុស្សវិញ» ។ » [ម៉ាថាយ ១៥:៩] ។ ហើយពិតប្រាកដណាស់ នៅពេលដែលកូនចៅអ៊ីស្រាអែលបានបង្ខូចខ្លួនដោយការគោរពប្រណិប័តន៍រូបព្រះជាច្រើន មូលហេតុនៃអំពើអាក្រក់ទាំងអស់នោះត្រូវបានចាត់ទុកថាជាល្បាយដ៏បរិសុទ្ធនេះ ៖ ពួកគេបានបំពានលើបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ហើយបានប្រឌិតពិធីថ្មី ។ នៅក្នុងដំណើរឿងនេះ ប្រវត្តិដ៏ពិសិដ្ឋរៀបរាប់ថា អ្នកតាំងលំនៅថ្មីដែលត្រូវបានស្តេចបាប៊ីឡូននាំយកមករស់នៅក្នុងស្រុកសាម៉ារីត្រូវបានសត្វសាហាវហែកហួរ និងលេបត្របាក់ដោយសារពួកគេល្ងង់ខ្លៅចំពោះការវិនិច្ឆ័យ និងលក្ខន្តិកៈរបស់ព្រះនៃដែនដីនោះ ។ ទោះបីជាពួកគេមិនបានប្រព្រឹត្តអំពើ បាបនៅក្នុងពិធីនោះទេ ប៉ុន្តែការអួតខ្លួនទទេរបស់ពួកគេមិនត្រូវបានព្រះ ពេញចិត្តឡើយ ។ ប៉ុន្តែទន្ទឹម នឹង នេះដោយសារបុរសបានណែនាំ ឧបករណ៍បរទេសដល់ពាក្យរបស់គាត់ គាត់មិនព្រមសងសឹក នឹង ការបំពានលើកប៉ាល់របស់គាត់ឡើយ ។ បន្ទាប់មកមានការនិយាយថា ពួក គេភ័យខ្លាចដោយការដាក់ទោសនោះបានទទួលយកពិធីដែលមានចែង ក្នុងច្បាប់ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេមិនទាន់បានគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះដ៏ ពិតប្រាកដនោះគឺជាពីរដងហើយដែលពួកគេកោតខ្លាចទ្រង់ ហើយ មិន កោតខ្លាចទ្រង់ [ពង្សាវតាក្សត្រ ១៧ : ២៤-២៥ ការថ្វាយបង្គំ សាមញ្ញ ៗ តាមការបង្គាប់របស់លោកដោយមិនលាយឡំការប្រឌិត របស់យើងឡើយ ។ ហើយស្តេចដែលគោរពកោតខ្លាចជារឿយៗ ដោយ សារពួកគេបានប្រព្រឹត្តតាមគ្រប់សិក្ខាបទហើយ មិនបែរទៅស្តាំ ឬ ទៅ ឆ្វេង ១១ ស្តេច ២២ : ១-២ ។ ១ ពង្សាវតារក្សត្រ ១៥:១១; ២២:៤៣; ១១ ពង្សាវតារក្សត្រ ១២:២; ១៤:

៣; ១៥:៣;] : ខ្ញុំ និយាយបន្ថែមទៀត : ទោះបីជាការមិនគោរព ប្រណិប័តន៍ក្នុងការ គោរព ប្រណិប័តន៍ខ្លះមិនលេចចេញជាចំហក៏ដោយវានៅតែ ត្រូវបានព្រះវិញ្ញាណ ថ្កោលទោសយ៉ាងខ្លាំងព្រោះវាជាការចាកចេញពីសិក្ខាបទ របស់ព្រះ ។ អាសនៈរបស់អហាសដែលជាគំរូដែលត្រូវបាននាំចេញពីស្រុកសា ម៉ារី [២ ពង្សាវតារក្សត្រ ១៦:១០] ហាក់ដូចជាអាចលើកកម្ពស់ការលម្អនៃព្រះ វិហារព្រោះវាជាចេតនារបស់អហាសក្នុងការថ្វាយយញ្ញបូជានៅទីនោះ ដល់ព្រះតែ មួយគត់ ដែលទ្រង់គង់ ។ នឹងធ្វើឱ្យអស្ចារ្យជាងនៅលើ អាសនៈដើមចាស់ ។ ប៉ុន្តែយើងឃើញពីរបៀបដែលព្រះវិញ្ញាណស្អប់ភាពព្រងើយកន្តើយនេះ ព្រោះតែ ការប្រឌិតរបស់មនុស្សនៅក្នុងកប៉ាល់របស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាអំពើពុករលួយមិន បរិសុទ្ធ [២ ពង្សាវតារក្សត្រ ១៦: ១០-១៨] ហើយកាន់តែច្បាស់ថាព្រះ ហឫទ័យរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញដល់យើង នោះយើងកាន់តែមានលេសតិច ។ ភាពអត់ឃ្លានក្នុងការព្យាយាមអ្វីទាំងអស់ ។ ដូច្នេះឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់ម៉ាណាសេគឺ ធ្ងន់ធ្ងរ ដោយកាលៈទេសៈដែលគាត់បានសង់អាសនៈថ្មីនៅក្រុងយេរូសាឡិមជាទី ក្រុងដែលព្រះបានប្រកាស ។

ខ្ញុំនឹងដាក់ឈ្មោះរបស់ខ្ញុំ " [II Kings 21 : 3-4] ត្បិតអំណាចរបស់ព្រះ ឥឡូវនេះ ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ បដិសេធ

23. ការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពើមរអើម

ដោយការបង្គាប់របស់មនុស្ស (អេសាយ ២៩ :១៣-១៤ ហើយ ប្រកាសថា លោកត្រូវបានគេថ្វាយបង្គំដោយឥតប្រយោជន៍តាមបទបញ្ញត្តិ របស់មនុស្ស [ម៉ា ថាយ ១៥:៩] ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេថ្នឹងថ្នែងអ្វីដែលវាអាស្រ័យទៅលើការដេញថ្លៃ

របស់ព្រះតែម្នាក់ឯងនៅក្នុងបញ្ហានៃសាសនា (នោះគឺដោយសារតែប្រាជ្ញានៅស្ថានសួគ៌) ក្នុងពេលតែមួយពួកគេចង់ឃើញថាព្រះអម្ចាស់មានហេតុផលដ៏រឹងមាំដើម្បីស្អប់ខ្ពើមពិធីដ៏អាក្រក់បែបនេះដែលត្រូវបានអនុវត្តសម្រាប់គាត់យោងទៅតាម ឆន្ទៈនៃធម្មជាតិ របស់មនុស្សត្បិតទោះជាអ្នកដែលធ្វើតាមច្បាប់បែបនេះក្នុងការគោរព ប្រណិប័តន៍ព្រះមានភាពរាបទាបក្នុងការគោរពប្រតិបត្តិរបស់ពួកគេយ៉ាង ណាក៏ដោយក៏ពួកគេមិនមានចិត្តរាបទាបនៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះឡើយត្បិតពួកគេបានចែងច្បាប់ដូចគ្នានេះដល់លោក ។ ដែលពួកគេបម្រើឥឡូវនេះនេះគឺជា rea កូនប្រុសហេតុអ្វីបានជាប៉ូលព្រមានយើងជាបន្ទាន់កុំឱ្យចាញ់បោកតាមទំនៀមទម្លាប់របស់មនុស្ស [កូឡ. 2:4 បុរស កូឡ. 2:4 អ៊ី] ឬដោយអ្វីដែលគាត់ហៅថា Apmoke នោះគឺ "នឹងថ្វាយបង្គំ" ដែលបង្កើតឡើងដោយមនុស្សក្រៅពីព្រះ ។ ការបង្រៀន [កូឡ. ២:២៨, ២២] ។ ប្រាកដណាស់ថាប្រាជ្ញារបស់យើង និង មនុស្សទាំងអស់ត្រូវតែក្លាយទៅជាមនុស្សល្ងង់ដើម្បីឲ្យយើងមានប្រាជ្ញា តែម្នាក់ឯង ។ អ្នកទាំងឡាយណាដែលរំពឹងថានឹងមានការយល់ព្រមពីទ្រង់សម្រាប់ការប្រព្រឹត្តិខុសឆ្គងដោយចេតនារបស់បុរសហើយថ្វាយដល់គាត់ ដូចជាប្រសិនបើការស្តាប់បង្គាប់ដោយអចេតនា ដែលជាការស្តាប់បង្គាប់ដ៏អ្សៀនខ្មាស់ដែលត្រូវបានបង់ឱ្យមនុស្សពិតប្រាកដ "កុំប្រកាន់ខ្ជាប់នូវផ្លូវនោះ . ដូច្នេះវាត្រូវបានធ្វើអស់ជាច្រើនសតវត្សមកហើយ ។ ហើយនៅក្នុងការចងចាំរបស់យើង ហើយត្រូវបានធ្វើនៅថ្ងៃនេះផងដែរ នៅក្នុងកន្លែងទាំងនោះ ដែលអំណាចនៃសត្វមានច្រើនជាងអ្នកបង្កើតទៅទៀត ។ អបិយជំនឿកាន់តែស្មោកគ្រោក និងគ្មានន័យច្រើនជាងអ្វីដែលមិនធ្លាប់មានពីមុនមក ។ សម្រាប់អ្វីដែលគំនិតរបស់មនុស្សអាចបង្កើតបាន ប៉ុន្តែរឿងខាងសាច់

ឈាម និងភាពធាត់ទាំងអស់ ដែលពិតជាស្រដៀងនឹងអ្នកនិពន្ធរបស់ពួកគេ?
"

24. ការបដិសេធចំពោះការប្រឆាំងរ៉ូម៉ាំ

រួចត្រឡប់មកវ៉ាម៉ាវិញ ដ្បិតផ្ទះលោកនៅត្រង់វ៉ាម៉ានោះ គឺនៅទីនោះ ដែលលោកតែងវិនិច្ឆ័យរឿងរបស់ពួកអ៊ីស្រាអែលជានិច្ច ហើយលោកក៏ស្អាងអាសនា១ថ្វាយព្រះយេហូវ៉ានៅទីនោះដែ(សាំយូអែលទី១ ៧:១៧) ។ ការបដិសេធនៃអំណះអំណាងនេះគឺងាយស្រួល ៖ វាមិនមែនជាអាសនៈទីពីរទេដែលគាត់បានតម្កល់លើអាសនៈតែមួយគត់ ប៉ុន្តែដោយសារតែកន្លែងនៃហិបនៃសម្ពន្ធមេត្រីមិនទាន់ត្រូវបានកំណត់ទេ ទីក្រុងដែលគាត់រស់នៅត្រូវបានរចនាភាគច្រើនបំផុត។ មិនត្រូវឲ្យឯងរាល់គ្នាបន្ថែមបញ្ចូលអ្វីៗក្នុងសេចក្តីទាំងប៉ុន្មាន ដែលអញបង្គាប់ដល់ឯង ឬកាត់ចោលអ្វីណាមួយឡើយ ដើម្បីឲ្យឯងរាល់គ្នាបានកាន់តាមអស់ទាំងបញ្ញត្តផងព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃឯង ដែលអញបង្គាប់មកឯងនេះ[ចោទិយកថា. ៤:២]។ ចំពោះ ឧទាហរណ៍ របស់ម៉ាណូអា ខ្ញុំនិយាយថាវាអស្ចារ្យណាស់។ [ចៅហ្វាយ. ១៣:១៩]។ គាត់បានថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះជាបុគ្គលឯកជន មិនមែនដោយគ្មានការយល់ព្រមពីព្រះទេ នោះគឺដោយសារតែគាត់បានធ្វើវាមិនមែនចេញពីការជំរុញចិត្តរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែដោយការបំផុសគំនិតពីស្ថានសួគ៌។ ប៉ុន្តែ គេខាន ជា បុរស ម្នាក់ មិន អន់ ជាងម៉ាណូអាទេផ្តល់នូវភស្តុតាងដ៏គួរឲ្យកត់សម្គាល់ថាព្រះស្អប់អ្វីដែល មនុស្សរមែងគិតចេញពីខ្លួនដើម្បីថ្វាយបង្គំគាត់។ ដ្បិតអេផូដរបស់ គេខានបានបំផ្លាញមិនត្រឹមតែដល់ខ្លួនគាត់និង ក្រុមគ្រួសារប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដល់ប្រជាជនទាំងអស់ដែរ។ ចៅហ្វាយ ៨:

២៧] សរុបមករាល់ការប្រឌិតឱកាស ដែលមនុស្សស្វែងរកថ្វាយបង្គំព្រះ គឺគ្មានអ្វីក្រៅពីការបំពុលនៃសេចក្តីបរិសុទ្ធពិតនោះទេ ។

25. ការព្រមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទប្រឆាំងនឹងដំបែរបស់ពួកផារីស៊ី

ហេតុអ្វីបានជាពួកគេសួរថា តើព្រះគ្រីស្ទសព្វព្រះទ័យឲ្យបន្ទុកដែលមិនអាចទ្រាំទ្របាន ដែលពួកអាចារ្យ និងពួកផារិស៊ីដាក់លើមនុស្សទេ? មែនហើយ ផ្ទុយទៅវិញ ហេតុអ្វីបានជាព្រះគ្រីស្ទដូចគ្នានៅកន្លែងផ្សេងទៀត ដើម្បីឱ្យមនុស្សប្រយ័ត្ននឹងដំបែរបស់ពួកផារិស៊ី [ម៉ាថាយ. ២៣:៣; ១៦:៦] ? នោះទើបគេបានយល់ថាមិនមែនពីដំបែនំបុ័ង ដែលទ្រង់មានបន្ទូលប្រាប់ឲ្យគេប្រយ័តទេគឺពីលទ្ធិរបស់ពួកផារិស៊ី នឹង ពួកសាឌូស៊ីវិញ ។ [ម៉ាថាយ ១៦:១២] តើអ្វីអាចច្បាស់ជាងនេះ ទៅទៀតថាយើងត្រូវបានបញ្ជាឲ្យភៀសខ្លួនហើយគេចពីគោលលទ្ធិទាំង ស្រុងរបស់ពួកគេ ? ដោយរឿងនេះ វាច្បាស់ណាស់សម្រាប់ពួកយើងថា នៅក្នុងវគ្គមួយទៀត ព្រះអម្ចាស់របស់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ដែលមានបញ្ហាដោយទំនៀមទំលាប់ខុសពីពួកផារិស៊ីឡើយ៖ ហើយពាក្យនេះឯងបើគ្រាន់តែគេមិនប្រឌិតទេ នោះក៏គ្មានន័យដែរ ។ ពីព្រោះនៅទីនោះ ព្រះ អម្ចាស់ទ្រង់មានព្រះទ័យ នឹង ពិចារណាយ៉ាងជូរចត់ ប្រឆាំង នឹង ការ ប្រព្រឹត្តរបស់ពួកផារិស៊ី ហើយ ទ្រង់គ្រាន់តែណែនាំពួកអ្នកស្តាប់ទ្រង់នៅ ដើមដំបូង ដូច្នេះទោះបីជាពួកគេមិនបានឃើញអ្វីសោះក្នុងជីវិតរបស់ ពួក ផារិស៊ីដែលពួកគេគួរធ្វើតាមក៏ដោយក៏ពួកគេមិនគួរឈប់ធ្វើការទាំងនោះ ឡើយ ។ អ្វីៗដែលពួកផារិស៊ីបានបង្រៀនដោយពាក្យសំដីចាប់តាំង ពី ពួកគេអង្គុយនៅកន្លែងរបស់លោកម៉ូសេជាអ្នកគោរពច្បាប់ ។ ដូច្នេះ គាត់មានន័យថាគ្រាន់តែព្រមានប្រជាជនកុំឲ្យត្រូវបានគេដឹកនាំដោយ គំរូអាក្រក់របស់គ្រូរបស់ពួកគេដើម្បី

មើលងាយគោលលទ្ធិ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារអ្នកខ្លះមិនជឿទាល់តែសោះដោយ ហេតុផល ប៉ុន្តែតែងតែ ទាមទារសិទ្ធិអំណាចនោះខ្ញុំ នឹង ដកស្រង់សម្តីរបស់ Augustine ដែល និយាយដូចគ្នាថា ៖ «ក្រោលចៀមរបស់ព្រះអម្ចាស់មាន អ្នកមើលខុស ត្រូវគឺកូនប្រុសខ្លះអ្នកជួលខ្លះអ្នកមើលខុសត្រូវជាកូនអ្នកគង្វាលពិ ត ។ ប៉ុន្តែ ចូរស្តាប់ពីរបៀបដែលអ្នកជួលក៏ចាំបាច់ដែរ ។ មនុស្សជាច្រើននៅ ក្នុងក្រុមជំនុំ ស្វែងរកផលប្រយោជន៍នៅលើផែនដី ផ្សព្វផ្សាយព្រះគ្រីស្ទ ហើយ តាមរយៈពួកគេ សំឡេងរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានឮ ហើយចៀមមិនដើរតាមអ្នក ជួលទេ ប៉ុន្តែជាអ្នកគង្វាលតាមរយៈអ្នកជួល [យ៉ូហាន ១០ : ១១-១៣] សូម ស្តាប់ថាព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថាអ្នកជួល បានចង្អុលបង្ហាញ ហើយ ពួកអាចារ្យក៏អង្គុយលើកៅអីរបស់លោកម៉ូសេ ធ្វើតាមពាក្យដែលគេ និយាយមិនត្រូវធ្វើដូចម្តេចឡើយ [ម៉ាថាយ ២៣:២-៣] តើគាត់បាននិយាយអ្វី ទៀត ប៉ុន្តែនេះ : ' ឮសំឡេងរបស់អ្នកគង្វាលតាមរយៈអ្នកជួល ' ? ដោយ ការអង្គុយនៅកន្លែងអង្គុយពួកគេ បង្រៀនក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះព្រះ បង្រៀនតាមរយៈពួកគេ ។ តែបើគេបង្រៀនច្បាប់ខ្លួនឯងកុំស្តាប់កុំធ្វើ ។ "ទាំងនេះគឺជាពាក្យរបស់ Augustine.

(លំដាប់ត្រឹមត្រូវនៃការគ្រប់គ្រងសាសនាចក្រ និងការគោរពប្រណិប័តន៍: សេច ក្តីថ្លៃថ្នូរ សេចក្តីស្រឡាញ់ និងបញ្ញាចិត្ត, 27-32)

26. ភាពចាំបាច់នៃព្រះវិហារ

ចងភ្ជាប់ដោយទំនៀមទម្លាប់របស់មនុស្ស ហើយព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានគោរពបូជា ដោយឥតប្រយោជន៍ អនុវត្តដូចគ្នាទៅនឹងច្បាប់ទាំងអស់ដែលតាមលំដាប់នៃក្រុម

ជំនុំត្រូវបានបង្កើតឡើង ។ វាងាយស្រួលនៅទីនេះដើម្បីដោះស្រាយជាមួយ កំហុសរបស់ពួកគេផងដែរ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ វាងាយនឹងបោកបញ្ឆោតណាស់ ព្រោះវាមិនបានមើលឃើញច្បាស់ពីដំបូងថា តើមានភាពខុសគ្នាប៉ុន្មានរវាងបទ ប្បញ្ញត្តិពីមុន និងប្រភេទក្រោយៗទៀត ។ ខ្ញុំនឹងពន្យល់យ៉ាងខ្លីអំពីបញ្ហា ទាំងមូលឱ្យបានច្បាស់ដើម្បីកុំ ឱ្យ មាននរណាម្នាក់ត្រូវបានគេបោកបញ្ឆោត ដោយភាពស្រដៀងគ្នានេះ ។ ជាដំបូងអនុញ្ញាតឱ្យយើងចាប់យកការពិចារណា នេះ ។ យើងឃើញថា ទម្រង់នៃអង្គការមួយចំនួនគឺចាំបាច់នៅក្នុងសង្គម មនុស្សទាំងអស់ ដើម្បីជំរុញសន្តិភាពសង្គម និងរក្សាការព្រមព្រៀងគ្នា ។ យើងឃើញបន្ថែមទៀតថានៅក្នុងប្រតិបត្តិការរបស់មនុស្ស នីតិវិធីមួយចំនួនតែង តែមានជាធរមាន ដែលត្រូវគោរពចំពោះផលប្រយោជន៍សាធារណៈ ។ និងសូ ម្បីតែមនុស្សជាតិខ្លួនឯង ។ នេះគួរត្រូវបានសង្កេតឃើញជាពិសេសនៅក្នុង ក្រុមជំនុំ ដែលទ្រទ្រង់បានល្អបំផុតនៅពេលដែលអ្វីៗទាំងអស់ស្ថិតនៅក្រោមរដ្ឋ ធម្មនុញ្ញដែលបានបញ្ជាឱ្យបានល្អ ហើយអ្វីដែលមិនចុះសម្រុងគ្នានឹងក្លាយទៅជា គ្មានព្រះវិហារទាល់តែសោះ ។ ដូច្នេះបើយើងចង់ផ្តល់ សុវត្ថិភាពដល់ក្រុមជំនុំ យើងត្រូវចូលរួមដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមតាមបទ បញ្ជារបស់ប៉ុលដែលថា «ត្រូវ តែធ្វើការទាំងអស់តាមបែបគួរសមហើយដោយលំដាប់លំដោយផង» [កូរិនថូស ទី១ ១៤:៤០] ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារភាពចម្រុះបែបនេះមាននៅក្នុងទំនៀម ទម្លាប់របស់មនុស្ស ភាពខុសប្លែកគ្នានៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេ ជម្លោះបែបនេះ នៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យ និងមុខតំណែងរបស់ពួកគេ គ្មានអង្គការណាមួយរឹងមាំគ្រប់ គ្រាន់ទេ លុះត្រាតែត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយច្បាប់ច្បាស់លាស់ ។ ក៏មិនអាច រក្សា នីតិវិធីណាមួយបានដោយគ្មានសំណុំបែបបទខ្លះដែរ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ

យើងនៅឆ្ងាយពីការថ្កោលទោសច្បាប់ដែលនាំទៅដល់ការជំទាស់ថា នៅពេលដែលពួកជំនុំត្រូវបានដកហូតពីពួកគេ សរសៃពួររបស់ពួកគេបានបែកបាក់ ហើយពួកគេត្រូវបានខូចទ្រង់ទ្រាយ និងខ្ចាត់ខ្ចាយទាំងស្រុង ។ ការតម្រូវរបស់ប៉ុលក៏មិនអាចសម្រេចបានដែរ ថាការទាំងអស់ត្រូវធ្វើដោយសមរម្យ និងតាមលំដាប់លំដោយ" -ត្រូវបានបំពេញលុះត្រាតែមានសណ្តាប់ធ្នាប់ និងការតុបតែងខ្លួនតាមរយៈការបន្ថែមការប្រតិបត្តិដែលបង្កើតបានជាចំណងនៃសហជីព ។ ប្រឆាំងនឹង ពួកគេមិនត្រូវបានចាត់ទុកថាចាំបាច់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះទេ ដូច្នេះហើយពួកគេក៏មិនជាប់ពាក់ព័ន្ធជាមួយនឹងការថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់ដែរ ហើយការគោរពបូជាក៏ត្រូវស្ថិតនៅក្នុងពួកគេដែរ ។

27. បញ្ហានៃរដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃសិទ្ធក្រុមជំនុំ

ដូច្នេះហើយ យើងមានសញ្ញាដ៏ប្រសើរបំផុត និងគួរឱ្យទុកចិត្តបំផុត ដើម្បីបែងចែករវាងរដ្ឋធម្មនុញ្ញដែលមិនបរិសុទ្ធទាំងនោះ (ដែលដូចដែលយើងបាននិយាយ បិទបាំងសាសនាពិត និងបញ្ជាចិត្ត) និងការគោរពសាសនាចក្រស្របច្បាប់ ។ យើងមានចំណុចនេះប្រសិនបើយើងចង់ចាំ ថាការបញ្ចប់ក្នុងទិដ្ឋភាពត្រូវតែជារឿងមួយក្នុងចំណោមរឿងពីរជានិច្ច ឬ ទាំងពីររួមគ្នាថាក្នុងក្រុមជំនុំដ៏ពិសិដ្ឋនៃអ្នកជឿអ្វីៗ ទាំងអស់ត្រូវបាន ធ្វើ ដោយសមរម្យ និង ដោយភាពថ្លៃថ្នូរ ហើយថាសហគមន៍មនុស្សខ្លួនឯងត្រូវបានរក្សាឱ្យមានសណ្តាប់ធ្នាប់ជាមួយនឹងចំណងជាក់លាក់នៃមនុស្សជាតិ និងការសម្របសម្រួល ។ ព្រោះនៅពេលដែលគេយល់ថាច្បាប់មួយត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់ជាប្រយោជន៍សាធារណៈ នោះអបិយជំនឿត្រូវបានដកចេញពីអ្នកដែលធ្លាក់ចុះដែលវាស់វែងការថ្វាយបង្គំព្រះដោយការច្នៃប្រឌិតរបស់មនុស្ស ។ ជាថ្មីម្តងទៀត នៅពេលដែលវាត្រូវ

បានទទួលស្គាល់ថាច្បាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងការប្រើប្រាស់ទូទៅ នោះគំនិតខុសឆ្គងនៃកាតព្វកិច្ច និងភាពចាំបាច់ ដែលធ្វើអោយមនសិការមានការភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំងនៅពេលដែលទំនៀមទម្លាប់ត្រូវបានគេគិតថាចាំបាច់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានផ្តួលរំលំ ។ សម្រាប់ទីនេះ គ្មានអ្វីត្រូវបានទាមទារទេ លើកលែងតែសេចក្តីស្រឡាញ់នោះ ត្រូវបានចិញ្ចឹមបីបាច់ក្នុងចំណោមពួកយើងដោយការប្រឹងប្រែងរួមគ្នា ។ ប៉ុន្តែវាមានតម្លៃ — ខណៈដែលត្រូវកំណត់ឲ្យកាន់តែច្បាស់ ជាងនេះទៀតនូវអ្វីដែលស្ថិតនៅក្រោមការតុបតែងដែលប៉ុលបាន សរសើរ ហើយក៏ស្ថិតនៅក្រោមការបញ្ជាផងដែរ [កូរិនថុសទី១ ១៤:៤០] ។ គោលបំណងនៃការតុបតែងគឺនៅក្នុងផ្នែកដែលនៅពេលដែលពិធីត្រូវបានប្រើប្រាស់ដែលលើកកម្ពស់ការគោរពចំពោះវត្ថុពិសិដ្ឋនោះ ពួកយើងត្រូវបានដាស់តឿនដើម្បីគោរពបូជាដោយជំនួយបែបនេះ ។ មួយផ្នែកផងដែរ ភាពថ្លៃថ្នូរ និងទំនាញ ដែលគួរតែមើលឃើញនៅក្នុងទង្វើដ៏គួរសមទាំងអស់នោះ អាចភ្លឺខ្លាំងនៅទីនោះ ។ ចំណុចដំបូងក្នុងលំដាប់គឺ អ្នកដែលទទួលបន្ទុកដឹងពីការគ្រប់គ្រង និងច្បាប់នៃការគ្រប់គ្រងល្អ ប៉ុន្តែអ្នកដែលត្រូវបានគ្រប់គ្រងនោះ ក្លាយជាទម្លាប់ក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ និងការប្រៀនប្រដៅត្រឹមត្រូវ ។ ចំណុចទី២ គឺនៅពេលដែលយើងរៀបចំ ព្រះវិហារឲ្យមានរបៀបរៀបរយល្អយើងផ្តល់នូវសន្តិភាព និងភាពស្ងប់ស្ងាត់ ។

28. ការតុបតែងពិតក្នុងការថ្វាយបង្គំព្រះ មិនមែនជាការសំដែងទេ

ជាលទ្ធផល យើងមិនត្រូវនិយាយថា គ្រឿងលម្អមាននៅកន្លែងដែលគ្មានអ្វីក្រៅពីការសប្បាយឥតប្រយោជន៍នោះទេ ។ យើងឃើញឧទាហរណ៍បែបនេះនៅក្នុងឈុតល្ខោនដែលសម្តេចប៉ាបប្រើក្នុងពិធីពិសិដ្ឋរបស់ពួកគេ ដែលគ្មានអ្វីសោះ

លេចឡើងប៉ុន្តែរបាំងនៃភាពឆើតឆាយគ្មានប្រយោជន៍និងផ្តែឈើមិនសូវលើសលប់ ។ ប៉ុន្តែការតុបតែងសម្រាប់ពួកយើងនឹងជាអ្វីដែលស័ក្តិសមទៅនឹងការគោរពនៃអាថ៍កំបាំងដ៏ពិសិដ្ឋ ដែលវាអាចជាការសមរម្យ ។

សម្រាប់ការលះបង់ ឬយ៉ាងហោចណាស់នឹងបម្រើជាការតុបតែងសមរម្យនៃទង្វើ ។ ហើយនេះមិនគួរជាផលផ្លែទេ ប៉ុន្តែគួរតែបង្ហាញដល់ពួកអ្នកជឿជាមួយនឹងភាពថ្លៃថ្នូរ ការគោរព និងការគោរពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ដែលពួកគេគួរតែប្រព្រឹត្តចំពោះវត្ថុពិសិដ្ឋ ។ ឥឡូវនេះ ពិធីនានា ដើម្បីជាការអនុវត្តនៃការគោរពបូជាគួរតែនាំយើងឆ្ពោះទៅរកព្រះគ្រីស្ទ ។ ស្រដៀងគ្នានេះដែរ យើងនឹងមិនបង្កើតលំដាប់មួយនៅក្នុងអធិកអធម ដែលគ្មានអ្វីក្រៅពីភាពត្រចះត្រចង់នោះទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងការរៀបចំនោះ ដែលដកនូវភាពច្របូកច្របល់ ភាពព្រៃផ្សៃ ភាពរឹងប៉ឹង ភាពច្របូកច្របល់ និងភាពច្របូកច្របល់ ។ មានឧទាហរណ៍នៃប្រភេទទីមួយនៅក្នុងប៉ូល ៖ ថាការពិសាស្រាដ៏អាសអាភាសមិនគួរត្រូវបានបញ្ចូលគ្នាជាមួយអាហារដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ព្រះអម្ចាស់ [កូរិនថុសទី១ ១១ : ២១-២២] ហើយថា ស្ត្រីមិនត្រូវចេញទៅក្រៅនៅទីសាធារណៈ ដោយមិនពាក់ក្បាលឡើយ [កូរិនថូសទី១ ១១:៥] ។ ហើយយើងមានអ្វីផ្សេងទៀតជាច្រើនទៀត ក្នុងការប្រើប្រាស់ប្រចាំថ្ងៃដូចជា ៖ យើងអធិស្ឋានដោយលុតជង្គង់អោន ក្បាលហើយដែលយើងចាត់ការប្រសិទ្ធពររបស់ព្រះអម្ចាស់មិនមែនធ្វេស ប្រហែសទេ ប៉ុន្តែដោយសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ ។ ថាក្នុងការបញ្ចុះមនុស្សស្លាប់ យើងប្រើសមរម្យមួយចំនួន; និងការប្រតិបត្តិផ្សេងទៀតដែលស្ថិត នៅក្នុងថ្នាក់ដូចគ្នា ។ "នៅក្នុងពួកជំនុំ ត្រូវឲ្យពួកស្រីៗនៅស្ងៀម ដ្បិតគ្មានច្បាប់ឲ្យនិយាយឡើយ ត្រូវឲ្យគេប្រតិបត្តិតាមវិញ ដូចជាក្រិត្យវិន័យក៏សំដែងដែរ [១កូរិនថូស ១៤:៣៤] និង

អ្វីៗផ្សេងទៀត ជាពិសេសមានរឿងទាំងនោះដែលរក្សាការប្រៀនប្រដៅ ដូចជាការបង្រៀនសូត្រ ការស្តីបន្ទោសក្នុងក្រុមជំនុំ ការលើកលែងទោស ការតមអាហារជាដើម ។ ហើយអ្វីក៏ដោយដែលអាចសំដៅលើបញ្ជីដូចគ្នា ដូច្នេះហើយ ធម្មនុញ្ញសាសនាទាំងអស់ដែលយើងទទួលយកថា សក្ការៈ និងសក្ការៈ គួរតែគិតនៅក្រោមក្បាលពីរ៖ ប្រភេទទី១ ទាក់ទងនឹងពិធី និងពិធីផ្សេងៗ ទីពីរ ប្រៀនប្រដៅ និងសន្តិភាព

29. ការជាប់ឃុំឃាំង និងសេរីភាពនៃបញ្ញាត្តិក្នុងក្រុមជំនុំ

ប៉ុន្តែវាមានគ្រោះថ្នាក់នៅទីនេះ ក្រែងម្ខាងទៀត ប៊ីស្សពក្លែងក្លាយចាប់យកពីនេះមកជាលេសដើម្បីដោះសារច្បាប់មិនសមរម្យ និងទុច្ចរិតរបស់ពួកគេ ហើយម្យ៉ាងវិញទៀត ក្រែងលោអ្នកខ្លះជ្រុលនិយម ហើយបានព្រមាន ។ ពីអំពើអាក្រក់ខាងលើ កុំទុកកន្លែងណាសម្រាប់ច្បាប់បរិសុទ្ធ ។ យល់ស្របជាញឹកញយ វាហាក់ដូចជាខ្ញុំក្នុងការប្រកាសថាខ្ញុំយល់ព្រមតែរដ្ឋធម្មនុញ្ញរបស់មនុស្សទាំងនោះដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ ដែលដកស្រង់ចេញពីបទគម្ពីរ ហើយដូច្នេះទេវភាពទាំងស្រុង ។ ជាឧទាហរណ៍ សូមឲ្យយើងលុតជង្គង់ពេលអធិស្ឋានដ៏ឧឡារិក

សំណួរគឺថាតើវាជាទំនៀមទម្លាប់របស់មនុស្ស ដែលបុរសណាម្នាក់អាចបដិសេធឬមិនអើពើ ។ ខ្ញុំនិយាយថាវាជាមនុស្សក៏ដូចជាទេវៈដែរ ។ វាគឺមកពីព្រះរហូតមកដល់ពេលនេះ ដោយសារវាជាផ្នែកមួយនៃការតុបតែងនោះ ដែលការយកចិត្តទុកដាក់ និងការប្រតិបត្តិរបស់សាវ័កបានណែនាំដល់យើង [កូរិនថូសទី១ ១៤:៤០] ! ប៉ុន្តែវាគឺជារបស់ បុរសរហូតមកដល់ពេលនេះវាបានកំណត់

យ៉ាងជាក់លាក់នូវអ្វីដែលមាន ជាទូទៅត្រូវបានស្នើជាជាងការបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ ។ តាមឧទាហរណ៍ មួយនេះយើងអាចវិនិច្ឆ័យថា តើយើងគួរមានយោបល់យ៉ាងណាចំពោះ ថ្នាក់ទាំងមូលនេះ ។ ខ្ញុំមានន័យថា ព្រះអម្ចាស់មាននៅក្នុងអក្ខរាវិរុទ្ធដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់បានឱបក្រសោបយ៉ាងស្មោះត្រង់ និងបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ទាំងផលបូកនៃសេចក្តីសុចរិតពិត និងគ្រប់ទិដ្ឋភាពទាំងអស់នៃការគោរពប្រណិប័តន៍ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ទ្រង់ និងអ្វីក៏ដោយដែលចាំបាច់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ . ដូច្នេះ មានតែលោកម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវស្តាប់ ។ ប៉ុន្តែដោយសារគាត់មិនចង់នៅក្នុងវិន័យ និង ពិធីខាងក្រៅដើម្បីកំណត់ លម្អិតអំពីអ្វីដែលយើងគួរធ្វើ (ព្រោះគាត់បានគិតទុកជាមុនថាការនេះ អាស្រ័យលើស្ថានភាពនៃសម័យកាលហើយគាត់មិនបានចាត់ទុកទម្រង់ មួយសមរម្យសម្រាប់មនុស្សគ្រប់វ័យ) ត្រង់នេះយើងត្រូវតែធ្វើ ។ ចូរ ជ្រកកោនក្នុងច្បាប់ទូទៅដែលទ្រង់បានប្រទានមកថាអ្វីក៏ដោយដែលពួកជំនុំត្រូវការសម្រាប់សណ្តាប់ធ្នាប់ និង ការតុបតែងគួរត្រូវបានសាក ល្បងប្រឆាំង នឹង ការទាំងនេះ ។ ជាចុងក្រោយ ព្រះអង្គមិនបានបង្រៀនអ្វីពិសេសនោះទេ ហើយដោយសារតែរឿងទាំងនេះមិនចាំបាច់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយសម្រាប់ការកសាងព្រះវិហារគួរតែមានលក្ខណៈខុសៗគ្នាទៅតាមទំនៀមទម្លាប់នៃជាតិសាសន៍នីមួយៗ និងគ្រប់សម័យកាល វានឹងសម (ជាអត្ថប្រយោជន៍នៃ សាសនាចក្រនឹងតម្រូវឱ្យ) ផ្លាស់ប្តូរ និងលុបចោលទំនៀមទម្លាប់ប្រពៃណី និងបង្កើតថ្មី ។ ពិតហើយ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា យើងមិនគួរគិតថ្លៃទៅលើការច្នៃប្រឌិតដោយប្រញាប់ប្រញាល់ភ្លាមៗនោះទេ ដោយសារមូលហេតុមិនគ្រប់គ្រាន់ ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីស្រឡាញ់នឹងវិនិច្ឆ័យបានល្អបំផុតនូវអ្វីដែលអាចធ្វើឱ្យឈឺចាប់ ឬពង្រឹង ។

30. ហើយប្រសិការជាប់ឃុំឃាំង និងសេរីភាពប្រឆាំងនឹងបញ្ហត្តិក្នុងក្រុមជំនុំ

បើយើងទុកសេចក្តីស្រឡាញ់ធ្វើជាការណែនាំរបស់យើង នោះអ្វីៗទាំងអស់នឹងមានសុវត្ថិភាព។ ពិតណាស់ដោយគ្មានអបិយជំនឿ ប៉ុន្តែដោយ មានទំនោរចិត្តគោរព និង ត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីគោរពប្រតិបត្តិ កុំមើលងាយគេ កុំរំលងគេដោយធ្វេសប្រហែស។ រហូតមកដល់ពេលនេះ យើងគួរតែចេញពីការបំពានដោយបើកចំហរតាមរយៈអំនួត និងភាពរឹងចចេស!

តើសេរីភាពនៃបញ្ញាចិត្តបែបណាដែលអាចមាននៅក្នុងការយកចិត្តទុកដាក់ និងការប្រុងប្រយ័ត្នហួសហេតុបែបនេះ? ជាការពិត វានឹងច្បាស់ណាស់ នៅពេលដែលយើងពិចារណាថា ទាំងនេះមិនមែនជាទណ្ឌកម្មថេរ និងជាអចិន្ត្រៃយ៍ដែលយើងចងភ្ជាប់នោះទេ ប៉ុន្តែជាផ្នែកខាងក្រៅសម្រាប់ភាពទន់ខ្សោយរបស់មនុស្ស។ ទោះបីយើងទាំងអស់គ្នាមិនត្រូវការវាក៏ដោយ ក៏យើងទាំងអស់គ្នាប្រើវាដែរ ត្បិតយើងចងភ្ជាប់គ្នាទៅវិញទៅមក ដើម្បីចិញ្ចឹមបីបាច់ស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក។ នេះអាចត្រូវបានគេទទួលស្គាល់នៅក្នុងឧទាហរណ៍ដែលបានលើកឡើងខាងលើ។ * តើអ្វីមាន នៅមនុស្សស្រីដូច្នេះការមកដោយក្បាលទទេគឺខុសច្បាប់ឬ? តើក្រឹត្យវិន័យរបស់ប៉ុលទាក់ទងនឹងភាពស្ងៀមស្ងាត់នោះវិសុទ្ធដល់កម្រិតណាដែលវាមិនអាចបំបែកបានដោយគ្មានអំពើបាបដ៏ធំឬ? តើមានការពត់ជង្គង់ ឬ បញ្ចុះសពក្នុងពិធីបរិសុទ្ធណាដែលមិនអាចធ្វេសប្រហែសបានឬទេ? មិនមែនទាល់តែសោះ។ បើស្ត្រីត្រូវការប្រញាប់ប្រញាល់ទៅជួយអ្នកជិតខាងដែលនាងមិនអាចឈប់គ្របក្បាលបាននោះនាងមិនអាក់អន់ចិត្ត ទេបើនាងរត់ទៅរកនាងដោយមិនពាក់ក្បាល។ ហើយមានកន្លែងមួយដែលវាមិនតិចទេ សម្រាប់ នាងដែលត្រូវនិយាយជាងកន្លែងផ្សេងទៀតដើម្បីនៅស្ងៀម។

ម្យ៉ាងវិញទៀតគ្មានអ្វីហាមឃាត់បុរសដែលមិនអាចលុតជង្គង់ដោយសារជំងឺមិនឲ្យឈរអធិស្ឋានបានឡើយ ។ ជាចុងក្រោយ គួរតែបញ្ចុះសពឱ្យទាន់ពេលប្រសើរជាងកន្លែងណាដែលខ្វះសំបក ឬកន្លែងណាដែលគ្មានអ្នកកាន់ រង់ចាំរហូតដល់សាកសពដែលមិនទាន់កប់នោះត្រូវរលួយ ។ យ៉ាងណាក៏ ដោយ ទំនៀមទម្លាប់ដែលបានបង្កើតឡើងនៃតំបន់ ឬ មនុស្សជាតិខ្លួនឯង និង ច្បាប់នៃភាពសមរម្យកំណត់នូវអ្វីដែលត្រូវធ្វើ ឬ ជៀសវាង ក្នុងបញ្ហាទាំងនេះ ។ នៅក្នុងពួកគេបុរសម្នាក់មិនប្រព្រឹត្តបទ ឧក្រិដ្ឋ ឡើយប្រសិនបើគេចាកចេញពីការមិនដឹងខ្លួនឬភ្លេចខ្លួន ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើចេញពីការមើលងាយ ឆន្ទៈនេះនឹងត្រូវបដិសេធ ។ ", ថ្ងៃខ្លួនឯង, ម៉ោង, រចនាសម្ព័ន្ធនៃកន្លែងគោរពបូជា, ទំនុកតម្កើងអ្វីដែលត្រូវច្រៀងនៅថ្ងៃណា, គឺមិនសំខាន់ទេ. ប៉ុន្តែវាជាការងាយស្រួលក្នុងការកំណត់ថ្ងៃនិងម៉ោងកំណត់, និងកន្លែងមួយ ។ សក្តិសមក្នុងការទទួលទាំងអស់ ប្រសិនបើមានការខ្វល់ខ្វាយក្នុងការថែរក្សាសន្តិភាព ។ ចំពោះភាពច្របូកច្របល់ក្នុងសេចក្តីលម្អិតបែបនេះនឹងក្លាយទៅជាគ្រាប់ពូជនៃការឈ្លោះប្រកែកគ្នាដ៏អស្ចារ្យប្រសិនបើមនុស្សគ្រប់រូបត្រូវបានអនុញ្ញាតតាមដែលគាត់ពេញចិត្តដើម្បីផ្លាស់ប្តូរបញ្ហាដែលប៉ះពាល់ដល់សណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ! កើតឡើងថារឿងដដែលនោះ នឹង គាប់ចិត្តទាំងអស់ គ្នា បើគេចាត់ទុកថាជាការព្រងើយកន្តើយ ហើយ ទុកជាជម្រើសបុគ្គល ។ ប៉ុន្តែបើអ្នកណាគួរញ្ញែរចង់មានប្រាជ្ញាលើសពីដែលខ្លួនគួរពិចារណានោះទុកឲ្យអ្នកនោះរិះគិតដោយហេតុ ផលអ្វីដែលគេអាចការពារភាពឈ្លាសវៃចំពោះព្រះ សុន្ទរកថារបស់ប៉ុលគួរតែផ្តាប់ចិត្តយើង៖ ថាវាមិនមែនជាទម្លាប់របស់យើងក្នុងការឈ្លោះប្រកែកគ្នា ឬរបស់ពួកជំនុំនៃព្រះ [1 កូរិនថូស 11:16] .

31. ការប្រតិបត្តិគួរតែមានតិចតួច ហើយពង្រឹង "បន្ថែមទៀត

យើងត្រូវខិតខំជាមួយ ឧស្សាហ៍ព្យាយាមបំផុត។ ដើម្បីការពារ កំហុសមិនឱ្យចូលមកក្នុងទាំងការខូចខាត ឬ ដើម្បីបិទបាំងបរិសុទ្ធនេះ ការបញ្ឈប់នេះនឹងត្រូវបានសម្រេចប្រសិនបើការប្រតិបត្តិទាំងអស់ អ្វីក៏ដោយ វានឹងបង្ហាញឱ្យឃើញនូវប្រយោជន៍ ហើយប្រសិនបើតិចតួចបំផុតត្រូវបានអនុញ្ញាត។ ប៉ុន្តែជាពិសេសប្រសិនបើការបង្រៀនរបស់គ្រូគង្វាលស្មោះត្រង់ត្រូវបានបន្ថែមដើម្បីរារាំងផ្លូវនៃគំនិតខុសឆ្គង។ ប៉ុន្តែចំណេះដឹងនេះធានាជាមុនថាយើងម្នាក់ៗនឹងរក្សា សេរីភាពរបស់ខ្លួន ក្នុងរឿងទាំងនេះ ។ ប៉ុន្តែម្នាក់ៗនឹងស្មុគ្រចិត្តដាក់នូវភាពចាំបាច់មួយចំនួនលើសេរីភាពរបស់ខ្លួន រហូតមកដល់ពេលនេះ ការតុបតែងដែលយើងបាននិយាយ ឬការពិចារណាអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់នឹងទាមទារ។ ទីពីរ ថាយើងកាន់កាប់ខ្លួនយើងដោយគ្មានជំហរខ្ពស់ក្នុងការប្រតិបត្តិនៃវត្ថុទាំងនេះ ហើយមិនទាមទារវាផងដែរ។ ងឿងឆ្ងល់ពីអ្នកដ៏ទៃ ដើម្បីកុំឲ្យយើងមានអារម្មណ៍ថា ការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាម្ចាស់ ប្រសើរជាងសម្រាប់ពិធីដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់។ ហើយថាក្រុមជំនុំមួយមិនអាច មើលងាយមួយទៀតដោយសារតែភាពចម្រុះនៃការប្រៀនប្រដៅខាង ក្រៅ។ ជាចុងក្រោយ ថាការបង្កើតនៅទីនេះគ្មានច្បាប់អចិន្ត្រៃយ៍សម្រាប់ខ្លួនយើង យើងគួរតែសំដៅលើការប្រើប្រាស់ និងគោលបំណងទាំងមូលនៃការគោរពបូជាដល់ការកសាងព្រះវិហារ។ ប្រសិនបើក្រុមជំនុំទាមទារវា នោះយើងមិនត្រឹមតែអាចគ្មានការបំពានណាមួយដែលអនុញ្ញាតឱ្យមានការផ្លាស់ប្តូរអ្វីនោះទេ ប៉ុន្តែអនុញ្ញាតឱ្យការប្រារព្ធពិធីណាមួយដែលបានប្រើពីមុនក្នុងចំណោមពួកយើងត្រូវបានបោះបង់ចោល។ យុគសម័យបច្ចុប្បន្ននេះ ផ្តល់ភស្តុតាងនៃការពិតថា វាអាចជាវត្ថុសម

គួរសម្រាប់ទុកមួយឡែក ដូចជាឱកាសក្នុងកាលៈទេសៈ ពិធីមួយចំនួនដែលក្នុងកាលៈទេសៈផ្សេងទៀត មិនមានភាពអសុរស ឬមិនសមរម្យ ។ សម្រាប់ (ភាពងងឹតងងុល និងភាពល្ងង់ខ្លៅពីអតីតកាល) ក្រុមជំនុំនានាបានជាប់គាំងយ៉ាងរហ័សនៅក្នុងពិធីសាសនាជាមួយនឹងគំនិតពុករលួយ និងចេតនារឹងរូស ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ពួកគេអាចសម្អាតបានគ្រប់គ្រាន់ពីអបិយជំនឿដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច ដោយមិនចាំបាច់ដកចេញនូវពិធីជាច្រើន ដែលប្រហែលជាត្រូវបានបង្កើតឡើងពីបុរាណដោយមានហេតុផលល្អ និងមិនគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ ចំពោះខ្លួនឯង ។

ជំពូក XI

ច្បាប់នៃក្រុមជំនុំ និងការបំពាន ដូចដែលបានឃើញនៅក្នុង PAPACY

(ច្បាប់និងវិន័យ អំណាចនៃ មុខតំណែង អង្គចៅក្រមស៊ីវិល1-5)

1. មូលដ្ឋាននៃយុត្តាធិការរបស់សាសនាចក្រនៅក្នុងអំណាចនៃដំណោះស្រាយ

វានៅតែមានផ្នែកទីបីនៃអំណាចខាងសាសនាដែលជាផ្នែកសំខាន់បំផុតនៅក្នុងរដ្ឋ ដែលបានបញ្ជាយ៉ាងល្អ ។ ដូចដែលយើងបាននិយាយរួចមកហើយថានៅក្នុង ច្បាប់ ។ ប៉ុន្តែយុត្តាធិការទាំងមូលនៃក្រុមជំនុំទាក់ទងនឹងវិន័យនៃសីលធម៌ ដែលយើងនឹងពិភាក្សាក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ ។ ដោយសារ គ្មានទីក្រុងឬសង្កាត់ ណាអាចដំណើរការបានដោយគ្មានចៅក្រមនិងនយោបាយដូច្នេះ ក្រុមជំនុំនៃព្រះ (ដូចដែលខ្ញុំបា បង្រៀនរួចហើយប៉ុន្តែឥឡូវនេះត្រូវបានគេធ្វើឡើងវិញ) ត្រូវការ គោលការណ៍ ខាង វិញ្ញាណ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី នេះគឺខុសគ្នាដាច់ស្រឡះ ពីគោលនយោបាយស៊ីវិល មិនទាន់រារាំង ឬគម្រាមកំហែងវាទេ ប៉ុន្តែជួយបាន ច្រើន និងជួយបន្ថែម ។ ហេតុដូច្នេះហើយ អំណាចនៃយុត្តាធិការនេះនឹងមិន មានអ្វីទាំងអស់ ក្នុងរយៈពេលខ្លី ប៉ុន្តែជាបទបញ្ជាដែលត្រូវបានរៀបចំឡើង សម្រាប់ការរក្សានូវគោលការណ៍ខាងវិញ្ញាណ ។ចំពោះគោលបំណងនេះ តុលាការនិច្ឆ័យត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងព្រះវិហារតាំងពីដើមដំបូង ដើម្បី ដោះស្រាយជាមួយនឹងការប្រមាថខាងសីលធម៌ ស៊ើបអង្កេតអំពើអាក្រក់ និង ត្រូវបានចោទប្រកាន់ពីបទប្រើប្រាស់ការិយាល័យនៃកូនសោ ។ ប៉ុលចាត់តាំង បញ្ជានេះនៅក្នុងសំបុត្រ របស់ គាត់ទៅកាន់ពួកកូរិនថូសពេលគាត់និយាយអំពី មុខងារនៃការគ្រប់គ្រង [កូរិថូសទី១ :១២:២៨] ។ ដូចគ្នាដែរនៅក្នុងភាសារ៉ូ

មពេលគាត់និយាយថា ៖ « អ្នកណាដែលគ្រប់គ្រងត្រូវគ្រប់គ្រងដោយ ឧស្សាហ៍ព្យាយាមចុះ » [រ៉ូម ១២:៨] ។ ដ្បិតគាត់មិនបាននិយាយទៅ កាន់ចៅក្រម(មិនមែនជាអ្នក ណាម្នាក់កាលនោះជាគ្រិស្ទានទេ) ប៉ុន្តែអ្នកដែលបានចូលរួមជាមួយនឹងត្រួតងារលក្នុងការគ្រប់គ្រងខាងវិញ្ញាណនៃក្រុមជំនុំ ។ នៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ធីម៉ូថេផងដែរគាត់បានបែងចែកអធិប្បាយពីរប្រភេទគឺអ្នក ដែលធ្វើការនៅក្នុងព្រះបន្ទូលនិងអ្នកដែលមិនបានបន្តកាផ្សព្វផ្សាយព្រះបន្ទូលនៅឡើយ គ្រប់គ្រងបានល្អ [ធីម៉ូថេទី១: ៥:១៧] ។ តាមប្រភេទក្រោយនេះគាត់មិនសង្ស័យមានន័យថាអ្នកដែលជាម្ចាស់ត្រួតពិនិត្យសីលធម៌និងប្រើអំណាចទាំងមូលនៃចំណុចសម្រាប់អំណាចដែលយើងនិយាយគឺអាស្រ័យទាំងស្រុងលើកូនសោដែលនៅក្នុងជំពូកទីដប់ប្រាំបីនៃម៉ាថាយ ព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានដល់ក្រុមជំនុំ ។ នៅទីនោះលោកបង្គាប់អ្នក ណាដែលមើលងាយនឹងការព្រមានជាឯកជនត្រូវព្រមានយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរក្នុងនាមប្រជាជន ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេនៅតែរឹងរូសនោះទ្រង់ បង្រៀនថាពួកគេគួរត្រូវបានកាត់ចេញពីការប្រកបនៃអ្នកជឿ [ម៉ាថាយ ១៨:១៥ ១៨] ។ ឥឡូវនេះការ ជាស់ស្មៀននិងការកែតម្រូវទាំងនេះមិនអាចធ្វើឡើងដោយគ្មានការស៊ើបអង្កេតពីមូលហេតុនោះទេ ។ ដូច្នេះតុលាការវិនិច្ឆ័យនិង ដីកានីតិវិធីមួយចំនួនគឺចាំបាច់ដូច្នេះប្រសិនបើយើងមិនមានបំណងចង់លុបចោលការសន្យានៃកូនសោរនិងហាមប្រាមការផ្សព្វផ្សាយរបស់ការព្រមានដ៏ឧឡារិក និងរឿងបែបនេះទេ យើងត្រូវផ្តល់ឱ្យក្រុមជំនុំនូវយុត្តាធិការមួយចំនួន ។ សូមឲ្យអ្នកអានរបស់ ខ្ញុំសង្កេត មើលថាវគ្គបទគម្ពីរនោះមិនទាក់ទង នឹង សិទ្ធិអំណាចខាងគោលលទ្ធិទូទៅ ដូចម៉ាថាយ ១៦:១៩ និង យ៉ូហាន ២០:២៣ ប៉ុន្តែថាយុត្តធិការនៃក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់គឺសម្រាប់អនាគតផ្នែរ

ទៅហ្វូងរបស់ ព្រះគ្រីស្ទ ។ រហូតដល់ថ្ងៃនោះជនជាតិយូដាមានបញ្ហារបស់ពួកគេ ក្នុងការគ្រប់គ្រងដែលព្រះគ្រីស្ទបានបង្កើតក្នុងក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ជាស្ថាប័នមួយ ហើយដោយការដាក់ទណ្ឌកម្មយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ។ នេះជា ការ សមហេតុផលសម្រាប់ ការជំនុំជម្រះនៃពួកជំនុំដែលល្បួងនិងមើលងាយបើមិនដូច្នេះទេអាចត្រូវបានគេ បញ្ឆោតដោយមនុស្សឆ្កួត និង មនុស្សល្ងង់ ។ ដូច្នេះហើយ ដើម្បីកុំឱ្យអ្នក អានរបស់ខ្ញុំមានបញ្ហាដែលព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងពាក្យដូចគ្នានេះបង្ហាញពីរឿងពីរដែល ខុសគ្នាពីគ្នាទៅវិញទៅមក វានឹងមានប្រយោជន៍ប្រសិនបើយើងដោះស្រាយការ លំបាកនេះ ។ ដូច្នេះ មានវគ្គពីរដែលនិយាយអំពីការចង និងការបាត់បង់ ។ មួយគឺគម្ពីរម៉ាថាយកន្លែងដែលព្រះគ្រីស្ទ បន្ទាប់ពីបានសន្យាថានឹងប្រគល់កូន សោនៃនគរស្ថានសួគ៌ដល់ពេត្រុស នោះភ្លាមនោះទ្រង់បន្ថែមថា អ្វីក៏ដោយដែល ទ្រង់ចង ឬស្រាយនៅលើផែនដីនឹងត្រូវបញ្ជាក់នៅស្ថានសួគ៌ [ម៉ាថាយ ១៦: ១៩] ។ តាមរយៈពាក្យទាំងនេះលោកមានន័យដូចគ្នា នឹង ពាក្យផ្សេងទៀត ដែលកើតឡើងនៅ ក្នុងលោកយ៉ូហាននៅពេលដែលទ្រង់នឹងចាត់សិស្សចេញទៅ ផ្សាយបន្ទាប់ពីលោកបានដកដង្ហើមទៅលើពួកគេ [យ៉ូហាន ២០:២២] លោក មានប្រសាសន៍ថា «ប្រសិនបើ អ្នកអត់ទោស អំពើបាបណាក៏ដោយ នោះគេ នឹងអត់ទោស បើអ្នករក្សាអំពើបាបណាមួយ នោះគេនឹងបាននៅស្ថានសួគ៌” [យ៉ូ ហាន២០:២៣] ។ ខ្ញុំនឹងលើកយកការបកស្រាយនេះទៅជា ការបកស្រាយ មិន ច្បាស់លាស់មិនបង្ខំមិនបំភ្លៃ ។ ប៉ុន្តែធម្មជាតិ ស្ងាត់ជំនាញ និងសាម ញ្ញ ។ បញ្ញត្តិនេះអំពីការអត់ទោស និងការរក្សាអំពើបាប ហើយការសន្យា ដែលបានធ្វើចំពោះពេត្រុស ទាក់ទងនឹងការចង និងការបាត់បង់ គួរតែត្រូវ បានប្រគល់ទៅឱ្យក្រសួងនៃព្រះបន្ទូលតែប៉ុណ្ណោះពីព្រោះនៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់

បានបំពេញកិច្ចបម្រើរបស់ទ្រង់ចំពោះពួកសាវ័កទ្រង់ក៏បានបំពាក់ពួកគេសម្រាប់ការិយាល័យរបស់ការចងនិងការបាត់បង់ ។ សម្រាប់អ្វីដែលជាផលបូកសរុបនៃដំណឹងល្អ លើកលែងតែយើងទាំងអស់គ្នាជាទាសករនៃអំពើបាប និងសេចក្តីស្លាប់ ត្រូវបានជួល និងដោះលែងតាមរយៈការប្រោសលោះដែលមាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ [រ៉ូម ៣:២៤] ? ហើយថាអ្នកណាដែលមិនទទួលឬទទួលស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទថាជាអ្នករំដោះ និង ជាអ្នកប្រោសលោះត្រូវបានផ្តោលទោសហើយត្រូវបាន បង្ខំឱ្យជាប់ច្រវាក់អស់កល្បជានិច្ច [យូដាស ៦]នៅពេលព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់បេសកកម្មនេះ ដល់សាវ័ករបស់ ទ្រង់ដើម្បីនាំទៅកាន់គ្រប់ទាំងសាសន៍ [ម៉ាថាយ២៨:១៩] ដើម្បីយល់ស្របនឹងវាជារបស់គាត់និងពីខ្លួន គាត់ផ្តាល់គាត់បានគោរពវាដោយទីបន្ទាល់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នេះហើយគាត់បានធ្វើការនេះចំពោះ ការពង្រឹងយ៉ាង អស្ចារ្យទាំងសាវ័កទាំងខ្លួនឯងនិងពីអស់អ្នកដែលវានឹងទៅមក ។ វាមានសារៈសំខាន់ណាស់សម្រាប់សាវ័កដើម្បីមានការធានាជាប់លាប់ និងល្អឥតខ្ចោះក្នុងការផ្សព្វផ្សាយរបស់ពួកគេ ដែលពួកគេមិនត្រឹមតែត្រូវបំពេញការងារគ្មានកំណត់ ការយកចិត្តទុកដាក់ បញ្ហា និងគ្រោះថ្នាក់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែនៅចុងក្រោយគឺត្រូវធ្វើមាត្រដ្ឋានដោយឈាមរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ ដើម្បីឱ្យពួកគេអាចដឹង ខ្ញុំនិយាយថា ការធានានេះមិនមែនជាឥតប្រយោជន៍ ឬទទេនោះទេ ប៉ុន្តែពោរពេញដោយថាមពល និងកម្លាំង វាជារឿងសំខាន់សម្រាប់ពួកគេក្នុងការជឿជាក់ថានៅក្នុងភាពបារម្ភ ការលំបាក និងគ្រោះថ្នាក់បែបនេះ ពួកគេកំពុងធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះ ផងដែរ ដើម្បីឱ្យពួកគេទទួលស្គាល់ថា ព្រះទ្រង់គង់នៅក្បែរពួកគេ ខណៈពេលដែលពិភពលោកទាំងមូលប្រឆាំង និងវាយប្រហារពួកគេ ។ សម្រាប់ពួកគេ ដោយមិនមានព្រះ

គ្រីស្ទ ដែលជាអ្នកនិពន្ធនៃគោលលទ្ធិរបស់ពួកគេនៅចំពោះមុខពួកគេនៅលើផែនដី ដើម្បីដឹងថាទ្រង់នៅស្ថានសួគ៌ បញ្ជាក់ពីសេចក្តីពិតនៃគោលលទ្ធិដែលទ្រង់បានចែកចាយដល់ពួកគេ ។ ម៉្យាងវិញទៀត ចាំបាច់ត្រូវផ្តល់សាក្សីដែលមិនអាចយល់បានដល់អ្នកស្តាប់របស់ពួកគេថា គោលលទ្ធិនៃដំណឹងល្អមិនមែនជាព្រះបន្ទូលរបស់ពួកសាវកទេ គឺមកពីព្រះផ្ទាល់ ។ មិនមែនជាសំឡេងដែលកើតមកលើ ផែនដីទេ គឺជាសំឡេងដែលបានចុះមកពីស្ថានសួគ៌ ។ សម្រាប់រឿងទាំងនេះ - ការអត់ទោសបាប ការសន្យានៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ដំណឹងល្អនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ - មិនអាចស្ថិតនៅក្នុងអំណាចរបស់មនុស្សទេ ។ ដូច្នេះព្រះគ្រីស្ទបានថ្លែងទីបន្ទាល់ថានៅក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អពួកសាវ័ក គ្មានចំណែកណាក្រៅពីការបម្រើនោះឡើយនោះគឺលោកផ្ទាល់ដែលនឹង និយាយ និង សន្យាគ្រប់យ៉ាងតាមរយៈបបូរមាត់របស់ពួកគេជា ឧបករណ៍របស់លោក ។ ដូច្នោះហើយគាត់បានថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ការអភ័យទោសពីអំពើបាបដែលពួកគេបានអធិប្បាយគឺជាការសន្យាពិតរបស់ព្រះទោសដែលពួកគេបានប្រកាស គឺជាការវិនិច្ឆ័យដ៏ប្រាកដរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ លើសពីនេះទៅទៀត ទីបន្ទាល់នេះត្រូវបានផ្តល់ដល់មនុស្សគ្រប់វ័យ ហើយនៅតែរឹងមាំ ដើម្បីធ្វើឱ្យមនុស្សទាំងអស់ដឹងច្បាស់និងប្រាកដក្នុងចិត្តថាព្រះបន្ទូលនៃដំណឹងល្អ អ្វីក៏ដោយដែលមនុស្សអាចផ្សព្វផ្សាយវាជាប្រយោគរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានបោះពុម្ពនៅសាលជំនុំជំរះកំពូល ។ ត្រូវបានសរសេរនៅក្នុងស្បៀវភៅជីវិត ផ្តល់សច្ចាប័ន រឹងមាំ និងថេរ នៅស្ថានសួគ៌ ។ យើងសន្និដ្ឋានថានៅក្នុងវគ្គទាំងនោះ អំណាចនៃកូនសោគឺគ្រាន់តែជាការផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយថាទាក់ទងនឹងមនុស្ស វាមិនមានឥទ្ធិពលខ្លាំងដូចការបម្រើនោះទេ ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទមិនបានប្រទាន

ឬទ្ធានុភាពនេះដល់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែចំពោះព្រះបន្ទូល ទ្រង់ដែលទ្រង់បានតាំង មនុស្សឲ្យធ្វើជាអ្នកបម្រើ ។

2. អំណាចនៃការចងនិងការបាត់បង់

ផ្សេងទៀតនៅក្នុងម៉ាថាជំពូក ១៨ កិច្ចព្រមព្រៀងដូចយើងបាន និយាយ ដោយអំណាចនៃការចង និង ការបាត់បង់ ។ នៅទីនោះព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូល ថា ៖ «ប្រសិនបើបងប្អូនណាម្នាក់...មិនព្រមស្តាប់ក្រុមជំនុំ ចូរឲ្យលលអ្នកនោះ ធ្វើជាសាសន៍ដទៃ និងជាអ្នកទារពន្ធ ។ ខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា អ្វីក៏ដោយ ដែលអ្នកចងនៅលើផែនដី នឹងត្រូវចងនៅស្ថានសួគ៌ ហើយអ្វីក៏ដោយអ្នកនឹង លែងនៅលើផែនដីនឹងត្រូវដោះចេញនៅស្ថានសួគ៌ » [ម៉ាថាយ ១៨:១៧ - ១៨] ។ វគ្គនេះមិនដូចការលើកដំបូងទាំងស្រុងទេ [ម៉ាថាយ ១៦:១៩] ប៉ុន្តែត្រូវយល់ខុសបន្តិច ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនធ្វើឱ្យពួកគេខុសគ្នាខ្លាំងពេកទេព្រោះមិន មានទំនាក់ទំនងដ៏សន្ទីកសន្ទាប់រវាងពួកគេ ។ ទាំងពីរគឺដូចគ្នានៅក្នុងការគោរព ដំបូងនេះ;នីមួយៗគឺជាការថ្លែងរបស់ រដ្ឋ ទូទៅ មួយ ; នៅក្នុងទាំងពីរគឺ តែងតែមានអំណាចដូចគ្នានៃការចងនិងការបាត់បង់(នោះគឺតាមរយៈព្រះបន្ទូល របស់ព្រះ) បញ្ជាដូចគ្នាការសន្យាដូចគ្នា ។ ប៉ុន្តែពួកគេខុសគ្នាត្រង់ចំណុចនេះ ៖ វគ្គទីមួយគឺទាក់ទងនឹងការអធិប្បាយដែលពួកអ្នកបម្រើនៃព្រះបន្ទូលប្រតិបត្តិ ។ ក្រោយមកទៀតអនុវត្តចំពោះវិន័យនៃការបញ្ចេញមតិរបស់ ដែលត្រូវបានប្រគល់ ឱ្យក្រុមជំនុំ ។ ប៉ុន្តែក្រុមជំនុំបានចងគាត់ដែលវា excommunicate មិនមែន ថាវាបានធ្វើឱ្យគាត់ចូលទៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញអស់កល្បជានិច្ចនិងភាពអស់ សង្ឃឹមនោះទេប៉ុន្តែដោយសារតែវាផ្តោលទោសជីវិតនិងសីលធម៌របស់គាត់ហើយ បានព្រមានគាត់រួចទៅហើយពីការផ្តោលទោសរបស់គាត់លុះត្រាតែគាត់មិនគួរប្រែ

ចិត្តបានបន្ទរបន្តយអ្នកដែលទទួលបានការរួបរួមគ្នាព្រោះធ្វើឱ្យគាត់ជាអ្នកចែករំលែកនូវការរួបរួមដែលខ្លួនមានក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ។ ដូច្នេះដើម្បីកុំឲ្យអ្នកណារឹងរូសមើលងាយ សាលក្រមនៃក្រុមជំនុំ ឬ គិតថាវាជារឿងមិនសំខាន់ដែលគាត់ត្រូវបានគេថ្កោលទោសដោយការបោះឆ្នោតរបស់អ្នកជឿព្រះអម្ចាស់ថ្លែងទីបន្ទាល់ថាការវិនិច្ឆ័យបែបនេះដោយអ្នកជឿ គឺគ្មានអ្វីក្រៅពីការប្រកាសអំពីទោសរបស់គាត់ផ្ទាល់ឡើយហើយថាអ្វីដែលពួកគេបានធ្វើនៅលើផែនដីត្រូវបានផ្តល់សច្ចាប័ននៅស្ថានសួគ៌ ។ ដ្បិតគេមានព្រះបន្ទូលនៃព្រះដែលនឹងផ្តន្ទាទោសមនុស្ស ទុច្ចរិត ។ ពួកគេមានព្រះបន្ទូលដើម្បីទទួលការប្រែចិត្ត ទៅជាព្រះគុណ ។ ពួកគេមិនអាចធ្វើខុស ឬមិនយល់ស្របនឹងការជំនុំជំរះរបស់ព្រះទេ ត្បិតពួកគេវិនិច្ឆ័យតែតាមច្បាប់របស់ព្រះ ដែលមិនមែនជាគំនិតមិនច្បាស់លាស់ឬជាគំនិតរបស់ផែនដី ប៉ុន្តែជាឆន្ទៈដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះ និងព្រះហឫទ័យសួគ៌ ។ តាមប្រយោគទាំងពីរនេះ - ដែលខ្ញុំជឿថាខ្ញុំបានបកស្រាយយ៉ាងខ្លី ស្គាល់ច្បាស់និងពិតប្រាកដ - មនុស្សឆ្កួតទាំងនេះ (ដូចដែលពួកគេត្រូវបាននាំយកទៅដោយភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ) ព្យាយាមមិនរើសអើងក្នុងការបង្កើតឥឡូវនេះ ការសារភាពឥឡូវនេះ ការលើកលែងទោស ឥឡូវនេះយុត្តាធិការ ឥឡូវនេះសិទ្ធិក្នុងការបង្កើតច្បាប់ ។ យឥឡូវនេះ indulgence . ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេបានដកស្រង់វគ្គទីមួយ ដើម្បីបង្កើតភាពជាអ្នកដឹកនាំរបស់ជនជាតិរ៉ូម ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេដឹងយ៉ាងច្បាស់ពីរបៀបដាក់សោរបស់ពួកគេទៅនឹងសោ និងទ្វារណាមួយដែលពួកគេពេញចិត្ត ដែលអាចនិយាយបានថាពួកគេបានអនុវត្តសិល្បៈជាងដែកពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគេ!

3. យុត្តាធិការរដ្ឋប្បវេណី និងខាងសាសនា

អ្នកខ្លះស្រមៃថាអ្វីៗទាំងអស់នោះមានលក្ខណៈបណ្តោះអាសន្ន ហើយស្ថិតស្ថេរ ខណៈពេលដែលចៅក្រមនៅតែជាជនចម្លែកចំពោះវិជ្ជាជីវៈនៃសាសនារបស់យើង ។ ក្នុងនេះគេយល់ ច្រឡំព្រោះគេមិនបានកត់សម្គាល់ថាភាពខុសគ្នាដ៏អស្ចារ្យនិងភាពមិនដូចគ្នារវាង ឥស្សរជននិងអំណាចស៊ីវិល ។ ដ្បិតក្រុមជំនុំមិនមានសិទ្ធិកាន់ដាវក្នុងការដាក់ទោសឬបង្ខិតបង្ខំ ទេ ហើយក៏មិនមានអំណាចបង្ខំដែរ ។ មិនមែនជាការដាក់ពន្ធនាគារឬទណ្ឌកម្មផ្សេងទៀតដែលចៅក្រមប្រព្រឹត្តជាទូទៅ ។ បន្ទាប់មក វាមិនមែនជាសំណួរនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មមនុស្សមានបាបប្រឆាំងនឹងឆន្ទៈរបស់គាត់នោះទេ ប៉ុន្តែគឺមកពីមនុស្សមានបាបដែលប្រកាសពីការប្រែចិត្តរបស់គាត់នៅក្នុងការដាក់ទោសដោយស្មគ្រចិត្ត ។ គំនិតទាំងពីរគឺខុសគ្នាខ្លាំងណាស់ ។ សាសនាចក្រមិនសន្មត់ថាអ្វីដែលត្រឹមត្រូវចំពោះចៅក្រមក៏មិនអាចប្រតិបត្តិនូវអ្វីដែលក្រុមជំនុំបានប្រព្រឹត្តដែរ ។ ឧទាហរណ៍មួយនឹងធ្វើឱ្យកាន់តែច្បាស់ ។ ឧបមាថាបុរសម្នាក់ស្រវឹង ។ នៅក្នុងទីក្រុងដែលមានការបញ្ជាទិញការដាក់ពន្ធនាគារនឹងត្រូវ ពិន័យ ។ ឧបមាថាគាត់ជាអ្នកប្រាសចាកសីលធម៌ ។ ការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់គាត់នឹងស្រដៀងគ្នា ឬធំជាង ។ ដូច្នេះច្បាប់ចៅក្រម និងយុត្តិធម៌ខាងក្រៅ នឹង ត្រូវបានពេញចិត្ត ប៉ុន្តែគាត់ប្រហែលជាមិនបង្ហាញសញ្ញានៃការអាណិតឡើងវិញទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ រអ៊ូរទាំ ឬរអ៊ូរទាំ ។ តើព្រះវិហារនឹងឈប់នៅទីនោះទេ? បុរសបែបនេះមិនអាចទទួលពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយគ្មានការធ្វើបាបដល់ ព្រះគ្រីស្ទនិងស្ថាប័នដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់ឡើយ ។ ហើយហេតុផលតម្រូវឱ្យអ្នកដែលធ្វើបាបក្រុមជំនុំដោយគំរូអាក្រក់ ផ្លាស់ប្តូរឡើងវិញ ដោយការប្រកាសដ៏ឧឡារិកនៃការប្រែចិត្ត គឺជាកំហុសដែលគាត់បានបង្កឡើង ។ អត្ថន័យនៃព្រះគុណ ៖ ព្រះវិហារ

កាតូលិកដ៏បរិសុទ្ធ អំណះអំណាងដែលនាំមកដោយអ្នកដែលមានអារម្មណ៍ថាមិនដូច្នេះទេគឺគ្មានកូនពេក ។ ពួកគេនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទបានប្រគល់មុខងារទាំងនេះដល់ក្រុមជំនុំ ដោយហេតុថាមិនមានចៅក្រមដើម្បីអនុវត្តវា ប៉ុន្តែវាកើតឡើងជាញឹកញាប់ណាស់ដែលចៅក្រមគឺមានការធ្វេសប្រហែសជាជាង ជួនកាលប្រហែលជាសមនឹងទទួលការស្តីបន្ទោសខ្លួនឯង ដូចដែលបានកើតឡើងចំពោះអធិរាជ Theodosius ។ មនុស្សម្នាក់អាចនិយាយបានច្រើនអំពីកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ព្រះបន្ទូល ថ្ងៃនេះ បើយោងទៅតាមអ្នកប្រឆាំងរបស់យើង សូមឲ្យគ្រូគង្វាលឈប់ស្តីបន្ទោស បង្ហាញការប្រព្រឹត្តខុស ។ សូមឲ្យគេឈប់និយាយស្តីបន្ទោស បន្ទោសទៅ ព្រោះមានពួកគ្រូ សាសនា គ្រស្តដែលគួរកែតម្រូវរឿងទាំងនេះដោយច្បាប់និងដាវ ។ និងជាចៅក្រមគួរតែដោយការដាក់ទណ្ឌកម្ម និងការអត់ធ្មត់ខាងរាងកាយ ដើម្បីសម្អាតព្រះវិហារនៃអំពើល្មើសដូច្នេះហើយបានជារដ្ឋមន្ត្រីនៃព្រះបន្ទូលគួរតែជួយចៅក្រមដើម្បីកុំឱ្យមនុស្សជាច្រើនធ្វើបាប ។ មុខងាររបស់ពួកគេគួរតែត្រូវបានចូលរួមយ៉ាងខ្លាំងដែលគ្នាបម្រើដើម្បីជួយ មិនរារាំង,ផ្សេងទៀត ។

*4. ព្រះវិហារ និងចៅក្រមគ្រីស្ទាន **

ពិតប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើបុរសម្នាក់ថ្លឹងថ្លែងពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទកាន់តែជិតស្និទ្ធ [ម៉ាថាយ ជំពូក ១៨] គាត់នឹងឃើញយ៉ាងងាយស្រួលថា សំណុំនិងលំដាប់អាចិន្ត្រៃយ៍នៃក្រុមជំនុំ មិនមែនជាបណ្តោះអាសន្នទេគឺត្រូវបានពិពណ៌នានៅទីនោះ ។ព្រោះយើងមិនសមនឹងចោទប្រកាន់អ្នកដែលមិនស្តាប់តាមការដាស់តឿនរបស់យើងទេ ។ ទោះជាយ៉ាងណានេះជាការចាំបាច់ប្រសិនបើចៅក្រមគួរទទួលយកតំណែងរបស់ក្រុមជំនុំ ។ ចុះការសន្យានោះ? តើយើង

ត្រូវនិយាយថាវាគឺ សម្រាប់ មួយឆ្នាំ ឬ សម្រាប់ពីរបីឆ្នាំថា : « ពិតប្រាកដខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាអ្វី ដែលអ្នកចង់នៅលើផែនដី ... " [ម៉ាថាយ ព្រះគ្រីស្ទ នៅទីនេះបានបង្កើតអ្វីថ្មី ប៉ុន្តែធ្វើតាមទំនៀមទម្លាប់ដែលតែងតែសង្កេតឃើញនៅក្នុងព្រះវិហារបុរាណនៃប្រជាជនរបស់ទ្រង់ ។ ដោយសារនេះគាត់បានបញ្ជាក់ថាព្រះវិហារមិនអាចទៅបានដោយគ្មានយុត្តាធិការខាវិញ្ញាណដែលខ្លួនមានតាំងពីដើមមក ។ ហើយនេះត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយកិច្ចព្រមព្រៀងគ្រប់ពេលវេលា ។ សម្រាប់ពេលដែលអធិរាជ និងចៅក្រមបានចាប់ផ្តើមទទួលយកព្រះគ្រីស្ទ យុត្តាធិការខាងវិញ្ញាណនេះមិនត្រូវបានលុបចោលភ្លាមៗនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានបញ្ចូយ៉ាងដូច្នេះថាវាមិនគួរដកខ្លួនចេញពីយុត្តាធិការស៊ីវិល ឬច្រឡំជាមួយវាឡើយ ។ ហើយត្រូវ! សម្រាប់ចៅក្រម ប្រសិនបើគាត់គោរពព្រះ គាត់នឹងមិនចង់លើកលែងខ្លួនគាត់ពីការចុះចូលជាទូទៅនៃកូនចៅរបស់ព្រះទេ ។ វាមិនមែនជាផ្នែកដ៏សំខាន់បំផុតនៃរឿងនេះសម្រាប់គាត់ក្នុងការដាក់ខ្លួនគាត់ទៅក្រុមជំនុំដែលវិនិច្ឆ័យយោងទៅតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ - រហូតមកដល់ពេលនេះគាត់គួរតែចេញពីការជំនុំជំរះនោះដោយឡែក! "តើ Ambrose និយាយថា "សម្រាប់អ្វីដែលគួរឱ្យគោរពជាងសម្រាប់អធិរាជត្រូវបានគេហៅថាជាកូនប្រុសនៃក្រុមជំនុំ? សម្រាប់អធិរាជដ៏ល្អនៅក្នុងក្រុមជំនុំមិនមែននៅលើក្រុមជំនុំទេ" ដូច្នេះហើយអ្នកដែលគោរពដល់ចៅក្រមបង្ហត់សាសនាចក្រនៃអំណាចនេះមិនត្រឹមតែបង្ខូចការនិយាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាមួយនឹងការបកស្រាយមិនពិតប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំងថ្កោលទោសដោយមិនស្រាលចំពោះបីស្សពដ៏បរិសុទ្ធទាំងអស់ដែលមានតាំងពីសម័យនៃពួកសាវ័កសម្រាប់ការទទួលយកកិត្តិយសនិងតំណែងរបស់ចៅក្រមដោយលេសក្លែងក្លាយ ។

5. លក្ខណៈខាងវិញ្ញាណនៃយុត្តាធិការខាងសាសនា

ប៉ុន្តែវាក៏បង្ហាញឱ្យឃើញយើង ម្យ៉ាងវិញទៀត ដើម្បីមើលថាអ្វីដែលពីមុនជាការប្រើប្រាស់ពិតនៃយុត្តាធិការរបស់សាសនា និងអ្វីដែលជាការរំលោភបំពានដ៏ធំធេងបានឈានចូលមកដល់ ដើម្បីយើងអាចដឹងថាអ្វីដែលត្រូវលុបចោល និងអ្វី ។ វត្ថុបុរាណគឺត្រូវស្តារឡើងវិញ ប្រសិនបើយើងចង់ត្រឡប់ទៅនគរនៃអាទទឹងនិងព្រះគ្រីស្ទហើយបានបង្កើតឡើងម្តងទៀតនូវនគរពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ទី ១ នេះជាគោលបំណងនៃដែនសមត្ថកិច្ចរបស់សាសនា:ទោស ទាំងឡាយត្រូវតទល់ហើយរឿងអាស្រូវទាំងឡាយដែលកើតឡើងត្រូវរលត់ទៅ ។ ក្នុងការប្រើប្រាស់របស់វា គួរតែយកមកពិចារណា:អំណាចខាងវិញ្ញាណនេះត្រូវបានបំបែកចេញទាំងស្រុងពីខាងស្តាំដាវ ។ វិនាទីប៉ុណ្ណោះ ថាវាត្រូវបាន គ្រប់គ្រងមិនមែនដោយការសម្រេចចិត្តរបស់បុរស ម្នាក់ ទេ ប៉ុន្តែ ដោយ សភា ដែល មាន ច្បាប់ ។ ទាំងពីរនេះត្រូវបានគេសង្កេតឃើញនៅពេលដែលព្រះវិហារបរិសុទ្ធជាង [១កូរិនថូស. ៥:៤ - ៥]។ ឥឡូវនេះ សម្តេចសង្ឃ បរិសុទ្ធមិនបានប្រើអំណាចរបស់ខ្លួនតាមការផាកពិន័យឬការជាប់ ពន្ធនាគារឬការពិន័យរដ្ឋប្បវេណីផ្សេងទៀតទេប៉ុន្តែបានប្រើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់តែមួយគត់ដូចជាសម ។ សម្រាប់ការដាក់ទណ្ឌកម្មដ៏ធ្ងន់ធ្ងរបំផុតនៃក្រុមជំនុំ ផ្តល់ចុងក្រោយ ដូច្នេះដើម្បីនិយាយគឺ excommunication ដែលត្រូវបានប្រើតែក្នុងភាពចាំបាច់ប៉ុណ្ណោះ ។ ឥឡូវនេះ នេះមិនតម្រូវឱ្យមានកម្លាំងរាងកាយទេប៉ុន្តែជាការស្តប់ស្តល់ជាមួយនឹងអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ សរុបមកយុត្តាធិការនៃព្រះវិហារបុរាណគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីការប្រកាសនៅក្នុងការអនុវត្ត (ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ) អំពីអ្វីដែលប៉ុលបង្រៀនទាក់ទងនឹងអំណាចខាងវិញ្ញាណ

របស់គ្រូគង្វាល ។ គាត់និយាយថា "អំណាចមួយត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើង" ដើម្បីវាយបន្ទាយដើម្បីឈានដល់កម្រិតកំពូលទាំងអស់ដែលប្រឆាំងនឹងចំណេះដឹងនៃព្រះដើម្បីបង្ក្រាបនិងចាប់យកគំនិតទាំងអស់ដើម្បីស្តាប់បង្គាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេចដើម្បីដាក់ទោសរាល់ការមិនស្តាប់បង្គាប់ ។ " [កូលូស ១០:៤ - ៦ ទំ.] ដូចការនេះត្រូវបានធ្វើដោយការអធិប្បាយអំពីគោលលទ្ធិនៃព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះ ដើម្បីកុំឱ្យគោលលទ្ធិនេះក្លាយជាការសើចចំអកអស់អ្នកដែលប្រកាសថាខ្លួនជាគ្រួសារនៃសេចក្តីជំនឿ គួរតែត្រូវវិនិច្ឆ័យស្របតាមអ្វីដែលបានបង្រៀន ។ នោះមិនអាចធ្វើបានទេ លុះត្រាតែមានការចូលរួមជាមួយក្រសួងមានសិទ្ធិហៅអ្នកដែលត្រូវដាស់តឿនជាលក្ខណៈឯកជន ឬត្រូវកែតម្រូវឱ្យកាន់តែច្បាស់ ។ ក៏មានសិទ្ធិក្នុងការរារាំងពីការរួបរួមនៃពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ អ្នកដែលមិនអាចទទួលបានដោយគ្មានអ្នកគាំទ្រអាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យនេះ ។ ដូច្នេះខណៈដែលប៉ុល និយាយនៅកន្លែងមួយទៀតថាវាមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើងទេក្នុងការវិនិច្ឆ័យមនុស្សចម្លែក [១កូរិនថូស ៥:១២] គាត់ដាក់ទោសកូន ក្រុមជំនុំឲ្យដាក់ទោសដើម្បីដាក់ទោសអំពើ អាក្រក់របស់ពួកគេហើយបន្ទាប់មកគាត់បញ្ជាក់ថាពេលនោះមានការវិនិច្ឆ័យជាធរមាន ដែលគ្មានអ្នកជឿណាម្នាក់មានភាពស៊ាំនឹងគ្នាឡើយ ។ (ការរំលោភបំពានដែលបណ្តាលមកពីការសន្មត់ដោយមិនបានធានានៃអំណាចដោយសម្តេចសង្ឃ ៦-១០)

6. ការគ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌នៅក្នុងព្រះវិហារបុរាណមិនមែនជាមុខងាររបស់បុគ្គលម្នាក់ទេ

អំណាចនេះ (ដូចដែលយើងបានប្រកាស) មិនមែននៅក្នុងតួនាទីរបស់មនុស្ស ម្នាក់នោះទេ ។

ដើម្បីធ្វើអ្វីដែលគាត់ពេញចិត្ត ប៉ុន្តែនៅក្នុងដៃនៃសភានៃពួកព្រឹទ្ធាចារ្យដែលជា ចំពោះព្រះវិហារអ្វីដែលព្រឹទ្ធសភាជាទីក្រុង ។ Cyprian នៅពេលគាត់និយាយ អំពីអ្នកដែលអំណាចត្រូវបានប្រើប្រាស់ក្នុងសម័យរបស់គាត់ ជាធម្មតាភ្ជាប់ បព្វជិតទាំងមូលជាមួយសម្តេចសង្ឃ ។ ប៉ុន្តែក្នុងវគ្គមួយ ទៀតលោកក៏បង្ហាញ អំពីបព្វជិតថាជាអ្នកគ្រប់គ្រងយ៉ាងណាដែល មនុស្សមិនត្រូវបានគេដកចេញពី ការពិចារណា ។ ព្រោះគាត់សរសេរដូចតទៅ ៖ "តាំងពីដើមមកខ្ញុំ បានតាំង ចិត្ត ថានឹងមិនធ្វើអ្វីដោយគ្មានការណែនាំពីបព្វជិតនិងការយល់ព្រមពីប្រជាជន" ។ ព្រឹទ្ធសភារបស់គណៈអធិបតី ដែល (ដូចខ្ញុំបាននិយាយថា) មានពីរ ប្រភេទ ។ សម្រាប់អ្នកខ្លះត្រូវបានតែងតាំងឱ្យបង្រៀន អ្នកផ្សេងទៀត គ្រាន់តែជាការចាប់ពិរុទ្ធនៃសីលធម៌ប៉ុណ្ណោះ ។ បន្តិចម្តងៗ ស្ថាប័ននេះ ។ ខូចពី សភាព ដើម ដូច្នេះហើយក្នុងសម័យអម្ប្រូរបព្វជិតតែម្នាក់ឯងអង្គុយក្នុង ការវិនិច្ឆ័យរបស់សាសនា ។ លោកបានត្អូញត្អែរអំពីរឿងនេះដោយ ពាក្យ ដូច តទៅនេះថា ៖ « សាលា ប្រជុំចាស់ហើយក្រោយមកក្រុមជំនុំមានពួកចាស់ទុំ ដោយគ្មានការប្រឹក្សាអ្វីសោះនោះវាបានរលត់ទៅវិញដោយការធ្វេសប្រហែសយ៉ាង ណាដែលខ្ញុំមិនដឹងទាល់តែមានមនុស្សខ្ជិលច្រអូស ឬផ្ទុយទៅវិញមោទនៈនៃអ្នក រៀនប្រាថ្នាចង់ឃើញខ្លួនគេសំខាន់តែម្នាក់ឯង ។យើងឃើហើយថា បុរសដ៏វិសុទ្ធ ខឹងសម្បារខ្លាំងប៉ុណ្ណា រដ្ឋដែលប្រសើរជាងនេះ បានរលត់ទៅខ្លះ ខណៈពួកគេ នៅតែមានសណ្តាប់ធ្នាប់ដែលយ៉ាងហោចណាស់អាចអត់ឱនបាន! ប្រសិនបើ គាត់ចង់ឃើញ ប្រាសាទគ្មានទម្រង់ទាំងនេះ ។ ដែលស្ទើរតែគ្មានដាននៃអតីត

អាគារ របៀបដែលគាត់នឹងសោកសៅ! ទីមួយប្រឆាំងនឹងច្បាប់ និងសិទ្ធិ បីស្សពបានអះអាងដោយខ្លួនឯងនូវអ្វីដែលបានផ្តល់ឱ្យក្រុមជំនុំ ។ ព្រោះដូចជាព្រឹទ្ធសភាត្រូវគេបណ្តេញចេញហើយកុងស៊ុលមានអំណាចតែម្នាក់ឯង ។ ប៉ុន្តែដោយសារសម្តេចសង្ឃ មានកិត្តិយសលើស អ្នកឯទៀតៗ ដូច្នេះ ក្នុង ក្រុមជំនុំ មានសិទ្ធិអំណាចច្រើនជាងមនុស្សតែម្នាក់ ។ ត្បិតជាអំពើទុច្ចរិតដ៏អាក្រក់មួយ ដែលបុរសម្នាក់ ផ្ទេរអំណាចរួមមក ខ្លួនឯងទាំងបានបើកផ្លូវឲ្យ មានអាជ្ញាប័ណ្ណជិះជាន់ហើយរឹបអូសយករបស់ ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះវិហារចេញពីព្រះវិហារហើយបានរំសាយការប្រជុំដែលបានតែងតាំងដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

*7. ការខ្សោះជីវជាតិនៃយុត្តាធិការនិងវិន័យ **

ប៉ុន្តែ (ដូចជាអំពើអាក្រក់មួយជាញឹកញាប់ធ្វើឱ្យមានការកើនឡើងដល់មួយផ្សេងទៀត) សម្តេចសង្ឃដែលមើលងាយអាជីវកម្មថាជាអ្វីមួយដែលមិនសក្តិសមសម្រាប់ការថែទាំរបស់ពួកគេបានផ្ទេរវាទៅឱ្យអ្នកដទៃ ។ ជាលទ្ធផល"មន្ត្រី" ត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីអនុវត្តមុខងារនោះ ។ ខ្ញុំមិនទាន់និយាយថាជាមនុស្សប្រភេទណានៅឡើយទេ ។ខ្ញុំគ្រាន់តែ និយាយថាពួកគេមិនខុសពីចៅក្រមខាងលោកិយទេ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយទោះបីជាវិវាទទាក់ទងតែរឿងលើ ផែនដីក៏ដោយក៏គេនៅតែហៅវាថា "យុត្តាធិការ ខាងវិញ្ញាណ" បើសិនជាគ្មានអំពើអាក្រក់ផ្សេងទៀតតើមនុស្សទាំងនេះហ៊ានហៅតុលាការដែលឈ្លោះគ្នាថាជា" តុលាការសាសនាចក្រ" ដោយរួតអាងយ៉ាងណា? នៅតែមានការដាស់តឿនមានexcommunication ។ ពួកគេកំពុងចំអកព្រះជាម្ចាស់ ។ តើអ្នកក្រខ្លះជំពាក់លុយគេទេ? គាត់ត្រូវបានលើកឡើង ។ បើគាត់បង្ហាញ ខ្លួនគាត់ត្រូវ

ថ្កោលទោស ។ បើគេ ថ្កោលទោសគេមិនសងគេត្រូវព្រមាន បន្ទាប់ពីការ ព្រមានជាលើកទីពីរ ជំហានមួយត្រូវបានឆ្ពោះទៅរកការផ្តាច់ទំនាក់ទំនង ប្រសិនបើគាត់មិនបង្ហាញខ្លួន គាត់ត្រូវបានព្រមានឱ្យដាក់ខ្លួនទៅការវិនិច្ឆ័យ ។ ប្រសិនបើគាត់ពន្យារពេលគាត់ត្រូវបានព្រមានហើយមិនយូរប៉ុន្មានឮក៏ត្រូវគេដក ចេញ ។ ខ្ញុំសួរអ្នកថាតើមានអ្វីនៅទីនេះដែលដូចជា របស់ ព្រះគ្រីស្ទឬដូច ទំនៀមទម្លាប់ពីបុរាណឬ ដូចនីតិវិធីសាសនា? ប៉ុន្តែពួកគេក៏បន្តការប្រមាថ មើលងាយនៅទីនោះ ។ ពោលគឺការលោភលន់ការស្រវឹងការប្រព្រឹត្តខុសនៃ ប្រភេទ នេះពួកគេមិនត្រឹមតែអត់ឱនប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែ ដើម្បីនិយាយចិញ្ចឹមនិង បញ្ជាក់ដោយការយល់ ស្របដោយមិនត្រឹមត្រូវមិនត្រឹមតែក្នុង ចំណោមមនុស្ស ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ក្នុងចំណោមបព្វជិតខ្លួនដែរ ។ ពួកគេហៅតែប៉ុន្មាននាក់មុន ពួកគេថាពួកគេហាក់ដូចជាមិនធ្វេសប្រហែសពេក ក្នុង ការចាប់ខ្លួនឬថាពួកគេ អាចយកលុយខ្លះមកចិញ្ចឹម ។ ខ្ញុំមិននិយាយពីអំពើលួចប្លន់ការកេងបន្លំនិង ការបូជាដែលពាក់ព័ន្ធនឹងរឿងនេះទេ ។ ខ្ញុំទុកចោលនូវប្រភេទបុរសដែលភាគ ច្រើនត្រូវបានជ្រើសរើសសម្រាប់ការិយាល័យនេះ ។ វាលើសពីការគ្រប់គ្រាន់ ក្នុងការនិយាយថា នៅពេលដែលពួករ៉ូម៉ាំងអួតអាងអំពីយុត្តាធិការខាងវិញ្ញាណ របស់ពួកគេ យើងអាចបង្ហាញយ៉ាងងាយស្រួលថាគ្មានអ្វីដែលផ្ទុយនឹងនីតិវិធី ដែលបង្កើតឡើងដោយព្រះគ្រីស្ទ ហើយថាវាមិនមានលក្ខណៈដូចទៅនឹងទំនៀម ទម្លាប់បុរាណជាងភាពងងឹតដែលមានពន្លឺនោះទេ ។

8. អំណាចនៃលោកិយរបស់សម្តេចសង្ឃផ្ទុយនឹងអត្ថន័យនៃការិយាល័យនេះ "

ទោះបីជាយើងមិនបានរៀបរាប់អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលអាចត្រូវបានបង្ហាញនៅទីនេះក៏ដោយ ហើយអ្វីដែលយើងបាននិយាយត្រូវបានបង្ហាំងដោយពាក្យពីរបីក៏ដោយ

ខ្ញុំជឿថាយើងបានទទួលជ័យជម្នះបែបនេះ ។ ដោយមិនទុកហេតុផលឱ្យនរណាម្នាក់សង្ស័យថា អំណាចខាងវិញ្ញាណដែលសម្តេចប៉ាបជាមួយនឹងសមាជិករាជវង្សទាំងមូល បង្ហាញខ្លួនគាត់ គឺជារឿងមិនសមហេតុផល ។អំពើហឹង្សាប្រឆាំងនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងអយុត្តិធម៌ចំពោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ។ ជាការពិត នៅក្រោមពាក្យថា "អំណាចខាងវិញ្ញាណ" ខ្ញុំរួមបញ្ចូលភាពក្លាហានក្នុងការបង្កើតគោលលទ្ធិថ្មី ដោយពួកគេបានបង្វែរមនុស្សអាក្រក់ចេញពីភាពបរិសុទ្ធដើមនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ទំនៀមទម្លាប់អាក្រក់ដែលពួកគេបានចាប់ពួកគេ និងយុត្តាធិការសាសនាដែលគេធ្វើពុតជា ធ្វើលំហាត់ប្រាណតាមរយៈការបះបោរនិងមន្ត្រី ។ ប្រសិនបើយើងអនុញ្ញាតអោយព្រះគ្រិស្តមានរាជាណាចក្រមួយក្នុងចំណោមពួកយើង នោះកាតអាចនាំអោយការគ្រប់គ្រងទាំងមូលត្រូវដួលរលំហើយធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញភ្លាមៗ ។ ជាងនេះទៅទៀតយើងមិនខ្វល់ខ្វាយក្នុងការពិភាក្សាអំពីអំណាចនៃដាវ ដែលពួកគេក៏អះអាងដែរ ពីព្រោះវាមិនត្រូវបានប្រើប្រាស់លើសពីមនសិការ ។ ដកចេញពីអ្វីដែលពួកគេចង់ចាត់ទុកជាគ្រួគង្វាលនៃក្រុមជំនុំ ។ ខ្ញុំ មិន បន្ទោសកំហុសបុគ្គលរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែជាបទល្មើសទូទៅនៃសណ្តាប់ធ្នាប់ទាំងមូលជាគ្រោះកាចនៃសណ្តាប់ធ្នាប់ ព្រោះគេគិតថាត្រូវកាត់ផ្តាច់ លុះត្រាតែវាត្រូវបានគេកាត់ដោយ និង ចំណង ជើងគួរជាទីមោទនៈ ។ ប្រសិនបើយើងស្វែងរកសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះគ្រីស្តក្នុងរឿងនេះ ប្រាកដជាគ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេដែលថាគាត់ចង់រារាំងអ្នកបម្រើនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ពីការគ្រប់គ្រងស៊ីវិល និងសិទ្ធិអំណាចនៅលើផែនដី នៅពេលដែលគាត់បាននិយាយថា "អ្នកគ្រប់គ្រងនៃសាសន៍ដទៃធ្វើជាចៅហ្វាយលើពួកគេ ... ប៉ុន្តែអ្នកមិនធ្វើដូច្នេះទេ " [ម៉ាថាយ ២០:២៥ - ២៦ ; លូកា ២២:

២៥-២៦]។ លោកមានន័យថាមិនត្រឹមតែថាតំណែងគ្រូគង្វាល ខុសពីសម្តេចទេ ប៉ុន្តែក៏មានភាពខុសគ្នាខ្លាំងដែលមិនអាចរួមគ្នាក្នុង មនុស្សតែម្នាក់បានដែរ។ ព្រោះថាលោកម៉ូសេបានកាន់តំណែងទាំងពីរក្នុងពេលតែមួយ គឺនៅក្នុងកន្លែងដំបូង តាមរយៈការអស្ចារ្យដ៏កម្រមួយ។ ទីពីរ វាជាការរៀបចំបណ្តោះអាសន្ន រហូតដល់អ្វីៗអាចត្រូវបានបញ្ជាឱ្យកាន់តែប្រសើរឡើង។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលទម្រង់ជាក់លាក់មួយត្រូវបានចេញវេជ្ជបញ្ជាដោយព្រះអម្ចាស់ រដ្ឋាភិបាលស៊ីវិលត្រូវបានទុកអោយលោកម៉ូសេ។ គាត់ត្រូវបានបញ្ជាឱ្យលាលែងពីបព្វជិតភាពទៅបងប្រុសរបស់គាត់ [និក្ខ ១៨:១៣ - ២៦]។ ហើយត្រឹមត្រូវ ពីព្រោះវាហួសពីធម្មជាតិដែលមនុស្សម្នាក់គួរគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់បន្ទុកទាំងពីរ។ នេះត្រូវបានគេសង្កេតឃើញយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងក្រុមជំនុំគ្រប់វ័យ។ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមសម្តេចសង្ឃទេ ដរាបណាទម្រង់ពិតនៃក្រុមជំនុំស៊ូទ្រាំ គិតថានឹងដណ្តើមយកសិទ្ធិនៃដាវ។ ដូច្នេះនៅក្នុងយុគសម័យនៃ Ambrose វាគឺជាសុភាសិតទូទៅដែលថា "អធិរាជចង់បានបព្វជិតភាពច្រើនជាងបូជាចារ្យនៃចក្រភព" នៅក្នុងគំនិតរបស់មនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានចារឹកនូវអ្វីដែល Ambrose បាននិយាយជាបន្តបន្ទាប់ថា: "ចំពោះព្រះចៅអធិរាជ។ ដល់ពួកជំនុំសង្ឃ។"

9. ការសន្មត់នៃអំណាចសំខាន់ៗដោយពួកសម្តេចសង្ឃ

មធ្យោបាយមួយគឺពិតជាត្រូវបានរៀបចំឡើង ដែលបិសាចអាចកាន់តំណែងកិត្តិយស និងទ្រព្យសម្បត្តិនៃមុខតំណែងរបស់ពួកគេដោយគ្មានបន្ទុកឬខ្វល់ខ្វាយ។ ប៉ុន្តែ ក្រោយមកមិនទុកឱ្យពួកគេនៅទំនេរទាំងស្រុងទេសិទ្ធិនៃដាវត្រូវបានផ្តល់ឱ្យពួកគេឬផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេដណ្តើមយក វាសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ។ តើមាន

លេសអ្វី នឹងការពារភាពអៀនខ្មាសនេះ? «តើវាជាកាតព្វកិច្ចរបស់គណៈសង្ឃ ដែលត្រូវចូលខ្លួនក្នុងដំណើរការតុលាការនិងក្នុងរដ្ឋបាលក្រុង-ខេត្ត ហើយធ្វើសកម្មភាពឆ្ងាយ ឆ្ងាយពីខ្លួនឬ? ពួកគេបានលះបង់ខ្លួនឯងទាំងស្រុងនិងបន្ត ចំពោះវា ហើយមិនត្រូវបានរំខានដោយការរំខានណាមួយឡើយពួកគេកម្រនឹងមានភាពគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការបំពេញកិច្ចការនេះណាស់ ។ ដូចដែលវាបម្រើហើយថាក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ពួកគេមិនត្រូវបានដកចេញពីមុខងារនៃការហៅរបស់ពួកគេខ្លាំងពេកនោះទេ . ចំពោះការបំផុសការភ័យខ្លាចចំពោះព្រះមហាក្សត្រដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ពួកគេមានហេតុផលដើម្បីលាតត្រដាងជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ដែលបានធ្វើឱ្យខូចកិត្តិយសរបស់ពួកគេយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ។ «ពួកអ្នកគ្រប់គ្រង និង មេនៃសាសន៍ដទៃជាម្ចាស់លើពួកគេ ... ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាមិនធ្វើដូច្នេះទេ» [ម៉ាថាយ ២០:២៥ - ២៦ ; ម៉ាកុស ១០:៤២-៤៤; លូកា ២២:២៥-២៦]? ទោះជា យ៉ាងណាលោកមិនដាក់ច្បាប់ធ្ងន់ធ្ងរទៅលើអ្នកបម្រើរបស់លោកជាង លោកបានទទួលយកមកលើកដំបូងឡើយ ។ លោកមានប្រសាសន៍ថា ៖ « តើអ្នកណាបានបង្កើតខ្ញុំជាចៅក្រម ឬ អ្នកបែងចែកអ្នក?» [លូកា ១២:១៤] យើងឃើញថាគាត់បានបដិសេធយ៉ាងសាមញ្ញនូវការិយាល័យវិនិច្ឆ័យដែលជារឿងមួយដែលគាត់នឹងមិនធ្វើ ប្រសិនបើកិច្ចការនោះបានយល់ព្រមជាមួយការិយាល័យរបស់គាត់នោះ ។ តើពួកអ្នកបម្រើ មិនបណ្តោយ ខ្លួនឲ្យជាប់ក្នុងឋានៈ ដែល ព្រះអម្ចាស់ដាក់ចុះចូលឬ? ខ្ញុំចង់ឱ្យពួកគេអាច បញ្ជាក់ពីបទពិសោធនេះដោយងាយតាមដែលពួកគេអាចនិយាយបាន ! វាហាក់ដូចជាមិន ល្អសម្រាប់សាវ័កដែលបោះបង់ការផ្សាយព្រះបន្ទូលនៃព្រះដើម្បីបម្រើ [កិច្ចការ ៦:២] ។ ដោយ សារពួកគេមិនប្រាថ្នាចង់បានការបង្រៀននេះពួកគេ

ត្រូវបង្ខំចិត្តទទួលយកការពិតដែលថាការ ធ្វើជាសង្ឃល្អនិងជាសម្តេចល្អមិនមែនជាកិច្ចការរបស់មនុស្សដូចគ្នានោះទេ ។ ប្រសិនបើពួកសាវ័ក(ដែលតាមទំហំធំនៃអំណោយដែលខ្លួនបានទទួលនោះអាចស៊ូទ្រាំនឹងការយកចិត្តទុកដាក់ច្រើនជាងនិងធំជាងមនុស្សណាដែលកើតមកបន្ទាប់ពីពួកគេ) នៅតែសារភាពថាពួកគេមិនអាចដាក់បន្ទុកនៃព្រះបន្ទូលនិងតរួមគ្នាដោយមិនលិចនៅក្រោមបន្ទុក តើបុរសតូចៗទាំងនេះអាចគ្មានអ្វីប្រៀបធៀបទៅនឹងសាវ័កបានលើសពីឧស្សាហកម្មរបស់ពួកគេមួយរយដងឬ? សូម្បីតែព្យាយាមក៏ជាការជឿជាក់លើខ្លួនឯងដ៏អៀនខ្មាសបំផុត! ប៉ុន្តែយើងឃើញថាវាសម្រេចបាននូវអ្វីដែលជោគជ័យច្បាស់លាស់! ពីព្រោះ គ្មាន លទ្ធផលអ្វីក្រៅពីការដែលពួកគេត្រូវលះ ចោលភារកិច្ចរបស់ខ្លួនហើយផ្លាស់ទៅជំរំផ្សេងទៀត ។

*10. តើអំណាចខាងលោកិយនេះរបស់ប៊ីស្សពកើតឡើងដោយរបៀបណា? **

គ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេថា តាំងពីដើមដំបូងមក ពួករ៉ូម៉ាំងមានការកើនឡើងបន្តិចម្តងៗ ។១៨ ត្បិតពួកគេមិនអាចឡើងខ្ពស់ខ្លាំងជាមួយជំហានដំបូងឡើយ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលមួយ ពួកគេបានផ្សាយពាណិជ្ជកម្មដោយសម្ងាត់ដោយ សិប្បកម្ម និងដោយសិល្បៈ វៀចវេរ ដើម្បីកុំឱ្យនរណាម្នាក់អាចដឹងជាមុនថានឹងមានអ្វីកើតឡើងរហូតដល់វាកើតឡើង ។ នៅពេលផ្សេងទៀត ដូចដែលបានផ្តល់ឱកាស តាមរយៈការភ័យស្លន់ស្លោ និងការគម្រាមកំហែង ពួកគេបានដណ្តើមអំណាចពីព្រះអង្គម្ចាស់មួយចំនួន បង្កើនអំណាចរបស់ពួកគេ ។ នៅពេលផ្សេងទៀត ពេលពួកគេបានឃើញសម្តេចមានចិត្តសប្បុរសពួកគេបានធ្វើបាបមនុស្សល្ងង់និងចិត្តសប្បុរស របស់ពួកគេ ។ កាលពីមុន បើមានជម្លោះណាមួយកើត

ឡើង បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន ចៀសវៀងពីសេចក្តីត្រូវការច្បាប់ ប្រព្រឹត្តនូវ
សេចក្តីវិនិច្ឆ័យចំពោះសង្ឃ ព្រោះគេមិនសង្ស័យអំពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអ
ង្គ ។ ប៊ីស្សពបុរាណតែងតែចូលរួមក្នុងការសម្រេចចិត្តបែបនេះ ចំពោះការ
រំខានដ៏អស្ចារ្យរបស់ពួកគេ (ដូចដែល Augustine នៅកន្លែងណាមួយ
បញ្ជាក់[19]) ប៉ុន្តែពួកគេបានទទួលយកបញ្ហានេះដោយស្ទាក់ស្ទើរដើម្បីកុំឱ្យភាគី
នានាប្រញាប់ប្រញាល់នៅចំពោះមុខតុលាការដែលមានជម្លោះ ។ ជនជាតិរ៉ូ
ម៉ាំងបានបង្កើតចេញពីមជ្ឈត្តកម្មស្មុគ្រចិត្ត - រឿងខ្លះមិនដូចសំឡេងនៃច្បាប់
ដែលតុលាការកាត់ជាយុត្តាធិការធម្មតា ។ មួយសន្ទុះក្រោយមក នៅពេល
ដែលទីក្រុង និងតំបន់នានាត្រូវបានសង្កត់សង្កិនដោយការលំបាកផ្សេងៗ ម្តង
ម្កាល ពួកគេបានយកខ្លួនពួកគេទៅឱ្យប៊ីស្សពដើម្បីការពារដើម្បីការពារដោយ
ភាពស្មោះត្រង់របស់ពួកគេ ។ បុរសទាំងនេះមានភាពប៉ិនប្រសប់យ៉ាងអស្ចារ្យ
បានប្រែខ្លួនពីអ្នកការពារទៅជាម្ចាស់ ។ ប៉ុន្តែគេមិនអាចបដិសេធបានទេថាពួក
គេមានចំណែកល្អតាមរយៈ បក្សពួកដែលប្រើហិង្សា ។ ព្រះអង្គម្ចាស់ដែលមាន
ឆន្ទៈក្នុងការប្រគល់យុត្តាធិការដល់សម្តេចសង្ឃត្រូវបានជំរុញឱ្យធ្វើដូច្នេះដោយ
កម្លាំងជំរុញផ្សេងៗ ។ ប៉ុន្តែ ដោយយល់ឃើញថា ចិត្តសប្បុរសរបស់ពួកគេ
មានលក្ខណៈដូចជាការអាណិតអាសូរ ពួកគេមិនបាន "ផ្តល់ផលល្អដល់សុខុមាល
ភាពនៃក្រុមជំនុំដោយសេរីភាពមិនសមហេតុសមផលនេះឡើយ ត្បិតពួកគេធ្វើឱ្យ
ខូចវិន័យពិត និងបុរាណរបស់វា ។ លុបចោលទាំងស្រុង! សង្ឃទាំងឡាយ
ណាដែលយកលាភសក្ការៈដ៏ច្រើននេះទៅប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ដោយបង្ហាញគំរូ
មួយនេះ បានបង្ហាញភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់ហើយ បន្ថែមទៀតថា ពួកគេមិនមែន
ជាសង្ឃទេ ។ ចម្លើយរបស់ប៉ុល នឹងមិនសង្ស័យទេថា ៖ « អាវុធ នៃការ

ច្បាំងរបស់យើងមិនមែនខាងរូបកាយទេប៉ុន្តែខាងវិញ្ញាណវិញ » [កូរិនថូស ១0: ៤] (ការអះអាងមិនសមហេតុផល និងការក្លែងបន្លំនៃ papacy និង ការដណ្តើមយកអំណាចខាងលោកិយ ,១១-១៦)

11. ដើមកំណើតនៃ papal world supremacy)

នៅទីបំផុត សម្តេចសង្ឃរ៉ូម៉ាំងមិនបានស្កប់ស្កល់ជាមួយនឹងបារ៉ុនដ៏ថ្លៃថ្នូរទេ បានដាក់ដៃរបស់គាត់ជាលើកដំបូង ។ នគរទីនៅលើចក្រភពវាដោយខ្លួនឯង ។ ហើយមួកដែលគាត់អាចរក្សាទុកដោយលេសខ្លះ ឬវត្ថុ ផ្សេងទៀតដែលទទួលបានដោយការលួចប្លន់ ជួនកាលគាត់អួតថាគាត់មានវាដោយសិទ្ធិដ៏ទេវភាព ជួនកាលធ្វើពុតជាអំណោយរបស់ Constantine ជួនកាលចំណងជើងមួយទៀត ។ ខ្ញុំឆ្លើយជាមុន ជាមួយ លោក Bernard ថា៖ « ទោះ បី យើងទទួល ស្គាល់ថាគាត់អះអាងនេះដោយមូលហេតុផ្សេងទៀតក៏ដោយក៏មិនមែនដោយសិទ្ធិជាសាវកដែរព្រោះពេត្រុសមិនអាចឲ្យអ្វីដែលគាត់ មិនមានបាន ប៉ុន្តែគាត់បានឲ្យទៅអ្នកស្នងរបស់គាត់នូវអ្វីដែលគាត់មានការថែទាំ «ប៉ុន្តែដោយសារព្រះអម្ចាស់ និង លោកគ្រូមានព្រះបន្ទូលថាលោកមិនត្រូវបានតែងតាំងជាចៅក្រមរវាងមនុស្សពីរនាក់ទេ [លូកា ១២:១៤] អ្នក បម្រើ និងសិស្សមិនគួររាប់ថាមិនសក្តិសមទេបើគាត់មិនវិនិច្ឆ័យមនុស្សទាំងអស់» ។ លោកBernard កំពុងនិយាយអំពីច្បាប់រដ្ឋប្បវេណី ពីព្រោះគាត់បន្ថែមថា "ដូច្នេះ អំណាចរបស់អ្នកស្ថិតនៅក្នុងការប្រព្រឹត្តខុស មិនមែនជាកម្មសិទ្ធិទេ ចាប់តាំងពីអ្នកបានទទួលកូនសោរទៅកាន់នគរស្ថានសួគ៌ ដោយសារអំពើទុច្ចរិត មិនមែនជាកម្មសិទ្ធិ ។ អត់ទោសបាប ឬ បែងចែកទ្រព្យសម្បត្តិ គ្មានការប្រៀបធៀបទេ មូលដ្ឋាននិងវត្ថុនៅលើផែនដីនេះ មានចៅក្រមផ្ទាល់ខ្លួន ស្តេច និងចៅហ្វាយនាយនៃ

ផែនដី ហេតុអ្វីបានជាអ្នកឈ្លានពានព្រំដែនអ្នកផ្សេង?" ។ (គាត់កំពុងនិយាយទៅកាន់ Pope Eugenius) ។ "ដើម្បីអ្វី? មិនមែនដើម្បីត្រួតត្រាទេ ខ្ញុំគិតថា ជាមុនសិន ដូចដែលយើងគិតពីខ្លួនយើង ចូរយើងចងចាំថា ក្រសួងមួយត្រូវបានដាក់មកលើយើង មិនមែនជាចៅហ្វាយដែលបានផ្តល់ឱ្យទេ ។ រឿនថាអ្នកត្រូវការចបកាប់ មិនមែនដំបងទេចូរធ្វើកិច្ចការរបស់ពួកហោរា" ម្តងទៀត៖"ធម្មតាភាពជាម្ចាស់ត្រូវបានហាមឃាត់ចំពោះសាវ័កដូច្នេះចូរទៅហើយហ៊ានទទួល ខ្លួនឯងជាម្ចាស់ជាសាវ័កឬ ធ្វើជាសាវ័កជាម្ចាស់ ។" ហើយភ្លាមៗនោះ៖ នេះជាទម្រង់នៃការធ្វើជាសាវ័ក: ភាពជាម្ចាស់ត្រូវបានហាមឃាត់,កិច្ចការគឺត្រូវបានដេញថ្លៃ ។ ទោះបីជាការទាំងនេះត្រូវបានគេនិយាយដោយបុរសនោះដើម្បី ធ្វើជាភស្តុតាងដល់គ្រប់គ្នាថាគាត់កំពុងតែនិយាយការពិតក៏ពិតមែនទោះជា រឿងនោះច្បាស់លាស់ ដោយគ្មានពាក្យណាមួយក៏ដោយក៏សម្តេច សង្ឃរ៉ូម៉ាំងមិនខ្មាសឡើយ ចំពោះក្រឹត្យនៅក្នុងព្រះក្រុមប្រឹក្សា Arles ថាសិទ្ធិខ្ពស់បំផុតក្នុងការដាវទាំងពីរជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ដោយសិទ្ធិដ៏ទេវភាព ។ អស្ចារ្យប៉ុណ្ណា ប៉ុន្តែវាក៏មិនសមហេតុផលដែរ ប៉ុន្តែដើម្បីឆ្លងកាត់ប្រវត្តិសាស្ត្រ ប្រៀហ្គោរី ខ្លួនឯងគឺជាសាក្សីដ៏សំក្តិសម និងពេញលេញនៃរឿងនេះ ។ នៅពេលណាដែលគាត់និយាយអំពីអធិរាជ គាត់ហៅគាត់ថា "ភាគច្រើននៃព្រះអម្ចាស់" ហើយខ្លួនគាត់ផ្ទាល់របស់គាត់ "អ្នកបំរើដែលមិនសក្តិសម ។ ដូចគ្នាដែរនៅក្នុងវគ្គមួយទៀត:" សូមកុំឱ្យម្ចាស់របស់យើងដោយអំណាចនៃផែនដីទ្រង់ប្រុងប្រៀបនឹងការប្រមាថដល់ពួកសង្ឃ ។ ប៉ុន្តែដោយការពិចារណា យ៉ាងល្អិតល្អន់ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ ទ្រង់ដែលពួកគេជាអ្នកបម្រើចូរ ឲ្យទ្រង់គ្រប់គ្រងពួក គេយ៉ាងនោះដើម្បីទ្រង់នឹង ឲ្យគេគោរពតាមការគោរ

ព ។ "យើងឃើញពីរបៀបដែលការចុះចូលជាទូទៅ គាត់ប្រាថ្នាចង់ត្រូវបានគេចាត់ទុកជាមនុស្សម្នាក់ក្នុងចំណោមប្រជាជន ពីព្រោះនៅទីនោះគាត់មិនអង្វរពីបុព្វហេតុរបស់អ្នកដទៃក្រៅពីរបស់គាត់ផ្ទាល់ ។ ទូលបង្គំនឹងប្រគល់ ពួកយើងឲ្យនៅក្រោមកណ្តាប់ដៃរបស់លោកតាម សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គ ។ " ខ្ញុំមិនបានដកស្រង់សេចក្តីថ្លែងការទាំងនេះទេ ពីព្រោះខ្ញុំមានបំណងពិភាក្សាឱ្យបានហ្មត់ចត់នូវសំណួរនៃការបរិច្ចាគរបស់ Constantine ប៉ុន្តែគ្រាន់តែថាអ្នកអានរបស់ខ្ញុំអាចឃើញក្នុងការឆ្លងកាត់ពីរបៀបដែលពួករ៉ូម៉ាំងនិយាយកុហកនៅពេលពួកគេព្យាយាមទាមទារអំណាចលើផែនដីសម្រាប់បុព្វជិតរបស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះហើយ គឺជាភាពអៀនខ្មាស់របស់ Augustinus Steuchus ដែលហ៊ានក្នុងបុព្វហេតុបាត់បង់នេះ ដើម្បីលក់កម្លាំងពលកម្ម និងអណ្តាតរបស់គាត់ទៅឱ្យបុព្វបុរសរបស់គាត់ Valla បានបដិសេធទាំងស្រុងនូវរឿងប្រឌិតនោះ ដែលជាកិច្ចការមិនពិបាកសម្រាប់អ្នកសិក្សាដែលមានប្រាជ្ញាមុតស្រួចនោះទេ ។ (ជាបុរសដែលចេះវិជ្ជាខាងសាសនាតិចតួច) គាត់មិនបាននិយាយអ្វីទាំងអស់ដែលទាក់ទងនឹងការជជែកវែកញែកនោះទេ ។ Steuchus ផ្ទុះឡើងហើយខ្ចាត់ខ្ចាយក្តួចង្អោរដើម្បីគ្របដណ្តប់លើពន្លឺភ្លឺច្បាស់ហើយគាត់ប្រាកដជាប្តឹងរឿងរបស់ចៅហ្វាយរបស់គាត់មិនតិចជាងអ្នកដែលមានមុខមាត់ទេ ។ ហើយមានភាពសក្តិសមជាអ្នកដែលត្រូវគេជួលឱ្យបោកបញ្ឆោតក្នុងក្តីសង្ឃឹមទទួលបាន - ដូចដែលបានកើតឡើងចំពោះ Eugubinus !

13. ទំនាក់ទំនងរបស់ Henry IV និង Hildebrand ∗

ប៉ុន្តែប្រសិនបើនរណាម្នាក់គួរតែសួរថាតើនៅពេលណាដែលចក្រភពដែលមានគំនិតផ្តួចផ្តើមនេះបានចាប់ផ្តើមឡើង មិនទាន់ដល់ប្រាំរយឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅទេ

ចាប់តាំងពីបុព្វជិតនៅតែស្ថិតនៅក្រោមការត្រួតត្រារបស់ព្រះអង្គម្ចាស់ហើយគ្មានបុព្វជិតត្រូវបានបង្កើតឡើងដាច់ដោយឡែកពីគ្នាទេ ។ ពីអំណាចរបស់អធិរាជ ។ ព្រះចៅអធិរាជ Henry ដែលមានអាយុ 24 ទីបួននៃព្រះនាមនោះ ជាបុរសមិនស្ថិតស្ថេរ និងគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់ គ្មានការប្រុងប្រយ័ត្ន ភាពក្លាហាន និងជីវិតគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់បានផ្តល់ឱកាសឱ្យ Gregory VII ផ្លាស់ប្តូរការរៀបចំនេះ ។ សម្រាប់ពេលដែលHenryមានសង្ឃនៃប្រទេសអាឡឺម៉ង់ទាំងអស់នៅក្នុងតុលាការរបស់គាត់ មួយផ្នែកសម្រាប់លក់ មួយផ្នែកបានដាក់ចេញសម្រាប់ការលួចប្លន់ Hildebrand ដែលត្រូវបានបង្កហេតុដោយគាត់បានចាប់យកដោយលេសដែលអាចជឿជាក់បានដើម្បីបញ្ជាក់ខ្លួនឯង ។ ដោយសារគាត់ហាក់ដូចជាកំពុងតែអង្វរករបុព្វហេតុដ៏ល្អនិងគួរឲ្យគោរពគាត់ត្រូវបាគេជួយ ដោយ ការពេញចិត្តពីមនុស្សជាច្រើន ។ ហើយម្យ៉ាងវិញទៀត ហេនរីត្រូវបានព្រះអង្គម្ចាស់ភាគច្រើនស្អប់ ដោយសារតែការគ្រប់គ្រងដ៏ឃោរឃៅរបស់ទ្រង់ ។ ទីបំផុត Hildebrand ដែលហៅខ្លួនឯងថា Gregory VII ខណៈដែលគាត់ជាមនុស្សមិនស្អាត និងអាក្រក់បានក្បត់បំណងអាក្រក់របស់គាត់ ។ ដោយមូលហេតុ នេះមនុស្សជាច្រើនដែលបានឃុបឃិតជាមួយនឹងគាត់បានបោះបង់ចោលគាត់ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយគាត់បានសំរេចបាន: អ្នកស្នងតំណែងរបស់គាត់គឺអាចទទួលបាននិទណ្ឌភាព មិនត្រឹមតែអាចរលាស់នឹមប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងអាចដាក់រាជ្យលើពួកអធិរាជទៀតផង ។ ក្រៅពីនេះនៅមានអធិរាជជា បន្តបន្ទាប់ ជា ច្រើន (ដូចជា Henry ជាង ដូចជា Julius Caesar) ដែលវាមិនពិបាកក្នុងការចុះចាញ់ឡើយចាប់តាំងពីពួកគេអង្គុយនៅផ្ទះមិន សូវខ្វល់ខ្វាយនិងកំសាកចំពោះអ្វីគ្រប់យ៉ាងនៅពេលដែល ពួកគេត្រូវការជាពិសេស

ជាមួយនឹងមធ្យោបាយដ៏រឹងមាំប៉ុន្តែមានច្បាប់ដើម្បីគាបសង្កត់ ។ ការលោភលន់របស់សម្តេចសង្ឃ ។ យើងឃើញពណ៌លាំៗដែលអំណោយទានដ៏ល្បីល្បាញរបស់Constantineត្រូវបានបោបញ្ឆោត ដោយសម្តេចប៉ាបធ្វើពុតជាអាណាចក្រខាងលិចត្រូវបានប្រគល់ឱ្យគាត់ ។

*14. ការសមគំនិតដែលធ្វើឡើងក្រោម ហ្គ្រេហ្គោរី មហា **

ចាប់តាំងពីពេលនោះមក សម្តេចប៉ាបមិនបានឈប់ទេ ឥឡូវនេះដោយការក្លែងបន្លំ ឥឡូវនេះដោយការក្បត់ ឥឡូវនេះដោយអាវុធនៃសង្គ្រាម ដើម្បីលុកលុយបុរសផ្សេងទៀតធ្វើមេ ។ហើយប្រហែល 130 ឆ្នាំមុន ពួកគេបានកាត់បន្ថយទីក្រុងខ្លួនឯង (នៅពេលនោះដោយសេរី) ទៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់ពួកគេ រហូតទាល់តែពួកគេបានចូលទៅក្នុងអំណាចនោះដែលពួកគេកាន់កាប់សព្វថ្ងៃនេះ ។ ហើយអស់រយៈពេលប្រហែលពីររយឆ្នាំ ពួកគេបានបង្កបញ្ហាដល់ពិភពគ្រីស្ទសាសនាក្នុងកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់ពួកគេដើម្បីកាន់កាប់ ឬបង្កើនសិទ្ធិអំណាចនោះ (ពួកគេបានចាប់ផ្តើមធ្វើដូច្នេះមុនពេលពួកគេដណ្តើមបានការគ្រប់គ្រងទីក្រុង) ដែលពួកគេបានបំផ្លាញស្ទើរតែទាំងស្រុង ។ តាំងពីយូរយារណាស់មកហើយ នៅក្រោមហ្គ្រេហ្គោរី អ្នករក្សាកម្មសិទ្ធិព្រះវិហារបានដាក់ដៃលើអចលនទ្រព្យដែលពួកគេចាត់ទុកថាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះវិហារ ហើយយោងទៅតាមទំនៀមទម្លាប់នៃសារពើពន្ធ បានដាក់ចំណងជើងលើពួកគេជាភស្តុតាងនៃការទាមទារ ។ បន្ទាប់មក ហ្គ្រេហ្គោរី បានហៅក្រុមប្រឹក្សាគណៈបីស្សពរួមគ្នាដោយធ្វើការស៊ើបអង្កេតយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ប្រឆាំងនឹងទំនៀមទម្លាប់ដ៏ចោកទាបនោះ ហើយបានសួរថាតើពួកគេនឹងធ្វើឱ្យបព្វជិតដែលព្យាយាមកាន់កាប់កម្មសិទ្ធិមួយចំនួនដោយចារឹកចំណងជើងតាមគំនិតផ្តួចផ្តើមរបស់គាត់ឬអត់? សង្ឃដែល

បានបញ្ជាឱ្យវាធ្វើឬឱ្យវាទៅដោយគ្មានទោស ។ ទាំងអស់បានប្រកាសថា "អនាធិបតេយ្យ" ប្រសិនបើការទាមទារដីមួយដោយសរសេរចំណងជើងគឺជាឧក្រិដ្ឋកម្មដែលសមនឹងទទួលបាននៅក្នុងបព្វជិត នៅពេលដែលបុព្វជិតពីរឆ្នាំមិនបានអនុវត្តអ្វីក្រៅពីការប្រយុទ្ធ ការបង្ហូរឈាម ការសម្លាប់កងទ័ព ការបណ្តេញទីក្រុងមួយចំនួន ។ ការបំផ្លិចបំផ្លាញអ្នកដទៃ ការសម្លាប់រង្គាលនៃជាតិសាសន៍ និងការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃរាជាណាចក្រតែមួយគត់ដើម្បីដណ្តើមយកអំណាចរបស់បុរសផ្សេងទៀត - តើភាពស្លេកស្លាំងបែបណាដែលខ្លាំងល្មមនឹងដាក់ទោសគំរូបែបនេះ? វាពិតជាសាមញ្ញណាស់ ដែលគ្មានអ្វីដែលពួកគេស្វែងរក តិចជាងសិរីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ប្រសិនបើជាទូទៅពួកគេសុខចិត្តលាលែងពីអំណាចខាងលោកិយទាំងអស់ដែលខ្លួនមាននោះគ្មានគ្រោះថ្នាក់ណាមួយកើតឡើងចំពោះសិរីល្អនៃព្រះ គោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ ឬសុវត្ថិភាពនៃក្រុមជំនុំឡើយ ។ «តែគេត្រូវគេយកទៅបាត់ខ្វាក់ក្បាលនិង ក្បាលដោយតណ្ហាសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងមួយ ។ ដ្បិតគេគិតថា គ្មានអ្វីដែលមានសុវត្ថិភាព ឡើយលុះត្រាតែ (ដូចហោរាបានមានប្រសាសន៍) ពួកគេគ្រប់គ្រងដោយឃោរឃៅនិងដោយអំណាច [អេសេក ៣៤:៤] ។

15. អភ័យឯកសិទ្ធិរបស់បព្វជិតរ៉ូម៉ាំង

ចំពោះយុត្តាធិការត្រូវបានបន្ថែមអភ័យឯកសិទ្ធិដែលបព្វជិតរ៉ូម៉ាំងសន្មត់សម្រាប់ខ្លួនគេ ។ ដោយសារពួកគេរាប់វានៅក្រោមការជីកកកាយរបស់ពួកគេក្នុងការឆ្លើយ ក្នុង ករណី ផ្ទាល់ខ្លួននៅចំពោះ មុខចៅក្រម រដ្ឋប្បវេណី ។ ហើយពួកគេចាត់ទុកទាំងសេរីភាពនិងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ របស់ក្រុមជំនុំថា មានក្នុងការលើកលែងពីតុលាការទូទៅនិងច្បាប់ ។ ប៉ុន្តែសង្ឃពីបុរាណ ដែល តឹងរ៉ឹងខ្លាំង

ក្នុងការប្រកាសសិទ្ធិរបស់ព្រះវិហារនោះមិនបានវិនិច្ឆ័យខ្លួនគេទេហើយការបញ្ជា
របស់ពួកគេនឹងធ្វើឲ្យខូចខាតប្រសិនបើពួកគេស្ថិតនៅក្រោមការចុ ចូល ។
ព្រះចៅអធិរាជផងដែរ ដោយមិនមានការតវ៉ា តែងតែកោះហៅបព្វជិតមក
កន្លែងជំនុំជំរះរបស់ពួកគេឱ្យបានញឹកញាប់តាមការចាំបាច់ ។ ដូច្នេះ
Constantine បាននិយាយនៅក្នុងសំបុត្ររបស់គាត់ទៅកាន់ Nicomedians ថា:
"ប្រសិនបើបឺស្សពណាមួយធ្វើឱ្យមានការរំខានដោយមិនដឹងខ្លួននោះភាពក្លាហាន
របស់គាត់នឹងត្រូវបានរារាំងដោយអំណាចផ្លូវការរបស់រដ្ឋមន្ត្រីនៃព្រះ នោះគឺ
ដោយអំណាចរបស់ខ្ញុំ" ហើយ Valentinian និយាយថា: «សង្ឃល្អ មិន
និយាយប្រឆាំង នឹង អំណាចរបស់ព្រះចៅអធិរាជទេប៉ុន្តែគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិ
របស់ព្រះជាមហាក្សត្រដ៏អស្ចារ្យហើយ គោរពតាមច្បាប់របស់យើង » ។
ករណីខាងសាសនាពិតជាត្រូវបានគេសំដៅទៅលើការវិនិច្ឆ័យរបស់សង្ឃ ។
ឧទាហរណ៍ បើបព្វជិតណាមួយមិនបាន ប្រព្រឹត្តល្មើសច្បាប់ទេប៉ុន្តែ ត្រូវ បាន
ចោទ ប្រកាន់ពីបទល្មើសច្បាប់នោះគាត់មិនត្រូវបានបញ្ជូនទៅសាលាក្តីរដ្ឋ
ប្បវេណី ឡើយប៉ុន្តែគាត់មានសង្ឃជាចៅក្រមក្នុងសំណុំរឿងរបស់គាត់ ។ ស្រ
ដៀងគ្នានេះដែរប្រសិនបើសំណួរអំពីសេចក្តីជំនឿឬបញ្ហាមួយចំនួនផ្សេងទៀត
ដែលទាក់ទងនឹងក្រុមជំនុំបានស្ថិតក្រោមការចម្អូងចម្រាស ការវិនិច្ឆ័យរបស់វា
ត្រូវបានប្តេជ្ញាចំពោះក្រុមជំនុំ ។ ដូច្នេះត្រូវប្រកាន់ខ្ជាប់នូវអ៊ីដែល Ambrose
សរសេរទៅកាន់ Valentinian ថា:" ឪពុករបស់អ្នកដែលមានការចងចាំដ៏ថ្លៃថ្នូ
មិនត្រឹមតែបានឆ្លើយដោយពាក្យសំដីប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែថែមទាំងត្រូវបានសម្រេច
ដោយច្បាប់ថា ក្នុងករណីដែលទាក់ទងនឹងជំនឿចៅក្រមគួរតែជាមនុស្សម្នាក់
ដែលមិនមានលក្ខណៈសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់ដោយការិយាល័យ ឬជនបរទេសនៅក្នុង

យុត្តាធិការ ។ "ដូចគ្នាដែរ: " ប្រសិនបើយើងចាត់ទុកបទគម្ពីរ ឬឧទាហរណ៍ពីបុរាណ តើអ្នកណាអាចបដិសេធការនោះ នៅក្នុងករណីដែលទាក់ទងនឹងជំនឿ -ក្នុងករណីដែលទាក់ទងនឹងជំនឿសូមនិយាយឡើងវិញ- វាជាទម្លាប់សម្រាប់ប៊ីស្សពក្នុងការវិនិច្ឆ័យអំពីអធិរាជគ្រីស្ទាន មិនមែនអធិរាជទាក់ទងនឹងប៊ីស្សពទេ?" ដូចគ្នាដែរ៖ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើនទូលបង្គំ នឹង ចូលទៅក្នុងសមណៈ របស់ព្រះអង្គ ប្រសិនបើ គណៈសង្ឃឬប្រជារាស្ត្រអនុញ្ញាតឲ្យទូលបង្គំទៅដោយពោលថាករណីនៃសេចក្តីជំនឿគួរត្រូវបានឮ ក្នុងព្រះវិហារ ចំពោះមុខ ប្រជាជន ។

គាត់ប្រកែកថា ករណីខាងវិញ្ញាណ ដែលជាសាសនាមួយ មិនគួរត្រូវបានយកទៅកាន់តុលាការរដ្ឋប្បវេណីជាកន្លែងដែលការឈ្លោះប្រកែកគ្នាដោយពាក្យប្រមាថត្រូវបានចាក់ផ្សាយ ។ មនុស្សទាំងអស់សរសើរការជាប់លាប់របស់គាត់ក្នុងរឿងនេះ ។ គាត់និយាយត្រូវរហូតដល់ទៅ និយាយថាបើប្រើអំពើហិង្សាលើរាកាយ គាត់នឹងអត់ព្រមទេគាត់និយាយថា"ខ្ញុំ មិនព្រមបោះបង់កន្លែងដែលបានប្រព្រឹត្តចំពោះខ្ញុំ" ។ ប៉ុន្តែត្រូវបង្ខំខ្ញុំមិនដឹង ថាត្រូវទប់ទល់ដោយរបៀបណាទេព្រោះអាវុធរបស់យើងគឺការអធិស្ឋាន និងទឹកភ្នែក ។ "សូមឱ្យយើងសង្កេតមើលការសម្របសម្រួល និងការប្រុងប្រយ័ត្នឯកវចនៈរបស់បុរសដ៏វិសុទ្ធនេះ រួមផ្សំជាមួយនឹងចិត្តដ៏អស្ចារ្យ ។ Justinaដែលជាម្តាយរបស់ Emperor ដោយសារតែនាងមិនអាចទាញគាត់ទៅខាង Arians បានព្យាយាមបណ្តេញគាត់ចេញពីរដ្ឋាភិបាលនៃព្រះវិហារ ។ នោះនឹងកើតឡើងប្រសិនបើគេកោះហៅមកក្នុងសំណុំរឿងខាងលើទ្រង់បានយាងមកព្រះបរមរាជវាំង ដូច្នេះហើយ ទ្រង់បានបដិសេធថា ព្រះចៅអធិរាជមិនមែនជាចៅក្រមត្រឹមត្រូវនៃជម្លោះដ៏ធំបែបនេះទេ ។ នេះជាការវិនិច្ឆ័យថាគាត់គួរស្លាប់ជាជាងយកគំរូបែបនេះដោយការយល់ព្រមបញ្ជូនទៅកាន់

កូនចៅតែ បើមានអំពើហិង្សាក៏គាត់មិនគិតចង់តតាំងដែរ ព្រោះគាត់និយាយថា វាមិនមែនជាផ្នែកនៃសង្ឃការពារជំនឿនិងសិទ្ធិសាសនាដោយអាវុធប៉ុន្តែក្នុងករណីផ្សេងទៀតគាត់ បង្ហាញខ្លួនគាត់ថាបានត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីធ្វើអ្វីដែលព្រះចៅ អធិរាជបាន បង្គាប់ ។ ទឹកដីនៃក្រុមជំនុំថ្វាយសួយសារអាករ ។ ប្រសិនបើគាត់ស្វែងរកវាល គាត់មានអំណាចដើម្បីទាមទារពួកគេ ។ គ្មានយើងណាម្នាក់ប្រឆាំងឡើយ ។ ហ្គ្រេហ្គោរីក៏និយាយយ៉ាងនេះថា "ខ្ញុំមិនមែនទេ" គាត់និយាយថា "ខ្ញុំមិនដឹងអំពីគំនិតរបស់ម្ចាស់ដ៏ស្ងប់ស្ងាត់បំផុតរបស់យើងទេថាវាមិនមែនជាទម្លាប់របស់គាត់ក្នុងការធ្វើអន្តរាគមន៍ក្នុងករណីដែលទាក់ទងនឹងសង្ឃក្រែងលោគាត់មាបន្ទុកអ្វីទាំងអស់ ។ អំពើបាបរបស់យើងជាទូទៅទ្រង់មិនរាប់បញ្ចូលព្រះចៅអធិរាជពីការវិនិច្ឆ័យសង្ឃទេប៉ុន្តែទ្រង់មានបន្ទូលថាមានករណីខ្លះដែលទ្រង់គួរតែទុកសម្រាប់ការជំនុំជំរះរបស់សានា ។ រារាំងព្រះអង្គម្ចាស់ដែលមិនសូវមានសាសនាមិនឲ្យរារាំងព្រះវិហារក្នុងការប្រព្រឹត្តិទៅដោយអំពើហឹង្សានិងអាជ្ញាបណ្ណរបស់ពួកគេប៉ុន្តែពួកគេមិនយល់ព្រមចំពោះព្រះអង្គម្ចាស់ដែលជ្រៀតជ្រែកសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេក្នុងកិច្ចការសាសនាឡើយប្រសិនបើវាត្រូវបានធ្វើឡើងដើម្បីបម្រើដល់ការបញ្ជារបស់ព្រះវិហារ ។ មិនមែនដើម្បីបង្អាក់វាទេហើយដើម្បីបង្កើតវិន័យមិនមែនដើម្បីរំលាយវាទេ ។ ដោយសារព្រះវិហារមិនមានអំណាចក្នុងការបង្ខិតបង្ខំ ហើយមិនគួរស្វែងរកទេ (ខ្ញុំកំពុងនិយាយអំពីការបង្ខិតបង្ខំស៊ីវិល) វាជាកាតព្វកិច្ចរបស់ស្តេច និងចៅហ្វាយនាយដែលគោរពសាសនាដើម្បីទ្រទ្រង់សាសនាដោយច្បាប់ សេចក្តីបង្គាប់ និងការវិនិច្ឆ័យ ។ តាមរបៀបនេះ បន្ទាប់ពីអធិរាជ Maurice បានបញ្ជូនទៅបឺស្យពមួយចំនួនឱ្យទទួលបឺស្យពជិតខាងរបស់ពួកគេ ដែលត្រូវបានបណ្តេញចេញដោយមនុស្សព្រៃ

ផ្សេ ប្រៀ្ហោរីបានបញ្ជាក់ពីបទបញ្ជារបស់គាត់ ហើយជំរុញឱ្យពួកគេគោរពតាម ។ នៅពេលដែល Gregory ខ្លួនគាត់ត្រូវបានដាស់តឿនដោយអធិរាជដូចគ្នា ឱ្យផ្សះផ្សាជាមួយ John ដែលជាបិីស្សពនៃ Constantinople គាត់បានផ្តល់ហេតុផលថាហេតុអ្វីបានជាគាត់មិនគួរត្រូវបានស្តីបន្ទោស ។ ទោះជាយ៉ាងណាគាត់មិន អួតពីអភ័យឯកសិទ្ធិពីតុលាការខាងលោកីយ៍ទេ ប៉ុន្តែសន្យាថាគាត់នឹង គោរព តាមដែលមនសិការអនុញ្ញាត ។ ហើយនៅពេលដំណាលគ្នានោះ គាត់និយាយថា Maurice បានធ្វើនូវអ្វីដែលក្លាយជាព្រះអង្គម្ចាស់ដ៏ឧត្តុង្គឧត្តមក្នុងការផ្តល់បញ្ជាបែបនេះដល់ពួកបិីស្សព ។

[the end of Book 4 (1) of Calvin's Institute]

Soli Deo Gloria